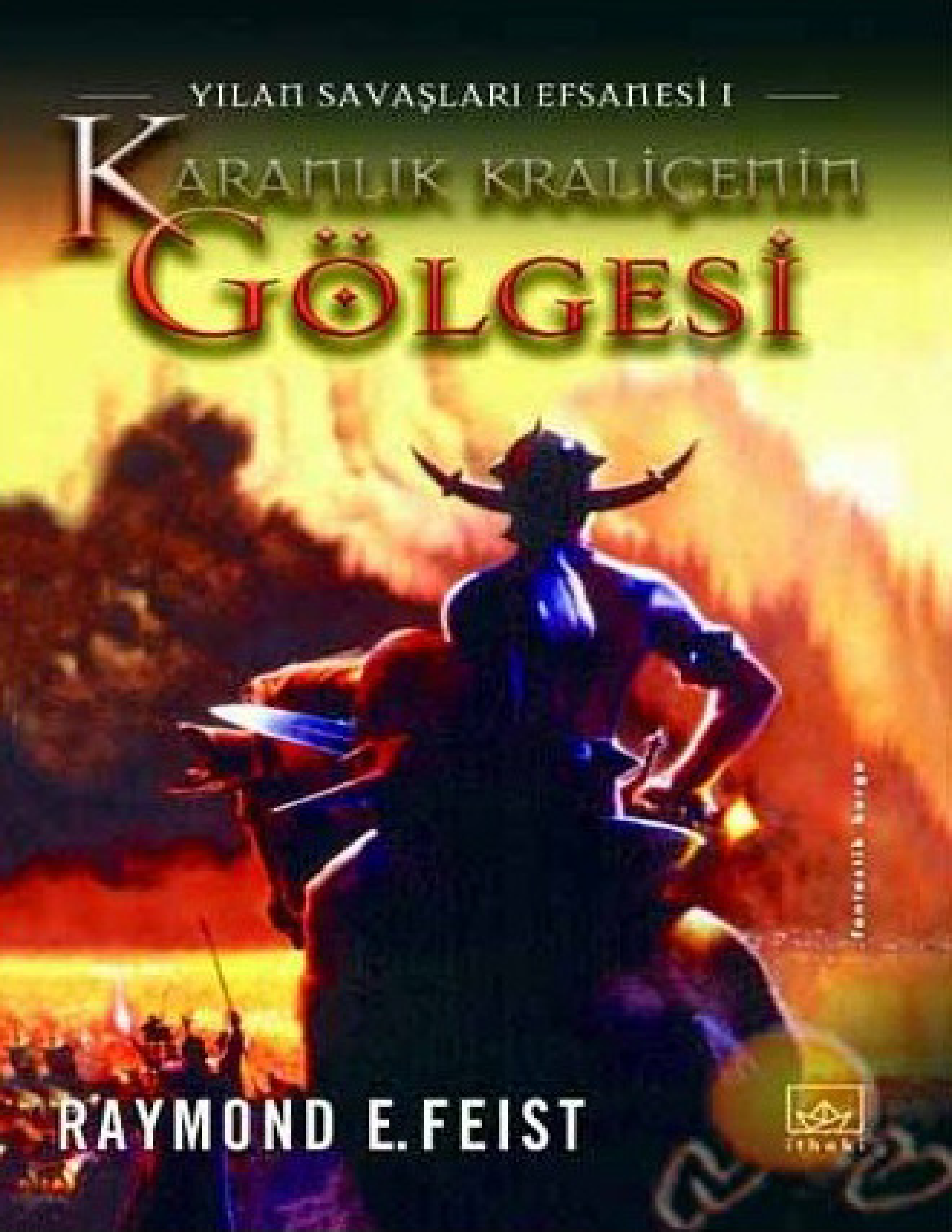

YILAN SAVAŞLARI EFSANESİ 1
KARANLIK KRALİÇENİN
GÖLGESİ
RAYMOND E. FEIST

-GİRİŞ-
KURTULUŞ

Davullar gümbürdüyordu.

Saaur savaşçıları, önlerindeki savaşa hazırlanmak için savaş şarkılarını söylüyordu. Kalın duman ufku baştanbaşa kaplarken, parça parça olmuş savaş sancakları kanla kaplı mızraklardan gevşekçe sallanıyordu. Sarı ve kırmızı boyalarla boyanmış yeşil yüzler, batan güneşin ve batıdaki akşam yıldızlarının bildik motiflerinin önünü kapayan siyah duman örtüsüne karşı kırmızı ve turuncuya çalan sarı alevlerin aydınlattığı batı göğünü izliyordu.

Yedi Kavimin Sha-shahan'ı, Çimen İmparatorluğu'nun Hükümdarı, Dokuz Okyanus'un Lordu Janva gözlerini yıkımdan alamıyordu. Bütün gün büyük yangınları izlemişti ve aradaki muazzam uzaklığa rağmen galiplerin ulumaları ve kurbanlarının çığlıkları öğleden sonraya kadar sürmüştü. Bir zamanlar çiçeklerin ve pazardaki baharatların hoş kokularını taşıyan rüzgârlar artık kömürleşmiş ağaçların ve yanmış bedenlerin keskin kokusunu taşıyordu. Arkasındakilerin, yüreklerinde savaşın kaybedildiğini ve ırklarının yok olacağını kabullenmiş bir şekilde önlerindeki sınav için beklediklerini biliyordu.

"Lordum," dedi, Kalkantaşıyıcısı ve çocukluk arkadaşı Kaba.

Janva dikkatini çocukluk arkadaşına yöneltti ve gözlerinin etrafına hafifçe yer etmiş endişeyi gördü. Kaba'nın yüzünde, Janva'dan başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir ifade vardı; Sha-shahan onu, bir şamanın bir irfan tomarını okuyabildiği gibi okuyabilirdi. "Ne var?"
"Pantathialı burada."

Janva başını salladı, ama kımıldamadı. Güçlü eller sinirli bir şekilde, nadiren gerekli olan haller dışında taktığı tacından daha çok bir mevki sembolü olan savaş kılıcının, Tual-masokun -kadim dilde Kan İçici demekti- kabzasını kavradı. Kılıcının ucunu, Shila'daki en eski

ülkenin, sevgilisi Tabar'ın toprağına batırdı. On yedi yıldır, ordularını Çimen İmparatorluğu'nun kalbine geri süren istilacılarla savaşmıştı.

Gençken Sha-shahan'ın kılıcını aldığında, Saaur savaşçıları Takador Denizi ile Castak Okyanusu'nu birbirine bağlayan Takador Boğazı'nı geçen kadim taş geçidi doldurmuştu. Yüz atlı bir senturi yanyana geçmişti. Yüz senturi bir jatar ediyordu: on bin savaşçı. On jatar bir hoşt, on hoşt da bir horda ediyordu. Gücünün doruğundaki yedi horda, yedi milyon savaşçı, Janva'nın savaş borularına yanıt vermişti.

Sürekli hareket halinde oldukları için, çocuklar Cibul şehrinden en uzaktaki sınırlara, on beş bin kilometre uzağa uzanan Saaurların kadim yük arabaları ve çadırları arasında oynayıp savaşarak büyürken, atları Çimen İmparatorluğu'nun her yerinde otlamıştı. Öylesine büyük bir imparatorluktu ki, arabalara koşulmuş atların ve atlıların, hiç durmadan dörtnala koşarak başkentten sınıra ulaşması bir buçuk ay dönümü süre almıştı. Bir sınırdan diğerine ulaşmaksa bunun iki katıydı.

Her mevsim bir horda başkentin yakınında dinlenirken, diğerleri bu büyük ülkenin sınırlarında ilerliyor ve haraç ödemeyen her yeri fethederek barışı güven altına alıyorlardı. Dokuz büyük okyanusun kıyısındaki bin şehir, Sha-shahan'ın sarayına yiyecek, para ve köle göndermişti. Ve on yılda bir, yedi bordanın şampiyonları, Çimen İmparatorluğu'nun kadim başkenti Cibul'daki büyük oyunlara katılmak için toplanmıştı. Yüzyıllar boyunca, dünyanın en uzak ucundaki kavimler hariç bütün Saaur'lar Sha-shahan'ın sancağı altında Shila'nın dört bir tarafında toplanmıştı. Sonunda atalarının hayallerini gerçekleştiren Sha-shahan olmak Janva'nın hayaliydi: Bütün şehirleri imparatorluğa katmak ve bütün dünyaya hükmetmek.

Dört büyük şehir Janva'nın hordaları karşısında düşmüş, diğer beşi de imparatorluğun dışında bir düzineden daha az şehir bırakarak savaşmadan teslim olmuştu. Ardından Patha Horda'sının atlıları,

Rahipler Şehri Ahsart'ın kapılarına dayanmıştı. Çok geçmeden yıkım başlamıştı.

Janva kendini alacakaranlığa kadar süren acı seslerine karşı hissizleştirmişti. Çığlıklar ziyafet çukurlarına götürülen kendi halkına aitti. Kaçmayı başarabilen birkaç kişinin anlattıklarından, yakalananlardan hemen katledilenlerin, savaşta ölenler gibi şanslı olanlar olduklarını öğrenmişti. Söylenenlere göre, istilacılar ölmekte olanların ruhlarını alıp oyuncak olarak kullanabiliyor ve öldürülenlerin ruhlarının Cennetsel Horda'nın saflarında at süren atalarının arasındaki yerlerini almalarına engel olarak onlara sonsuza dek işkence ediyorlardı.

Janva platonun üstünden halkının kadim yurduna baktı. Burada, Cibul'dan atla yarım günden daha az bir mesafede, bir zamanlar kudretli olan ordusunun kampının dağınık parçaları duruyordu. Çimen İmparatorluğu'nun bu en karanlık saatinde bile, Sha-shahan'ın varlığı savaşçılarının dimdik durmasına, başlarını geriye atmalarına ve uzaktaki düşmana horgörüyle bakmalarına neden oluyordu. Ama savaşçılarının bu mağrur duruşlarına rağmen, Sha-shahanları, bir Saaur savaşçısının gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şey gördü: korku.

Janva iç geçirdi ve tek kelime etmeden çadırına gitmek için döndü. Başka seçeneklerinin kalmadığını çok iyi bilmesine rağmen, yabancıyla yüz yüze gelmekten hâlâ nefret ediyordu. Janva çadırının önünde durarak, "Kaba," dedi, "diğer dünyadan gelen rahibe güvenmiyorum." Kelimeleri tükürür gibi söylemişti.

Kaba başını salladı, Sha-shahan'ına hizmet etmekten ve at sırtındaki yaşamın zorluklarından dolayı pulları grileşmişti. "Kuşkularınız olduğunu biliyorum, lordum. Ama Kadehtaşıyıcınız ve İrfanustanız anlaştılar. Başka seçeneğimiz yok."

"Her zaman bir seçenek vardır," diye fısıldadı Janva. "Savaşçılar gibi ölmeyi seçebiliriz!" Kaba yavaşça uzanıp Janva'nın kolunu tuttu. Bu,

herhangi bir Saaur savaşçısına ani ölüm getirecek olan bir hareketti. "Eski dostum," dedi yavaşça, "bu rahip çocuklarımıza barınacak bir yer teklif ediyor. Biz savaşıp ölebilir ve acı rüzgârların Saaurların anılarını uzaklara taşımasına izin verebiliriz. İblisler bedenlerimizi yerken, geride yiğitliklerimizi Cennetsel Horda'ya hatırlatacak şarkıları söyleyecek hiç kimse kalmayacak. Ama geri kalan kadınlarımızı ve gençlerimizi güvenli bir yere gönderebiliriz. Başka çaremiz var mı?"

"Ama o bizim gibi değil."

Kaba iç geçirdi. "Bir şey var..."

"O herifin kanı soğuk," diye fısıldadı Janva.

Kaba bir işaret yaptı. "Soğukkanlılar efsanevi yaratıklardır."

"Peki, buna ne demeli?" diye sordu Janva, başkentini yutan uzaktaki alevleri göstererek.

Kaba yalnızca omuzlarını silkebildi. Janva başka bir şey söylemeden Sha-shahan çadırına girerken, çocukluk arkadaşına gelmesini işaret etti.

Çadır kamptaki bütün çadırlardan daha büyüktü. Birçok çadırın birbirine dikilmesiyle yapılmıştı. Çadıra göz gezdiren Janva kalbini bir soğukluğun kapladığını hissetti. En akıllı danışmanlarından ve en güçlü İrfanustalarından birçoğu eksikti. Ama geriye kalanların hepsi de umutla gözlerinin içine bakıyordu. O Sha-shahan'dı ve halkını kurtarmak onun göreviydi.

Ardından gözleri yabancının üzerine kilitlendi ve bir kez daha hangi seçimin daha akıllıca olduğunu düşündü. Yaratık kollarını ve yüzünü kaplayan yeşil pullardan dolayı Saaurlara benziyordu, ama vücudunu bir savaşçının zırhından ya da bir İrfanustasının cüppesinden daha çok gizleyen büyük, kapüşonlu bir cüppe giyiyordu. İki kol boyu daha kısa boylu olduğu için Saaur standartlarına göre ufak tefekti ve burnu

çok uzundu ve gözleri, beyaz üstüne kırmızı irisi olan Saaurların aksine tamamen siyahtı. Kalın beyaz tırnakların olması gerektiği yerde parmaklarından siyah pençeler çıkıyordu. Ve çatallı dilinden dolayı konuşması bir ıslığı andırıyordu. Ezilmiş miğferini çıkarıp bir hizmetkâra veren Janva, çadırdaki her savaşçı ve İrfanustasının düşüncesini dile getirdi: "Yılan."

Yaratık, sanki bu çok ağır bir hakaret değil de bir selamlamaymış gibi başını eğerek selam verdi.

"Emredin, lordum," diye tısladı karşılık olarak.

Janva'nın savaşçılarından birkaçı ellerini silahlarına attı, ama Kaba'dan sonra hükümdarı için ikinci önemli adam olan yaşlı Kadehtaşıyıcısı, "O konuğumuz," dedi. Yılan halkının efsaneleri, Shila'nın kertenkele halkı Saaurlar tarafından çok uzun zamandır biliniyordu. Geceleri yaramaz çocukları korkutmak için annelerin başvurduğu sıcakkanlı Saaurlara benzeyen, ama öyle olmayan yaratıklardı. Kendi türünü yiyen, yumurtalarını sıcak su birikintilerine bırakan yılan halkından, Saaurların İrfanustalarının en uzak anılarında bile rastlanmamalarına rağmen ırksal bir tutkuyla korkulur ve nefret edilirdi. Efsaneye göre, her iki ırkın da zamanın şafağında, Cennetsel Horda'nın ilk allılarının yumurtadan çıktığı zaman tanrıça tarafından yaratıldığı söylenirdi. Yeşil Leydi'nin, Gecenin Tanrıçası'nın hizmetkârları yılanlar, Saaurlar onunla ve onun kardeşleri olan tanrı ve tanrıçalarla at sürerken, tanrıçanın köşkünde kalmıştı. Tanrıça tarafından bu dünyada bırakılan Saaurlar gelişip büyümüştü, ama diğerlerinin, yılanların, anısı hep akıllarında kalmıştı. Hangi hikâyenin tarih, hangisinin efsane olduğunu yalnızca İrfanustası biliyordu, ama Janva'nın bildiği bir tek şey vardı: Doğduğundan beri Sha-shahan'ın vârisine, hiçbir yılanın güvene layık olmadığı öğretilirdi.

Yılan rahip, "Lordum, kapı hazır," dedi. "Zaman daralıyor. Halkınızın bedenleri üstünde ziyafet çekenler eğlencelerinden bıkacak ve gece

ilerlerken güçleri artacak ve buraya gelecekler." Bir an için rahibi yok sayan Janva yardımcılarına bakıp, "Kaç jatar sağ kaldı?" diye sordu.

Tasko, Watiri Shahan'ı, yanıtladı. "Dört tanesi ve beşincinin bir kısmı..." Kesinlik belirtir bir şekilde,

"Tam bir jatar kalmadı," dedi. "Bu kalanlar Yedi Horda'dan geriye kalanlardan toparlananlar." Janva ümitsizliğe kapılmamak için mücadele etti. Elli binden az atlı. Saaurların Yedi Büyük Hordası'ndan geriye kalan hepsi buydu.

Janva kalbinin karardığını hissetti. Patha Hordası'ndan, rahiplerin direndiğini ve vergi ödemeyi reddettiklerini duyduğunda nasıl da öfkelendiğini hatırladı. Janva, Rahipler Şehri Ahsart'a yapacağı son saldırıyı bizzat yönetmek için yedi aydır at sırtındaydı. Bir an için ruhunun derinliklerine işleyen bir vicdan azabı hissetti; ardından kendine kızdı: Ahsart'ın deli rahiplerinin, Saaurların bütün dünyayı tek bir hükümdar altında birleştirmesine izin vermektense her şeyi yok edeceklerini bilebilecek herhangi bir hükümdar var mıydı acaba? Bunun sorumlusu, kapının mührünü açıp ilk iblisin geçmesine izin veren deli başrahip Myta'ydı. İblisin yaptığı ilk işin, Myta'nın kafasını kopardıktan sonra işkence etmek için ruhunu esir ettiğini bilmek küçük bir teselliydi yalnızca. Ahsart'tan kurtulanlardan birisi, Myta'yı yiyen iblise yüz savaşçı rahibin saldırdığını ve hepsinin de öldüğünü söylemişti.

On bin rahip ve İrfanustasının yanı sıra, yedi milyon savaşçıdan fazlası, dünyanın yarısını kaplayan bir savaşta, imparatorluğun en uzak sınırından merkezine doğru iğrenç yaratıkları uzak tutmak için savaşarak ölmüştü. Yüz bin iblis ölmüştü, ama her birinin yok edilmesi, binlerce savaşçının kendini korkusuzca iğrenç yaratıkların üstüne atmasıyla pahalıya patlamıştı. İrfanustaları zaman zaman sanatlarını kullanarak oldukça iyi işler başarmıştı, ama iblisler sürekli geri gelmişti. Savaş yıllardır devam etmişti. Dokuz okyanusun dördünde uzun süren bir savaş olmuştu. Çocuklar Sha-shahan'ın kampında doğmuş, büyümüş ve savaşarak ölmüştü, ama iblisler

hâlâ geliyordu. İrfanustaları boş yere kapıyı kapatıp savaşın gidişatını Saaurların lehine çevirmenin yollarını aramıştı.

İblis ordusu dünyalar arasındaki kapıdan akarken, dünyanın diğer ucundan Cibul'a kadar savaşarak gelmişlerdi ve şimdi de Saaurlara umut vaat eden başka bir kapı açılıyordu: sürgün umudu.

Kaba anlamlı bir şekilde boğazını temizleyince, Janva üzüntüsünü bastırmaya çalıştı. Bundan hiçbir kazançları olmayacaktı; Kalkantaşıyıcısı'nın dediği gibi, başka seçenek yoktu.

"Jatuk," dedi Janva ve genç savaşçı öne çıktı. "Sen hepsi birer hordayı yöneten yedi oğlumdan sonuncusun," dedi acı acı. Genç savaşçı hiçbir şey söylemedi. "Bundan sonra Sha-shahan sensin," diye ilan etti Janva, onu resmen tahtının vârisi yaparak. Genç adam, babasının yanına kişisel maiyetiyle birlikte sadece on gün önce gelmişti. Yalnızca on sekiz yaşındaydı, eğitim sahasından geleli aşağı yukarı bir yıl olmuştu ve cepheye geldiğinden beri yalnızca üç savaş görmüştü. Janva en genç oğlunun bir yabancı olduğunu fark etti. Ahsart'ı dize getirmek için ayrıldığında sadece emekleyen bir bebekti. "Sol tarafında kim at sürecek?" diye sordu.

Jatuk, "Monis, çocukluk arkadaşım," dedi. Sol kolunda şimdiden gururla taşıdığı bir yara izi olan sakin görünüşlü genç bir adamı gösterdi.

Janva başını salladı. "Kalkantaşıyıcım o olacak." Monis'e dönüp, "Unutma," dedi, "lordunu hayatın pahasına korumak senin görevin; dahası onun onurunu korumak da senin görevin. Hiç kimse Jatuk'a senden daha yakın durmayacak, ne eşi, ne çocuğu, ne de İrfanustası. O duymak istemese bile her zaman gerçeği söyle."

Jatuk'a dönüp ekledi, "O senin kalkanın; her zaman sözlerine kulak ver. Kalkantaşıyıcını duymazdan gelmek demek, savaşa bir kolun bağlı, bir gözün kör ve bir kulağın sağır gitmek demektir."

Jatuk başını salladı. Monis'e, hükümdarlık ailesinden doğmamış birisine verilen en yüksek makam verilmişti; arlık düşündüklerini cezalandırılma korkusu olmadan söyleyebilirdi.

Monis sağ yumruğunu sol omzuna vurarak selam verdi. "Sha-shahan!" dedi, ardından tam bir itaat ve saygı göstergesi olarak bakışlarını yere çevirdi. "Sofranı kim koruyacak?" Jatuk, "Chiga, çocukluk arkadaşım," dedi.

Janva onayladı. Aynı çocuk yuvasından seçilen bu üç genç, birbirlerini kendileri kadar iyi tanıyordu. Jatuk adı geçen savaşçıya dönüp, "Silahlarını ve zırhını bırakıp geride kalacaksın," dedi. Kadehtaşıyıcısı olmak yüksek bir onur olmasına rağmen bu onur acıyla karışmıştı, çünkü savaşa katılmaktan vazgeçmek bütün savaşçılar için zordu.

"Lordunu sinsi ellerden ve sahte arkadaşlarla içilen çok fazla içkiden sonra fısıldanan kurnaz sözlerden koru."

Chiga selam verdi. O da Monis gibi cezalandırılma korkusu olmadan lorduyla konuşmakta özgürdü. Kadehtaşıyıcısı olmakla, Sha-shahan'ın kalkan tarafında at süren savaşçı gibi, Jatuk'u her şekilde korumak için ant içmiş oluyordu.

Janva başka birisine döndü: Etrafı birkaç yardımcıyla çevrelenmiş İrfanustası'na. "Yoldaşlarının arasında en yetenekli olan kim?"

İrfanustası, "Shadu," dedi. "Hiçbir şeyi unutmaz."

Janva genç savaşçı rahibe hitap etti. "O halde tabletleri ve kutsal emanetleri al, çünkü artık kaderin en önemli bekçisisin. Halkımızın İrfanustası olacaksın." Ustası kadim tabletleri, tahta ciltlerin arasında saklanan ve zamanla neredeyse beyazlaşmış mürekkeple yazılmış büyük parşömen demetlerini ona verince, yardımcı rahibin gözleri büyüdü. Ama dahası vardı. Ona irfanı, yorumları ve gelenekleri hatırlama sorumluluğu verilmişti ve bu, kadim bir el tarafından

mürekkeple yazılan her bir kelime için aklında binlerce kelime tutması gerektiği anlamına geliyordu.

Janva, "En başından beri benimle birlikte hizmet etmiş olanlar, bu size verdiğim son görev olacak," dedi. "Yakında düşman son bir kez daha gelecek. Hayatta kalamayacağız. Ölüm şarkılarınızı yüksek sesle söyleyin ve adınızın, yabancı bir gökyüzü altındaki uzak bir dünyada çocuklarımızın hafızalarında yaşayacağını bilin. Şarkılarınızın Cennetsel Horda'nın anılarının var olduğu boşluğu geçip geçemeyeceğini ya da o yabancı dünyada yeni bir Cennetsel Horda'yı başlatıp başlatamayacaklarını bilmiyorum, ama iblisler gelince bütün savaşçıların akrabalarımızın akrabalarının uzak bir ülkede güvende olacaklarını bilmelerini sağlayın."

Sha-shahan bütün hislerini bir maskenin ardına gizlemişti. "Jatuk, benimle gel. Geri kalanlarınız kararlaştırılan yerlerine gitsin." Yılan rahibe dönüp, "Büyünü yapacağın yere git. Eğer halkıma ihanet edecek olursan, ruhumun tutulduğu cehennem çukurundan kurtulup, on bin yıl sürse bile sonsuzluğu aşarak peşine düşeceğini bil," dedi.

Rahip başını eğerek selam verip, "Lord, hayatım ve onurum sizindir," diye tısladı. "Artçılarınıza küçük yardımımla katkıda bulunmak için kalacağım. Bu naçizane hareketimle, birçok yönden bize benzeyen Saaurları yurdumuza götürmek için halkımın saygısını ve dileğini sunuyorum." Janva bu fedakârlıktan etkilendiyse bile belli etmedi. En genç oğluna büyük çadırın dışına gelmesini işaret etti. Delikanlı tepeye giden babasını takip etti ve iblis ateşleriyle cehenneme dönmüş uzaktaki şehre baktı. Ölümlü gırtlakların çıkarabildiğinin çok ötesinde olan belli belirsiz çığlıklar alacakaranlığı yırttı ve genç lider yüzünü çevirmemek için kendisini zor tuttu.

"Jatuk, yarın bu vakitlerde, uzak bir dünyada, Saaurların Sha-shahan'ı olacaksın."

Delikanlı, her ne kadar başka türlü olmasını istese de bunun doğru olduğunu biliyordu. İtiraz etmedi.

"Yılan rahiplere güvenmiyorum," diye fısıldadı Janva. "Bize benziyor olabilirler, ama şunu hiçbir zaman unutma, onların kanları soğuk akar. Duygusuzdurlar ve dilleri çatallıdır. Yılanların bizi son ziyaret edişinden bahseden kadim irfanı ve Annemizin bizi sıcakkanlı ve soğukkanlı olarak doğurduğundan beri anlatılan ihanet hikâyelerini de unutma." "Baba."

Yıllardır kılıç tutmaktan nasırlaşmış ve savaşmaktan yara izi olmuş elini oğlunun omzuna koydu ve kuvvetlice sıktı. Elinin altındaki sıkı kaslar direndi ve Janva küçük bir umut kıvılcımı hissetti. "Yemin ettim, ama o yemini onurlandırması gereken kişi sen olacaksın. Atalarını ya da halkını küçük düşürecek hiçbir şey yapma ve ihanete karşı uyanık ol. Yeminimiz yılanlara bir nesil hizmet etmek: o yabancı dünyanın otuz dönüşü. Ama unutma: yemini ilk olarak yılanlar bozarsa, uygun gördüğünü yapmakta serbestsin."

Elini oğlunun omzundan çekerek Kaba'ya yaklaşmasını işaret etti. Bir seyis yeni bir at getirirken, Sha-shahan'ın Kalkantaşıyıcısı elinde lordunun büyük oluklu miğferiyle yaklaştı. Büyük hayvan sürüleri telef olmuştu ve kalanların en iyileri Saaur çocuklarıyla birlikte yenidünyaya gidecekti. Janva Ve savaşçıları ellerinde kalan atlarla idare etmek zorunda kalacaktı. Bu getirilen neredeyse bir doksan yüksekliğinde, küçük bir attı. Sha-shahan'ın zırhlı ağırlığını taşımaya yetecek kadar büyüktü. Önemi yok, diye düşündü Janva. Savaş kısa sürecekti.

Arkalarında, sanki bin tane şimşek çakmış gibi gökyüzünü aydınlatan bir enerji çatırtısı, hemen ardından da muazzam bir gök-gürültüsü koptu ve hepsi dönüp gökyüzündeki parlamaya baktı.

Janva, "Yol açıldı," dedi.

Yılan rahip ileri doğru seğirtip aşağıyı gösterdi. "Lord, bakın!"

Janva batıya döndü. Uzaktaki alevlerin arkasındaki küçük şekillerin onlara doğru uçtukları görülebiliyordu. Janva acı bir şekilde bunun perspektiften kaynaklandığını biliyordu. Çığlıklar atarak üzerlerine

gelenler yetişkin bir Saaur boyutlarındaydı ve uçanlardan bazıları daha da büyüktü. Kösele gibi kanatlar bir arabacının kırbacı gibi havada saklıyor ve karanlığı, bir savaşçıyı delirtecek çığlıklar dolduruyordu. Janva herhangi bir titreme belirtisi olup olmadığını görmek için ellerine bakarak oğluna, "Bana kılıcını ver," dedi.

Delikanlı denileni yaptı ve Janva oğlunun kılıcını Kaba'ya verdi. Ardından Tual-masok'u kınından çekti ve kabzasını oğluna uzattı. "Hakkın olanı al ve git."

Delikanlı duraksadıktan sonra kabzayı sıkıca tuttu. Hiçbir İrfanustası, bu kadim silahı oğluna babasının verdiğini görmemişti. Saaurların hafızasına ilk kez bir Sha-shahan'ın kalbi atarken kılıcını isteyerek verdiği kazınıyordu.

Jatuk hiçbir şey söylemeden babasını selamladı, döndü ve arkadaşlarının beklediği yere gitti. Sert bir el hareketiyle atlarına binmelerini ve Saaurların başka bir dünyaya gitmek için toplandığı yere ilerlemelerini işaret etti.

Beşinci Jatar'dan kalanlar ve Janva'nın eski arkadaşları ve İrfanustaları iblisleri uzak tutmak için kalırken, diğer dört jatar yeni açılan kapıdan geçti. İrfanustaları sanatlarını yaparken havayı ilahi sesleri doldurdu ve bir enerji duvarı gökyüzüne yayılırken havada aniden mavi alev patlamaları oldu. Tuzağın içine uçan iblisler, mavi alevler bedenlerini yakarken öfke ve acı içinde çığlıklar attılar. Çabucak dönenler kurtuldular, ama enerji alanına çok yakın olanlar, ateşli yaralarından kötücül siyah dumanlar çıkararak yandılar. Daha güçlü yaratıklardan birkaçı tepeye ulaşmayı başardı, ama Saaur savaşçıları duraksamadan saldırıp hepsini öldürdü. Janva, büyüyle ağır bir şekilde yaralanmış bu iblisler çok çabuk öldürülebildiği için bunun çok küçük bir zafer olduğunu biliyordu. Derken yılan rahip uludu.

"Gidiyorlar, lord."

Janva omzunun üstünden arkaya göz attı ve yılanın gedik dediği, havada asılı duran büyük gümüş kapıyı gördü. Saaur gençlerinin öncü kolu delikten geçti ve Janva bir an için oğlunun kayboluşunu gördüğünü zannetti. Bu gibi ayrıntıları ayırt etmek için mesafe çok fazlaydı.

Janva dikkatini iblislerin yok etmek için kendi sanatlarını kullandıkları yerde akkor halinde parlayan mistik duvara çevirdi. Uçanların bir tehlikeden çok bir baş belası olduğunu biliyordu: hızları tek, zayıf ya da yaralı bir atlı için ölümcül oluyordu, ama güçlü bir savaşçı bir tanesini zorlanmadan öldürebilirdi. Hayatını sona erdirecek olanlar, uçanların arkasından gelenler olacaktı.

Duvarın yüzeyindeki enerjinin içinde yırtıklar belirdi ve Janva yırtıkların arkasından yaklaşan kara şekilleri gördü. Büyü haricinde uçamayan büyük iblisler, savaş seslerine kötücül ulumalarını ekleyerek bir Saaur atlısının ulaşabileceği en yüksek hızda koşarak ilerliyorlardı. Yılan rahip elini öne doğru uzattı ve bir iblisin enerji duvarındaki bir yırtıktan geçmeye çalıştığı yerde alevler patladı ve Janva yılan rahibin harcadığı güçten dolayı sendelediğini gördü.

Sonlarının sadece saniyelerce uzakta olduğunu bilen Janva, "Bana sadece şunu söyle yılan," dedi. "Neden burada bizimle birlikte ölmeyi tercih ettin? Bizim başka şansımız yoktu, ama sen çocuklarımla gitmekte özgürdün. Şunların ellerinde ölmek," yaklaşan iblisleri gösterdi, "seni hiç korkutmuyor mu?"

Yılan rahip, Çimen İmparatorluğu'nun Hükümdarı’nın sadece alay etme olarak algılayacağı bir kahkahayla, "Hayır, lordum," dedi. "Ölüm özgürlüktür ve siz de bunu çabucak öğreneceksiniz.

Zümrüt Kraliçe'nin sarayında hizmet eden bizler bunu biliriz."

Janva’nın gözleri kısıldı. Demek ki kadim efsaneler doğruydu! Bu yaratık Anne Tanrıça’nın doğurmuş olduğu yaratıklardan biriydi. Janva bir öfke kabarmasıyla, ırkının aldatıldığını ve bu yaratığın da ruhunu yemek için koşan bu iblisler gibi kötü bir düşman olduğunu

anladı. Bir öfke çığlığıyla Sha-shahan oğlunun kılıcını savurdu ve Pantathialı'nın kafasını omuzlarından ayırdı. Derken iblisler artçıların arasına dağıldı ve Janva yabancı bir güneşin altındaki uzak bir dünyada olan oğlunu ve arkadaşlarının çocuklarını düşünmek için yalnızca bir an ayırabildi. Dokuz Okyanusun Lordu düşmanıyla yüzleşmek için dönerken, atalarına, Cennetsel Horda'nın Atlılarına, Saaur çocuklarına göz kulak olmaları için sessizce dua etti.

Bir şekil diğerlerinin üstünde yükseliyordu ve sanki onun yaklaştığını hissediyormuş gibi, daha küçük iblisler uzaklaştı. En uzun Saaurdan iki kat daha uzun olan şekil -yedi buçuk metreden daha uzundu- doğruca Janva'ya doğru geliyordu. Güçlü bedeniyle bir Saaura benziyordu -geniş omuzlar, ince bir bel, şekilli iri kollar ve bacaklar- ama sırtında yırtık pırtık siyah deriden oluşmuş gibi gözüken devasa kanatlar vardı ve kafası... Bir atın-kine çok benzeyen üçgen şeklindeki kafatası, sanki kemiğin üstüne gerdirilmiş gibi incecik bir deriyle kaplıydı. Uzun sivri dişleri ortaya çıktı ve gözleri kırmızı ateş çukurlarıydı. Başının etrafında bir alev halkası dönüyordu ve kahkahaları Janva'nın kanını dondurdu.

İblis, Sha-shahan'ı korumak için ileriye atılanlara aldırış etmeyerek daha küçük kardeşlerini iterek geçti. Yumruklarını salladı ve bir Saaurun ekmeği bölmesi kadar kolayca bedenleri parçaladı. Ölümünden önce geçen her anın çocuklarından daha çoğunun gedikten kaçmasını sağladığını bilen Janva hazır bekliyordu.

İblis, bir çocuğun yanında duran bir savaşçı gibi Janva'nın başına dikildi. Sha-shahan bütün gücüyle saldırdı ve oğlunun kılıcıyla yaratığın uzattığı kolunu defalarca vurdu. İblis acıyla çığlık attı, ama sonra yarayı görmezden geldi ve yavaş yavaş bıçak boyutlarındaki siyah pençelerini belinden kavradığı Janva'nın zırhından ve bedeninden geçirdi.

İblis, Saaur hükümdarını suratına doğru kaldırıp, gözlerinin içine baktı. Janva'nın gözlerindeki ışık sönmeye başlarken, iblis kahkaha attı ve "Sen hiçbir şeyin hükümdarısın, aptal ölümlü," dedi. "Ruhun

bana ait, etten oluşan küçük yaratık! Ve seni yedikten sonra, yemeklerimin arasında beni eğlendirmek için kalacaksın!"

Janva, Yedi Kavimin Sha-shahan'ı, Çimen İmparatorluğu'nun Hükümdarı, Dokuz Okyanus'un Lordu doğduğundan beri ilk defa korkuyu tanıyordu. Ve zihni çığlık atarken, vücudu gevşedi. Cennetsel Horda'ya uçmak için ruhunun yükseldiğini hissetti, ama bir şey onu tutuyordu ve gidemiyordu. İblisin hırsla yediği bedenini fark etti ve ruhunun zihninde iblisin, "Ben, Büyük Ma-arg'ın Baş hizmetkârı, Beşinci Halka'nın Hükümdarı Tugor'um ve sen de benim oyuncağımsın," dediğini duydu.

Janva bağırdı, ama sesi çıkmadı ve bedeni olmamasına rağmen mücadele etti, ama ruhu vücudu zapt eden demir kadar tutucu mistik zincirlerle tutuluyordu. Feryat eden ruhların sesleri ona arkadaşlarının da düşmekte olduğunu söylüyordu. Kalan bütün gücüyle algılarını uzaktaki gediğe çevirdi ve çocuklarından sonuncusunun da ayrıldığını gördü. Karanlıkta aniden ortadan kaybolan gediğin görüntüsünden küçük bir rahatlama duyan Janva'nın ruhu, oğlunun ve halkının, Pantathialıların Midkemia dedikleri dünyada yılanların hilekârlığından korunacak güvenli bir yer bulmalarını diledi.

-01-
MEYDAN OKUMA

Borazan öttü.

Erik ellerini üzerindeki önlüğe sildi. Sabah angaryalarını bitirdiğinden beri biraz gerçek iş yapmıştı. Gün içinde yeni iş gelirse tekrar soğuk ocakla işe başlamak zorunda kalmamak için ateşin üstünü kapıyordu. Baron geldikten sonra kasabadaki herkes meydanda olacağı için bunun pek mümkün olmadığını düşündü, ama atlar ilk fırsatta nallarını atan huysuz hayvanlardı ve yük arabaları sıkıntı verecek derecede sık bozuluyordu. Demircinin yanında çıraklık yaptığı beş yıl süresince bunu iyi öğrenmişti. Tyndal'ın uzanıp, kollarını sevgiyle bir konyak testisine dolayıp uyuduğu yere göz attı. Baron'un sağlığına birkaç kadeh kaldırmak gerektiğini iddia ederek, kahvaltıdan hemen sonra içmeye başlamıştı. Erik onun yapması gereken işleri bitirirken, demirci bir süre önce uyuyakalmıştı. Neyse ki, yaşına göre iriyarı ve demircinin eksikliklerini giderecek kadar deneyimli olduğu için Erik'in yapamadığı çok az şey vardı.

Erik korları külle örtmeyi bitirdiğinde, annesinin mutfaktan ona seslendiğini duydu. Acele etmesini söyleyen kadını duymazdan geldi; bol bol zamanı vardı. Acele etmeye gerek yoktu: Baron henüz kasaba sınırına varmamıştı. Borazan onun yaklaştığını bildiriyordu, kasabaya girdiğini değil.

Erik dış görünüşünü nadiren incelerdi, ama bugün bütün gözlerin kendisinin üstünde olacağını bildiği için temiz görünmeye çalışması gerektiğini hissediyordu. Bu yüzden, önlüğünü çıkarmak için durdu, dikkatlice askıya astı ve kollarını biraz ötedeki su dolu bir kovaya daldırdı. Sertçe ovalayarak isin ve kirin çoğunu temizledikten sonra yüzünü yıkadı. Çelik parlatmak için kullanılan paçavra yığınından büyük, temiz bir bez alarak, suyun çıkaramadığı kirleri ovuşturarak kurulandı. Kovadaki suyun dalgalanan yüzeyinde bozuk yansımasını

inceledi: gür kaşların altında bir çift koyu mavi göz, omzuna inen, geriye atılmış uzun sarı saçların olduğu çıkıntılı bir alın.

Bugün hiç kimse onun babasının oğlu olduğundan kuşkulanmayacaktı. Burnunu annesinden almıştı, ama çenesi ve gülümsemesi babasının tam bir kopyasıydı. Babası ince yapılı olmasına rağmen Erik değildi. İnce beli, babasından aldığı tek özellikti. On yaşından beri demircide çalışmaktan dolayı gelişen heybetli omuzları ve kolları dedesininkilere benziyordu. Erik elleriyle demir bükebiliyor ya da ceviz kırabiliyordu. Toynaklarını kesip, törpüleyip, nal çakarken demirciye yaslanan saban atlarının altına girdiği, ya da kırık tekerleklerini değiştirdikleri yük arabalarını kaldırmaya yardım ettiği için bacakları da güçlüydü.

Erik sakallarının uzayıp uzamadığını kontrol için elini çenesinde gezdirdi. Bir insanın olabileceği kadar sarışın olduğu için, aşağı yukarı üç günde bir tıraş olması yetiyordu. Ama annesinin, bugün elinden geldiği kadar iyi görünmesi gerektiği konusunda ısrar edeceğini biliyordu. Demirciyi rahatsız etmemeye özen göstererek, koşar adımlarla demirhanenin arkasındaki ot yatağına gidip usturasıyla aynasını aldı. Soğuk tıraş keyif aldığı bir şey değildi, ama annesinin onun tıraş olması gerektiğine karar verebilecek olmasından çok daha az sinir bozucuydu. Yüzünü ıslatıp kazımaya başladı. İşini bitirince titreyen suda kendine bir kez daha baktı.

Hiçbir kadın Erik'i yakışıklı bulmazdı: çene kemiğinden çıkık alnına doğru genişleyen, neredeyse kaba sayılabilecek geniş yüz hatları vardı; ama erkeklerin güven verici bulduğu, neredeyse hayvani olan görünüşüne alıştıklarında da kadınların hayran olduğu samimi ve dürüst bakışlara sahipti. On beş yaşında olmasına rağmen, şimdiden bir yetişkinin ölçülerine sahipti ve gücü demircinin gücüne yaklaşıyordu; hiçbir çocuk güreşte onun kadar iyi değildi ve artık birkaçı onunla güreşmek istiyordu. Salonda servis tabaklarının ve maşrapaların yerleştirilmesine yardım ettiğinde pek becerikli olmayan elleri, demircide iş yaparken kendinden emin ve becerikliydi.

Artık içeri gelmesini söyleyen annesinin sesi sabahın sessizliğini bozdu. Ahırın dış arka duvarına yaslanmış küçük bir bina olan demirhaneden çıkarken gömleğinin kollarını indirdi. Ahırın etrafından dolaşarak mutfağın görüş alanına girdi. Açık duran ahır kapısının önünden geçerken, ilgilenmesi için bırakılmış atlara göz attı. Üç yolcu, ustasıyla kalıyordu ve binekleri sessizce saman yiyordu. Yaralı olduğu için dinlenen dördüncü at Erik’i selamlamak için kişnedi. Erik gülümsemesine engel olamadı; bu atı haftalardır tedavi ediyordu ve hayvan, ne kadar iyileştiğine bakmak için gelen Erik'in yaptığı bu öğleüzeri ziyaretlerini bekler olmuştu.

"Seni görmeye daha sonra geleceğim kızım," dedi tatlılıkla.

Atın kişnemesi istekliliğini ortaya koyuyordu. Erik, yaşına rağmen Darkmoor civarındaki en iyi at bakıcısıydı ve harikalar yaratan birisi olarak ün kazanmıştı. Çoğu at sahibi yaralı kısrağını öldürürdü, ama Baron'un Kılıç Ustası Owen Greylock için kısrağı çok değerliydi. Eğer onu çiftleşebileceği kadar sağlıklı duruma getirebilecekse, atını Erik'in ellerine teslim etmenin mantıklı bir risk olacağına karar vermişti. Güzel bir ya da iki tay bu sıkıntıya değerdi. Erik atı tekrar binilebilecek kadar sağlıklı hale getirmeye kararlıydı.

Erik annesinin, yüzünde bir kararlılık maskesiyle Kılkuyruk Hanı'nın mutfağının arka kapısında dikildiğini gördü. Çelik gibi bir sertliğe ve kararlılığa sahip, ufak tefek bir kadın olan Freida bir zamanlar güzeldi, ama çok çalışmak ve üstlendiği sorumluluklar onu yıpratmıştı. Kırk yaşında bile olmamasına rağmen neredeyse altmışında gözüküyordu. Bir zamanlar muhteşem olan kahverengi saçları tamamen kırlaşmıştı ve yeşil gözleri kırışıklardan oluşan bir yüze gömülmüştü. "Çabuk ol," diye emretti kadın. "Gelmesine daha var," dedi Erik, kızgınlığını yeterince saklayamayarak.

"Gelmesi an meselesi," diye karşılık verdi kadın "ve bunu kaçırırsak, bir daha asla fırsatımız olmaz. Hasta ve bir daha gelemeyebilir."

Bu ima karşısında Erik'in alnı kırıştı, ama annesi başka bir şey söylemedi. Baron, arada sırada yapılan törenler hariç, daha küçük topraklarını artık nadiren ziyaret ediyordu. Hasat zamanında, Darkmoor'un servetini, dünyadaki en iyi üzümlerin ve şarapların büyük bir kısmını sağlayan köylerden ve kasabalardan birini ziyaret etmek onun için bir gelenekti, ama Baron tek bir tüccarlar salonunu ziyaret ediyordu ve Ravensburg kasabasındaki salon en az derecede önemli olanlar arasındaydı. Ayrıca Erik, Baron'un son on yıldır bu kasabayı ziyaret etmekten özellikle kaçındığına ikna olmuştu ve sebebini çok iyi biliyordu.

Annesine göz atan Erik, kadının on yıl önce Baron'un gelişini izlemek için onu kalabalığın arasında nasıl yarı sürükleyip, yarı itelediğini hatırladı. Annesi Baron'dan, Erik'in babası olduğunu kabul etmesini istediğinde kasaba memurlarının, lonca liderlerinin, şarap tüccarlarının ve üreticilerinin yüzlerindeki şaşkınlığı ve korkuyu hatırladı. Neşeli bir kutlama olması gereken hasadın ilk tadımı, kasabadaki herkes ve özellikle küçük Erik için bir utanca dönüşmüştü. Bu olaydan sonra kasabanın ileri gelenlerinden bazıları, gelecekte hoşgörü göstermesini istemek için birkaç kere Freida'yı görmeye gelmişti, ama kadın herhangi bir yorum yapmadan ve söz vermeden sadece nazikçe dinlemişti. "Dalgacılığı bırak da içeri gir," dedi Freida.

Arkasını döndü, Erik de onu takip etti.

Erik içeri girince Rosalyn'in kendisine gülümsediğini gördü ve başıyla garson kıza selam verdi. Aynı yaşta ve doğduklarından beri arkadaş olan Erik ve hancının kızı, dert ortağı, birbirlerinin en iyi dostu ve kardeş gibi olmuşlardı. Erik, bununla ilgili olarak ne yapacağından emin olmamasına rağmen, son zamanlarda kızın içinde daha derin bir şeylerin yeşermekte olduğunu fark etmişti. Onu seviyordu, ama bir kardeş olarak ve onu asla olası bir eş olarak düşünmemişti; annesinin, evlilik, ticaret ya da yolculuk gibi günlük konuların konuşulmasını engellemek gibi bir saplantısı vardı.

Kasabada onun yaşındaki çocukların arasında, bir zanaat üstünde resmi olarak işe alınmamış bir tek kendisi vardı. Tyndal'ın gayri resmi olarak çırağıydı ve demirci, Erik'in bu işteki yeteneğine rağmen, ne Batı'nın başkenti Krondor'daki, ne de Kral'ın şehri Rillanon'daki lonca ofisleriyle temasa geçmemişti. Zaten annesi de, demircinin sık sık bahsettiği loncaya Erik'i çırak olarak işe aldığına dair resmi bir dilekçe gönderme sözüne uygun davranmasına izin vermezdi.

Bunun, Erik'in çıraklığının ilk yılının sonunda yapılması gerekiyordu. Demircilikte iki ya da üç yıllık çıraklardan daha iyi olduğunu bilmesine rağmen, diğerlerinden iki yıl geride başlayacaktı, tabii annesi bir sonraki bahar çırak olmasına izin verirse.

Kafası zar zor çenesine gelen annesi, "Dur da sana bir bakayım," dedi. Uzanıp, neredeyse bir yetişkin değil de sanki hâlâ bir çocukmuş gibi çenesini tuttu ve başını bir o yana, bir bu yana çevirdi. Tatmin olmamış bir 'cık' sesiyle, "Hâlâ is lekeleri var," dedi.

"Anne, ben demirciyim!" diye karşı çıktı Erik.

"Git lavaboda temizlen!" diye emretti kadın.

Erik hiçbir şey söylememenin en iyisi olduğunu biliyordu. Annesi çelik gibi bir iradesi olan ve boyun eğmez bir kararlılığa sahip bir insandı. Onunla tartışmamayı çok küçükken öğrenmişti; bazen haksız yere suçlandığında bile, itirazları sadece cezayı arttırdığı için kendisine verilen cezayı sessizce kabul ederdi. Erik gömleğini çıkardı ve etlerin temizlenip hazırlandığı masanın yanında duran bir sandalyenin arkasına astı. Ufak tefek annesinin ona baskı yapmasının Rosalyn'i keyiflendirdiğini gördü ve kıza bakıp numaradan kaşlarını çattı. Salona götürmek üzere yeni yıkanmış sebzelerle dolu bir sepeti almak için dönerken kızın gülümsemesi bir sırıtmaya dönüştü.

Kapıya yönelerek sırtıyla itip kapıyı açtı ve çocuğa dil çıkardı.

Erik kollarını kızın sebzeleri yıkadıktan sonra bıraktığı suya daldırırken gülümsedi. Rosalyn, onu hiç kimsenin yapamadığı kadar çok neşelendirebiliyordu. Kasabadaki genç kızlardan birini rüyasında gördüğünde gecenin bir yansı onu uyandıran heyecanlandıran ve kafa karıştırıcı güçlü dürtüleri tam olarak anlayamıyordu; etrafında hayvanlarla büyümüş her çocuk gibi çiftleşmenin ilkelerini anlıyordu, ama duygusal karışıklık onun için yeni bir şeydi. En azından Rosalyn, diğer genç kızlardan bazılarının yaptığı gibi kafasını karıştırmıyordu ve emin olduğu bir tek şey vardı: Rosalyn hayattaki en iyi arkadaşıydı. Yüzüne bir kez daha su vururken annesinin, "Sabun kullan," dediğini duydu.

İç geçirerek lavabonun arkasında duran kötü kokulu sabunlardan birisini aldı. Kül suyunun, külün, içyağının ve servis tabaklarını ve yemek kaplarını kazıyarak temizlemekte kullanılan kumun yakıcı bir karışımı olan sabun, uzun süre kullanılınca deriyi soyuyordu. Erik sabunu mümkün olduğunca az kullandı, ama temizlenmeyi bitirdiği zaman lavabodaki suyun oldukça etkileyici derecede siyahlaştığını kabul etmek zorunda kaldı.

Cildi yanmaya başlamadan durulandı ve annesinin uzattığı bezi aldı. Kurulanıp gömleğini giydi. Mutfaktan, şöminedeki bir kancaya asılı olan bir yahni kazanının içine sebzeleri koymayı bitirmekte olan Rosalyn'in olduğu salona geçtiler. Karışım, salonu akşam yemeği zamanına kadar ağızları sulandıracak lezzetli bir kokuyla doldurarak bütün öğleden sonra yavaş yavaş kaynayacaktı. Erik yanından geçerken Rosalyn ona bakıp gülümsedi, ama kızın neşeli olmasına rağmen, Erik herkesin önünde yaşayacağı rezalet yüzünden keyfinin kaçtığını hissediyordu. Annesi ile hanın girişine varan Erik, hancı Milo'nun açık duran kapıdan dikkatle baktığını fark etti. Yıllardır olay çıkaranları salondan atmaktan dolayı ezilmiş lahanaya benzeyen bir burnu olan iri yapılı adam, sakin kasabayı izlerken piposunu içiyordu. "Sessiz bir öğleden sonra olabilirdi Freida." "Ama hummalı bir akşam olacak baba," dedi Rosalyn, Erik'in yanına gelerek. "İnsanlar Baron'u görmek için beklemekten sıkılınca herkes buraya gelecek."

Milo gülümseyerek döndü ve kızına göz kırptı. "İçtenlikle dua etmenin bir sonucu bu... Başka planları olmadığı konusunda Şans Leydisi'ne güveniyorum."

Freida, "Ruthia'nın iyi şansını harcayacağı daha iyi şeyler var Milo," diye mırıldandı. Sanki hâlâ bir bebekmiş gibi, güçlü oğlunun elini tutarak dışarı çıktı.

Erik ile annesi hanın sınırlarından çıkarken Rosalyn, "Freida kararlı baba," dedi.

"Öyle, her zaman da öyleydi," dedi Milo, kafasını iki yana sallayıp piposunu tüttürürken.

"Çocukken bile çok inatçı ve dik kafalıydı..." Kolunu kızının omuzlarına attı. "Annene hiç benzemediğini söylemekten memnunum."

Rosalyn, "Yıllar önce Freida ile evlenmek isteyen birçok kişinin arasında senin de olduğuna dair dedikodular var," dedi.

Milo kıkırdadı. "Öyle mi?" Dilini şaklatarak ekledi, "Evet, bu doğru. Benim yaşımdaki pek çok erkek bunu istiyordu." Kızına bakıp gülümsedi. "Başıma gelen en iyi şey onun hayır, annenin de evet demesiydi." Kolunu çekip, "Çocukların çoğu Freida'nın peşindeydi," dedi. "O günlerde nadir bulunan bir güzelliği vardı. Işık saçan yeşil gözleri, kestane rengi saçları, ince ama dikkat edildiğinde hoş bir yapısı ve bir erkeğin nabzını yükseltebilecek gururlu bir bakışı vardı. Bir yarış atı gibi hareket eder ve bir kraliçe gibi dolaşırdı. Baron'un dikkatini çekmesinin sebebi buydu." Kasaba meydanının ötesinde bir borazan çaldı ve Rosalyn, "Mutfağa dönsem iyi olacak," dedi. Milo başını salladı. "Neler olduğuna bakmak için meydana gideceğim, ama hemen dönerim." Rosalyn babasının elini sıktı ve Milo kızının gözlerinde Erik'ten saklamış olduğu endişeyi gördü. Başını sallayarak anladığını belirterek kızının elini sıktı. Döndü ve hanın önündeki sokakta, Erik ile Freida'nın gittiği yöne doğru yola koyuldu.

Erik kalabalığın arasında ilerleyişini kolaylaştırmak için cüssesini kullanıyordu. Gücüne rağmen doğuştan bir beyefendiydi ve güç kullanmazdı, ama görünüşü diğerlerinin ona yol vermesine sebep oluyordu. Omuzlarının ve kollarının genişliği yüzünden, dışarıdan bakıldığında genç bir savaşçıya benziyor olabilirdi, ama savaşmaya karşı güçlü bir nefret duyuyordu. İşten sonra, sessiz ve içine kapanık bir şekilde, kavga etmeyi ve kızların peşinde koşmayı eğlencenin doruğu olarak gören akranlarının aksine, kasaba yaşlılarının anlattığı hikâyeleri dinleyip, akşam yemeğini beklerken açlığını bastırmak için bir fincan et suyu içmeyi tercih ediyordu. Ara sıra da olsa ilgisini ona yönelten bir kız, az konuşmasını neredeyse kaçınılmaz olarak yıldırıcı buluyordu, ama bu, söyleyecek zekice bir şey bulamama beceriksizliğinin yanında solda sıfır kalırdı. Bir kızla herhangi bir samimiyet kurma olasılığı Erik'in ödünü patlatıyordu.

Ona seslenen tanıdık bir ses duydu ve döndüğünde, ona yetişmek için cüssesinden çok çevikliğini kullanarak eski püskü kıyafetler içinde kalabalığı iterek ilerleyen birini gördü. "Merhaba," dedi Erik.

"Erik, Freida," dedi delikanlı karşılık olarak. Rupert Avery -kasabadaki herkes onu Roo olarak tanırdı- Freida’nın çocukken birçok kere Erik'e oynamasını yasakladığı, ama Erik'in oynamayı tercih ettiği bir çocuktu. Roo'nun babası -Krondor'a, Malac Geçidi'ne ya da Aptal Vadisi'ne gittiği için- ya kasabada olmayan, ya da sarhoş bir şekilde yatağında yatan kaba saba bir adam olan bir arabacıydı. Roo başıboş büyümüştü ve doğasında -ki Erik'i ona çeken şey buydu- tehlikeli ve önceden tahmin edilemez bir şeyler vardı. Erik'in kadınları etkileyecek dili olmasa da, Roo bir baştan çıkarma ustasıydı; en azından kendisi böyle söylüyordu. Ara sıra bir hırsız olduğu kadar bir üçkâğıtçı ve yalancı da olan Roo, Rosalyn'den sonra Erik'in en yakın arkadaşıydı.

Freida karşılık olarak neredeyse fark edilemeyecek şekilde başını salladı. Doğduğundan beri onu tanıdığı için delikanlıyı sevmeyen kadın, Ravensburg'de meydana gelen her yasadışı harekette ve suç içeren her olayda onun parmağı olduğundan kuşkulanıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu konuda hiç olmadığı kadar haklıydı. Oğluna göz attı ve sert bir yorum yapmaktan kaçındı. Artık on beş yaşında olan Erik'in, annesi tarafından kontrol edilme isteği azalıyordu.

Demirhanedeki işlerin çoğunu, haftanın beş günü sarhoş olan Tyndal'ın elinden almıştı. Roo, "Demek Baron'a bir kez daha pusu kuracaksınız," dedi. Freida ona uğursuz bir bakış attı. Erik yalnızca sıkıntılı gözüküyordu. Roo sırıttı. İnce yüzüne, zeki bakışları ve çarpık dişlerine rağmen keskin bir gülümsemesi vardı. Erik kadar bile yakışıklı değildi, ama tavırlarında canlı bir hava ve insanların onu sevimli, hatta büyüleyici bulmasını sağlayan kıvrak bir keskinlik vardı.

Ama Erik onun tehlikeli bir öfkesi olduğunu ve sık sık kendini kaybettiğini de biliyordu ve bu, birden çok kere Erik'i diğer çocuklara karşı kalkan olarak kullanmasına yol açmıştı. Kasabadaki birkaç çocuk Erik'e meydan okumak isterdi: çok güçlüydü. Erik her ne kadar zor sinirlense de, kendini kaybettiği zaman korkunç olurdu. Bir keresinde, öfkelendiği bir anda bir çocuğun koluna vurmuştu. Darbe çocuğu hanın avlusunun diğer ucuna fırlatmış ve kolunu kırmıştı.

Roo, altındaki çok daha iyi görünen giysileri ortaya çıkartarak yırtık pırtık pelerinini açtı ve Erik çocuğun elinde uzun boyunlu, yeşil, cam bir şişe olduğunu gördü. Şişenin boynunda, açık bir biçimde dağlanmış Baron'a ait bir arma vardı. Erik gözlerini devirdi. "Elini kaybetmekten korkmuyor musun Roo?" dedi sessizce, öfkeli bir ses tonuyla. "Dün gece babamın arabasını boşaltmasına yardım ettim." "Elindeki ne?" "Uzman seçimi meyve şarabı," dedi çocuk.

Erik yüzünü buruşturdu. Darkmoor Adalar Krallığı'ndaki şarap ticaretinin merkezi olduğu için, baronluktaki birçok köyün ve kasabanın olduğu gibi, Ravensburg'ün de ana sanayisi şaraptı. Kuzeyde meşe odunculları ve fıçı yapımcıları tıpa ürettikleri gibi, şarap için mayalanma ve yıllanma fıçıları üretirken, güneyde

camcılar şişe üretiyordu, ama baronluğun orta kısmı üzüm yetiştirmeye ayrılmıştı.

İyi şarapların Natal ve Yabon eyaletlerinin batısındaki Özgür Şehirler'de üretilmesine rağmen, hiçbiri karmaşıklık, karakter ve yıl değeri bakımından Darkmoor Baronluğu'nda üretilenlerle yarışamıyordu. Aslen Bas-Tyra'dan ithal edilen ve yetiştirilmesi zor olan Pinot Noir üzümleri bile, Darkmoor'da krallıktaki başka bir yerde olmadığı kadar iyi gelişip büyüyordu. Darkmoor'un en iyi ürünleri, lezzetli kırmızılar, canlandırıcı beyazlar ve kutlamalar için şampanya, kuzey sınırlarından Büyük Kesh İmparatorluğu'nun merkezindeki güneye kadar en yüksek fiyatları getiriyordu. Ayrıca birkaç şarap, meyve şarabı denilen son derece şekerli şaraplar kadar çok değerliydi.

Ara sıra üzümlere musallat olan, anlaşılamayan tatlı bir küf tarafından buruşturulan üzümlerden yapılan bu şaraplar nadir bulunurdu ve pahalıydı; Roo'nun pelerininin altında sakladığı şişe, bir çiftçinin altı aylık gelirine eşdeğerdi. Ve Erik üstündeki kabartmadan dolayı bu şişenin, Baron'un ziyareti için gemiyle Darkmoor'un baronluk başkentinden Ravensburg lonca merkezine gönderilmiş, Baron'un özel stokundan alınmış olduğunu biliyordu. Artık hırsızların elinin kesilmemesine rağmen, bu şişenin Roo'nun üstünde bulunması onu beş yıllığına Kral'ın iş ekibine dahil edebilirdi.

Borazanlar bir kez daha çaldı ve sancakları öğleden sonra melteminde dalgalanan Baron'un muhafızları, atlarının nalları meydanın taşlarında kıvılcımlar saçarak görüş alanına girdi. Erik refleks olarak, topallama belirtileri görmek için atların bacaklarına baktı, ama hiçbir şey göremedi; Baron'un topraklarını yönetmesi hakkında ne söylenirse söylensin, süvarileri bineklerine daima iyi bakıyordu.

Atlılar meydana girip ortasındaki küçük çeşmede iki sıra oluşturarak dizilince kalabalık yavaş yavaş geri çekildi. Birkaç dakika sonra,

Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının Salonu'nun önündeki bütün alan gelen fayton için boşaltılmıştı.

Meydana, Darkmoor'un armasını -kırmızı bir kalkanın üstünde, gagasında bir çobanpüskülü dalı tutan siyah bir kuzgun- taşıyan gri, kısa şövalye pelerini giyen askerler girdi. Bu askerlerin armalarının üstünde, Baron'un kişisel korumaları olduklarını gösteren altın bir daire vardı. Fayton sonunda görüş alanına girdi ve Erik birden nefesini tutmakta olduğunu fark etti. Annesinin, ciğerlerindeki havayı bile kontrol etme saplantısına yenik düşmeyi reddederek, sessizce nefesini bıraktı ve rahatlamaya çalıştı.

Kalabalıktaki insanların yorumlarda bulunduğunu duydu. Baron'un azalan canlılığına dair söylentiler baronlukta bir yıldan fazladır dolaşıyordu ve muhafızlarının başında at sürmek yerine faytonda karısının yanında oturması, gerçekten hasta olabileceğini gösteriyordu.

Erik'in dikkatini, birbirinin benzeri kestane rengi atlara binen ve arkalarında Darkmoor'un baronluk nişanını taşıyan iki asker bulunan iki çocuk çekti. Soldaki sancağın üstündeki işaret, Baron'un ikinci oğlu Manfred von Darkmoor'u bildiriyordu. Sağdaki sancağın üstündeki işaret, Baron'un büyük oğlu, Stefan von Darkmoor'u gösteriyordu. Aralarında bir yaş fark bulunmasına rağmen birbirlerine ikiz gibi benzeyen çocuklar, Erik'in takdire değer bulduğu bir ustalıkla at sürüyorlardı.

Manfred kalabalığa göz gezdirdi ve Erik'i görünce kaşlarını çattı. Manfred'in nereye baktığını gören Stefan kardeşine bir şeyler söyledi ve bu, Erik'in birazdan olacakları hatırlamasına yol açtı. Genç adamlar birbirlerine yakın tarzda giyinmişlerdi: uzun binici çizmeleri, kıç kısımları tamamen deri, üstlerine sıkıca oturan süvari pantolonları, üstüne kaliteli deri yelek giydikleri uzun, beyaz ipek gömlekler ve altın baronluk nişanıyla bezenmiş, kırmızıya boyanmış kartal tüyü olan büyük, siyah keçe bereler. Bellerinden meçler

sarkıyordu ve ikisi de genç olmasına rağmen silahlarını kullanmada usta sayılıyordu.

Freida çenesiyle Stefan'ı gösterip sertçe, "Senin yerin Erik," diye fısıldadı.

Erik utancından kızardığını hissetti, ama en kötüsünün daha sonra geleceğini biliyordu. Fayton durdu ve arabacılar, iki kasaba sakini Baron'u selamlamak üzere öne çıkınca kapıyı açmak için aşağı atladı. Faytondan ilk inen, yüzüne güzelliğini alıp götüren kendini beğenmiş bir dudak bükme ifadesi yerleşmiş, mağrur görünüşlü bir kadındı. Atlarından inmiş iki delikanlıya şöyle bir bakmak, ana-oğul olduklarını anlamak için yeterliydi. Üçü de esmer, ince yapılı ve uzun boyluydu. İki genç de annelerinin önünde durup başlarıyla selam verdi. Çocukları yanına geçerken Barones kalabalığa göz gezdirdi ve etrafındaki insanların arasında göze çarpan Erik'i görünce yüz ifadesi daha da karardı.

Bir teşrifatçı, "Lord cenapları, Otto, Darkmoor Baronu, Ravensburg Lordu!" diye bağırdı. Kalabalık aşırı derecede coşkulu olmasa da hatırı sayılır bir tezahürat yaptı; Baron, halkı arasında özellikle sevilen biri değildi, ama önemsenmeyen biri de değildi. Vergiler yüksekti, ama vergiler her zaman yüksekti ve kasaba halkının haydutlardan ve istilacılardan korunmak için Baron'un askerlerine ödediği para az miktardaydı.

Herhangi bir sınıra ya da Batı Toprakları'nın yabanlarına çok uzak olduğu için, Darkmoor yakınlarındaki dürüst yolcuları sadece birkaç serseri ve suçlu rahatsız ederdi. Ravensburg'de yaşayan en yaşlı insanın hatırladığı kadarıyla, bu dağlarda hiç goblin ya da troll görülmemişti; bu yüzden lordlarına eşlik etmekten, zırh parlatmaktan ve yemekten başka pek bir şey yapmayan askerleri beslemek birkaç kişiye yarıyordu. Bununla beraber, hasat iyiydi, yiyecek boldu ve makul fiyatlardaydı ve düzen, baronluk vatandaşlarına minnettar olmalarını buyuruyordu.

Tezahüratlar yavaş yavaş dindiği zaman, Baron onu selamlamak için bekleyen kasabanın ileri gelenlerine doğru döndü ve kalabalığın arasında duyulabilir bir iç çekiş oldu. Faytondan inen adam bir zamanlar Erik'in kalıbındaydı, ama artık, kırk beş yaşında olmasına rağmen sanki otuz yıl daha yaşlıymış gibi kambura çıkmıştı.

Hâlâ geniş omuzlu olmasına rağmen, doğuştan ince yapılı olan vücudu çarpıcı biçimde bir deri bir kemik kalmıştı. Bir zamanlar altın sarısı olan saçları cansız ve gri, yüzü kül rengiydi ve içeri çökmüş yanakları ağartılmış parşömen kadar beyazdı. Kare çenesi ve çıkık alnı hastalıklı görünüşünü daha da vurguluyordu. Baron'a sıkıca sol koluna girmiş küçük oğlu yardım ediyordu. Hareketleri titrekti ve düşecekmiş gibi gözüküyordu. Erik'in yanındaki biri, "Demek felç hakkında söylenenler doğruymuş," dedi.

Erik Baron'un durumunun annesinin planı yüzünden kötüleşip kötüleşmeyeceğini merak etti, ama Freida sanki düşüncelerini okumuş gibi, "Bunu yapmak zorundayım," dedi.

Önünde duranları iterek geçen kadın, iki atlı muhafız onu geri döndüremeden çabucak aralarından geçti. "Krallığın özgür bir kadını olarak, hak talebimin duyulmasını istiyorum!" diye bağırdı, meydandaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Çıt çıkmadı. Bütün gözler, parmağıyla suçlayıcı bir biçimde Baron'u gösteren incecik kadına dönmüştü. "Otto von Darkmoor, Erik von Darkmoor'un oğlun olduğunu kabul ediyor musun?" Hasta olduğu belli olan Baron durakladı ve dönüp Ravensburg'ü her ziyaret ettiğinde ona bu soruyu soran kadına baktı. Gözleri kadının arkasına kaydı ve sessizce annesinin arkasında dikilen oğlunu gördü. Önünde gençlik yıllarının bir kopyasını gören Otto, bir süre Erik'e baktı; derken yanına Barones geldi ve çabucak kulağına bir şeyler fısıldadı. Baron Erik'in annesine arkasını dönerken, yüzünde bir keder ifadesiyle kafasını hafifçe iki yana salladı ve açıklama yapmaksızın, kasabadaki en büyük bina olan Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının Salonu'na girdi. Barones dönüp kocasının peşinden gitmeden önce

öfkesini zar zor gizleyerek dik dik Freida ile Erik'e baktı. Roo uzun uzun iç geçirince kalabalık hep bir ağızdan nefesini koyuvermiş gibi göründü. "İşte, hepsi bu kadar öyleyse…"

Erik, "Bunu bir daha yapacağımızı sanmıyorum," dedi.

Freida yanlarına gelirken Roo, "Neden?" diye sordu. "Fırsatını bulduğunda annenin duracağını mı sanıyorsun?" Erik, "Başka fırsatı olmayacak," dedi. "Baron ölüyor." "Bunu da nereden çıkardın?"

Erik omuzlarını silkti. "Bana bakış tarzından. Elveda diyordu."

Freida oğlunun ve Roo'nun yanından geçti. "Yapılacak işlerimiz var," derken yüz ifadesi anlaşılmazdı.

Roo, dikkatle Erik'e bakıp sessizce birbirleriyle konuşan Manfred ile Stefan'ın olduğu yere göz attı. Manfred, meydanı geçip Erik ile yüzleşmeye istekli görünen Stefan'ı zapt ediyordu. Roo, "Üvey kardeşlerin senden pek hoşlanmıyor, değil mi?" dedi. "Özellikle şu Stefan."

Erik omuzlarını silkti, ama konuşan Freida oldu. "Yakında, Erik'in doğal olarak hakkı olan mirası kendisinin devralacağını biliyor." Roo ile Erik birbirlerine baktı. İkisi de Freida ile tartışmamanın en iyisi olduğunu biliyordu. Kadın daima Baron'la bir bahar akşamı ormandaki şapelde Zayıfların Koruyucusu Dala keşişinin huzurunda evlendiğini iddia etmişti. Ama sonra, Baron'un Ran Dükü'nün kızıyla evlenebilmesi için evliliği iptal edilmiş ve kayıtlar siyasi sebeplerden dolayı kraliyet emriyle mühürlenmişti.

Roo, "O zaman bu işin kesinlikle sonuna geldik" dedi. Erik ona kuşku dolu bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?" "Eğer haklıysan, Stefan gelecek yıl Baron olacak. Görünüşe göre, herkesin önünde annene yalancı demekten geri duracak birisine benzemiyor."

Freida durdu. Yüzünde, Erik'in daha önce hiç görmediği bir çaresizlik ifadesi vardı. "Cesaret edemez," dedi. Bir meydan okumadan çok bir

yalvarıştı bu. Meydan okur gibi gözükmeye çalıştı, ama gözleri, Roo'nun haklı olduğunu bildiğini söylüyordu.

"Gel anne," dedi Erik tatlılıkla. "Eve gidelim. Ocağı külledim, ama iş varsa, ateşi canlandırmam gerekiyor. Tyndal'ın bunu yapamayacak durumda olduğu belli." Annesinin aniden kendisini bu kadar zayıf hissetmesine şaşırarak kolunu nazikçe kadının omuzlarına attı. Kadın sessizce Erik'in onu götürmesine izin verdi.

Kasaba halkı kenara çekilip genç demirciyle annesine yol açtı. Hepsi de, güzel ve ateşli Freida'nın on beş yıl önce kucağında bağıra bağıra ağlayan bebeğiyle ilk defa cesaretle öne çıkarak, Otto von Darkmoor'dan çocuğun onun olduğunu kabul etmesini istediği zaman başlayan bu geleneğin yakında sona ereceğini hissetmişti. Hikâyeyi neredeyse baronluktaki herkes biliyordu. Kadın beş yıl sonra onunla tekrar yüzleşmiş ve Baron yine onun iddiasını yalanlamamıştı. Baron'un sessiz kalması kadına güven vermiş ve Darkmoor Baronu'nun piçinin hikâyesi yıllardır yerel bir dedikodu kaynağı olarak krallığın doğu ve batı topraklan arasında gidip gelen yabancılara bir içki ısmarlatmak için iyi bir yol olmuştu.

İşin ilginç tarafı Baron'un sürekli sessizliğini korumasıydı. Çünkü eğer bir kere inkâr etseydi Freida'nın bunu kanıtlama zorunluluğu olacaktı. Gezgin keşiş o bölgede bir daha görülmemişti ve başka tanık da yoktu. Freida bir hancının köle gibi çalışan işçisi ve çocuk da demircinin çırağı olmuştu.

Bazıları Baron'un, çocuğun açıkça babası olmasından dolayı, onu herkesin önünde yalancı olarak damgalamayı reddettiği için Freida'ya sadece kibar davrandığını ve evlilik iddiasının dengesiz bir kadının atıp tutmaları ya da birtakım avantajlar elde etmeye çalışan birinin hesaplı uydurmaları olduğunu iddia ediyordu.

Bazıları ise, Baron'un, Erik'in onun çocuğu olmadığını herkesin önünde ilan edemeyecek kadar korkak olduğunu söylüyordu, çünkü Otto'nun tam bir kopyası olduğunu anlamak için Erik'e şöyle bir

bakmak yeterliydi. Baron Erik'i piç oğlu olarak tanısa bile, çocuklarının miras hakkına gölge düşüreceği ve karısının öfkesini üstüne çekeceği için, daha iyi bir adamın onurla taşıdığı bir nişanı, utançla taşıyordu.

Ama sebebi ne olursa olsun, hiçbir şey söylemeyerek, her yıl meydan okumanın karşılıksız kalmasına izin veriyordu. Erik, 'von Darkmoor' ismini kullanabilirdi, çünkü Baron bu hakkını hiçbir zaman inkâr etmemişti.

Ağır ağır hana doğru ilerlediler. Asla arka arkaya iki dakika sessiz duramayan Roo, "Bu akşam herhangi özel bir şey yapacak mısın Erik?" diye sordu.

Erik Roo'nun ne demek istediğini biliyordu. Baron'un ziyareti, geleneksel şenlikler kadar resmi olmasa da, resmi tatil için bir bahaneydi ve erkeklerin küçük Kılkuyruk Hanı'na doluşup, gecenin büyük bir kısmında içki içip kumar oynaması ve kasabanın genç kızlarından birçoğunun, kur yapmak için cesaretlenecek kadar içki içen genç erkekleri beklemek üzere çeşmeye inmesi için yeterliydi. Erik kendisini meşgul edecek yığınla işi olacağını söyledi. Roo, "Annelerinin çocukları, buna şüphe yok," dedi.

Erik Roo'nun kimleri kastettiğini biliyordu, üvey kardeşlerini. Roo omzunun üstünden Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının Salonu'nun ve Baron'un arabasının hâlâ görülebildiği meydana doğru şöyle bir baktı ve iki soylu çocuğun, görünüşte Baron'un bavullarının taşınmasını denetlemek için dışarıya çıkmış olduğunu, ama uzaklaşan Erik'in arkasından bakıp sessizce konuştuklarını gördü. Roo onların olduğu tarafa doğru kaba bir hareket yapma dürtüsü hissetti, ama düşününce fikrini değiştirdi. Bu mesafeden bile, çocukların yüz ifadelerinin açık bir düşmanlık ve korkutucu bir öfkeden ibaret olduğunu söyleyebilirdi. Önüne dönen Roo, Erik'e yetişebilmek için adımlarını sıklaştırdı.

Karanlık, Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının Salonu'ndaki akşam yemeğine katılacak kadar yüksek mevkide olmayan kasaba tüccarlarının ve işçilerinin bir kupa şarabın ya da biranın tadını çıkartmak için toplandığı Kılkuyruk Hanı hariç, kasabadaki hareketliliğe bir azalma getirmişti. İnsanlar yüksek sesle hikâyeler anlatır, bakır sikkeler için kâğıt oynayıp zar atar ve bir dart tahtasında becerilerini sınarken, hanı oldukça neşeli bir hava sarmıştı. Erik, işler yoğunlaştığında sık sık olduğu gibi, mutfak işlerine yardım etmek zorunda kalmıştı. Annesi eskiden yalnızca servis yaparken, sırf Freida herkese ne yapması gerektiğini söylemek gibi bir alışkanlığa sahip olduğu için Milo onu mutfak şefliği görevine getirmişti. Böyle bir tavrın yaratacağı rahatsızlığı azaltma görevinde herkesin başarısız olacağına dair tahminlerinde her zaman haklıydı. Hana yıllardır birçok kadın servis elemanı gelip gitmişti ve sadece birkaç tanesi Milo'ya ayrılma sebeplerini söylemişti.

Adamın yanıtı hep aynıydı: Freida uzun süredir arkadaşıydı, onlarsa değil.

Mantıklı ölçülerde bir aile gibi davranıyorlardı: Freida ve Milo karıkoca, Erik ve Rosalyn kardeş gibi. Ayrı ayrı uyumalarına rağmen -Milo ve Rosalyn kendi odalarında, Freida mutfağın üstündeki tavan arasında ve Erik ahırda ot bir şiltenin üstünde- gün içinde herkes doğal bir şekilde kendi üzerine düşen rolü oynuyordu. Freida hanı sanki kendisininmiş gibi işletiyordu ve Milo da, kadın çoğunlukla harika bir iş çıkardığı, ama aynı zamanda Freida'nın her gün çektiği acıyı herkesten daha iyi bildiği için ona emir vermeye gönülsüzdü. Freida, asla hiç kimseye itiraf etmemesine rağmen, Baron'u hâlâ seviyordu ve Milo, çok kısa bir süre sevmiş ve sevilmiş olmanın hatırasına çaresizce sıkı sıkıya tutunarak oğlunun tanınması isteğinin bu aşkın çarpık bir mirası olduğundan emindi.

Erik salonun kapısını iterek açıp barın arkasına, Milo'nun ayaklarının dibine bir şarap fıçısı daha bıraktı. Yaşlı adam fıçı rafından boş fıçıyı çıkarıp kenara koydu ve Erik getirdiği fıçıyı kolaylıkla kaldırıp yerine yerleştirirdi. Fıçının tapasının üstüne temiz bir musluk yerleştiren

Milo, tahta bir tokmakla tek bir vuruşta musluğu yerine yerleştirdi ve şarabı test etmek için kendine küçük bir kadeh doldurdu. Yüzünü buruşturarak, "Dünyadaki en iyi şarapların ortasında neden bunu içiyoruz ki?" diye sordu.

Erik güldü. "Çünkü satın alabildiğimiz tek şarap bu Milo."

Hancı omuzlarını silkti. "Dürüst olmak gibi sinir bozucu bir huyun var." Gülümseyerek, "Ama sonuçta hepsi aynı etkiyi yapıyor, değil mi?" dedi. "Bundan içilen üç maşrapa, insanı Baron'un en iyi şarabından üç maşrapa içmiş gibi çakırkeyif yapar, değil mi?"

Baron'dan bahsedilince Erik'in neşeli ifadesi kayboldu. "Bilemem," dedi başka tarafa bakarken.

Milo elini Erik'in omzuna koydu. "Affedersin evlat."

Erik omuzlarını silkti. "Kötü bir niyetin yoktu Milo. Alınmadım."

"Neden biraz ara vermiyorsun," dedi hancı. "Yoğunluğun azaldığını hissedebiliyorum."

Salondaki gürültü, kahkahalarla, hareketli sohbetlerle ve alışılagelmiş taşkınlıklarla sağır edecek düzeyde olduğu için Erik sırıttı. "Öyle diyorsan."

Erik barın arkasından dolaştı, salonu geçti ve kapıya ulaştığında Rosalyn ona suçlayıcı bir bakış attı. Ağzını oynatarak, "Birazdan dönerim," dedi ve kız yapmacık bir sinirle tavana baktı. Ardından masalardaki boş maşrapaları toplayıp bara götürme işine geri döndü.

Hava serindi; sonbahar iyice bastırmıştı. Her an Darkmoor'un dağlarındaki acı soğuğa çevirebilirdi. Batıdaki Calaslius ya da oldukça kuzeyde olan Dünyanın Dişleri kadar yüksek olmamalarına rağmen, daha soğuk kışlarda tepelerini karlar süslüyordu ve don, yaz hariç her mevsim şarap üreticileri için bir sıkıntı kaynağıydı.

Erik kasaba meydanına doğru yöneldi. Birkaç çocuk ve kız, tahmin ettiği gibi hâlâ Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının Salonu'nun önündeki çeşmenin etrafında oturuyordu. Roo alçak sesle, yüzündeki kuşkulu ifadeyi koruyarak çocuğun önerisine gülmeyi başaran bir kızla konuşuyordu. Ayrıca kız ellerini, Roo'nun ellerinin anatomisinin kabul edilebilir kısımlarıyla sınırlandırmak için kullanıyordu.

Erik, "İyi akşamlar Roo, Gwen," dedi.

Erik'in geldiğini gören kızın yüzü aydınlandı. Kızıl saçları ve büyük yeşil gözleriyle kasabadaki en güzel kızlardan biri olan Gwen, birçok kere Erik'in dikkatini çekmeye çalışmıştı. Roo'nun ellerini sertçe uzaklaştırırken, "Erik," dedi. Kasabanın delikanlılarından birkaçı demircinin çırağını selamladı ve Roo, "Handaki işin bitti mi?" diye sordu.

Erik kafasını iki yana salladı. "Yalnızca biraz ara verdim. Birkaç dakika sonra geri döneceğim. Biraz hava almam gerektiğini düşündüm. İçerisi çok duman oldu ve gürültü..."

Roo'nun yüz ifadesi Erik ile kızın arkasını dönmesine sebep olduğunda, Gwen bir şey söylemek üzereydi. Çeşmenin etrafına yerleştirilmiş meşalelerin aydınlattığı yerde, gösterişli kıyafetler içinde, kalçalarından sarkan kılıçlarıyla iki kişi duruyordu.

Gwen ayağa kalkıp beceriksizce bir reverans yapmaya çalıştı. Diğerleri de onu taklit etti, ama Erik sessizce dikilmeye, Roo da ağzı açık oturmaya devam etti. Stefan ve Manfred von Darkmoor, etraftaki aşağı yukarı kendileriyle aynı yaştaki çocuklara ve kızlara baktı, ama davranışları ve şıklıkları, onları diğerlerinden sanki küçük bir göldeki kazlar ve ördekler arasında süzülen kuğular kadar açık bir biçimde ayırıyordu. Sarhoş olduğunu gizlemeye çalışan birisinin dikkatli kontrolüne sahip olmalarına rağmen, hareket tarzlarından içtikleri belli oluyordu.

Stefan'ın bakışları Erik'in üstüne yerleşirken, yüz ifadesi değişti, ama Manfred ağabeyinin kolunu tuttu. Stefan'ın kulağına bir şeyler fısıldayan küçük kardeş, Stefan'ın kolunu sıkıca tutmaya devam etti. Gözleri yarı kapalı olan Stefan sonunda başıyla onayladı ve kendini zorlayarak soğuk bir biçimde gülümsedi. Erik ile Roo'yu görmezden gelen çocuk, başıyla hafifçe Gwen'i selamlayıp, "Hanımefendi, anlaşılan babam ve kasaba sakinleri şarap ve üzüm konusunda kavrayışımın ve sabrımın ötesinde konuşmaya niyetliler," dedi. "Belki siz bizi daha... ilginç bir şeyler hakkında bilgilendirmek isteyebilirsiniz?"

Gwen kıpkırmızı oldu ve Erik'e göz attı. Erik kaşlarını çatıp hafifçe başını iki yana salladı. Kız sanki ona meydan okurmuş gibi nazikçe çeşmenin etrafını çevreleyen alçak duvardan atladı ve "Efendim, bundan memnuniyet duyarım," dedi. Biraz ileride oturan bir kıza seslendi. "Katherine, bize katılsana!"

Gwen sanki bir saray hanımefendisiymiş gibi, Stefan'ın uzattığı koluna ve Katherine de beceriksizce onu taklit ederek Manfred'in koluna girdi. Ağır ağır çeşmeden uzaklaştılar. Karanlıkta gözden kaybolurlarken Gwen kalçalarını abartılı bir şekilde sallıyordu.

Bir süre sonra Erik, "Takip etsek iyi olur," dedi.

Roo arkadaşının karşısına dikildi. "Kavga etmek mi istiyorsun?"

"Hayır, ama o ikisi hayır’ı bir yanıt olarak kabul etmez ve kızlar..."

Roo, sanki ilerlemesini önlemek istiyormuş gibi elini Erik'in göğsüne koydu, "...soylu çocuklarla gitmenin ne anlama geldiğini biliyor," diye tamamladı. "Gwen çocuk değil. Ayrıca eteğini sıyırmak için onu ilk götüren kişi de Stefan değil. Ve kasabada Katherine ile yatmayan tek çocuk neredeyse sensin." Omzunun üstünden dörtlünün karanlıkta gözden kaybolduğu yere bakıp, "Yine de kızların bu kadar zevksiz olduklarını tahmin etmezdim," diye ekledi.

Roo sadece Erik'in duyabilmesi için sesini alçalttı ve ses tonu arkadaşının aşina olduğu bir sertliğe büründü. Roo bir konu hakkında sadece son derece ciddiyse böyle yapardı. "Erik, domuz kardeşinle yüzleşmek zorunda kalacağın bir gün gelebilir. Ve o gün geldiğinde, büyük olasılıkla onu öldürmek zorunda kalacaksın." Roo'nun ses tonundan ve söylediği şeylerden dolayı Erik'in alnı kırıştı. "Ama bu gece olmaz. Gwen'in yüzünden hiç olmaz. Baksana, senin hana dönmen gerekmiyor muydu?" Erik, Roo'nun elini nazikçe göğsünden çekerek başını salladı. Arkadaşının az önce söylediklerini sindirmeye çalışarak bir an durdu. Ardından, kafasını iki yana sallayarak döndü ve hana doğru yürümeye başladı.

02
ÖLÜMLER

Tyndal ölmüştü.

Erik hâlâ inanamıyordu. Son iki aydır demirhaneye her girdiğinde, iriyarı demirciyi ya demirhanenin arkasındaki ot şiltesinde uyuyorken, ya da sıkı bir şekilde çalışırken görmeyi beklemişti. Adamın sarhoş olmadığı zamanki espri anlayışı, ya da sarhoş olduğu zaman anlaşılması güç olan aksiliği; onun hakkındaki her şey, Erik'in altı yıldır zanaatını öğrendiği bu yerin her köşesine sinmişti.

Erik dün geceden kalan kömürleri inceledi ve ateşi tekrar canlandırmak için ne kadar tahta eklemesi gerektiğine karar verdi. Bir değirmencinin yük arabası bir gece önce kırık bir dingille sallana sallana avluya girmişti ve bütün gününü dolduracak gereğinden fazla iş çıkmıştı. Tyndal'ın orada olmamasını bir türlü kabullenemiyordu.

İki ay önce, Erik sabah demirhaneyi her zamanki gibi bulmayı bekleyerek tavan arasından inmişti, ama Tyndal'ın sürekli dinlendiği yere şöyle bir bakmak Erik'in bütün tüylerini diken diken etmişti. Erik demirciyi bayılacak kadar sarhoş görmüştü, ama bu başka bir şeydi. Yaşlı adamda, Erik'in içgüdüsel olarak fark ettiği bir durgunluk vardı. Çayırlarda bir sürü hayvan ölüsü görmüş olmasına rağmen daha önce hiç ölü bir insan görmemişti ve demircinin duruşunda korkutucu derecede tanıdık bir şeyler vardı. Erik kendini yaşlı demircinin gerçekten ölü olduğuna inandırmak için Tyndal'a dokunmuş ve soğuk vücuda dokununca sanki yanmış gibi aniden elini geri çekmişti. Kasabadaki fakir insanların çoğu için bir şifacı olarak iş gören Killian'ın yerel rahibi, Tyndal'ın gerçekten son şarap şişesini içmiş olduğunu çabucak doğrulamıştı. Ailesi olmadığı için cesetten kurtulmak Milo'ya kalmıştı ve hancı cesedi yakmak için çabucak yığılan odunlarla acele bir cenaze töreni düzenlemişti. Küller serpilmiş ve demircilerin savaş tanrısı Tith-Onanka'nın ilgi alanına girdiğinin düşünülmesine rağmen, Yeşil Sessizliğin Ozanı'na dua

edilmişti. Erik her nasılsa, orman ve kır tanrıçası Killian'a dua etmenin daha uygun olduğunu hissetmişti: Tyndal, Erik'in demirhanede bulunduğu altı yıl içinde belki bir kılıç tamir etmişti, ama sayısız saban, yeke ve tarım aleti onarmıştı.

Erik uzaktan gelen bir ses duydu. Bir öğle arabası Prens'in şehri Krondor'dan gelen batı yolunda ilerliyordu. Erik dizginleri tutanın büyük olasılıkla Rimmertonlu Percy olduğunu tahmin ediyordu ve eğer öyleyse, atlarının ve yolcularının bir şeyler yiyip içmesi için Kılkuyruk'a uğrayacaktı.

Arabacı, Freida'nın yemeklerine bayılan, aşırı iştahlı ama dal gibi ince biriydi.

Erik'in tahmin ettiği gibi, birkaç dakika içinde ticari faytonun nallarının ve demir çember geçirilmiş tekerleklerinin yaklaşırken çıkardığı gürültülü ses avluda yankılandı. Ardından fayton avluya girdi ve Percy, "Hoo!" diye bağırıp dizginlere asılarak dört hayvanını durdurdu. Ticari faytonlar Salador ile Krondor arasındaki yolculuklarına beş yıl önce başlamıştı ve öncüsüne -dedikodulara göre, şu aralar Salador'dan Bas-Tyra'ya bir fayton hattı açmayı planlayan Krondorlu Jacob Esterbrook adında, varlıklı bir tüccar- iyi bir getirişi olmuştu. Her fayton aslında yanları ve üstü kapatılmış ve indirildiği zaman bir basamak oluşturan küçük bir arka kapısı olan bir yük arabasıydı. Arabanın yanlarına konulmuş iki enli tahta orta kalitede oturma yerleri sağlıyordu ve araba sertçe sıçradığı için rahat bir yolculuk yapmak pek mümkün olmuyordu. Ama kervanlarla yapılan yolculuklarla kıyaslandığında daha hızlı, bineklerini güvenli bir şekilde idare edemeyecek olanlar için de at sırtındaki yolculuk kadar hızlıydı. "Hey, Percy," dedi Erik.

"Erik!" diye karşılık verdi, yol kiriyle çevrelenmiş bir sırıtışla donmuş gibi gözüken uzun, ince yüzlü arabacı. Biri iyi giyimli, diğeri sade kıyafetler içinde olan iki yolcusuna döndü. "Ravensburg, beyler."

Sade giyimli adam başını salladı ve -Erik Percy'ye iyilik olsun diye arka kapıyı açarken- faytonun arkasına doğru ilerledi. "Uğrayacak mısın?" diye sordu arabacıya.

"Hayır," diye yanıtladı Percy. "Bu beyefendiyi Wolverton'a götüreceğim; ardından bu turumuz tamamlanmış olacak." Wolverton, Darkmoor yönündeki bir sonraki kasabaydı ve hızlı bir faytonla bir saatten az sürüyordu. Erik yolcunun, gideceği yere bu kadar yakınken yemek yemek için durmayı büyük olasılıkla hoş karşılamayacağını biliyordu. "Oradan Darkmoor'a boş gideceğim, bu yüzden de bol bol vaktim olacak. Annene, tanrılar isterse birkaç gün içinde döneceğimi ve en iyi etli böreğinden fazla fazla yiyeceğimi söyle." Aç taklidi yaparak midesine vururken Percy'nin ağzı kulaklarındaydı.

Arabacı atlarını çevirip onları çabucak tırısa kaldırarak avludan çıkarken, Erik başını salladı. Erik, kiralık odaya ihtiyacı olup olmadığını sormak için faytondan inen adama dönünce, adamın ahırın köşesinden dönüp gözden kaybolduğunu gördü. "Bayım!" diye seslenip adamın peşinden koştu. Ahırın etrafından dolaşarak demirhaneye ulaştı ve yabancının çantasını yere koymuş, yolculuk pelerinini çıkarmakta olduğunu gördü. Adam bir kafa boyu kısa olmasına rağmen, Erik gibi geniş omuzlu ve kalın kolluydu. Geriye yatırdığı uzun gri saçları ve neredeyse alimlere yakışır düşünceli bir yüz ifadesi vardı. Kaşları çalı gibi ve siyahtı ve yolculuk sırasında uzamaya başlamış beyaza yakın sakalları vardı.

Adam her şeyi dikkatlice inceledi. Dönüp kapıda dikilen genç adama baktı ve "Çırak sen olmalısın," dedi. "Demirhaneyi derli toplu tutuyorsun delikanlı. Güzel." Uzak Sahil'den ya da Günbatımı Adaları'ndan gelenler gibi garip, tekdüze ve gırtlaktan konuşuyordu. "Sen kimsin?" diye sordu Erik.

"Adım Nathan. Ben Krondor'dan atanan yeni demirciyim."

"Krondor'dan mı? Yeni demirci mi?" Erik'in yüz ifadesi şaşkınlığını gösteriyordu.

İriyarı adam yolculuk pelerinini duvardaki askıya asarken omuzlarını silkti. "Lonca bana bu demirhaneyi isteyip istemediğimi sordu. İstediğimi söyledim ve işte buradayım." "Ama burası benim demirhanem," dedi Erik.

"Bu baronluğa ait bir görevdir evlat," dedi Nathan, ses tonu sertleşirken. "Birçok şeyde yeterli hatta yetenekli olabilirsin, ama savaş zamanında çiftçilerin ordu için el konulan atlarına bakacağın gibi, zırh tamir edip baronluğun bineklerini de tedavi etmen gerekecek."

"Savaş mı!" diye bağırdı Erik. "Fethedildiğinden beri Darkmoor savaş yüzü görmedi!"
Adam hızla bir adım attı ve elini Erik'in omzuna koyarak sertçe sıktı. "Sanırım neler hissettiğini biliyorum. Ama yasa yasadır. Sen bir lonca çırağısın-"

"Değilim."

Demirci kaşlarını çattı. "Değil misin? Ustan seni loncaya kaydettirmedi mi?"

Erik öfke ve ironik keyif gibi birbiriyle çelişen duygularla, "Eski ustam çoğu zaman sarhoştu," dedi. "On yaşımdan beri bu demirhanenin işlerini ben idare ediyorum demirci ustası. Yıllardır, bir lonca ofisine çıraklığımı kaydettirmek için Krondor'a ya da Rillanon'a gideceğine söz verdi. İlk üç yıl, Krallık Postası'yla bir mesaj göndermesi için yalvardım, ama ondan sonra... yalvarmak için çok meşguldüm. Tyndal öleli iki ay oldu ve baronluğun ihtiyaçlarını kendi başıma karşılayabiliyorum." Adam çenesini sıvazlayıp başını iki yana salladı. "Bu bir sorun oluşturuyor delikanlı. Çıraklığa başlayan birçok kişiden üç yıl daha büyüksün-"

"Başlamak mı!" dedi Erik, artık öfkesine engel olamayarak. "Becerilerim herhangi bir lonca çırağıyla karşılaştırılabilecek—"

Nathan'ın yüz ifadesi sertleşti. "Konumuz bu değil!" diye kükredi. Lafının kesilmesine öfkelendiği için sesi Erik'i susturacak kadar gür çıkmıştı. Erik'in dinlediğini görünce daha sakin bir şekilde, "Konumuz bu değil," diye tekrarladı.

"Krallıktaki, hatta bütün Midkemia'daki en iyi demirci olabilirsin, ama loncadaki hiç kimse bunu bilmiyor. Adın çıraklar listesine kaydedilmemiş ve lonca ustası konumundaki hiç kimse yaptığın işe kefil olmamış. Bu yüzden çıraklığa yeniden-"

"Yedi yıl daha çıraklık yapmayacağım!" dedi Erik, öfkesini yenemeyeceğinin işaretlerini vererek.

Nathan, "Bir daha sözümü kesersen evlat, sana karşı uygarca davranmayı bırakırım," dedi. Erik'in yüz ifadesi hiç de özür diler gibi gözükmüyordu, ama sessiz kaldı.

Nathan, "Krondor'a ya da Rillanon'a gidip, loncaya dilekçe verebilirsin," dedi. "Sınanıp değerlendirilirsin. Eğer yeteri kadar şey bildiğini gösterirsen çırak olarak çalışmana izin verilir, ya da, bundan cidden kuşkuluyum ama belki kalfa rütbesi bile alabilirsin; sen gördükleri en iyi demirci olsan bile, işin siyasi bir tarafı da var. Ter dökmeden rütbe atlamayı çok az insan ister. Ayrıca, seni küstah hödük diye nitelendirip sokağa atma ihtimalleri de var." Son cümle sert bir tonda söylenmişti ve Erik aniden, bu adamın usta nişanını kazanmadan önce en az yedi yılını çıraklık yaparak ve büyük olasılıkla iki katını da kalfa olarak geçirdiğini fark etti. Erik ona sızlanan bir çocuk gibi gelmiş olmalıydı.

"Ya da burada, doğduğun kasabada, ailenden ve arkadaşlarından ayrılmadan çıraklık yaparsın ve sabredersin. Eğer gerçekten iddia ettiğin kadar iyi bir eğitim aldıysan, kendi demirhaneni açmak üzere başvuruda bulunabilmen için sana elimden geldiği kadar çabuk onay

belgesi veririm." Erik burasının onun demirhanesi olduğu konusunda tekrar itiraz edecekmiş gibi baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

Nathan, "Ya da bugünden başlayıp serbest çalışan bir demirci olabilirsin," diye devam etti. "Yeteneğin sayesinde geçimini sağlayabilirsin. Ama lonca nişanı olmadan, sınıra gitmek istemediğin takdirde az gelişmiş köyler hariç hiçbir yerde dükkân açamazsın. Hiçbir soylu, bir lonca ustasından başka birisine atlarını ve zırhlarını emanet etmek istemez ve zengin insanlar da bir lonca kalfasından daha düşük rütbeli birisine güvenmez. Bu da demek oluyor ki, ne kadar yetenekli olursan ol, bir teneke tamircisinden başka bir şey olamazsın."

Erik sessizliğini sürdürünce Nathan bir süre sonra, "Düşündürücü, değil mi?" dedi. "Bu iyi. İşte seçeneklerin: Burada kalabilir, işi öğrenebilir ve becerilerini mükemmelleştirebilirsin. Ben de etrafta, her ince ayrıntıyı öğretmek zorunda olmadığım birisine ait ikinci bir çift eğitimli ele sahip olduğum için kendimi şanslı bir herif sayarım. Ya da kara kara düşünüp gocunabilir, benim kadar çok şey bildiğini düşünebilir ve ikimiz için de işe yaramaz biri olabilirsin. Bu demirhanede yalnızca bir ustaya yetecek yer var evlat ve o usta benim. Söyleyeceklerim bu kadar. Düşünmek için zamana ihtiyacın var mı?"

Erik bir duraklamanın ardından, "Hayır," dedi. "Düşünmek için zamana ihtiyacım yok, Nathan Usta." İç geçirip ekledi, "Haklısın. Bir demirhanenin bir ustası olur. Ben..." "Dök içini evlat." "Buranın sorumluluğu o kadar uzun zamandır bende ki, sanki bu demirhane benimmiş gibi hissediyorum, ama burasını bana loncanın vermiş olması gerekiyor."

Nathan başıyla onayladı. "Bu anlaşılabilir bir şey." "Ama Tyndal'ın tembel birisi olması ve burada çalıştığım sürenin geçersiz sayılması senin suçun değil." "Yapma evlat-" "Erik. Adım Erik." "Yapma Erik," dedi Nathan ve ardından aniden elini sertçe savurarak sağ tarafından Erik'i kıçının üstüne oturtan bir yumruk indirdi. "Bir daha

sözümü kesersen, sana karşı uygarca davranmayı bırakırım demiştim. Sözümün eriyimdir."

Erik şaşkınlıkla çenesini ovuşturarak oturuyordu. Demircinin bütün gücüyle vurmadığını biliyordu, ama yine de acısını hissedebiliyordu. Bir süre sonra, "Evet efendim," dedi.

Erik Nathan'ın uzattığı eli tuttu. Demirci Erik'i çekerek ayağa kaldırdı. "Bir zanaat öğrenmek için harcadığın zaman göz önünde bulundurulur demek üzereydim. Yalnızca referans mektubuna ihtiyacın var. Eğer düşündüğün kadar iyiysen, asgari yedi yıl içinde onay almış olursun. Kendi demirhaneni açmaya karar verdiğin zaman çoğu kalfadan daha büyük olacaksın, ama inan bana büyük bir kısmından daha genç olacaksın Yirmili yaşlarının sonuna gelene kadar ustalarının demirhanesinden ayrılmayan insanlar var. Şunu unutma: Bu iş için geç kalmış olabilirsin, ama öğrenimin de çoğu çocuktan dört yıl daha erken başlamış. Bilgi bilgidir, tecrübe de tecrübe, bu yüzden kalfalıktan ustalığa çok kısa bir sürede geçebilirsin. Sonunda her şey yoluna girer." Sanki demirhaneyi bir kez daha inceleyecekmiş gibi yavaşça döndü ve "Burada gördüklerimden anladığım kadarıyla, soğukkanlılığını koruyabilirsen seninle iyi anlaşırız."

Demircinin son cümlesinde, Erik'in acıyan çenesini unutmasını sağlayan açık bir samimiyet vardı.

Başını salladı. "Evet efendim."

"Şimdi bana nerede uyuyacağımı göster."

Erik demircinin çantasını ve pelerinini aldı. "Evli olmadığı için Tyndal burada uyurdu. Arka tarafta küçük bir oda var. Ben yukarıdaki tavan arasında uyuyorum." Erik son altı yıldır kendinin diyebildiği tek yeri gösterdi. "Tyndal'ın odasına yerleşmek aklımın ucundan bile geçmedi. Alışkanlık galiba." Demirciyi arka kapıya, oradan da Tyndal'ın yatak odası olarak kullandığı barakaya götürdü.

"Eski ustam çoğu zaman sarhoştu, o yüzden korkarım burası büyük olasılıkla..." Kapıyı açtı. Onları karşılayan koku neredeyse Erik'i kusturacaktı. Nathan sadece bir an durabildi ve "Daha önce de ayyaşlarla çalışmıştım delikanlı," derken uzaklaştı. "Ama bu hastalıklı bir koku... Asla bir şarap şişesinin içine saklanmaya çalışma Erik. Yavaş ve acı verici bir ölümdür. Acılarınla yüzleş ve mücadele ettikten sonra onları geçmişte bırak."

Adamın ses tonundaki bir şey Erik'e, Nathan'ın yalnızca bir özdeyişi tekrarlamadığını, inanarak konuştuğunu söylüyordu. "Siz handa dinlenirken, burayı düzenleyebilirim efendim."

"Gidip hancıyla tanışsam iyi olur; sonuçta ev sahibim oluyor. Bu arada bir şeyler de atıştırırım." Erik şunu hiç düşünmediğini fark etti: Lonca demircisinin işi lonca tarafından verilmiş olabilir ve bir kasabada bir demirci olabilirdi, ama diğer taraftan demirci de diğer tüccarlar gibiydi; en iyi bildiği yolla kâr etmek ve kendi işyerini açmak zorundaydı. Erik, "Efendim," dedi. "Tyndal'ın ailesi yoktu. Bütün bu..." Nathan elini Erik'in omzuna koydu. "Bütün bu aletlerin parasını kime ödeyeceğim?" Erik başını salladı.

Nathan, "Benim aletlerim nakliyeyle her an gelebilir," dedi. "Hakkım olmayan bir şeyi almak istemiyorum,

Erik." Düşünürken yeni çıkan favorisini kaşıdı. "Ravensburg'den ayrılmaya ve kendi demirhaneni açmaya hazır olduğun zaman seninle birlikte gideceklerini varsayalım. Sen onun son çırağıydın ve geleneğe göre aletlerin parasını dul eşine vermen gerekir. Ailesi olmadığına göre, ödeme yapacak hiç kimse yok, değil mi?"

Erik adamın yaptığı teklifin ne kadar cömertçe olduğunu fark etti. Bir çıraktan kazancını, kalfa konumuna ulaşana kadar bir örs ve tam takım alet satın alabilecek ve gerekiyorsa bir demirhane yaptırtmak için parası kalacak şekilde denkleştirmesi beklenirdi. Birçok genç kalfa işine iddiasız başlayabilirdi, ama Tyndal, son yıllarındaki tembelliğine karşın, on yedi yıllık demirci ustasıydı ve -bazılarından

iki ya da üç tane olmak üzere- mantıklı olan her demirci aletine sahipti. Doğru düzgün bir bakım ve temizlikle, Erik'in hayatı boyunca kullanacağı aletleri olacaktı! Erik, "İsterseniz size mutfağın yolunu gösterebilirim," dedi. "Ben bulurum. Odayı temizlemeyi bitirince gelip beni alman yeterli olur."

Erik başını salladı ve Nathan hanın arka tarafına doğru yürürken nefesini tutup Tyndal'ın odasına daldı. Odanın tek penceresini ardına kadar açmak bir işe yaramadı ve Erik kötü koku yüzünden çabucak dışarı çıktı. Nahoş kokular, çoğu şeyde güçlü olan Erik'i rahatsız ediyordu ve zayıf bir midesi olduğunu kabul ediyordu. Ahırın ve demirhanenin kokusuna alışkın olmasına karsın, insan hastalığının ve atığının kokusu öd suyunun ağzına gelmesine yol açmış ve Tyndal'ın yatak örtülerini kulübeden çıkartana kadar kötü kokudan dolayı gözleri sulanmıştı.

Ağzından nefes alıp yüzünü çevirerek, koşar adımlarla annesinin çamaşır yıkamak için kullandığı büyük demir tekneye gitti ve kirli yatak örtülerini içine attı. Teknenin altındaki ateşi canlandırırken annesi geldi.

"Yeni demirci olduğunu iddia eden şu adam da kim?" diye sordu.

Erik annesiyle tartışacak durumda değildi. Sakince, "İddia etmiyor; demirci," dedi. "Lonca onu göndermiş" "Peki ona burada zaten bir demirci olduğunu söyledin mi?"

Erik teknenin altındaki ateşi canlandırıp ayağa kalktı. Başarabildiği kadar sakin bir şekilde, "Hayır," dedi. "Burası bir lonca demirhanesi ve loncanın benden haberi yok." Tyndal'ın aletlerini düşünerek ekledi, "Nathan çok cömert ve benimle devam etmek istiyor. Çıraklığımı loncaya bildirecek ve... "

Erik tartışmayı bekliyordu, ama annesi tartışmak yerine yalnızca başını salladı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Kadının öfkelenmeyişine şaşıran Erik, teknenin altındaki ateş çatırdayıp hâlâ bitmemiş bir işi olduğunu hatırlatana kadar bir süre öylece dikildi.

Hanın yatak örtülerini temizlemekte kullanılan sert sabun kalıplarından birini alıp ikiye böldü. Sabunu tekneye atarak bir tokaçla karıştırmaya başladı. Su koyu kahverengiye dönüşürken, annesinin neden hiçbir şey söylemediğini düşündü. Kadında daha önce hiç görmediği bir kabullenme havası vardı.

Yatak örtülerini teknede yavaş yavaş kaynamaya bırakan Erik, bir miktar paçavra ve özellikle çok kirli çiviler ve aletler üzerinde kullandığı madeni yağ temizleyicisini almak için hızla demircinin odasına gitti. Tyndal'ın eşyalarından geriye kalanları -büyük bir sandık ve kişisel eşyalardan oluşan bir torba- dışarı çıkardı. Nathan pelerinlerini ve gömleklerini asmak isteyebilir diye içeride iyi tutturulmamış ahşap bir gardırop bıraktı; yeni demirci istemezse onu daha sonra dışarı çıkarabilirdi. Tyndal'ın son eşyalarını da dışarı taşıdıktan sonra gözüne çok az gözüken yığına baktı. "Bir ömrü anlatmak için çok değil," diye mırıldandı. Sandığı tutup ahırın arkasındaki küçük avlunun bir köşesine sürükledi ve torbayı alıp sandığın üstüne koydu. Tyndal'ın geride kullanılabilecek ne bırakmış olduğunu daha sonra gözden geçirebilirdi. Bağların civarında üzümden başka şeyler yetiştiren fakir çiftçiler vardı ve işe yarar giysileri kullanabilirlerdi.

Erik paçavraları ve temizleyiciyi alıp odaya döndü ve yıllardır duvarlarda biriken kiri ovalamaya başladı.

Erik mutfağa girdiğinde Milo'yu büyük masada, büyük bir kâse yahniyi bitirmekte olan Nathan'ın karşısında otururken buldu. Freida ve Rosalyn akşam yemeği için sebzeleri hazırlamakla meşgulken, Milo demircinin az önce söylediği bir şeye başını sallıyordu.

Erik, ifadesiz bir şekilde lavabonun başında dikilip adamları dinleyen annesine göz attı. Rosalyn, ilgi göstermesi için başını Erik'in annesine doğru eğdi. Erik belli belirsiz başıyla onayladı, ardından annesinin yanına gidip elini yüzünü yıkamak istediğini işaret etti. Kadın ters bir şekilde başını salladı ve sabah alınan ekmeğin sıcak kalması için koyulduğu fırına doğru yürüdü. Nathan, Erik içeri

girdiğinde konuşmakta olduğu konuya devam etti. "Demircilik işinde ustalaşırken, doğrusunu söylemek gerekirse, bacaklarının aşağısı hariç atlara karşı ilgisizdim. Topallamayı dengelemek ya da diğer bazı sorunları gidermek için bir nalı ayarlayabilirim, ama iş geri kalanına geldiğinde, herhangi biri kadar sıradanım."

"O halde Erik'i yanınızda tutmakla akıllıca bir seçim yapmışsınız," dedi Milo gururla. "Atlarla mucizeler yaratır."

Rosalyn, "demirci ustası, anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla birçok büyük baronluk demirhanesinde, hatta bir dükün yanında çalışabilirdiniz," dedi. "Neden küçük kasabamızı seçtiniz?"

Nathan bitirdiği yahni kâsesini öne doğru itip gülümsedi. "Doğrusunu istersen, ben bir şarap âşığıyım ve bu benim için kaçırılmayacak bir fırsattı."

Freida dönüp hiç düşünmeden, "Şarabı çok fazla sevdiği için bir demirciyi gömeli birkaç hafta oldu, ama şimdi elimizde bir tane daha var!" dedi. "Tanrılar Ravensburg'den gerçekten nefret ediyor olmalı!"

Nathan Freida'ya bakıp konuştu. Ses tonu ölçülüydü, ama adamın çok da sakin olmadığı belliydi. "Şarap âşığı olmam ayyaş olduğum anlamına gelmez. Yıllar boyu eşine ve çocuklarına bakan bir koca ve babaydım. Eğer günde bir bardaktan fazla içersem, o gün bir festival var demektir. Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda bir yargıya varmazsan sevinirim. Demirciler de, ancak diğer ticaret erbabı kadar aynı hamurdan yoğrulmuşlardır." Freida hafifçe kızararak döndü ve "Fırın çok sıcak," dedi. "Bu ekmek yemekten önce kupkuru olacak." Herkesin bunun gereksiz olduğunu bilmesine rağmen, korları çevirdi. Erik bir an annesini izledikten sonra Nathan'a döndü. "Odayı temizledim efendim." Freida, "Hepiniz o küçücük odada mı kalacaksınız?" diye sordu.

Nathan kalktı, pelerinini aldı ve çantasını almak için eğildi. Doğulurken, "Hepimiz mi?" diye sordu.

"Şefkatle bahsettiğiniz çocuklarınız ve karınız."

Yanıt verirken Nathan’ın ses tonu sakindi. "Hepsi öldü. Uzak Sahil'in yağmalanması sırasında akıncılar tarafından öldürüldüler. Tulan'da Baron Tolburt'ün demirci ustasının yanında kıdemli kalfaydım." Adam devam ederken çıt çıkmadı. "Uyuyordum. Çarpışma seslerine uyandım. Demirhaneye doğru koşarken, Martha'ya çocuklara bakmaya gittiğimi söyledim. İki ok yediğimde," omzuna, ardından da sol kalçasına dokundu, "buradan ve buradan, hizmetkârların lojman kapısından çıkıp iki adım ancak gitmiştim. Bayılmışım. Üzerime başka birisi düşmüş sanırım. Herneyse, ertesi gün kendime geldiğimde, karım ve çocuklarım ölmüştü." Mutfağa göz gezdirdi. "Dört çocuğumuz vardı. Üç erkek, bir kız." İç geçirdi. "Küçük Sarah özeldi." Uzun bir süre sessiz kaldı ve yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. Ardından, "Kahretsin," dedi.

"Neredeyse yirmi beş yıl oldu." Başka bir şey söylemeden başıyla Milo'ya selam verdikten sonra kapıya doğru yöneldi.

Freida vurulmuş gibi gözüküyordu. Gözleri yaşla dolu bir şekilde, sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi Nathan'a doğru döndü, ama söyleyecek bir şey bulamadan demirci mutfaktan çıktı.

Erik demircinin arkasından baktı ve ardından annesine doğru döndü. Hayatında ilk kez annesi için utandığını hissetti ve bu hissi pek hoş bulmadı. Mutfağa göz gezdirdi ve Rosalyn'in öfke ve üzüntü dolu bir ifadeyle Freida'ya baktığını fark etti. Milo bara gitmek için masadan kalkarken, mutfakta kimse yokmuş gibi davrandı.

En sonunda Erik, "Yerleşip yerleşmediğine baksam iyi olacak," dedi. "Sonra da atlara bakmaya gideceğim."

Erik çıkınca Rosalyn Freida'yı daha fazla utandırmaktan kaçınmak için sessizce mutfakta dolanıp durdu. Bir süre sonra yaşlı kadının sessizce ağlamakta olduğunu fark etti. Ne yapacağını bilemeyen kız sonunda, "Freida?" dedi.

Kadın genç kıza doğru döndü. Yaşlardan yanakları ıslanmıştı. Yüzü bir çelişki maskesiydi. Sanki derinlere gömülü acılarını dışarı salıvermek istiyormuş ama yapamıyormuş gibi görünüyordu.

Rosalyn, "Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

Freida uzun saniyeler boyunca hareketsiz kaldıktan sonra, "Meyvelerin yıkanması gerekiyor," dedi. Sesi boğuk çıkmıştı ve kelimeleri tane tane söylemişti. Rosalyn lavaboya gitti ve babasıyla Erik'in bir yıl önce, o ve Freida artık hanın arkasındaki kuyudan su taşımak zorunda kalmasın diye yerleştirdiği el tulumbasını pompalamaya başladı. Lavabo soğuk suyla dolarken Freida, "Şimdi olduğun gibi tatlı bir çocuk olarak kal Rosalyn," dedi. "Dünyada zaten çok fazla acı var." Yaşlı kadın birkaç tane uyduruk ayak işi için seğirterek mutfaktan çıktı, ama Rosalyn kadının sadece bir süre yalnız kalmak istediğini biliyordu.

Yeni demirciyle yaptığı konuşma, Freida’nın içine gömdüğü bir şeyleri su yüzüne çıkarmış ve Rosalyn bunların ne olduğunu anlamamıştı, ama on altı yaşındaki kız Erik'in annesini ağlarken hiç görmemişti. Akşam turtaları için meyveleri yıkarken, bunun iyi bir şey olup olmadığını merak etti. Birkaç kasaba sakini çabuk bir içki içmek üzere Kılkuyruk'a uğradığı ve sadece bir tek kişi yemek istediği için handa sakin bir akşam yaşanıyordu.

Erik Rosalyn'e yardım etmek için temizlediği kazanın işini bitirdi ve sönmeye yüz tutmuş közlerden oluşan ateşin üstündeki kancaya astı. El sallayarak, genç kızla gerçekten ilgilenmekten çok birbirlerine hava atmak için hancının kızına kur yapan kasabanın daha seçkin dört genç kalfasının oturmakta olduğu masaya bira dolu dört sürahi taşımakta olan Rosalyn'e iyi geceler dedi.

Erik mutfaktan geçerken annesinin yıldızlarla parlayan gökyüzüne bakarak kapıda dikildiğini gördü. Bu gece üç ay da -ki bu nadiren görülen bir şeydi- gökyüzündeydi ve manzara her zaman durup bir

süre izlemeye değerdi. "Anne," dedi Erik sessizce, uzaklaşmaya başlarken.

"Biraz dur," dedi kadın nazikçe; bir ricaydı, emir değil. "Babanla böyle bir gecede tanışmıştık." Erik hikâyeyi daha önce de dinlemişti, ama annesinin demirciyle konuşurken aklına gelen bir şeyle mücadele ettiğini biliyordu. Annesine ne olduğunu hâlâ tam olarak anlayamamıştı, ama kadının konuşmaya ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Annesinin durduğu yerin yanındaki basamaklara oturdu.

"Otto, babasının ölümünden iki yıl sonra Baron olarak Ravensburg’e ilk defa gelmişti. Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının onun için verdiği davete katılmış ve kasabanın önde gelenleriyle birlikte içtikten sonra kafasını toparlamak için yürüyüşe çıkmıştı. Toydu ve protokolden çabuk sıkılıyordu, bu yüzden hizmetkârlarıyla muhafızlarına onu yalnız bırakmalarını emretmişti."

Uzun uzun karanlığa baktı. "Çocuklarla flört etmek için diğer kızlarla birlikte çeşmeye inmiştim." Erik, Roo ile birlikte çeşmeye yaptığı son ziyareti anımsadı ve bu olayın uzun süre önce ortaya çıkmış bir şey olduğunu fark etti. "Fener ışıklarının aydınlığında Baron'u görünce hepimiz bir anda beceriksiz çocuklardan oluşan bir gruba dönüşmüştük." Erik annesinin gözlerinde bir kıvılcım fark etti ve kendisi doğmadan önce erkeklerin kalbini çalan hanımın bir kopyasını gördü. "Ben de diğer kızlar kadar etkilenmiştim, ama belli etmeyecek kadar gururluydum," dedi acı acı gülümseyerek. Erik, içki içerek geçirilen bir akşamdan sonra çeşmede güzel Freida'yı gördüğünde, böylesi bir görüntünün Baron üstündeki etkisini hayal edebiliyordu.

"Saray terbiyesi almıştı, mevki sahibiydi, zengindi, ama buna rağmen içinde bir şey vardı Erik: sıradan çocukların korktuğu kadar kovulmaktan korkan küçük bir çocuk. Yirmi besindeydi, ama daha genç gösteriyordu. Tatlı sözlerle aklımı başımdan aldı. Bir saati bile geçmeden beni bir elma bahçesindeki bir ağacın altına yatırmıştı."

Kadın iç geçirdi ve Erik karşısında bir kez daha genç bir kız gördü, hayatı boyunca tanıdığı demirden yapılmış kadını değil.

"Korkunç bir ünüm vardı, ama hiç kimseyle yatmamıştım. O kesinlikle başka kadınlarla yatmıştı, ama yine de duyarlı, nazik ve sevgi doluydu." Oğluna göz attı. "Karanlıkta, yıldızların altında aşktan bahsetti, ama ben ertesi gün onu bir daha asla göremeyeceğimi zannettim ve kendimi yalnızca bir soylunun cazibesine kapılan başka bir aptal kız olarak gördüm.

"Herhangi bir umudum olmamasına karşın, bir ay sonra bir akşamüstü, yalnız ve şatosundan son sürat geldiği için terden benek benek olmuş bir atla beni görmeye geldi. Biz gece için hazırlık yaparken, büyük bir pelerinle örtünmüş bir şekilde hana girdi ve beni bulup kendini gösterdi. Beni sevdiğini ve benimle evlenmek istediğini söyleyince hayretler içerisinde kaldım." Buruk bir kahkaha attı. "Ona deli deyip koşarak handan çıktım.

"Gecenin ilerleyen saatlerinde döndüğümde, onu sıradan bir rençper gibi aynı noktada beklerken buldum. Bir kez daha bana olan sevgisini ifade etti ve bir kez daha ona çıldırmış olduğunu söyledim." Gözleri dolmuştu. "Güldü ve öyle gözüktüğünün farkında olduğunu söyledi, ama elimi tutup gözlerimin içine baktıktan sonra beni bir kere öpünce ikna oldum. O zaman, tanıştığımız gece onunla niye gittiğimi anladım. Rütbesi ve makamı için değildi, onu sevdiğim içindi.

"Geleneğe göre lordunun iradesine bağlı olduğundan dolayı, benimle evlenmek için Kral Lyam'dan izin istemek üzere Rillanon'a gidene kadar birbirimizi sevdiğimizi hiç kimsenin bilmemesi gerektiği konusunda beni uyardı. Ama aşkımızı belgelemek ve bana bir hak sağlamak için, hasat zamanı kullanılan küçük bir şapelde, kasabaya geleli bir gün bile olmamış gezgin bir keşişin önünde evlilik yeminlerimizi ettik. Keşiş, Otto ona söyleyene kadar evlilik yemini ettiğimizden kimseye bahsetmeyeceğine dair ant içti ve Otto ertesi

sabah Kral'ı görmek üzere yola çıkmayı planladığı için bizi yalnız bıraktı."

Freida bir süre hiçbir şey söylemedi; ardından ses tonu bildik bir sertlik kazandı. "Otto bir daha dönmedi. Kral'ın isteğini reddettiği ve Ran Dükü'nün kızıyla evlenmesi emrini verdiği haberini taşıyan bir ulak -arkadaşın Owen Greylock'u- yolladı. 'Krallığın iyiliği için,' dedi Greylock. Ardından, Mathilda'yı ya da doğurabileceği oğullarını utandırmamak için Kral'ın Rillanon'daki Büyük hala Tapınağı'na evliliğin iptal edildiğini ilan etmelerini ve Kraliyet Mührü ile mühürlenmesini emrettiğini söyledi. Otto'yu Unutup iyi bir adam bulmam öğütlendi." Yanaklarından yaşlar süzülerek, "Onun çocuğunu taşıdığımı söylediğimde Greylock'un yaşadığı şoku anlatamam," dedi.

İç geçirdi ve uzanıp oğlunun kolunu sıktı. "Doğumun yaklaştığında babanın hangi tüccar ya da hangi üretici olduğu konusun dedikodular dolaşmaya başladı. Ama dünyaya geldiğin ve hızlı babanın gençliğinin kopyası olduğun zaman, hiç kimse Otto'nun oğlu olduğunu inkâr etmedi. Baban bile açıkça inkâr etmedi. Erik bu hikâyeyi daha önce birçok defa dinlemişti, ama hiçbir zaman bu kadar detaylı duymamıştı.

Daha önce annesini hiç âşık bir genç kız olarak, ya da Otto'nun Mathilda ile evleneceği haberini aldığında annesinin geri çevrilmiş olmaktan dolayı duyduğu kederi hiç düşünmemişti. Yine de, geçmişte yaşamanın bir yararı yoklu "Ama oğlu olduğumu da hiç kabul etmedi," dedi Erik.

Doğru," dedi annesi. "Yine de sana şu kadarını bıraktı: Bir soyismin var, von Darkmoor. Bu adı gururla taşıyabilirsin ve buna hakkın olmadığını söyleyen her insanın gözlerinin içine bakıp, 'Baron von Darkmoor, bile bu ad üstündeki hakkımı inkâr etmiyor!' diyebilirsin." Erik beceriksizce annesinin elini tuttu. Kadın oğluna şöyle bir baktı ve o sert ve acımasız gülümsemesiyle gülümsedi, ama iri elini sıkıp bırakırken gülümseyişinde hafif bir içtenlik vardı. "Şu ustan sanırım

iyi bir insan. Doğuştan kazandığın hakkını asla alamayacağın için, ondan öğrenebildiğin her şeyi öğren."

Erik, "Bu senin hayalindi anne," dedi. "Siyasetten çok anlamam, ama barda duyduğum şey beni o akşam şapelde tanık olarak Dala'nın Yüksek Rahibi'nin olmasının bile pek bir işe yaramayacağına inanmaya sevk ediyor. Kral kendince babamın Ran Dükü'nün kızıyla evlenmesini istiyordu ve öyle de oldu. Bu işler her zaman böyle olmuştur."

Erik ayağa kalktı. "Neler yapabildiğimi göstermek ve ne yapmamı istediğini öğrenmek için bir süreliğine Nathan ile biraz fazla zaman geçirmeye ihtiyacım olacak. Sanırım haklısın: o iyi bir insan. Beni yollayabilirdi, ama sanırım doğru olan şeyi yapmaya çalışıyor."

Freida birdenbire kollarını oğlunun boynuna doladı ve sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum oğlum," diye fısıldadı. Erik nasıl karşılık vereceğinden emin olamayarak kımıldamadan durdu. Kadın Erik'i kendisini geri çekme derdinden kurtararak çabucak mutfağa girip kapıyı arkasından kapadı.

Erik bir an durduktan sonra yavaş yavaş döndü ve ahıra doğru yürüdü.

Aylar geçtikçe Kılkuyruk Hanı'ndaki işler rutinleşmişti. Nathan ortama çabucak uyum sağlamıştı ve bir süre sonra hanın Tyndal ile neye benzediğini hatırlamak zor olmuştu. Erik yeni ustasının bir bilgi kaynağı olduğu keşfetmişti. Tyndal'ın ona öğrettiği şeyler daha çok temel, katı demircilik olmuştu, ama Nathan işi ortalamanın üstünde, hatta olağanüstü bir hale getiren çok fazla şey biliyordu. Nathan bir zamanlar Baron Tolburt'ün Tulan'daki silahtarı olduğu için silahlar ve zırhlar için farklı gereksinimler hakkındaki bilgisi Erik'in önünde yeni ufuklar açmıştı.

Bir gün avluda duyduğu toynak sesleri, Nathan’ın yerel bir çiftçi için çekiçle şekillendirdiği sıcak bir saban ağzını tuttuğu yerden kafasını kaldırıp bakmasına sebep oldu. Atını hanın arka avlusundan geçirip

ahırın etrafından süren Baron'un Kılıç Ustası Owen Greylock'un ince yapılı sureti göründü.

Erik, Greylock inerken yularını tutmak için atın yanına giderken, Nathan saban ağzını alıp suya batırdıktan sonra bir kenara koydu.

"Kılıç Ustası!" dedi Erik. "Tekrar topallamıyor, değil mi?" "Hayır," dedi Owen, Erik'e kendi gözleriyle görmesini işaret ederek.

Nathan yanlarına gelirken, Erik elini atın sol ön bacağında gezdirdi. Nathan delikanlıya kenara çekilmesini işaret etti. Demirci atın bacağını inceledi. "Bana bahsettiğin at bu mu?" Erik başını salladı.

"Kasık tendonu olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Erik, "Evet usta," derken Greylock onaylamayla izliyordu. "Hallice çekiyordu."

"Hafifçe!" dedi Greylock. Dişleri çarpık ve sarı olduğu için onu daha da sevimsiz yapan bir gülümsemeyle birlikte berbat saç stiliyle -ensesine inen düz kesimli saçlarının üstünde yükselen karanlık kâküller- daha da sert görünen köşeli bir yüzü vardı. "Tamamen şişmiş olduğunu söylemeliyim demirci ustası. Uyluğum kadar şişmişti ve hayvan güçlükle üstüne basabiliyordu. Onu kesinlikle at kasaplarına göndereceğimi sanıyordum. Ama Erik beni ikna etti ve onun yaptığı işi daha önce de gördüğüm için ona bir şans verdim. O da beni hayal kırıklığına uğratmadı." Yapmacık bir şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak, "'Hafifçe,'" dedi. "Delikanlı çok alçakgönüllü…" "Ne yaptın?" diye sordu Nathan Erik'e.

"İlk önce bacağını sıcak kompresle sardım. Killian Tapınağı'ndaki şifacı rahiplerin yaptığı cildi sıcak tutan bir merhem var. Onu kullandım. Onu yürüttüm ve tekrar çekmesine izin vermedim. Cesaretlenip bir iki kere kaçmak istedi, ama izin vermedim." Erik elini uzatıp hafifçe atın burnunu okşadı. "Oldukça iyi arkadaş olduk."

Etkilendiği belli olan Nathan kafasını iki yana salladı. "Dört aydır buradayım ve bu delikanlının atlar konusundaki becerisini duyuyordum Kılıç Ustası. Bir kısmının, arkadaşlarının abartması olduğunu düşünmüştüm." Erik'e dönerek gülümsedi ve elini omzuna koydu. "Ben buna hafifçe demezdim delikanlı. Belki de demirci çıraklığını bir kenara bırakıp atları tedavi etmeye yönelmelisin. Nallama işimi herhangi birinin işiyle karşılaştırmaktan korkmamama rağmen, hayvanları tedavi etmede vasat olduğumu kabul ediyorum; ama ben bile, bu atın sanki hiç yaralanmamış gibi sağlıklı olduğunu görebiliyorum."

"Bu yararlı bir beceri ve atları sağlıklı görmeyi seviyorum, ama bu işin bir loncası yok ve..."

Nathan kabul etmek zorunda kaldı. "Doğru. Bir lonca güçlü bir kaledir ve insan kendini-" birden Baron'un Kılıç Ustası'nın birkaç adım ötede olduğunu hatırladı "-birçok beklenmedik sondan kurtarabilecek beceriden yoksun olduğu zaman ona siper olabilir."

Erik gülümsedi. Demircinin söylemek üzere olduğu şeyin, loncalar ve soylular sınıfı arasında çoktandır devam eden rekabet ile ilgisi olduğunu biliyordu. İşçilere sertifika vermek ve ustalığı asgari bir standarda bağlamak için bir araç olarak işe başlayan loncalar, son yüzyılda krallıkta siyasi bir güç olmuştu. Her lonca kendi içindeki sorunlar hakkında karar vermek için kendi mahkemelerine sahip olacak noktaya gelmişti. Ama soylular, loncaların otoriteye karşı geldiği hakkında söylenmekten fazlasını yapamayacak kadar loncaların verdiği kalite güvencesine bağımlıydı. Zanaat loncaları sık sık bir soylunun haksızlık yaptığı bir üyesini kurtarıyordu. Krallıktaki soyluların sorumluluk sahibi olması geleneğine rağmen, bir borcu basitçe yok sayabileceğini düşünen bir iki tane kont ya da baron her zaman oluyordu. Kral'dan arma patenti almak zenginlik getirmiyordu ve birkaç soylu borçlarını ödemek için paradan çok rütbesini ve konumunu kullanmaya çalışıyordu. Erik konuyu değiştirdi. "Kılıç Ustası, sizi bugün Ravensburg'e getiren şey nedir?"

Kılıç Ustası her zamanki ciddi ifadesini takındı. "Sensin Erik. Baban eyalet işleri için Krondor'a gidiyor. Bu akşam burada olarak erken gelmemin sebebi... "

"Onu rahat bırakması için annemi ikna edip edemeyeceğim mi?"

Greylock başını salladı. "Baban iyi değil, Erik. Yolculuk yapmaması gerekiyordu ve..." "Elimden geleni yaparım." Annesi, Otto'nun kasabaya son gelişindeki gösteriyi tekrarlamayı kafasına koymuşsa, söz vermenin bir işe yaramayacağını biliyordu. "Annem sonunda beni bir sonraki Baron yapmaktan vazgeçmiş olabilir."

Greylock suratını buruşturdu. "Bunun hakkında yorum yapmak bana düşmez." Ardından yüz ifadesi yumuşadı. "Bu konuda bana güvenebilirsin. Yapabilirsen, günbatımından önce meranın bitip bağların başladığı, kasabanın doğu tarafındaki kasaba yolunun köşesinde bekle." "Neden?"

"Söyleyemem, ama önemli."

"Eğer babam çok hastaysa, Krondor'a neden gidiyor Owen?"

Greylock atına bindi. "Korkarım haberler kötü. Prens öldü. Bu hafta kraliyet ulağıyla halka duyurulacak."

"Arutha öldü mü?"

Greylock başını salladı. "Duyduğum kadarıyla düşüp kalçasını kırmış ve komplikasyonlardan ölmüş. Yaşlı bir adamdı. Yanılmıyorsam neredeyse seksen yaşındaydı."

Prens Arutha Erik'in, ondan önce de annesinin hayatı boyunca Krondor'da bir demirbaş olmuştu. Beş yıl önce Arutha'nın ağabeyi Lyam'ın yerini almış Kral Borric'in babası olan Prens, söylenenlere bakılırsa, krallıktaki barışın en önemli mimarlarından biri olmuştu. Erik için belirsiz bir suretti; elbette Prens'i hiç görmemişti, ama içinin burukluğunu hissetti. Herhangi birinin ölçüsüyle, iyi bir hükümdardı

ve gençliğinde bir kahramandı. Greylock kısrağını çevirirken Erik, "Babama, dediği yere geleceğimi söyle," dedi.

Greylock selam verip mahmuzlarıyla hafifçe kısrağın karnına dokundu ve hayvan tırısa kalkarak hanın avlusunu terk etti.

Kılkuyruk'ta geçirdiği aylar içerisinde Erik'in hikâyesini epey öğrenen Nathan, "Temizlenmek için zamana ihtiyacın olacak," dedi.

Erik, "Bunu düşünmemiştim," dedi. "Akşam yemeğine gitmek üzereydim."

Kış yaklaşıyordu ve güneş akşam yemeğinden bir saat sonra batıyordu. Ravensburg'ün diğer tarafına ve üzüm bağlarından geçip meraya gitmek için Erik'in o bir saatin çoğuna ihtiyacı olacaktı, o da yalnızca kirli kıyafetleriyle gittiği takdirde.

Nathan avucunun içiyle şaka yollu Erik'in alnının ortasına vurdu. "Budala. Git de temizlen. Önemli bir şeye benziyor."

Erik Nathan'a teşekkür edip demirhaneye doğru seğirtti. Uyuduğu tavan arasındaki ot şiltenin altındaki merdivenin arkasında Erik'in eşyalarının olduğu bir sandık vardı. Yeni gömleğini aldı ve el yıkamak için kullandıkları leğene gitti. Kirli gömleğini çıkartarak sabun ve bir parça paçavra alıp hararetli bir şekilde, elinden geldiğince temizlenmeye çalıştı. Sonunda kendini temiz hissedince yeni gömleğini giydi.

Koşar adımlarla ahırdan çıkıp mutfağa gitti. İçeri girdiğinde masanın kurulmakta olduğunu gördü. Otururken annesi şüpheli bakışlarla onu süzdü. "Neden yeni gömleğini giydin?" diye sordu.

Onunla gelmek ister korkusuyla, babasının buluşma isteğini annesiyle paylaşmak istemeyerek, "Yemekten sonra birisiyle buluşacağım," diye mırıldandıktan sonra gürültülü bir şekilde önüne konan yahniyi yemeye başladı.

Masanın başında oturan Milo güldü. "Kasaba kızlarından biri, değil mi?"

Bu, Rosalyn'in korkulu bir şekilde bakmasına sebep oldu. Erik, "Onun gibi bir şey," derken kızın yanakları kızardı.

Milo ve Nathan günün olaylarını konuşurken, Erik tek kelime etmeden yemeğini yemeye devam etti. Kadınlar da Erik'in sessizlisini paylaşıyordu.

Nathan'ın, ilk başta iğneliyor mu yoksa sadece espri mi yapıyor olduğunu anlamayı zorlaştıran kuru bir espri anlayışı vardı. Bu ilk zamanlar Freida ile Milo'nun ona karşı biraz soğuk davranmasına yol açmıştı.

Ama içten doğası ve hayatın küçük anlarından zevk almasıyla, sık sık Nathan’ın bazı esprilerine gülümsememeye çalışırken görülen Erik'in annesinin bile gönlünü kazanmıştı. Erik bir keresinde ona mizacını nasıl koruyabildiğini sormuştu ve aldığı yanıt onu şaşırtmıştı. "Her şeyini kaybettiğin zaman," demişti Nathan, "geriye kaybedecek hiçbir şeyin kalmıyor. O zaman iki seçeneğin kalıyor: ya kendini öldüreceksin, ya da yeni bir hayat kuracaksın.

Ben bu yeni hayata başladığımda, hayattaki tek mantıklı şeyin küçük ödüller için yaşamak olduğuna karar verdim: iyi yapılmış bir iş, güzel bir gündoğumu, oyun oynayan çocukların kahkahaları, bir bardak iyi şarap. İnsanın yaşamın acımasız yönleriyle başa çıkmasını kolaylaştırıyor.

"Krallar ve mareşaller geriye bakıp zaferleriyle avunabilir. Ama bizim gibi sıradan insanlar hayatın küçük başarılarından zevk almalı."

Erik yemeğine hemen hemen hiç dokunmadı ve sonunda neredeyse masadan zıplayarak herkesten izin istedi ve Milo'nun kahkahasını arkasında bırakarak çabuk adımlarla salondan çıktı. Hanın kapısından neredeyse koşarak çıktı ve hana girmek üzere olan Roo'ya çarpıp onu yere devirmekten son anda kurtuldu. "Bekle!" diye

bağırdı Roo arkadaşının yanına koşarak. "Olmaz. Birisiyle buluşmam gerekiyor."

Roo iriyarı delikanlının koluna yapıştı ve Erik durmadan önce bir iki adım sürüklendi. "Ne var?" dedi Erik sabırsızlıkla. "Babanla mı buluşacaksın?"

Erik, Roo'nun kasaba dedikodularını bulup çıkarmadaki hünerine şaşırmayı uzun zaman önce bırakmıştı, ama bu onu felç etmişti. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü yol dün akşamdan beri krallık postacılarıyla kaynıyor ve arkalarında iki bölük piyadeyle Baron'un süvari birliği bu sabah kasabanın doğu sınırından güneye doğru gitti ve Baron'un kişisel korumalarını bir saat önce Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının Salonu'na girerken gördüm. Sana bunu söylemeye geliyordum. Ayrıca en iyi gömleğini giymişsin."

Roo'nun onunla birlikte gelmesini istemeyen Erik, "Krondor Prensi ölmüş," dedi. "Bu yüzden..." Krondor'a giden babasının bu yüzden kasabaya geldiğini söylemek üzereydi, ama onun yerine, "bütün bu yaygara," dedi. Roo, "Demek o askerler Arutha öldüğü için İmparator bir şey yapabilir diye Kesh sınırındaki garnizonlara destek olmak için güneye gidiyordu," dedi. Şimdi de birdenbire askeri konularda uzman kesilen Roo, hızlı yürüyüşüne devam eden Erik tarafından yalnız bırakıldı.

Bir anda yalnız kaldığını fark eden Roo, "Hey!" diye bağırdı ve Erik Kılkuyruk'un sokağını terk edip kasaba meydanına girerken hızına yetişmek için arkadaşının peşine düştü. " Nereye gidiyorsun?"

Erik durdu. "Birisiyle buluşmam gerekiyor."

"Kiminle?" "Özel."

"Bir kızla buluşacak olsan kuzeydeki çeşmeye yönelirdin, doğudaki baronluk yoluna değil."

Roo'nun gözleri büyüdü. "Gerçekten de babanla buluşacaksın! Az önce sadece şaka yapıyordum. Erik, "Hiç kimsenin hiçbir şey söylemesini istemiyorum, özellikle de anneme," dedi. "Bunu kendime saklayacağım."

"Güzel," dedi Erik, iri ve güçlü elleriyle dar omuzlarından tutup Roo'yu döndürerek. "Git kendini eğlendirecek bir şeyler bul, ama çok da yasadışı olmasın. Akşam olanları sana anlatırım. Handa buluşalım."

Roo suratını astı, ama sanki Erik'i zaten yalnız bırakacakmış gibi sallana sallana uzaklaştı. Erik yoluna devam etti.

Koşar adımlarla, kasaba meydanının çevresine kümelenmiş işyerlerinin, dar sokaklara taşan iki-üç katlı görkemli binaların arasından geçti. Ardından, çeşitli zanaatların ve loncaların daha yüksek rütbeli üyelerinin sade evlerinin arasında ilerledi, sonra işçiler, evli çıraklar ve sokağa bakan dükkânları olmayan tüccarların oturduğu harap evleri geçti.

Kasabadan çıkan Erik, el arabalı tüccarların kasaba pazarında sattıkları sebzeleri yetiştirdikleri küçük bahçeleri ve büyük doğu bağlarını geçerek koşar adımlarla doğu yolunda ilerledi. Baronluk yolunun, Ravensburg'den geçen ana doğu-batı yolunu kesip Darkmoor'a yöneldiği noktaya ulaşarak beklemeye başladı.

En hayal ürünü şeyi -annesinin, babasının onu oğlu olarak kabul edeceği hayalini- kafasından çıkararak, babasının bu oldukça uzak noktada buluşmak istemesine yol açabilecek olası sebebin ne olduğu üzerinde düşündü. Düşünceleri yaklaşan süvari birliğinin gürültüsüyle bölündü. Çok geçmeden uzaktaki bir tepenin başında, kuzeydoğu yönündeki akşam karanlığından çıkan bir süvari bölüğü gördü. Atlılar yaklaştıkça süvarilerin, Baron'un kasabayı son ziyaretinde gördüğü aynı at arabasına eşlik eden Baron'un süvarileri olduğunu seçebiliyordu.

Atlılar yaklaşırken göğsünde bir sıkışma ve iki üvey kardeşini at arabasının yanında at sürerken gördüğü için hiç de küçümsenmeyecek bir endişe hissetti. İlk atlılar aceleyle yanından geçti, ama Stefan ile Manfred dizginlerine asıldı. Stefan, "Ne!" diye bağırdı. "Yine mi sen?" Kılıcını çekecekmiş gibi tehdit edici bir hareket yaptı, ama küçük kardeşi, "Stefan!" diye bağırdı. "Devam et! Onu rahat bırak!"

Küçük kardeş topuklarıyla bineğini dürttü ve öncü kuvvete yetişti, ama ağabeyi duraksadı. Askerler geçmeye devam ederken Stefan, "Seni uyarıyorum birader," diye bağırdı. "Baron olduğum zaman hiç de babamız kadar hoşgörülü olmayacağım. Eğer seni ya da anneni halka açık herhangi bir törende görürsem, seni o kadar çabuk tutuklatırım ki, gölgenin seni bulması için araması gerekir." Yanıt beklemeden, kardeşine yetişebilmek için, son derece zinde olan hayvanın hızlı bir eşkine, ardından da dörtnala kalkması için mahmuzlarını sertçe atının karnına geçirdi.

Derken, Baron'un arabasının takip ettiği askerlerin ana bölüğü yaklaştı. Yanından geçen atlılar sabit bir hızla ilerliyordu ama araba yavaşladı. Erik'in yanına yaklaştığı zaman, arabanın ona en yakın olan perdesi aralandı ve bir an, karanlıktan ona bakan beyaz bir yüz gördü. Babayla oğul bir an için göz göze gelince, Erik karmakarışık hislerin aniden üstüne hücum ettiğini hissetti. Ardından her şey bir anda olup-bitti ve sürücü muhafızlara yetişmek için dört atını hızlandırmak üzere dizginleri kullanırken araba uzaklaştı.

Arabayı takip eden bölük yaklaşırken, Erik şaşkın ve kızgın bir şekilde duruyordu. Sonunda babasıyla konuşabileceğini ummuştu, sadece bir anlık bir bakışı paylaşmayı değil.

Gitmek için dönerken, son atlı dizginlerine asılıp, "Erik!" diye bağırdı.

Dönünce, atından inen Owen Greylock'u gördü. Nezaketi unutan Erik sinirini açığa vurdu.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum Greylock Usta, en azından rütbenin izin verdiği kadarıyla. Ama sen, Stefan beni aşağılayıp tehdit etsin ve babam sıcak arabasından bana şöyle bir baksın diye, beni kasabada dolaştırıp buraya getirttin!" Greylock, "Erik, baban böyle istedi," dedi.

Erik ellerini beline koyup derin bir nefes aldı. "Demek Stefan'ın bana baronluğu terk etmemi söylemesi onun fikriydi?"

Greylock çok değerli kısrağını yularından çekerek Erik'in yanına geldi ve elini delikanlının koluna koydu. "Hayır, bu Stefan'ın doğaçlama gösterisiydi. Baban seni son bir defa daha görmeyi arzuluyordu. Ölüyor, Erik."

Erik, panik ve üzüntü gibi beklenmedik duyguların su yüzüne çıktığını hissetti. Sanki birbiriyle savaşan duygular başka birisinin içinde oluyormuş gibiydi. "Ölüyor mu?"

"Doktoru onu uyardı, ama Prens'in ölümü yüzünden yolculuğa çıkma gereksinimi hissetti. Borric, oğlu Patrick Batı Toprakları'nı yönetebilecek yaşa gelene kadar babasının yerine en küçük kardeşi Nicholas'ı atamış. Nicholas tam bir kapalı kutudur. Herkes görevin Erland'a verilmesini bekliyordu. Bu hafta Krondor'da temiz bir siyasi katliam olabilir."

Erik bu adları biliyordu: Borric Kral, Erland da onun ikiz kardeşiydi. Patrick Kral'ın en büyük oğluydu ve geleneğe göre Krondor Prensi unvanını ikisinden birinin alması gerekiyordu, ama saray entrikaları Erik'e çok az şey ifade ediyordu.

"Arabası hızla geçerken bir an görebilmek için mi beni buraya çağırdı?"

Greylock vurguyu artırmak için Erik'in kolunu sıktı. "Seni son bir kez görebilmek için."

Tuniğinden bir şey çıkardı. "Ve sana bunu vermek için."

Erik dikkatle Greylock'un elinde tutmakta olduğu katlanmış parşömene baktı. Parşömeni aldı ve üstünde herhangi bir pul ya da mühür olmadığını fark etti. Açıp okumaya başladı. "'Oğlum...'" Greylock araya girdi. "İçindekileri senden başka hiç kimse bilmemeli ve okumayı bitirir bitirmez onu yakmak zorundayım. Sen onu okurken, biraz ileride bitirmeni bekleyeceğim." Erik okumaya başlarken, atıyla uzaklaştı.

"Oğlum, sen bunu okuduğunda henüz ölmemişsem, kısa bir süre sonra ölmüş olacağım. Soracak pek çok sorun olduğunu biliyorum, ama annenin bir kısmını yanıtladığına şüphem yok. Ne yazık ki sana bunun dışında çok az şey verebilirim.

Gençliğimizde, çok da fazla yaşlanmadan birer soluk hatıraya dönüşecek tutkular yaşarız. Sanırım çok gençken, anneni gerçekten sevmiştim. Ama öyleyse bile, o sevgi, anılar gibi, yitip gitti. Herhangi bir pişmanlık duyuyorsam, bu, seni tanıyamamış olduğumdandır. Annenle benim düşkünlüklerimizin suçlusu sen delilsin, ama bir gençlik hatası yüzünden bir kenara bırakamayacağım sorumluluklarım var. Umarım baba-oğul olarak hayal edebileceğimiz hayatın imkânsız bir düş olduğunu anlarsın. Her ikimizin damarlarında akan kandan gurur duymam için, umarım iyi bir insansındır ve umarım onu gururlandırırsın da. En azından sana bir ad bırakabilmek için, anneni toplum önünde yalanlamadım. Ama bundan fazla pek bir şey yapamam.

Kardeşin Stefan her yerde karşına çıkacaktır. Karım, oğlunun mirasına tehdit oluşturacak her şeyden korkuyor ve eğer içini birazcık da olsa rahatlatacaksa, annenin suçlamaları karşısında sessiz kalmamın bedelini ödedim. Seni ve anneni, bilebileceğinin ötesinde korudum; ama ben ölünce, o koruma bitecek. Anneni alıp baronluğu terk etmeni öneririm. Uzak Sahilde ve Günbatımı Adaları'nda gelişmekte olan bölgeler ve becerikli bir genç adam için fırsatlar var.

Oralarda kendin için bir şeyler yapabilirsin.

Ravensburg'den ve Darkmoor'dan ayrıl ve Krondor'da, Barret'in Kahve Evi'nde ofisi olan avukat Sebastian Lender'i bul. Ona sana verilmek üzere bir şey bıraktım.

Elimden daha fazlası gelmez. Hayat çoğu zaman adil değildir biz adalet istesek de, bu çoğu zaman bir illüzyondan ibaret olur. Değeri az ya da çok, mutlu bir hayat yaşamanı arzuluyor ve bunun için dua ediyorum. Baban." Erik okumayı bitirdikten sonra parşömeni bir süre elinde tuttu ve sonunda onu Greylock'a verdi. Owen parşömeni aldı ve tütün içenlerin arasında son derece gözde olan çakmaktaşı ve yaydan oluşan şık tutuşturuculardan birini çıkardı. Bir tanesi parşömene gelene kadar tutuşturucuyu kullanarak bir dizi kıvılcım çıkardı ve üfleyerek parşömenin alev almasını sağladı. Parşömeni ucundan tutarak, alevlerin belgeyi sarana kadar büyümesini bekledi. Parmakları yanmadan hemen önce, kendi ısısıyla yükselerek tamamen yanması için parşömeni bıraktı.

Erik içinde bir boşluk hissetti. Bu ıssız yere çağrıldığında her ne bekliyorduysa, bundan daha fazlasını beklediğini o an fark etti. Baron'un Kılıç Ustası atına binerken, dikkatini Greylock'a çevirdi. "Başka bir şey var mıydı?"

Owen, "Yalnızca şu: Tehlikenin gerçek olduğunu ve uyarıyı son derece ciddiye almanı ısrarla öğütledi," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" "Onun sözcükleriyle değil Erik, ama tahmin etmemek için aptal olmam gerekirdi. Biz Krondor'dan döndüğümüzde yeni bir yere doğru yola çıkmış olursan, bu akıllıca bir hareket olacaktır. Stefan’ın gözünü döndüren bir öfkesi ve tehlikeli bir yapısı vardır." "Owen?" dedi Erik, Greylock tam atına binmek üzereyken. "Evet?"

"Sence annemi gerçekten sevmiş miydi?"

Greylock soru karşısında şaşkın gözüküyordu. Durakladıktan sonra, "Bir şey diyemem," dedi.

"Baban içinde çok şey saklayan bir adamdı. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: O mektupta okuduğun şey ne olursa olsun, kişisel olarak al ve dürüst bir anlatım say. Çünkü babanın doğasında yalancılık yoktur."

Atına binip uzaklaştı ve Erik kendini tek başına buldu. Gülmeye başladı. Hayatındaki her şey bir aldatmacadan ibaret olmuştu. Greylock lordunun mizacı hakkında yetersiz bir yargıdaydı, ya da Otto, Erik'in annesini aldattıktan sonra tarzını değiştirmişti. Ama Erik için hangisinin gerçek olduğunun çok fazla önemi yoktu.

Duygularından emin olamayarak hana doğru yürümeye başladı, ama bir şeyi anlıyordu: Gerçek ve ölümcül olmasaydı, Greylock babasının uyarısının altını çizmek için zaman harcamazdı. Erik hayatında ilk defa, Ravensburg'den ayrılmayı düşünüyordu. Nathan'ın, Erik'in çıraklığı için yaptığı başvurunun kabul edildiği mesajının gelmesinin üstünden henüz bir ay bile geçmemişti. İroniye bir kez daha güldü.

Ağzını acı bir tat kapladı ve alacakaranlıkta yürürken midesi düğümlendi. İstediği şeyler çok azdı ve ihtiyaçları basitti, ama anlaşılan kader onları imkânsız hale getirmeye karar vermişti. Annesine ne diyeceğini bilemeyerek, her adımı yavaş ve temkinli, omuzları inanılmaz bir ağırlık altında çökmüş, yaşından üç kat daha büyük bir adam gibi yürüdü.

-03-
CİNAYET

Erik durdu.

Bu kadar çok atın parke taşları üzerinde çıkardığı ses Ravensburg'de nadir olan bir şeydi. Az önce bağladığı giysi bohçasını yere, annesinin kişisel eşyalarının olduğu sandığın yanına koydu. Ses artık kesinlikle daha yüksekti ve Erik bir grup atlının hana doğru geldiğini biliyordu. Mutfağın diğer tarafında Freida ile sessizce konuşan Milo'ya göz attı. Ravensburg'den ayrılma kararını almak zor olmuştu ve annesinin itiraz etmemesi Erik'i şaşırtmıştı.

Oğlunun babası tarafından yasallaştırılması üzerine kurduğu kızlık düşünü asla gerçekleştiremeyeceğini kabullenmiş gibi görünüyordu. Kalmaları için en çok ısrar eden kişi Nathan olmuştu. Ayrılmaları kesinleştiği zaman, onlara Uzak Sahil'e gitmelerini söylemişti.

Uzak Sahil'in soyluları -çeyrek yüzyıl önce korsanların elinde bulunan Uzak Sahil'deki toplu katliamlarda acı çekenlere yardım etmek için gücünün yettiği her şeyi yapan, Kral'ın kuzeni Dük Marcus ve kendi Tulan Baronu- hakkında oldukça saygılı terimlerle konuşuyordu. Stefan'ın tehditleri, soyluların halka karşı olan sorumlulukları hakkında handaki çoğu kişiye garip gelen bir düşünce yapısına sahip olan Nathan'a itici gelmişti.

Milo'nun bütün söylediği, Batı'daki soyluluğun, Darkmoor'dakinden çok çok farklı olduğuydu. Erik ve Freida, onları Krondor'un batısına götürecek olan salı ılı arabasına hazırlanmak için eşyalarını topluyordu. Erik, Ra-Vensburg'deki demirhaneden ayrılmasının becerileriyle bir ilgisi Olmadığını açıklayan Nathan'ın yazdığı bir mektupla Demirciler Loncası Merkezi'ne uğrayacaktı. Mektup durumu, Erik'in onu tanımayan insanların önünde kendini daha rahat hissedeceği kadar İyi açıklıyordu.

Nathan, loncanın bir aile gibi olduğu konusunda onu temin etmişti. Mektup loncayı, Erik'i Uzak Sahil'deki ya da Günbatımı Adaları'ndaki bir göreve yerleştirmeye sevk edecekti. Alanın avlusuna giren atların sesleri, Freida'nın Erik'in olduğu tarafa endişeli bir bakış atmasına sebep oldu. Greylock'un Otto'nun mektubunu yakmasının üzerinden yalnızca iki gün geçmişti, ama kadın hâlâ Stefan'ın oğluna zarar verebileceğinden endişeleniyordu.

Erik arka avluya açılan kapıyı açtı ve baronluk üniforması giyen yirmi adamın atlarından indiğini gördü. Başlarında Owen Greylock vardı. "Greylock Usta, ne oldu?"

Erik neredeyse Owen'in onu tutuklamaya geldiklerini söylemesini bekliyordu, ama Baron'un Kılıç Ustası Erik'i kolundan tutup askerlerden uzaklaştırdı. "Baban. Bir kriz daha geçirdi. Dün öğleden sonra döndük ve artık durmamız gerekiyor. Doktoru, Darkmoor'a varana kadar yaşayamayacağını söylüyor. Tavuskuşu Kuyruğu'na götürüldü ve adamların geri kalanı kasabadaki diğer İlanlara yerleştirilecek. Başka bir birlik, Baronesi getirmek için bu mu gece Darkmoor'a doğru at sürecek.

Babanın birkaç günlük ömrü kaldı."

Erik babasının yakında öleceği haberi karşısında şaşırtıcı şekilli herhangi bir şey hissetmediğini fark etti. Ondan aldığı mektuptan sonra çocuksu hayalleri, halktan bir kadın ve kendi çocuğu için doğru şeyi yapmaya gücü olmayan bir adamın uzak bir anısıyla yer değiştirerek uçup gitmişti. Erik'in duyduğu en yakın his acımaydı. Sonunda, "Ne diyeceğimi bilemiyorum Owen," dedi. "Son konuşmamızın üstüne düşündün mü?" "Yarın sabah gidiyoruz."

"Güzel. Bu gece kasaba meydanından uzak dur ve ayrılırken at arabasında olduğunu göster. Stefan ve Manfred doğal olarak üzgün ve düşüncesiz, Stefan'ın neler yapabileceğini söylememe gerek yok. Baron yaşadığı sürece, muhtemelen babasının yanı başında olacaktır, o yüzden eğer seni görmezse, her şey yolunda gider."

Askerlere göz atarak, "Baron'un yanına çağrılana kadar bu muhafızlarla burada kalacağım," dedi.

Erik, Greylock'un bir sorun çıkma olasılığına karşı muhafızlarını Kılkuyruk Hanı'na kasten getirdiğini bildiği için, "Teşekkür ederim Owen," dedi.

"Sadece lordumun isteğini yerine getiriyorum Erik. Şimdi içeri gir ve Milo'ya bütün odalarına ihtiyacım olduğunu söyle."

Erik söyleneni yaptı ve han çok geçmeden hareketlendi. Rosalyn, Freida ve Milo konuklar için odaları hazırlamak üzere koşuşturuyordu. Her asker kendi bineğiyle ilgileniyordu, ama Erik ve Nathan ahıra ve yirmi atın on ikisinin koyulduğu, ahırın kuzey tarafındaki büyük ağıla saman taşımakla meşguldü.

Erik son saman balyasını da yerleştirip demirhanede elini yüzünü yıkadı. Nathan yanına gelip, "Babanın durumuna üzüldüm Erik," dedi.

Erik omuzlarını silkti. "Bu konuda fazla bir şey hissetmiyorum Nathan. Daha çok bir amca gibi davranmasına rağmen, hayatım boyunca bildiğim tek baba Milo'ydu. Sen son beş aydır, bana Otto'nun hayatım boyunca davrandığından daha çok bir oğul gibi davrandın. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum."

Nathan elini Erik'in omzuna koydu ve omzunu sıktı. "Bu işte gereklilik' olmaz delikanlı.

Hissettiğini hissedersin. Doğru ya da yanlış da yoktur. Otto senin babandı, ama onu hiç tanımadın." devam ederken sesi sakin ve yumuşaktı. "İnsanı baba yapan, çocuklardan birinin hastalığıyla uğraşırken, diğer çocukların altlarını değiştirmek, ya da yorucu ve uzun bir günün ardından, senin çocuğunun saçmalıkları olduğu için çocuk saçmalıkları dinlemektir, bir kızı hamile bırakmak değil. Her aptal bunu yapabilir babalık, karanlıktan korkan bir çocuğun elini tutmak ya da Onu kıkır kıkır güldürmek için havaya atmaktır. Sen

Otto'dan bunların hiçbirisini görmedin. Ölmek üzere olmasına karşın bu kadar az şey hissetmeni anlayabiliyorum."

Erik dönüp iriyarı demirciye baktı. "Seni özleyeceğim Nathan. Ciddiyim. Bir babanın nasıl olması gerektiğini anlamama yardımcı oldun."

Kucaklaşıp uzunca bir süre öyle kaldılar. Nathan, "Sen de bana oğullarımın yaşamasının nasıl bir şey olacağını hayal etme fırsatını verdin Erik," dedi. "Benim için çok değerliydi." Ardından, bir kahkahayla, "Ayrıca bir sonraki çırağım için burayı çevirdin delikanlı," diye ekledi. "Yeteneklisin ve yılların deneyimine sahipsin. Daha önce bir demirhaneye ayak basmamış eli ayağı birbirine dolaşan on dört yaşındaki bir çocuğa çabuk sinirlenebilirim."

Erik kafasını iki yana salladı. "Nedense bundan şüphe ediyorum Nathan. Ona adil davranırsın." "Pekâlâ vedalaşmayı fazla uzatmayalım. Askerler gördükleri her şeyi yemeden önce içeri girip yiyecek bir şeyler kapsak iyi olur."

Erik güldü ve doğup büyüdüğü yerden bir daha dönmemek üzere ayrılma ihtimaline ve babasının her geçen saat ölüme daha da yaklaşmasına rağmen aç olduğunu fark etti.

Mutfağa girdiklerinde, Freida'nın, sanki handaki sıradan bir akşammış gibi yemek hazırlamakla meşgul olduğunu ve Milo bardan bira ve şarap getirirken, Rosalyn'in mutfakla salon arasında koşuşturduğunu gördüler. Erik ve Nathan ellerini yıkayıp salona geçtiler. Her zamanki bağıra çağıra konuşmaların aksine askerler seslerini yükseltmeden konuşarak sessizce yiyip içiyorlardı. Köşedeki bir masada tek başına oturan Owen, Erik ile Nathan'a kendisine katılmalarını işaret etti. Owen'ın masasına oturdular ve Milo üç büyük kadeh şarap getirdi. Milo gittiği zaman Owen, "Yarın nereye gideceksiniz Erik?" diye sordu.

"Krondor'a," dedi Erik. "Başka bir çıraklık için lonca ofisine." "Batıya gideceksiniz o halde?" "Evet. Uzak Sahil'e ya da Günbatımı

Adaları'na..." Nathan, "Jonril yakınlarındaki dağlarda mücevher ve altın bulundu, bu yüzden insanlar oraya akın ediyor," dedi. "Oraya maceracıların, hırsızların ve dolandırıcıların gittiği kadar Özgür Şehirler'deki ticaret odaları da gidiyor. Ama Crydee Dükü oraya diğer zanaat ustaları kadar ek demirciler gönderilmesini de istediği için bu iyi bir fırsat anlamına geliyor."

Owen başını salladı. "Burası fazla değişmez ve çoğumuzun hayatlarımızı farklılaştırmak için pek şansı olmaz. Dışarıda biraz hırs, biraz akıl ve biraz da şansla sıradan bir insan zengin, hatta soylu bile olabilir."

Erik, "Şansla zengin olmak tamam," dedi. "Ama halktan olan birisi soylu olabilir mi?"

Owen çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bu herkesin bildiği bir şey değildir, ama Kralın danışmanı, Rillanon Dükü, avam doğmuştu." "Gerçekten mi?" dedi Nathan.

"Merhum Krondor Prensi'ne birtakım yardımları olmuş ve çok küçükken toprak beyi unvanı verilmiş. Zekâsı ve krallığa yaptığı hizmet ona hızlı bir yükseliş sağladı ve şu anda yönetimdeki ikinci kişi." Sesini fısıltıya dönüşecek kadar alçaktı. "Onun sadece bir avam çocuğu değil, aynı zamanda bir hırsız olduğunu da iddia edenler var." Erik, "Bu imkânsız," dedi.

Owen omuzlarını silkti. "Bence hiçbir şey gerçekten imkânsız değildir." Erik, "Tamam, belki çocukken öyleydi, ama bu elli yıl önceydi," dedi.

Owen başıyla onayladı. "Her şey değişir. Bir zamanlar, yüzlerce yıl önce, burası sınırdı Erik." Sanki anlamamış gibi Erik'in alnı kırıştı. Nathan, "Ben Uzak Sahil'de büyüdüm Erik," dedi. "Sanırım Greylock arkadaşımızın söylemeye çalıştığı şey, buranın dışındaki insanlarla, kim olduğundan ya da babanın kim olduğundan çok, ne bildiğin ve ne yapabildiğinle ilgilenen insanlarla karşılaşacağın. İnsanları sınıflandırmaktan daha önemli şeyler de var; insan komşularına

güvenebilmeli. Goblinler, kara elfler, haydutlar gibi başka sorunların olacak ve yakınlarda yardım alabileceği binli ı inin olması insanı mutlu eder. Orada, burada yaşamı yaşam yapan çoğu şey hakkında endişelenmeye zamanın olmayacak."

Greylock başını salladı. Erik işlerin her şeye rağmen düzelebileceği olasılığını düşünürken bir süre hiçbir şey söylemedi. Hanın ön kapısı açıldı ve içeri koşar adımlarla Roo girdi.

Erik'i gördü ve aceleyle masaların arasından geçip arkadaşının oturduğu yere geldi. Baronun Kılıç Ustası'nı elinden geldiğince saygılı bir şekilde selamlayarak, "Greylock Usta, size Tavuskuşu'nda ihtiyaçları varmış efendim," dedi.

Owen Erik'e kaçamak bir bakış attı. Yüz ifadesi endişesini ele veriyordu. Bu iyi haber olamazdı. Ayağa kalktı, masadakilerle çabucak vedalaştı ve handan çıktı. Roo Owen’ın yerine oturdu. Nathan, "Şimdi de toprak beyi mi oldun Roo?" diye sordu.

Roo, sanki bu soru ağzında kötü bir tat bırakmış gibi suratını buruşturdu. "Şarap Üreticilerinin ve

Tüccarlarının Salonu'nun oradaki çeşmede takılıyordum ki bir asker çıkageldi ve dağılıp Kılıç Ustası'nı aramamızı ve onu Tavuskuşu Kuyruğu'na göndermemizi söyledi. Ben de diğerlerine buraya geleceğimi söyledim."

Erik gülümsedi. "Şimdiye kadar geleceğini tahmin ediyordum."

"Daha erken gelecektim, ama Gwen çeşmedeydi ve..."

Erik kafasını iki yana salladı. "Demek bir kez daha onun em- rindesin ha?"

"Deniyorum," dedi Roo. Nathan, "Demirhanede çıraklık yapmaya ne dersin Roo?" diye sordu.

Bunun bir şaka olduğunu hepsi biliyordu, ama Roo yine de, "Ben, bütün o kirin pasın içine mi gireceğim?" dedi. "Ellerin nasır tutar ve atlar ayaklarının üstünde gezinir! Kesinlikle olmaz. Benim planlarım var."

Erik gülümsedi, ama Nathan, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Ne tür planlar?"

Roo duyulmaktan korkuyormuş gibi etrafına bakındı. "Loncalar ve çıraklıklarla uğraşmadan da bir yaşam kurmanın yolları var demirci dostum."

Nathan'ın alnı kırıştı. "Senin sonun hapishane olacak Roo."

Roo masum olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. "Hayır, yasadışı bir şey değil, yemin ederim. Babam Krondor'dan buraya Oldukça değişik şeyler getirdiği için, piyasadaki farklılıkların ne olduğunu anlamada ustalaşıyorum. Biraz para biriktirdim ve bu Iralar bir kargoya yatırım yapacağım."

Nathan etkilenmiş görünüyordu. "Bir gemi nakliye şirketine mi?"

"Krondor ile Salador'da, bir şehirden diğerine yapılan nakliyenin bedelini ya da uzak limanlara giden gemilerin kargolarını düzenli olarak sigortalayan sendikalar var. Aboneleri var ve iyi kâr ediyorlar."

Nathan başını salladı. "Doğru, ama zarar etme olasılığı da var. Kargolardan biri zamanında teslim edilmezse, kârın uçup gidebilir. Daha da kötüsü, haydutlar kervanı ele geçirir ya da gemi batar ve her şeyini kaybedersin."

Roo, sanki bu asla olmazmış gibi baktı. "Küçük işlerle başlayıp, birkaç yıl içinde sermayemi arttırmayı planlıyorum."

"Bu riskli işlere yatırım yaparken, ne yiyip, nerede kalmayı planlıyorsun?" diye sordu Nathan.

"Şey, bunu tam olarak düşünmedim, ama... "

"Ne kadar sermayen var Roo?" diye araya girdi Nathan. "Otuz altın," dedi gururla.

Nathan etkilenmişti. "Oldukça iyi bir başlangıç," dedi. "Sanırım böylesine küçük bir serveti biriktirmeyi nasıl başardığını sormaktan kaçınmam gerekiyor." Erik'e dönüp, "Demirhaneye gidip ortalarda görünmemeni öneririm," dedi. "Sabah araba geldiğinde vedalaşmak için yeterince vaktin olacak. Greylock Usta seninle konuşmak isterse yanına yollarım."

Erik başını sallayıp kalktı. Roo da kalktı. İki delikanlı kalabalık salondan, Rosalyn'in askerlere haşlanmış sebze tabağı taşımak için seğirttiği mutfağa geçti. Freida sanki doğup büyüdüğü yerdeki son akşam değil de, handaki sıradan bir akşammış gibi hararetle yahni yapıyordu.

Erik, Roo ile birlikte dışarı çıktı ve ağılın yanından geçerlerken atlar iki delikanlıyı incelemek için onlara doğru geldi. Erik alışkanlıkla bacaklarını inceledi. "Milo yarın saman sipariş etmek zorunda kalacak," diye mırıldandı, çitlerin yanından yürürken. "Bu grup, gidene kadar samanlıktaki bütün samanı yemiş olacak." Roo dönüp yürümeye devam ederek Erik'in karşısına geçti. Geri geri yürürken ayağının takılmaması için yarı sekiyor, yarı dans ediyor gibi görünüyordu. "Erik, seninle gelmeme izin ver." Erik, "Neden benimle gelmek istiyorsun?" diye sordu. "Çünkü buradaki tek gerçek arkadaşım sensin ve bir işim yok. Bir sendikaya girme konusunda şaka yapmıyordum. Krondor'da bir iş bulabilir ve zengin olana kadar yatırım yapabilirim. Krondor'a gidince, çıraklığa dönmektense, yapacak daha iyi işler olduğunu göreceksin." Erik güldü ve Roo geri geri yürümesin diye durdu. "Peki ya baban ne olacak?"

"Benden hiç ummadığı kadar çabuk kurtulmuş olacak," dedi Roo sertçe. "Piç herif annem öldüğünden beri bana güzel tek bir kelime bile etmedi." Birdenbire, sanki büyüyle yapılmış gibi, Roo'nun elinde

bir hançer belirdi ve aynı çabuklukla bol gömleğinin içinde kayboldu. "Mecbur kalırsam başımın çaresine bakabilirim. Seninle gelmeme izin ver."

Erik, "Annemle konuşurum," dedi. "Kabul etmesi çok küçük bir şans..."

"Sen onu ikna edersin."

"Şey, sanırım yapabilirim. Eşyalarını toplaman gerekiyor ve iraba parası için bir miktar bakır sikkeye ihtiyacın var."

"Sahip olduğum her şey evde bir çıkının içinde duruyor. Gidip getireyim."

Erik kafasını iki yana salladı ve karanlıkta koşarak kaybolan Roo'yu izledi. Aniden hüzünlendiğini hissederek etrafına göz attı. Bu, ahırın çatısı altında geçireceği son gece olacaktı. Birçok açıdan yetersiz bir barınaktı; zaman zaman çatısı akar, rüzgâr alır ve İtilin soğuğundan ve yazın sıcağından çok az koruma sağlardı, ama burası onun yuvasıydı. Milo'yu ve Rosalyn'i özleyecekti. Erik tavan arasındaki yerine dönerken, güzel, ama Gwen ve diğer kızların bazıları gibi alaycı olmayan Rosalyn'i düşündü. Ona hissettiği duygular çoğunlukla aile kavramıyla karışmıştı. Kardeşi değilse bile, kalben kardeşiydi ve kendi yaşındaki her delikanlı kadar kızlarla ilgilenmesine rağmen, Rosalyn ile ilgili bir şey Onu huzursuz ediyordu. Birçok bakımdan onu çok özleyecekti. Bütün gün iş yapmaktan ve endişelenmekten yorulan Erik çabucak uykuya dalmıştı, ama ani bir panik hissiyle sıçrayarak uyandı. Doğrulup karanlık tavan arasına göz gezdirdi. Görünmeyen düşmanlar etrafında dolaşıp duruyordu. Handan insanların konuşma sesleri geliyordu ve ağıldaki ve ahırdaki atlar homurdanıyordu. Erik, aniden duyduğu garip tehlike hissini düşünerek yastığını başının altına koyarak yan yattı.

Gözlerini kapadı ve bir kez daha Rosalyn'in yüzünü gördü. Çok geçmeden tekrar uykuya daldı. Derin bir uykuya dalmadan önce,

Rosalyn'in tatlılıkla ona seslendiğini duyduğu bir rüya gördü. "Erik!"

Erik, birisi omzunu sarsınca sıçrayarak uyandı. Duygusal yorgunluğun yol açtığı derin bir uykudaydı ve kendine güçlükle gelebildi.

"Erik!" Roo'nun sesi karanlıkta çınladı ve Erik kafasını kaldırıp arkadaşının yüzüne baktı. Roo'nun giysileri aynıydı, ama omzunda, sırtından sarkan bir yol çıkını vardı. "Ne var?"

"Hemen gelsen iyi olur. Çeşmeye. Rosalyn." Erik merdivenden yarı sıçrayarak indi. Roo da elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde arkasından seğirtti. Erik tabana kuvvet koşarak ağılı geçti. Hana yaklaştıkça içeriden gelen sesleri duyabiliyordu. "Saat kaç?"

"En son dokuzdu. Sanırım yarım saat daha geçti." Erik, kasabada birçok asker olduğu için kasaba kızlarından bazılarının çeşmede olacağını biliyordu. Ama Rosalyn'in onlardan biri olması kesinlikle olası değildi. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Roo. "Ama ne olduğunu Gwen söyleyebilir." Erik, izinli üç genç askerden oluşan bir grubun kahramanlık hikâyeleriyle yöre kızlarını etkilemeye çalıştığı çeşmeye varana kadar sokaklarda koştu. Ama fener ışığında gördüğü Gwen'in yüz ifadesi, kızın bütün masumane flört düşüncelerinin yok olduğunu gösteriyordu. Kız çok endişeli gözüküyordu. "Ne var?" diye sordu Erik. "Rosalyn seni aramak için buraya geldi."

"Tavan arasındaydım," dedi Erik.

Gwen, "Seslendiğini, ama senin yanıt vermediğini söyledi," dedi. Erik derin uykusuna lanet etti ve "Şu anda nerede?" diye sordu, Roo, "Stefan ile gittiğini söylüyorlar," dedi.

"Ne?" Erik üvey kardeşinin adını duyunca Gwen'in koluna yapıştı. "Bana olanları anlat." Gwen askerlerin duyamayacağı bir uzaklığa gitmelerini işaret dili ile belirtti. "Baron'un oğulları geldiğinde hana

dönmek üzereydi. Stefan Ona hoş şeyler söylemeye başladı, ama çocuğun davranışında Rosalyn'in hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Gitmeye çalıştı, ama o rütbedeki birisine nasıl hayır diyeceğini bilmiyordu ve Stefan kolunu tutunca, onunla gitti. Rosalyn'i hana doğru götürmedi; eski meyve bahçesine doğru gittiler." Eliyle bahçelerin olduğu yeri işaret etti. "Çocuk ona eşlik etmekten çok onu yanında sürüklüyordu Erik."

Gwen kolunu tuttuğunda, Erik gittikleri yöne doğru bir adım gitmişti. "Erik, Stefan ile birlikte oldum. Buraya son gelişinde Tavuskuşu'ndaki odasına gittim." Anlatmaktan utanıyormuş gibi sesini alçalttı. "Vücudumda izler bıraktı Erik. Birisine sahip olurken vurmaktan hoşlanıyor. Ağladığım zaman kahkaha atıyordu."

Roo Erik'in yanında duruyordu. Erik elma bahçesine doğru döndüğünde, Roo Erik'in yüzünde bir an duraksamasına yol açan bir ifade gördü. Erik uzun adımlarla uzaklaşırken, Roo Gwen'in koluna yapıştı. "Kılkuyruk'a gidip Nathan'ı bul. Ona olanları anlat ve meyve bahçesine gelmesini söyle!" Roo koşar adımlarla, Erik'in karanlıkta gözden kaybolmasını gözleyen üç askerin yanına gitti. Bir tanesi, yüzünde açık bir merak ifadesiyle Roo'ya baktı ve Roo, "Kan dökülmesini istemiyorsanız, koşup Owen Greylock'u bulun ve ona eski meyve bahçesine gelmesini söyleyin," dedi.

Roo, Erik'in hızla uzaklaşan siluetinin peşinden elinden geldiğince hızla koştu. İnce yapılı çocuk kasabanın en hızlı koşanlarından biriydi, ama Erik çoktan meydandaki fener ışıklarının dışına çıkmış ve kasabanın kenarındaki eski meyve bahçesine giden sokakta gözden kaybolmuştu. Roo, adımları taşların üstünde karanlıktaki nefreti ve öfkeyi çağrıştıran sesler çıkararak sokaklarda koştu. Her adım suratta patlayan bir tokat gibi ses çıkarıyordu ve Roo ses yüzünden kanının yükseldiğini hissediyordu. Çabuk öfkelenen ve kininden çabuk vazgeçmeyen Roo, bir kavganın patlak vereceğini ve arkadaşına yardım etmek için kendisini hazırladığını biliyordu. Onu tanıdığı kadarıyla Stefan'dan hoşlanmıyordu, ama yüzleşmeye doğru attığı her adımda, hoşlanmaması ciddi bir nefrete dönüşüyordu. Son

binayı da arkasında bırakınca, karanlıkta kaybolmadan önce gözünün ucuyla bir an için Erik'i gördü.

Roo peşinden seğirtti, ama Erik sanki ayaklarına kanat taktıran bir öfkenin etkisi altına girmişti.

Erik'i hiç bu kadar hızlı koşarken görmemişti.

Roo çayırı geçti ve sıcak gecelerde genç âşıkların tercih ettiği buluşma yeri olan eski meyve bahçesinin çitinden atladı. Parlak bir şekilde aydınlanan kasaba meydanından ve fenerlerle aydınlatılan sokaklardan sonra tehdit edici karanlığa gizlenmiş ağaçların kenarına ulaşan Roo yavaşlayarak yürümek zorunda kaldı. Kapkara ağaç gövdelerinin arasında ilerledi ve kendini aniden ona doğru dönen Erik ile yüz yüze buldu. Erik sessiz olmasını işaret ettik ten sonra, "Orada galiba," diye fısıldadı, soluklanmaya çalışırken. Roo kulak kabarttı. Kendi kalp atışlarından başka hiçbir şey duymadığını söylemek üzereydi ki, sanki birisi ağırlığını değiştiriyormuş gibi çok hafif bir kumaş hışırtısı duydu. Ses Erik'in gösterdiği taraftan gelmişti. Roo başını salladı.

Erik avına yaklaşan bir avcı gibi harekete geçti. Bütün bu olanlarda bir terslik vardı. Rosalyn, buraya tek bir sebeple gelindiği için, hiç kimseyle asla meyve bahçesine gelmemişti. Rosalyn hâlâ bakireydi, Erik bundan emindi, bir sevgilisi olması için hâlâ çok küçüktü. Gwen gibi bazı kızlar erken olgunlaşır ve diğerleri Utanırken, onlar kendilerinden büyük çocuklarla arkadaşlık ederdi. Rosalyn yalnızca utangaç değildi; babasının hanından çıktığı zaman Erik ve Roo'nun yanındaki her çocuktan çekiniyordu. En masum iltifat bile kızın yanaklarının kızarmasına yol açardı ve diğer kızlar kasaba delikanlıları hakkında konuşmaya başladığı zaman utanarak, izin isteyip giderdi. Erik kızın tehlikede olduğunu biliyordu ve meyve bahçesinin sessizliği onu korkutuyordu. Eğer burada, herhangi bir yerde başka bir çift sevişiyor olsaydı, bu sessizlikte sesleri duyulurdu. Ansızın her ikisi de tüylerini diken diken eden bir ses duydu. Bir yumruk sesini takiben bir kızın çığlığı sessiz geceyi böldü,

ardından ortalık tekrar sessizliğe gömüldü. Erik sese doğru ilerlemeye başladı. Roo bir an duraksadıktan sonra peşinden gitti.

Erik düşünmeden sesin geldiği yere doğru koşuyordu. Ansızın Rosalyn'i gördü ve bir an için dünyası karardı. Kız, yüzü çürük İçinde ve elbiseleri yırtılmış şekilde bir ağaca dayanmış oturuyordu Bluzu göğüslerini açıkta bırakacak, eteği de belinin etrafında yırtık pırtık bir paçavra kalacak şekilde yırtılmıştı. Erik kızın burnundan akan kanı görebiliyordu. Kız kıpırdamıyordu. Erik içinde sıcak ve kör edici bir şeyin yükseldiğini hissetti.
Bir hareket hissi Erik'in sağa çekilmesine yol açtı ve hayatını kurtardı. Stefan'ın kılıcının ucuyla delinen sol omzunda yakıcı bir acı patlaması yükseldi. Bir acı çığlığı atan Erik, bu beklenmedik darbe karşısında dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Ardından Roo arkadaşının yanından uçarak geçti ve kafasını Stefan'ın midesine gömdü. Kılıcın ucu omzundan çekildiğinde, Erik neredeyse bayılıyordu. Başı fırıl fırıl döndü ve midesi düğümlendi. Bilincini kaybetmemek için kendini zorladı. Kendine gelmek için kafasını iki yana sallarken, ayağa kalkmak için çabaladı. Roo'nun paniğe kapılmış yardım ricası onu kendine getirdi.

Dalların arasından ışıldayan ortanca ayın ışığında, Roo'nun yerde Stefan ile boğuştuğunu görebiliyordu. Ufak tefek delikanlı Stefan'ı şaşırtmıştı, ama bu avantaj artık kayboluyordu. Stefan Roo'nun üstüne çıkmak için gücünü ve cüssesini kullanıyordu. Roo'nun hayatını kurtaran tek şey, Stefan'ın kılıcının kol boyu mesafesinde dövüşmek için tasarlanmış olmasıydı.

Stefan'ın elinde bir hançer olsaydı, Roo çoktan ölmüş olurdu.

Roo ona seslenince, Erik sol omzundaki korkunç acıyı görmezden geldi ve bir adım atarak Stefan'ın arkasına geçti. Üvey kardeşini belinden yakaladı ve güçlü bir kucaklamayla havaya kaldırdı. Stefan gırtlaktan gelen kaba bir çığlık attı. Genç demircinin güçlü kolları göğsünün etrafına sıkıca dolanınca, Stefan'ın ciğerlerindeki hava bir patlamayla boşaldı ve Roo'nun üstünden aniden kaldırılınca kılıcı

elinden düştü. Ayakları yerden kesildiği için tek yapabildiği Erik'e çaresizce tekme atmaya çalışmak ve ellerini tırmalamaktı.

Erik, Stefan'ı sıkarak öldürmeye çalışırken, öcünü alan bir avcının etkisi altına girmiş birisi gibi duruyordu. Gözlerini, Stefan'ın zalimliğinin bir sonucu olarak sessizce yatan Rosalyn'den alamıyordu.

Erik, beraber yıkandıkları için çocukken onu çıplak görmüştü. Uçlarından kan akan göğüslerinin görüntüsü, Erik için tiksindirici şeydi. Sevgilisinin, kocasının ya da çocuğunun o bedene artan bir sevgiyle dokunması gerekiyordu.

Rosalyn, zevksiz ve zalim bir soylunun kaba dokunuşlarından daha iyisini hak ediyordu.

Erik elinde hançeriyle yuvarlanarak ayağa kalktı. Stefan'a doğru yürürken gözlerinde öldürücü bir öfke parladı. Stefan isterik bir hisle mücadele ediyordu ve Erik kollarının çözülmeye başladığını hissetti. Roo yanlarına geldiğinde, Erik uzaktan gelen bir sesin, “öldür onu!" dediğini duydu ve Roo bıçağı saplarken, Erik Stefan’ın ölmesini emreden sesin kendisine ait olduğunu fark etti.

Stefan bir kere kasılıp sıçradı, ardından gevşedi. Baron'un oğlu Roo hızla hançerini çektiği zaman bile kıpırdamadı. Erik, sanki aşırı derece pis bir şeyi tutuyormuş gibi, daha önce hiç yaşamamış bir tiksinme hissiyle bütün vücudunun karıncalandığını farketti ve Stefan'ı bıraktı. Stefan hamur gibi yere yığıldı.

Roo elindeki kanlı hançerle Stefan'ın tepesinde dikiliyordu. Arkadaşının yüzündeki öfkeyi gördü. "Roo?" dedi.

Roo gözlerini kırpıştırıp, elindeki hançere, ardından da Stefan’a baktı. Hançeri Stefan'ın gömleğine silip yerine koydu. Kızgınlık ve öfke hâlâ Roo'nun aklında ve bedeninde dolaşıyordu.

Hiddetini başka bir hedefe boşaltma gereksinimiyle Stefan'ın vücuduna okkalı bir tekme savurdu.

Botunun ucu çarptığı kaburga kemiklerini kırdı. Son bir aşağılama hareketi olarak cesede tükürdü. Birden Erik'in bütün öfkesi uçup gitti. "Roo?" diye tekrarlayınca arkadaşı dönüp ona baktı.

Erik ile Roo'nun yüz ifadeleri aynı derecede şaşkındı. Erik Üçüncü kez arkadaşının adını söyledi.

Roo sonunda yanıt verdi.

Sesi heyecandan ve korkudan boğuk bir şekilde çıkmıştı. "Ne?"

Tanığımız olsa bile Manfred suçlu bulunmamızı sağlayacaktır." Uzaktan gelen bir bağrış karanlığı delip geçince Roo etrafına baktı. "Birileri geliyor. Gitmemiz gerekiyor*."

Erik başıyla onayladı. "Hana gitmeliyim..." "Hayır," dedi Roo. "Onlar da bunu bekliyor olacak. Eski batı yoluna inmeliyiz. Bütün gece yol alıp şafakta ağaçlık bölgelere girmeliyiz. Peşimizden köpekleri gönderirlerse, öğleden önce en az bir düzine dereyi geçmemiz iyi olur." "Annem..." diye başladı Erik.

"O güvende olacak," diye sözünü kesti Roo. "Manfred'in onunla bir alıp veremediği yok. Bir tehdit oluşturan her zaman sendin, annen değil." Meyve bahçesinin öteki tarafından gelen bir bağırış Roo'nun küfür etmesine sebep oldu. "Çoktan diğer tarafa gelmişler. Kapana kısıldık!"

"Şuraya!" dedi Erik, her ikisinin de yıllardır üstünde oynadığı yaşlı ağacı göstererek. Eski meyve bahçesinin tam ortasında büyüyen ağaç sık yapraklarla kaplıydı ve saklanmak için iyi bir yer olabilirdi.

Ağaçla aralarındaki kısa mesafeyi katettiler. Roo, "Omzun nasıl?" diye sordu. "Alev alev yanıyor, ama hareket ettirebilirim."

Roo duraksamadan aceleyle ağaca tırmandı. Biraz daha kalın olan dalları Erik'e bırakmak için tırmanabildiği kadar yükseğe çıktı. Erik ağacın yapraklan arasında kaybolana kadar, meşalelerin ve fenerlerin yaklaştığı görülebiliyordu.

Roo dengesini kaybederek bir an sallandıktan sonra toparlandı; Erik'in ise acı, korku ve tiksintiden neredeyse midesi bulanıyordu. Stefan'ın ölümü ona hâlâ gerçekdışı gibi geliyordu. Üvey kardeşinin karanlıkta yatan bedeninin siluetini görebiliyordu ve sanki bütün bu olanlar bir festivalde yapılan bir gösteriymiş gibi, bir süre sonra ayağa kalkacağını ümit ediyordu. Bakarken elinde fener olan bir asker Rosalyn'i gördü. "Greylock alın ve buraya gelin!" Erik, Rosalyn ile Stefan'ın birkaç metre arayla yattığı yere doğru seyreden şekilleri, yaprakların arasından zar zor seçebiliyordu. Ardından Greylock'un sesini duydu. "Ölmüş." Birisi, "Kız nasıl?" diye sordu. Sıska birisi, "Durumu kötü Kılıç Ustası," dedi. "Doktora götürmeliyiz."

Ardından Erik Manfred'in öfkeyle bağırdığını duydu. "Ağabeyimi öldürdüler!" Duyulması zor bir küfrün ve hıçkırığın ardından, Bunu yapanı kendi ellerimle öldüreceğim," dedi.

Erik'in gözüne, yaprakların arasından Owen Greylock'un ince yapılı vücudu ilişti ve Baron'un Kılıç Ustası'nın, "Bunu yapanları bulacağız Manfred," dediğini duydu.

Erik kafasını iki yana salladı. Stefan ile Rosalyn'in arkasından koştukların ı gören üç asker, bunu onların yaptığını anlayacaktı. Asker, "Ağabeyinle piç arasında bir düşmanlık olduğu bilinen bir gerçek, ama kızı neden dövdüler?" diye sordu. Erik o an, kimlikleri çoktan saptanmış olduğunu anladı. Erik öfkesinin tekrar kabardığını hissetti. Tanıdık bir ses, "Erik Rosalyn'e zarar vermez," dedi. Nathan gelmişti! Bunu ağabeyimin yaptığını mı söylüyorsun demirci ustası?"

İlginç efendim, ben sadece bu kızın, bu dünyadaki tanrılar kadar nazik bir ruha sahip olduğunu biliyorum. Erik için bir kardeş gidiydi ve Roo'nun birkaç arkadaşından biriydi. İkisi de ona zarar vermez"

Ardından anlamlı bir şekilde ekledi, "Ama onların, bunu yapan birisini kesinlikle öldüreceklerini tahmin edebiliyorum."

Manfred'in sesi öfkeyle yükseldi. "Bu uğursuz cinayete göz yummayacağım demirci ustası. Ailemin hiçbir üyesi bunu yapmaz." Manfred emir verirken sesini yükseltti: "Her atlının kırsal bölgeyi aramasını istiyorum Kılıç Ustası. Bu iki katil köpek bulunacak olursa, ben yanlarına gelene kadar onları asmayın. Asılmalarını izlemek istiyorum."

Nathan’ın sesi mırıldanan askerlerin sesini bastırdı. "Onları öylece asamazsınız genç lord. Yasa böyle. Ayrıca ailenin bir üyesi olduğunuz için bu yanlış olacağından, ne siz, ne de babanız yargıç koltuğuna oturamazsınız; yakalandıkları zaman Erik ve Roo, Kral'ın yargıcı ya da sivil bir yargıç tarafından yargılanmak zorunda." Nathan’ın ses tonu uyarıcı bir ifadeye büründü. "Erik bir lonca çırağıdır, bu yüzden eğer gerçekten bela istiyorsanız genç efendim, yazılı emir olmadan çırağımın boynuna ilmiği geçirmeye çalışırsınız." "Bu işe loncayı mı karıştıracaksın?" diye sordu Manfred. "Evet," diye karşılık verdi Nathan. Erik gözlerinin dolduğunu hissetti. En azından Nathan Stefan'ı neden öldürdüklerini anlamıştı. "Genç lorda babasının yanına dönmesini öneriyorum. Birisinin bu üzücü haberi ona vermesi gerekiyor ve bunu sevdiği birisinin yapması gerekir." Manfred'i göstererek, "Bu siz olmalısınız genç efendim," dedi.

Rosalyn kıpırdayıp zayıf bir çığlık atınca Nathan, "Greylock Usta, adamlarınızdan ikisine kızı hana götürmesini söyler misiniz?" dedi.

Greylock talimatları verdi ve Erik ile Roo'yu aramaya başlamaları için askerlere emirler vermeye başladı.

Askerler dört bir yana dağılırken ağacın tepesinde beklediler ve ortalık iyice sessizleşene kadar tek kelime etmediler.

Ardından yavaşça yere atladılar ve görüldüklerini belirten anlık bir seste fırlamaya hazır bir şekilde çömeldiler. Sonunda Roo, "Kısa bir süre için şans bizim tarafımızda," dedi. "Neden?" "Arkalarında

olduğumuzu bilmiyorlar. Bizi bulmak için daireyi genişletirlerken, sıvışabileceğimiz daha çok yer olacak. Eski baron yolunu herhangi bir yerel çiftçi düşünebilir, ama Greylock baronun yaptığı bütün yolculuklarda Kral Yolu'nu kullandığı için büyük olasılıkla o yolu hiç duymamıştır.

Bir süre önümüzdeki askerlerden endişelenebiliriz, arkamızdakiler için değil." Erik, "Sanırım teslim olsak iyi olur," dedi.

Roo, "Seni korumak için arkanda Nathan ve lonca olabilir belki ama benim yok," dedi. "Bizi buldukları gün, Manfred güneş batmadan beni astıracaktır. Stefan'ın değil de, artık onun mirası için bir tehdit oluşturduğunu fark ederse, yasayı çok fazla umursadığını da sanma." Erik midesinin kasıldığını hissetti. Roo, "Onu baron adayı yaptığını düşünürsek, sana teşekkür etmek için etrafta dolaşmanı isteyeceğini inmiyorum Erik," diye fısıldadı. "Doğruca Günbatımı Adaları'na gitmezsek, ölmüş olacağız."

Erik başını salladı. Hâlâ başı dönüyor ve canı yanıyordu, ama sallanarak da olsa ayağa kalktı. Tek kelime etmeden karanlıkta Roo'yu takip etti.

-04-
KAÇAKLAR

Erik düştü.

Roo dönüp arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti. Uzaktan, at seslerine eşlik eden tazı havlamaları geliyordu.

Dün gece meyve bahçesinden ayrıldıklarından beri her seferinde birkaç dakika dinlenerek aralıklı olarak koşuyorlardı. Kanaması azalmasına karşın Erik'in yarası hâlâ kanıyor, zonkluyor ve alev alev yanıyordu. Darkmoor'un alçak dağlarından aşağıya güçlükle ilerlerlerken, her saat daha da güçten düştüğünü hissediyordu.

Darkmoor'un batısındaki ve Kral Yolu'nun kuzeyindeki bölge hâlâ oldukça az yerleşime sahipti. Kayalık arazi kendini çiftçilere çok az sunuyordu, ağaçların çoğu kesilmiş ama toprak sürülmeden bırakılmıştı. Kalın ağaç gövdeleri, beklenmedik kayalıklı bayırlar dışında bir ağaç kökü denizine açılıyordu. Bu bölge sel yatakları, koyaklar, çıkmaz kanyonlar ve alçak, düz otlaklarla doluydu. Sayısız akarsuyu geçmelerine rağmen, rüzgâr saatlerdir köpek seslerini taşıyordu ve Erik zayıf düştükçe sesler yaklaşıyordu.

Sabah güneşi arkalarındaki tepelerden göründüğünde Erik, "Neredeyiz?" diye sordu.

Roo, "Emin değilim," dedi. "Eski araba yolundan ayrıldığımız zaman, sanırım biraz döndük. Güneş doğru tarafta, demek ki hala batıya gidiyoruz."

Erik etrafına baktı. Alnı terden sırılsıklam olmuştu. Alnını silip, "Devam etsek iyi olacak," dedi. Roo başıyla onayladı, ama Erik zar zor attığı üç ya da dört adımdan sonra yere yığıldı. Roo arkadaşını kaldırmayı denedi. Bu kadar iri olmak zorunda mıydın kahrolası?" Erik derin bir nefes alıp, "Sen devam et," dedi. Roo ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu ve midesinin korkudan büzüldüğünü

hissetti. İçinde, sahip olduğunu bilmediği bir güç bulan Roo, Erik'i ayağa kalkmaya zorladı. "Sonra da annene seni nasıl kaybettiğimi açıklamak zorunda kalayım, öyle mi? Hiç zannetmiyorum."

Roo Erik'in, sığınacak bir yer bulup, köpeklerden saklanmaya yetecek kadar dayanabilmesi için sessizce dua etti. Korkmuştu. Ravensburg‘daki en sağlam delikanlılardan biri olan Erik, beraber büyüdüğü çocukların arasında neredeyse gücü kadar etkili bir dayanıklılığa sahipti. On yaşından beridir gündoğumundan batımına kadar çalışma, demirhaneye demir külçeleri taşıma ve nal çakılırken ona yaslanan atların sabit ağırlıklarına dayanma becerisi Erik'e kasaba halkı arasında neredeyse insanüstü bir güç vermişti. Halsizliği, Erik'e olduğu kadar Roo'ya da zararlıydı. Roo bunu karşılaşacakları herhangi bir şeyden çok daha korkutucu buluyordu. Yanında Erik varken, hayatta kalmak İçin bir şansa sahip olduğunu hissediyordu. Erik olmadan çaresiz kalırdı. Roo havayı kokladı. "Bir koku alıyor musun?" Erik, "Yalnızca kendi terimin pis kokusunu," dedi.

"Şuradan geliyor." Roo çenesiyle ileriyi işaret etti.

Erik elini arkadaşının omzuna koyup havayı kokladı. "Odun kömürü." "İşte bu!"

"İleride bir kömürcü kulübesi olmalı."

"Kokumuzu gizleyebilir," dedi Roo. "Daha fazla ilerleyemeyeceğimizi biliyorum. Dinlenip kendini toparlamalısın." Erik yalnızca başını salladı. Dumanın kaynağına doğru ilerlerlerken Roo ona yardımcı oldu. Köpek sesleri gittikçe artarken, ağaçların arasında düşe kalka ilerlediler. Erik ve Roo ormancı değildi, ama küçükken Ravensburg'ün yakınındaki ağaçlık bölgelerde oynamış çocuklar olarak, peşlerindekilerin birkaç kilometreden daha yakın olduklarını ve giderek yaklaştıklarını biliyorlardı. Orman sıklaştı ve daha koyu gölgeler yön duygularını yanılttığı için yön bulmaları daha da zorlaştı,

ama yanan odunların kokusu giderek güçleniyordu. Kulübeye ulaşana kadar gözleri dumandan yanmaya başlamıştı.

İnanılmayacak derecede çirkin ve yaşlı bir kadın, odunun düzgün bir şekilde yandığından emin olmak için bir kömür fırınına eğilmiş, içine küçük odun parçaları atıyordu. Kadının her tarafı kül içindeydi.

Yoğun dumanın ortasında aniden iki genci gören kadın çığlık atıp fırının yanındaki derme çatma kulübeye daldı. Kadın çığlık atmaya devam ederken Roo, "Eğer böyle bağırmaya devam ederse herkesi başımıza toplayacak," dedi. Erik kadının çığlığını bastırmak için sesini yükseltmeye çalıştı.

"Sana zarar vermeyeceğiz."

Çığlıklar devam etti ve Roo, Erik'in kötü niyetleri olmadığına; dair söylediklerini tekrarladı. Kadın çığlık atmayı sürdürdü.

Erik sonunda, "Gitsek iyi olacak," dedi.

"Gidemeyiz," diye karşı çıktı Roo. "Adım atacak halin yok." Üstüne paçavra koymalarına rağmen kanamaya devam eden yarandan bahsetmeye gerek bile görmedi.

Sendeleyerek kömürcü kadının kulübesine giden küçük bir yokuşu inen Erik ve Roo, bir kapı olarak iş gören bir parça deriyle karşılaştı.

Erik ağırlığını balçık kaplı duvara verip deri kapıyı kenara çekerken kadın daha da fazla bağırarak, yatak olarak kullandığı paçavra balyalarına sokuldu.

Erik dayanamayıp sonunda, "Kadın!" diye bağırdı. "Sana zarar vermeyeceğiz!"

Çığlık aniden kesildi. "Peki," diye karşılık verdi kadın, sesi cırtlaktı, "bunu neden daha önce söylemediniz?"

Erik, başı dönmese ve kendini bu kadar sersem hissetmese neredeyse gülecekti. Roo, "Denedik, ama sen bağırıp durdun," dedi.
1
Kadın yaşından ve kilosundan -Erik'in kilosunda ve onun boyutundaydı- beklenmedik bir çeviklik göstererek paçavra balyalarından kalkıp kulübeden çıktı.

Roo refleks olarak geri çekildi. Bu kadın şimdiye kadar karşılaştığı en çirkin insandı, tabii gerçekten insansa. Görünüşüne bakılırsa bu kadın, Uzak Sahil'deki ağaçlık bölgelerde görüldüğü bilinen şu trollerden biri olabilirdi. Burnunun her yerinde tostoparlak kırmızı çıkıntılar ve ucunda da, üstünde birkaç tane uzun kıl çıkmış iri bir siğil vardı. Gözlerine yalnızca domuz gözü denilebilirdi ve gözleri iltihap yüzünden sulanmıştı. Uçları kırık olan dişleri köklerine doğru kararıyordu ve nefesi, Roo'nun ölü olmadığı halde bu kadar kötü koktuğunu bildiği herhangi bir şeyden daha kötü kokuyordu. Teni kurutulmuş deriye benziyordu ve eski püskü pis giysilerin altındaki vücudun neye benzeyebileceğini düşününce tüyleri diken diken oldu.

Kadın gülümseyince etki iki katına çıktı. "Yaşlı Gert'i ziyarete geldiniz, öyle mi?" Parmaklarını çerçöpten karmakarışık olmuş gri saçlarının arasında gezdirirken genç kız gibi davranmaya çalıştı. Bu kadar yorgun ve korkmuş olmasalardı güleceklerdi. "Kocam şehre gitti, bu yüzden belki-" "Arkadaşım yaralı," diye sözünü kesti Roo.

Rüzgârla taşınan köpeklerin sesini duyan kadının davranışları aniden değişti. "Peşinizdekiler Kralın adamları mı?"

Roo yalan söylemeyi düşünüyordu, ama Erik, "Evet," dedi. Roo, "Aslında Baron'un adamları," dedi.

"Aynı şey. Askerler." Son sözcüğü tükürür gibi söylemişti. "O halde saklansanız iyi olur." Ufak kulübeye girmelerini işaret etti. "Sizi orada bulamazlar."

Roo Erik'in kulübeye girmesine yardımcı oldu ve kötü kokudan dolayı burnunu tıkamak zorunda kaldı. Erik'in gözleri sulandı ve nefes

nefese, "Tyndal'ın odasının kötü koktuğunu düşünürdüm," dedi.

Roo, "Ağzından nefes almayı dene," dedi.

Gert Erik'in yanına diz çöküp, "Dur da şuna bir bakayım," dedi, kana bulanmış omzunu göstererek.

Erik tuniğiyle paçavraları kenara çekti. Paçavralar kanın kuruduğu yerlerden deriyi çekeleyince acı içinde nefesini tuttu. Gert pis parmağıyla yarayı yoklayıp, "Kılıç yarası," dedi. "Bunlardan yüzlercesini gördüm. Etrafı şişmiş. İltihap kapmış. Eğer yarayı temizlemezsek, öleceksin evlat. Miden sağlam mıdır?" diye sordu Roo'ya.

Roo güçlükle yutkunarak başını salladı. "Buradayım ve hâlâ bayıldım, öyle değil mi?"

"Hah!" Kahkahası neredeyse gıdaklama şeklinde çıkmıştı. Gördüğünden fazlası var, Roo Avery." Alçak tavanın izin verdiği ölçüde ayağa kalktı ve "Biraz işim var," dedi. "Hemen dönerim"

Roo, kulübenin iğrenç kokusuna rağmen, dinleniyor olmaktan" memnun bir şekilde sırtüstü uzandı.

Etrafına göz gezdirdi; duvarda ışığın girmesine yetecek kadar boşluk vardı ve görünüşünle ne şişesi olduğunu tahmin ettiği uzun boyunlu bir şişe gördü. Şişeyi salladı ve umut verici bir sıvı sesi duydu. Şişenin mantarını çekerek kokladı, ama sıvının kokusu yoktu. Bir yudum aldığında sıvının içme suyu olduğunu anladı. Ağız dolusu bir yudum daha alan Roo, birdenbire yaralı arkadaşını unuttuğunu fark etti.

Şişenin ağzını Erik'in dudaklarına dayadı. Erik birkaç ağız dolusu yudum içtikten sonra tekrar paçavra yığınına gömüldü. Roo’nun başında bir sinek vızıldamaya başladı, dalgın dalgın sineği ezdi.

Yorgunluğu korkusunu bastıran Erik uyuklamaya başlamıştı. Ağır nefes alıyordu ve alnından ter boşanmaya devam ediyordu.

Daha fazla ilerlemelerinin hemen hemen imkânsız olduğunu bilen Roo, bu garip yaşlı kadına güvenip güvenemeyeceklerini düşünmeden gevşemeye çalıştı. Aniden yakınlardan bir yerlerden havlama sesleri geldi ve Gert'in çığlığı duyuldu.

Erik ses yüzünden sıçrayarak uyandı. "Ne?" diye bağırdı. Roo arkadaşının kolunu sıktı. Köpek havlamalarının yaklaştığını duydu ve Gert, "Hoşt!" diye bağırdı. "Defol!"

Derken atlılar yaklaştı ve çocuklar Gert'in, "Şu sefil itleri benden uzak tutun!" diye bağırdığını duydu. "Yaşlı Gert'i ısıracaklar." Emreden bir ses, "Birisi iriyarı ve sarışın, diğeri kısa boylu ve esmer iki adam gördün mü?" diye sordu. "Gördüysem bile, bundan sana ne?" "Cinayetten aranıyorlar."

"Cinayet, öyle mi?" Bölgeyi koklayıp arada sırada kesik kesik inleyen köpeklerin sesleriyle bölünen uzun bir duraklama oldu. "Ödül ne?"

Erik Roo'nun, kolunu daha da sıkmaya başladığını hissetti ve yanıt, "Baron tutuklandıklarında yüz altın verecek," oldu.

"Bu oldukça yüklü bir miktar, değil mi?" dedi Gert. "Onları görmedim, ama görecek olursam altını isterim." "Kulübeyi kontrol edin," diye emretti lider. "Bana bak sen!" diye itiraz etmeye başladı

Gert. "Kenara çekil kadın."

Roo eski püskü, pis battaniyeyi çenesine kadar çekerken, Erik elinden geldiği kadar duvara yaslanmaya çalışarak geri çekildi.

Deri kapı yana çekildi. Karanlıktan sonra ışık neredeyse kör ediciydi. "Bu ne iğrenç bir koku!" dedi asker geri çekilerek. "Devam et," diye emretti bölüğün lideri. Asker kafasını tekrar içeriye uzattı ve karanlığa alışmak içini gözlerini kırpıştırdıktan sonra doğruca Roo'ya

ve Erik'e baktı. Kulübenin bir ucundan diğerine baktı ve sonunda kafasını dışarı çıkardı. "Burada pis paçavralardan ve birkaç çanak çömlekten başka bir şey yok yüzbaşı."

Roo ve Erik hayretle birbirlerine baktılar. Bu nasıl bir büyüydü?

"Köpeklerin nesi var?" diye sordu yüzbaşı.

Köpeklerin bakıcısı olduğunu tahmin ettikleri bir adam, "Anlaşılan kokuyu kaybettiler," dedi.

“Duman akıllarını karıştırmış olmalı.”

“O halde kokuyu aldıkları son yere kadar geri gidip aramaya oradan başlayalım. O katiller kaçarsa, Lord Manfred kulaklarımızı keser."

Bakıcıları onu takip etmelerini emreden ıslığı çalınca, köpekler havlamaya başladı. Atlılar uzaklaşınca Roo, askerin kafasını kulübeye soktuğu andan beri tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Bu nasıl oldu?" diye sordu Roo. Erik, "Bilmiyorum," dedi. "Belki burası çok karanlıktı." “Hayır, bu büyüydü. Gert bir çeşit cadı olmalı." Erik,

"Yüzbaşı 'Lord Manfred' dedi," dedi. "Babam ölmüş." Roo ne diyeceğini bilemedi. Arkadaşına göz attı; Erik'in arkasına yaslanıp gözlerini kapamış olduğunu gördü.

Kısa bir süre sonra deri kapı açıldı. İçeriye Gert'in yerine, girerken eğilmek zorunda kalacak kadar uzun boylu genç bir kadın girdi. Saçları koyu renkti, kulübenin loş ışığında siyah görünüyordu ve arkasından gelen ışık yüzünden silueti göründüğü için yüzünü seçemiyorlardı. "Ne?" diye başladı Roo. Tek kelime etme," dedi kadın ve Erik'e döndü. "İzin ver de yarana bakayım."

Kadının davranış tarzındaki bir şey Roo'nun kendini huzursuz hissetmesine yol açtı. Kıyafetleri kolay tanımlanamaz cinstendi, Dışarıdan görebildiği kadarıyla; koyu renk sade bir elbise, gözleri belki yeşil ya da mavi; kulübenin karanlığında söylemek zordu. Kapı

tekrar kapandığı için yüz hatları kısmen seçilebiliyordu. Çıkık bir alnı ve muhteşem bir burnu vardı. Konsantrasyon ifadesi olmasa güzel görünecek hoş yüz hatlarına sahipti.

Erik'in tuniğini yana çekip yaraya göz attı. "Tuniğini çıkartmak zorundayım," dedi Roo'ya. "Yardım et." Kadın tuniğin etek kısmını toplayıp Erik'in başından geçirerek çıkartırken, Roo Erik'in dik durmasına yardım etti. Acıdan dolayı vücudundan ter boşanan Erik, sanki saatlerdir zor bir işle uğraşıyormuş gibi nefes nefese kalarak sırtüstü uzandı. Kadın yaraya dokununca, Erik dişlerini sıkarak acı içinde homurdandı.

"Sen bir aptalsın Erik von Darkmoor. İki ya da üç gün daha geçseydi, kan zehirlenmesinden ölmüş olacaktın." Roo kadına iyice baktı ve güzel olduğunu düşündü, ama kadının davranış tarzında, uzak, elde edilemez bir güzellik olarak gördüğü can sıkıcı bir şeyler vardı.

"Gert nerede?" diye sordu Roo yavaşça. "Birkaç işimi halletmeye gitti," diye geldi yanıt. "Sen kimsin?"

"Tek kelime etmemeni söylemiştim Roo Avery. Konuşulacak ve dinleyecek zamanlar olduğunu ve hangisinin ne zaman olduğunu öğrenmen gerekiyor. Konuşma gereksinimi duyduğunda, bana Miranda diyebilirsin."

Kadın Erik'in yarasıyla ilgilenmeye başladı. Darmadağınık kulübenin bir yerinden bir torba çıkarıp, içinden ufak bir şişe aldı. Şişeyi açarak içindekini yaranın üstüne döktü. Erik'in acıdan nefesi kesildi, ama ardından rahatladı. Torbadan küçük bir cep matarası çıkardı ve tapasını açıp, "İç," dedi.

Erik söylenileni yaptı ve yüzünü ekşitti. "Acı." "Zamansız gelen ölüm kadar değil," dedi Miranda. Üzerine yara lapası koyduktan sonra sarmaya başlayarak, tedaviyi çabucak bitirmiş oldu. Yarayı sarmayı bitirene kadar Erik uyumuştu. Kadın tek kelime etmeden kalkıp kulübeden çıktı. Roo Erik'e baktıktan sonra ayağa kalkıp dışarıya göz attı. Etrafta kimsenin olmadığını görünce kulübeden çıktı.

Etrafına bakan Roo, sadece için için yanan odun kömürü fırınını ve köpek sürüsünün bıraktığı dışkı yığınını gördü, ama bunun dışında bölge terk edilmişti.

Arkasından, "Merhaba canım!" diye neşeli bir ses gelince sıçradı. Arkasını dönünce, kollarında bir odun yığınıyla yaklaşan Gert'i gördü.

"Miranda nerede?" diye sordu Roo. "Kim nerede?" "Miranda." Gert durup suratını buruşturdu. "Miranda mı? Miranda adında birini tanıdığımı söyleyemem. Askerler buradan ayrıldığı zaman ormana odun getirmeye gittim ve Miranda diye birisini de görmedim."

"Genç bir kadın, yaklaşık şu boyda," elini başının biraz üzeni, kaldırdı, "siyah saçlı, çok güzel, kulübeye gelip Erik'in yaramı tedavi etti."

"Güzel mi dedin?" Gert çenesini sıvazladı. "Sanırım rüya görüyordun evlat." Roo kulübeye doğru bir adım attı, deri kapıyı yana çekti ve bunları da rüyamda mı gördüm?" dedi, Erik'in omzundaki yeni sargıyı göstererek. Gert uzun uzun sargıya baktı. "Şaşırtıcı bir durum, değil mi sevgilim ?" Olduğu yerde bir dakika dikildi. "Her şey ormandaki garip ahalinin tarzına uygun görünüyor. Belki o kadın şu elf yaratıklarından biriydi, ya da bir hayaletti."

Roo, "Hayatında görüp görebileceğin en etten kemikten hayaletti," dedi. "Ayrıca duyduğum herhangi bir elfe de benzemiyordu." Gert'e bakınca, kadının gülümsemekte olduğunu, ama hemen I ardından ciddileştiğini gördü. "Bazı gizemlerin bir sır olarak kalması daha iyidir. Yakmam gereken odunlar var. İçeri gir de dinlen. Buralarda bir yerde yiyecek bir şeylerim olacaktı."

Roo bütün vücudunu bir yorgunluğun kapladığını hissetti. "Dinlenmek yeterli," diye mırıldandı, birdenbire kendini inanılmayacak kadar yorgun hissederek. Gert ile bir yemeği paylaşma düşüncesi pek iç açıcı gelmemişti, ama uyumak iyi

olacaktı. Kulübeye giren Roo, bu kez pis kokuyu almadığını fark ederek şaşırdı. Alışmış olmalıyım, diye düşündü.

Üzerine çabucak ağır bir uyuşukluğun çöktüğünü hissetti! Garip sesler duydu, ama ne olduklarını söylemek zordu. Dışarıdan gelen son derece hareketli hazırlık seslerini duymazdan gelerek derin bir uykuya daldı.

Yukarıdan gelen bir çıtırtı, Roo'nun yüzündeki yaprakları temizleyerek doğrulmasına sebep oldu. Etrafına, ardından da yukarıya baktı ve gürültünün sahibini gördü: ağacının altında kamp yapmalarına küstahça karşı çıkan kırmızı bir sincap. Roo tam olarak odaklanamadan, yaratık ağacın diğer tarafına geçerek gözden kayboldu.

Roo aniden dışarıda olduğunu fark etti. Döndü ve Erik'in, üstünde temiz bir battaniyeyle, rengi yerine gelmiş bir şekilde ve göğsü düzgünce inip kalkarak, mışıl mışıl uyuduğunu gördü Roo üstüne bakınca, gece ayazına karşı kalın bir battaniyeyle aynı şekilde sarıp sarmalanmış olduğunu gördü. Erik'inki gibi, kendi başının altında da bir yol çıkını vardı. Kendi çıkını ortalarda yoktu. Soyulmuş olduğundan korkarak, yeni çıkını açtı. Çıkında yeni bir tunik ve pantolon, bir çift yeni iç çamaşırı ve çorap, çıkının dibinde de para kesesini buldu, Çıkararak paralarını saydı ve yirmi yedi altınının ve on altı gümüşünün hepsini de yerli yerinde bulduğuna memnun oldu.

Ayağa kalkınca, oldukça dinlenmiş olduğunu fark etti. Konumları itibariyle kadının kulübesinden eser yoktu. Fırından çıkan küllerden bile eser yoktu. Roo korkması gerektiğini hissetti, ama kendini keyifli ve neredeyse mutlu hissediyordu. Erik'in yanına diz çöküp sargıyı inceledi.

Hâlâ temizdi ve sanki birisi az önce değiştirmiş gibi gözüküyordu. Yavaşça elini uzatıp arkadaşının koluna dokundu. "Erik."

Erik uyandı, gözlerini kırpıştırdı ve doğruldu. "Ne?"

"Nasıl olduğuna bakmak istedim."

Erik etrafına baktı. "Neredeyiz? Hatırladığım son şey... "

"Bir kulübeyle yaşlı bir kadın mı?"

Erik başını salladı. "Başka biri daha vardı. Ama kim olduğunu hatırlayamıyorum."

"Miranda," dedi Roo. "Adının bu olduğunu söyledi, ama yaşlı kadın onun hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia etti."

Roo ayağa kalkıp Erik'e elini uzattı. Erik Roo'nun elini tuttu. Arkadaşını çekerek onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Kötü halde olabileceğini beklemesine rağmen, Erik kendini oldukça zinde hissettiğini fark etti. "Omzun nasıl?"

"Tutulmuş," diye yanıtladı Erik, denemek için oynatırken. Yine de düşündüğümden daha iyi."

Roo etrafına baktı. "Kulübe yok, fırın yok, Gert yok, hiçbir şey yok."

Erik, "Peki bunlar ne?" diye sordu, yerdeki iki battaniyeyle iki kilimi göstererek.

"Gece donmamamız için birisi büyük bir zahmete girmiş ve bize temiz kıyafetler vermiş." Erik birdenbire üstündeki kıyafetlere baktı ve çekip tuniğini kokladı. "Bütün gününü tarlada geçirmiş bir at gibi kokmam gerekiyordu, ama kokmuyorum. Tunik de temiz kokuyor."

Roo kendi kıyafetlerini inceledi. "Yaşlı Gert bizi yıkamış olamaz, değil mi?" Keyiflenmekten çok korkmaya başladığını fark etti.

Erik kafasını iki yana salladı. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum." Etrafa göz gezdirdi. "Güneşin açısına bakacak olursak, saat yaklaşık dokuz olmalı. Demek ki günün dörtte birinden fazlası gitmiş. Tekrar yola

koyulsak iyi olur. Askerlerin bizi kulübede neden bulamadığını bilmiyorum, ama geri gelip tekrar kontrol edeceklerinden eminim."

"Çıkınını kontrol et," dedi Roo. "Bak bakalım içinde ne var. Erik söylenileni yaptı ve içindekilerin Roo'nunkiyle hemen hemen aynı olduğunu gördü: Yeni bir tunik ve pantolon, iç çamaşırları ve çoraplar. Ayrıca küçük bir somun sert ekmek ve bir not vardı.

Ufak parşömeni açıp yüksek sesle okumaya başladı: "Şimdilik güvendesiniz. Doğruca Krondor'a ve Barret'in Kahve Evi'ne git Erik. Gert'e ve bana borçlusunuz. Miranda."

Roo başını iki yana salladı. "Kral'ın adaletinden kaçarken, şimdi de iki cadıya borçlandık." "Cadı mı?"

"Sen ne sanıyordun?" dedi Roo, sanki yerden bir iblis fırlayıp onu kapıp cehenneme götürecekmiş gibi bakarak. Yüzündeki bütün kan çekilmiş bir halde etrafa göz gezdirdi. "Şuna bak! Orası kulübeye gelirken indiğimiz yokuş! Bir kulübe ve bir fırın vardı, ima şimdi hiçbirinden eser yok." Fırının olduğu yere gitti. "İs-kül yok. O kahrolası şeyi taşımış olsan bile, o kadar çok pisliği temizleyemezsin." Dizinin üstüne çöktü. "Geride bir iz kalmış olması gerekirdi!" Sanki kulübenin ve fırının olmayışını keşfettiğine sinirleniyormuş gibi, sesi gittikçe yükseliyordu. "Kahretsin Erik! Birisi bizi soydu, yıkadı, kıyafetlerimizi temizleyip tekrar giydirdi, ama biz hiç uyanmadık. Bu büyüden başka ne olabilir ki?" Ayağa kalkıp Erik'e baktı. Ellerini arkadaşının kollarına koyup, "Oyuna getirilip iki kötücül kara cadıya borçlandık," dedi. Sesi yükselmeye devam ediyordu. Erik arkadaşının öfkesinin çarçabuk histeriye dönüştüğünü fark etti.

"Sakin ol," dedi, ellerini Roo'nun omuzlarına koyup, güvenli bir şekilde sıkarak. Fırının olması gereken yere giderek çabucak etrafa göz gezdirdi. "Burada olduğumuzu gösterecek hiçbir şey kalmamış geriye, orası kesin." Çenesini sıvazladı. "Gert kötü bir kadın değildi, ama onunla ilgili kötücül bir his uyandıran herhangi bir şey hatırlamıyorum Roo."

"O kadar çirkin olan hiç kimse iyi olamaz, inan bana," dedi. Ses tonu, Erik'in söylediklerine rağmen kesinlikle rahatlamamış olduğunu gösteriyordu.

Erik gülümsedi. "Bu bir muamma ve benim de tüylerimi diken diken ediyor, ama zarar görmedik ve cadı olsun ya da olmasın rızamız dışında bizi hizmet etmeye zorlayabilecek hiç kimse de görmedim. Bu konuda çok az şey biliyorum, ama rahipler, şeytani bazı güçlerin hizmetine yalnızca isteyerek girilebildiğini iddia ediyorlar. Borçlandığımız şey karanlık bir iş olacaksa, istemediğim bir iyilik yüzünden borçlu sayılamam."

"İyi, iblisler seni cehennemin yedi kat aşağısına götürürken iyiliğin kadar bir dava avukatı gibi görünebilirsin, ama Krondor'a vardığımızda doğruca bir tapınağa gidip, bana koruma büyüsü yapmalarını isteyeceğim!" Erik nazikçe Roo'nun kolunu salladı. "Derin bir nefes alıp yavaşça ver. Eğer haklıysan ve korumaya ihtiyacımız varsa, yine de önce Krondor'a varmamız gerekiyor. Büyük olasılıkla Düşler Vadisi'ne gideceğimizi düşünüyor olabilirler, ama dün geceki devriye, her yere baktıkları anlamına geliyor."

Roo çıkınını ve battaniyeyi toplamak için eğildi ve battaniyeyi katlarken bir şey dikkatini çekti. "Erik?" "Evet Roo." "Şuradaki köpek dışkısını görüyor musun?" Erik şöyle bir bakıp, "Ne olmuş ona?" diye sordu. "Onu dün gece Gert ile konuşmak için dışarı çıktığımda fark etmiştim, ama şimdi baksana."

Erik diz çöküp kurumuş dışkıyı inceledi. "Birkaç günlük." Etrafı aramaya başladı ve atlardan birinin çok uzakta olmayan dışkısını buldu. "Görünüşünden anladığım kadarıyla üç ya da dört günlük," dedi, botunun bir dokunuşuyla at dışkısının parçalarına ayrılması üzerine.

"Üç ya da dört gündür uyuyor muyduk?" "Görünüşe göre öyle," dedi Erik. "Artık gidebilir miyiz?" Erik gülümsedi, ama soğuk bir

gülümsemeydi bu. Battaniyesini katlayıp çıkınına tıktı. "Sanırım yapabileceğimiz en iyi şey bu," derken çıkını omzuna attı.

Roo battaniyeyi gelişigüzel tıkarak, yeni çıkınını toplayıp sırtına attı. İki delikanlı tek kelime etmeden batıya doğru yola koyuldu.

Erik elini kaldırdı. Kral Yolu'nun kuzeyindeki ağaçlık bölgede durmadan batıya doğru ilerleyerek üç gündür yoldaydılar. Karşılarına çıkan çiftliklerden uzak duruyorlar ve yaban meyveleriyle çıkınlarında buldukları ekmeği yiyerek idare ediyorlardı. Ekmek sert ve kayış gibiydi, ama yine de şaşırtıcı derecede besleyiciydi ve devam etmelerini sağlıyordu. Erik'in omzu, iki genç adamın da mümkün olabileceğini düşündüğünden daha hızlı iyileşiyordu.

Fark edilmekten ve kömürcünün kulübesinin gizemini derinlemesine irdelemekten korktukları için çok az konuşuyorlardı.
Günbatımına doğru, uzaktan bir bağırtı, sözcüklere dökülmemiş bir acı ses duydular. Erik ve Roo birbirlerine bakıp, takip ettikleri dar patikadan uzaklaştılar.

Roo fısıldayarak, "Bu neydi?" diye sordu.

"Birisi yaralandı," dedi Erik, arkadaşınınki kadar kısık bir sesle. "Ne yapmamız gerekiyor?" "Beladan kaçınmamız," diye yanıtladı Erik. "Kilometrelerce ötede de olabilir. Burada sesler garip çıkıyor."

Ağaçlık bölgeler yıllardır kereste için ağaçlandırıldıkları için yaban sayılmazdı, ama nadiren yolculuk yapılıyordu ve bu yüzden de tehlikeliydi. Erik ve Roo'nun yanı sıra, diğer kanun kaçakları da büyük olasılıkla bu ormanda saklanıyordu.

Erik ve Roo tehlikenin ortasına dalmak istemedikleri için yavaş adımlarla ilerliyorlardı. Bir ağacın altında, göğsüne bir arbalet oku saplanmış, sırtüstü yatan bir adam buldular. Gözleri yukarı doğru dönmüştü ve vücudu soğuktu. Roo, "Komik," dedi.

"Komik olan ne?"

Roo Erik'e baktı. "Stefan'ı öldürdük, ama ona hiç adamakıllı bakamamıştım. Bu, bakma fırsatı yakaladığım ilk ölü."

"Ben ilk Tyndal'ı görmüştüm," dedi Erik. "Sence bu adam kim?"

"Kimdi, demek istedin herhalde," dedi Roo. "Bir çeşit asker…" Gevşek parmakların arasında duran kılıcı ve hâlâ adamın sol kolunda duran küçük, yuvarlak kalkanı gösterdi. Biraz ötede, burun demiri olan basit, konik bir miğfer duruyordu. Adam düştüğünde kafasından çıkıp yuvarlanmış olmalıydı.

Roo, "Kullanışlı bir şeyler çıkabilir," dedi.

"Ölü soymak hoşlandığım bir şey değildir," dedi Erik.

Roo adamın yanına diz çöktü ve küçük bir kesenin içine baktı. "O buna aldırmayacaktır, ama biz bu kılıcı kullanabiliriz."

Keseden altı bakır sikke ve altın bir yüzük çıktı. "Bu biraz para eder," dedi Roo. "Nikâh yüzüğüne benziyor," dedi Erik. Adam gençti, kendisinden sadece birkaç yaş büyüktü. "Acaba bunu sevgilisine mi almıştı. Belki de kıza evlenme teklif edecekti."

Roo yüzüğü cebine attı. "Asla öğrenemeyeceğiz. Kesin olan bir şey var ki, asla teklif etme fırsatı olmayacak." Roo kılıcı ve kabzasını Erik'e uzattı. "Neden ben?"

"Çünkü benim hançerim var ve hayatımda hiç kılıç kullanmadım" "Ben de kullanmadım," diye itiraz etti Erik.

"Pekâlâ, eğer gerekirse, yalnızca çekicini salladığın gibi savur ve birisine vurmasını um. Yeterince güçlüsün, eğer tutturursan derin bir yara açabilirsin."

Erik kılıcı aldı, ardından adamın kolundan kalkanı çekti ve denemek için kendi koluna taktı. Garip geliyordu, ama orada olduğu için

kendini daha iyi hissetti.

Roo miğferi kafasına geçirdi ve Erik ona soru soran bir ifadeyle bıkınca, "Kalkanı sen aldın," dedi. Erik, sanki bu mantıklıymış gibi başını salladı ve isimsiz adamı ormandaki leş yiyicilere bırakarak yola koyuldular. Kürekleri olmadığı ve adamı öldürenin hâlâ etrafta olabileceğinden endişe ettikleri için adamı gömme fikrini görmezden geldiler.

Kısa bir süre sonra, ilerideki çalılıkta bir hareket fark ettiler. Erik, Roo'ya sessiz olmasını işaret ettikten sonra, sağa doğru daire çizmeleri gerektiğini gösterdi. Roo başıyla onayladı ve fena halde korkmamış olsaydı Erik'e komik gelecek kadar abartılı bir şekilde ayakuçlarında yürümeye başladı.

Adamı neredeyse geçiyorlardı, ama adam ağırlığını değiştirince saklandığı çalılığın hışırdadığını duydular. Ansızın bir arbalet oku hızla geçip yakındaki bir ağaca saplanınca boğuk bir küt sesi duyuldu. Biraz ileriden, sahte bir kabadayılık ve korku dolu bir sesle birisinin, "Bir orduyu şişlemeye yetecek kadar okum var piç kurusu" diye bağırdığını duydular. "Beni rahat bıraksan iyi olur ,"yoksa seni de arkadaşını şişlediğim gibi şişlerim."

Ardından, neredeyse burunlarının dibinde sayılacak bir uzaklıktan gelen bir ses, "Arabanı bırakıp git babalık," diye bağırdı. "Sana dokunmayacağım, ama yükünü ele geçirmeye kararlıyım. Sonsuza kadar uyanık kalamazsın ve seni bir daha görecek olursam, Jamie'yi öldürdüğün için boğazını keseceğim."

Erik güçlükle hareket edebildi. Adamın sesinin bu kadar yakından gelmesi onu çok korkutmuştu. Roo korkudan ardına kadar açılmış gözlerle arkadaşına baktı ve uzaklaşmaları gerektiğini işaret etti. "Hey!" diye bir ses duyduklarında, Erik arkadaşını başıyla onaylamak üzereydi. Aniden önlerinde, iki metreden daha az bir mesafede, kılıcı ve kalkanıyla dikilen bir adam belirdi. Erik ile Roo'yu gören adam, havada üçünü de ıskalayan bir ok daha uçarken kılıcını sallayarak

onlara doğru atıldı. Erik karşılık verdi. Savaşçıyı uzaklaştırmaktan başka bir niyeti olmaksızın, kılıcıyla ileriye doğru körlemesine bir hamle yaptı.

Adam hamleyi savuşturmaya çalıştı, ama körlemesine bir hamle değil de bir aldatmaca beklediği için Erik'in kılıcı adamın kılıcının yanından geçip karnına girdi. Erik de, adam da şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, ardından adam zayıf bir 'kahretsin'e benzeyen bir kelimeyle Erik'in ayaklarının dibine yığıldı.

Erik şaşkınlıktan olduğu yere çakılmıştı, ama Roo ileri atılıp, "Hey!" diye bağırdı. Telaşı yüzünden az kalsın başka bir okla mıhlanıyordu.

"Kimsin?" diye bir soru geldi çalılığın ötesinden.

Erik az önce öldürdüğü adamın yanındaki çalılığın arasından bakma riskine girdi ve küçük bir açıklıkta duran bir at arabası gördü. Arabanın önünde koşum kayışları içinde iki at duruyordu ve onların da arkasında çömelmiş bekleyen birisi vardı.

"Biz haydut değiliz!" diye bağırdı Roo. "Az önce ateş ettiğin adamı öldürdük." "Daha fazla yaklaşırsanız, size de ateş ederim," diye bağırdı adam arabanın arkasından.

"Yaklaşmayacağız," diye bağırdı Erik, çaresizlik ifadesiyle. "Bu arbedeye yanlışlıkla karıştık ve herhangi bir sorun istemiyoruz." "Kimsiniz?"

Roo Erik'in yenini çekti. "Krondor'a iş aramaya gidiyoruz. Sen kimsin?" "Kim olduğum sadece beni ilgilendirir."

Roo, genellikle ikisinin de başını belaya sokacak bir şeyler planlamakta olduğu anlamına gelen, Erik'in bildiği bir ifade takındı. "Bak, eğer tek başına yolculuk eden bir tüccarsan, aptalsın demektir," diye bağırdı Roo Kendini rahatmış gibi konuşmaya zorluyordu. Ölü adamı görünce rengi atmıştı. "Eğer yolun dışına çıkmışsan, kaçakçı olmalısın."

"Ben kahrolası bir kaçakçı değilim! Dürüst bir tüccarım!"

"Kral Yolu'ndaki geçiş ücretini ödemekten kaçınan kim," diye karşılık verdi Roo. "Bunu engelleyen bir yasa yok," diye geldi yanıt.

Roo Erik'e bakıp sırıttı. "Doğru, ama birkaç bakır kâr etmek İçin kesinlikle zor bir yöntem. Bak, eğer yavaşça ortaya çıkarsak, ateş etmeyeceğine söz verir misin?" Bir sessizliğin ardından: "Çıkın. Ama size yönelmiş bir okum var.

İki arkadaş, ellerini görülebilecek bir yerde tutarak, ağaçların arasından yavaşça açıklığa çıktı. Erik sokacak kını olmadığı için kılıcının ucunu yere doğru tutuyordu ve adam diğer elinde başka bir silah gizlemediğini görsün diye, kalkanın takılı olduğu sol elini yana doğru açmıştı.

"Daha çocuksunuz siz!" dedi adam. Elinde onlara doğrultulmuş eski, ama kesinlikle kullanışlı bir arbaletle arabanın arkasından çıktı. Cılızdı ve olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Üstü de lekeli bir rozet olan keçe bir şapkanın altından çıkıp omuzlarına dökülen uzun siyah saçları vardı. Giysileri eskiydi ve üstlerinde çok yama vardı ve modayı zerre kadar umursamadığı belliydi; tuniği yeşil, tozlukları kırmızı, çizmeleri kahverengi ve kemeri siyahtı. Sarı bir atkı takıyordu ve sevimli olmakla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Sakalı gri, gözleri de siyahtı.

Roo, "Tüccar Efendi, cesur bir yol seçmişsiniz, ama neredeyse mahvolmanıza sebep olacaktı," dedi.

"Büyük olasılıkla siz de şu diğer ikisi gibi haydutsunuzdur,' diye karşılık verdi adam, arbaletiyle tehditkâr bir hareket yaparak. "Sırf güvende olmak için ikinizi de şişlemeliyim."

Adam öldürmekten midesi bulanan Erik'in bu sözlerle sabrı taştı. "İyi o zaman, birimizi vur kahrolası! Diğerimiz de seni iki ye bölsün!"

Adam neredeyse geriye sıçradı, ama Erik'in kılıcını yere sapladığını görünce yayını hafifçe indirdi. Roo, "Arabacın yok mu?' diye sordu. "Kendim kullanıyorum," dedi tüccar.

"Giderlerini gerçekten asgari seviyede tutuyorsun," dedi Roo "Giderler hakkında sen ne bilirsin ki?" dedi adam.

"Ticaretle ilgili bir iki şey bilirim," dedi Roo, Erik'in çok iyi bildiği ilgisiz bir ses tonuyla: Bu, Roo'nun neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri olmadığı anlamına geliyordu. "Kimsiniz?" diye tekrar sordu adam.

"Adım Rupert," diye yanıtladı Roo, "iri arkadaşımın adı da" "Kari," diye araya girdi Erik, gerçek adının bilinmesini istemeye

Roo, sanki bunu kendisinin düşünmesi gerekirmiş gibi irkildi. "Rupert? Kari? Kulağa Advarialı gibi geliyor." "Darkmoorluyuz," dedi Roo, ardından bir kez daha irkildi. Darkmoor'da birçok Advarialı aile var. Rupert ve Kari oldukça yaygın isimlerdir."

"Ben Advarialıyım," dedi adam, arbaletini bir kenara koyarak. "Helmut Grindle, tüccar." "Batıya mı gidiyorsun?" diye sordu Erik. "Hayır," diye çıkıştı Helmut. "Atların yüzlerini sırf eğlence olun diye batıya çevirdim. Geri geri gitmek için eğitildiler." Erik kıpkırmızı oldu. "Bak, sana eşlik etmemizin bir sakıncası yoksa biz Krondor'a gidiyoruz."

"Sakıncası var," diye tersledi tüccar. "Şu iki katil kargomu yağmalamaya çalışana kadar gayet iyi idare ediyordum ve ikinci adamı da öldürecektim. Siz onu öldürdüğünüzde o çalılığa bir ok yollamak üzereydim."

Erik, "Eminim öyledir," dedi. "Bak, biz Krondor'a gidiyoruz. Bir arada kalmamız hepimizin yararına olur." Muhafıza ihtiyacım yok ve paralı askerlere ödeme yapmam." Erik, "Ah, bekle," dedi. "Bize ödeme yapman gerektiğini söylemeye çalışmadım..."

Roo araya girdi. "Yiyecek karşılığında nöbeti seninle paylaşabiliriz. Ayrıca takımını sürebilirim." "Arabacı mısın?"

"Hiçbir sorun yaşamadan altı ata kadar olan takımları sürebilirim," diye yalan söyledi Roo. Babası ona yalnızca dört atı kullanmayı öğretmişti.

Helmut düşündü. "Pekâlâ. Size yemek vereceğim, ama ben uyurken, gece nöbetlerini siz tutacaksınız."

Erik güldü. "Korkmana gerek yok tüccar efendi. Katil olabiliriz, ama hırsız değiliz." Acı ironi, homurdanarak arabaya yaklaşmalarını işaret eden adamı etkilememişti.

"Kalan bir saatlik ışıktan hâlâ yararlanabiliriz, o yüzden oyalanmanın bir anlamı yok. Kıpırdayın."

Roo, "Siz gidin, ben size yetişirim," dedi. "Öldürdüğümüz adamın kılıcını alacağım." "Altını olup olmadığına da bak!" diye bağırdı Helmut arkasından. Erik'e doğru eğilerek, "Altın bulursa, büyük olasılıkla ikimize de yalan söyleyecektir," dedi. "Ben olsam öyle yapardım." Bir yanıt beklemeden arabaya tırmanıp, dizginleri sallarken atlara bağırdı. Erik fazla çalıştırılan ve yetersiz beslenen hayvanların koşum takımlarını çekişini izledi ve araba sallanarak ilerlemeye başladı.

-05-
KRONDOR

Araba durdu. Helmut Grindle, "Krondor," dedi göstererek.

Arabanın arkasında oturan Erik, dönüp Grindle'ın ve arabayı kullanan Roo'nun omzunun üstünden ileriye baktı. Erik, arkadaşının bir kez bile olsa sözünün arkasında durabildiğini gördüğü için etkilenmişti. Takımı tecrübeli bir arabacı gibi idare etmişti. "Roo'nun babası, sarhoş olup onu dövmek dışında da bir şeyde iyiymiş." diye düşündü.

Erik Kral Yolu olarak bilinen, uzun, dolambaçlı yola baktı. Sonuncu gişesini de geçtikten sonra, Haverford denilen kasabanın yakınlarında yola girmek için güneye yönelmişlerdi. Yanlarından iki kez silahlı askerlerden oluşan atlı devriyeler geçmişti, ama Roo' ya ya da Erik'e bakmak için durmamışlardı bile. Roo dizginleri sallayıp araba zıplayarak aşağıdaki şehre doğru gidiyorken, şehir muhafızlarından oluşan bir devriye onlara doğru at sürdü. Erik mümkün olduğunca sıradan bir araba muhafızı gibi görünmeye çalışarak, arka tarafta elinden geldiğince sakin bir şekilde oturdu.

Roo'nun elleri dizginlerin üstünde kasılıp kalmıştı ve sol arkadaki at dizgindeki gerilim yüzünden hızını mı, yoksa yönünü mü değiştireceğinden emin olamayarak homurdandı.
Roo kendini rahatlatmaya çalıştı. Askerler yaklaşırken ikisi de tetikteydi. Muhafızlar aniden durdu. "Uzun bir kuyruk var," dedi muhafız çavuşu. Grindle, "Sebep nedir?" diye sordu

"Kral şehre girdi. Saray tarafındaki güney kapısı maiyeti için kapatıldı. Herkes kuzey kapılarına yönlendiriliyor," dedi adam, Grindle'ın arabasının gitmekte olduğu yönü işaret ederek. "Ve kapı nöbetçileri arabaları arıyor." Muhafızlar gidince Grindle küfrü bastı.

Roo ile Erik birbirlerine baktılar. Roo Erik'e, arabanın aranmasıyla ilgili herhangi bir şey söylememesi gerektiğini anlatmak için kafasını

hafifçe iki yana salladı. Sohbet havasında, "Etkileyici bir şehir," dedi. "Öyledir," dedi Grindle.

Krondor büyük bir körfezin ucuna yayılmıştı. Körfezin ötesinde ufka uzanan mavi bir enginlik vardı: Acı Deniz. Eski şehrin etrafı duvarla çevrilmişti, ama duvarların dışında yıllardır geniş bir şehir büyümüştü ve şu anda iç şehirden çok daha büyüktü. Duvarların içindeki manzaraya, körfezin güney tarafına bakan bir tepenin üstüne inşa edilmiş Krondor Prensi'nin sarayı hakimdi. Küçük, beyaz kâğıt şeritler gibi gözüken gemiler ya demirlemiş duruyor, ya da körfeze girip çıkıyorlardı. Roo, "Grindle Usta, sence şehirlerden gemiye yüklenecek en iyi mal nedir?" diye sordu. Tüccar uzun yanıtına başlarken Erik inlememek için kendini zor tuttu. Grindle ile yolculuk etmeye başladıkları günden beri, Roo para kazandıracak fikirler için tüccarın başının etini yemişti. Adam ilk başta, sanki Roo ne yapıp edip ondan bir fikir çalacak ve o da bu yüzden fakirleşecekmiş gibi, isteksizdi. Roo birkaç fikir ileri sürünce, yaşlı tüccar Roo'ya tam bir mankafalı olduğunu ve yirmisine gelmeden iflas edeceğini söyledi. Ticaret konusunda açıklama yapmasını isteyince adam esaslı bir tartışmaya girişmişti. Roo zekice sorular sorarak muhabbeti, ticaretin nasıl yapılacağına dair bir konferans şekline sokmuştu.

"Bütün olay nadir mallardadır," dedi Grindle. "Ylith'te bot yapımında kullanılan deri sıkıntısı olduğu haberini alabilirsin. Bu fırsatı değerlendirip Krondor'daki bütün derileri toplayabilirsin. Sen Ylith'e varana kadar bir bakmışsın ki, Özgür Şehirler'den gelen bazı girişimciler çoktan on araba dolusu deri getirmişler ve sen batmışsın. Ama nadide şeyler! Kaliteli giysiler, değerli taşlar, egzotik baharatlar ve bunun gibi şeyler arayan zengin insanlar her zaman vardır. -Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakarak- devam etti. "Elinde çok malın olabilir. Batıdaki en büyük yün nakliyecisi olabilirsin, ama koyun sürülerindeki şarbon salgını ya da Uzak Sahil'e giden geminin batması ve güm!" Vurguyu arttırmak için ellerini birbirine vurdu. Atlardan biri sesten dolayı kulaklarını dikti. "Mahvolursun."

Bilmiyorum," dedi Roo. "İnsanların lüks şeyler satın alacak parası olmayabilir, ama yemek yemek zorundalar." Tüh!" dedi Grindle. "Zengin insanların her zaman lüks şeyler alacak parası vardır. Fakir insanlarınsa çoğu zaman yiyecek alacak parası olmaz. Ayrıca zengin insanlar fakirlerden daha iyi şeyler yiyebilir, ama ne kadar zengin olduklarının önemi yoktur, linkti her insan bir yere kadar yiyebilir." Peki ya şarap?"

Grindle şevkle konuşmaya başlayınca Erik arkasına yaslanıp son birkaç günü düşünmeye başladı. İlk başlarda yapılan sohbetlerden sıkılan Erik, iş dünyasıyla ilgili ilgi çekici birçok şeyin olduğunu fark etmişti, özellikle de riske karşı kazanç açısından. Grindle yalnızca basit bir tüccar olduğunu iddia ediyordu, ama Erik bunun kasıtlı olduğuna inanmaya başlıyordu. Arabadaki kargo tuhaf bir karışımdı; yarım düzine işlemeli ipek, kırılmalarını önlemek için muazzam miktarda pamukla birlikte birbirine sıkıca ve dikkatlice bağlanmış bir düzine ufak çömlek, kaim iplerle bağlanmış bir kaç tane ahşap kutu ve birkaç garip çuval.

Onlar paketlerin için de ne olduğunu hiç sormamış, Grindle da söylemeye hiç yanaşmamıştı. Son konuşmanın gidişatından, Erik adamın yükte hafif pahada ağır olan değerli malların ticaretini yaptığını ve kötü kıyafetler giyip şüphe çekmemek için sade görünüşlü bir araba kullandığını tahmin ediyordu. Erik, Grindle'ın küçük ama değerli taşlar ya da buna benzer mallar taşıyor olabileceğinden şüpheleniyordu. Birlikte geçirdikleri ilk gece, Erik arabanın dışının pis olmasına karşın, kargonun olduğu iç tarafın temiz olduğunu ve arabanın oldukça iyi bir bakımdan geçirildiğini fark etmişti. Tekerlekler yakın zamanda yenilenmişti ve işçilik birinci sınıftı. Tekerleklerin göbeği düzgün bir şekilde doldurulmuş ve etraflarındaki demir kasnaklar olması gerekenden daha fazla sayıda çiviyle dikkatlice takılmıştı.

Aynı şekilde atlar da göründükleri gibi değildi. Grindle onları sağlıklarını etkilemeyecek şekilde kirli tutuyordu ama iyice incelendiğinde pis hayvanlar olmadıkları anlaşılıyordu Toynakları

düzgün bir açıyla düzeltilmişti ve nalları kesinlikle ustalıkla takılmıştı. Hayvanlar çok sağlıklıydı. Zindeydiler ve iyi bakılıyorlardı; Grindle arabanın oturağının altında sakladığı bir torbadan, her akşam hayvanların yol kenarından yediği otlara tohum ekliyordu. Roo dilini şaklatıp dizginleri salladı ve araba şehre girmek isteyen arabaların yolda oluşturduğu uzun kuyruğa doğru ilerlemeye başladı. Grindle, "Bu, hayatımda gördüğüm en uzun sıra!" dedi. "Çok yakında ilerlemeye başlayacakmış gibi gözükmüyor. Gidip bakacağım." Roo dizginleri Grindle'a verdi. Erik, "Ben de seninle geliyorum," dedi ve arabadan atlayıp Roo’nun ardına düştü. Bir kaç araba sürücüsü ayağa kalkmış, ilerideki gecikmenin sebebinin ne olabileceğini görmeye çalışıyordu. Grindle'ınkinin aşağısında ve on araba önünde, sövüp sayarak kuyruğun sonuna doğru ilerleyen bir arabacıya rastladılar.

“Gecikmenin sebebi nedir?" diye sordu Roo.

Adam, "Bana soracak olursanız birtakım kahrolası saçmalık," derken onlara bakmamıştı bile. "Daha şehrin dış sınırına ulaşmasına bir mil kala bütün arabaları arıyorlar." "Bunu her zamanki gibi şehir kapısında yapmıyorlar mıydı?" "Hayır, dere köprüsünde ikinci bir arama noktası kurmuşlar. Sanırım insanın sıcak bir akşam yemeği yeme fırsatını mahvetmek zorundalar. Şehre girene kadar saatler geçecek. Adam Grindle'ınkinin beş araba önünde bulunan arabasına bindi ve arabaya atlayıp çırağından dizginleri aldı. "Prensin cenazesi nedeniyle Batı'daki soyluların hepsi, Doğu'daki soyluların da yarısı şehirde ve üstüne üstük pazarın kurulduğu gün… Ama yine de sanki Kral'ın katilini arıyorlarmış gibi her arabaya çıkıp, herkesi tek tek kontrol ediyorlar." Erik Roo'ya gitmelerini işaret ederken, adamın yorumu birkaç renkli açık seçik lafla mırıltıya dönüştü. Kuyrukta bekleyen arabalardaki hiç kimsenin duyamayacağı açıklığa gittiklerinde Roo, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Erik, "Bilmiyorum," dedi. "Devam eden bütün bu cenaze töreni hazırlıkları yüzünden tetikte olmalarını gerektiren başka bir sebep vardır belki, ama eğer bizi arıyorlarsa, kafalarımız tehlikede

demektir." Bir süre düşündü. "Belki hava kararana kadar bekleyip yolun etrafından dolaşır ve şehre girmenin başka bir yolu olup olmadığına bakabiliriz. Ama duvarın arkasındaki şehre girme konusunda hâlâ sorunumuz var." "Birer birer. Eğer dış şehre girebilirsek, duvardan geçmenin bir yolunu bulabileceğimize eminim. Çok fazla dikkat çekmek istemeyenlerin bir şehre girip çıkmak için her zaman bir yolu vardır."

"Hırsızlar ve kaçakçılar mı?"

"Evet."

"Peki ya şehrin etrafından dolaşıp başka bir giriş arasak nasıl olur?" "Çok uzar," dedi Roo. "Karanın Sonu'nun ne kadar batıda olduğunu bilmiyorum, ama babamın oraya gitmek zorunda kaldığı zaman yıldırım hızıyla gittiğine yemin ettiğini hatırlıyorum. Neredeyse bir buçuk katı kadar uzak olduğunu söylerdi. Ve kuzeyde hangi kapılar olduğunu bilmiyorum."

"Ayrıca Grindle'ın arabası olmaksızın yola devam edersek, kırmızıya boyanmışız gibi göze çarparız."

Erik başını salladı. "Tamam, geri dönüp şüphelenmeye başlamadan Grindle'a bir şeyler söyleyelim."

"Çoktandır şüpheleniyor, ama neyse ki fazla meraklı değil," dedi Roo. Ardından bulaşıcı sırıtışıyla, "Ayrıca, sanırım beni sevdi," diye ekledi. "Tanışmam gereken bir kızı olduğunu söylüyor ama bahse girerim kızı da kendisi kadar çirkindir."

Erik güldü. "Para için evlenir misin?"

Grindle'ın arabasına yaklaşırlarken Roo, "Fırsatım olursa," dedi.

Grindle gecikmenin sebebini dinledikten sonra, "İleri doğru mu gideceksiniz?" diye sordu. Roo, "Sanırım öyle," dedi. "Şimdi gidersek, kapıdan daha çabuk geçeriz. Ayrıca herhangi bir yağma

tehlikesi de olmadığına göre, artık bize ihtiyacın yok tüccar efendi. Limanın orada işimiz var ve bir an önce orada olsak iyi olur."

"Öyleyse tanrılar yardımcınız olsun. Eğer Krondor'a dönerseniz, bana uğrayıp neler yaptığınızı anlatırsınız." Roo'ya bakıp, "Bir sinsi ve bir yalancısın evlat, ama iyi bir tüccar olmak için gerekli bütün özelliklere sahipsin, tabii etrafındakilerin senden daha az zeki olduğunu düşünmeyi bırakırsan," dedi. "Başarısız olma sebebin bu olacak, sözlerime kulak ver."

Roo güldü ve Erik çıkınını omuzlarken el sallayıp Grindle'a hoşçakal dedi. Tüccarın görüş alanından çıkıp, diğer arabaların oluşturduğu kuyruğu takip ettiler ve ardından Kral Yolu'ndan saparak kuzeydeki küçük bir çiftliğe yöneldiler.

Erik, yüzünden uzaklaşmayı reddeden ısrarcı bir sineği öldürüp "Yakaladım piçi!" dedi tatmin olmuş bir şekilde.

Roo eliyle diğer sinekleri kovup, "Bak," dedi. "Bütün küçük kız ve erkek kardeşlerini öldürmeyi basarsan bile, yine de... " Erik bir saman balyasına uzandı.

Çiftlikte kimse yoktu. Sanki bütün ev halkı bir sebepten ötürü şehre gitmişti. Burası bir evi, iki odası -biri tuvalet, diğeri ana kiler- ve bir ahırı olan oldukça mütevazı küçük bir çiftlikti. Ahırın kapısının kilitli olmadığını ve taze tekerlek izlerini fark ettiler, bu yüzden Erik, çiftçinin ailesiyle birlikte şehre girmek için bekleyen insanların oluşturduğu uzun kuyruğun bir yerlerinde sıkışıp kaldığını ya da şehre günün en erken bir saatinde gittiğini tahmin etti. Şehrin doğusuna giden açık alanları geçmeye çalışmadan önce güneşin batmasını bekliyorlardı. Roo, uygun bir han bulduklarında cüzi bir ücret karşılığında onlara şehre girmenin bir yolunu gösterecek birisini bulabileceklerinden emindi. Erik bundan o kadar da emin değildi, ama başka bir seçenek sunamadığı için hiçbir şey söylemedi. Ahırın arkasında, samanlığın altında oturuyorlardı.

"Erik?"

"Evet?"

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Fena değil. Omzum hiç yaralanmamış gibi."

"Hayır, onu kastetmedim," dedi Roo, uzun bir samanı dişleyerek. "Bütün olanları kastettim. Stefan'ı öldürmemizi ve diğer şeyleri."

Erik uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda, "Sanırım öldürülmesi gerekiyordu," dedi. "Çok fazla bir şey hissetmiyorum. Sen ona hançeri sapladıktan sonra eli ayağı boşandığı zaman çok garip hissettim o kadar. Ama o haydut kılıcımın önüne çıkınca, kendimi çok daha kötü hissettim. Midem bulandı." Bir süre sessiz kaldı. "Tuhaf, değil mi? Öldürebilmen için üvey kardeşimi tutmama rağmen fazla bir şey hissetmiyorum -Rosalyn'i o şekilde taciz ettiği için rahatlama bile hissetmiyorum- ama tamamen yabancı birisini, büyük olasılıkla bir katili öldürdüm diye neredeyse kusacak gibi oldum."

Roo, "Katiller hakkında bu kadar acımasız olma," dedi. "Biz de katiliz, unuttun mu?" Esnedi. "Belki de hançer sende olmalıydı; hırsızın ölümü beni rahatsız etmiyor, ama hançerimi Stefan'a sapladığımda hissettiklerimi hâlâ hissedebiliyorum. O zaman ondan nefret ettiğime emin oldum." Erik uzun uzun iç geçirdi. "Bence bu konu üstünde düşünmek hiçbir şeyi çözmez. Kanun kaçaklarıyız ve bu konuda Günbatımı Adaları'na ulaşmaya çalışmaktan başka yapabilecek hiçbir şeyimiz yok. Barret'in Kahve Evi'nde beni bekleyen bir çeşit miras var. Önce oraya gidip, ardından da batıya giden ilk gemiyi bulacağım." "Ne mirası?" Roo ilgili gözüküyordu. "Bana bundan hiç bahsetmedin."

"Şey, 'miras' biraz abartılı bir kelime olmuş olabilir. Babam Barret'in Kahve Evi'ndeki bir avukata, bana verilmek üzere bir şey bırakmış."

Dışarıdan gelen bir araba sesi, ikisinin de ayağa fırlamasına sebep oldu. Roo kapıdan dışarıya baktı. "Çiftçi ya kuyrukta beklemekten

sıkıldı, ya da şehirdeki sabah alışverişinden dönüyor, ama iki şekilde de bütün ev halkı o arabada gibi gözüküyor ve buradan görünmeden çıkamayız." "Gel," dedi Erik, samanlığın merdivenine tırmanarak. Roo arkadaşını takip etti ve Erik dışarıya açılan bir kapı ararken Roo diz çöküp, "Onlar atları çözüp eve girene kadar duvardan ayrılma," dedi. "Sonra buradan atlayıp şehre doğru yola koyuluruz, zamanı geldi sayılır." Tam o sırada ahırın kapısı açıldı ve bir çocuğun sesi gurultulu gıcırtıyı bastırdı. "Baba! Prens'i göremedim."

Bir kadın, "Kardeşine vuruyor olmasaydın, atla geçerken görebilirdin," dedi.

Delikanlı, "Baba, sence Kral, Prens unvanını neden Erland'a değil de Nicholas'a verdi?" diye sordu.

"Bu kraliyet ailesini ilgilendirir, beni değil," diye geldi yanıt, araba ahıra girerken. Erik samanlığın kenarından aşağıya baktı ve içerinin durumu kontrol ederken en büyük oğlunun atların geri geri yürümesine izin vererek arabanın oturağında oturduğunu gördü. Bu işi daha önce yüzlerce kez yaptıkları belliydi ve Erik atlarının istedikleri şeyi kolaylıkla yapmasını sağladıkları için çiftçiyle oğlunu takdir etti. Konuşmaya devam ettiler.

Çocuk, "Baba, yeni bir Prens ile Krondor'da ne gibi değişiklikler olacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi çiftçi. "Arutha kendimi bildim bileli tahtta oturuyordu. Hatta hatırlayabildiğimden de önce. Batı’nın tahtında elli üç yıl. Söylediklerine göre Nicholas babasına çok benziyormuş. O yüzden belki çok fazla değişiklik olmaz." Araba durdu. "İlk önce Davy'nin koşum takımlarını çıkar ve yerine götür. Brownie'yi dışarı çıkarıp yürütmeni istiyorum. Sol ön ayağı gerçekten topallıyor mu, yoksa her zamanki gibi tembellik mi yapıyor bir bakalım."

Uzaktaki evden küçük çocukla bir kızın bağırışları, hemen arkasında da annelerinin azarlaması duyulurken, büyük çocuk söylenileni yaptı.

Çiftçi arabadan indi ve ahırın arka tarafından birkaç tane tohum çuvalı alıp samanlığın altındaki yığının üstüne koydu.

İkinci atın koşum takımları da sökülünce, babayla oğul ahırdan çıktı ve Erik, "Sıvışsak iyi olur," dedi. "Hayvanlar için yeme ihtiyaçları olursa, oğlu birkaç dakika içinde buraya çıkacaktır." " Dışarısı hâlâ aydınlık," diye sızlandı Roo.

"Güneş neredeyse batmak üzere... Kısa bir süre ahırı evle aramızda tutacağız o kadar. Herhangi biri bizi görürse, şehre gitmek üzere otlaktan geçen yolcular olduğumuzu söyleriz." Roo, "Umarım neden bahsettiğini biliyorsundur," dedi.

Erik samanın çatı arasına kaldırıldığı kapıyı iterek açıp aşağıya baktı. "Fazla yüksek değil, ama dikkat et de bileğini burkma. Seni taşımak zorunda kalmak istemiyorum.".

"Haklısın," dedi Roo, endişesini pek fazla gizleyemeyerek. Aşağıya baktı ve samanlığın hatırladığından çok daha yüksek olduğunu fark etti. "Merdivenden inip, gizlice dışarıya çıkamaz mıyız?"

"Tek bir kapı var, unuttun mu? Ve o kapının tam önünde bir at dolaştırıyorlar."

Ahırın önünden gelen bir gıcırtı, Erik ile Roo'ya çiftçinin dön düğünü söylüyordu. "Tembel yaratık. İşten kaytarmak için topallıyormuş gibi davranacaksan, seni neden besleyeyim?" diye sordu, sahte bir kızgınlıkla.

Erik kenara tutunarak aşağı sarkıp kendini bırakırken, oğlunun sesi duyuldu. "O topallığın, gittiği yöne bağlı olarak ön bacaktan arkaya, ardından sağdan sola geçme tarzına bayılıyorum." diyerek bir kahkaha attı.

Roo Erik'in hareketlerini tekrarladı, ama yere sertçe çarpıp iki barağını birden kırmaktan korktuğu için atlamadan önce çok uzun süre asılı kalmıştı. Erik'in güçlü elleri onu belinden yakaladı ve yere

yumuşak bir iniş yapmasını sağladı. Roo dönüp, "Gördün mü, çok kolay oldu," diye fısıldadı.

"Arka taraftan gelen bir ses duydun mu?" diye sordu çocuk babasına. Erik Roo'ya sessiz olmasını işaret etti ve koşar adımlarla ahırdan uzaklaştılar.

Ne olduğuna bakmak için kimse gelmediğinden, -hayvanlarla ilgilenme zorunluluğu çiftçinin büyük oğlunun daha büyük önceliği olduğu için- yakalanmadılar. Erik ve Roo açık alanda dört yüz metre koştular, ardından yavaşlayıp yürümeye başladılar. Güneş batarken şehrin dış binalarına yaklaşarak, engebeli yoldan aşağı indiler. İyice yaklaştıklarında Erik dış şehre bakıp, "Muhafızlara dikkat et," dedi.

Anılarında bariz bir açıklık olmayan bir dizi kulübeye ve bahçeye ulaştılar. Akşam karanlığında, birkaç yüz metre kuzeyden içeri giren başka bir yol gördüler. Yoldaki hareketliliği görebiliyorlardı, ama ne Roo, ne de Erik, hareketliliğin şehre dönen tarla isçilerinden mi, yoksa yolda devriye gezen askerlerden mi kaynaklandığını anlayamadı.

Roo, "Bak," dedi, iki evin arasındaki dar bir açıklığa benzeyen

Düzenleyici Notu: Burada muhtemelen bir boşluk var. İki kafadarın bir bara girmeleri ve barmenle şehirdeki kargaşa ile ilgili konuşmalarının başı kayıp…

"Bu yüzden kapılarda o kadar sıkı güvenlik var," dedi barmen. "İki katili arıyorlar; anlatılanlara bakılırsa, doğudaki bir soyluyu öldürmüşler. Tabii herkes ve amcasının evcil köpeği de festival için şehirde. Cenaze alayının geçit töreni bugündü, bu yüzden de herkes Kral'a aval aval bakmak için bir günlük izinliydi. Hiçbir şey görememiş olanlara bir şans daha vermek için yarın görev teslim töreni, ardından da bir resmigeçit daha yapılacak. Ondan sonra, Kral aile mezarlığına gömmek için babasını Rillanon'a götürecek. Ve Prens Nicholas, yeni Krondor Prensi olarak geri gelecek.

Ardından bir festival daha yapacağız ve herkes çok içip hiç bir şey yapmayacak. Ardından ziyarete gelen bütün soylular evlerine dönecek."

"Çok etkilenmiş gibi gözükmüyorsun," dedi Erik.

Kapı açıldı ve içeri kaba görünüşlü iki adam girdi ve diğer iki adamın oturduğu masaya oturdular. Barmen omuzlarını silkti. "Neden etkileneyim ki? Eski prens, yeni prens vergiler hep aynı." Roo sakinmiş gibi görünmeye devam etti. "Eh, artık karnımızı doyurduğumuza göre, sanırım gidip herkes gibi sıraya geçsek iyi olur." Barmen, "Bence olmaz," dedi.

Roo ilgisiz görünmeye çalışarak, "Krondor'a giren başka bir yol mu biliyorsun?" diye sordu. Barmenin yüz ifadesi bu soru karşısında şaşırdığını gösteriyordu. "Hayır, ama bir saat içinde kapıları kapatacaklar ve bu gece içeriye giremeyeceksiniz." "Kapıları mı kapatıyorlar?" "Kral şehirdeyse, evet," diye yanıtladı barmen. Meraklanmıştı, "Bir sorununuz mu var?"
Erik hiçbir sorunları olmadığını söylemek üzereydi ki Roo çabucak, "Bir gemi bulup, yarın günün ilk ışıklarıyla buradan ayrılmamız gerekiyor," dedi.

"Başka bir gemiye binin o halde," dedi barmen. "Şehre girmeyi bekleyenlerden birçoğu kapıların önünde uyuyor, bu yüzden şimdi gidip dışarıda bir yer bulsanız bile yarın içeriye girmeniz saatler sürer. Kral ve ailesi gelecek hafta şehirden ayrılana kadar her gün böyle olacak."

Roo gözlerini kısarak, "İç şehre girmenin başka bir yolunu bilmediğini zannetmiyorum," dedi.

"Mesela buranın halkı tarafından kullanılan ve pek fazla konuşulmayan?"

Barmen, sanki birilerinin duyacağından korkuyormuş gibi küçük bir olasılıkla, salondaki diğer dört adamın konuşmaları kesildiği için

salona göz gezdirdi ve "Biliyor olabilirim," dedi "ama size pahalıya patlar." "Ne kadara?" "Sizde ne kadar var?"

Erik fazla paraları olmadığını söyleyemeden Roo, "On altın verebiliriz," dedi. Barmen miktara şaşırmış gibi gözüküyordu, ama sadece, "Altınları görelim," dedi. Roo çıkınını açarken, Erik elini arkadaşının omzuna koydu. Tek paramız on altın. Tekrar biriktirmek aylarımızı alır. O parayla bilet alacaktık."

Genç ve güçlüsün. Bilet için çalışabilirsin. Queg'e, Özgür Şehirler'e, Kesh'e; gitmek isteyebileceğin her limana giden gemiler var ve her zaman adama ihtiyaçları vardır."

Barmen başını salladı ve masadan itilen sandalye sesleri fil m arkasına dönmesine yol açtı. Az önce içeri giren iki adam, ellerinde sopalarla onlara doğru geliyordu. Roo eğilerek bir darbeyi savuşturmaya çalıştı, ama darbe kafası yerine omzuna geldi, Acıdan dizlerinin bağı çözüldü ve yere düştü.

Erik kılıcını çekmeye çalıştı, ama en yakındaki adam tepesine bindi. Erik kılıcının kabzasını bırakarak adama elinin tersiyle vurdu ve adam arkasından gelen arkadaşının üstüne uçtu.

Roo'ya sopayla vuran adam dönüp, "Tutun onu!" diye bağırdı. Başının arkasına aldığı bir darbe onu sersemlettiği zaman, Erik kılıcını çekmeye başlamıştı. Ayaklarının altından çekildiğini hissetti ve başı döndü.

İki adam onu yakalayıp kaldırdı ve karşı koyamadan bağladı Erik'e arkadan vurduğu kurşunla doldurulmuş sopayla barmen geldi ve "Küçük olan büyük olasılıkla para etmez, ama iri olan kürek mahkûmu ya da arenada bir savaşçı olarak iyi para getirir," dedi, "Geceyarısından önce onları Quegli alıcıya götürün. Saraydaki kutlamalardan sonra elçiye eşlik eden kadırgalar yarın akşam gidiyor. Erik bir şeyler söylemeye çalışınca kafasına bir darbe daha yedi. Bilincini kaybederek yere yığıldı.

Erik gözlerini açtı. Doğruldu. Başı zonkluyordu ve midesi bulanırken etrafındaki görüntüler gidip geliyordu.

Güçlükle yutkundu, gözlerini kapadı, bulantısının daha da arttığını fark etti ve gözlerini tekrar açtı. Ellerinin kalın demir kelepçelerle ve bacaklarının daha da kalın prangalarla zincirlendiğini fark etti. Queg'e giden bir geminin dibinde olduğunu düşünerek etrafına baktı, ama kendini bir hücrede buldu.

Yakından gelen bir inilti o tarafa dönmesine sebep oldu. Erik Roo'nun da aynı şekilde zincirlenmiş olduğunu ve oturmaya çalıştığını gördü. Roo'ya yardım etti ve ufak tefek delikanlı kendin gelmeye çalıştı.

"İkiniz için de oldukça kötü bir gündü, değil mi?" dedi arkalarından gelen bir ses. Erik arkasını dönünce bir adamın, sırtını parmaklıkları olan bir pencerenin pervazına dayamış şekilde durduğunu gördü. Adamın vücudu, hücrenin tek ışık kaynağı olan pencereden gelen gün ışığından dolayı siluet şeklindeydi. Adam pencereden uzaklaştı, ikisinin yanına geldi ve çömeldi. Ortamın loşluğuna rağmen adamın vücut hatlarını seçebiliyordu. Geniş omuzlu, kaim boyunlu, kıvırcık koyu saçları ve koyu mavi gözleri olan orta yaşlı bir adamdı.

Davranışlarında ve yüz ifadesinde garip bir şeyler vardı, ama Erik tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu. Adamın tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Sade bir tunik ve pantolon giyiyordu. İyi bakılmış, ama eski ve yıpranmış çizmeleri vardı ve geniş bir kemer takıyordu.

"Neredeyiz?" Başı dönünce bir süre gözlerini kapadı. "Bize neden saldırdılar."

"Bazı kişiler sizi Quegli köle tüccarlarına satmaya çalışıyor" dedi adam. Sesi biraz kulak tırmalayıcıydı ve konuşma tarzı kabaydı. Erik emin değildi, ama aksanında ona Nathan'ı hatırlatan bir şey vardı, bu yüzden de adamın Uzak Sahilli olduğunu tahmin etti.

Adam gülümsedi, ama bu gülümsemenin ardında pis bir şey vardı. "Güzel bir okyanus yolculuğu yapmak üzereydiniz. Quegliler Kralın

birkaç kadırgasıyla birlikte şehirde olunca, Krondor Dükü bunun gibi bir şey olabileceğini tahmin etti."

"Sen onlarla birlikte çalışmıyor musun?" "Hah! Quegli bir köle tüccarını sağ bırakırsam, ilk fırsatta kendimi sizin gibi bayıltılmış bir şekilde gemide bulurum." Kendine gelmekte olan Roo'ya göz attı. "Dük'ün askerleri köle tüccarlarını limana giderken yakaladı. Şehirden çıkmaya çalışan o heriflerin arasında olmanız onu hem şaşırttı, hem de sevindirdi. Sizi bayağı aradık dostlarım."

"O halde kim olduğumuzu biliyorsun?" dedi Erik pes etmiş bir şekilde. "Sen kimsin?"

"Krondor Kartalı dedikleri adamı duydunuz mu?"

Erik başını salladı. Adamın kim olduğu ve neden bu adla anıldığı pek bilinmiyordu, ama böyle bir adamın varlığını herkes biliyordu. "O sen misin?"

"Hah!" Adam kaba bir kahkaha attı. "Hiç de değil. Ama onun için çalışıyorum. Bana Krondor Köpeği diyebilirsiniz. Isırırım, o yüzden beni kızdırmayın." Bir köpek gibi hırladı. "Adım Robert de Loungville. Dostlarım bana Bobby der. Siz, efendim diyeceksiniz." Roo, "Bize ne yapacaksın?" diye sordu. "Sadece ciddi bir yaranız olup olmadığını görmek istedim." "Neden?" diye sordu Roo. "Yaralı bir insanı asamıyor musunuz?"

Bobby gülümsedi. "Prens'in çaresiz adamlara ihtiyacı var ve raporlara bakılırsa siz ikiniz oldukça çaresizsiniz. Ama gördüğüm kadarıyla hepsi bu kadar. Eh, bir de acınacak haldesiniz. Prens çaresiz adamlarını başka bir yerde aramak zorunda kalabilir." "Hemen asılacak mıyız?" diye sordu Erik. "Hayır," dedi adam. Ayağa kalkarken abartılı bir şekilde inledi. "Dizlerim eskisi gibi değil." Hücrenin kapısına doğru ilerledi ve gardiyana kapıyı açmasını işaret etti. "Yeni Krondor Prensi, yasalara uymaya gelince babası gibi çok hassastır. Bir duruşma; düzenleyip sizi ondan sonra asacağız." Hücreden çıktı ve kapı arkasından kapandı.

Kısa bir süre sonra kapı tekrar açıldı ve içeri yaşlı bir adam girdi. Sanki rütbesine ve yaşına rağmen aktif birisiymiş gibi tasarlanmış, şatafatlı ama sade kesimli giysiler içindeydi. Özenle düzeltilmiş sakalları vardı ve gözleri siyah, bakışları deliciydi. Dikkatle iki mahkûmu inceledi. İlkinin önünde diz çökerek, "Adını söyle," dedi. "Erik von Darkmoor... efendim."

Ardından Roo'ya döndü. "Sen de Rupert Avery olmalısın." Roo, "Evet," dedi. "Peki sen kimsin?"

Davranış tarzı, bu şekilde davranılmayı kendine yediremediğini gösteriyordu ve eğer asılacaksa rütbeye aldırış etmeden sinirini en yakındakinden çıkartabilirdi. Adam, Roo'nun sert tarzından keyif alıyormuş gibi gülümsedi, Bana Lord James diyebilirsin." Roo oturuşunu dikleştirdi, ayaklarındaki duvara zincirlenmiş prangaların izin verdiği ölçüde ilerledi ve küçük pencereden dışarı bakmaya çalıştı. "Pekâlâ Lord James, bizi asmadan önce bu Krondor hapishanesinde çürümemize ne kadar izin vereceksiniz?"

"Krondor hapishanesinde değilsiniz, benim fevri genç arkadaşım," diye yanıtladı James. "Prens'in sarayındasınız ve duruşma Nicholas görevi devralır almaz, yarından sonraki gün yapılabilir. Tabii aceleniz varsa, bu durumda Kral'dan duruşmanızı bu öğleden sonra yapmasını isteyebilirim." "Yaa, ne demezsin," diye tersledi Roo. "Majesteleri çok meşgul değilse, bu işi en kısa zamanda halledebiliriz. Eminim sırf sen istedin diye bütün işini gücünü bırakır."

James gülümsedi. Gülümseyişinde tehlikeli bir nitelik vardı. "Bırakacağına eminim; Kral için bir amca gibiyimdir," dedi. "Aynı zamanda yeni Krondor Dükü'yüm." Dük ayağa kalkarak, "Adınıza konuşacak herhangi biri var mı?'" diye sordu.

Erik, "Barret'in Kahve Evi'nde, Sebastian Lender adında bir adam var," dedi. "Benim adıma o konuşabilir."

Dük başını salladı. "Kendisini ismen tanıyorum. Kurnaz piçin tekidir. Belki seni asılmaktan kurtarabilir. Ona haber yollayacağım ve savunmanı hazırlaması için seninle konuşmasını sağlayacağım." Kapıya doğru ilerledi. "Sonra da Kral'ın yarın boş olup olmadığına bakacağım," dedi anlamlı bir şekilde Roo'ya bakarak. "Ama yerinizde olsaydım, Nicholas Batı Tahtı'na oturana kadar beklerdim. Kral kardeşinden çok daha sinirlidir ve etrafta dolaşıp soyluları öldürenlere nazik davranmaz." "Soylular mı?" dedi Roo. "Stefan'ın rütbe sahibi bir babası olabilir, ama bu onun pis bir domuz olduğu gerçeğini değiştirmez." James tekrar soğuk bir biçimde gülümsedi. "Belki, ama babası o ölmeden yaklaşık bir saat önce ölmüştü. Çok kısa bir süre Darkmoor Baronu'ydu." Kapı açıldı ve Dük James hücreyi terk etti. Erik Roo'ya bakıp, "Her şey buraya kadarmış," dedi.

Küçük pencereden hiçbir şey göremeyen Roo oturdu. "Evet, her şey buraya kadarmış."

Erik ve Roo ertesi sabah sebebi söylenmeden götürüldüler. Krondor Prensi'nin yakın korumalarının üniformasını giyen bir manga asker gelip ellerindeki ve ayaklarındaki kelepçeleri yerlerinde bırakarak Erik ile Roo'yu duvara bağlayan zincirleri çözdü, Ahşap kapıları olan diğer hücrelerin görülebildiği uzun, parmaklıklı duvarı olan büyük bir hücreye götürüldüler. Hücre kısmen yerin altındaydı. Baş hizasında, otuz santimden daha az yüksekliğe sahip, hücreyi boydan boya kaplayan uzun bir pencere vardı. İki mahkûm da bu pencereden, büyük bir avlunun uzak ucuna yerleştirilmiş uzun bir darağacı platformunu görebiliyordu. İlmiğin arasındaki kalın kalaslarla desteklenmiş tek bir uzun kirişten yarım düzine ilmik sallanıyordu. Erik platforma şöyle bir göz attı; oldukça kolay bir idam olacaktı. Mahkûmlar platformun bir ucunda bulunan birkaç basamağı çıkacak ve ilmik boyunlarına geçirildiğinde ayaklarının altında tekmelenecek olan bir metre yüksekliğindeki tahta kutulara çıkartılacaktı. Erik ve Roo parmaklıkların yanına geçip sessizce oturdular. Erik hücreye göz gezdirdi. Hücrede, aynı şekilde kelepçelenip sabitlenmiş, kaderlerini bekleyen yedi adam daha vardı. Hepsi acımasız ve tehlikeli görünüyordu. Erik kasabasındaki en iri adam olmaya alışmış

ve en güçlü insanlardan biri olarak büyümüştü, ama hücredeki adamlardan en az iki tanesi onunla aynı boyutlardaydı. Büyük olasılıkla güç olarak da ona denktiler.

Gün ortasında hücreye, sanki tutuklandıktan sonra ciddi şekilde dövülmüşler gibi gözüken iki mahkûm daha getirildi. Adamlardan, üç muhafız tarafından sürüklenerek getirilen iriyarı olanı kendinden geçene kadar mücadele ettiği belliydi, ama diğeri, muhafızlar onu kaba bir şekilde hücreye atıp giderken aralıksız bir şekilde ağır hakaret ve küfürlerine devam etti.

Muhafızların arkasından "Buradan çıktığım zaman beyler, hesaplaşacağımıza emin olabilirsiniz!" diye bağırdı. "Adlarınızı biliyorum! Hepinizin." Alt tabaka aksanı onu ele vermesine rağmen, eğitimli gözükmeye çalışarak yapmacık bir tavırla konuşuyordu. Otururken, "Kahrolası it," diye ekledi.

Karşısında oturan Erik'e, ardından da neredeyse baygın olan arkadaşına bakarak, "Yaşlı Biggo çok iyi gözükmüyor, değil mi?" diye sordu.

Hücrenin bir köşesinde duran bir adam, "Yerde yatması daha iyi," dedi. "Boynunun gerilmekte olduğunu hissetmez."

"Yaşlı Biggo ve ben idam mahkûmu değiliz!" dedi adam korku dolu bir sesle. "Nüfuzlu arkadaşlarımız var. Dürüst Adam’ın arkadaşlarıyız!" "Dürüst Adam kim?" diye sordu Roo.

Hücrenin diğer tarafındaki bir adam, "Şakacıların lideri," dedi, "Bu yalaka da Dürüst Adam'a, benim Kral'ın annesine yakın olduğum kadar yakın."

"Görürsün!" dedi övünen adam. "Çok geçmeden buradan çıkmış olacağız!"

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve içeri, iki muhafızın eşlik ettiği bir adam girdi. Adam çok kaliteli bir cüppe giyiyordu ve başında, Erik'e

komik gelen mor keçeden yapılmış, tepesi yuvarlak ve kısa kenarlı bir şapka vardı. Şapkanın, düşmesini önlemek için çenesinin altına bağladığı bir ipi vardı. Adamın, uzun bir burun ve köşeli bir çenesi olan zayıf ve solgun yüzünde bir alim ya da rahip havası vardı. Ama gözleri fıldır fıldırdı ve etrafı gözden geçirirken hiçbir şeyi kaçırmıyormuş gibi gözüküyordu.

Muhafızlar hücrenin kapısını açmayıp geride durdu. Adam parmaklıklara yanaştı, "Hanginiz Erik?" Erik ayağa kalkıp yabancının karşısına geçti. Yanına Roo geldi. "Erik benim." "Soyadın ne?" "Von Darkmoor."

Adam başını salladı. "Ben Sebastian Lender'ım, Barret'in Kahve Evi'nden." Sanki görünüşlerinin her ayrıntısını ezberliyormuş gibi, uzunca bir süre Erik ile Roo'yu inceledi. Sonunda, "İkinizin de başı büyük belada," dedi.

"Biz de aynı sonuca vardık," dedi Roo.

"Belki hayatlarınızı kurtarabilirim," dedi Lender. "Ama bana olanları eksiksiz olarak anlatmalısınız.

Hiçbir şeyi atlamayın ve yalan söylemeyin."

Erik olanları hatırladığı kadarıyla eksiksiz bir şekilde anlattı. Roo'da bildiklerini ekledi. Lender, "Baron Manfred'in tanıklığına ve kızın, Rosalyn'in, söylediklerine göre, Stefan'ın, seni öldürebilmek için bir tuzağın içine çekmeyi umduğu açık," dedi.

"Ne zaman yargılanacağız?" diye sordu Erik.

"İki gün sonra… Bu bir cinayet davası ve kurban Kral'ın soylularından biri olduğu için, Kraliyet Mahkemesi'nde yargılanacaksınız, burada, sarayda." Düşünceliydi. "Prens büyük olasılıkla merhametsiz ama adil davranacaktır. Medeni Hukuk Mahkemesi de olumsuz kararlar vermeye yatkındır. Ama her şeye rağmen suçlu bulunana kadar herkes masumdur."

"Babam seni bulmamı…" "Evet. Sana bir şey verecektim." "Ne?"

"Korkarım garip bir miras. Az bir miktar altın. Ücretimi ödemek için zar zor yeterli olacak ne yazık ki. Bir çift de çizme; Otto'nun bana söylediğine göre çizmeler büyükbabanınmış ve aynı vücut ölçülerinde olduğunuz için de sana uyabileceğini düşünmüş. Bir de garip bir hançer vardı, ama onu sana burada veremeyeceğim çok "Hançer mi?" diye sordu Roo.

Lender elini kaldırdı. "Yıllardır birçok garip davaya baktım. Ne olursa olsun, durum duruşmaya kadar belirsizdir. İstediğimiz gibi gidip gitmediğini göreceğiz; eğer istediğimiz gibi giderse, oradan devam edebiliriz." "Şansımız nedir?" diye sordu Erik.

"Zayıf," dedi Lender dobra dobra. "Kaçmamış olsaydınız, Stefan'ı kendinizi korumak için öldürdüğünüze dair inandırıcı bir ifade verebilirdiniz. Manfred, Stefan'ı birtakım ateşli planlar peşinde koşmaktan alıkoyacak bir emir çıkarttırmak için babasını görmeye gittiğini kabul ediyor. Bunun ne olduğunu söylemiyor, sadece Stefan'ın bela aradığını iddia ediyor." "Buna tanıklık edecek mi?"

"Zaten etti," dedi Lender. "Nicholas yarın görevi devraldıktan sonra Darkmoor'a dönecek. Kral'ın sulh yargıcının önünde yazıl ifadesinin bir kopyasını aldım. İfadede yer yer belirsizlikler var Sizin adınıza konuşacağımı bilseydim, Kral'ın adamının yaptığından çok daha fazla araştırma yapardım." "Ona daha çok soru soramaz mısın?" diye sordu Roo. "Kral'ın emri olmadan soramam," diye yanıtladı Lender "Ve Kral'ın bunu kabul etmeye istekli olacağını zannetmiyorum."

"Neden?" diye sordu Roo, Lender'ın söylediklerini tam olarak anlayamayarak. "Kral adalet istiyor, değil mi?"

Lender gülümsedi ve ona, yetenekli ama eğitim görmemiş bir çırağın soru sorduğu bir ustanın hoşgörülü tarzıyla baktı. "Kralımız, adaletle

çoğu insandan daha fazla ilgilenir; gençken Büyük Kesh'te geçirdiği oldukça uzun zamanla ilgili bir şey sanıyorum.

Ama bir soylunun öldürülüp, asılmaktan kurtulmanın çok kolaymış gibi gözükmesini sağlamamakla da ilgileniyor. Adalet var adalet var."

Erik iç geçirdi. "Ve biz Stefan'ı öldürdük."

Lender sesini alçaltarak, "Onu bulmaya içinde öldürme isteğiyle mi gittin?" diye sordu. Erik bir dakikalık bir sessizlikten sonra, "Evet, sanırım," dedi "Rosalyn'i kullanarak bir şeyler deneyeceğini biliyordum; Stefan'ın karşılık vereceğini ve sonunda onu öldüreceğimi biliyordum. Sadece Rosalyn'i korumaya gittiğimi bile söyleyemem."

Lender Roo'ya göz attı. İnce yapılı delikanlı başını salladı ve inler gibi uzun uzun iç geçirdi. "Eğer bu doğruysa, hiçbir gücün sizi bundan kurtarabileceğini zannetmiyorum." İdam sehpasının gözüktüğü pencereyi gösterdi. Erik başını salladı ve Lender başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştı.

-06-
KEŞİF

Yaratık kımıldadı.

Yaratığın hizmetkârları bir tarafa geçerken kadın sabırla bekledi. Diğerlerinden birkaç tanesi, uyuyan devasa yaratığa bakmaya gitmiş olanlar yanlarına gelirken, birbirleriyle sessizce konuşmak için uçsuz bucaksız salonun uzak bir köşesinde toplanmıştı. Kadın onları görmezden gelip uyanan yaratığı inceledi. Ölümlü gözler için bu hayvan, bütün ejderha soyunun büyükannesi gibi görünüyordu. Hantal gövdesi hizmetkârlarının başından çok yukarılarda olan devasa bir varlıktı. Yaratık, ona ev olarak hizmet eden bu uçsuz bucaksız salonda bile muazzam gözüküyordu. Uzak duvardaki yağ kandilleri titreşerek yanıyordu, ama hem ejderhanın, hem de kadının karanlıkta görmek için çok az ışığa ihtiyacı vardı. Havada, belki yağın yapımında kullanılan, belki de salonun güzel kokmasını sağlamak için kullanılan hafif bir baharat kokusu vardı; kadın bilmiyordu.

Ejderha sonunda saray pencereleri büyüklüğündeki gözlerin açıp kırpıştırdı. Gerindi ve Büyük Kesh'te iki elle kullanılan devasa palalar büyüklüğündeki fildişi rengi dişlerini göstererek esnerken kafasını eğdi. Salondaki aydınlatmanın bu kadar az olmasının sebebi, derisinin mücevherlerden oluşmasıydı. Daha parlak aydınlatma salonun her yerinde bir gökkuşağı ışığı karmaşası yapıyordu ve çoğu insanın kavrayışının ötesindeki sanatları yapabiliyor olmasına karşın, sürekli dans eden yansımalardan dolayı ejderhanın başı ağrıyordu.

Hiçbirisi bunun gibi olmasa da, kadın ejderhalarla daha önce çok karşılaşmıştı ve çok azı onu etkileyebilmişti, ama bu ejderha... gerçekten etkileyici görünüşü olan bir varlık olduğunu kabul ediyordu. Büyü sanatlarını kullanarak birbirleriyle konuşmuşlardı, ama birbirlerini ilk defa görüyorlardı. Bu yaratığın kimliğini son yarım yüzyıldır gizli tutma çabalarına rağmen, 'büyük mücevherli

ejderha'nın hikâyeleri krallığın çeşitli kesimlerinde çok fazla su yüzüne çıkmıştı. Ama kadın, bir ejderha olarak doğmuş olmasına rağmen, bu yaratığın gerçek bir ejderha olmadığını biliyordu. Asıl ejderhanın ruhu, neredeyse elli yıl önce, tam bu salonda doruk noktasına ulaşan büyük savaşta yok olmuştu. Bir zamanlar, Rhuagh'ın -büyük olasılıkla altın ejderhaların en büyüğü- kızı Ryath'ın zihnini alarak bilinen araca yerleşen, yabancı ve kadim bir bilinçti: Aal Kâhini.

Yaratığın gırtlağından büyük bir gürleme çıktı. "Merhaba Miranda. Nasılsın?"

Kadın, "İyiyim," derken başıyla selam verdi. "Malac Geçidindeki heykelden yapılan yolculuk kafa karıştırıcıydı."

"Öyle olması için tasarlandı. Onu yalnızca belirli bir yeteneğe sahip olanlar tetikleyebilir ve sahip oldukları yetenekler ne olursa olsun, bu salonun gerçek yerini öğrenmemelerini garanti altına almak istiyorum."

Miranda başını salladı. "Anlıyorum. Nasılsın?"

Zaman daralıyor. Kızışma beni yoruyor ve her gün daha fazla uyuyorum. Yakında doğum uykusuna gireceğim ve ondan sonra bu varoluş evresini tamamlayacağım." "Zaman gerçekten daralıyor. Ne zamana kadar rehberliğine sahip olacağız?"

"Gelecek şimdiden gittikçe bulanıklaşıp belirsizleşiyor. Kızım hayatının ilk yirmi yılında bu yeteneğe sahip olmayacak, doğum uykum için beş yıl, kızımın ergenliğe erişmesi için de yirmi yıl gerektiği için, çok yakında ben dünyanıza gelmeden önce olduğunuz gibi olacaksınız. Dahası var."

"Nedir?"

"Görmem gereken şeylerin çoğunu göremiyorum ki, bunu kendi geleceğim de dahil; bütün yaratıklar için, benim için bile, gelecek

bilgisi reddedildi."

Aal Kâhini, evrendeki en eski varlık olarak düşünülüyordu. Valheruların Kaos Savaşları sırasında tanrılara meydan okumak için ayaklandığı zaman kadar kadimdi. Bunu düşünen Miranda dönüp kâhinin arkasındaki platforma baktı. İradesini kullanarak algısını değiştiren kadın, taşın hafifçe attığını gördü. İçinden geçen hafif yeşil bir ışıkla atıyordu. Kısa bir süre taşın hipnotik ritmine baktıktan sonra, "Tekrar mı harekete geçtiler?" diye sordu. "Sürekli hareket ediyorlar," dedi kâhin. "Artık daha enerji' hareket ediyorlar. Her nasılsa, çağrılarına kulak verenlere karşı hâlâ etkililer." 'Onlar' Valheru'ydu, dünyadaki pek çok kişinin Ejderha Lordları olarak bildiği kadim varlıklardı. Kendi anlama becerilerinin bile ötesinde olan güçlerle tuzağa düşürülmüş ve gizemli bir büyüyle taşın içine hapsedilmişlerdi. Taşın üstünde, kabzasını ucunda fildişi topuz olan altın bir kılıç yükseliyordu. Miranda adındaki kadın yarım yüzyıl önce, yukarıdaki Sethanon denilen yerde büyük bir savaşın patlak verdiğini ve bu salonda yukarıdakine eş bir savaş olduğunu biliyordu. Kartal Erimi'nin Hakimi Ashen-Shugar'ın zırhının ve gücünün vârisi, garip yarı-insan, yarı-Valheru Tomas, kadim akrabası Kaplanların Lordu Draken-Korin'in şekline girmiş bir yaratıkla savaşmıştı. Onlar savaşırken, iki Dünyanın büyücüsü Yıldızlimanlı Pug ve eşsiz büyücü Kara Macros, Kelewanlı iki Tsurani Yücesi'nin de yardımıyla iki evren arasındaki gediği kapalı tutmak için savaşıyordu. Ve ejderha Ryath, yabancı bir uzay-zamandan gelen ve dokunuşuyla yaşam gücünü emen, Dehşet Lordu denilen bir yaratıkla savaşıyordu.

Sonunda Valheru taşın içine hapsedilmiş, Ryath'ın hayatına malolsa da Dehşet Lordu yok edilmiş ve sahte peygamber Murmandamus'u destekleyen bütün kuvvetler yenilmişti. Her iki tarafa -krallığa ya da moredhellere hizmet eden- bir asker bile savaşın ne için olduğunu bilmiyordu. Kuzey uluslarının en üst rütbeli şefleri arasından bir kişi bile, Murmandamus'un, efsanevi liderlerine benzemek için bir Pantathia yılan büyücüsünün büyüyle görünüşünü değiştirmiş hali

olduğunu bilmiyordu. Yaşamtaşı'nı ve var olma sebebini, yalnızca Kral'ın ailesi ve birkaç tane güvenilir arkadaşları biliyordu.

Ve şimdi, Yaşamtaşı'nın baş koruyucusu, kâhin ejderhanın büyülü ve fiziksel varlığı ölüyordu.

"Bu değişim nasıl olacak?" diye sordu Miranda.

Ejderha kafasını kaldırıp hafifçe, birbirleriyle sessizce konuşan altı cüppeli şeklin olduğu sağ tarafını işaret etti. "Bunlar, benim hizmetkâr-kocalarım, dönüşümlerini yapmaya başladılar bile. Adamlar başlıklarını çıkarınca Miranda çocuktan biraz daha büyük olan yüzlerini görebildi. "Ateş yükselmeye başlayınca," diye devam etti ejderha, "çağrı yaptım ve belirli bir yeteneği ola civardaki gençler çağrıma yanıt verdi. Evlerinden ayrılıp Mala Geçidi'ne, heykelin olduğu yere geldiler. Ben de onları buraya getirdim. Gerçek yetenekten yoksun olanlar gönderildi ve yalnızca rüya gördüklerini düşündüler. Kalmayı seçenler teste tabi tutuldular ve başarısız olanlar, burada geçirdikleri zamana dair çok az anıyla geri gönderildi. Ama kızımın yanında yer almaya layık olduklarını kanıtlayan ilk gençler bu altısı oldu."

Oldukça yaşlı altı adam gelip, altı gencin yanına geçti. "Bunlar gençlerin öğretmenleri, kızım olacak kişiyi yaratmamda bana yardım edecekler ve işleri bittiği zaman, bedenleri ölecek. Geriye kalan ruh ve bilgi, bu altı genç adama geçecek."

Ejderha, salonun diğer tarafındaki başka bir grubu işaret etti ve daha da yaşlı altı adam öne çıktı.

"Vârisleri olmadığı için, öldüklerinde... bilgileri sonsuza kadar yok olacağından, umarım bize gelen gençlerden daha fazlası değerliliğini kanıtlar."

Miranda, "Sizden sadece on iki kişi mi var?" diye sordu. "Pug bizi ölmekte olan dünyamızdan getirmeseydi, hiçbirimiz olmayacaktık. Ve doğumdan önce on üçüncü uygun çocuk bize gelirse, o da bizden

biri olabilir. Eğer bir kız çocuğu gelirse, ilk kıza hizmet edecek başka bir kız olur. Biz Aal'ların sayısı yine artabilir." Miranda sabırsızlığını gizledi. Şu anda başka endişeleri vardı. "Kızını o zaman mı doğuracaksın?" "Sonra ruhum hizmetkâr-kocalarımın ruhlarına katılacak bütün anılar ve duygular, bütün acılar ve sevinçler, bir bilinç toplanacak ve bir kez daha bölünecek ve bu çocuklar oğullarımız olacak ve kızım şekillendirilecek." Yeni kâhin mi?" "Yeni kâhin kızım olacak." "Peki, hangi bedene bürünecek? Burada genç kız göremiyorum." "Ejderha vücudu büyüden ibarettir; en eski anılarımızdan beri kâhinin kullanmış olduğu herhangi bir beden tekrar kullanılacak." "Bu yüzden yirmi beş yıl bizimle olamayacaksın, öyle mi?" "Evet. Sonunda benim güçlerime sahip olacak olsa da, bir çocuk olacak." Miranda yüksek sesle iç geçirdi. "En azından davetsiz misafirleri yıldırmaya yetecek kadar büyük bir çocuk olacak." Kısa bir süre düşündü. "Pug'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

Kâhin gözlerini kapatıp düşündü. "Adasında yok. Dışarıda olduğunu hissediyorum," başıyla belli belirsiz bir hareket yaptı, dünyalar arasında."

Kahretsin," dedi Miranda. "Kızın bu salonu korumaya yetecek kadar güçlenmeden önce, sanırım ona burada ihtiyacımız var." Bir süre sessizce bir şeyler düşündü. "Son evreye girmene kadar var?"

Bir yıldan daha az Miranda. Ondan sonra tekrar şekillenmek için öleceğim. Bir şeyler her zaman yitip gider. Yenilenen yaşlı olan bizlerin kendi kökenimiz hakkında çok az şey hatırlamasının sebebi bu. Ama bu yeniden doğuşla, daha çok güç, daha çok bilgi gelecek ve benden sonra gelecek olan o kız gelişinde bana denk, sonunda da benden daha iyi olacak." Miranda, "Eğer o kadar yaşarsak," diye mırıldandı. Karanlık dalgalar şekilleniyor. Uzak kıyılara doğru yükseliyorlar, ama sonunda buraya da ulaşacaklar."

"Gitmeliyim. Zaman az ve yapılacak çok iş var. Korkarım pek çok aptalca seçim çoktan yapılmış ve kehanetlere ve işaretlere çok fazla bel bağlıyoruz."

"Böyle konuşmak için garip bir dinleyici topluluğu seçtin," dedi kâhin.

"Faydalı olduğun tartışmasız bir gerçek," dedi genç kadın, "Ama ben kaderin sabit olmadığına inanırım. Bence denemeye istekli olduğu takdirde birisi kaderi elinde tutabilir."

"Karşındakiler de böyle olduğuna inanıyor," dedi kâhin. "Sorunun kaynağı bu…"

"Onlar, gerçekle hiçbir ilgisi olmayan çılgınca bir düşün içinde yaşayan kandırılmış bağnazlar. Sebepsiz yere ölüme ve acıya neden oluyorlar."

"Doğru, ama onlar da senin hür irade düşünceni paylaşıyor."

"Bu söz üzerine," dedi Miranda soğuk bir şekilde, "sana veda ediyorum. Burada yeterince güvende misin?"

"Bizim sanatlarımız, en güçlü olan dışında her şey için yeterlidir." "Öyleyse gidiyorum. Tekrar görüşecek miyiz?"

"Bilmiyorum," dedi kâhin. "Zihnimde birçok olası sonuç beliriyor, ama hiçbirisi kesin olarak belirgin değil." "O halde ölümsüzlüğe giden yolculuğunda sana başarılar. Layık olduğu yere geldiği zaman kızını selamlamamıza yetecek kadar uzun yaşamamız için dua et." "Başarı dileklerim sizinle," dedi ejderha.

Genç kadın gitti. Az önce durduğu yeri dolduran ani bir rüzgârla gözlerinin önünde ortadan kaybolmuştu. Ejderha kıkırdayarak, hizmetkârlarının arasındaki en kıdemli olanına, "Babasına benziyor, sence de öyle değil mi?" dedi. "Kişiliğindeki o bir parça alaycılık, onu felakete götüren zayıf nokta olabilir. Umarım kader ona nazik davranır." En kıdemli hizmetkâr, "Babasına çok benziyor," dedi.

Rüzgâr, tepenin üstündeki şeklin pelerinini ve cüppesini kanatları varmış gibi arkasında dalgalandırarak hızla esiyordu. Aşağıdaki kıyımı izlerken, uzaktaki ateşlerden gelen duman gözlerini yakıyordu. Atlılar geride kalanları takip ediyor ve eğlence olsun diye tecavüz ediyor ve öldürüyordu. Sanatlarını kullanarak önündeki kıyımın ayrıntılarını inceliyor, ardından başka bir sahneye bakıyordu. Savaşın hiddeti içinde hayvanlar gibi davranan adamların öfkelerini çaresiz adamlara, kadınlara ve çocuklara yönelttiğini gördükçe öfkeyle yumruklarını sıktı, ama kendini tuttu. Eğer varlığını büyülü yoldan belli ederse, atlılara hükmedenler anında başına üşüşürdü. Korku değildi, ama tedbirlilik yoldaşıydı ve şu an gerçek savaş zamanı arasında pek çok şeyin üstesinden gelebileceğinin değerini biliyordu. Bu konu kararlaştırıldığı zaman, buradaki garibanların hayatları değil, bir dünyanın kaderi ve daha fazla tehlikede olacaktı.

Acı dolu çığlıklar bu mesafeden bile rüzgârla ona kadar geliyordu. Miranda yamaçtan aşağı inerek uzaklaştı. Hayatta kalan bir kaç kişiye yardım etmek için yanıp tutuşmasına rağmen, şimdilik kalbinin taşlaşmasına izin veriyordu. Dikkatini çok çok daha önemli işlere vermesi gerektiğini biliyordu.

Savaş alanına yaklaşırken çömeldi. Alçak kayaların arkasına çömelerek, zümrüt kolluklar takan bir bölük sarhoş atlı savaşçının gelişini bekledi. Adamlardan birisinin atının boynunda çığlık atan bir kadın vardı. Miranda öfkeden suratının kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Kendini sakinleştirdi; kafasını kaybetmesinin hiç kimseye faydası olmazdı.

Çarpışmaların olduğu bölgenin kenarından geçip giderek, harabeye dönmüş bir köye vardı. Sağlam kalan hiçbir bina yoktu; bir tarafta tek bir duvar, öteki tarafta kömürleşmiş bir kapı kasası, ama uzaktan yakından bir sığınak denilebilecek hiçbir şey yoktu. Keskin duman, herhangi bir yaşam belirtisi arayan Miranda'nın gözlerini yakıyordu.

Hiçbir şey göremeyen genç kadın, yararlı olabilecek bir bilgi aramak için köyün daha da içlerine girmeyi göze aldı. Uzakta bir hareket fark

etti ve bir duvar parçasının arkasına gizlenip beklemeye başladı. Bir bölük atlı daha geçti. Olmaları gerektiğinden çok daha az dikkatliydiler, ama biraz önce gördüğü sarhoş gürültücüler gibi de değildiler. Bunlar deneyimli askerler, diye düşündü Miranda. Bunlar sadece paralı asker değil, istilacı güçlerin merkezi bölüklerine yerleştirilen adamlardı. Bu noktaya gelmekle, istilacıların ilerleme hızı hakkında oldukça iyi bir fikir edinmişti. Beklediğinden daha hızlı ilerledikleri için sessizce küfür ederek köyün merkezinden uzaklaştı. İstediği zaman kendini başka bir yere götürebilirdi, ama yorgundu ve varlığını düşmanlarından gizlemek için harcadığı çabanın bedelini ödüyordu. Bu bölgeyi terk etmek ve düşmanına gözlendiğini haber vermemek için sakin bir yerde birazcık dinlenmesi gerekecekti.

Miranda eğilerek, hâlâ ayakta duran iki duvar parçasının arasındaki yanmış bir kapı eşiğinden geçti ve demir iradeli soğukkanlılığı bile gördüğü manzara karşısında çatladı. Nefesi kesilen kadın, karşısındaki ölü çocukları görünce dizlerinin bağı çözüldüğü için elini kapının pervazına koymak zorunda kaldı. Kömürleşmiş küçük bedenler, yanıp kül olmuş binanın ortasına yığılmıştı. Miranda boğazından hafif bir acı ve öfke hırıltısı yükseldiğini hissetti ve öfke, soğukkanlılığını bastırma tehdidinde bulunduğunda kendini kontrol etti.

Eğer çocuklara bunu yapan canavarların herhangi birisi yanlışlıkla görüş alanına girerse, kendisine ve görevine yapacağı etkiyi umursamaksızın onu düşünmeden yok edeceğini iyi biliyordu. Kendini sakinleştirmek için iki kere derin derin nefes aldı ve gözyaşlarına direndi. Kafaları ezilmiş bebekler, bir ucu vücutlarından dışarı çıkmış kömürleşmiş oklar olan daha büyük çocuklar gördü. En azından, diye düşündü "Çocuklar bina ateşe verilmeden önce öldürülmüş."

Sonra acı bir kılıçla ya da okla ölmenin, alevler içinde kalıp ölmekten daha iyi olup olmadığını düşündü. Bu işkence görmüş minnacık ölenlerin ruhlarına huzur dileyerek binayı terk etti. Molozların arasında dikkatli adımlarla ilerleyerek köyün dışına, istilacıları en son

gördüğü yerin tersine doğru yürüdü. Eskiden bir han olan binanın köşesinden çevreye göz attı ve hiçbir şey görmedi. Köyden fırlayarak, tepelerden gelen bir dereyi geçerek koruya daldı. Orada neredeyse ölüyordu. Kadın çok korkmuş olduğu için bıçağını geniş bir açıyla salladı ve Miranda'nın sol önkolu boydan boya kesildi. Acıdan ulumamak için kendini zor tutan Miranda, sağ eliyle kadının bileğine yapıştı, hızla büktü ve kadını bıçağı bırakmaya zorladı. Miranda acıdan ve öfkeden tıslayarak yavaşça, "Sessiz ol aptal!" dedi. "Sana zarar vermeyeceğim." Ardından kadının arkasına saklanmış iki çocuğu gördü. "Ya da çocuklarına..." Ses tonu birazcık yumuşamıştı.

Kadının bileğini bırakıp, kolundaki yarayı inceledi. Derin olmadığını gördü ve sağ elini üzerine kapattı. Sen de kimsin?" diye sordu kadın. "Adım Miranda."

Kadının gözleri yaşla doluydu. "Çocuklar... çocukları öldürüyorlardı." Miranda gözlerini kapayıp başını salladı. İstilacılar, sonunda onları öldürmeden önce yürüyüş hattında bir süre kadınları kullanabilirdi, ama çocuklar bir işe yaramazdı. Çocukları, ana orduyu takip eden köle tüccarları alabilirdi, ama savaşın en ön cephesinde, ufaklıkların tek yaptığı düşmanı bilgilendirmek olurdu. Gözyaşları arasında kadının nefesi kesiliyordu. "Bebekleri toplayıp topuklarıyla ezerek-"

Miranda, "Yeter," dedi. Ses tonu sert olmasına rağmen acı doluydu. "Yeter," diye tekrarladı alçak sesle, gözlerine dolan yaşlara aldırış etmeden. Küçücük, ezilmiş kafataslarını görmüştü. "Biliyorum."

Dikkatini önünde duranlara verdi. Kadının gözleri korkudan ardına kadar açılmıştı, ama normal şartlar altında da büyük olduğu söylenebilirdi. Sarı buklelerin altındaki kulak uçları sivriydi ve memeleri yoktu.

Miranda çocuklara göz attı: ikizdiler. İnanamayarak, "Siz 'uzun yaşayan' dediklerinden misiniz?" diye sorarken gözleri büyüdü.

Kadın başını salladı. "Evet."

Miranda gözlerini kapayıp kafasını iki yana salladı. Kadının çılgına dönmesi şaşılacak bir şey değildi. Bu varlıklar insanların dünyasının büyük bir kısmında, nadiren doğum yapan elfler olarak bilinirdi ve çocukların ergenliğe geçmesi genellikle onlarca yıl sürerdi. Bazı elfler yüzyıllarca yaşardı ve onlar için bir çocuğun ölümü insanların hayal edebileceğinden çok daha korkunçtu, ama ikizler, kendilerini adlandırdıkları şekliyle, eledheller arasında neredeyse duyulmamış bir şeydi. Bir elf için bu iki küçük elfin kaybı, insan aklının alamayacağı bir facia olurdu. Miranda, "Korkunu anlayabiliyorum," dedi. "Bütün köy katledildi," dedi kadın. "Yiyecek aramak için çocukları koruya getirdim; bu gece buradan gidecektik. Jeshandi'yi bulup onlara sığınacaktık." Miranda başını salladı.

Jeshandi'nin içinde yüksek oranda uzun yaşayan vardı ve büyük olasılıkla bu kadınla çocuklarını aralarına alırlardı. "İstilacıların burada birkaç hafta daha kalacağı aklıma gelmemişti." Yine gözleri doldu. "Kocam..."

Miranda elini kolundaki kesikten çekip yarayı inceledi. Kanama durmuştu ve yaradan geriye kalan tek şey pembe bir izdi. Köyde idiyse ölmüştür," dedi. "Üzgünüm." Bunun kulağa ne kadar anlamsız geldiğini biliyordu. Kadın birdenbire soğukkanlılığını tekrar kazandı ve "O halde çocukları tek başıma korumalıyım," dedi. "Kahretsin," dedi Miranda. "Eğer bu kana susamış serserilerin gözünden kurtulabilirsek, size yardım edebilirim." Çocuklara göz atınca küçücük yüzlerden ona bakan kocaman gözleri gördü. Dört ya da beş yaşından daha büyük olmayan çocuklar, yaklaşık otuz yıl daha çocuk sayılacak ve bir yüzyıl boyunca da ergen sayılmayacak. Ama insan ya da elf standartlarına göre güzel çocuklar… Pes ederek iç geçiren Miranda, "Çocuklarını kurtaracağım,"

"Nasıl?" "Benimle gelin ve sessiz olun."

Miranda ilerlemeye başladı. Kadın ve çocuklar onu takip etti. Miranda elf ırklarına bahşedilen efsanevi orman becerilerini biliyordu ama bu üçü köylüydü ve sık bitki örtüsüyle kaplı bir ormanda sessizce ilerleme konusunda becerikli değillerdi. Sahip olmalarını dilemesine rağmen, en azından bu üçü, üç insanın olabileceğinden çok çok daha sessiz ilerliyordu. Köyden ormana çıkan patikada ilerlerlerken Miranda onlara yol gösteriyordu. Yaklaşık bir saat sonra Miranda, "Bu yakınlarda dinlenebileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu. Kadın, "İleride küçük bir açıklık ve diğer tarafta da bir mağara ağzı var," dedi.

Miranda başını sallayıp dikkatini önüne verdi. İstilacılar kurtulan olup olmadığına bakmak için bölgeyi tarıyor, ya da yağmalarının meyvelerinin tadını çıkartıyor olabilirdi. Bunun gibi küçük köyler, değerli şeyler bakımından az kazanç sağlardı ve adamların eğlenebileceği, uygun yaşta birkaç kadın varsa, yüzbaşıları, sırf kadınlara ilk tecavüzü kimlerin edeceği konusunda kavga çıkmasını önlemek için adamları devriyeye yollardı.

Elf kadın iki sessiz çocuğu ileriye doğru yönlendirmeye çalışıyordu ve bir süre sonra Miranda çocuklardan birini kucağına aldı. Kadın başını sallayıp diğer çocuğu kucağına aldı. Miranda, yeterince korkmuş her çocuğun ağlamak yerine sessizleşeceğini biliyordu ve bu çocuklar cidden korkmuştu. Bilinçsizce çocuğu şakağından öptü ve yürümeye başlamadan önce çocuğun başın okşadı.

Ağaçların arasında ilerlerlerken, uzaktan gelen at sesleri duydular ve durup beklediler. Sesler iyice uzaklaşınca devam ettiler. Sık bir bitki örtüsüne ulaştıklarında, çalılığın içinden geçerek diğer tarafında bir mağara olan bir açıklığa çıktılar. "Burası güvenlidir," dedi kadın.

Miranda çocuğu yere indirip, "Bekle," dedi. Karanlıkta görebilmek için büyü sanatlarını kullanarak mağaraya doğru ilerledi. Mağara gerçekten boştu ve insanlar kullandığı için herhangi bir hayvanın in olarak kullanmaya çalışmayacağını gösteren yeterince belirti vardı. Dışarı çıktı. "İçeri-" lafını tamamlayamadan çalıların arasından, "Size

birtakım izler gördüğümü söylemiştim!" diye bağıran bir adam fırladı. Kemerinden uzun bir bıçak çeken adam, "İki tane velet var!" "Ama kadınlar genç!"

Arkadan başka bir adam bir şeyler söyledi, ama her ne dediyse Miranda, "İçeri girin!" diye bağırınca anlaşılmadı. Kadın çocukların koluna yapışıp koşar adımlarla mağaraya girdi Miranda kemerinden uzun bir hançer çekip bekledi. Açıklığa bir adam daha geldi. Her ikisi de sıradan paralı askere benziyordu. İlki, paslı bir örgü zırhın üstüne deseni solmuş ve lime lime olmuş kolsuz bir cüppe giyiyordu. Uzun boylu olan ikinci adam, bedenine küçük geldiği için dövüş becerilerini kısıtlamasın diye kolları omuzlarından kesilmiş, kalın bir örme zırh giyiyordu. İkili yaklaşırken Miranda bekledi. "O elindekiyle ne yapacak?" diye hırladı ikinci adam, hançeri göstererek. Diğer adam arkadaşına göz atarak "hançeri yerine koy kızım," dedi, gergin bir gülümsemeyle. "Sorun çıkartmazsanız, size iyi davranırız. Bizi uğraştırırsanız, bunu sizin için zor bir hale sokarız."

Miranda bekledi ve ilk adam ona uzanmak için yeterince yakına geldiğinde, iki adamın da beklediğinden daha hızlı bir şekilde ileri doğru hamle yapıp hançeri adamın gırtlağına soktu.

İkinci adam şoka uğramış bir şekilde geriye sıçrarken, Miranda hançeri çevirerek çıkardı ve ilk adam, yarık gırtlağından kanlar çıkartarak öldü. "Hey!" diye bağırdı ikinci adam, seri hareketleri yırtık pırtık giysilerine rağmen onun tehlikeli bir düşman olduğunu gösteriyordu. Adam kılıcını çekti ve o yaklaşamadan herhangi bir saldırıya hazır olduğu için Miranda geriledi.

Uzaktan nal sesleri geldi ve adam, "Hey!" diye bağırdı. "Bu tarafa!"

Yanıt bağırtıları havada çınlayınca Miranda küfür etti. Adam dikkatle onu izlerken, Miranda saldırıyormuş gibi yaptı. Adam kılıcını savununca kolu bir an açıkta kaldı. Miranda hamle yaptı, ama hançeri halka zırhın koruduğu omzuna çarptı.

Adam Miranda’nın kafasını bedeninden ayırmak için planladığı güçlü bir ters darbe sallarken güldü, ama kadın son anda çömeldi. Kılıç havayı yararken, kadın hançeriyle yukarı doğru hamle yaptı ve hançer adamın korumasız kasıklarına saplandı.

Adam bir acı çığlığı koyverdi ve Miranda hançeri hızla çekip çıkartınca adam iki büklüm oldu. Kıpkırmızı bir çağlayan kadına kasığın derinindeki atardamara ulaştığını ve paralı askerin birkaç dakika içinde ölmüş olacağını söylüyordu.

Yaklaşan atlıların sesi, eğer çabuk hareket etmezse kendisinin de yaşamak için birkaç dakikadan fazla zamanı kalmadığı uyarısında bulunuyordu. Koşar adımlarla mağaraya girerek, elf kadının önünde diz çöktü. "Adın ne?"

Çocuklarının önüne çömelmiş duran kadın, "Ellia," diye yanıtladı.

"Seni ve çocuklarını kurtarabilirim, ama Jeshandi'ye götüremem. Benimle gelecek misiniz?" Atlıların açıklığa girdiğini duyan kadın, "Başka çarem var mı?" diye sordu.

"Yok," dedi Miranda. Sanki ona sarılacakmış gibi Ellia'nın üzerine eğildi ve ellerini çocukların kafalarına koydu. Aniden etraflarındaki her şey karanlığa boğuldu.

Bir an sonra hava değişti. Sıcak bir geceydi. Kadın nefesi kesilerek, "Ne...?" dedi.

Miranda geriye doğru sendeleyip sert bir şekilde nemli toprağa olurdu. "Biz..." diye başladı, ama kafasının karışmış olduğu belliydi.

Miranda geçişin şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışırken, Ellia çevreye göz attı. Sık ağaçlarla çevrili ve ortasından geniş bir dairenin ya da hızla akan küçük bir nehrin geçtiği büyük bir açıklıktaydılar. Kayalara çarpan neşeli su sesleri, ölen insan sesleri kadar ürkütücü geliyordu.

Ellia ayağa kalkıp Miranda’nın yanına gitti ve kalkmasına yardım etmek için eğildi. Siyah saçlı kadın kendine gelmek için kafatasını iki yana salladı uzaktan gelen bir cızırtı dikkatlerini çekti ve her ikisi de selin kaynağına baktı. Gece göğünde zayıf, yeşil bir parıltı belirdi; ardından bir ışık noktasına dönüştü.

"Çabuk suya girin!" dedi Miranda. Ellia duraksamadan döndü "çocuklarını kapıp her birini bir kolunun altında taşıyarak suya koştu. Nehir sığdı, ama hızlı akıyordu ve elf kadın kaygan kayaların üstünde durmak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Sakın arkanıza bakmayın!" diye bağırdı Miranda ve Ellia kalçasına gelen suya girerken sessizce kadına itaat etti. Aniden karanlığa, havaya ve nehrin soğukluğuna rağmen sessiz kalan çocuklar sıkıca annelerine tutunuyordu. Kulak tırmalayıcı ses gittikçe arttı ve çocuklar, sanki sesten kurtulabilirlermiş gibi yüzlerini annelerinin göğsüne gömdü. Ellia kulaklarının kanamaya başlayacağını sandı. Çocuklar sonunda daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladılar.

Müthiş bir patlama Ellia'yı öne doğru savurdu ve bir an paniğe kapılarak çocuklarını kaybedeceğini zannetti. Suya gömülmüşlerdi, ama kadın, çocuklarını sıkı sıkı tutarak kendini arkaya doğru atıp dizlerinin üstüne kalkmaya zorladı. Başları buz gibi suyun üstüne çıkan çocuklar öksürüp tükürdüler, ama ikisi de annelerinin kollarındaydı.

Ellia sendeleyip düşerek döndü ve Miranda'nın nerede olduğuna bakmadan edemedi. Uzun bir enerji çizgisi şeklinde gökyüzünden inen parlak turuncu bir ışık genç kadının her tarafını sarmıştı.

Miranda, sanki bu göz kamaştırıcı enerjileri savuşturabilirmiş gibi kollarını havaya kaldırdı. Ellia'ya, suyun üstünde kalan başını ve omuzlarını büyük ölçüde kurutacak kadar sıcak ani bir hava dalgası çarptı. Miranda aniden ellerini hareket ettirdi. Mora çalan beyaz bir enerji kafesi belirdi ve hızla ışığın kaynağına doğru ilerleyerek, bütün turuncu ışık sütununa yayılmaya başladı. Kafes, turuncu ışık sütununda ilerlerken parlak beyaza dönüştü.

Bakılmayacak kadar parlaktı. Ellia çocukları ısıdan olabildiğince korumak için elinden geldiği kadar çabuk bir şekilde suya daldı.

Suda zar zor ilerleyerek karşı kıyıya geçti ve çocukları yarı kaldırıp, yarı iterek çimenlere çıkarttı. Ardından beline gelen sudan çıkmaya uğraştı. Aniden güçlü eller onu tutup kolayca nehirden çıkartı. Yeşil deriler giymiş üç adam, suyun karşısındaki vahşi gösteriyi izliyordu. Bir tanesi büyük bir yaya yaslanmıştı ve yabancı gelen bir dilde Ellia'ya bir şeyler söyledi Ellia ellerini, onları güven altına almak istercesine çocuklarının omuzlarına koyup, "Anlamıyorum," dedi.

Adam yanındakilere bakıp şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı, ardından tekrar Ellia'ya baktı. "Keshçe konuşuyorsun da, kendi dilini konuşamıyor musun?"

Aksanı Ellia'ya garip gelmişti, ama onu anlayabiliyordu. "Ebeveynlerimin bana öğrettiği dili konuşuyorum."

Göz kamaştırıcı ışık, açıklığı kapkara bir kontrast içinde bırakarak aniden yok oldu. Miranda sanki sarhoşmuş gibi karanlıkta sağa sola sallandı, ardından kendini toparlayıp döndü. Nehrin karşısında üç elf savaşçıyla duran Ellia ile çocukları gördü. "Girebilir miyim?" diye seslendi bitkin bir şekilde, Kral'ın dilinde.

"Elvandar'ı arayan kim?" diye karşılık verdi savaşçılardan biri.

"Lord Tomas'a akıl danışmaya ihtiyacı olan biri."

"Yapabilirsen geç."

Miranda kuru bir sesle, "Sanırım başarabilirim," dedi.

Zar zor yürüyerek karşı kıyıya geçtiğinde elf kadın, "Bu ne büyüsü?" diye sordu. "Onlar sizin halkınız Ellia. Onlar eledhel ve burası da Elvandar sınırı."

"Elvandar mı?' Kafası karışmış görünüyordu. "Elvandar bir efsane, yaşlıların çocuklara anlattığı bir masaldır." Savaşçıların lideri, "Sanıyorum yanıtlanacak birçok soru var, ama burası ne yeri, ne de zamanı," dedi. "Gelin, Kraliçe'nin sarayına ulaşmak için iki günlük yolumuz var." "Küçükler yorgun," dedi Miranda "ve çok korktular."

Elf aşağıya bakınca çocukları gördü. Gözleri hafifçe büyüdü. Çoğu insanın fark etmeyeceği bir hareketti bu, ama Miranda adamın şaşırdığını anlamıştı. "İkiz mi?" Ellia, "Evet," diye yanıt veren Miranda'ya baktı.

Elf savaşçılarından biri, "Ben gidip saraya haber vereyim," dedi. Döndü ve ağaçların arasında gözden kayboldu.
Elf lideri işaret verdi ve diğer elf başıyla onaylayıp arkadaşının peşinden gitti. Lider Miranda'ya, "Adım Galain," dedi. "Size yiyecek bir şeyler hazırlamak için kamp yerimize giden Althal, Kraliçe ile eşine haber vermeye giden de Lalial."

Yayını omzuna attı ve diz çöküp çocukları, iki yavru kediyi alıyormuş gibi kolaylıkla kucağına aldı. Çocuklar annelerine baktı, ama ikisi de itiraz etmedi. Miranda Ellia'nın omzuna dokunup, rehberlerini takip etmeleri gerektiğini işaret elli.

Miranda diğerlerini gözden kaybetmemek için doğal görüşünü kullanmak zorunda kaldı. Sanatları, nehir kıyısındaki savaş yüzünden tükenmişti. Kısa bir mücadele olmuştu, ama kısa olması şiddetli olmadığı anlamına gelmiyordu. Yorgunluğuna rağmen, peşinden takip enerjisini atan dünyanın öbür tarafındaki Pantathialı büyücünün, büyüsüne karşılık beklemediğini bilmenin tatminini yaşıyordu. Acımasız bir zevkle, adamın şu anda üzerinden dumanlar çıkan bir ceset olduğunu biliyordu.

Tek kelime etmeden kampa vardılar. Althal'ın odun attığı ateş parlak bir şekilde yanıyordu ve Miranda'nın burnuna, dumanın ve pişen av etinin hoş kokusu geldi.

Çocuklar artık uyuklamaya başlamıştı. Galain onları nazikçe yere indirdi. Sessizce, "Birkaç saat içerisinde hava aydınlanacak," dedi. "Uyandıkları zaman yiyebilirler."

Elf kadın beceriksizce yere oturdu. Miranda onun da -fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da- tükenmiş olduğunu biliyordu. Yuvası yok edilmişti ve kocası ölmüştü ve bir anda, benim diyebileceği en temel kişisel eşyaları bile olmadan yabancı bir yerde, hiç tanımadığı insanlarla beraberdi. Anayurdunun dilinde, "Kimsiniz?" diye sordu. Galain, Ellia'nın konuştuğu dilin atası, kadim Keshçeyle bağlantılı ve Elvandar'a komşu olan krallık eyaletinin dili Yaboncada yanıt verdi. "Adım Galain," dedi. "Eledhel'iz. Tıpkı senin gibi…"

"Bu eledhel sözcüğünü bilmiyorum," dedi Ellia. Sakin gözüküyordu, ama Miranda çok korkuyor olması gerektiğini biliyordu.

"Dilimizde 'ışık halkı' anlamına gelir. Bilmen gereken çok şey var. Ama başlangıç olarak şunları bilmen yeterli sayılır. Çağlar önce ırkımız dört kabileye -daha iyi bir terim olmadığı için bunu kullanıyoruz- bölündü. Aramızdaki en yaşlılar, Eldar irfanın koruyucularıdır. Elvandar'da, yani burada yaşayıp Kraliçe Aglaranna'ya hizmet edenlere eledhel denir. Bir de vahşi olan Glamredhel ve kara olan Moredhel vardır. Birkaç yıl önce, Ocedhel dediğimiz, 'denizin ötesindeki halk'ı, yani sizin halkınızı öğrendik. Irklarının bilgisini kaybetmiş Glamredhel ya da Eledhel olup olmadığınızdan emin değiliz. Ama her iki şekilde de, Elvandar'a hoş geldiniz. Biz burada yaşıyoruz." Gülümsedi. "Sizin gibiyiz. Burada güvende olacaksınız."

Ellia anlamlı bir şekilde elf savaşçının yüzüne baktı, gözlerini inceliyordu. Galain sanki kadının düşüncelerini okumuş gibi, elf türünün göstergesi olan sivri, memesiz kulaklarını göstermek için saçlarını geriye attı. Kadın rahatlayarak iç geçirdi. "Güven..." diye tekrarladı. Ses tonu güçlükle inandığını gösteriyordu.

Miranda, "Burada, bu dünya üstünde hiçbir yerde olmadığın kadar güvende olduğunu öğreneceksin," dedi.

Ellia gözlerini kapatırken, kollarını çenesini koyduğu dizlerine dolayarak başını salladı. Bir süre sonra yanağından bir damla yaş süzüldü ve iç geçirdi.

Galain onu anılarıyla baş başa bırakıp Miranda'ya döndü. "Etkileyici bir giriş yaptın." Miranda tükürür gibi, "Yılanlar," dedi. i

Galain'in gözleri kısıldı. "Yılan adamlar mı?" Miranda başını salladı.

Galain, "Çocuklar uyanıp yemek yer yemez yola koyulacağız," dedi. "Yapabilirsen artık uyu."

Miranda'nın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Oturduğu nemli yere uzandı ve saniyeler içinde uykuya daldı.

Ellia ve Miranda koşar adımlarla yürürken, çocuklar Galain ile Althal'ın omuzlarında gidiyordu. Miranda çok hızlı yürümediklerini biliyordu, ama ayak uydurmak için çabalamak zorunda kalıyordu. Elflerin ormanda bu kadar rahat yolculuk yapmasının sebebi ırksal özellikleri değil, ömür boyu ormanda yaşadıkları içindi. Yalnızca Ellia'nın acemiliği onu biraz avutuyordu.

Çocuklar uyanıp yemek yemiş ve grup konuşmadan nehrin yakınındaki kamp alanından ayrılmıştı. Günün büyük bir kısmında ilerlemiş ve gün ortasında, yalnızca biraz kurutulmuş et ve meyve yemeye yetecek kadar duraklamışlardı. Ondan sonra da akşam karanlığından bir saat öncesine kadar durmadan ağaçların arasında yol almışlardı.

Althal ateş yakarken, Galain avlanmaya gitmiş ve bir saat içinde iki tavşanla dönmüştü. Dört yetişkin ve iki çocuk için mükellef bir yemek olmasa da, kimsenin açlık çekmeden uyuyabilmesi için yeterliydi.

Sabah, tükenmiş çocuklar ve iki yorgun kadın için çok çabuk oldu. Güneş doğduğunda bir kez daha yoldaydılar. Öğle vakti, Galain ve Althal ile çabucak bilgi alışverişi yapan bir avcı devriyesiyle karşılaştılar. Konuşma, elf İletişiminin ayrıntılarını bilmeyen Ellia'yı hiç etkilememiş ve Miranda da birçok şeyi kaçırmıştı.

İkindiye doğru, devasa bir açıklığa geldiler. Ellia ağzı hayranlıkla açık bir şekilde tökezledi.

Miranda da etkilenmişti.

Açıklığın karşı tarafında, ağaçlardan oluşan muazzam bir şehir yükseliyordu. Ağaç gövdeleri en kudretli meşeyi bile gölgede bırakıp gökyüzünü örterek üstlerinde yükseliyordu. Yaprakların oluşturduğu örtü, görüş alanının ötesine uzanan ağaç gövdelerinin üstünde masif bir çatı oluşturuyordu. Ağaç tepelerinin koyu yeşil örtüsü, bazısı altın sarısı, bazısı beyaz, birkaç tanesi de zümrüt yeşili ya da gök mavisiyle parlayan farklı renklerdeki tek tük ağaçlarla kesiliyordu. Yumuşak bir parıltı, sanki bütün alanı bir büyü pusu sarmış gibi, görüş sınırlarını rahatsız ediyor gibiydi.

Galain, "Elvandar," dedi.

Açıklığı geçtiler. Ağaçlara yaklaşırlarken, Miranda hareket eden şekilleri görebiliyordu. İşçiler hayvan derilerini işliyor, demirhanelerde silah yapıyor ve ahşap aletler oyuyordu. Diğerleri oklara tüy takıyor, taşları işliyor ya da yiyecek hazırlıyordu. Ama bu işlerin ortak doğası, şehrin yarattığı etkiden hiçbir şey götürmemeliydi; Elvandar büyük olasılıkla dünyadaki en büyülü yerdi. Havayı işçilerin gürültüsünden çok yatıştırıcı sesler dolduruyordu ve sesler sert olmaktan çok müzikaldi. Dev bir ağaca ulaşan Miranda, merdivenlerin muazzam büyüklükteki gövdenin içine oyulmuş olduğunu gördü.

"Eğer yükseklik korkun varsa, bunu şimdi söyle Miranda."

Miranda düşüncelerinden sıyrıldı ve Galain'in, onunla Ellia'yı incelediğini gördü. Hiçbir şey söylemeyip kafasını iki yana salladı ve

Galain önde, onlar arkada yukarı çıkmaya başladılar. Yukarı çıkarlarken Miranda büyük dallardan bazılarının üst kısımlarının, elflerin ağaçtan ağaca geçmek için kullandığı dar yollar oluşturan düzlükler olduğunu fark etti. Ağaçların birçoğunun içi oyuktu ve içlerinde elflerin yaşadığı küçük yerler vardı. Hayatları bu evlerde geçen geçen elfler oldukça memnundu. Çoğu, kahverengi ya da gri, bazıları da mücevherler ya da boncuklarla süslenmiş hoş cüppeler giyiyordu. Hepsi de uzun boyluydu; bazıları sarışındı, ama geri kalanlar Miranda kadar koyu saçlıydı.

Melal kakmalı kol bantları ve değerli taşlarla süslenmiş altın kolyeler takan birkaç kişi kürk giyiyor ve silah taşıyordu. Bunlar merak içinde açıkça kadınlara bakıyordu ve yüz ifadeleri daha az arkadaşçaydı.

Geçip gittiklerinde Althal konuştu. "Glamredhel burada hâlâ tam olarak rahat değil. Ama aramıza katılalı çok uzun zaman olmadı." "Ne kadar oldu?" diye sordu Miranda.

"Şu geçen ikisi, henüz otuz yılını doldurmadı."

Miranda gülmemek için kendini zor tuttu. "Uzun bir süre sayılmaz."

Galain espriyi anladığını gösteren bir ifadeyle dönüp gülümsedi. Miranda, Althal'ın anlayıp anlamadığından emin değildi.

Geniş bir dalın arkasına sıkıca bir platform bağlanmıştı ve platformdan, ahşaptan ve ipten yapılmış bir merdiven yükseliyordu. Merdivene tırmanan iki elf, Miranda ile Ellia'yı daha geniş, başka bir platforma kadar götürdüler ve geniş bir yolda onlara eşlik ettiler. Bu yol platformlardan, küçük pazarlardan ve toplantı alanlarından oluşan bir labirente çıkıyordu ve sonunda Elvandar'ın tam ortasını işgal eden devasa bir platforma vardılar.

Galain onları, bir kürsünün üstünde oturan iki kişinin olduğu platformun ortasına götürdü. O ve Althal çocukları yavaşça yere indirip başlarıyla selam verdiler. "Kraliçem," dedi Galain "ve Tomas."

Kadın, altın-kızıl saçları ve buz mavisi gözleriyle hayranlık uyandırıyordu. Yüzlerce yıldır yaşıyor olmasına rağmen, hayatının baharında olan bir insan gibi gözüküyordu, cildi pürüzsüz ve vücudu hâlâ düzgün ve kıvraktı. Hatları keskin ve zarifti, ama duruşunda kudret vardı.

Yanındaki adam, dış görünüş olarak tamamen insan ya da elf olmadığı için daha da çarpıcıydı. İki metre boyundaydı ve geniş omuzları vardı. Gözleri kadının gözlerinden bile daha açık maviydi ve saçları sarıydı. Yüz hatları insandı: düz alınlı ve düzgün burunluydu, dolgun ama yumuşak olmayan dudakları vardı. Yine de, her nasılsa bir etki, bu yüz hatlarını biçimlendirmişti. Yakışıklı olmak için çok muhteşemdi, ama yine de gülümsediği zaman bir çocuğun cazibesine bürünüyordu. Kadın ayağa kalktı ve Miranda başını eğerek selam verdi. Ellia'nın kafası karışmıştı. Sonunda, çocuklarının sıkı sıkı ona yapışmasına rağmen beceriksizce reverans yaptı.

Elf Kraliçe formaliteleri bir kenara bırakarak Ellia'nın yanına geldi ve onu nazikçe kollarının arasına alarak kucakladı. Ardından çocukların önünde diz çöktü ve her ikisinin de yanağına dokundu. Yumuşak bir ses tonuyla bir şeyler söyledi ve Ellia, "Anlamıyorum," dedi.

Galain, "Kraliçemiz çocuklarınla konuşuyor," dedi.

Aglaranna, Ellia'nınkine çok benzeyen Kesh lehçesiyle, "'Bize hazine getirdin' dedim," dedi. "Oğulların çok güzel. Aramıza katılmanız bizi daha da zenginleştirdi." "Babalarına benziyorlar," derken Ellia'nın gözleri doldu.

Tomas ayağa kalktı ve Ellia'nın yanına gelirken, "Kutlu Adalar'a yolculuk etmiş olanların adını anmak, karımın halkının tarzı değildir," dedi. "O, oğullarının içinde yaşamaya devam ediyor. Aramıza hoş geldiniz."

Althal'a dönüp, "Aramıza yeni katılanları götür ve onlara bir yuva bul," dedi. "İhtiyaçlarıyla ilgilen." Ardından Ellia'ya döndü. "Burada

güvendesin ve benim korumam altındasın. Elvandar'da sana ya da oğullarına zarar gelmez. Âdetlerimiz ilk başta sana garip gelecektir, ama onların gerçekten senin ve bizden uzun zaman önce ayrılmış olan babalarının babalarının âdetleri olduğunu anlayacaksın. Gerçek yuvana hoş geldin."

İyice rahatlayan Ellia, sıkı sıkıya sarıldığı çocuklarıyla birlikte götürüldü. Onlar gidince Tomas, "Peki sen kimsin?" diye sordu.

"Oğlunuzun bir arkadaşıyım," diye yanıtladı Miranda.

Galain yayına yaslanıp, "Adının yabancı gelmediğini düşünmüştüm," dedi.

Tomas'ın yüz ifadesi değişmedi. Miranda'ya gelmesini işaret etti ve onu, birkaç elfin yiyecek içecek koymuş olduğu bir masaya götürdü. Kraliçe'nin saray meclisinin birkaç üyesine onlara katılmalarını işaret edip, "Calis nasıl?" diye sordu.

"Huzursuz," diye yanıtladı Miranda. "Çılgınca planından size bahsetmiş miydi?"

Aglaranna'nın korku dolu yüz ifadesinden, bahsetmiş olduğu anlaşılıyordu. Tomas başını salladı. "İyi ya da kötü, ona yardım ediyorum." Ardından kafasını iki yana salladı. "Gerçi ne kadar iyi yapıyorum... " Bir armut alıp ısırdı, çiğnedi ve yuttu. "Bakın, yılanlar, birtakım yetenekleri olan birisinin ordularını kolaçan etmekte olduğunu biliyor." Olanları anlattı: Denizin ötesinde ilerleyen orduyu gözetleyişini, Ellia ve çocuklarıyla karşılaşmasını, kaçışını ve nehir kıyısındaki son saldırıyı.

Bitirdikten sonra Aglaranna, "Çılgınca seferlerinin uzun süre, güçlü olanların dikkatinden kaçacağını düşünmeleri pek mümkün değildi," dedi. "Belki de senin birçok büyücü ya da rahipten biri olduğunu düşünmüşlerdir."

Miranda başıyla onayladı. "Ve nerede olduğumu bilmelerine imkân yok. Beni bulan bunu kimseye anlatacak durumda değil. Diğerleri burada olduğumdan şüphelenebilir, ama savunmanızı delmeye çalışmazlar... henüz..."

Tomas, "Bunları ve daha fazlasını sabah konuşabiliriz," dedi. "Dinlenmelisin. Neredeyse karanlık basmak üzere ve çok yorgun gözüküyorsun."

"Ah, yorgunum," dedi Miranda, "ama sabah buradan çok uzaklarda olmayı planlıyorum. Yapılacak çok iş, ama çok az zaman var. Oğlunuzu arayıp bulmalı ve onunla görüşmeli, sonra da, başka konularda mantıklı olan birtakım adamları en aptalca ve en tehlikeli girişimi kabul etmeye ikna etmeliyim. Ondan sonra diğer işle ilgilenebilirim. Doğruca buraya gelmeyi planlamamıştım, ama madem buradayım, bana bir şey söyleyebilir misiniz?" "Neyi?" "Pug'ı nerede bulabileceğimi?"

Tomas karısına göz atıp, "Onu yıllardır görmüyoruz," dedi. "Ondan aldığım son mesaj yedi yıl önceydi. Oğlumun Novindus'a yaptığı son yolculuktan sonra verdiği raporlar hakkında endişeli olduğunu söyledi. Aal Kâhini ile fikir alışverişinde bulunmuş ve... " "Ve ne?" diye sordu Miranda.

Tomas'ın mavi gözleri, sanki tartıyormuş gibi bir süre Miranda'nın üstünde kaldı. Sonunda, "Güçlerinin önümüzdeki savaşta yetersiz kalacağından korktuğunu ve müttefikler aramaya ihtiyacı olduğunu söyledi," dedi. Miranda soğuk bir biçimde gülümsedi. "Güçleri yetersiz kalacakmış." Kafasını iki yana salladı. "Bu dünyada, sen hariç, kim onun gücüne denk ki?" "Gerektiğinde Pug'ın yapabileceklerinin yanında benim güçlerim bile sönük kalır," diye karşılık verdi Tomas. "Güçlerim bana miras yoluyla geldi ve elli yıl önceki Gedik Savaşı'nın sonundaki gibi. Ama Pug her yıl yeni şeyler üstünde çalıştı, yeni şeyler öğrendi ve yeni şeylerde ustalaştı, bu yüzden de Kara Macros'tan beri hiç kimse onun gücüne yaklaşamaz."

Macros'tan bahsedilince Miranda yüzünü buruşturdu. "Cesareti hakkında iddia edilen şeylerin çoğu saf dinleyicilerin anlattıklarına dayanıyor."

Tomas kafasını iki yana salladı. "Senin sadece hayal edebileceğin yerlerde bulundum ben kadın. Ve Ebedi Şehir'in Bahçesi'nde Macros'un yanındaydım ve bu evrenin yaratılışını gördüm. Belki zaman zaman çok fazla övülen bir insan olmuş olabilir, ama belirtmeliyim ki, haddini çok fazla aşmamıştır. Onun güçleri tanrılarınkine yaklaşıyordu ve becerileri önümüzdeki savaşta çok makbule geçerdi."

Miranda, "Yine de, anlatılanlara bakılırsa Kara Büyücü elli yıldır ortalarda yokmuş," dedi.

"Öyleyse Pug kimi arıyor olabilir?"

Aglaranna, "Neresi olduğunu bul, belki bu sana kim olduğunu söyler," dedi.

Tomas, "Bu dünyada değilse, sanırım diğer dünyalara gitmen gerekecek," dedi. "Sanatların var mı?"

Miranda, "Eğer yoksa, bana yardım edecek birilerini bulabilirim," dedi. "Ama aramaya nereden başlayacağım?" Tomas'a baktı. "Dediklerine göre, sen ve Pug kardeş gibiymişsiniz. Aramaya nereden başlayacağımı sen bilebilirsin."

Tomas, "Aklıma yalnızca bir tek yer geliyor, ama bu daha çok sanki denizdeki belli bir balığı aramanı söylemişim gibi olacak," dedi. "Aramaya başlayacağın yer, bütün sayısız olası evrenler içindeki herhangi bir yer kadar geniştir."

Miranda, "Dünyalar Koridoru," derken başını salladı.

Tomas da başını salladı. "Dünyalar Koridoru."

-07-
DURUŞMA

Roo kıpırdandı.

Bacağında bir el hissetti ve uykulu haliyle eli halsizce itti. Elin bacağını sıktığını fark edince birdenbire tamamen uyandı.

Burnunun dibinde, şehvet ve sırıtmayla ona bakan çirkin bir yüz duruyordu. "Çirkin hıyarın tekisin evlat, ama gençsin." Şu anda Roo'nun bacağını okşayan adam, bir gün önce yapmacık bir tavırla konuşan sinirli adamdı. "Ah!" diye bağırdı Roo. "Benden uzak dur!"

Adam güldü. "Sadece şaka yapıyorum evlat." Titredi. "Bu kahrolası hücre adamı öldürür. Şimdi çeneni kapayıp uyumana devam et de, ikimiz de ısınalım." Adam sırtını Roo'nun sırtına dayadı ve gözlerini kapadı.

Hücreye atılmasının ardından bir saat sonra kendine gelen Biggo adındaki insan azmanı, "Delikanlıyı korkutma Kaypak Tom," dedi. "Burası ölüm hücresi... Romantizm düşünmek için aklında çok fazla şey var." Konuşması batıda nadiren duyulan İç Taunton Kornachmeni'nin oynaklığına sahipti.

Kaypak Tom, yapılan espriyi ve ona eşlik eden kahkahaları duymazdan gelerek, "Soğuk bir sabah Biggo," dedi.

Erik'in uyandığını gören Biggo, "Bir yalancı ve bir katil için kötü birisi değildir," dedi. "Yalnızca korkuyor."

Roo'nun gözleri büyüdü. "Kim korkmuyor ki?" dedi, sesinde çılgınca bir havayla. Sanki irade gücüyle her şeyi engelleyebilirmiş gibi sıkıca gözlerini kapadı.

Erik yattığı yerden doğrulup sırtını sert taş duvara yasladı. Roo'nun rahatsız bir gece geçirmiş olduğunu biliyordu, iblislerle boğuşurken

bağırarak defalarca uykusundan uyanmıştı. Erik hücreye göz gezdirdi. Gece geçmek bilmezken, diğer adamlar kendi yerlerinde uyuyor ya da sessizce oturuyordu. Erik, Roo'nun dün hücrede uyandığından beridir sergilediği kabadayılığın bir çeşit delilik olduğunu biliyordu: Ölümünün kaçınılmaz olmasını kabul edemiyordu.

Biggo, "Genç kıçlara şaplak atmak hapishane çetelerinde oldukça yaygındır, ama Kaypak sadece onu sıcak tutacak birisini arıyor delikanlı," dedi.

Roo gözlerini açtı. "Gömleğinde geçen hafta bir şey ölmüş gibi kokuyor."

Tom, "Sen de bana kesinlikle çiçekleri hatırlatmıyorsun delikanlı," dedi. "Şimdi çeneni kapa da uyumana bak."

Biggo sırıttı. Ayımsı suratı, bir tanesi kırık, çarpık dişli azman bir çocuğunkinden pek de faklı gözükmüyordu. Dün muhafızların attığı dayak görünüşünü geliştirmek için hiçbir şey yapmamıştı; yüzünü mavi, mor ve kırmızı şişler süslüyordu. "Birisine sarılıp uyumayı severim. Elsmie gibi. Tatlı bir kızdı." Gözlerini kapatarak iç geçirdi. "Onu bir daha asla göremeyecek olmam çok kötü." "Hepimiz suçlu bulunacakmışız gibi konuşuyorsun," dedi Roo.

"Burası ölüm hücresi delikanlı… Buradasın çünkü idam cezası verilmesi olası olan bir davada yargılanacaksın ve burada oturmuş olan yüz kişiden, duruşmasından sonra iki gün yaşayan bir kişi bile yoktur. Kral'ın adaletini alt edebileceğini mi sanıyorsun evlat?" diye sordu Biggo gülerek. "Yapabilirsen aferin. Ama buradaki hiç kimse bebek değil ve bu tehlikeli yolu tuttuğumuzda anlaşmanın ne olduğunu hepimiz biliyorduk: 'Yakalanırsan, cezanı çekersin.' Durum tam olarak bu..." İki genç adamı düşünceleriyle baş başa bırakarak, gözlerini kapadı.

Erik gecenin çoğunu uyanık geçirmişti. Aynı sorularla boğuşarak yalnızca birkaç saat önce uykuya dalmıştı. Asla, her yıl bağların

kutsanması için dua eden bağ işçilerine katılmak üzere festival günlerinde tapınağa giden dindar tiplerden olmamıştı. Ve salonunda Lims-Kragma ile yüzleşmenin neye benzeyebileceği hakkında çok fazla kafa yormamıştı. Her insanın yaptıklarının hesabını vermek için onun huzuruna çıkacağını belli belirsiz biliyordu, ama bunu her zaman, Owen Greylock'un "metafor" dediği, söylenen şeyin başka bir şeyi simgelemek için kullanıldığı birtakım rahip konuşmaları olarak düşünmüştü.

Şimdi merak ediyordu: Basitçe ölecek miydi? Ayaklarının altındaki kutu tekmelendiği zaman ve ip boynunu kırdığında ya da nefesini keserek yaşamını elinden aldığında, her şey kararıp anlamsızlaşacak mıydı? Yoksa rahiplerin iddia ettiği gibi, Lims-Kragma'nın hükmünü bekleyenlerin oluşturduğu uzun kuyruğa girmek için Ölülerin Salonu'nda mı uyanacaktı? Yetersiz bulunanlar, yaşarken gözlerinden kaçırmış oldukları dersleri öğrenmek için geri gönderilirken, uygun görülenlerin daha iyi bir hayata gönderildiğini söylüyorlardı. Uyumun ve zarafetin saf yaşamını sürenlerin, bir noktada insan kavrayışının ötesinde bir yolla bir üst varlık biçimine yükseltildikleri söyleniyordu.

Erik soruları aklından bir kez daha uzaklaştırdı; ölümle gerçekten yüzleşene kadar bildiği bir yanıt yoktu. "Her iki şekilde de," diye düşündü, ilginç bir şeyler olacak ya da umurumda olmayacak. Bu düşünceyle kendini garip bir şekilde rahatlamış bularak gözlerini kapadı.

Koridorun sonundaki kapı, uzun metal çubuklar soğuk taşa çarpınca gürültüyle açıldı. Kılıçlarını çekmiş iki muhafız, koridorda bir mahkûma eşlik ediyordu. Mahkûmun arkasında ve önünde, boynuna takılmış ahşap bir boyunduruğun üstündeki demir halkalara bağlanmış tahta sırıkları tutan iki muhafız daha vardı. Boyunduruğun üstündeki baskı, adamın her iki muhafıza da yetişmesini engelliyordu ve anlaşılması zor geçit resmi ölüm hücresinin kapısına ilerliyordu.

Mahkûm aslında sıradandı. Gerçi, ırkı Ravensburglü iki genç adama yabancı olduğu için anlamak güçtü, ama Erik'ten ya da Roo'dan biraz daha büyük genç birisi gibi görünüyordu. Kesh'te, Isalan denilen bir eyalette yaşayan san derililerden biriydi. Zaman zaman Ravensburg'den birkaç tanesi geçmişti, ama kasabanın taşra bölgesinde hâlâ ilgi odağıydılar.

Bu adam sade giyimliydi. Boş bir taşıma-kumaşı -sırt çantası yerine, eşyaları taşımak için kullanılan büyükçe kumaş- olan basit bir cüppe giyiyordu. Yalınayaktı ve yanları kulaklarının üstünde kesilmiş, ama arkaları uzun, gür siyah saçları vardı. Kara gözleri, ifadesiz bir şekilde gelişen olayları izliyordu.

Kapıya ulaşıldığında, en öndeki muhafız kapının kilidini açtı ve mahkûmlara hücrenin dibine gitmelerini emretti. Muhafız tatmin olduğu zaman kapıyı açtı ve sırıkları tutan iki adam mahkûmu açıklığa yönlendirdi. Deneyimli el çabukluğuyla, baş muhafız boyunduruğu çözdü ve iki muhafız sırıkları çekip çıkardı. Tasma çıkarıldı ve diğer muhafız çizmesini mahkûmun sırtına koyup gereksiz bir güçle onu hücreye itti.

Mahkûm bir adım tökezledi, ama kendini toparlayıp durdu. Diğerleri merakla izliyordu. "Bütün bunlar da neyin nesi?" diye sordu birisi.

Yeni gelen mahkûm omuzlarını silkti. "Beni tutuklamaya kalktıklarında, muhafızlarından birkaçını silahsız bıraktım. Buna karşı çıktılar."

"Onları silahsız mı bıraktın?" dedi başka bir mahkûm. "Nasıl yaptın?"

Genç adam boş bir taş banka oturdu. "Silahlarını aldım. Nasıl yaptığımı sanıyordun?"

Mahkûmlardan birkaçı yeni gelene adını sordu, ama yeni mahkûm dik oturup gözlerini kapayınca, daha fazla konuşma olmadı. Ayakları karşı uyluklarının üstünde bağdaş kurmuş ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini dizlerinin üzerine koymuştu.

Diğer mahkûmlar birkaç dakika onu izledikten sonra, oturup kendilerini bekleyen kaderi beklemek için yerlerine döndüler.

Bir saat sonra koridorun kapısı tekrar açıldı ve içeri bir asker birliği girdi. Birliğin arkasından Erik'in daha önce gördüğü Lord James geldi. Ardından içeri bir kadın girince, hücredeki adamlar mırıldanmaya başladı. Kadın yaşlıydı, ya da en azından Erik'e öyle geliyordu. Her halükarda annesinden daha yaşlıydı. Saçları şaşırtıcı derecede beyazdı ve kaşları, Erik'e saçlarının her zaman bu renkte olduğunu düşündürecek kadar soluktu. Yüzündeki çizgilere rağmen, Erik kadının hoş olduğunu düşündü. Gençken güzel olmalıydı. Gözleri garip bir maviydi. Hücrenin karanlığında neredeyse mor gözüküyordu. Yüzündeki hüzün ifadesine rağmen, hal ve hareketlerinden soyluluk akıyordu.

Erik bu ifadenin sebebinin ne olabileceğini merak etti: Bugün Prens'in huzurunda yargılanacak olan adamlarla ilgili bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Kadın parmaklıkların önünde durunca, asık yüzlü mahkûmlar tamamen sessizleşti. Erik, bazı nedenlerden dolayı, at arabasında yoldan geçen her soylu hanıma yapacağı gibi perçemine dokunma ihtiyacı hissederek ayağa kalkmış olduğunu fark etti. Roo da Erik'in yaptığını yaptı ve çok geçmeden bütün mahkûmlar ayakta duruyordu.

Kadın parmaklıkları kavrarken, pisliğe ve hücrenin berbat kokusuna aldırış etmedi. Sessizce her yüzü tek tek inceledi. Bakışları sonunda Erik'e çevrildiğinde, Erik aniden korktuğunu fark etti. Annesini ve Rosalyn'i düşündü ve Rosalyn'i düşünmesi Stefan'ı düşünmesine sebep oldu ve aniden kendinden utandı. Kadına daha fazla bakamadı ve bakışlarını yere çevirdi.

Kadın uzun dakikalar boyunca sessizce dikildi. Pahalı ve güzel elbisesi paslı demir parmaklıklara dayandığı için pislenmişti. Erik kafasını kaldırıp bakınca, kadının mahkûmdan mahkûma geçen bakışlarına yalnızca yeni gelen mahkûmun dayanabildiğini, hatta bir

noktada mahkûmun hafifçe gülümsediğini gördü. Ama birkaç adam için kadının delici bakışları çok fazla gelmişti ve ağlamaya başlamışlardı. Ardından kadının gözleri dolmaya başladı ve "Yeterli," dedi.

Lord James kısaca başıyla onayladı ve iki muhafıza kadına eşlik etmelerini işaret etti. Onlar dışarı çıktığı zaman Lord James, "Bu öğleden sonra duruşmaya çıkacaksınız," dedi. "Krallık'ın adaleti hızlıdır; cezası idam olan suçlardan suçlu bulunanlar bu hücreye geri getirilecek ve yarın sabah asılacaklar. Size son bir yemek ve tanrılarla barışmanız için zaman verilecek. Günah çıkarmak isteyenler için on iki düzenin rahibi gelecek. Bir rahiple konuşmak istemeyenleriniz zamanlarını günahlarının üstünde düşünüp taşınarak geçirebilir. Bir avukatınız varsa, Prens Nicholas'ın huzurunda sizin adınıza konuşmasına izin verilecek; avukatınız yoksa kendi adınıza konuşmanız gerekiyor, aksi takdirde Krallık, hakkınızda yapılan suçlardan sizi suçlu bulacaktır. Temyiz hakkınız yok, bu yüzden ifadeniz ikna edici olsun. Prens'in üstüne çıkabilecek tek insan Kral'dır ve kendisi bu aralar çok meşgul."

Krondor Dükü başka bir şey söylemeden döndü ve hücre blokunu terk etti. Koridorun dışında bekleyen bir muhafız elini içeri uzatıp, Dük'ün arkasından kapıyı kapadı.

Mahkûmlar uzun bir süre sessizce durdu. Derken birisi, Kaypak Tom denilen adam, "O cadıdaki bir şey kanımı dondurdu," dedi.

"Kendimi, sanki annem beni festival gününde kardeşimin şekerlerini yerken yakalamış gibi hissettim," dedi bir başkası.

Yavaş yavaş oturdular ve herkes yerine döndüğünde Roo Erik'e dönüp, "Bütün bu olanlar da neyin nesiydi?" diye sordu.

Erik omuzlarını silkti. "Ben de senin bildiğin kadarını biliyorum." "Zihinlerinizi okuyordu," dedi yeni gelen, düşüncelere dalmış pozunu takınırken. "Ne?" dedi adamlardan birkaçı. "Zihinlerimizi mi okuyordu?"

Yeni gelen gözlerini açmadan çok hafif bir gülümsemeyle, " Birtakım adamlar arıyordu," dedi. Ardından gözleri aniden açıldı ve mahkûmlara göz gezdirdi. "Sanırım aradıklarını buldu." Bir süre Erik'e bakıp, "Evet, sanırım buldu," dedi.

Öğle yemeği sade ama doyurucuydu. Muhafızlar bir kova sebze yahnisinin yanında bir tabak dolusu somun ekmek ve sert peynir getirmişti. Bıçak, çatal ya da potansiyel silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey yoktu. Sadece yahni için küt kenarlı tahta kâseler getirilmişti. Kendini birdenbire aç bulan Erik omuz atarak, muhafızların yiyeceği dağıttığı parmaklıkların önünde biriken kalabalığı yardı.

"Bakın hele!" diye bağırdı bir muhafız. "Gerçi yarın asılacak olmanıza rağmen neden bu kadar iştahlı olduğunuz beni aşıyor, ama hepinize yetecek kadar yiyecek var."

Erik bir kâse alıp, bir somun ekmek ve iri bir parça peynir kaptı ve oturmakta olan Roo'nun yanına gitti. "Hiçbir şey yemeyecek misin?"

Roo, "Eğer muhafızlar yalan söylemiyorsa, parmaklıklara gittiğimde daha yemek olacak," dedi. Yavaşça ayağa kalktı ve kalabalığın azalmaya başladığı yere gitti, kâsesini aldı ve muhafızların metal bir kepçeyle doldurması için parmaklıklara dayadı. Ardından bir somun ekmek ve bir parça peynir verdiler ve Erik'in yanına döndü.

Mahkûmlardan biri, "Buranın yemekleri anneminkilerden daha iyi!" dedi.

İki adam hafifçe güldü, ama diğerleri sessizce yemeye devam etti.

Yemekten kısa bir süre sonra, muhafızlar mahkûmları Prens'in huzuruna götürmeye geldi. Her adamın ayağındaki prangalar, bileklerindeki kelepçeler, tasmalar ve bütün zincirler incelendi. En son gelen mahkûm, Isalani, boyunduruğu takılırken sessizce durdu. "Size zorluk çıkartmayacağım," dedi. Ardından, esrarengiz bir

gülümsemeyle, "Olacaklar ilgimi çekiyor," diye ekledi. Muhafız çavuşu bunu düşünüyormuş gibi göründü, ama sessizce hücreden çıktı ve mahkûmun arkasındaki yerini aldı. Muhafız çavuşu, her şeyin tamam olduğunu anlatmak için başıyla işaret verdi ve diğer mahkûmlar da sıraya sokuldu.

"Pekâlâ, içinizden herhangi biri kaçmaya kalkarsa, vurulur ve bu onun sonu olur. Arbalet okunu ipe tercih ederseniz, işte fırsatınız. Ama sizi uyarıyorum, eğer ok sizi hemen öldürmezse, ölümünüz iğrenç ve acınası olur. Bir adamın ciğerlerinin dışarı çıktığını gördüm; berbat bir manzaraydı. Mahkûmları götürün!" Bir okçu bölüğü, mahkûmların yürüdüğü koridora dizilmişti ve artık sayıları on iki olan mahkûmlar sarayda Prens'in salonuna doğru ilerlemeye başladı.

Kirli, çaresiz ve perişan mahkûmlar, krallıktaki en güçlü ikinci adamın, Nicholas'ın, Adalar Krallığı'nın Batı Toprakları'nın Prensi, Kral Borric'in kardeşi, Taç'ın Meşru Varisi'nin huzuruna götürüldü. Prens kırklı yaşlarındaydı ve saçları neredeyse tamamen siyahtı. Gözleri koyu kahverengiydi ve son derece hüzünlüydü; babasını defnetmenin sıkıntısını yaşadığı gün gibi ortadaydı.

Yas tuttuğu için siyah giymişti ve görevini gösteren tek nişan kraliyet yüzüğüydü. Salonun sonundaki bir platformun üzerine yerleştirilmiş geniş bir tahtta oturuyordu. Sadece günler önce, babasının hükümdarlığı sırasında annesi tarafından kullanılan yanındaki taht boştu. Dul Prenses Anita, konutunda inzivaya çekilmişti.

Tahtın yanında Krondor Dükü Lord James ve onun yanında da, Isalani'nin zihinleri okuduğunu söylediği gizemli kadın duruyordu.

Mahkûmlar Prens'in huzuruna getirildi ve muhafız çavuşu, başlarını eğerek selam vermelerini emretmek zorunda kaldı. Mahkûmlar beceriksizce bir girişimde bulundu ve sonunda mahkeme başladı.

Birkaç tane seyirci salonun kenarlarına dizilmişti ve Erik Sebastian Lender'ın de orada olduğunu fark etti. Bu onu günlerdir olduğundan biraz daha iyi hissettirdi. İlk mahkûm, Tomas Reed adında bir adam,

Prens'in huzuruna çağırıldı. Kaypak Tom denilen adamın Nicholas'ın huzuruna çıkması Erik'i şaşırttı. Nicholas küçümseyen bakışlarla Kaypak Tom'a baktı. "Suçlamalar nedir James?"

Krondor Dükü yazmana bakıp başını salladı. Yazman, "Tomas Reed hırsızlıkla ve John Corwin adındaki bir baharat tüccarının öldürülmesine yardakçılık etmekle suçlanıyor," dedi. "Savunman nedir?" diye sordu James.

Kaypak Tom salona göz gezdirdi ve Nicholas'a mümkün olduğunca samimi gelebilecek bir ifade takınmaya çalıştı. "Siz Majeste-" diye başladı.

"'Majesteleri,'" diye araya girdi James. "'Siz Majeste' değil, 'Majesteleri'."

Sanki en kötü suçu bu sosyal gafmış gibi sırıtarak, "Majesteleri, olay şöyle gerçekleş-" James, "Savunman nedir?" diye araya girdi.

"Ben de Majesteleri'ne bunu açıklamaya çalışıyordum efendim," derken, öfkeli gözler Dük'e baktı. "Önce savunma, sonra açıklama," dedi Prens Nicholas.

Tom bir an seçeneklerini düşünüyormuş gibi gözüktü. "Pekâlâ, açıkça söylemek gerekirse, sanırım suçlu olduğumu söylemek zorundayım, ama bir bakıma."

"Savunmana geç," dedi James. "Senin namına konuşacak birisi var mı?" "Sadece Biggo," dedi

Tom. "Biggo mu?" dedi Nicholas. James, "Bir sonraki sanık," dedi. "Ah, pekâlâ, olanları anlat öyleyse."

Tom, aslında dürüst işçileri dolandıran güvenilmez bir baharat tüccarıyla bozulan bir anlaşmada doğru şeyi yapmaya çalışan iki fakir işçinin olmayacak hikâyesini anlatmaya başladı. Tüccarın kalleş hareketleriyle karşılaştıklarında, baharat tüccarı bir bıçak çekmiş ve

sonrasında yaptıkları boğuşma sırasında kendi bıçağının üstüne düşmüştü. Kötülük eden adamın ölümüne üzülen haksızlığa uğrayan iki adam, sadece borçlarının karşılığı olan altını almıştı ki, bu da adamın üstündeki bütün paraya denk geliyordu. "Ve bize olan bütün borcu da bu değildi," dedi Tom. Nicholas James'e baktı. "Convin?"

"Oldukça dürüst," dedi James. "Bana söylenenlerden çıkardığım kadarıyla, ara sıra gümrüğün onayı olmaksızın bir miktar Kesh baharatı alıyormuş, ama bu alışılmadık bir durum değil." Nicholas, "John Convin'in size neden borcu vardı?" diye sordu.

Tom gözlerinde vahşi bir ışıkla, "Şey, doğrusunu söylemek gerekirse Majesteleri, biz, Liman İdaresi'ndeki gümrük ofisinin dikkatini çekme derdine girmeden tüccara bir miktar Kesh baharatı getiriyorduk, anlarsınız ya. Bunu yalnızca ailelerimizin geçimini sağlamak için yapıyorduk," dedi.

Nicholas sessizce duran kadına göz attı. Erik Prens'in bakışlarını takip etti. Kadın bir an Tom'a baktıktan sonra hafifçe kafasını iki yana salladı.

Nicholas, "Krallıkın talebi nedir?" diye sordu. James, "Tomas Reed kendisinin Hırsızlar Loncası'nın bir üyesi olduğunu itiraf eden sabıkalı bir suçludur," dedi.

"Bir dakika lordum!" diye bağırdı Tomas. "Ben sadece muhafızların biraz saygısını kazanmaya çalışarak hava atıyordum-"

James araya girmeyi duymazdan geldi. "Krallık idamını istiyor."
"Kabul edilmiştir."

Bu tek kelimeyle, Kaypak Tom idam cezasına çarptırılmıştı.

Erik Roo'ya baktı ve arkadaşının gözlerindeki korkunun, kendi gözlerinde de olup olmadığını merak etti.

Her mahkûm yavaş yavaş adaletin önüne getiriliyordu ve her savunmanın sonunda Erik, Prens'in kadına baktığını gördü. Kadın Biggo'nun yargılanmasında başını hafifçe sallaması hariç, her seferinde kafasını iki yana salladı. Ama, Biggo da diğerleriyle birlikte darağacına gönderildiği için, bunun bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu.

Geriye yargılanacak yarıdan az adam kaldığında yazman, "Sho Pi!" diye seslendi.

Isalani Prens'in huzuruna getirildi ve James suçlamaları okudu: "Sho Pi, Kesh vatandaşı,

Majesteleri. Kavga çıkartmaktan tutuklandı. Bir muhafızı öldürdü." "Savunman?" diye sordu Prens. Isalani gülümsedi. "Savunma mı? Savunmam yok, Majesteleri. Olaylar söylenildiği gibidir." "O halde ifadeyi suçlu olarak girin," dedi Nicholas. "Karar verilmeden önce söylemek istediğin herhangi bir şey var mı?"

Gülümsemesi yayıldı ve Isalani, "Olaylar ve gerçek birbirleriyle değiştirilemez," dedi. "Ben, eskiden Dala düzeninin bir keşişi olan zavallı bir öğrenciden başka bir şey değilim. Ustamı bulmak üzere gönderildim."

"Ustan mı?" diye sordu Nicholas, görünüşe bakılırsa hikâye ilgisini çekmişti. Bugün, şimdiye kadar duyduğu alışılagelmiş savunmalardan kesinlikle farklıydı. "Kim o?"

"Bilmiyorum. Eğitim gördüğüm manastırda, dövüş sanatları hariç sıradan bir öğrenciydim. Bu işe layık olmadığımı itiraf ettim ve başrahip, bir ustam varsa bile düzenin dışında olduğunu ve onu insanların her gün kavga ettiği bir şehirde aramam gerektiğini söyleyerek beni dışarı gönderdi." Omuzlarını silkti. "Gerçek çoğu kez şaka olarak ortaya çıkar. Günlerce, eski başrahibimin söylediği şey üzerine enine boyuna düşündüm. Açlıkla gelen bir kavrayışla, yurdumdan çok uzak olmasına rağmen, ustamı sizin şehrinizde aramaya karar verdim. Yolculuk yapıp çalıştım ve bir hafta önce de

Krondor'a geldim." "O zamandan beri üç kere tutuklandı," dedi James.

Sho Pi denilen adam omuzlarını silkti. "Ne yazık ki bu doğru… Birçok kusurum var ve onlardan biri de öfke. Kâğıt oyunlarında hile yaptılar ve itiraz ettiğim zaman da kavga çıktı ve şehir muhafızlarınıza suçsuz olduğumu söyleyince saldırıya uğradım. Ben yalnızca kendimi savundum." "Kavga sırasında bir muhafızı öldürdü," dedi James.

"Bu doğru mu?" diye sordu Nicholas.

"Ne yazık ki, ama asla birisini öldürmek niyetinde olmadığımı söyleyebilirim. Yalnızca onu silahsız bırakmaya çalışıyordum. Beklenmedik bir biçimde benden uzaklaştığında kılıcını almıştım. Diğer muhafızın üstüne gitti ve o da onu, elimde tutmakta olduğum kılıcın üstüne itti. Çok üzücü, ama oldu." Sanki hayatı için kendini savunan biri değil de, ders anlatan bir öğrenciymiş gibi gayet sakin konuşuyordu.

Prens kadına baktı. Kadın hafifçe başıyla onayladı. Ardından Prens, "Krallık'ın talebi nedir?" diye sordu.

"Krallık, hapishane ekibinde otuz yıl çalışma cezası istiyor." "Kabul edilmiştir," dedi Nicholas.

Erik'in anlayamadığı sebeplerden dolayı Sho Pi bundan keyif almış gibi görünüyordu.

İki adam için daha ölüm emri verildi; ardından, geriye sadece Erik ve Roo kaldı. İsimleri okundu. Sebastian Lender Erik ile birlikte öne çıkınca James, "Majesteleri, özel bir durumumuz var," dedi. "Erik von Darkmoor ve Rupert Avery, Stefan, Baron von Darkmoor'u öldürmekle suçlanıyor." "Savunmanız nedir?" diye sordu Nicholas.

İkisi de daha ağızlarını açamadan Lender, "İzin verirseniz Majesteleri, bu iki gencin suçu reddettiğinin kayıtlara geçmesini

istiyorum," dedi.

Nicholas gülümseyip arkasına yaslandı. "Lender, değil mi? Babamı sayısız kere kızdırdığını hatırlıyorum. Şimdi sebebini anlıyorum. Pekâlâ." Erik ile Rupert'e baktı. "Söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Yine ikisi de ağzını açamadan Lender, "Elimde Majesteleri, Darkmoor'daki Saray Nazırı'nın ve yerel tapınaklardan yeminli iki rahibin huzurunda, bu iki genç adına konuşabileceğimi gösteren belgeler var," dedi. Büyük, deri bir evrak çantası açtı ve deste deste kâğıt çıkardı. "Elimizde sadece Kılkuyruk Hanı'nın sahibi Milo'nun kızı Rosalyn'in yeminli ifadesi yok; kavgaya giden olaylara tanık olan birkaç muhafızın ve Baron Manfred von Darkmoor'un olaydan önce ağabeyi Stefan'ın ruhsal durumu ile ilgili verdiği ifade var." Belgeleri, kısa bir süre içinde bu kadar çok miktardaki belgeyi gözden geçirme zorunluluğuna canı sıkılmış gözüken James'e verdi.

"Krondor Düküm o belgeleri incelerken Efendi Lender, bu gençlerin olanları anlatmasını dinlemekten memnuniyet duyarım."

Erik, onun başlaması gerektiğini işaret ederek Roo'ya baktı. "Olay, Ravensburg'deki Şarap Üreticilerinin ve Tüccarlarının Salonu'nun önündeki çeşmede başladı, Majesteleri. Rosalyn Erik'i aramaya geldiğinde, birkaç kişiyle birlikte oradaydım. Ben onunla konuşurken, Baron'un oğulları Stefan ve Manfred geldi ve Rosalyn ile konuşmaya başladılar. Manfred Stefan'a, çok hasta olan babalarının yanına dönmeleri gerektiğini söyleyip duruyordu, ama Stefan, 'Erik'in kızı' hakkında konuşmaya devam etti. Piç bir demirciyle zaman kaybetmek için ne kadar da tatlı olduğu gibi şeyler söyleyip duruyordu."

Nicholas arkasına yaslandı. Olay ilgisini çekmiş gibiydi. Roo, Erik'in Stefan’ın arkasından koşusuna ve ardından çıkan kavgaya kadar hatırlayabildiği her şeyi anlattı. Bitirdiği zaman, Nicholas olayı Erik'in

anlatmasını istedi. Erik, üvey kardeşinin hayatını almanın sorumluluğundan kaçınmaya çalışmadan, sakince olayı anlattı.

Olay anlatıldığı zaman Nicholas, "Neden kaçtınız?" diye sordu.

Erik omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Sanki..." Bir süre önüne baktıktan sonra kafasını kaldırıp Nicholas'a baktı. "Domuz herifi öldürüp asılmaktan kurtulmam imkânsız gibi geldi." "Ondan bu kadar mı nefret ediyordun?"

Erik, "Düşündüğümden de fazla, Majesteleri," dedi. Başını arkadaşına doğru eğerek, "Roo bunu benden çok önce fark etmişti," dedi. "Bir keresinde bana, bir gün Stefan'ı öldürmek zorunda kalabileceğimi söylemişti. Stefan ve ben o geceden önce yalnızca üç kere karşılaşmıştık ve üçünde de, bana isimler takarak, anneme hakaret ederek ve onun mirasını istediğimi iddia ederek bela çıkarmaya çalıştı."

"Bunlarda doğruluk payı var mıydı?"

Erik omuzlarını silkti. "Zannetmiyorum. Soylu olmak ya da bir makam sahibi olmak konusunu hiç düşünmedim. Ben demirciyim ve Darkmoor'daki en iyi at bakıcısıyım. Bana inanmıyorsanız, Baron'un Kılıç Ustası Owen Greylock'a sorun. Ben sadece bir lonca nişanı ve bir demirhanem olsun istedim, daha fazlasını değil. Annem yalnızca doğru dürüst bir adım olsun istiyordu. Stefan'ı endişelendiren annemin bu hırsıydı. Ama annemin günün birinde bir soylu olabileceğime dair bir hayali vardıysa bile, benim asla böyle bir hayalim olmadı. İsme zaten sahiptim." Sesi alçaldı ve ses tonu neredeyse küstahlaştı. "Babam, en azından bana bunu bıraktı. Toplum içinde asla von Darkmoor olduğumu inkâr etmedi. Bu yüzden ben de bu adı ölene kadar taşıyacağım."

Roo gözle görülür bir şekilde irkildi. Nicholas iç geçirdi. "Bu çok karışık bir durum... Lord James, bir öneriniz var mı?"

James hâlâ Lender’ın ona verdiği belgelere göz gezdiriyordu. "Majesteleri, bu davayı inceleme altına almanızı öneririm. Akşam yemeğinden sonra size Krallık’ın önerisini sunarım."

"Kabul edildi," dedi Nicholas. "Dava ertelenmiştir." Muhafızlar mahkûmlara yürümelerini işaret etti ve Erik ile Roo diğerlerinin yanına götürüldüklerini fark ettiler. Erik Lender'a baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Lender umutlu gözükmüyordu. "Düşünecek. Akşam yemeğinden sonra öğrenirsiniz." Tahtından kalkıp odasına gitmek için salondan ayrılan Prens'i izleyen Lender, "Her halükarda sabaha kadar sonuca bağlanmış olur," dedi.

Muhafızlar onları sırada en arkada duran Sho Pi'nin arkasına götürdü ve Roo, "Sence karar ne olur?" diye sordu.

"Kaçmamış ve duruşmada anlattıklarınızı hemen anlatmış olsaydınız, sanırım Nicholas size inanma eğiliminde olurdu, ama kaçtınız ve bu da aleyhinize sayılıyor." Muhafızlar mahkûmları sıraya zincirlerken sessiz kaldı. Ardından, "Kötü giderse, darağacı," dedi. "İyi giderse, çalışma ekibinde otuz yıl. En iyi ihtimalle Kraliyet Donanması'nda on yıl hizmet edersiniz."

Muhafızlar yürümelerini emretti ve Sho Pi aniden omzunun üstünden Erik'e baktı. "Ya da başka bir şey..." Esrarengiz bir biçimde gülümsedi. Erik, otuz yıl ağır iş cezasına çarptırılmış birisi için davranışlarının garip olduğunu düşündü.

Mahkûmlar, ölüm hücresine götürülmek üzere salondan çıkarıldı.

Ölüm cezasına çarptırılanlar, uyuşuk bir çaresizlikle çılgınca bir öfke arasında gidip geliyordu. Kaypak Tom korkudan ne yapacağını şaşırmıştı; muhafızların hakkından gelip saraydan kaçmak için plan üstüne plan yaparak hücrede volta atıyordu. Şakacıların, yakalanmış olan kardeşlerini kurtarmak üzere saraya baskın düzenlemek için bir

isyan belirtisi bekliyor olduğuna inanıyordu. Bir saat sonra Biggo ayağa kalkıp, "Yeter delikanlı," dedi. "Asılacaksın."

Kaypak Tom'un gözleri büyüdü ve bir çığlıkla arkadaşının gırtlağına yapışarak üzerine çullandı. Biggo Tom'un bileklerini kavradı ve adamın ellerini açarak boğazından uzaklaştırmaya başladı. Elleri yanlara açıldıkça, Tom'un suratı Biggo'nunkine yaklaştı. Biggo aniden Tom'a kafa attı ve bilincini kaybederken Tom'un gözleri kaydı.

Biggo, Kaypak Tom'un gevşemiş bedenini saman yayılmış bir köşeye yerleştirdi. "Bu bir süreliğine ortalığı sessizleştirir," dedi.

Birisi, "İstediğin bu mu?" diye sordu. "Huzur? İyi, yarın sabah hiç ihtiyacın olmadığı kadar huzur bulacaksın Biggo. Belki de Tom haklıdır. Muhafızlarla savaşarak ölmemiz gerekiyordur" Biggo güldü. "Neyle? Tahta kâselerle mi?" "Ölmekten mi korkuyorsun?" diye sordu adam.

Biggo çenesini ovuşturdu. "Herkes ölür delikanlı; tek sorun bunun ne zaman gerçekleşeceğidir. Bu kanunsuz yola girdiğin an, darağacına mahkûm oldun, hoşuna gitse de, gitmese de." İç geçirdi. Düşünceli gözüküyordu. "İşlerini yaptıkları için muhafızları öldürmek bana doğru gelmiyor. Biz nasılsa öleceğiz. Acıyı arttırmanın ne anlamı var ki? Bazılarının karıları ve çocukları var." Oturduğu taş bankın arkasındaki çıkıntıya dirseklerini dayayarak arkasına yaslandı. "Asılmak o kadar da kötü olmayabilir. Ya boynun kırılır," parmağını şaklattı "ve ölürsün, ya da boğulursun. Düşünüyorum da, boğulmak o kadar da kötü değil. Bir keresinde bir kavgada boğuluyordum. Epey başın dönüyor ve her yer kararıyor. Bir de şu parlak ışık var... Hayır delikanlı, her şey çabucak bitecek." Başka bir adam, "Yeter Biggo," dedi. "Biz senin gibi tapınağa giden insanlar değiliz."

"Boğulmaktan bahsetmem beni dindar bir insan yapmaz Aaron. Sarsak Jake, Kurnaz Billy'nin kafasına sandalye geçirmiş olmasaydı, orada ölecektim. O zaman, artık tanrılara karşı dürüst olmanın zamanının geldiğine karar verdim. Lims-Kragma'nın tapınağına

gittim ve bir rahiple konuştum ve bağış yaptım ve yürüyemeyecek kadar hasta olduğum zamanlar hariç, hiçbir kutsal günü kaçırmadım." Geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yarın, Ölüm Tanrıçası'nın salonunda olduğumda ve bana, 'Biggo, hiçbiri olmak istemesen de, sen bir yalancı, bir hırsız ve bir katilsin, ama en azından dindar bir piçsin,' dediğinde, ona gülümseyip, 'Haklısınız, Majesteleri,' diyeceğim. Bunun bir parça değeri olmalı."

Erik bu şartlar altında komik bir şey bulmakta zorlandığını fark etti. Roo da, bu idam mahkûmlarının arasına katılmaktan korktuğu için ağladı ağlayacaktı. Ölüm hükmü verilmemiş üç kişi Sho Pi, Erik ve Roo'ydu. Sho Pi, ders alması için izleyip, idamdan sonra iş ekibine aktarılacaktı. Önündeki otuz yılı taşocağından kaya çekerek ya da kraliyet limanının dibini temizleyerek geçirme olasılığından hiç de rahatsız değilmiş gibi gözüküyordu. Bazı genç adamların otuz yılı sağ olarak tamamladıkları söyleniyordu, bu yüzden Sho Pi'nin bir gün, bir yolunu bulup bir hayat kurabilen, ellilerinde mahvolmuş bir adam olarak sağ çıkması mümkündü. Çoğu adam için bu sadece ölümü ertelemekti.

Hücrenin kapısı açıldı ve Erik, Lender olabileceğini düşünerek yarı umutlu, yarı korku dolu bir şekilde kimin geldiğini görmek için kapıya baktı. Akşam yemeği getiren muhafızlardı. Yine ekmek ve peynir vardı, ama bu kez yahninin içinde et ve her mahkûm için bir kadeh şarap bulunuyordu.

Erik endişeli olmasına karşın aç olduğunu fark etti, ama Roo, kıvrılıp duygusal çöküntüden dolayı uyuyarak yemeğe aldırış etmedi. Gelip Erik'in yanına oturan Isalani hariç, adamlar sessizce yemeklerini yedi. "Serbest bırakılacağını düşünüyor musun?" diye sordu Isalani.

Erik bir süre uzaklara dalmış gitmiş gibiydi. "Hayır, sanırım kaçmamış olsaydık ve davacılarımızı sindirseydik, belki. Stefan'ın kılıcından dolayı omzumdan akan kanı görmüş olsalardı, o zaman belki.

"Bu durumda, sanırım ya asılacağız ya da iş ekibinde senin yanında hayatlarımızı tüketeceğiz." Isalani, "Hiç zannetmiyorum," dedi.

"Böyle söylemenin sebebi nedir?"

"O kadın. Nedenini bilmiyorum, ama Prens'in huzuruna çıktığımız zaman düşünmekte olduğumuz şeyleri anlaması önemliydi."

"İddia ettiğin gibi zihin okuyorsa, doğru söyleyip söylemediğimizi anlamak içindir." "Hayır, başka bir şey..."

"Ne?" "Emin değilim. Belki nasıl insanlar olduğumuzdur."

Erik yemeğini bitirdi ve Roo da hiç itiraz etmeyince onun şarabını da içti. Akşam olunca kapı tekrar açıldı.

Erik döndü ve içeri, yanında Darkmoor üniforması giyen iki muhafız ve Prens'in renklerini taşıyan iki muhafızla birlikte Manfred von Darkmoor'un girdiğini görünce şaşkına döndü. Manfred başıyla Erik'e, özel olarak konuşabilecekleri, hücrenin uzak ucuna gelmesini işaret etti.

Erik yavaşça ayağa kalktı ve iki üvey kardeş hücrenin uzak ucuna giderken, muhafızlar uzakta durdu. Erik Manfred'in konuşmasını bekleyerek hiçbir şey söylemedi.

Manfred bir süre Erik'e baktıktan sonra, "Pekâlâ, sanırım neden burada olduğumu merak ediyorsundur," dedi.

"Bunu düşündüğüm çok açık," dedi Erik.

"Doğrusunu istersen, buraya neden geldiğimden emin değilim.

Belki de bir kardeşi kaybettiğim ve tanımadığım diğerini de kaybetmek üzere olduğum içindir." "Belki de kaybolmam birader" dedi Erik soğuk bir şekilde. "Prens ifadeleri incelemeye aldı ve çok yetenekli bir avukatım var."

"Duydum." Manfred Erik'i baştan aşağı süzdü. "Dış görünüş olarak gerçekten babama benziyorsun.

Ama sanırım içinde annenin katılığını taşıyorsun." "Neden böyle söyledin?"

"Sen babamızı hiç tanımadın; birçok açıdan zayıf bir adamdı," dedi Manfred. "Onu elbette severdim, ama onu takdir etmek zordu. Kavgadan kaçardı, çoğunlukla annemle olanlardan ve sık sık halkın karşısına çıkmaktan nefret ederdi." İronik bir gülümsemeyle ekledi, "Diğer taraftan ben, bundan oldukça hoşlandığımı fark ettim." Yenindeki hayali bir tozu alarak, "Stefan'ı öldürdüğün için senden nefret mi etmeliyim, yoksa beni baron yaptığın için sana teşekkür mü etmeliyim bilemiyorum," dedi. "Ama her iki şekilde de, annem, darağacına gönderilmeni sağlamak için şu anda Prens ile konuşmaya gidiyor." Erik, "Annen benden neden bu kadar nefret ediyor?" diye sordu.

Manfred, "Aslında senden nefret ettiğini sanmıyorum," dedi. "Daha çok korkuyor gibi. Onun nefret ettiği kişi babamızdı."

Erik şaşırmış görünüyordu, "Neden?"

"Babam kadınları severdi ve annem, babamın onunla zorla evlendirildiğini biliyordu. Öğrendiğim kadarıyla, ben doğduktan sonra sadece ismen karıkoca olmuşlar. Şatomuzda çalışan hizmetkârların sadece erkekler ya da çirkin kadınlar olmasını sağlayan annemdi; babamın güzel ve genç kızlarda gözü vardı. Annemin aldığı önlemlere rağmen, babam şatodan atla bir günlük mesafedeki her güzel kadını buldu. Stefan bu yönüyle babama çok benziyordu. Senin kızını alıp onunla gönül eğlendirirse, seni gerçekten inciteceğini düşünüyordu."

"Rosalyn benim kızım değildi," dedi Erik. "Daha çok kardeşim gibiydi."

"Daha iyi ya," dedi Manfred. "Bunu bilmek onu memnun ederdi. Gözünün önünde anneni götürebilseydi, bu daha da çok hoşuna giderdi." Sesini alçaktı. "Stefan kötücül piçin tekiydi Erik, acı vermekten zevk alan kötü ruhlu bir domuzdu. Biliyorum, çünkü çoğu zaman ona karşı elimden bir şey gelmiyordu. Sadece cüsse olarak ona yetiştiğimde ve kendimi savunabildiğimde beni rahat bıraktı." Neredeyse fısıldayarak, "Cesedini gördüğümde, seni o dakika ellerimle öldürecek kadar öfkeliydim. Şoku yavaş yavaş atlattıktan sonra, Stefan'ın ölümüyle rahatladığımı hissettim. Onu öldürmekle dünyaya iyilik yaptınız, ama korkarım bu gerçek sana hiç de yardımcı olmayacak. Annem senin asıldığını görmek istiyor. Sanırım sana, en azından kardeşlerinden birinin senden nefret etmediğini söylemek için buraya geldim."

"Kardeşlerim mi?"

"Babamın tek piçi sen değilsin Erik. Bir sürü kardeşin var. Ama en büyükleri sensin ve annen bunu bütün dünyanın öğrenmesini sağladı. Sanırım yarın asılacak olmanın asıl sebebi bu." Erik bütün cesaretini toplamaya çalıştı. "Yine de Prens'in vereceği kararı bekleyeceğiz."

"Elbette," dedi Manfred. "Eğer bir yolunu bulup bu işten asılmadan kurtulursan, hapishane ekibindeki zamanını geçirdikten sonra bana bir mektup gönder." Döndü ve yürümeye başladıktan sonra Erik'e bakmak için tekrar döndü. "Ama yaşamak istiyorsan Darkmoor'a gelme."

Erik, Manfred gittikten sonra bir dakika tek başına durdu, ardından uyuyan Roo'nun bitişiğindeki yerine döndü.

Zaman geçip gitti ve Erik uyuyamadığını fark etti. Birkaç adam huzursuz bir şekilde kestiriyordu. Yalnızca Biggo ve Isalani rahatça uyuyabiliyormuş gibi gözüküyordu. İki kişi sessizce dua ederek oturuyordu.

Geceyarısı kapı açıldı ve içeriye çeşitli disiplinlerden bir avuç dolusu rahip girdi ve her biri rahatlamak isteyen mahkûmun karşısına geçti. Bu bir saat kadar sürdükten sonra rahipler gitti. Lender'dan hâlâ bir haber yoktu.

Erik sonunda uyuklamaya başladı, ama artan korkusuyla mücadele ederken kalbi delice çarpıp göğsü sıkışarak birkaç kez korkuyla uyandı.

Sessiz hücre blokunda birdenbire büyük bir şakırtı yankılandı ve Sebastian Lender içeri girerken Erik ayağa kalktı. Erik hafifçe tekmeleyerek Roo'yu uyandırdı ve ikili hücrenin uzak ucuna doğru seğirtti.

Erik Lender'ın elindeki şeye baktı ve korkudan göğsü sıkıştı. Adamın elinde, yumuşak deriden, kenarları dışarı kıvrılmış bir çift çizme vardı. Bunlar, sağlam ve ustalıkla yapılmış binici çizmeleriydi ve Erik Lender'ın çizmeyi neden getirdiğini biliyordu.

Erik, "Ölecek miyiz?" diye sordu.

Lender, "Evet," dedi. "Prens emri vereli bir saat olmadı." Lender çizmeleri parmaklıkların arasından Erik'e uzattı. "Üzgünüm. İkna edici bir savunma yaptığımı düşünüyordum, ama öldürdüğünüz adamın annesi Ran Dükü'nün kızı ve bu sarayda Kralınki kadar nüfuzu var. Kral'a danışıldı ve sonunda ikiniz de ölüm cezasına çarptırıldınız. Yapılabilecek hiçbir şey yok." Erik'in elindeki çizmeleri gösterdi. "Bu babanın sana son hediyesi; en azından asılmadan birkaç saat önce onlara sahip olmanın uygun olacağını düşündüm."
"Bizi asacaklar," diye fısıldadı Roo.

Erik parmaklıkların arasından çizmeleri uzattı. "Sat bunları Lender Usta. Babamın bana bıraktığı altının, ücretini karşılamadığını söylemiştin."

Lender çizmeleri geri itti. "Hayır, başarısız oldum. Altınlarını söyleyeceğin kişiye vereceğim. Ücret yok Erik."

Erik, "O halde altınları Ravensburg'deki anneme gönder," dedi. "Kılkuyruk Hanı'nda ve artık kendisine bakacak kimsesi yok. Ona, altınları akıllıca kullanmasını söyle. Ona bütün verebileceğim bu."

Lender başını salladı ve "Sana nazik davranmaları için tanrılara dua edeceğim Erik, sana da Rupert," dedi. "Bu vahşice şeyi yapmış olsanız bile, içinizde kötülük yok."

Lender, Darkmoor'dan gelen iki genç adamı ölüm hücresinin uzak köşesinde tek başlarına bırakırken, neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Erik hiçbir şey söylemeden çocukluk arkadaşına baktı. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Oturup kaba çizmelerini çıkardı ve binici çizmelerini giydi. Çizmeler ayağına, sanki onun için yapılmış gibi oturmuştu. Baldırının ortasına kadar gelen çizmeler bacağını yumuşak kadife gibi sarıyordu. Erik hayatı boyunca çalışsa bile bunun gibi bir çizme alamayacağını biliyordu.

İç geçirdi. En azından kısa bir süre de olsa onları, darağacına gitmeden önce günün geri kalanında giyebilecekti. Tek üzüntüsü, en azından bunları at sırtında deneyecek fırsatının olmamasıydı. Roo sırtını parmaklıklara dayamış, yerde oturuyordu. Gözleri korkudan ardına kadar açılmış bir şekilde Erik'e baktı ve "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu fısıldayarak.

Erik arkadaşını rahatlatmak için gülümsemeyi denedi, ama tek yapabildiği çarpık bir yüz buruşturmaydı. "Bekleyeceğiz." Daha fazla konuşmadılar.

-08-
SEÇİM

Kapı açıldı.

Erik uyuyakalmış olduğunu fark ederek, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. İçeri, mahkûmların olası ayaklanmasına karşı ağır silahlı muhafızlar girdi. Kapıdan son giren, garip bir adam olan Robert de Loungville'di.

"Dinleyin köpekler!" diye bağırdı. Sert sesi suratlarına deri bir eldiven gibi çarpmıştı. Pis bir gülümsemeyle, "Erkek gibi ölme zamanınız geldi!" Altı isim söyledi ve altıncısı Kaypak Tom'du. Tom, sanki bir yolunu bulup ikinci asılacak grubun arasına saklanabilirmiş gibi geri çekildi.

"Tomas Reed! Buraya gel!" diye emretti de Loungville.

Kaypak Tom, arkadaşı Biggo'nun arkasına biraz daha sinince, de Loungville kılıçlarını çekmiş iki muhafız gönderdi. Diğer mahkûmlar yana çekildi ve ikili kısa bir süre Tom'u yakalamakla uğraştıktan sonra sürükleyerek hücreden çıkardılar. Merhamet etmeleri için bağırmaya başladı ve darağacına gidene kadar ağlayıp bağırdı.

Hücrede çıt çıkmadı. Hücreden gittikçe uzaklaşırken, hepsi Tom'un haykırışlarını dinledi ve ardından çığlıklar bir kez daha yükselirken, hepsi birden hücrenin penceresinden bakmak için döndü. İlk altı mahkûm, hâlâ sürüklenerek götürülen ve sesi korkudan neredeyse tiz bir çığlığa dönüşen Tom hariç, tek sıra halinde yürüyordu. Onu sürükleyerek götüren muhafızların onu tekrar tekrar tokatlaması, sadece korkusunu arttırıyormuş gibi görünüyordu ve onu susturmak için bayıltmaktan başka çareleri yoktu. Çığlıklardan rahatsız oluyorlarsa bile, hiçbir şey belli etmiyorlardı; Tom, ölümüne bağırarak götürdükleri ilk adam değildi kesinlikle; çok geçmeden sessizleşecekti.

Erik parmaklıkların arasından tiksinti ve cazibenin bir karışımıyla, isteksizce, darağacına giden altı tahta basamağı çıkan ilk beş adamı izledi. Aklının çok uzak köşelerinde, çok geçmeden aynı şeyi kendisinin de tekrarlayacağını biliyordu, ama bu gerçeği kendine bir türlü kabul ettiremiyordu.

Bütün bunlar başka birisinin başına geliyordu sanki onun değil.

Adamlar ilmiklerin altına yerleştirilmiş kutulara çıktı. Tom da öleceği yere götürüldü. Tekmeliyor, tükürüyor ve onu sıkıca tutan muhafızları ısırmaya çalışıyordu. Muhafızlar onu kutunun üstüne çıkarttı ve başka bir muhafız Tom'un yanına çıkıp, ipi çabucak boynuna geçirdi. İki muhafız daha geldi ve altındaki kutuyu tekmeleyip, emir verilmeden önce ölmesin diye onu tuttu.

Erik ne beklemesi -bir çeşit bildiri ya da resmi bir ilam- gerektiğini bilmiyordu, ama Robert de Loungville, sırtı hücredeki adamlara dönük bir şekilde teklifsizce hükümlülerin önüne geçti. "Asın onları!" derken, sesi avluda yankılandı.

Muhafızlar adamların ayaklarının altındaki kutuları sertçe tekmeledi. De Loungville'in emriyle bayılıp asılı kalan adamın altındaki kutuyu kıpırdatmak için iki kez tekme atmak zorunda kalmışlardı. Kaypak Tom'un çığlıkları aniden kesildi. Erik, önündeki manzara karşısında midesinin büzüldüğünü hissetti; üç adam, boyunlarının kırıldığının belirtisi olarak gevşemişti; bir tanesi iki kez titredikten sonra öldü; ama son ikisi yavaşça boğulurken debelenmişti. Kaypak Tom son iki adamdan biriydi ve Erik'e, ölmesi imkânsız derecede uzun sürmüş gibi geldi. İnce yapılı hırsız debelenirken, topuklarından biri muhafızlardan birine çarpınca Biggo, "İnsanın bacaklarını bağlamalılar," dedi.

"Böyle debelenmek insanın onurunu iki paralık eder."

Erik'in yanında duran Roo, "Onur mu?" derken yanaklarından korku gözyaşları süzülüyordu. Biggo, "Şu andan itibaren insanın elinde fazla bir şey kalmıyor delikanlı," dedi. "İnsanlar dünyaya çıplak gelir

ve aynı şekilde gider. Üstündeki kıyafetin hiçbir anlamı yoktur. Ruhu çıplaktır. Ama cesaret ve onur, bunun bir parça değeri vardır diye düşünüyorum. Belki hiç kimseye bir şey ifade etmez, ama bir gün -asla bilemezsin- bu muhafızlardan biri karısına, 'Bir keresinde astığımız şu iri-yarı adamı hatırlıyorum; nasıl ölüneceğini biliyordu,' diyebilir."

Erik, Kaypak Tom'un debelenişini, ardından seğirmesini, ardından da hareketsiz kalışını izledi. Robert de Loungville, Erik'e çok uzun gibi gelen bir süre bekledi ve bir el hareketiyle, "İpleri kesin!" diye bağırdı.

Askerler ipleri kesip cesetleri idam sehpasından indirdi ve onları yere koymak için aşağıya taşırlarken, diğer askerler yeni ilmikler getirip yerlerine yerleştirdi.

Erik aniden onu almaya geldiklerini fark etti. Dizleri titremeye başladı ve düşmemek için elini pürüzlü taşa bastırarak duvara dayandı. Son kez taşa dokunuyorum, diye geçirdi içinden. Robert de Loungville bir muhafız birliğine sıraya geçmelerini işaret etti ve uygun adımda, onları bekleyen mahkûmların görüş alanından çıktılar.

Muhafızlar avludan ölüm hücresine ilerlerken, çizmelerinin taş üstünde çıkarttığı sesi duyabiliyorlardı. Daha da, daha da yaklaştılar ve Erik burada olmalarını ve her şeyin sona ermesini, ardından da ölüm hücresine hiç ulaşamamalarını diledi. Sanki duvarın kaba hissi ölümünün yaklaştığını bir şekilde yok sayabilirmiş gibi, elini sertçe duvara bastırdı.

Derken koridorun sonundaki kapı açıldı ve muhafızlar içeri girdi. Hücrenin kapısı açıldı ve de Loungville adlarını söyledi. Roo dördüncü, Erik beşinci ve asılmayacak tek kişi olan Sho Pi de sonuncuydu. Roo sıraya geçti ve korku dolu bir ifadeyle etrafına baktı. "Bir dakika, biz... oraya..." Muhafızlardan biri elini sertçe Roo'nun omzuna koydu. "Sırayı bozma delikanlı. O iyi bir adamdır." Roo kıpırdanmayı kesti, ama Erik'in anlayamadığı bir şeyler

söyleyerek ağzı hareket ederken, ardına kadar açılmış gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Erik etrafına göz attı ve sanki zehirlenmiş gibi, midesinde sıcak bir uyuşukluk hissetti. Ardından karnı ağrımaya başladı ve tuvaletini yapması gerektiğini fark etti ve birden ölürken altını pisleteceğinden korktu. Göğsünün sıkıştığını fark etti ve kendini nefes almaya zorladı. Yüzünden, koltukaltlarından ve kasıklarından ter akıyordu.

Ölecekti.

"Onu öldürmek istemedim..." dedi Roo, onu kurtaracak gücü olmayan adamlara yalvararak. Çavuş emri verdi. Mahkûmlar hücreden çıkartıldı ve Erik, ayakları kurşun gibi ve dizleri titriyorken, yürümeyi nasıl başardığını merak etti. Roo gözle görülür bir şekilde titriyordu. Erik arkadaşının omzuna dokunabilmeyi istedi, ama prangalar ve kelepçeler bu gibi hareketleri engelliyordu. Hücrenin koridorundan çıktılar.

Hükümlüler uzun bir koridorda ilerleyip, ucunda bir kat merdiven olan başka bir koridora girdiler. Merdivenden çıkıp bir köşeyi döndüler ve bir kapıdan geçerek gün ışığına çıktılar. Güneş hâlâ duvarların arkasındaydı, bu yüzden de gölgede ilerlediler, ama üzerlerindeki mavi gökyüzü, bugünün güzel bir gün olacağını gösteriyordu. Bu günü görebilmeyi isteyen Erik'in içi buruldu. Roo, ikide bir "Lütfen" ile kesilen anlaşılmaz sesler çıkararak açıkça ağlıyor, ama yürümeye devam ediyordu. Avluda duran altı cesedin yanından geçtiler. Cesetlerin yüklenmesi için bir ceset arabası getirilmişti. Erik cesetlere göz attı.

Neredeyse düşüyordu. Daha önce de ceset görmüştü, Tyndal'ı ölü bulmuş, Stefan'a ve öldürdüğü isimsiz hayduda bakmıştı, ama böylesini hiç görmemişti. Adamların yüzleri çarpılmıştı; özellikle de gözleri yuvalarından fırlayan Tom'un ve boğularak ölen diğer adamın. Boyunları kırılan diğer dördü korkunç görünüyordu. Gözleri

boş boş gökyüzüne bakıyordu. Cesetlerin başına çoktan sinekler üşüşmüştü ve hiç kimse onları uzaklaştırma zahmetine girmiyordu.

Erik birden basamakları çıkmakta olduğunu fark etti ve mesanesinin direncinin azaldığını hissetti. Tuvaletini yapma ihtiyacı duymamıştı, ama aniden, asılmadan önce tuvaletini yapmak üzere izin istemek için dayanılmaz bir dürtü hissetti. Bütün bedenine, derinlere gömülmüş anılarından kaynaklanan çocuksu bir utanç dalgası yayıldı ve yanaklarından yaşlar süzüldüğünü fark etti. Annesi, küçükken geceleri yatağını pislettiği için onu azarlardı ve kavrama gücünü aşan sebeplerden dolayı, altını pisletme düşüncesi, şu anda hayal edebileceği en kötü şey gibi geliyordu. İdrar ve dışkı kokusundan, diğerlerinin kontrollerini çoktan kaybettiği anlaşılıyordu; kontrollerini kaybedenlerin önündekiler mi, yoksa çoktan ölmüş olanlar mı olduğunu bilmiyordu. Kontrolünü kaybedip annesini çıldırtmamak için umutsuz bir istek hissetti.

Roo'ya bakmaya çalıştı, ama kendini aniden kutunun üstüne çıkarken buldu. Bir muhafız, duraksamadan Erik'in boynuna ilmiği ustalıkla yerleştirmek için yanına çıktı, ardından Erik'in ayaklarının altındaki kutuyu devirmeden indi. Bakmaya çalıştı, ama bir sebepten dolayı Roo'yu göremedi.

Erik titrediğini hissetti. İyi göremiyordu ve başının üstündeki parlak gökyüzünün ve duvarların altındaki siyah gölgelerin görüntüleri anlamsız geliyordu. Birkaç kişinin mırıltıyla dua ettiğini ve Roo'nun yavaşça sürekli, "Hayır... lütfen... hayır... lütfen," diye yalvardığını duydu.

Hayatlarının sonuna yaklaşırlarken, arkadaşına bir şeyler söyleyip söylememesi gerektiğini merak etti, ama hiçbir şey düşünemeden Robert de Loungville hükümlülerin önüne geldi. Şaşırtıcı bir açıklıkla, Erik asılmasını emredecek olan bu adamın her ayrıntısını görebiliyordu. Yanaklarını karartan hafifçe uzamış sakallarından, bu sabah aceleyle tıraş olduğu anlaşılıyordu. Sağ gözünün üstünde Erik'in daha önce fark etmemiş olduğu hafif bir yara izi vardı.

Üstünde Erik'in artık Krondor'un mührü -denizin üstündeki bir tepenin yükseklerinde süzülen bir kartal- olduğunu bildiği bir işaret olan kaliteli, kırmızı bir simge vardı. Mavi gözlüydü ve saç tıraşına ihtiyacı vardı. Erik çabucak nasıl bu kadar çok şey görebildiğini merak etti ve midesinin isyan ettiğini hissetti.

Korkudan kusmak üzereydi.

Ölüm cezası almamış tek mahkûm de Loungville'in yanına getirildi. De Loungville mahkûma dönüp, "Şunu izle de bir şeyler öğren Keshli," dedi.

Başıyla darağacındaki adamları göstererek, "Asın şunları!" dedi.

Erik ayaklarının altındaki kutuya güçlü bir darbe indirildiğini hissedince, korkuyla nefesini tuttu.

Roo'nun korku dolu çığlığını duydu ve ardından düştü.

Havada sallanırken gökyüzü dönüyordu. Tek düşüncesi yukarıdaki mavilikti. İpin sonuna geldiğini hissedince, "Anneciğim!" diye bağırdığını fark etti. Boynunun etrafındaki ip sıkılaşınca ani bir çekiş derisini yaktı, ardından başka bir çekişle düşmeye devam etti. Boynunun kırılmasını ya da soluk borusu ezilirken boğulmayı beklerken sertçe darağacı platformunun tahta zeminine düşünce, bütün vücudunun uyuştuğunu hissetti.

Aniden Robert de Loungville'in, "Ayağa kaldırın şunları!" diye bağırdığını duydu.

Kaba eller Erik'i sürüyerek doğrulttu. Erik, başka bir yerde olmanın verdiği yarı sersemletici hisle çevresine baktı ve kendisi gibi kafası karışmış yüz ifadeleriyle etrafına bakan sersemlemiş adamları gördü. Roo, karaya çıkmış balık gibi ağzı açık bakıyordu ve suratını tahtaya çarptığı yerde bir kızarıklık vardı. Gözleri şiş ve kırmızıydı ve bir bebek gibi ağlarken burnundan sümük akıyordu. Alnındaki bir kesikten kan akan Biggo, sanki Ölüm Tanrıçası ile karşılaşmasını

elinden alan bu kötücül şakayı anlamaya çalışıyormuş gibi etrafına baktı. Yanındaki adam, Billy Goodwin, gözlerini kapadı. Sanki hâlâ boğuluyormuş gibi nefes almaya çalışıyordu. Erik platformun uzak ucundaki adamın adını bilmiyordu, ama adam, diğerlerininki kadar şaşkın bir yüz ifadesiyle, sessizce ayağa kalktı.

"Şimdi beni dinleyin pislikler!" diye bağırdı Robert de Loungville. "Sizler ölü adamlarsınız." Hepsine tek tek göz gezdirdi. Sesini yükselterek, "Beni anlıyor musunuz?" diye sordu.

Başlarını salladılar, ama hiçbirinin anlamadığı belliydi.

"Resmi olarak ölüsünüz. Sözlerimden şüphe eden herkesi tekrar asabilirim ve bu kez ipi platformun orta kirişine bağlarız. Ya da isterseniz, memnuniyetle boğazınızı keserim."

Keshli mahkûma dönerek, "Diğerlerinin yanına git," dedi. Zincirlenmiş adamlar kaba bir biçimde merdivenlerden aşağı sürüklenerek ölü bedenlerin yanına getirildi.

Askerler beş adamın boynundan sarkan ilmikleri dibinden kesti ve iki asker de benzer bir ilmiği Sho Pi'nin boynuna geçirdi. "Ben onları çıkarmanızı söyleyene kadar, o ilmikler boynunuzda kalacak," diye bağırdı de Loungville.

Hâlâ şaşkın olan beş adamın yanına geldi ve yavaşça önlerinde yürürken tek tek gözlerini içine baktı. "Siz benimsiniz! Köle bile değilsiniz! Kölelerin hakları vardır! Sizin haklarınız yok. Şu andan itibaren, her nefesinizi benim isteğime göre alacaksınız. Artık benim havamı solumanızı istemediğime karar verirsem, boynunuzdaki o ilmiklere yakın muhafızlarım olacak ve nefes almayı bırakacaksınız. Beni anlıyor musunuz?"

Adamlardan birkaçı başlarını salladı ve Erik yavaşça, "Evet," dedi.

De Loungville neredeyse kükreyerek, "Size bir soru sorduğum zaman, sizi duyabilmem için yüksek sesle yanıt vereceksiniz!" diye

bağırdı. "Beni anlıyor musunuz?" Bu kez altı adam da, "Evet!" dedi. De Loungville döndü ve adamların önünde tekrar yürümeye başladı. "Bekliyorum!" "Evet efendim!" diyen Erik'ti.

Erik'in önünde duran de Loungville, yüzünü Erik'in yüzüne yaklaştırdı, öyle ki burunları arasında iki santimden daha az mesafe vardı. "Efendim! Ben bir efendiden fazlasıyım kara kurbağası! Annelerinizden, karılarınızdan, babalarınızdan ya da kardeşlerinizden! Şu andan itibaren ben sizin tanrınızım! Parmağımı şaklatırsam, gerçekten ölürsünüz. Şimdi, size bir soru sorduğum zaman, 'Evet, Çavuş de Loungville!' diye yanıt vereceksiniz. Anlaşıldı mı"

"Evet, Çavuş de Loungville!" dediler, sahte asılmadan dolayı ağrıyan boğazlarına rağmen neredeyse bağırarak.

"Şimdi şu adamları arabaya taşıyın pislikler," diye emir verdi de Loungville. "Her biriniz bir tanesini alacak."

Biggo öne çıktı, Kaypak Tom'un cesedini aldı ve çocuk taşır gibi arabaya koydu. Ceset arabasında iki mezarcı duruyordu ve bir sonrakine yer açmak için cesedi arabanın dibine çektiler. Erik bir ceset alıp -adamın adının ya da suçunun ne olduğundan emin değildi- arabaya taşıdı. Adamın yüzüne bakınca, onu tanımadığını fark etti. İki gündür gördüğü ve muhtemelen konuştuğu altı adamdan biri olduğunu biliyordu, ama bu adamın kim olduğunu hatırlayamıyordu.

Roo ayaklarının dibindeki adama baktı, ardından cesedi kaldırmaya çalıştı. Yaşlar, görünüşte hiç bitmeyen bir kaynaktan gelerek yanaklarından süzülürken uğraştı. Erik duraksadıktan sonra, Roo'ya yardım etmek için harekete geçti.

"Yerine dön von Darkmoor," diye emretti de Loungville.

"Bunu yapamaz," dedi Erik, sesinin hâlâ kısık ve boynunun ip yanığından dolayı acıdığını fark ederek. De Loungville'in gözleri

tehditkâr bir şekilde kısılınca Erik çabucak, "Çavuş de Loungville!" diye ekledi.

"Yapsa iyi olur," dedi de Loungville, "yoksa içinizden asılmaya geri gönderilecek ilk kişi o olur." Elindeki hançerle platformu gösterdi.

Erik, cesedi arabaya sürükleyecek gücü bulmaya çalışan Roo'yu izledi. Üç metre bir kilometre gibi gözüküyor olmalıydı. Erik Roo'nun asla güçlü birisi olmadığını biliyordu ve her zamanki canlılığı günler önce uçup gitmişti. Kolları sanki ıslak bir ipmiş gibi gözüküyordu ve cesedi umutsuzca sürüklerken bacaklarında güç kalmamıştı.

Sonunda ceset hareket etti, önce otuz santim, ardından altmış ve bir süre sonra bir otuz santim daha. Sanki zırh takımlarını bir dağın tepesine çıkarıyormuş gibi homurdanan Roo, cesedi arabanın dibine gelene kadar çekti. Ardından olduğu yere çöktü.

De Loungville yanına gidip, yüzünün Roo'nun yüzüyle aynı seviyede olması için çömeldi. "Ne?" diye öylesine yüksek sesle bağırdı ki, sesi neredeyse çığlık gibi çıktı. "Bu dürüst işçilerin oradan aşağı inip senin işini yapmalarını mı bekliyorsun?" Roo sessizce ölmeyi dileyerek, kafasını kaldırıp kısa boylu adama baktı.

De Loungville Roo'yu saçından tutarak ayağa kaldırdı ve elindeki hançeri gırtlağına dayadı. "Ölmeyeceksin seni işe yaramaz sümüklü domuz," dedi, sanki çocuğun aklını okumuş gibi. "Sen benimsin ve ölmenin benim için bir zevk olacağını söylediğim zaman öleceksin. Daha önce değil. Eğer ben sana söylemeden önce ölürsen, Ölüm Tanrıçası'nın salonuna gelir, seni yaşama geri getirir ve ardından kendi ellerimle öldürürüm. Dediğimi yapmazsan, karnını yarıp karaciğerini akşam yemeğinde yerim. Şimdi şu cesedi arabaya koy?'

Roo geriye devrilip sertçe arabanın arka kapısına çarptı ve düşmesini güçlükle önledi. Eğildi, kollarını cesedin altına soktu ve kaldırmaya çalıştı.

"İşime yaramazsın evlat!" diye kükredi de Loungville. "Ona kadar o cesedi arabaya koyamazsan işe yaramaz sümüklü böcek, gözlerinin önünde kalbini sökerim! Bir!"

Roo cesedi kaldırmaya çalıştı. Yüzü korkusunu ele veriyordu. "İki!" Ağırlığını öne vererek cesedi oturma pozisyonuna getirdi. "Üç!"

Cesedi bacaklarıyla kaldırıp etrafında yarım tur dönmeyi başardı ve böylece ceset arabanın arka kapısına dayanmış oldu. "Dört!" Roo nefes alıp cesedi tekrar kaldırdı ve aniden adam yarısına kadar arabanın içindeydi. "Beş!" Roo cesedi bırakıp çabucak aşağı uzandı ve kalçasından kavradı. İdrar ve dışkı kokusuna aldırış etmeyerek kalan bütün gücüyle cesedi kaldırmaya çalıştı. Ardından yere yığıldı.

"Altı!" diye bağırdı de Loungville, arabanın dibinde oturan çocuğun üzerine eğilerek.

Roo kafasını kaldırıp bakınca, adamın bacaklarının arka kapıdan sarktığını gördü. De Loungville,

"Yedi!" diye bağırırken, ayağa kalkmaya çalışarak bacakları elinden geldiğince sertçe ittirdi.

Bacaklar büküldü ve de Loungville sekize geldiğinde Roo yarı iterek, yarı yuvarlayarak ölü adamı tamamen arabaya ittirdi. Ardından kendinden geçti.

Erik bir adım öne çıktı. De Loungville döndü, bir adım attı ve elinin tersiyle Erik'e öyle bir tokat patlattı ki, delikanlı dizlerinin üstüne düştü. Sersemlemiş Erik'in gözlerine bakabilmek için kafasını eğen Robert de Loungville, "Öğreneceksin köpek," dedi. "Arkadaşlarına ne olursa olsun, sana söyleneni yapacaksın, başka bir şey değil. Eğer öğrendiğin ilk şey bu olmazsa, güneş batmadan kargalara yem olacaksın." Doğrularak, "Hücrelerine götürün şunları!" diye bağırdı.

Kendilerini hâlâ sersem gibi hisseden adamlar, ne olduğundan emin olamayarak düzensiz bir şekilde ilerlediler. Kafasına yediği darbeden

dolayı Erik'in kulakları çınlıyordu, ama arkasından gelen Roo'ya bir göz atma riskine girdi ve iki muhafızın onu kaldırıp getirdiğini gördü.

Adamlar sessizlik içinde ölüm hücrelerine götürüldü ve içeriye itildiler. Roo teklifsizce içeri atıldı ve arkasından kapı çarpılarak kapandı.

Keshli adam, Sho Pi, Roo'ya bakmaya geldi ve "Kendini toparlayacaktır," dedi. "Çoğu korkudan ve şoktan..." Ardından Erik'e dönüp, gözlerinde tehlikeli bir bakışla gülümsedi. "Sana başka bir şey olabileceğini söylememiş miydim?"

"Ama ne?" diye sordu Biggo. "Bu korkunç maskaralık da neyin nesiydi?"

Keshli bağdaş kurarak oturdu. "Buna ibret deniyor. Prens için çalıştığını düşündüğüm de Loungville denilen adam, her neyse, hiç şüphesiz bir şeyi bilmenizi istiyor."

"Neyi?" diye sordu, kıvırcık kahverengi saçlı, ince yapılı bir adam olan Billy Goodwin.

"İstediklerini yapmazsanız, sizi duraksamadan öldüreceğini…"

"Ama ne istiyor?" diye sordu, Erik'in adını bilmediği, gri sakallı ve kızıl saçlı zayıf bir adam. Sho Pi sanki dinlenmek üzereymiş gibi gözlerini kapayarak, "Bilmiyorum, ama sanırım ilginç bir şey olacak," dedi. Erik arkasına yaslandı ve birdenbire kıkırdadı. Biggo, "Ne oldu?" diye sordu.

Adamların önünde kendini utanmış hisseden Erik, "Altıma ettim," dedi. Ardından gülmeye başladı ve kahkahası isterik bir hal aldı. Billy Goodwin, "Ben de altımı pislettim," dedi.

Erik başını salladı. Kahkahası aniden kesildi ve ağlamaya başladı. Eğer annesi bunu öğrenirse çok kızacaktı.

Yemek gelince Roo uyandı ve yemeğin iyi olmasının yanı sıra bol da olması onları şaşırttı. Daha önce onlara sıradan etli sebze yahnisi verilmişti, ama şimdi haşlanmış sebze, tereyağlı dilim ekmek, peynir ve et veriliyordu. Her zamanki su kovasının yerine, soğuk metal maşrapalar ve büyük bir sürahi soğutulmuş beyaz şarap - susuzluklarını gidermeye ve gerginliklerini azaltmaya yetecek, ama sarhoş olmalarına yetmeyecek kadar- vardı. Yemeklerini yiyip geleceklerini düşündüler.

"Sizce bu, Prens'in bize oynamakta olduğu zalim bir oyun mu?" diye sordu gri sakallı, Luis de Savona adındaki Rodezialı bir adam.

Biggo kafasını iki yana salladı. "Oldukça iyi bir insan sarrafıyımdır. Şu Robert de Loungville, eğer işini görecekse bu şekilde zalim olabilir, ama Prens'in o tarz bir adam olmadığını düşünüyorum.

Hayır, Keshli arkadaşımızın da söylediği gibi-"

"Isalani," diye düzeltti Sho Pi. "İmparatorlukta yaşıyoruz, ama Keshli değiliz."

"Her neyse," dedi Biggo. "Bunun bir ders olduğu hakkında söyledikleri doğru. O yüzden bunları hâlâ takıyoruz." Boynundan sarkan ipin ucuna fiske attı. "Bize, resmi olarak ölü olduğumuzu hatırlatması için. Bu yüzden, bundan sonra ne olursa olsun, yaşamamıza izin verildiğini bileceğiz." Billy Goodwin, "Çok geçmeden bunu bana sürekli olarak hatırlatmalarına gerek kalacağını sanmıyorum," dedi. Kafasını iki yana salladı. "Tanrılar, altımdaki kutuyu tekmelediklerinde ne düşündüğümü hatırlayamıyorum. Bebekliğime dönmüştüm ve annemin gelip beni birtakım sıkıntılardan çıkarmasını bekliyordum. Hissettiklerimi anlatabileceğimi sanmıyorum."

Diğerleri başlarını salladı. Düşerken kendi duygularını hatırlayan Erik, gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını fark etti. Kendini toparlayarak Roo'ya döndü. "Nasılsın?" Roo hiçbir şey söylemedi. Sadece yemeğini yerken başını salladı.

Erik, arkadaşının içinde değişen güçlü bir şeylere bakmakta olduğunu biliyordu, onu,

Ravensburg'deki yaşamı boyunca tanıdığı insandan farklı birisi yapan belirgin bir şeye. Kendisinin de, arkadaşı gibi değişip değişmediğini merak etti.

Bir süre sonra, tepsileri ve sürahileri almak için muhafızlar geldi ve hiç kimse konuşmadı. Çok geçmeden hücreler karanlığa gömüldü. Koridoru aydınlatan tek meşale de söndürülmüştü.

"Sanırım bu, de Loungville'in bize bir an önce uyumamızı söylemesinin bir yolu," dedi Biggo.

Sho Pi başını salladı. "Yarın her ne yapacaksak, erken başlayacağız demek ki." Taş sahanlığa kıvrılıp gözlerini kapadı.

Erik, "Kendi pisliğimin içinde uyuyamam," dedi. Çizmelerini ve pantolonunu çıkardıktan sonra atık su kovasına gitti ve biraz içme suyu kullanarak elinden geldiğince temizlemeye çalıştı. Bu göstermelik bir hareketten başka bir şey değildi ve pantolon hâlâ kirli ve ıslaktı, ama denediği için kendini daha iyi hissediyordu.

Birkaç kişi daha aynısını yaptı. Erik, hiç de soğuk bir gece olmamasına rağmen, kollarını vücuduna dolayıp bir köşeye çökmüş olan Roo'ya bakıp başını salladı. Ama arkadaşının, içinde hiçbir ateşin ısıtamayacağı bir soğukluk hissettiğini biliyordu.

Sırtüstü uzandı ve kemiklerine işleyen sıcak bir yorgunluk hissederek şaşırdı ve günün şaşırtıcı olaylarını düşünemeden uykuya daldı.

"Kalkın pislikler!" diye bağırdı de Loungville ve mahkûmlar kıpırdandı. Muhafızlar kalkanlarını demir parmaklıklara vurup bağırmaya başlayınca, hücrede aniden bir ses ahenksizliği patlak verdi.

"Kalkın!"

"Ayaklanın!"

Erik henüz ayılamadan ayağa kalkmıştı. Fener ışığına yakalanmış baykuş gibi gözlerini kırpıştıran Roo'ya baktı. Hücrenin kapısı açıldı, dışarı çıkmaları emredildi. Darağacına giderlerken girdikleri sıraya girdiler ve konuşmadan beklediler.

"Size sağa dönmenizi emrettiğim zaman, hepiniz aynı anda sağa döneceksiniz. Anlaşıldı mı?" Son sözcük bir soru değil, sert bir emirdi. "Sağa dön!"

Prangalar çabuk hareket etmeyi zorlaştırdığı için, ayaklarını sürüyerek döndüler. Hücre blokunun sonundaki kapı açıldı ve de Loungville, "Emir verdiğim zaman, sol ayağınızla yürümeye başlayacaksınız ve şuradaki askerin arkasına geçeceksiniz," dedi. Miğferinin üstünde bir onbaşı nişanı olan bir askeri gösterdi. "Sırayı bozmadan onu takip edeceksiniz. Yerini korumayı başaramayan, bir dakika içinde darağacına dönmüş olur. İyice anlaşıldı mı?"

Adamlar, "Evet, Çavuş de Loungville!" diye bağırdılar. "İleri!"

Sıranın başındaki Billy Goodwin ilerlemeye başladı, ama Biggo ile Luis'in sağını solunu bilmediği belliydi ve düzensiz bir şekilde onbaşının peşinden yola koyuldular. Bir gün önce sahte asılmanın gerçekleştiği avlunun ilerisindeki uzun bir koridoru geçtiler. Uzun bir merdiveni tırmandılar ve saray mülkü gibi gözüken yere girdiler. Hızlı hızlı hareket ederlerken zincirleri sakırdıyordu. Onlara şöyle bir bakıp konuşmalarına kaldıkları yerden devam eden birkaç tane saray memurunun yanından geçerlerken Erik birdenbire çok utandı. Erik, diğer dört adam gibi hâlâ kirli olduğunu fark etti. Dün gece yapılan bir parça temizlik, kıyafetlerdeki kötü kokudan kurtulmak için hiçbir işe yaramamıştı. Bir demircinin değişmez yoldaşı olan ter kokusundan rahatsız olmayan Erik, burnuna gelen istenmeyen kokudan rahatsızlık duyuyordu.

"Şuraya girin," dedi de Loungville ve Erik adamın iki gündür ilk defa sakin bir sesle konuştuğunu fark etti.

Her biri bir insan boyunda, üstlerinden buhar çıkan altı tane su kazanının olduğu büyük bir odaya girdiler. Kapı kapandı ve Erik kapının dışarıdan sürgülendiğini duydu. Muhafızlar gelip kelepçelerle prangaları çıkardı. "Çıkarın şu paçavraları!" dedi onbaşı.

Biggo boynundaki ipi çıkartmaya başladı, ama de Loungville, "Onu orada bırak pislik!" diye bağırdı. "Sizler ölüsünüz ve o ip de size bunu hatırlatmak için. Geri kalanları çıkartın!" Adamlar giysilerini çıkarttı. Erik çizmelerini bir köşeye koyarken, bir hizmetçi çocuğun, lime lime olmuş, kötü kokan giysileri topladığını gördü.

"Çok önemli birisiyle tanışacaksınız," dedi de Loungville. "Ortalığı leş gibi kokutmanızı istemiyoruz. Beni rahatsız etmez, ben de siz domuzlar gibi alt tabakadanım ve kibarlık âdetim yoktur; ama diğerleri bu kadar hoşgörülü değildir." İşaret verdi ve toprak beyi üniformaları giyen diğer çocuklar sabunlu su kovaları getirdi. Uyarmaksızın, sıcak sabunlu su kovasını kaldırıp Biggo ile Billy Goodwin'in üstüne boca ettiler ve tekrar su getirmek için kazanlara gittiler. "Temizlenin!" diye bağırdı de Loungville. "Hayatınızda hiç olmadığınız kadar temiz olmanızı istiyorum!" Adamlar haftaların kirini temizlemeye başladı. Bitlere karşı saçlarını ovalayarak temizlemeleri için sert macunlar getirildi.

Erik hiç saçı kalmayacağını düşündü. Temizlenmeleri bittiği zaman Erik titriyordu, ama kendini yeniden doğmuş gibi hissetti. Roo ile birlikte Stefan'ı öldürmeden önceki geceden beri kendini bu kadar temiz hissetmemişti.

Başını sallayıp eski gülümseyişinin kötü bir taklidini yapan Roo'ya baktı. Üstündeki tek şey olan boynunun etrafındaki ilmikten su damlarken kollarını vücuduna dolamıştı. Vücudunda az kıl vardı ve Erik nasıl da küçük bir çocuğa benzediğini fark edince şaşırdı.

Sade gri tunikler ve pantolonlar getirildi ve diğerlerinin ayağında çorap ve ayakkabı varken, Erik'in çizmelerini geri almasına izin verildi. Biggo ve Billy yalınayaktı.

Dizildiler ve Robert de Loungville tarafından incelendiler. "Bir süreliğine zincirsiz yürümenize izin verilecek; zincirin sesi ve görüntüsü, buluşacağımız bu insanlardan hassas olanları rahatsız edebilir. Ama önce beni takip edeceksiniz." Onbaşı sıraya girmelerini emretti. Banyoya girdikleri aynı düzende dizildiler.

Küçük bir avluya götürüldüler. Duvarın üstüne, her beşinden birinde büyük yay olmak üzere, arbaletli muhafızlar yerleştirilmişti. "Şu yukarıda, ellerinde büyük yaylar olan kişiler Yolbuluculardır," dedi de Loungville. "Yüz metreden bir serçeyi vurabilirler. Birazdan yapacağımız küçük gösterimiz sırasında herhangi birinizin coşmasını önlemek için oradalar."

İşaret verdi ve bir muhafız ona bir kılıç verdi. "Siz pisliklerden herhangi biri, bunun nasıl kullanıldığını bildiğini düşünüyor mu?"

Mahkûmlar hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar.

"Düşünüyor musun!" diye kükredi de Loungville, Luis de Savona'nın suratına.

"Elim oldukça düzgündür, Çavuş," dedi yavaşça.

De Loungville kılıcı ters çevirip de Savona'ya verdi. "Öyleyse işte sana bir fırsat. Bunu bana sokabilirsen, saraydan özgür bir adam olarak çıkabilirsin."

De Savona etrafına bakındı ve bir süre sonra kılıcı yere atarak kafasını iki yana salladı.

"Al şunu!" diye bağırdı de Loungville. "Bir şeyi ne zaman bırakacağını ben söylerim! O kılıcı al ve bana sapla, yoksa yukarıdaki şu adama," Yolbuluculardan birini gösterdi, "kalın kafana

bir metrelik oklardan birini sokmasını söyleyeceğim. Anlaşıldı mı?" De Savona, "İki şekilde de ölü bir adamım," dedi.

De Loungville Rodezialının burnunun dibine girip suratına bağırdı. "Sözüme güvenmiyor musun?

Beni öldürürsen özgür bir adam olacaksın dedim! Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" De Savona hiçbir şey söylemeyince, Robert de Loungville suratına vurdu. "Bana yalancı mı diyorsun?"

Luis eğildi, kılıcı aldı ve doğrulurken ilerledi. Hamle yapan de Savona, de Loungville'in birdenbire yana çekilerek hamleyi savuşturduğunu fark etti ve kendini aniden dizlerinin üstüne kapaklanmış olarak buldu. De Loungville arkasına geçmişti ve boynundaki ipi sıkıca çekiyordu. Adam nefes almaya çalışırken, de Loungville, "Hepinizin dinlemesini istiyorum," dedi.

"Şu andan itibaren karşılaşacağınız her adam, sizden daha iyidir. Her biri, elinizdeki herhangi bir silahı, bir bebekmişsiniz gibi sizden alabilir. Her biri kendini bana yüzlerce kez kanıtlamıştır ve eğer iznim olmadan osurursanız, hepsinin boğazınızı kesme, boğarak öldürme, bir sopayla dövme, tekmeleyerek öldürme ya da canları ne isterse onu yapmaya izni var. Anlaşıldı mı?" Mahkûmlar bir şeyler mırıldanınca, de Loungville, "Sizi duyamıyorum!" diye bağırdı. De Savona nefes alamadığı için kıpkırmızı olmaya başlamıştı. "Eğer bu herif sizi duyamadan önce ölürse, hepiniz asılacaksınız."

"Evet, Çavuş de Loungville!" diye bağırdılar ve de Loungville, de Savona'nın boynundaki ipi bıraktı. Rodezialı nefes nefese yere uzandı ve bir süre sonra ayağa kalkıp yalpalayarak yerine geçti.

"Unutmayın, şu andan itibaren karşılaşacağınız her adam sizden daha iyidir."

Muhafızlara adamları götürmelerini işaret etti ve onbaşı onları saraya yönlendirdi. Uzun bir koridorda hızlı bir şekilde ilerlediler ve sarayın özel bir bölümü gibi gözüken bir yere geldiler. Oldukça büyük bir

odaya -mahkemenin yapıldığı büyük salondan çok daha küçüktü- götürüldüler ve orada Krondor Prensi'ni, Dük James'i, onları görmeye gelen ve duruşmalarında bulunan garip kadını ve sarayın diğer soylularını gördüler.

Kadın, sanki orada bulunmak ona çok zor geliyormuş gibi dimdik ayakta duruyordu. Tek tek adamların yüzlerine baktı ve Sho Pi'ye baktığı zaman başını hafifçe eğdi. Aralarında sessiz bir iletişim geçmiş gibiydi ve kadın sonunda James'e ve Prens'e dönüp, "Sanırım istediğinizi yapacaklar," dedi. "Artık izninizi isteyebilir miyim, efendimiz?"

Krondor Prensi, "Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu sadece tahmin edebiliyorum leydim," dedi. "Teşekkürlerimi sunuyorum. Çekilebilirsiniz."

Dük kadına fısıltıyla bir şeyler söyledi ve kadın başını sallayıp salondan ayrıldı. De Loungville, "Efendim, ölü adamlar burada," dedi.

Prens, "Başladığınız şey, babamın bilgisi ve izni dahilindeydi Bobby," dedi. "Hâlâ bütün bu olanlara bir anlam vermeye çalışıyorum."

James, "Nicky, yılanların ne yapabileceğini kendi gözlerinle gördün," dedi. "Arutha, Calis ile Bobby'nin planını kabul ettiğinde, sen denizdeydin. Baban öldüğü zaman sana haber göndermemiş olsaydık, hâlâ denizde olacaktın. Bunun gerekliliğinden bir an için bile şüphe etme."

Prens oturdu, tacını çıkarttı ve sessizce bekleyen mahkûmları inceledi. Uzun bir süre inceledikten sonra, "Bütün bunlar gerçekten gerekli miydi?" diye sordu.

James, "Evet," dedi. "Her hükümlü, hizmet etmeye istekli olduğu konusunda size yalan söylerdi. Ayaklarının altındaki kutular tekmelendiğinde annelerinden vazgeçtiler. Ölüm cezasına çarptırılan mahkûmların arasında en güvenilebilir olanlar bu altısı."

Nicholas adamlara göz gezdirdi ve "Hâlâ darağacındaki saçmalığın neden gerekli olduğunu anlamıyorum," dedi. "Bu kesinlikle zalimlik..."

De Loungville, "Bağışlayın efendim, ama bu adamlar artık resmen ölüler," dedi. "Hepsinin bunu iyice anlamasını sağladım. Onları istediğimiz zaman idam edebileceğimizi biliyorlar ve yaşamak için gözleri dönmüş adamlar." "Peki ya Keshli?" diye sordu Prens.

James yanıt verdi. "Onun durumu özel, ama karım ona ihtiyaç duyulacağını hissediyor."

Prens arkasına yaslandı ve derin derin iç geçirdi. "Bu görevi kabul etmek benim için kolay olmadı. Borric, bu tahta kimin oturması gerektiği konusunda uzun saatler boyunca kıvranıp durdu. Prens Patrick yerimi alacak kadar büyüyünce denizlere dönebilirim.

"Ben denizciyim, kahretsin. Yirmi yıldır, limanda bir aydan fazla zaman geçirmedim. Bu yönetme işi..."

James gülümsedi. Gözlerindeki ışık onu yaşından çok daha genç gösteriyordu. "Amos gibi konuşuyorsun."

Prens hafifçe gülümserken kafasını iki yana salladı. "Sanırım öyle. Deniz hakkında bildiğim her şeyi bana o öğretti." Adamlara baktı. "Onlara henüz söylenmedi mi?" Robert de Loungville, "O yüzden buradalar efendimiz," dedi.

Prens, Lord James'e bakıp başını salladı. "Her birinize bir seçenek sunuluyor," dedi Krondor Dükü.

"İçinde bulunduğunuz durumu anlamak için dikkatli dinleyin."

Robert de Loungville, "Majesteleri'nin merhameti ve cömertliğiyle, cezanızın infazı ertelenmiştir," dedi. "Ne affedildiniz, ne de cezanız hafifletildi. Bunu iyice anladınız mı?" Adamlar birbirlerine göz attıktan sonra birkaçı başlarını salladı.

James, "Hepiniz öleceksiniz," dedi. "Bütün mesele, bunun ne zaman ve nasıl olacağı." Robert de Loungville, "Krallık'ın, yapılması gereken bir şeye ihtiyacı var," dedi. "Ve bunu yapmaya istekli, çaresiz adamlara ihtiyacımız var. Bunun için sizi ölümün eşiğinden kurtardık ve size şu seçeneği sunuyoruz:

"Ölüm Tanrıçası ile yüzleşmek için vicdanı yeterince rahat olan her adam ölmek isteyebilir ve biz de onu bu salondan darağacına götürür ve idam ederiz. Bu, bu yaşamımızdaki endişeleri sona erdirir."

Adamlara göz gezdirdi ve hiç kimse bir şey söylemedi, eskiden dindar olan Biggo bile. "Güzel. Yapılması gereken bu iş için eğitileceksiniz ve eğitiminiz tamamlandığında, dünyanın öbür ucuna doğru yelken açacağız ve daha önce gidip de anlatacak kadar yaşayan krallıktaki birkaç adamın gittiği yerlere gideceğiz. Oraya giderken ve oradayken, bu öğleden sonra darağacına gitmiş olanların arasında olmayı gerçekten isteyebilirsiniz. "Ama bir şekilde her şeyi atlatıp Krondor'a dönersek..."

Nicholas, "Cezalarınız tekrar gözden geçirilecek ve Lord James'in bana verdiği tavsiyeler doğrultusunda ya şartlı tahliye edileceksiniz, ya da affedileceksiniz," dedi.

"Bu tavsiyeler de, başınızdaki adamların verdiği tavsiyeler doğrultusunda olacak," dedi James. "Bu yüzden, eğer içinizde bir gün tekrar serbest kalabileceğinize dair herhangi bir umut varsa, size söylenilenleri yapın."

Prens başını salladı ve de Loungville, "Geriye dön!" dedi.

Mahkûmlar emredileni yaptı ve salondan çıkartıldılar. Hücre blokuna götürülmek yerine, bir at arabasının beklediği küçük bir avluya götürüldüler. Alçak tabanlı, iki sürücüsü olan ve arka tarafında mahkûmların üçerli oturabilecekleri iki tane sıranın ve arkada bir muhafızın olduğu bir arabaydı. Atlı askerlerden oluşan bir birlik

arabanın yanlarına geçti ve de Loungville, "Arabaya binin!" diye bağırdı.

Adamlar emre uydu ve askerler çabucak her mahkûmun sağ ayak bileğini sıraların altındaki demir bir halkaya zincirledi. De Loungville bir seyisin ona getirdiği ata bindi ve birliğe yola çıkmaları emrini verdi. Avlunun kapıları açıldı ve at arabası ilerlerken, Erik dar bir yola açılan bir kapıdan geçtiklerini gördü. Yolun ilerisinde, sarayın olması muhtemel, özel bir rıhtım vardı. Limana gelmeden dönerek şehre doğru yöneldiler.

İkinci bir kapıya vardılar ve muhafızlar, kafilenin saray arazisinden çıkması için kapıyı ardına kadar açtı. Atların nalları parke taşı döşeli yola çarpınca gürültü yükseldi ve atlar dışarı çıkmak için homurdanıp ilerlemeye başladı.

Erik etrafına baktı. Vakit öğleyi biraz geçmişti. Şafakta gökyüzünü gördüğünden beri çok fazla zaman geçmişti.
Güneş sabah pusunu yok etmiş ve şehrin üstünü alçak bulutlar kaplamıştı ve muhteşem bir sonbahar göğü vardı. Serin okyanus meltemleri martı seslerini ve keskin tuz kokusunu taşırken, ılık güneş ışıkları yüzünü okşuyordu.

Bugünü göremeyeceğini düşündüğü an hissettiği acıyı hatırladı ve kaba eller onu darağacına çıkartırken içini kaplayan korku ve panik geri geldi. Erik göğsünde boğucu bir duygu hissetti ve birdenbire kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

Roo arkadaşına göz atıp başını salladı ve onun da yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı, ama arabadaki hiç kimse, ne askerler, ne de mahkûmlar, hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra Erik kendini kontrol altına aldı ve meltemin onu sakinleştirdiğini hissederek arkasına yaslandı ve bir daha asla bu kadar korkmamaya yemin etti.

-09-
ÇÖKÜŞ

Erik inledi.

Ayakları tehlikeli taş yığınında kayan delikanlı, kaya parçaları dolu çuvalı tepenin doruğuna taşımaya çalışıyordu. Tepe, altı mahkûmun yukarı taşıdığı kaya parçalarından oluşuyordu. Kan ter içinde doruğa ulaşan Erik durakladı, derin bir nefes aldı ve omzundaki ağır çuvalı savurarak yere bıraktı. Çuvalı baş aşağı çevirdi ve kaya parçaları, arkadan gelenlerin taşlardan kaçmak zorunda kalırken küfür etmesine yol açarak yığının kenarından yuvarlanmaya başladı. Anlamsız görevine devam etmek için tehlikeli taş yığınından aşağı inmeye çalışmadan önce, muhafızların bir süre soluklanmasına izin vereceklerini biliyordu.

Çevresindeki manzaraya baktı. Taş tepeciği askeri bir kampın ortasında yükseliyordu. Daha önce hiç askeri bir kamp görmemişti, ama bu kampın dünyadaki böylesi herhangi bir kamptan farklı olduğunu tahmin ediyordu. Hem dışarıdan kimsenin yaklaşmamasını sağlamak, hem de mahkûmları içeride tutmak için, üzerinde gözcülerin devriye gezdiği kütük duvarlarla çevrelenmiş devasa bir kareydi. Kampın etrafındaki orman, hiç kimsenin içeride olanları görmeye yetecek kadar yaklaşmamasını sağlamak için, dört bir yandan en az üç yüz metre temizlenmişti.

Kampın ortasında, kampın duvarları gibi kütüklerden yapılmış üç büyük bina vardı. Her biri altı adam için tasarlanmış on geniş çadır, kampın kuzey duvarının dibine dizilmişti. Sabah rüzgârı tanıdık bir sesi taşıdı ve Erik silah deposunun, deri atölyesinin ve yemeklerin pişirildiği barakanın olduğu güney duvarına doğru baktı.

"Von Darkmoor!" diye bağırdı bir muhafız ve Erik düşüncelere dalmış olduğunu fark etti. Bir sonraki uyarıyı bir kuş oku -isabet ettiği takdirde insanın kolunu kırabilen, deriyle kaplı sert kurşun bilyeli bir ucu olan bir ok- izleyecekti. Genellikle tepenin doruğundaki şanssız

hedefi vurmak için kullanılırdı. Bunu, Robert de Loungville'in tepedeki kayalara eşdeğer bir sertlikteki azarlaması izlerdi.

Çavuş, taşların yuvarlanmamasına çalışarak yavaşça taş yığınına çıkan adamları izlemek için biraz ileride durdu. Sessizce, adı Foster olan onbaşıyla konuşuyordu. Taşları tepeye çıkarmaya çalışan adamlardan bazılarını gösteriyorlardı. Roo Erik'e doğru ilerledi ve nefes nefese, "Sanırım sadece iki ya da üç tur kaldı," dedi.

Erik, Darkmoorlu cılız çocuğun asla bu tarz işler yapacak birisi olmadığını biliyordu, ama bir haftadır diğerlerine ayak uydurmayı başarmıştı. Erik bunun bir kısmının yemekten olduğunu biliyordu. Hiçbiri hayatlarında bu kadar iyi yemek yememişti. Ve şafakta kalkmalarına karşın, dinlenmelerine yetecek kadar erken yatıyorlardı.

Erik eski gücünün geri geldiğini, hatta daha da formda olduğunu hissediyordu. O ve Biggo, daha fazla taşıyabildiği için diğerlerinden daha fazla yük yükleniyordu, ama her adam kendi payına düşen taşları taşımakla yükümlüydü.

Erik at arabasının boşalttığı küçük yığınlardan büyüyen tepeye bir sefer daha yaptı. Aşağıya indiğinde, Robert de Loungville'in eliyle onu yanına çağırdığını gördü. Altı mahkûm da işlerini bitirdiğinde, düzensizce sıraya girdiler ve de Loungville yanlarına geldi.

"Yoruldunuz mu?" diye sordu, sıcak bir gülümsemeyle.

Adamlar mırıldanarak yorulduklarını söylediler ve de Loungville anladığını gösteren bir ifadeyle başını salladı. "Eminim," dedi. "Hayatınızda hiç olmadığı kadar yorulmuş olabilir misiniz?" Adamlardan bir onay mırıltısı yükseldi. Topuklarının üstünde hafifçe arkaya ve öne sallandıktan sonra, "Peki yorulduğunuz zaman düşmanınız size vurursa ne yapacaksınız?" diye bağırdı. Erik aniden arkasından bir darbe yedi ve yere yıkıldı. Nefes nefese ve kalbi hızla çarparak sırtının üstünde yuvarlanırken, siyahlar içindeki bir adam uzaklaşıyordu.

Siyahlara bürünmüş bir adam yüzükoyun yerde yatarken çevik bir şekilde dans ederek açılan Sho Pi hariç, diğerleri de aynı şekilde yerdeydi.

De Loungville, "Bak sen," dedi. "Bunu nasıl basardın?"

Sho Pi, "Bir an bile güvende olmadığımı farz ederek Çavuş," dedi.

De Loungville kaşlarını kaldırdı ve gözleri saygıyla ardına kadar açılmış bir şekilde başını salladı.

"Bu takdir edebileceğim bir davranış." Sho Pi'ye yaklaşırken neredeyse sallana sallana ilerliyordu. "Bu adamı örnek alsanız," dedi diğerlerine, "iyi edersiniz." Uyarıda bulunmaksızın uçarak Sho Pi'nin dizlerine tekme attı, ama Isalani tekmeden ustalıkla kurtuldu.

Aniden yana çekilerek, kendisinden daha ufak tefek ama sağlam adamın attığı tekmeden kurtulan Isalani'nin hareketleri güçlükle görünüyordu. Sağ ayağının dışıyla bir tekme attı ve seri tekmelerle de Loungville'in yüzüne ve göğsüne vurmaya başladı, ardından bacağını, tam daire çizecek şekilde yerde çevirdi ve de Loungville'in ayakları yerden kesildi.

Hâlâ yerde yatan adamlar, kendilerine eziyet eden adamın burnunun sürtülmesine güldüler, ama iki muhafız koşarak gelip onu de Loungville'den uzaklaşmaya zorlayarak arbaletlerini Sho Pi'ye doğrultunca kahkahaları sessizliğe dönüştü.

Robert de Loungville kafasını sertçe iki yana sallayarak doğruldu, ardından da sıçrayarak ayağa kalktı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Çıt çıkmadı.

"'Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsunuz?' dedim." Adamlar, "Hayır Çavuş!" diye bağırdı. De Loungville dönüp, "Size komik bir şey göstereyim," dedi. Sesi neredeyse, adamların bir haftadır duymaya alışmış oldukları çığlığa dönüştü. "Şu kaya yığını yanlış yerde duruyor!" Erik başlarına geleceği anlayınca, inlememek için

kendini zor tuttu. "O yığını şuraya taşıyacaksınız." De Loungville artık boş olan at arabasının durduğu yeri gösterdi. "Taşların durmasını istediğim yere tam olarak karar verdikten sonra, onları tekrar taşıyacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Erik düşünmeden, "Evet efendim!" diye bağırdı.

"Başlayın."

Erik diğerlerinin ne yaptığına bakmadan kalktı, çuvalını aldı ve kaya yığınına doğru yürümeye başladı. Yığının dibine varınca çuvalı doldurmak için eğildi, ama havada de Loungville'in sesi çınladı. "Yukarıdan aşağıya von Darkmoor! Yukarıdan aşağıya taşınmasını istiyorum!"

Erik irkildi ve hiçbir yorumda bulunmadan taş yığınının tepesine yapacağı tehlikeli tırmanışa başladı. Yarı yolda, Billy Goodwin'in, "Şu piçe iyi bir tekme atmak isterdim," dediğini duydu.

Yığının daha aşağısındaki Biggo'nun, "Bu şansla muhtemelen kalbine tekme atıp ayağını kırardın," dediğini duydu. Erik gülmesine engel olamadı ve birdenbire, Stefan'ın ölümünden beri ilk defa güldüğünü fark etti. Aniden ayağı kaydı ve dizlerinin üstüne düştü. Acıdan irkilerek tekrar ayağa kalkarken, bu kampı bir hafta önce gördüğü güne lanet etti.

Krondor'un beş mil doğusunda bindirildikleri at arabası, Krondor ile Darkmoor arasındaki işlek yoldan ayrılarak güneye dönmüştü. Ama girdikleri yol, Düşler Vadisi ve Kesh sınırına giden güneydoğu anayolu değildi. Daha çok, Erik'e küçük bir gölün kenarında, üç tarafı korunaklı tepelerle çevrili ve bir zamanlar tarım yapılan bir köye gidiyormuş gibi gelen, eski bir araba yolunu takip etmişlerdi. Yol boyunca dizilmiş birkaç muhafız karakolundan ve Robert de Loungville geçiş belgelerini göstermesine rağmen üç kere durdurulmalarından, krallığın bu bölgeyi istimlak ettiği anlaşılıyordu.

Onlarla birlikte at süren bütün o muhafızlara ve Prens'in Özel Muhafızları'nın pelerinlerine rağmen, yoldaki muhafızların hâlâ tedbiri elden bırakmaması, Erik'i meraklandırmıştı. Erik'in dikkatini çeken bir diğer şey de, kampa giden bu yolu koruyan askerlerin son derece deneyimli askerler olmasıydı. Adamların hepsi orta yaşlıydı; aralarında yüzünde kırışık olmayan kimse yoktu ve birçoğu yara izleri taşıyordu. Ayrıca çoğu farklı şövalye pelerinleri giyiyordu. Bazılarında Bas-Tyra'nın altın kartalının olduğu siyah, diğerlerinde Crydee'nin altın martısının olduğu kahverengi pelerinler vardı.

Kapıdaki bir muhafız çavuşu, de Loungville'i Bobby diye seslenerek selamlamış, ama yine ele geçiş belgelerine bakmıştı. Tesisin içine girdiklerinde, Erik ve diğerleri kampı ilk defa görmüşlerdi. Hepsi de siyah tunik ve pantolon giyen bir düzine adam, araba kapıdan girdiğinde kampın bir köşesinde yayla pratik yapıyordu ve büyük kapılar kapandığında, Erik bir düzine başka askerin binicilik antrenmanı yaptığını görmüştü. At arabası gıcırdayarak durduğunda zincirleri çözülürken aval aval bakmıştı. Arabadan indirilip koşturularak ana binanın önüne getirilmişler ve Erik'in asla anlayamamış olduğu bir amaç doğrultusunda orada bir saatten fazla öylece dikilmişlerdi.

Beklerken, hâlâ yaşıyor olduğu gerçeğinden büyük bir sevinç duymuştu. Darağacında yaşadığı tecrübe, kasvetli bir bunalım ve sersemletici bir mutluluk arasında gidip gelmesine sebep olmuştu. Kampa keyfi yerinde girmişti ve isimsiz binanın önünde beklerken de keyfi kaçmamıştı.

De Loungville bir saatten uzun bir süre içeride kalmış ve bir çeşit doktor gibi görünen bir adamla geri dönmüştü. Adam mahkûmları inceledikten sonra, durumları hakkında Erik'in anlamadığı birkaç yorum yapmıştı. Hayatında ilk defa, zinde olup olmadıklarını incelediğinde biraz da olsa atların ne hissettiğini anlamıştı.

Mahkûmlar birtakım garip hareketler yaptırılarak çabucak gözden geçirilmiş ve etrafta yürümeleri istenmişti. Bu, etraflarında dikilen

siyahlar içindeki adamların kaba ve alaylı yorumlar yapmasına yol açmıştı.

Günün sonunda, ikinci büyük binaya, yemekhaneye götürülmüşlerdi. Siyahlı adamlar oturduktan sonra masaların yarısı boş kalmıştı. Krondor Prensi'nin toprak beylerinin üniformasını giyen genç çocuklar, Erik'in rüyasında bile göremeyeceği bollukta yiyecekler getirerek masaların arasında koşuşturmuştu. Sıcak ve bol bol tereyağı sürülmüş ekmekler, yakındaki dağlardan atlıların getirdiği, buzla soğutulmuş inek sütü dolu sürahiler, her türden sebzeyle çevrelenmiş tavuk, sığır ve domuz etleri, peynir ve meyve tabaklarının yanına yerleştirilmişti.

Erik kendini birden inanılmayacak kadar aç hissetmiş ve yemişti.

O gece çadırlardan birinde Roo'nun yanında neredeyse yarı baygın yatmıştı.

Ertesi sabah eğitim başlamıştı ve taşlardan bir tepe yapmaları emredilmişti. Robert de Loungville, sonsuz gibi gözüken taş yığınlarını almalarını ve kampın yarı uzaklığına taşıyıp bu tepeyi yapmalarını emretmişti. Düşünceleri, Sho Pi'nin, "Özür dilerim," demesiyle kesildi.

Erik doruğa ulaştı ve diz çöküp çuvalını doldurmaya başlarken, "Ne için?" diye sordu.

"Öfkeme yenik düştüğüm için. Beni yere yıkmasına izin verseydim bu işi bir kere daha yapmak zorunda kalmazdık."

Erik çuvalını doldurmayı bitirdi. "Ah, bence başka bir sebep bulurdu. Şen ona sadece uygun bir bahane verdin." Sho Pi doruktaki yerini alırken tepeden aşağı dikkatlice inmeye başlayan Erik, "Kıçının üstüne oturmasını görmeye değer," dedi.

"Yarın da aynı şekilde hissedeceğini umuyorum dostum."

Ağrıyan omuzlarına ve bacaklarına ve sürekli yuvarlanıp duran taşlardan dolayı vücudunun her tarafındaki mavi-siyah izlere rağmen, Erik öyle hissedeceğini biliyordu. "Çıkın oradan köpekler!" Erik ve Roo, tam ayılamadan yataklarından çıkmış, ayakta duruyorlardı. Onbaşı Foster altı adama baktı. Billy Goodwin, Biggo ve Luis geniş çadırın bir tarafında, Erik, Roo ve Sho Pi de diğer tarafındaydı. Altısı da -askerlerin 'esas duruş' dediği- onlara öğretilen şekilde duruyordu; baş geride, gözler ileride, eller iki yanda, ayaklar topuklarla belli bir açıda, her adam tahta ve saman yatağının dibinde.

Eğer bu sabah diğer sabahlar gibi olsaydı, kampta çalışan aşağı yukarı kırk adamdan boşalan masaya sessizlik içinde oturmaları gereken kahvaltıdan önce yaklaşık bir saat çalışırlardı. Diğer adamlarla konuşmaları yasaklanmıştı ve siyahlı askerler de mahkûmlarla konuşma eğilimi göstermemişti.

Erik siyahlı adamların, asker olmaları için eğitildiklerinden emindi. Talim yaparak, kütük duvarlara tırmanarak, engellerden atlayarak, ata binerek ve her türden silahla antrenman yaparak uzun saatler geçiriyorlardı.

Üç gündür Robert de Loungville'in yeni seçtiği yere taş taşımaya devam etmek yerine, Erik'in artık subayların yaşadığını düşündüğü büyük binanın önüne getirilmişlerdi. De Loungville binaya girerken, esas duruşta beklemeleri söylendi.

De Loungville birkaç dakika sonra arkasında bir adamla binadan çıktı. Sebebini bilmemesine rağmen, çavuşun yanındaki adamın garip görünüşünden etkilenmişti. İnce yapılı, sarışın ve gençti -yirmi ya da yirmi beş yaşından büyük değildi- ama konuşurlarken de Loungville ona bariz bir saygı gösteriyordu.

"Bunlar son altı kişi," dedi de Loungville. Sarı saçlı adam hiçbir şey söylemeden başını salladı. "Bu hoşuma gitmiyor," diye devam etti de Loungville. "Altmış adam planlamıştık, otuz altı değil." Diğer adam

sonunda konuştu ve konuşmasında yumuşak ve terbiyeli, ama yine de Erik'in Darkmoor'daki ve Ravensburg'deki varlıklı tüccarlar ve soylular arasında duyduklarından farklı, garip bir şey vardı. Erik birçok yabancı aksan duymuştu, ama bunu çıkaramıyordu. "Katılıyorum, ama koşullar bizi elimizdekiyle yetinmek zorunda bırakıyor. Peki bunlar?" "Söz verildi Calis, ama önümüzde aylar sürecek bir eğitim var." "Kim bunlar?" diye sordu Calis denilen adam.

Robert de Loungville Biggo'nun önüne geçti. "Bunun adı Biggo. Bir öküz kadar güçlü ve oldukça zeki... Göründüğünden daha çeviktir. Sakin. Kolay sinirlenmez."

Bir sonraki adamın önüne geçti. "Luis de Savona. Rodezialı bir cani. Bıçak kullanmaktan hoşlanıyor. Gideceğimiz yerde işe yarar."

Ardından, "Billy Goodwin," dedi. "Sıradan birisine benziyor, ama sırf eğlenceli diye boğazınızı keser. Öfkelendiği zaman çok sert, ama terbiye edilebilir."

Erik'in önünde durdu. "Bu von Darkmoor'un piçi. Yaşamak için muhtemelen çok aptal, ama neredeyse Biggo kadar güçlü ve söylenileni yapar."

Ardından Roo'nun önüne geçti. "Rupert Avery. Sinsi küçük bir kemirgendir, ama potansiyeli var." Beklemediği bir anda, Roo'nun sürekli göz önünde olan burnunu çekti ve "Bu kadar çirkin olduğu için onu ilk önce ben öldürmezsem tabii!" diye bağırdı suratına doğru.

Burnunu bıraktığında Roo neredeyse sırtüstü düşüyordu. De Loungville Sho Pi'nin önüne geçti. "Bu sana bahsettiğim Keshli. Sakinliğini korumayı öğrenebilirse, bize çok yararlı olabilir. Goodwin'den daha tehlikeli; öfkelendiğini belli etmiyor."

Ardından mahkûmlara döndü. "Bu adamı görüyor musunuz?" diye sordu.

Mahkûmlar, "Evet Çavuş!" dedi.

De Loungville, "Ondan korkun," dedi. "Hem de çok." Tek tek yüzlerine baktı. "Göründüğü gibi değildir. Krondor Kartalı'dır ve uçtuğu zaman akıllı insanlar görüş alanından uzak durur." Calis benzetmeye hafifçe güldü, başını salladı ve "Sizler, krallığın gereksinimlerine göre yaşayacak ya da öleceksiniz," dedi. "Üstünde olduğumuz görevi tehlikeye atmanıza izin vermeden sizi öldürürüm. Bu anlaşıldı mı?"

Adamlar başlarıyla onayladı. Parçası oldukları görevin ne olduğuna dair en ufak bir fikirleri yoktu, ama bu görevin krallığın çıkarları için çok önemli olduğu devamlı kafalarına sokulmuştu ve görev için herhangi bir tehdit oluştururlarsa, anında öldürüleceklerdi. Erik hayatında hiçbir gerçeği bundan daha fazla ikna edici bulmamıştı.

Calis tek tek yüzlerini inceledikten sonra, "İki haftanız var Bobby," dedi. "İki hafta! Üç ayım daha vardı!"

Calis belirsiz bir hüzün ifadesiyle, "Arutha öldü," dedi. "Babasının ölüm haberini aldıktan sonraki güne kadar Nicholas'a babasının planından bahsedilmemişti. Bu onun için bir şok oldu. Yaptığımız şeyin akıllıca olduğuna ikna olmuş değil." Dönüp de Loungville'e baktı. "İki hafta. Güvenilir olmayanları as." Başka bir şey söylemeden dönüp binaya girdi.

De Loungville adamlara bir kez daha göz gezdirdikten sonra, "Ondan korkun," dedi.

Ertesi sabah taş yığını yerinde yoktu. Siyahlı adamlara onu kaldırmaları emredilmişti ve otuz tanesi yığının üstünde çabuk bir iş çıkarmıştı. Erik ve diğerleri, Onbaşı Foster tarafından kampın başka bir kısmına götürülmüştü. Önlerinde durmuş ve "İçinizden herhangi bir ana kuzusu katil, bir kılıcın nasıl kullanıldığını bildiğini düşünüyor mu?" diye sormuştu.

Adamlar birbirlerine baktılar, ama hiçbiri bir şey söylemedi. Foster ya da de Loungville bir soru sorduğu zaman, ağzınızı açacak olursanız

doğru yanıtı verdiğinizden kesinlikle emin olmanızın daha iyi olacağını, kampa gelişlerinden sonraki birkaç saat içinde öğrenmişlerdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Foster. "Ara sokakta bir adama arkasından sopayla vurmak daha kolay, ha Biggo?" Soğuk bir şekilde sırıttı.

Foster sıranın sonuna ilerledi. "Ya da, bir meyhanede sarhoş olduğunda bir adamın sırtına bir hançer sokmak, ha Luis?"

Erik'e geldiğinde, "Ya da, fare suratlı küçük arkadaşın karnına bir bıçak sokarken onu sadece arkasından tutmak."

Erik hiçbir şey söylemedi. De Loungville'in sert bir mizacı vardı ve acımasız bir adamdı, ama bunları yaparken özel bir zevk alıyormuş gibi gözükmüyordu. Onbaşı Foster mahkûmları aşağılamaktan keyif alıyor gibi görünüyordu. Billy Goodwin ikinci gün Foster'a sinirlenmiş ve kamptaki bütün birliklerin önünde tecrübeli asker tarafından adamakıllı dövülmenin getirdiği aşağılanmaya dayanmıştı. Siyahlı adamlar çevrelerine toplanıp gülmüştü.

Ellerinde üçer kılıç olan iki asker geldi. "Pekâlâ," dedi Foster, "bu iki arkadaş ve ben, bir gün elinizde bu silahı bulursanız kendinizi yaralamayın diye, size bu silahın kullanımıyla ilgili bir iki şey göstermeye çalışacağız." Kılıcını çekerek, "Sizden daha iyi olan adamlar ayaklarını koparmayı başarmıştı," dedi.

Askerler hepsine birer kılıç verdi. Erik kendisine verilen kılıcı beceriksizce tuttu. Bu, bazı savaşçıların kullandığı hızlı meçten daha ağır, geniş, melez ve büyük kılıçlardan daha kısa olan, sıradan bir krallık kısa kılıcıydı. Bu -çocukken duymuştu- eğitim yapılacak en basit silahtı.

"Dikkatinizi verin," dedi de Loungville. "Hayatınız kesinlikle buna bağlı."

Böylelikle silah eğitimiyle dolu yoğun bir hafta başladı. Günün yarısını, her tarafları siyah-mavi izlerle kaplanana kadar tahta antrenman silahlarıyla birbirlerine vurarak geçirdiler. Öğle yemeğinden sonra ahıra götürüldüler. "Aranızda binici var mı?" diye sordu de Loungville. Erik ve Luis ellerini kaldırdı. İki at getirildi ve de Loungville, "Binin de ne bildiğinizi görelim," dedi.

Luis çabucak ata bindi, ama Erik atının etrafında dolaşıp hayvanı inceledi.

De Loungville, "Seni davet etmesini mi bekliyorsun von Darkmoor?" dedi. İğnelemeyi duymazdan gelen Erik, "Bu hayvan sağlıklı değil," dedi.

"Ne?" diye sordu Robert de Loungville. "Bana oldukça sağlıklı gözüküyor."

"Sol arka bacağında bir sorun var." Erik eğilip elini atın sol arka bacağında gezdirdi ve hayvan nazik bir şekilde ayağını kaldırdı. Toynağının içinde birbirine girmiş kalın bir kir, saman ve dışkı yığını birikmişti. Erik bir aydır kemerinde olmayan çubuğa uzandı ve acı acı gülümsedi. "Eski alışkanlık." Kafasını kaldırıp baktı. Seyislerden biri tek kelime etmeden Erik'e bir toynak çubuğu uzattı. Erik toynaktaki kitleyi çıkardı. Birkaç adım geride duran de Loungville bile kokuyu alabiliyordu.

Erik toynağı tutup inceledi. "Pamukçuk. Bu onu toynak iltihaplanana kadar topallatmazdı, ama burada kesinlikle başka bir şey daha var." Erik toynağın içini oymaya başlayınca at karşı çıkıp ayağını çekmeye başladı. "Dur!" diye bağırdı Erik ve atın kıçına hafif bir şaplak attı. Ne yaptığını bilen biri tarafından tedavi edildiğini anlayan hayvan, memnun olmamasına rağmen sakinleşti. "Burada küçük bir taş var, ama çok içeri gömülmüş." Taş birdenbire fırladı ve yaradan kan ve irin boşalmaya başladı. "Ayağını günde bir ya da iki kez sıcak tuzlu suda bekletmek sorunu çözecektir. İltihap toplamasını önlemek için

yaraya lapa koyulması gerekiyor." Atın bacağını bıraktı. "Birisi bu atlarla yeterince ilgilenmiyor Çavuş."

De Loungville, "Eğer bu gece bu ahırdan bir topal at daha çıkarsa, birisi kendini sabahın ilk ışıklarıyla Shamata garnizonuna giden gemide bulacak!" dedi. Seyislerden birine, "Başka bir binek getirin," diye bağırdı.

At götürülürken de Loungville, "Nasıl anladın?" diye sordu.

Erik omuzlarını silkti. "İşim bu. Demirciyim. Çoğu kişinin dikkat etmediği şeyleri görebilirim." De Loungville düşünürken çenesini ovuşturdu, ardından yavaşça, "Yerine geç," dedi.

De Loungville yeni bir bineğin getirilmesini beklerken, "Avluda tırısta bir tur at da görelim de Savona!" dedi.

Luis rahat bir şekilde atı ileri sürdü ve Erik hafifçe başını salladı. Rodezialının iyi bir oturuşu vardı ve hayvanın ağzını kesmiyordu. Dengesi biraz zayıftı ve bacakları tam olarak yerinde değildi, ama genel olarak ortalama bir biniciydi.

Her adam sırayla ata binerken öğleden sonra yavaş yavaş geçti. Az tecrübesi olmasına karşın Roo'nun oturuşu gayet iyiydi. Sho Pi doğal bir yeteneğe sahip gibi görünüyordu. Dengesi iyi, oturuşu rahattı. Biggo ve William kampın çevresinde yarım tur atamadan düştüler. Günün sonunda, Erik ve Luis hariç diğerleri, bacaklarında varlıklarından haberdar olmadıkları ama artık gerilmiş ve ezilmiş olan kaslarından şikâyet ediyordu.

Calis ile tanışmalarından sonraki üç gün Erik ve diğer beş mahkûm, her gün günde en az iki saat ata binmelerinin yanı sıra yoğun silah eğitimine alındılar. Erik, çabukluğunu iyi bir avantaj olarak kullanan Roo gibi, bir kılıcın nasıl kullanıldığına dair uygun bir mantık geliştiriyordu.

Hiçbiri sormamıştı, ama savaş için eğitildikleri belliydi ve Robert de Loungville'e becerileriyle ilgili bir şeyler kanıtlamaları, ileride hayatta kalmaları için gerekliydi. Hiç kimse, Calis'in, güvenilir olmayanların asılması ile ilgili de Loungville'e verdiği son talimat hakkında konuşmadı. Hiç kimse, iki haftalık zaman zarfında ne gibi bir güven oluşturulacağını düşünmüyordu.

Hafta yavaş yavaş geçerken, her adamın güçlü ve zayıf yanları belli olmaya başladı. Biggo emirler açık olduğu sürece iyiydi, ama beklenmedik bir şey olduğu zaman kararsız kalıyordu. Roo gözüpekti ve riske giriyordu ve bu yüzden çoğunlukla şişlikler ve çürüklerle karşılaşıyordu. Sho Pi kendini kaybedince -Erik'e grubun en ölümcül adamı olduğunu düşündüren bir tarzda- yoğun bir şekilde odaklanırken, Billy Goodwin gözü kararmış bir öfkeyle kendini kaybediyordu. Luis de Savona bıçakta çok iyi olduğunu iddia etmesine rağmen, vasat kılıç kullanıyordu ve oldukça iyi bir biniciydi, ama zayıf noktası fazla gururlu olmasıydı. Hiçbir meydan okumaya hayır diyemiyordu.

Sho Pi doğuştan yetenekliydi ve öğretilen her şeyi hemen kapıyordu. Eyerde rahat bir şekilde oturuyordu ve nasıl yapacağı gösterildikten sadece saatler sonra bir kılıcı kolayca kullanabiliyordu.

Calis ile tanışmalarından beş gün sonra, kamptaki eğitim değişmişti. Altı mahkûma, eşit sayıda siyahlı adamla birlikte sıraya geçmeleri emredildi ve on iki adam, Crydee Dükalığı'nın kahverengi ve altın sarısı üniformalarını giyen iki askerin kampın uzak bir bölgesinde beklediği yere götürüldüler. Önlerinde bir sürü garip görünüşlü nesne duruyordu. Bazıları silah gibi gözükürken, diğerlerinin ne olduğu anlaşılmıyordu.

İki asker -bir yüzbaşı ve bir çavuş- her birinin neler yapabileceğini çabucak göstererek, bu yabancı silahlar üstünde ders vermeye başladı. Bu gösteri bittikten sonra, başka bir alana götürüldüler. Dala rahibi gibi görünen bir adam, onlara yaralarla ilgilenmenin ilkelerini anlattı.

Günün sonunda Erik'in aklında tek bir şey vardı: savaşmaya gideceklerdi. Ama bugün verilen hızlı eğitimden anladığı kadarıyla, savaşa tam hazırlanamadan gideceklerdi.

Atların kişneme sesleri Erik'i uyandırdı. Yatağından kalktı ve çadırın kapısını yana çekti. Dışarı bakınca, Krondor Kraliyet Mızrakçılarından bir birliğin kampa girmekte olduğunu gördü. Doğuya göz attı ve havanın çoktan aydınlandığını gördü. Bir saat sonra uyandırılacaklardı.

Yatağına dönecekti ki, bir şey dikkatini çekti. Bir süre baktıktan sonra neyin dikkatini çekmiş olduğunu fark etti. Gördüğü şeyden neredeyse emin olana kadar izledikten sonra Roo'nun yatağına gitti. Diz çöküp arkadaşını sallayarak uyandırdı. Diğerlerini uyandırmaması için ağzını kapamıştı. Arkadaşına onu takip etmesini işaret etti.

Çadırdan çıktılar ve ardından Roo, "Ne var?" diye sordu.

"Miranda. Kraliyet Mızrakçılarından bir bölükle az önce geldi." "Emin misin?" diye sordu Roo.

"Hayır. Bu yüzden daha yakından bakacağım."

Erik döndü ve duvarda gezinen nöbetçiler onu görmesin diye çömelerek uzaklaştı. Nöbetçiler orada Erik ve diğerlerini içeride tutmak için bulunmuyordu, dışarıdan kimsenin yaklaşmamasını sağlamak için oradaydılar, artık bundan emindi.

İki delikanlı, Erik'in subayların yatakhanesi olarak düşündüğü binanın gözden uzak tarafından dolandı; en azından de Loungville her gece yatmaya oraya gidiyordu ve Calis de orada kalıyor gibiydi. Bineklerini çevirip kapıya doğru sürmeye başlarken atlarının üstünde rahatça oturan mızraklı süvarilere görünmemek için eğilerek gittiler. Erik, kamptan çıkmadıklarını, yalnızca komuta binasından uzaklaştıklarını anlamaya yetecek kadar uzun süre baktı. Bir şeyden kuşkulanmıştı, ama Roo'ya hiçbir şey söylemedi.

İkili binanın arkasına fırladı ve çömelerek bir pencerenin altına girdi. İçeriden belli belirsiz konuşma sesleri geliyordu. Erik Roo'ya sessiz olmasını işaret etti ve bir sonraki pencereye ilerledi.

Burada konuşmaları zar zor anlayabiliyordu.

"...kamptaki herkes uyanmadan önce gitmiş olmam gerekiyor. Buradaki her adam beni en az bir kere gördü. Burada olduğumun bilinmesi iyi olmaz. Çok fazla şüphe çeker."

Bir adam -Erik Calis olduğunu tahmin etti- karşılık verdi: "Katılıyorum. Seni buraya getiren acil bir şeyler olmalı. Ne oldu?"

"Nicholas Kâhin'den bir uyarı aldı. Hizmetkârlarının en yaşlılarıyla çiftleşmeye başlıyor ve bu yaz yeni Kâhin'e gebe kalacak."

Calis bir an sessiz kaldıktan sonra, "Yaşamtaşı'nı, onu Sethanon'da görmüş olanlar hariç, ben de herkes kadar biliyorum Miranda," dedi. "Yine de bana anlattıklarının önemini kavradığımdan emin değilim."

Miranda, Erik'in soğuk olduğunu düşündüğü bir tarzda güldü. "Görünen o ki, biz bu tehlikeli işe girişirken, Aal Kâhini nereden baksan beş yıl sürecek çiftleşme, doğumla ve ölüm döngüsüne giriyor. Başka bir deyişle, biz tam da Yaşamtaşı'nın içinde bulunduğu tehlikeyi sona erdirmenin yollarını bulmaya çalışırken, Kâhin çiftleşecek, vârisini doğuracak ve ölecek. Kızı erginleşene kadar, önümüzdeki yirmi beş yıl kâhinin öngörüsünden yoksun olacağız."

Calis, "Aal Kadimleri hakkında, onlar hakkındaki efsaneler hariç, çok az şey biliyorum," dedi. "Bu çiftleşmenin senin için bir sürpriz olduğu sonucuna mı varmam gerekiyor?"

Miranda, Erik'in duyamadığı bir şeyler mırıldandı ve ardından, "...birisinin kendi geleceğini görme sınırı sanırım," dedi. "Her bin yılda bir, Kâhin'in yeteneklerini yirmi beş yıllığına sınırlayan bir

yeniden doğum çok sıkıntı yaratan bir şey değil, tabii bu açıdan bakarsan, ama bizim için zamansız olduğu kesin."

"Nicholas planlarımızı iptal etmeyi mi düşünüyor?"

Miranda, "Bilmiyorum," dedi. "Onu, babasını okuduğum gibi okuyamıyorum. Birçok yönden ona çok benziyor, ama diğer yönlerden çok farklı. Daha önce onunla yalnızca iki kez karşılaştım ve sen ve James bana kefil olduğunuz için bana birazcık da olsa güvendiğinden şüphem yok."

"Kendin hakkında fazla bir şey anlatmak istememe konusunda çok katı olsan da, düşmanı durdurmadaki içtenliğin ve kararlılığınla bizi ikna ettin." Bir an durakladı. "Bütün bunlardan çıkan sonuç ne?" diye sordu Calis.

"Bu, düşündüğümüzden daha kısa sürede harekete geçmemiz gerektiği anlamına geliyor. Bugünden başlayarak bu kampı ortadan kaldırman ve önümüzdeki hafta ayrılmak için gemilerini hazırlaman gerektiği anlamına geliyor."

Calis sessizdi. Derken, "Eğitilmemiş altı adamım var ve planladığımız sayının nerdeyse yarısındayız," dedi. "Paralı askerlere güvenemem. Bu hatayı yaptığım için geçen sefer bir sürü iyi adam öldü. Benim-" Durdu. "Her şeyi biliyorsun. Bobby ve ben bunları Arutha'ya üç yıl önce kabul ettirdik. Otuz altı adamla gitmemiz gerekiyorsa, son altı adam hakkında bir karara varmak için önümüzdeki dokuz günü kullanacağım. Oluşturduğumuz zincirde zayıf bir halka olmalarına izin vermeden onları kendim asarım, ama kendilerini kanıtlamaları için onlara en azından bu kısacık süreyi vereceğim."

Miranda'nın sesi yükseldi. "O adamları seçmek için büyük sıkıntıya girdim Calis. Her birini iyi tanıdığımı düşünüyorum. Bence kaçabilecek yalnızca iki kişi var; Goodwin ve de Savona. Diğerleri ihtiyaçlarımızı yerine getirecek."

"Kaçabilecek," diye tekrarladı Calis. "Sorun da bu. Sence. Eğer kaçacaklarını bilseydim, onları bu gece idam ettirirdim. Eğer kararlı olduklarını bilseydim, yarın ayrılırdım. Ama yanlış karar veriyorsak ve içlerinden biri yanlış zamanda kaçarsa... "

"Hiçbir şey kesin değildir."

Soğuk bir kıkırdama oldu ve Calis, "Korkarım, bir kâhinle çalışmak, bize bir çeşit sahte kesinlik görüntüsü vermiş. Daha önce olduğu gibi hiçbir şeyin açık olmadığı kesinliğe dönersek, bu tehlikeli girişimi sağ salim atlatabiliriz."

"Gidiyorum. Dokuz gün daha oyalanmakta ısrar ediyorsan, öyle olsun, ama Nicholas dik kafalıdır.

Olabildiğince erken harekete geçmeliyiz. İki casus yakaladık ve bir şeylerin peşinde olduğumuzu biliyorlar." "Ölü mü ele geçirdiniz?"

"Artık ölüler. Gamina, ölmelerinden önce iki adamın da zihnini okudu ve zaten bildiklerimiz dışında çok az şey öğrenebildi, ama yılanların bu kampın etrafını çeviriyor olduğu belli. Geçen yıl izlerini örtmeyi basardın, ama Krondor'un dışında olağandışı bir şeyler olduğunu biliyorlar. Gönderilen bir sonraki casus grubu sarayın etrafında dolanıyor olmayacak, bu karargâhı aramak için ormanda olacak. Burada olduğunu keşfettikleri anda-" "Bütün önlemleri aldık."

"Bir arabaya et yükleyen birisi, bir handa bir şey söyleyecektir. Saraydaki birisi, mahkûmların listesinin görülmesine izin verecek. Zaman alacaktır, ama bir yıl içinde, yılanlar sadece tekrar yollarına çıkacağını biliyor olmayacak, yanındaki her adamın adını da biliyor olacak." Calis bir süre sessiz kaldıktan sonra, Erik'in duyamadığı bir şeyler söyledi. Aniden bir kapının açılıp kapandığı duyuldu ve Erik aceleyle Roo'ya onu takip etmesini işaret etti. Geldikleri yoldan geri dönüp çadırlarına girdiler. Yatağına oturan Erik soluklanırken bir süre sessiz kaldı; ardından Biggo'yu uyandırdı. "Sessiz ol. Diğerlerini uyandır."

Luis, Sho Pi ve Billy uyandığında Erik, "Yakalanmanızdan kısa bir süre önce Miranda adında bir kadınla karşılaştınız mı?" diye sordu.

Dördü de birbirlerine baktı. İlk konuşan Sho Pi oldu. "Etkileyici yeşil gözleri olan siyah saçlı bir kadın mı?" Erik başını salladı. "Benimle Shamata'nın dışında konuştu. Krondor yolu üzerindeydim. Onda hemen dikkatimi çeken bir şeyler vardı. Gücü var." "Sana ne söyledi?"

Sho Pi omuzlarını silkti. "Önemsiz şeylerden konuştuk. Onu çok beğenmiştim ve dikkatini çekmek için iltifat ediyordum, ama onun ilgileri dünyevi şeylerden çok daha soyut gibi görünüyordu. Ve neden göründüğünden çok daha fazlasına sahip olduğunu hissettiğimi merak ettim." "Hapse atılacağına dair herhangi bir şey söyledi mi?" Sho Pi, "Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır," dedi. Diğerleri de karşılaşmalarını anlattı. Billy ve Luis, kadının farklı bir isim kullandığını söylüyordu, ama altısının da, tutuklanmalarından yaklaşık bir ay önce bir yerlerde aynı kadınla karşılaştığı belliydi.

Biggo, "Darkmoor yakınlarında Erik ve Roo ile karşılaşmadan önceki hafta Shamata'da seninle," Sho Pi'yi gösterdi, "konuştuysa, o kız durmadan dolaşıyor demektir." "Bizi nereden tanıyor?" diye sordu Luis.

Erik, "Geleceği gören bir kâhinle yapılabilecek bir şey bu," dedi. "Bir şekilde önemliyiz, ama tabii önümüzdeki dokuz gün hayatta kalabilirsek. Darağacından neden kurtarıldığımızı bilmiyorum ve yaşamaya devam etmemizin bu insanlar için ne ifade edeceğini de bilmiyorum, ama şundan şüphem yok: Eğer Calis planları için tehlikeli olduğumuz sonucuna varırsa, dokuz gün içinde kampı dağıtmadan hepimizi asar. Eğer güvenilir olduğumuz sonucuna varırsa, yaşamaya devam ederiz. Bu kadar basit..."

Billy, "Bu çok çalışmamız gerektiği anlamına geliyor." "Zaten çok çalışıyorduk!" diye yakındı Luis.

"İstedikleri şey olma konusunda çok çalışmamız gerektiğini kastettim."

Sho Pi, "Billy haklı; o ve ben sinirlerimize hakim olmalıyız." Kalktı, gidip yatağına oturdu ve dirseklerine dayanıp arkasına yaslandı. "Biggo kendisini düşünebildiğini göstermeye başlamalı." "Peki ya ben?" diye sordu Luis. Dokuz günlük süreçte güvenilir olarak değerlendirilmeyecek olmasından korktuğu belliydi.

"Gururunu bir kenara bırakmalısın. Her emri ve sana yakışmayacak her işi sanki bir hakaretmiş gibi algılamaktan vazgeçmelisin. Gururun yüzünden asılacaksın." "Ben gururlu değilim!" dedi Luis, alınmaya hazır olduğu belliydi.

Erik kavga çıkacağını fark etti ve bunun önüne geçebilmek için çabucak düşünerek, "Dahası var!" dedi.

"Ne?" diye sordu Biggo.

"Birimiz çuvallarsa, hepimiz çuvallarız." "Ne!" dedi Billy. "İçimizden birinin güvenilir olmadığı hükmüne varılırsa, hepimizi asacaklar."

Roo bir an Erik'e baktıktan sonra başını salladı. "Biz bir takımız. Ya hep birlikte yaşayacağız, ya da hep birlikte öleceğiz."

Luis çadırdakilere göz gezdirince, herkesin ona bakmakta olduğunu fark etti. "Ben... alçakgönüllü olmaya çalışacağım. O küçük cabrone bana kürekle dışkı temizlememi söylediği zaman, neşeli bir şekilde, Si, me comandante diyeceğim. Nasıl?"

Biggo sırıttı. "Eğer etrafta siz lanet Rodezialılardan daha inatçı birileri varsa, LaMut'taki Tsuranilerdir." Sho Pi'ye bakıp, "İnsanlar benden çok şey beklemesin diye yıllarca aptalı oynadım," dedi. "Sanırım alışkanlık haline geldi. Biraz daha zeki görünmeye çalışacağım."

Sho Pi, "Ve sen Rupert," dedi. "Çok zeki olmaya çalışmaktan vazgeçmelisin. Ölmene sebep olacak.

Ne zannettiğin kadar zekisin, ne de diğerleri zannettiğin kadar aptal." Erik, "Peki ya ben?" diye sordu.

Sho Pi, "Bilmiyorum, Erik von Darkmoor," dedi. "Sende bariz bir şekilde yanlış olan hiçbir şey yok. Yine de... bir şey var. Bilmiyorum. Bir duraksama belki de. Daha kararlı olmalısın."

Onbaşı Foster'ın gelmesiyle konuşmaları bölündü ve hazır ola geçmek için ayağa fırladılar. Onbaşı mahkûmlara baktı. Çadıra girmeden az önce bir şeylerin olduğu belliydi, ama görünürde hiçbir şey olmadığı için kısa bir süre sonra, "Pekâlâ," diye bağırdı. "Dışarı çıkıp sıraya geçin solucanlar!

Bütün sabah sizi bekleyemem!"

Foster, Billy'nin başında durmuş, ona hakaretler yağdırıyordu. Mahkûm, sanki ayağa sıçrayıp onbaşıya saldırmak üzereymiş gibi görünüyordu. Siyahlı bir adam üç metreden az bir mesafede, az önce biten dövüşten dolayı nefes nefese duruyordu. Düello yapıyorlardı. Billy üstünlüğü ele geçirmişken, Foster aniden Goodwin'e çelme takmıştı. Billy tepki gösteremeden onbaşı, sanki bu Billy'nin suçuymuş gibi tepesinde dikiliyordu.

En sonunda Foster, "Ve annen bir fahişeydi!" dedi.

Onbaşı dönerken, Billy ayağa fırladı. Foster'ın üstüne atlayamadan Erik omzunu Billy'nin midesine geçirdi. Yere düşüp yuvarlandılar ve Erik gücünü ve ağırlığını kullanarak Billy'yi altında tuttu. Askerler onları ayırdı ve Foster'ın, "Bak sen! Bu da ne?" diye bağırdığını duydular.

Billy'nin dirseğinin çarptığı burnundan kan akan Erik, "Aptalca bir şey yapmasını önlüyordum Onbaşı," dedi.

Foster bir süre Erik'e baktıktan sonra, "Tamam," dedi. Billy'ye dönerek, "Bana arkadan mı saldıracaktın domuz herif?" dedi. "Peki

önden denemeye ne dersin?" Kılıcını çekerek geri çekildi.

"Bırakın onu."

Askerler emri yerine getirdi. Billy, kılıcı elinde bekliyordu. Ansızın Biggo onunla onbaşının arasına girdi. "Duvarın üstünde yaylarını hazırlayan şu beyler varken bu Billy için akıllıca olmaz, değil mi Onbaşı?"

Billy duvarın üstüne göz attı ve büyük yayları olan iki okçunun, oklarını yerleştirip yaylarının kirişlerini gerdiğini ve dikkatle onları izlemekte olduklarını gördü.

"Geri çekil Biggo, seni şişmiş inek boku yığını!" diye emretti Foster. "Bu köpekten birkaç parça keseceğim."

Luis, bir adım arkasında Sho Pi ile, Biggo'nun yanına geldi. Roo da onlara katıldı ve Erik silkinerek kendisini tutan iki askerden kurtulup diğer beşine katıldı.

"Bu- ayaklanma da neyin nesi?" diye bağırdı Foster.

"Hayır," diye karşılık verdi Sho Pi. "Biz sadece durumun tehlikeli hale gelmesini önlemeye çalışıyoruz." "Bu adamı astıracağım!" diye bağırdı Foster, Robert de Loungville neler olduğunu görmek için yaklaşırken. Biggo, "Öyleyse hepimizi astırman gerekecek sanırım."

Robert de Loungville, "Ne oluyor burada?" diye sordu. "Darağacına geri dönmek mi istiyorsunuz?" Biggo döndü ve içten bir gülümsemeyle, "Çavuş, güzel onbaşıyı öldürmenin hoşumuza gideceği düşünüldüğü için birimiz asılacaksa, hepimizi assanız iyi olur, çünkü hepimiz bunu günde en az on iki kere düşünüyoruz. Ayrıca, bize bu askeri eğitimleri bir hafta daha yaptırtmanızdansa, bu işi şimdi halletmenizi tercih ederim; bu işten bayağı sıkıldım. Saygılarımla, Çavuş."

De Loungville şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. "Bu adam hepiniz adına mı konuşuyor?" Birbirlerine baktılar. Ardından Erik, "Sanırım öyle efendim," dedi.

De Loungville aniden, aradaki boy farkını kapatmak için ayaklarının ucunda kalkmış, Biggo ile burun buruna duruyordu. "Size düşünmeniz söylenmedi! Ne düşündüğünüzü umursayacağımız fikrine de nereden kapıldınız? Eğer düşünüyorsanız, bu çok fazla boş zamanınız olduğu anlamına gelir. Bunu halledebilirim." Biraz önce Erik'i tutan iki muhafıza dönerek, "Ahırların süpürülmesi gerekiyor," dedi. "Bu katil köpekleri oraya götürün ve her yeri temizletin! Ve güzelim süpürgeleri ve yabaları pisletmelerini istemiyorum! Her şeyi elleriyle toplayacaklar! Götürün onları!"

İki asker mahkûmlara sıraya geçmelerini işaret etti ve hızlı bir yürüyüşle görüş alanından çıktılar. Gözden kaybolduklarında Foster, de Loungville'e bakıp, "Sanırım işe yaramaya başlıyor Bobby," dedi.

De Loungville düşünürken çenesini kaşıdı. "Bilmiyorum. Göreceğiz. Ama daha iyiydi. Kısa bir süre sonra güneye gideceğiz ve yelken açmamızdan bir gün önce bu grubu asmak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Foster, "Eğer Billy Goodwin annesine fahişe dediğim için -ki öyleydi, ama o bu konuda çok hassas- gırtlağımı kesmediyse, sanırım öğreniyor. Ayrıca onu savundular."

De Loungville başını salladı. "Belki haklısın. Belki de kurnazlık yapıyorlardır. Anlamak zorundayız, değil mi?"

Yanıt beklemeden döndü ve komuta binasına yöneldi.

-10-
GEÇİŞ

Alarm verildi.

Kamptaki bütün adamlar dışarıya çıkarken davullar çaldı. Erik'in, Calis'in ofisindeki konuşmaya kulak misafiri olmasının üstünden üç gün geçmişti ve altı mahkûm, dikkatlerini hayatta kalmak için gerekli olan ne varsa yapmaya odaklamaları için sıkı bir eğitimden geçiriliyordu. Her defasında adamlara sövüp sayan Foster gittikçe daha da zalimleşmişti ve de Loungville, isteklerini karşılamada başarısız olabileceklerine dair herhangi bir iz arayarak onları dikkatle inceliyordu. Şimdi beklenmedik bir değişiklikle yeni bir gün başlıyordu.

Mahkûmlar çadırlarından her zamankinden en az yarım saat erken çıktı ve kampta yaşayan diğer adamların koşar adımlarla komuta binasına doğru gittiğini gördü. Adamları takip ederlerken, Witcomblu Perry adında bir asker önlerine çıkıp, "Arkamda sıraya geçin ve beni takip edin," dedi. "Konuşmak yok!" Altılı her zamanki düzenlerine geçti. En önde Biggo, en arkada Sho Pi ve aralarında Billy, Luis, Roo ve Erik. Binaya, kapı açılıp Calis ve de Loungville göründüğünde vardılar. De Loungville sessiz olmaları için elini kaldırıp, "Dinleyin!" dedi.

Calis, "Yerimiz bulundu," dedi. "Dün gece nöbetçilerimizden ikisi öldürüldü."

Siyahlı adamların arasında mırıldanmalar olunca, de Loungville bir kez daha sessiz olmalarını söyledi. Calis devam etti. "Hepiniz ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz; kampı dağıtıyoruz." Otuz siyahlı adam anında çadırlarına koştu ve askerlerin büyük bir çoğunluğu görev yerlerine seğirtti. Foster Witcomblu Perry'ye dönüp emirler verdi. Asker başıyla altı mahkûmu göstererek, "Benimle gelin," dedi.

Telaşlı ama düzenli hareketliliğin arasında askeri takip ettiler. Asker onları demirci atölyesinden çok uzakta olmayan büyük bir çadıra götürdü. "Üstünüze uyan kıyafetleri bulun," diye emir verdi,

"ve giyin."

Altılı içeri girdi ve loş ışıkta, sıradan kıyafetlerden oluşan bir yığın gördüler. Erik çizmelerini, ardından da tuniğini ve pantolonunu çıkarıp, lime lime olmuş gri kıyafetlerini bir köşeye attı. Tunikleri alıp boyutlarına bakarak, çok küçük olanları kenara fırlatıp yığını altüst ederek arayan diğerlerine katıldı. Luis ile Billy, Sho Pi gibi, daha ortalama bedende oldukları için üstlerine uyan kıyafetleri çabucak buldular. Ama bedeni küçük olduğu için Roo'nun ve çok iri oldukları için Erik ile Biggo'nun üstlerine uyacak kıyafetleri bulmaları daha uzun sürdü. Sonunda altı mahkûm da yeni giysilerini giymişti. Erik açık yakalı, uzun kollu lacivert bir tunik bulmuştu. Üstüne uyan tek pantolon, bir denizci pantolonuydu. Paçalarını çizmenin içine sokmaya çalışmaktan vazgeçip dışarıda bıraktı.

Kahkahalar Erik'in arkasını dönmesine sebep oldu ve kızgın bir ifadeyle duran Roo'yu gördü. "Üstüme bir tek bu uydu!" dedi, Billy ve Luis kaba yorumlar yapınca. Gömleğin bel kısmı açıktı ve rengi parlak mordu. Daha da kötüsü, üzerindeki pantolon da parlak kırmızıydı. "Sen de üstüne uymayanlardan birini giy," dedi Erik, gülmemek için kendini zor tutarak.

Roo can sıkan gömleği çıkarıp başka bir tane aradı. Üstüne sadece birazcık büyük gelen düz beyaz bir tunik buldu. Gömleğinin uzun gelen eteğini pantolonunun içine soktu. Erik başını salladı.

"Şimdi tamamen komik gözükmek yerine birazcık komik görünüyorsun."

Roo suratını buruşturduktan sonra gülümsedi. "Kırmızı benim uğurlu rengimdir."

Perry, "Çıkın oradan!" diye bağırınca çadırdan çıktılar. "Demirhaneye gidin ve en sondaki arabaya binin. Arkanızda iki tane atlı arbaletçi olacak, bu yüzden gezintiye çıkma şansınızın olduğunu düşünmeyin." Uzaklaşmaya başladıktan sonra dönüp, "Şu ilmikleri de göz önünden kaldırın," dedi. Altı mahkûm, ilmikleri sürekli tuniklerinin dışında tutma zorunluluğuna iyice alışmıştı. Giysilerini değiştirdikten sonra onları tekrar takmışlardı.

Şimdiyse görülmesinler diye içeri sokuyorlardı. Biggo tuniğinin yakası çok sıkı olduğu için çabucak tuniğini çıkardı, ilmeğini taktı ve ardından tuniğini tekrar giydi. Luis, "Son modaya göre biraz eğri büğrü oldu dostum, ama iş görür," dedi. Hapishaneden kampa geldiklerinden beridir, Erik Luis'in -öfkeli ve kendini beğenmiş olmasının yanı sıra- gururlu olduğunu, ama yine de Rodezialı bıçakçıyı sevdiğini fark etmişti.

Gri sakalını kesmişti, ama bıyık bırakmaya başlamıştı ve omuzlarına gelen saçlarını derli toplu tutuyordu. Luis tavus kuşuna benzemeye başlamıştı. Seçtiği giysiler olabildiğince modaya uygundu. Erik'in, Luis'in son modadan sadece kavramsal olarak bahsetmediğinden ve asabiliği ve sert mizacı onu düşük tabakaya indirmeden önce saray törenleri için giyinmiş bir adam olduğundan şüphesi yoktu. Geçmişine dair hiçbir şey anlatmamış, yalnız bir keresinde Rodez Dükü'nün oğluyla arkadaş olduklarından bahsetmişti.

Koşar, adımlarla demirhaneye gittiler ve Erik hayretle ocağın ve diğer aletlerin atölyeden ne kadar çabuk çıkartıldığına dikkat etti. Baktıkları her yerde, adamlar aceleyle kampa dair ne varsa ortadan kaldırıyordu. Kampa bir yerlerden -muhtemelen Krondor'dan- yeni gelen işçiler, kampın büyük bir kısmını kaplayan üç binayı sökmeye başlamışlardı. Foster demirhanede onları bekliyordu. Bir arabaya binmelerini işaret etti. Arabada iki muhafız oturuyordu ve buraya geldiklerinde olduğu gibi üçer üçer karşılıklı oturan mahkûmların arkasından iki asker bindi. At sırtındaki iki muhafız arabanın arkasına yanaştı ve yola koyuldular.

Erik arkadaşlarına göz gezdirdi. Roo olanlardan dolayı yarı heyecanlı, yarı korkmuş gibi görünüyordu. Luis, Biggo gibi dikkatle olanları izliyordu. Billy keyifli gözükürken, Sho Pi uzaklara bakıyordu.

Erik'in siyahlı adamlar olarak bildiği birkaç adam artık onlar gibi giyinmişti. Neredeyse yırtık pırtıktan soylu şıklığına uzanan çeşitli kıyafetler içindeydiler. Kampı bazıları at sırtında, bazıları arabalarla ve geriye kalan bir düzineden fazlası da yürüyerek terk ediyordu. İki atlı yaklaştı ve Erik, Robert de Loungville ile Onbaşı Foster olduklarını gördü.

De Loungville arabanın yanına gelip, "Pekâlâ, dinleyin," dedi. "Calis ile bu sabah hepinizin asılması hakkında konuşuyorduk, ama vaktimiz yetmedi. Aceleye getirilen bir idam kadar kahvaltımı berbat eden hiçbir şey yoktur. Calis, bunu acele etmeden ve işi doğru düzgün yapabileceğimiz bir zamana bırakmamız konusunda benimle aynı fikirde. Birkaç gün daha yaşayacaksınız. Ama sakın size âşık olduğumuzu düşünmeyin; arkanızdaki şu arbaletli iki delikanlı, bu arabadan inmeye çalışacak kadar aptal olanlarınızı vurma emri aldı. Anlaşıldı mı?" "Evet Çavuş!" dedi hepsi.

"Bir şey daha var. Ben söyleyene kadar, 'Evet Çavuş' diye bağırmak yok. Dikkat çeker. Ve dikkat çekmek şu anda isteyeceğimiz en son şey. O yüzden çenenizi kapalı tutun ve gideceğimiz yere varana kadar size söyleneni yapın." Başka bir şey söylemeden atını topuklayıp uzaklaştı. Foster da bir boy arkasından onu takip etti.

Erik arkadaşlarına göz gezdirdi ve hiç kimsenin herhangi bir şey söyleyerek arbalet oku yeme riskine girmek istemediğini fark etti. Hoplayarak giden arabaya elinden geldiği kadar yerleşti ve gevşemeye çalıştı.

Krondor yolunda ilerlerlerken, çoğu sıradan tüccarlar, çiftçiler ya da işçiler gibi giyinmiş yaya adam gruplarını geçtiler. Diğerleri arabalarda gidiyordu. Yanlarından at sırtında, diğerlerini önemsemiyormuş gibi gözüken birkaç kişi geçti.

Yoldaki diğer insanlar, Batı Toprakları'nın başkentine doğru gidiyordu. Yaz sonu mahsulleriyle ve erken sonbaharın ilk hasadıyla ağzına kadar dolu çiftlik arabaları büyük bir gümbürtüyle Krondor'a doğru gidiyordu. Trafiğe, yığınla malları olan tüccarlar ve ara sıra soyluların arabaları katılıyordu.

Trafik akıcı olduğu için Erik ve diğerleri, ölüm cezasına çarptırıldıkları saraya çok yakın olan şehrin güney kapısına doğru giden yolda hızla ilerledi. Limanın üstünde yükselen saray öğle güneşinde muhteşem görünüyordu. Kulelerde bayraklar dalgalanıyor ve şehir görkemli bir şekilde, ilk Krondor Prensi'nin kadim tepenin üstüne yaptırttığı iç kalenin etrafına yayılıyordu.

Güney kapısındaki muhafızlar geçmelerini işaret etti ve araba şehirde dolambaçlı bir yol izlemeye başladı. Sonunda fakir mahallenin yanındaki liman bölgesine girdiler ve yanlarında aniden Foster belirdi. Sesini yükseltmeden, "O arabadan inip şuradaki kayığa binin," dedi. Rıhtımın yanından aşağı inen taş basamakların dibinde akıntıdan sallanan bir sandalı gösterdi. Erik ve diğerleri taş basamaklardan seğirtip sandala bindi ve iki denizci tarafından her birine nereye oturacakları söylendi. Son binen Roo oturur oturmaz, Foster da onlara katıldı ve denizciler kıyıdan uzaklaştı. İki denizci sandalı ustalıkla limandaki bir gemiye doğru yönlendirdi.

Erik gemiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama bu gemi etrafındaki birçok gemiyi küçükmüş gibi gösteriyordu. Çıplak ağaçlar gibi gökyüzüne yükselen üç direği vardı ve göz korkutucu bir siyaha boyanmıştı. Yanındaki diğer gemiler yeşil, kırmızı ve maviydi. Hatta bir tanesi, siyah geminin kasvetli görünüşünü daha da etkileyici hale getiren parlak sarıydı. Sandal geminin yanına yanaştı ve Foster, "Yukarı çıkın," dedi, kenardan sarkan ağı göstererek. Erik ayağa kalkıp ağı bir merdiven gibi kullanarak tırmanmaya başladı. Ağ, arkasından tırmananların ağırlığıyla çekilince dengesi bozuldu ve biraz aşağı kaydı, ama tırabzana ulaşmayı başardı ve denizciler onu yarı çekerek güverteye aldı.

Garip bir üniforma -beli kısa mavi bir ceket, beyaz pantolon ve omzuna asılmış bir kılıç kayışından sarkan bir süvari kılıcı giymiş bir adam, Erik'e geri çekilmesini işaret etti. Diğerleri de güverteye çıktığı zaman Foster yukarıya, "Bu grup birlikte tutulacak Bay Collins!" diye seslendi.

Garip üniformalı adam tırabzandan eğilip, "Diğerleriyle birlikte mi?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladı Foster sandal uzaklaşırken. "Ama ayrı bir köşede Bay Collins!" "Hay hay Onbaşı Foster." Collins denilen adam dönüp, "Beni takip edin," diye emretti.

Ana direğin ilerisindeki kare bir lombar ağzından aşağıya giden dar ve dik, garip bir merdivenden indi. Ambara inen son kişi Erik'ti. Gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Bir kışla olarak kullanılması için yeniden düzenlenmiş bir yük ambarına girmişlerdi. Erik geminin her iki yanında da onar tane olmak üzere, duvarlara tutturulmuş yirmi tane üçlü ranza gördü. Ranzalar uzunlamasına dizildiği için oldukça geniş bir koridor oluşturuyordu.

Üçlü ranzaların arasında adamların eşyalarını koymakla meşgul olduğu, yere tutturulmuş büyük sandıklar vardı. Collins altı mahkûma onu takip etmelerini işaret etti. Onları diğer adamlardan en uzaktaki sancak duvarına yerleştirilmiş iki ranzaya götürdü. Karşı taraftaki ranzalar boştu. Ranzalara yerleşmelerini işaret etti. "Uyuyacağınız yer burası. Hava çok kötü olmadığı sürece, yemeklerinizi güvertede, aksi takdirde burada yiyeceksiniz. Eşyalarınızı şu iki sandığa koyabilirsiniz." Yük ambarının kıç tarafındaki duvara en yakın olan sandıkla, onlara verilen ranzaların arasındaki sandığı gösterdi.

Roo, "Bizim eşyamız yok," dedi.

Adam, "Benimle konuşurken, bana Bay Collins diye hitap edeceksiniz," dedi. "Trenchard'ın İntikamı'nın İkinci Kaptanı'yım. Birinci Kaptan Bay Roper'dir. Kaptan da... Ona Kaptan deyin. Anlaşıldı mı?" Roo, "Evet, Bay Collins," dedi. "Ama bize hiç eşya vermediler efendim."

"Bu benim sorunum değil. Eminim subayınız ihtiyacınız olan şeyleri size verecektir. Uzun bir yolculuk olacak. Yerleşmek için bol bol zamanınız var. Şimdi, çağrılana kadar burada bekleyin." Gitti.

Biggo en alttaki yataklardan birini aldı. Bir üstündekini Sho Pi, onun da üstündekini Billy Goodwin aldı. Diğer ranzayı en üstten alta doğru Luis, Erik ve Roo aldı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Roo.

Biggo sırıttı. "Hiçbir şey. Ben biraz kestireceğim!" diye ekledi neşeli bir şekilde.

Erik kendisinin de yorgun, ama onları bekleyen kaderin ne olduğunu anlamaya çalışmaktan dolayı gergin olduğunu fark etti. Buna rağmen, limandaki dalgalarla yumuşak bir biçimde sallanan gemi sinirlerini yatıştırdı ve çok geçmeden uykuya daldı.

Yukarıdan gelen bir çatırtı ve bir hareket hissi, Erik'in doğrulup kafasını üstündeki yatağın tabanına çarpmasına yol açtı. Acıdan irkilen Erik, ortadaki yataktan inerken neredeyse Roo'nun üstüne basıyordu.

Üstten gelen bir gıcırtı ve hareketteki değişim, yukarıdan gelen emirlerin bağırılarak tekrarlanması yola çıktıklarını gösteriyordu. Altı mahkûm, ambarın diğer ucundaki otuz adam şaşkınlıklarından keyif alıyormuş gibi gözükürken, ne yapacaklarından emin olamayarak duruyordu.

İçlerinden biri, yaklaşık Biggo'nun cüssesinde olan iri bir adam, "Neden yukarı koşup Bobby de Loungville'e, size bu kadar erken ayrılacağımızı bildirmediği için çok düşüncesizce davrandığını söylemiyorsunuz!" dedi. Adamlar kahkahaya boğuldu.

Luis, "Neden gidip ona, babanın kim olabileceğini bilip bilmediğini sormuyorsun," dedi. "Annenin bilmediği belli."

Adam yataktan indi. Sho Pi yolunu kestiğinde, Luis'e doğru iki uzun adım atmıştı. "Bir saniye arkadaşım," dedi Isalani.

"Benim arkadaşım değilsin," diye karşı çıktı iriyarı adam, onu kenara itmek için elini Sho Pi'nin göğsüne koyarken. Artık herhangi biriyle kavga etmeye hazır olduğu belliydi.

Adam kendini birdenbire dizlerinin üstünde buldu. Sho Pi, eli bileğine doğru sertçe arkaya bükülsün diye adamın başparmağını geriye çekip avucunu ters yöne iterek elini acı verici bir şekilde tutarken, adamın suratı acı maskesine dönüşmüştü. Adamın çıkarabildiği tek ses acı solumalarıydı.

"Bu çok uzun ve sıkıcı bir yolculuk olacağı için," dedi Sho Pi, "barış yapmamızın ve birbirimizin hislerini anlamaya çalışmamızın hepimizin yararına olacağını söyleyecektim. Eğer onu içtenlikle affedersen, eminim arkadaşım annene dil uzattığı için senden özür dilemeye can atacaktır." Luis'in keyfi yerine gelmişti ve hayali bir şapkayı çıkarıyormuş gibi yaparak bir saray mensubu gibi reverans yapıp, "Bayım, kabalık yaptım ve düşüncesizce davrandım. Davranışımdan utanç duyuyorum. Affınızı istirham ediyorum bayım."

Gözleri sulandığı için yanaklarından yaşlar boşanan adam nefes nefese, "Kabul edilmiştir!" dedi. Acıdan sesi güçlükle çıkmıştı.

Sho Pi elini bırakınca, adam rahatlamadan dolayı neredeyse bayılıyordu. Billy ayağa kalkmasına yardım etti ve sırıtmamaya çalışarak adama arkadaşlarının yanına kadar eşlik etti. Adam sanki kırık olup olmadığını anlamak istiyormuş gibi elini ovuşturup duruyordu, ama kırık yoktu. Billy arkadaşlarının yanına dönerken, adam elini birkaç kez salladı.

Yukarıdaki ambar kapağı yana kayarak açıldı ve aşağı iki kişi indi: De Loungville ve Foster. Foster, "Dinleyin!" dedi.

De Loungville bütün adamları görebilmek için merdivenlerin ortasında duruyordu. "Sizin de fark ettiğiniz gibi, tabii baygın ya da

düşündüğümden daha da aptal değilseniz, seyir halindeyiz. Hava şartlarına bağlı olarak, doksan ile yüz gün denizde olacağız. Yapılacak çok iş var ve denizci olmadığınız için şişmanlamanıza izin verecek değilim. Ayrıca, eve dönerken işçi sıkıntısı çekebiliriz," bir an uzaklara dalıp gitti, "bu yüzden gemi işleri hakkında bilgiye sahip olmanız yararlı olacaktır. Bay Collins daha sonra görev dağılımı yapmak için buraya gelecek ve size söyleneni yapacaksınız, soru sormak yok. Kral'ın ordusundaki Şövalye-Yüzbaşı kadar rütbe sahibidir, sıradan bir denizci gibi gözüktüğü için bunu unutmaya kalkmayın."

Merdivenlerden indi, altı mahkûmun olduğu yere yürüdü ve etrafına toplanmalarını işaret etti. "Size bunu yalnızca bir kere söyleyeceğim. Ruthia sizi seviyor olmalı, çünkü Şans Leydisi biraz daha hayatta kalmanızı uygun gördü. Yaşamaya uygun olup olmadığınıza karar vermem için bana iki hafta verildi ve olayların akışı sizi sürekli ipe doğru götürüyor." Tek tek adamların yüzlerine baktı. "Ama Calis'i, sizi seren direğinin ucundan Krondor'daki darağacından sallandırdığım kadar kolaylıkla sallandırabileceğime ikna ettim, bu yüzden sadece zaman kazandınız.

"Önümüzdeki üç ay çetin geçecek. Bu gemideki her adam gibi tam vardiya çalışacaksınız ve diğerlerinin yapıp da," başparmağıyla omzunun üstünden ambarın diğer tarafındaki adamları gösterdi, "sizin yapmadığınız birtakım eğitimler için size ikinci bir vardiya verilecek."

Biggo'nun konuşması herkesi şaşırttı. "Sebebini öğrenebilir miyiz?"

"Neyin sebebini?" diye sordu de Loungville. "Bu büyük maskaralığın sebebini Robert de Loungville, canım Çavuşum. Prens'in altınını ve krallığın dört bir yanından gelen askerlerini harcamaz ve katilleri ve hırsızları adaletten kurtarmak için bütün bunlara katlanmazsınız. Bizden bir şey istiyorsunuz ve karşılığında hayatlarımızı geri vermeye hazırlanıyorsunuz. Oldukça mantıklı ve soru sormak yok, ama benden daha aptal adamlar bile bizi neyin beklediğini bilmenin,

bizim için daha iyi olacağını anlardı. Hayal gücünün bize düşüncesizce ve aptalca şeyler yaptırabilecek korkuları körüklemesindense, bu bilgiye sahip olmak daha iyi. Eğer kendimizi öldürtürsek, ne biz mutlu oluruz, ne de siz."

De Loungville bir süre Biggo'yu inceledi; ardından bir sırıtmayla ağzı kulaklarına vardı. "Aptal olduğun zaman seni daha çok seviyordum Biggo." Döndü ve giderken, "Yeterince uzun sağ kalırsanız, bilmek istediğinizden fazlasını öğreneceğinize söz veriyorum," dedi. Güverteye açılan kapağa vardığında dönüp, "Ama şimdilik, marifet sağ kalmakta," diye ekledi.

Yukarı çıktı, her zaman olduğu gibi Foster arkasındaydı. Lombar ağzı kapandığında Biggo, "Duymak istediğim şey bu değildi aslında," dedi.

Luis, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bizi korkutmaya mı çalışıyor?" Sho Pi, "Hayır," dedi.

"Sanırım bizi korkutmamaya çalışıyor."

Erik yatağına döndü. İçinde soğuk bir hisle Sho Pi'nin haklı olduğunu biliyordu.

Günler geçti. Güverteye çıkmalarına izin verildiği ilk gün, Erik biraz ötelerinde başka bir geminin daha onlarla birlikte yol aldığını gördü. Denizcilerden biri ona bu geminin Özgürliman Korucusu olduğunu söylemişti. Calis'in kumandası altındaki başka bir gemiydi. Erik bütün krallık gemilerinin kraliyet şusu ya da busu diye adlandırıldıklarını sandığını söylemişti ve denizci yalnızca başını salladıktan sonra işine dönmüştü.

Erik işten pek zevk almıyordu, ama dışarıdaydı ve sonbaharın başları olmasına rağmen hava yumuşaktı. Roo, yükseklikle ilgili birtakım sorunları olduğu için, denizci olmaktan nefret etmişti, ama serenlerde hareket etmek için Biggo ve Erik'te olmayan çevikliğe

sahipti. Luis ile Billy'nin elleri işe yatkındı ve Sho Pi verilen görevleri kamptaki gibi kolaylıkla yerine getiriyordu.

İki hafta sonra, Erik güvertede rahatça dolaşabiliyordu ve ayakları nasır tutmuştu; gemide tehlikeli oldukları ve tuzlu su deriyi bozduğu için binici çizmelerini giymiyordu. Geminin armasına hiç tırmanmadıkları için sadece subaylar çizme giyiyordu. Erik ve ambardaki diğer adamlar denizciler gibi yalınayak dolaşıyor ve aceleyle denizcilik sanatını öğreniyorlardı.

Bir kara insanı olarak, 'iskota bitiyor' ya da 'sereni bağlamak' gibi terimlerle artık kafası karışmıyordu. Kamptayken, sıkı çalışmaya iyi yemekler eşlik ediyordu. Erik normalden daha iyi yiyor olduklarını fark etmişti ve soylular arasındaki bir yarışmaya hazırlanan atlar gibi muamele gördüklerinin şakasını yapıyordu. Sık sık bir hayvanın bacağının kırılmasıyla ya da bir atın üstünden düşüp ciddi şekilde yaralanan ya da ölen bir biniciyle son bulan bu gibi yarışmalardan bahsetmemeye karar verdi.

Bütün hayatı boyunca sıkı çalışmaya karşı isteksiz olan Roo bile, sıkı düzenin ve iyi beslenmenin etkilerini gösteriyordu. Sıska vücudunda sırım gibi kaslar oluşmuştu ve Erik'in daha önce hiç görmediği bir özgüvenle hareket ediyordu. Roo her zaman bir çocuk gibi gülerdi, ama gülüşünde sert, tehlikeli bir keskinlik olurdu. Esprileri bazen çekilmez olurdu. Sanki hayatın ne olduğunu yeni anlıyormuş gibi, sadece bir an ötede olan ölümün akıl uyuşturan korkusuna karşı olarak artık anı yaşıyordu. Erik Roo'da bir şeylerin değiştiğini hissediyordu, ama bu değişikliğin ne olduğunu tam olarak adlandıramıyordu.

Sho Pi, onları bekleyen her ne idiyse, de Loungville'in onların zinde ve hazır olmasını istediğini söylemişti. Her gün, sıkı çalışmanın ve savaş eğitiminin eşit bir karışımı şeklinde geçiyordu. İkinci gün Sho Pi, Erik'e bir danstan fazla bir şey gibi gelmeyen kontrollü hareketler serisini pratik yapmak için güverteye çıkmıştı. Zarif ve akıcı olan hareketler, sanki hareketleri hızlandırmak onları öldürücü vuruşlara

dönüştürürmüş gibi insanda bir tehdit hissi uyandırıyordu. Çalışmasını bitirip ambara döndüğü zaman Luis, "Şu yukarıda yaptığın şey neydi Keshli?" diye sordu.

"Isalani," diye düzeltti Sho Pi, ardından yatağına atlarken, "kata deniyor ve uyguladığım sanatların özüdür," dedi. "Bu bir hareket anlayışıdır ve etrafına güç yükler ve o gücü ihtiyacın olduğu an kolayca kullanmanı sağlar."

Erik yatağında doğruldu. "O askeri silahsız bırakmak için kullandığın numara bu muydu?" "Üzülerek kabul etmeliyim ki aynısıydı, ama bu bir numara değil. Bu kadim bir sanat biçimidir ve kendini savunmada kullanılabildiği gibi, kişiyi evrenle uyumlu hale getirmek için de kullanılabilir." Biggo, "Senin yaptığın gibi de Loungville'i nasıl döveceğimi bana gösterebilirsen, öğrenmekle ilgilenebilirim," dedi. "Bu, sanatı kötüye kullanmak olacaktır," dedi Sho Pi. "Ama benimle çalışmak istersen, memnuniyetle kabul ederim. Kata insanı rahatlatır, sakinleştirir ve dinçleştirir."

Billy, "Tabii," dedi. "De Loungville'i tekmelediğin zaman çok rahatlamış ve sakin görünüyordun." Luis sırıttı. "Ah, dinçleştirdi de!"

Güldüler. Erik aniden bu adamlar için beklenmedik ve sıradışı bir sevgi hissetti. Hepsi de katildi, krallık toplumunun süprüntüleriydi, ama yine de her birine yakınlık hissetmesine sebep olan bir şeyler vardı. Daha önce hiç böyle bir duygu yaşamamıştı ve bu duygu doğal geldiği kadar ona sıkıntı da veriyordu. Yatağına sırtüstü uzanarak, bu tuhaf duygu karmaşasını düşündü.

Hafta sonuna kadar, Erik ve diğerleri, Sho Pi'den kata dersleri alan Luis'e katılmıştı.

Vardiyalarından sonraki bir saat, altısı güvertenin nispeten boş olan ana ambar ağzıyla ön direk arasına geçiyordu ve Sho Pi'nin liderliğinde çalışıyorlardı.

Erik, klasik Isalani hareketlerinin uzun serileri süresince dinç bir şekilde hareket etmek için, bir ışık noktası ya da hafif bir rüzgâr ya da rahatlatıcı başka bir şey düşünmesi öğüdünü ilk başta aptalca bulmuştu. Bir süre sonra, Sho Pi'nin tavsiyesine uymakla gelen dinginliği hissetti. Uzun ve yorucu çalışma saatlerine rağmen, ekstra alıştırma yorucu değil dinçleştiriciydi ve hayatında hiç bu kadar iyi uyumamıştı.

Babası bir Tsurani savaşçısı olan LaMutlu bir denizci de onlara katılmak istedi. Sho Pi'nin öğrettiği çoğu şeyin, babasının ona küçükken gösterdiği Tsurani 'savaşçı yolu'nun mirasının bir parçası-şeye çok benzediğini iddia ediyordu.

Grup bir hafta çalıştıktan sonra, Sho Pi'nin burnunu yere sürttüğü iriyarı adam onları izlemeye geldi. Birkaç dakika sonra, "Başparmakla yaptığın şu şeyin nasıl yapıldığını bana gösterebilir misin?" diye sordu. Sho Pi, "O sadece bunun bir parçası," dedi. "Birçok şey öğrenmen gerekir."

Adam başını salladı ve Erik'in yanına geçti. Sho Pi başını salladı. Erik, "Ayaklarını şu şekilde yerleştir," diyerek nasıl yapması gerektiğini gösterdi. "Şimdi ağırlığını ne çok öne, ne de çok arkaya gidecek şekilde dengele." Adam başını salladı. "Adım Jerome Handy," dedi. "Erik von Darkmoor." Sho Pi alıştırma yapacakları dört hareket gösterdi ve hareketleri hep beraber yavaşça yaptılar.

Ardından, tekrar denemelerini söyleyerek, aralarında dolaşıp duruşlarını ve dengelerini düzeltti.

Kıç güvertesinde duran Foster ve de Loungville onları izliyordu. Foster, "Bundan ne anlıyorsun?" diye sordu. De Loungville omuzlarını silkti. "Söylemesi zor Charlie. Sadece zaman öldürmek için yaptıkları bir şey olabilir. Ya da birkaçının hayatını kurtarmak için yaptıkları bir şey. Şu Keshli o tekmeleriyle, beni utandırdığı kadar kolayca öldürebilirdi. Bana çok kızgın olmasına rağmen bütün gücüyle vurmadı." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Diğerlerinin

Handy'yi örnek almasının benim için sakıncası olmadığının bilinmesini sağla," dedi. "Son altı kuşumuzun sürüye katılmasının zamanı geldi."

Sonraki birkaç gün içinde yavaş yavaş, gruba diğer otuz adamdan katılmalar oldu. Üçüncü haftanın sonunda hepsi Sho Pi'nin gözetiminde kata çalışıyordu.

"Hepiniz mahkûm musunuz?" diye sordu Luis kuşkuyla. "Evet dostum," dedi Düşler Vadisi'nden gelen Jadow Shati adındaki siyah derili bir adam. "Buradaki her adam

Bobby de Loungville'in küçük oyununu tecrübe etti. Hepimiz Ölüm Tanrıçasının gözlerinin içine baktık, ya da en azından biz öyle düşünüyorduk." Adam sırıtınca, Erik karşılığında kendini gülümserken buldu. Adamın gülümseyişinin öyle bir etkisi vardı ki, sanki dişlerinden yansıyan tüm parlaklık ve mutluluk, kapkara derisiyle oluşturduğu kontrastla daha çok vurgulanıyordu. Jadow'u tanıdığı kısa zaman zarfında Erik, adamın neredeyse her durumda gülünecek bir şey bulma becerisine sahip olduğunu keşfetmişti. Olayları, Erik'in neredeyse her seferinde gülmesine yol açan bir anlatış tarzı vardı.

Roo ellerini havaya kaldırdı. "Öyleyse kampa ilk geldiğimizde neden hepiniz böylesine lanet olası bir piç grubuydunuz?"

Ambarda oturuyorlardı. Son birkaç gündür, Sho Pi ile birlikte yaptıkları antrenmandan sonra birbirleriyle sohbet etmeye başlamışlardı ve Erik'in 'biz' diye düşündüğü altı adamla, 'onlar' diye düşündüğü otuz adam arasındaki engel zayıflamaya başlamıştı.

Jadow, çeşitli zamanlarda Büyük Kesh İmparatorluğu'nun ya da Krallık'ın elinde bulunan, dillerin, soyların ve bağlılığın karıştığı bir tampon bölge olan Vadi şivesiyle konuşuyordu. Kral'ın dilinden daha yumuşak, ahenkli bir dildi, ama Yüksek Keshçe kadar boğazdan telaffuz edilmiyordu. "Ahbap, bu eğitimin bir parçasıydı, anlamadınız mı? Her yeni gelen grubun canına okuyorduk! Bobby'nin emirleri.

Bizi asmak zorunda kalmayacağını anlayana kadar, bize çizmesinin altındaki pislikten daha iyi davranmayacağını fark etmediniz mi? Ardından lanet iplerimizi çıkarttık dostum.

Sonra da biraz daha fazla yaşayabileceğimizi düşünmeye başladık."

Biggo'dan sonra gruptaki en iri ve omuzları en geniş adam olan Jerome Handy Erik'in karşısına oturdu. "Jadow ve ben ilk altı kişi arasındaydık. Arkadaşlarımızdan dördü öldü. İkisi duvara tırmanmayı denedi ve Yolbulucular büyük yaylarıyla onları bıldırcın gibi vurdu." Elleriyle uçma hareketi yaptı ve ağzıyla komik bir kanat çırpma sesi çıkardı. Ardından aniden ellerini ters çevirip, vurulan bir kuşun düşme taklidini yaptı. Erik, Handy'nin kaba ve korkutucu olabildiği kadar, eğlendirici de olabildiğini fark etmişti. "Bir tanesi öfkesine hakim olamayıp kılıç eğitiminde öldü.

Diğeri..." Jadow'a göz attı.

"Ah, çok kötüydü ahbap," dedi Vadili. "Adı Roger'dı."

"Doğru. Roger. Kaçmaya çalışırken bir muhafızı öldürdüğü için asıldı." "Bu ne kadar önceydi?" diye sordu Erik.

"Bir yıldan fazla oldu ahbap," dedi Jadow. Elini, her sabah bir bıçakla kuru kuruya tıraş ettiği dazlak kafasında gezdirdi. Birçoğu doğuştan saçsız olmasına rağmen, adamın kulaklarının etrafında çok az saç vardı ve adamın tıraş olduğunu gördüğü her seferinde Erik irkiliyordu.

"Bir yıl mı?" diye sordu Billy Goodwin. "Bir yıldır o kampta mıydınız?"

Jadow sırıttı. "Ahbap, seçenekleri bir düşün, anlamıyor musun?" Güldü. Bir çocuğun kahkahasının gırtlaktan gelen bir uyarlamasıydı bu. "Yemekler muhteşemdi ve arkadaşlık," Jerome'a numaradan şeytani bir bakış attı, "eğlendiriciydi. Ve orada kaldığımız sürece..." "Ne?" diye sordu Roo.

Yanıt veren Biggo'ydu. "De Loungville'in ve Kartal'ın bizi götürdüğü yer her neresiyse oraya doğru gitmiyorlardı." "Kesinlikle."

"Yani bir yıldır askercilik oynuyordunuz, öyle mi?" diye sordu Luis.

"Daha da fazla, ayrıca insanlar ölüyorsa ben buna oyun demem," dedi Peter adındaki bir adam.

Jerome başını salladı. "Son bir yıldan biraz fazladır sahte asılmalarla alınan yetmiş sekiz adamdan geriye otuzumuz kaldı."

Sho Pi, "O zaman bu, Onbaşı Foster'ın ve gerçek rütbesi her neyse, Robert de Loungville'in -onu ilk gördüğümde bir soylu zannetmiştim- neden... hiç kimseyi tanımadığını açıklıyor?" dedi.

Jerome kafasını iki yana salladı. "Benim bütün duyduğum çavuş olduğu. Ama onu Kral'ın ŞövalyeYüzbaşısı'na emir verirken gördüm. Elften sonra ikinci komutan o." "Elf mi?" diye sordu Erik.

Luis, "Yaşlı muhafızların bazılarının Kartal dediği adam," dedi. "Bu bir şaka değil. Ona böyle sesleniyorlar, ama saygısızlıklarından değil. Onun insan olmadığını söylüyorlar." "Gerçekten de biraz garip bir görünüşü var," dedi Roo.

Jerome güldü ve Jadow, "Garip görünmek hakkında şu konuşana da bakın hele!" dedi.

Herkes güldü ve Roo utancından kıpkırmızı oldu. "Yani bizim gibi görünmüyor demek istedim." "Hiç kimse bizim gibi görünmüyor," dedi Sho Pi.

"Ne demek istediğini anlıyoruz," dedi, Erik'in adını bilmediği başka bir adam.

Jadow, "Babam Gedik Savaşları'nda Tsuranilere karşı batıda savaşmış, ama ben hiç orada bulunmadım," dedi.

"Ahbap, babamın dediğine göre, oldukça uzun süren, bir savaş olmuş. Babam, elflerle cüceler anlaşmaya ihanet ettikleri zaman Gri Kuleler'deki vadinin orada yapılan savaşta birkaç tane elf görmüş. Saçları ve gözleri tıpkı sizin gibi olmasına rağmen, elflerin uzun boylu ve sarışın olduğunu söylerdi, bilmiyor musunuz? Yine de onlarda pek kimsede görülmeyen bir şey olduğunu söylerdi. Farklı bir şekilde yürürlermiş, dans edermiş gibi, bana söylediği buydu."

Sho Pi, "Kartal dedikleri adam o," dedi. "Karşı karşıya gelmek istemeyeceğim birisi."

"Sen mi?" diye sordu Erik. " Adamların ellerinden kılıçlarını aldın. Hiç kimseden korkmadığını sanıyordum."

"Bir adamın elinden kılıcını aldım Erik. Ama bunu yaparken korkmadığımı söylemedim hiç." Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Calis denilen adamda çok tehlikeli bir şeyler var." "Göründüğünden daha güçlüdür," dedi Jerome utanarak. "Her şeyi Bobby de Loungville'e bırakmadan önce, eğitimdeyken ona kabadayılık yapacağımı düşündüğümde, beni öyle sert yere vurdu ki kafamın kırıldığını zannettim."

"Çok kalın, hem de fazlasıyla," dedi Jadow ve diğerleri güldü.

"Hayır, ciddiyim. Darbelere karşı dayanıklılığımla övünürüm, ama hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve kesinlikle şaşırdım." Sho Pi'ye baktı. "Başparmağımı büktüğün zaman şaşırdığım kadar şaşırdım. Aynısı oldu. Adım attım ve kendimi sırtüstü yerde buldum. Başım tapınak çanı gibi çalıyordu."

Jadow, "Darbeyi göremedi dostum," dedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de. Calis hızlıdır." "İnsan değil," dedi başka birisi ve genel bir onaylama oldu.

Ambar kapağından gelen uyarıcı bir gıcırtı, Onbaşı Foster ambara girmeden önce adamların itişip kakışarak yataklarına dönmelerine sebep oldu. Çizmesi yere değdiğinde, "Yatma vakti kızlar!" diye

bağırdı. "Sevgililerinize iyi geceler deyin ve uyuyun. Yarın önünüzde koca bir gün var."

Erik yün battaniyesini tamamen üstüne örtemeden fener söndürüldü ve ambar karanlığa gömüldü.

Sırtüstü uzandı ve tanımadığınız insanların geldiğini ve öldüğünü görerek o kampta bir yıl yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Birdenbire Sho Pi'nin söylemeye başladığı bir şey anlam kazandı. Erik, "Sho Pi?" diye fısıldadı. "Ne var?" "De Loungville'in rütbesini sorduğun zaman, Foster ile de Loungville'in bir şey yapma nedenlerinin ne olduğu hakkında ne söyleyecektin?"

"Diyecektim ki, durumlarından önce ve duruşmaları sırasında test edildikten sonra ve o kadının zihinleri okumasından sonra bile bu kadar insanın başarısız olması, bizim hakkımızda neden bu kadar endişeli olduklarını açıklıyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Biz kampa götürülmeden önce, darağacından kurtarılan adamların yarısından fazlası öldü.

Aslında, üçümüz ya da dördümüz bu gemide olmamalıydık. Ölmüş olmamız gerekiyordu. De Loungville riske giriyor. Bütün bu olanlardan sonra bile, yine de başarısız olabiliriz." Erik, "Ah, anlıyorum," dedi.

Sırtüstü uzandı ve "Neyde başarısız!" diye düşünürken uykusu uzun süre gelmedi.

-11-
YOLCULUK

Erik esnedi.

Trenchard'ın İntikamı'nda işler asla sıkıcı olmamasına rağmen, canının sıkıldığı anlar vardı ve bu da onlardan biriydi. Diğerleriyle yaptığı antrenmanları bitirmişti. Artık de Loungville'in titizlikle seçtiği 'çaresiz adamlar' grubunun ne olduğunu biliyordu. Akşam yemeği bitmişti ve canı temiz hava almak istemişti. Diğerleri aşağıda dinlenirken, Erik gemi geceyi yararak hızla ilerlerken denizin seslerini dinlemek için, cıvadraya tepeden bakan pruva tırabzanlarında duruyordu. Güverte subayı saat başı raporunu istedi ve yukarıdaki gözcü her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Erik gülümsedi. Adam, ölümlü gözlerin karanlığı delmesini sağlayan büyülü bir alet olmaksızın her şeyin yolunda olduğunu nereden biliyordu. Adamın kastettiği şeyin, herhangi bir şey göremediği olduğunu düşündü.

Yine de bu tamamen doğru değildi. Ortanca ve büyük aylar şafak sökmeden az öncesine kadar doğmayacağı için yukarıda, doğudan yeni yükselen küçük ayla birlikte bir yıldız denizi vardı. Yıldızların bildik dizilimi, suda gümüş noktalar oluşturuyordu. Sancak tarafının yarım mil ötesinde, varlığı pruva, kıç ve direk başı ışıklarıyla göze çarpan Özgürliman Korucusu onlara paralel bir rota izliyordu. Karanlıkta yol alan herhangi bir gemide de ışıklar olacağı için, yaklaştıkları an işaret feneri gibi göze çarpacaktı.

"Büyüleyici, değil mi?"

Erik birisinin yaklaştığını duymadığı için sıçrayarak döndü. Calis gökyüzüne bakarak, birkaç adım ötesinde duruyordu. "Sayısız defa gemiyle yolculuk yaptım, ama aylar doğmamış ve yıldızlar bu şekildeyken, izlemek için hâlâ dururum."

Erik ne diyeceğini bilemedi. Bu adam onlarla o kadar ender konuşmuştu ki, aşağıdaki adamların çoğu ondan korkuyordu. Ve de Loungville ondan korkmaları için elinden geleni yapıyor gibiydi.

Jadow ile Jerome'un onun hakkında anlattıkları öykü korkularının daha da artmasına yol açmıştı.

"Ah, ben sadece-"

"Kal," dedi Calis, Erik'in yanına gelerek. "Bobby ve Charlie kâğıt oynuyor. Biraz hava alabileceğimi düşündüm. Görüyorum ki, aynı ihtiyacı hisseden bir tek ben değilim."

Erik omuzlarını silkti. "Aşağısı bazen insana boğucu geliyor."

"Bazen de insan düşünceleriyle baş başa kalmak istiyor, öyle değil mi Erik?"

"Bazen," dedi Erik. Sebebini bilmeden, "Ama çoğu şeyi kafama takmıyorum," dedi. "Bu benim tarzım değil. Roo herkese yetecek kadar endişeleniyor, ama... " "Ama ne?"

"Belki annem," dedi Erik, aniden onu özleyerek. "Her zaman şu ya da bu hakkında endişelenirdi, ama çoğu zaman aklımı gerçekten çok fazla şey kurcalamazdı." "Hırsların yok mu?"

"Sadece bir gün kendi demirhanemi açmak."

Calis başını salladı. Hareketi biraz ötedeki loş fener ışığında belli belirsiz göründü. "İyi bir hedef."

"Peki ya seninki?" Erik aniden yaptığı küstahlıktan utandı, ama Calis gülümsedi.

"Benim hedeflerim mi?" Döndü ve karanlığa bakarken dirseklerini tırabzana koyup arkasına yaslandı. "Açıklaması zor olacak."

Erik, "İşinize burnumu sokmak istememiştim... efendim," dedi.

Calis, "Bana bundan sonra Yüzbaşı de Erik," dedi. "Bobby çavuşumuz, Charlie onbaşımız ve sen de anayurdumuzda en çok korkulan paralı asker birliğinin, Kızıl Kartallar'ın bir parçasısın."

"Efendim?" dedi Erik. "Anlamadım." Calis, "Çok yakında anlayacaksın," dedi. Ufka bakarak, "Kısa bir süre sonra orada olacağız," dedi. "Nerede efendim... Yüzbaşı?"

"Efsuncunun Adası'nda. Eski bir dostla konuşmam gerek."

Erik, Calis onu bu yükten kurtarana kadar, ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeden sessizce durdu. "Neden aşağı inip arkadaşlarına katılmıyorsun."

"Tabii Yüzbaşı," dedi Erik ve yürümeye başladı, ama sonra durdu. "Ah, Yüzbaşı, size selam falan vermem gerekiyor mu?"

Calis, Owen Greylock'un ironik dediği garip bir gülümsemeyle, "Biz paralı askeriz, kahrolası bir ordu değil Erik," dedi.

Erik başını sallayıp yoluna devam etti. Kısa bir süre sonra yatağındaydı. Jadow diğerlerini, tanıştığı kadınlardan ve tek başına kazandığı dövüşlerden bahsederek eğlendiririrken, Erik yarı dinleyerek, yarı Calis'in ne demek istediğini düşünerek yatıyordu.

"Yüzbaşı!"

Erik bir ipi bağlarken durakladı. Gözcünün sesinde sıkıntılı bir ton vardı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Yüzbaşı.

"Tam önümüzde bir şey var efendim. Işıklar ya da şimşekler. Tam olarak anlayamıyorum." Erik ipi çabucak bağladı ve dönüp ileriye baktı. Alacakaranlık olmak üzereydi, ama pruvanın sancak tarafında batan güneş herhangi bir şey görmeyi zorlaştırıyordu. Gözlerini

kısarak baktıktan sonra, gümüş rengi soluk bir şimşek gördü. Roo arkadaşının yanına geldi. "Ne bu?" "Şimşek galiba," dedi Erik.

"Harika. Denizde bir fırtına," dedi Roo. Neredeyse bir aydır rahat bir yolculuk yapıyorlardı. Denizcilerden biri, eğer diğer yoldan gitselerdi yolculuğun üçte bir oranında kısalacağını söylemişti.

"Yapacak işiniz yok mu çocuklar?" diye tanıdık bir ses geldi arkalarından ve Erik ile Roo, Onbaşı Foster Bay Collins'i adamlara daha çok iş verme konusunda bilgilendirmeden önce işlerine geri döndüler.

Ana direğin en üst serenine çıkarak, gerçekten bağlanması gerekmeyen ipleri bağlamaya başladılar.

Yaklaşan fırtınaya bakmak istiyorlardı.

Güneş ufkun ötesinde kaybolunca, önlerinde bulut olmamasına rağmen inanılmaz parlaklıktaki arkları açıkça görebiliyorlardı. "Ne bu?" diye sordu Roo.

"İyi bir şey değil," dedi Erik ve aşağıya inmeye başladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Bay Collins'e ipleri bağladığımı rapor etmeye. Önümüzdeki şeye bakmanın bir anlamı yok Roo.

Çok yakında orada olacağız."

Roo kararmaya başlayan gökyüzünde yeniden ortaya çıkan parlak, gümüş rengi arkları izleyerek duraksadı. Şimşeklerin beraberinde gürlemelerin ya da cızırdamaların olduğunu tahmin etti, ama bu mesafeden hiçbir şey duyulmuyordu. Akşam havasının ılık olmasına rağmen ürperdiğini hissetti. Aşağıya göz attı ve mürettebatın yarısının ilerideki şeyi görmeye çalıştığını fark etti. Bir süre oyalandıktan sonra arkadaşının peşinden gitti.

Gece boyunca Efsuncunun Adası'na yaklaştılar. Şafağa doğru, enerji gösterilerine eşlik eden çatırtı seslerinin ilki duyuldu. Gündüz vardiyası başlayana kadar, gemideki hiç kimse uyumamıştı. Erik, Calis'in ona söylediklerini hiç kimseye anlatmamış olmasına rağmen, gidecekleri yerin adı mürettebatın arasında dolaşmıştı. Efsuncunun Adası, efsanevi Kara Büyücü'nün yuvası. Bazıları adının bir Tsurani adı olduğunu söylüyor, bazıları ona Macros diyordu ve bazıları da onun Kara Büyünün Kralı olduğunu söylüyordu. Erik, hiç kimsenin gerçeği bilmediğine karar verdi. Herkes, sadece adaya gidip de zar zor hayatta kalmayı başarmış birisiyle konuşmuş birisini tanıyan birisini tanıdığını söylüyordu.

Günbatımından şafağa kadar ortalıkta, aralarında en berbat ölümlerin bile az kaldığı korkunç kargaşa ve dehşet hikâyeleri dolaşmıştı ve Erik ve arkadaşları güverteye çıktığı zaman gemide korku dolu bir hava vardı.

Erik karşısındaki manzaradan dolayı az kalsın bağırıyordu. Sancak tarafının ilerisinde, gemiyle etrafını dolaşmanın saatler süreceği kadar büyük bir ada uzanıyordu. Adaya yalıyarlardan* oluşan yüksek duvarlar hakimdi. O uçurum yüzünün en yüksek noktasının üstünde, gökyüzüne doğru kara bir şato -dört kuleden ve taş duvarlardan oluşan uğursuz görünüşlü bir yapıydı- yükseliyordu. Herhangi bir kale hendeği kadar geçit vermez bir yarığı kesen, tek parça taştan oluşan bir kraterin üstüne oturtulmuştu. Yarığı geçmek için kaldırma köprüsü vardı, ama köprü şu anda kalkık duruyordu.

D.N. *Yalıyar: Deniz kenarlarında dalga aşındırmasına bağlı olarak meydana gelmiş yüksek duvarlar.

Şato, insanı neredeyse sağır edecek çatırdayan gürlemelerle bulutların içinde kaybolarak göğe yükselen korkunç enerji arklarının kaynağıydı.

Okyanusa bakan yüksek bir kule penceresinden mavi ışıklar çıkıyordu ve Erik duvarların üstünde bir hareket gördüğünü düşündü.

"Von Darkmoor!" Robert de Loungville'in sesi genç demircinin düşüncelerini böldü. "Çavuş?" dedi Erik.

"Sen, Biggo, Jadow ve Jerome, Calis ve benimle geleceksiniz. Sandalı aşağı indirin."

Erik ve adları söylenen diğerleri, tecrübeli dört denizcinin yardımıyla sandalı aşağı indirdiler. Calis güverteye çıktı ve tek kelime etmeden merdiveni kullanarak çabucak sandala indi.

Arkasından de Loungville ve iki denizci indi. Erik adları söylenen mahkûmlarla birlikte tırabzana doğru ilerledi.

Tırabzana vardığında Onbaşı Foster ona bir kılıç ve kalkan verdi. Kılıç kayışını omzunun üstüne astı, kalkanı sırtına bağladı ve merdivenden indi. Eğitim dışında ilk defa silah veriliyordu ve bu da sinirlerinin gerilmesine yol açmıştı.

Sandal gemiden ayrılıp şatonun kayalık doruğunun altındaki küçük bir kumsala yöneldi. Denizciler tecrübeliydi, Erik ile Biggo da güçlü olduğu için sandalın kıyıya varması uzun sürmedi. Kumsala çıktıklarında Calis, "Tetikte olun," dedi. "Burada neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz." Robert de Loungville yüzünde acı bir gülümseyişle başını salladı. "Tanrıların korkunç gerçeği." Kumsaldan yukarı çıkan küçük bir patikanın yanındaki bayırın tepesinde, bulunan çalıların yanında aniden bir şekil belirdi. Yaratığın boyu rahatlıkla üç-üç buçuk metre vardı. Simsiyah giyinmişti ve devasa yenlerin içindeki uzun kollarını sallıyordu. Yaratığın suratını gizleyen devasa kapüşonunun içinden hayaletlere özgü bir ses çıktı. "Ümitsiz! Kara Kişi'nin adasına izinsiz ayak basan herkes ölmeye mahkûmdur. Ya kaçın, ya da acı içinde yok olun!"

Erik tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Jadow ve Jerome kılıçlarını çekip çömelirken, Biggo kötülüğü kovma işareti yaptı.

Calis kıpırdamadan duruyordu. Robert de Loungville, geriye doğru salladığı başparmağıyla yaratığı gösterdi. "Sanırım bu konuda ciddi,"

dedi sırıtarak.

De Loungville üstlerine gelen yaratığa yüzünü dönerek, "Neden yanımıza gelmiyorsun tatlım. Böylece sana kocaman, ıslak bir öpücük verebilirim."

Erik'in kaşları aniden kalktı ve Calis arkadaşına bakıp gülümsedi. Yaratık, sanki de Loungville'in sözlerindeki arsızlık dengesini kaybetmesine yol açmış gibi eğildi; Erik yaratığın ansızın çöktüğünü görünce şaşırdı.

Kapüşonlu cüppenin içinden düşen uzun tahta çubuklar gördü ve boğum boğum siyah kumaşların içinden ufak tefek bir adam çıktı. Görünüşünden bir Isalani olduğu belli olan çarpık bacaklı bir adamdı ve dizlerinde ve kollarında yarıklar olan eski püskü turuncu bir cüppe giyiyordu. "Bobby?" dedi adam. Ardından ağzı kulaklarına vardı ve katıksız bir neşeyle çığlık atmaya başladı. "Calis!" Kumsala koştu ve neredeyse de Loungville'in kollarına sıçradı. Birbirlerinin sırtına şaplak atarlarken, Erik iki adamın da kaçık olduğunu düşündü.

Calis küçük adamı kucakladı. "Şu yaptığın harika bir gösteriydi Nakor."

Küçük adamın ağzı kulaklarına vardı ve kalbi hâlâ hızla çarpıyordu.
Erik aniden kılıcının elinde olduğunu fark etti. Etrafına göz gezdirdi ve diğerlerinin de silahlarının ellerinde olduğunu fark etti.

Nakor denilen adam, "Birkaç yıl önce bazı Quegli korsanlarla birtakım sorunlar yaşadık," dedi. "Şu küçük mavi ışık onları korkutup kaçırmadı, bu yüzden ben de bu şimşekleri ekledim. Bence etkileyici oldu," diye ekledi kendi kendini tebrik eder bir tonda. "Ne zaman birileri ufukta adayı görecek kadar yaklaşsa çakmaya başlıyorlar. Ama siz bize doğru gelmeye devam edince, buraya inip sizi korkutup kaçırmanın iyi olacağını düşündüm." Yerde duran cüppe ve çubuklardan oluşan garip aleti gösterdi.

"Kara Büyücü mü?" diye sordu Robert.

"Şimdilik," diye yanıtladı Nakor sırıtarak. Dört muhafıza göz attı ve "Adamlarınıza onlara zarar vermeyeceğimi söyleyin," dedi.

Calis döndü ve elini sallayarak, "Silahlarınızı kaldırın," dedi. "Nakor eski bir dosttur." "Pug nerede?" diye sordu de Loungville.

"Gitti," dedi Nakor omuzlarını silkerek. "Yaklaşık üç yıl önce buradan ayrıldı. Bir ara geri döneceğini söylemişti."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu Calis. "Bu çok önemli."

Nakor omuzlarını silkti. "Konu Pug olunca her zaman önemlidir. Bu yüzden gitti galiba. Güneyden gelen bütün sorunlar-"

"Biliyor musun?" diye sordu Calis.

Nakor sırıttı. "Bir kısmını. Geri kalanını siz anlatabilirsiniz. Yiyecek sıcak bir şeyler ister misiniz?"

Calis başını salladı ve Nakor elini sallayarak takip etmelerini işaret etti. Calis iki denizciye, "Sandalı gemiye götürün ve Kaptan'a emrettiğim gibi yapmasını söyleyin," dedi. "Korucu'ya da haber vermesini söyleyin." Erik ile diğer üç muhafıza dönüp, "Benimle gelin ve göreceklerinizden korkmayın. Etrafta birçok garip görünüşlü yaratık vardır, ama hiçbiri size zarar vermez."

Nakor denilen ufak tefek adam Calis ile de Loungville'e patikada yol gösterdi. Erik ve diğerleri arkalarından gidiyordu. Yokuşun tepesine vardılar, ama şatoya giden yolu izlemek yerine durdular. Nakor gözlerini kapatıp elini salladı ve şimşekler aniden kesildi. Elini alnına koyup bir an durduktan sonra, "Of, şunu kapatmak başımı ağrıtıyor," dedi. Ardından döndü ve onları başka bir patikadan, sık bir ormanla kaplı küçük bir vadiye doğru yönlendirdi.

Orman birdenbire gözden kayboldu ve Erik o kadar korktu ki neredeyse düşüyordu. Sık ağaç örtüsü yerine artık neredeyse bir

buçuk kilometre uzunluğundaki bir çayıra bakıyordu. Çayırın ortasında, alçak bir taş duvarla çevrili kırmızı kiremitli çatısı olan, mütevazı beyaz bir evin ve birkaç tane ek binanın olduğu geniş bir arazi vardı.

Çayırın ilerilerinde Erik atları, sığırları ve geyik ya da ceylan olabilecek hayvanları seçebiliyordu. Arazinin çevresinde şekiller hareket ediyordu, ama tam olarak insan gibi gözükmüyorlardı. Ama, Calis'in söylediklerini aklında tutarak, liderine güvenmeye ve emirlerine uymaya karar verdi. Ana evin önündeki küçük avluya vardılar ve Nakor alçak taş duvarın kapısını açtı. Avluya girdiklerinde evin kapısında bir yaratık belirdi. Erik, Jadow, Jerome ve Biggo'ya göz attı ve yüz ifadelerinden, onların da kendisi kadar şaşkın oldukları sonucuna vardı.

Yaratık uzun boylu, insan ölçülerinde, açık mavi derili, büyük kulaklı, kemikli ve çıkık alınlıydı. Etkileyici dişlerini göstererek gülümsedi; gözleri siyah ve sarıydı. Erik emin değildi, ama yaratık Erik'in duyduğu goblin tariflerine uyuyordu.

Ama alabildiğine saray tarzında giyinmişti: Siyah ipekten geniş bir kemerin içine sokulmuş, kolları kat kat olan bol beyaz gömleğin üzerine belini açıkla bırakan dar mavi bir ceket. Gri, dar ve kısa bir pantolon ve botlar takımı tamamlıyordu ve yaratık, Prens Nicholas'ın saray züppelerinden çok da farklı görünmüyordu.

"Yiyecek bir şeyler hazırladım," dedi yaratık.

"Gathis," diye selamladı onu Calis.

"Efendi Calis," diye karşılık verdi Gathis. "Sizi tekrar görmek çok güzel. Ziyaretlerinizin arası çok açılmıştı. Ve Efendi Robert. Sizi görmek de çok güzel."

Calis, "Pug buranın sorumluluğunu sana mı bıraktı Nakor?" diye sordu.

Ufak tefek adam gözlerini kısarak sırıttı. "Hayır, her şeyi Gathis çekip çeviriyor. Ben hâlâ sadece konuğum." Calis kafasını iki yana salladı. "Konuk mu? Ne için, yirmi yıl mı oldu?" Nakor omuzlarını silkti. "Konuşulacak çok şey var. Düşünülecek çok şey var. Bırakın Yıldızlimanı'ndaki aptallar kendi kuralları, gizlilik yeminleri, emirleri ve bu gibi başka aptallıklarıyla debelenip dursunlar." Eliyle havayı kesme hareketi yaptı. "Gerçekleri kavrama ancak böyle olur."

Calis, "Kuşkusuz," dedi.

Gathis, "Muhafızlarınızla ilgileneceğim efendim," dedi.

Calis ve Robert, arkalarında Nakor ile birlikte içeri girdi. Yaratık Erik ile diğerlerine dönüp, "Beni takip edin," dedi.

Onları binanın etrafından dolaştırdı ve Erik binanın yokuştan inerlerken zannettiğinden daha geniş olduğunu fark etti. Bina aslında dört tarafında da girişi olan büyük bir kareydi. Girişlerin birinden geçtiklerinde, Erik binanın merkezinin de boş olduğunu gördü. Yürürlerken bir an gözüne merkezdeki bahçenin tam ortasında bulunan bir çeşme ilişti.

Binanın arkasında, biraz ileriden aceleyle, çok garip görünüşlü, is kadar kara ve kırmızı gözlü iki adam geçti ve dört muhafız aval aval bakınca Gathis, "Gelin lütfen," dedi. Onları büyük bir ek binanın kapısına götürdü ve onu takip etmelerini işaret etti. "Burada size garip ya da korkunç gelebilecek birçok yaratık göreceksiniz, ama hiçbiri size zarar vermez."

Bunu bir kez daha duymak güven vericiydi, çünkü binanın içinde, Erik'in düşüncesine göre, yalnızca bir iblis olarak adlandırılabilecek şeyi gördüler. Yaratık dönüp uzun tahta bir kaşıkla parmak boğumlarına vurduğunda, Jadow kılıcını kınının yarısına kadar çekmişti. "Yerine koy şunu," dedi, derinden gelen bir hırıltıyla.

Jadow çığlık atıp kılıcının kabzasını bıraktı. "Canım yandı!" dedi öfkeyle, kızarmış parmak boğumlarını emerken.

"Ağzın doluyken konuşma," diye uyardı yaratık, dört muhafıza bir masaya oturmalarını işaret ederek.

Erik durakladı ve bir mutfakta olduklarını fark etti. 'İblis', derisi ona iki ya da üç beden büyükmüş gibi gözüken, Jerome kadar iri, kırmızı bir yaratıktı. Saçsız kocaman bir kafaya, yelpazeye benzeyen kulakların önünden çıkıp başının hemen arkasında bulunan kulak uçlarına doğru kıvrılan iki büyük boynuz hakimdi.

Taktığı büyük beyaz önlük hariç, çıplak gibi görünüyordu. Bir raftan büyük bir meyve kâsesi çekerek masaya koydu ve "Çorba bir dakika içinde pişmiş olacak," dedi.

Gathis, "Alika ihtiyaçlarınızla ilgilenecek ve uyuyacağınız yeri göstermek için birini gönderecek," dedi. Aşçı mutfağın diğer tarafına geçerken, Gathis sesini alçalttı. "Çok hassas bir kadındır, o yüzden yemekleriyle ilgili güzel bir şeyler söyleyin." Ardından aceleyle mutfaktan çıktı.

Biggo, "Kadın mı?" dedi kısık sesle. Jadow kâseden büyük bir armut seçip kocaman bir ısırık alarak sırıtıp omuzlarını silkti. Meyvenin suyu çenesinden aşağı süzülürken gözlerini kapadı ve tatminkâr bir ses çıkardı.

Erik mutfaktaki kokuları fark etti. Havayı sıcak baharat kokuları doldurunca kendini aniden kurt gibi aç hissetti. Bir elma alıp ısırdı ve elmanın gevrek ve tatlı olduğunu fark etti ve tadını çıkardı. Derken Alika büyük bir tabak ekmek ve peynirle geri geldi. Tabağı masaya koyup gitmek üzere döndü. Erik bir an duraksadıktan sonra, "Teşekkür ederiz," dedi.

Yaratık duraklayıp, "Rica ederim," diye gürledi.

Aşçı baharatlı sebze kremalı koyu kıvamlı bir çorba, her adama bütün bir kızarmış tavuk ve tereyağlı ve baharatlı haşlanmış yeşillik getirince, çok geçmeden kampta yedikleri gibi yemeye başladılar ve

bu sefer daha çok boş zamanları vardı. Önlerine kalay maşrapalarda soğuk ve köpüklü bira kondu ve Erik susuzluğunu gidermek için hiçbir şeyi böylesine içtiğini hatırlamıyordu. Biggo lokmalarının arasında, "Sanırım, bana burayı ve bu yaratıkları anlatan herhangi birisine inanmazdım," dedi.

Jadow, "Ahbap, kötücül ruhları ve kara büyüyü hayal etmek bundan daha kolay," dedi. "'Yani yaratığın yemek pişirebildiğini mi söylüyorsun?'" diye taklidini yaptı, onu sorgulayan birisinin.

"Evet dostum, annemden bile daha iyi yemek pişiriyordu!'"

Diğerleri güldü. Jerome, "Buraya neden geldiğimizi merak ediyorum?" dedi.

"Merak etmek sağlığın için iyi değildir," dedi Jadow.

Jerome, "Kampta öğrendiğimiz bir şey," dedi. "Emirlere uyarsan, hayatta kalırsın. Gönüllü olma, bela çıkarma. Darağacından sonra, her gün bir hediyedir."

Erik başını salladı. Ne zaman boynundaki iple düşüşünü hatırlasa, irkilmeden edemiyordu.

Midesinde hissettiği korkunun ekşi tadı tekrar yaşamak istemediği bir şeydi. Aşçı biraz daha ekmekle geri geldi ve Biggo, "Alika?" dedi.

Aşçı durdu. "Evet?"

"Eeee, nesin sen?"

Yaratık, sanki sorunun doğasını tanıyormuş gibi gözlerini kısarak dik dik Biggo'ya baktıktan sonra, "Öğrenciyim," diye yanıt verdi. "Eğitim görüyorum." "Hayır, nerelisin demek istemiştim?"

"Targary."

"Hiç duymadım," dedi Jadow.

"Çok uzakta," dedi kadın, işine dönerek.

Bundan sonra sessizce yemeklerini yediler.

Yemek yemeyi bitirdikleri zaman, görünüşüne göre on ya da on bir yaşından büyük olmayan, gri saçlı ve kestane rengi gözlü genç bir kız onlara bir odaya kadar eşlik etti. Kız hafif bir yabancı aksanla, "Burada uyuyun," dedi. "Su şurada." Bir leğeni ve ibriği işaret etti. "Tuvaleti dışarı yapın," dedi, dışarı açılan kapının olduğu koridoru göstererek. "İhtiyacınız var. Çağırın. Gelirim."

Başıyla selam verip ayrıldı. Biggo, "Yemin ederim o çocuğun ayakları yere değmiyordu," dedi. Erik kılıç kayışını çıkartıp en yakındaki yatağa oturdu. Yatak iki yastık ve tıka basa tüy doldurulmuş bir şilteden ibaretti. "Ben şaşırmaktan vazgeçtim." Abartılı bir şekilde gerinerek yatağa uzandı. "Bu yattığım ilk yatak... " Durdu ve arkadaşlarına bakıp sırıttı. "Bu yattığım ilk yatak!"

Biggo güldü. "Hiç yatakta uyumadın mı?"

"Bebekken annemle yatmıştım sanırım, ama kendimi bildim bileli samanlıkta uyuyordum, ardından hapiste, kampta ve gemide."

"İyi öyleyse, tadını çıkar Erik von Darkmoor," dedi Jerome yatağına uzanırken. "Birisi beni çalışmak için kaldırana kadar uyumayı planlıyorum." Bunu der demez gözlerini kapadı ve koluyla yüzünü örttü. "Ahbap bu iyi bir fikir," dedi Jadow.

Erik ve Biggo da aynısını yaptı ve oda çok geçmeden, ağır ağır nefes alma ve horlama sesleri hariç sessizleşti.

Erik konuşma sesleriyle uyandı. Doğrulan Erik'in bir an için kafası karıştı, ama sonra nerede olduğunu hatırladı. Sesler, bahçeye bakan bir pencereden geliyordu.

Yanında birisiyle o tarafa gelen Robert de Loungville'in tanıdık sesini duydu. "... onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Aklında çok şey var," dedi diğeri; Erik bunun ev sahipleri Nakor olduğunu fark etti.

"Son görevi güçlükle başardı. Daha önce de aksilikler oldu, ama bunun gibi değildi. Beni yolun yarısında taşımış olmasaydı, Vedra Nehri'nin kıyısında ölmüş olacaktım. Giden iki bin kişiden yalnızca altmış kişi döndü." "Ah, zor olduğunu duymuştum." "Ne duymuş olursan ol, daha da kötüydü."

Erik kendini garip hissetti. Gizlice dinlemenin doğru olmadığını düşünüyordu, ama onlara verilen oda buydu ve Nakor ile Robert da duyulmaktan pek çekinmiyorlardı. "Onu duydum, bunu duydum," dedi Nakor ve Erik durduklarını fark etti.

"Şimdiye kadarki en büyük savaştı. Calis bizi Haji'nin Kızıl Şahinleri'ne ve genellikle Doğuillerinin dışında çalışan yarım düzine diğer birliğe yerleştirdi. Hamsa ve Kilbar arasındaki bir kasaba olan Kismahal'deki diğer savunuculara katıldık. Onları geri püskürtürken Batıili ordusuyla karşılaşıp çarpışmaya başladık.

Derken ana grupları üstümüzden geçti ve bizi şehrin kapılarına sürdü. Garnizonu güçlendirip duvarların üstündeki üç saldırıyı geri püskürttük ve birkaç kere saldırıya geçip yük katarlarını yaktık ve onlara büyük kayıplar verdirdik. Ardından Batıilleri piyadelerinden ikinci bir dalga geldi ve etrafımız sarıldı.

"Kuşatma iki yüz altmış beş gün sürdü Nakor. Ve o kahrolası büyücüler. Gedik Savaşı'ndaki o Tsuranilerin yaptıklarına hiç benzemiyordu. İnsanı her çeşit büyüden nefret ettirmeye yetmişti. Hamsa Kralı’nın büyücüleri bizi en kötüsünden, yıldırımlardan, yakıcı ve dondurucu büyülerden güçbela koruyordu. Ama bizi geri kalan büyülerden koruyamadılar. Ortaya aniden, nereden geldikleri belli olmayan sinek bulutları çıktı.

Şehirdeki bütün şaraplar ekşidi. İlk yüz elli günden sonra taş gibi ekmek yiyip, pis su içerek hayatta kaldık. İki yüzüncü günden sonra çiğ etteki kurtçukları ve bulabildiğimiz zaman böcek yiyip, şükrettik. Ölülerimizi yemeye yaklaşmıştık. "Şehir teslim olduktan sonra, Calis anlaşmasını satıp istilacılara katılmaktansa avans almayı tercih etti." Erik, Robert'in sesindeki acılığı fark etti. "Adamlarımızın yarısı yaralı ya da hastaydı. Bir günlük süremiz vardı; ardından peşimizden süvarileri gönderdiler. Eğer nehri takip edip güneye yönelmiş olsaydık, bizi kesinlikle ezip geçerlerdi.

Doğuya dönüp saklandık." Robert bir süre sessiz kaldı, tekrar konuştuğu zaman Erik sesinde, sanki bunu daha önce hiç kimseye anlatmamış gibi güçlükle zapt edebildiği yoğun duyguların olduğunu fark etti. "Arkada bırakmak yerine yaralılarımızı öldürdük. O durumda bile, geri kalanlarımız bozkırlara güçlükle ulaşabildi. Jeshandi izlerimizi örttü ve yılanlar onlarla kendi topraklarında dövüşmeyecek kadar akıllıydı. Jeshandi bizi besleyip bize baktı ve sonunda Yılan Nehri Şehri'ne geri döndük." Nakor, "Yirmi dört yıl önceki ilk ziyareti hatırlıyorum," dedi. Bir an bir sessizlik oldu. "Calis o zamanlar çok gençti. Gerçi ırkının ölçülerine göre hâlâ öyle. Artık daha fazla sorumluluğu var ve Arutha'nın ya da Nicholas'ın yanında olmayışı onu eğitiyor.

"Şimdi de bu çok tehlikeli şeyi planlıyorsunuz."

"Umutsuz şeyi," dedi Robert de Loungville. "Uzun zamandır planlıyorduk ve bu işe uygun adamları toparlamak düşündüğümüzden daha zor oldu."

"O adamlar, o 'umutsuz adamlar', bir sürü tecrübeli askerin yapamadığı şeyi yapabilecek mi?" Uzun süren bir sessizlik daha oldu. De Loungville sonunda, "Bilmiyorum Nakor," dedi. "Bilmiyorum."

Erik iki adamın uzaklaştığını ve bir süre sonra tekrar konuşmaya başladıklarını duydu, ama ne konuştuklarını anlayamadı.

Duyduklarının önemini kavramaya çalışan Erik'in gözüne uzun bir süre uyku girmedi. Hamsa ya da Kilbar denilen o yerleri hiç görmemişti ve Jeshandi'nin kim olduğunu bilmiyordu. Ama de Loungville'in ses tonunda daha önce hiç duymadığı bir endişe, belki de bir korku iması vardı. Erik yavaş yavaş uykusunun geldiğini fark etti ve sonunda uykuya dalmasına rağmen, iyi dinlenemedi. Robert de Loungville Erik ile diğerlerine odalarından çıkmalarını söylediğinde, omzunda bir yolculuk çıkını olan Nakor, Calis ile birlikte duruyordu. Dört muhafız tek kelime etmeden Calis ile diğerlerinin peşine düştü.

Nakor, Calis ve de Loungville'in ziyaretinden bu yana başından geçen olaylardan bazılarını neredeyse hiç durmadan anlatmaya devam ediyordu. Erik'in duyduğu kadarıyla, sanki Nakor ve Calis birbirlerini çok uzun zamandır tanıyormuş gibiydiler. Erik dün gece Nakor'un, yirmi dört yıl önce Calis ile bir yeri ziyaret ettikleriyle ilgili bir şeyler söylediğini hatırladı, ama Calis yirmi dördünden daha büyük göstermediği için bu Erik'e imkânsız gibi gelmişti. Ama hemen ardından Nakor'un Calis'in ırkıyla ilgili söylediği şeyi, ardından da kampta Calis'in insan olmadığı hakkında yapılan diğer yorumları hatırladı.

Erik bu yansımalara öylesine dalmıştı ki, vadiden çıkıp yokuşu tırmandıklarını zar zor fark etti. Kumsalın, kendi gemisindeki adamlar ve Özgürliman Korucusu'ndaki bir bölük askerle dolu olduğunu görünce şaşırdı. Kumların üstünde sessizce bekliyorlardı. Erik kampta muhafız olarak görev yapan Korucudaki birkaç kişiyi tanıyordu, ama İntikam'daki adam gibi çeşit çeşit kıyafetler giyiyorlardı.

De Loungville, Erik ve diğerlerine arkadaşlarının yanına geçmelerini işaret etti ve adamları daha iyi görebilmek için patikanın yanındaki bir kaya çıkıntısının üstüne çıktı. "Dinleyin!" diye bağırdı. Calis, de Loungville'in yanına geldi ve "İçinizden bazıları beni iyi tanır, ama diğerleriniz benimle hiç konuşmadı," dedi. "Çoğunuz şimdiye kadar kim olduğumu öğrendi ya da öğrendiğini sanıyor." Adamlara göz

gezdirdi. "Bana Calis derler. Prens Nicholas'a hizmet ediyorum, öncesinde babasına hizmet ettiğim gibi. Bazıları bana Krondor Kartalı ya da Prens'in Av Kuşu der." Bu unvanlardan keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

"Yirmi dört yıl önce Uzak Sahil'e büyük bir akın başladı. Bazılarınız Crydee'nin, Carse'ın ve Tulan'ın yıkımını hatırlayacaktır."

Korucu'daki eski askerlerden bazıları başlarını salladı.

"O olaylar bizi, Novindus denilen kıtaya, dünyanın öbür ucuna gitmeye sevk etti."

Korucudaki adamlardan hiçbiri bir şey söylemedi, ama Erik'in birliği birkaç mırıltılı sorunun ortasında birbirine baktı. "Sessiz olun!" dedi de Loungville. "Orada bulduğumuz şey, krallığı yok etmek için yapılan bir plandı."

Trenchard'ın İntikamı'ndaki adamlar arasında bir kez daha kıpırdanmalar oldu, ama hiçbiri bir şey söylemedi.

Calis devam etti. "O zamandan beri, son seferinde içinizden bazılarıyla iki kere daha o uzak topraklara yolculuk yaptım."

Trenchard'ın İntikamı'ndaki adamlar neredeyse hep beraber dönüp, kamptaki muhafızlara ve krallıktaki birçok farklı garnizondan gelen gazilere baktı. Adamlar sanki söylenenleri tam olarak anlıyorlarmış gibi gözlerini ayırmadan Calis'e bakıyorlardı.

"Orada bizimle birlikte olmayanlara birkaç şey anlatacağım. On yıl önce Prens Arutha'ya, Novindus'un Batıilleri denilen kısmında büyük bir ordunun toplanmakta olduğu haberi geldi. Bu ordu, Yeşil Deniz dedikleri bir okyanusun kıyısındaki bilinmeyen bir yerden geliyordu. Düşen ilk şehir Point Punt oldu. O kıtada krallık ordumuz gibi bir ordu yok. Şehirlerin milisleri olabiliyor, ama savaşın çoğu paralı asker birlikleri tarafından yapılıyor.

Savaşta galip gelenlerin tutumlarını belirleyen davranış kuralları ve yerleşmiş protokoller var. Galipler Point Punt denilen şehrin savunucularına, onlara katılmak ya da geri çekilmek için bir günlük süre seçeneği sundu. Bu normal, ama normal olmayan şey, şehirdeki her erkeğin bu orduya hizmet etmesi gerektiği, aksi takdirde karısını, çocuklarını, annesini- ve babasını gözlerinin önünde kazığa oturtacaklarının söylenmiş olmasıydı. İlk infazlar dan sonra, şehrin bütün erkekleri o orduya katıldı.

"Ardından Irabek şehrine ilerlediler ve şiddetli bir çarpışmanın ardından şehir düştü. Ardından Sulth Limanı, ardından da Manstra Nehri boyundaki bütün şehirler." Erik daha önce bu yerlerin hiçbirisini duymamıştı, ama büyülenmiş şekilde dinliyordu. "Point Punt'ten Dee Nehri boyunca, Ortailler olarak bilinen bölgeye girmeye çalışarak istilaya başladılar ve Ratn'gary Dağlarının eteklerine kadar ilerlediler.

Cüceler -krallığın batısında yaşayan ırka çok benziyorlar- onları üç yıl boyunca geri püskürttü. Sonunda bu işgal ordusu sabit bir istihkâm cephesi oluşturmuş ve Novindus'ta ilerlemenin başka bir yolunu aramaya başlamıştı. "Yeşil Yürek ormanlarımızdan daha karanlık ve daha korkutucu olan Irabek Ormanı'ndan çıkmayı başardılar. Ormandan geçerlerken çok sayıda kayıp verdiler, ama sonunda geçtiler ve ardından Hamsa şehrine saldırdılar. Hamsa Kralı bu orduyla beş yıl savaştı ve kıtanın öteki tarafındaki Yılan Nehri Şehri'ne kadar olan bütün paralı askerleri kiraladı. Yılan Nehri Şehri ile anlaşmalarımız var.

Bu istila ordusundan bu şekilde haberimiz oldu."

Calis durakladı. "Prens Arutha'nın bu istilanın arkasında kimin olduğuna dair birtakım şüpheleri vardı ve haklı olup olmadığını öğrenmek için o kıtaya casuslar gönderdi. Giden otuz adamdan bir tanesi döndü ve korkularımızı doğruladı.

"Altı yıl önce emrime iki bin adam verildi ve Hamsa şehrinin savunmasına destek olmak için gönderildim."

Herkes pür dikkat Calis'i dinliyordu. Sessizliği sadece, şatonun altındaki kayalara çarpan dalga sesleri ve deniz kuşlarının çığlıkları bozuyordu.

"Novindus'un bir yerlerinde yaşayan bir yaratık ırkı var. Bazılarınız onları efsanevi yaratıklar olarak duymuş olabilir. Onlara Pantathialılar deniliyor."

Erik dönüp arkadaşlarına baktı ve Jadow'un kötülüğü kovma işareti yaptığını gördü. Pantathialılara, İnsan Gibi Yürüyen Yılanlar denilirdi ve çocukların uslu durmasını sağlamak için uydurulmuş yaratıklardı. Sınırın ötesindeki yabanda yaşayan doğal yaratıklar olan trollerin ve goblinlerin aksine yılan insanlar, ejderhalar ve sentourlar gibi efsaneydi ve hiç kimse gerçek olduklarına inanmıyordu.

Calis sanki Erik'in aklını okumuş gibi, "O yaratıklar efsane değil," dedi. "Ben onlarla karşılaştım. Şuradaki adamlar da öyle." Özgürliman Korucusu'ndaki birliği gösterdi. "Trenchard'ın İntikamı'na binenleriniz, yol boyunca bu adamlarla konuşma fırsatına sahip olacak ve bilgilerinden faydalanacaklar.

Pantathialıların ne kadar gerçek olduğunu acı tecrübeleriyle biliyorlar. "On gemi dolusu iki bin adam, yurdumuzdan olabildiğince uzaktaki düşmanla savaşmak için Novindus'un güneyine gitti ve geriye sadece altmış adam döndü. Hikâyenin tamamını dinlemek istiyorsanız, anlatacak başka insanlar da var. Bu altmış kişiden hâlâ hayatta olan elli sekizi burada."

Bir an doğruca Erik'e, ardından da yanındaki diğer eski mahkûmlara bakarak devam etti. "Daha önce gidenlerden yirmide biri geri döndü ve şimdi, eve dönüşümüzden beş yıl sonra, o istilacıları tekrar bulmaya gidiyoruz.

"Ama bu kez daha güçlüler, daha sağlamlar ve bizim daha çok farkımızdalar. Fethettikleri her şehir ya onlara katıldı, ya da yok edildi ve Hamsa düştüğünde, altı bin savunucudan dört bini istilacılara katıldı.

"Onlara katılmayan paralı askerlere, peşlerine düşmeden önce bir günlük süre verildi. "Bu ordu Novindus'un tamamını fethetmek istiyor. Dahası, ardından krallığa yelken açıp bizi fethetmek istiyor.

"Bazılarınız, böylesine bir kaosun kaçmanız için mükemmel bir fırsat olacağını düşünüyor olabilir." Erik etrafına göz attı ve Calis'in söylediklerini doğrulayan birden fazla yüz ifadesi gördü.

"Eğer izin verilmeden gitmeye kalkışırsanız, yolumuzun üstündeki herhangi bir noktada, Robert de Loungville ve ben sizi en yakındaki ağaca bizzat asarız.

"Kaçmayı başarsanız bile, o ordu eninde sonunda Novindus'un saklanabileceğiniz her kısmına ulaşacak ve ya onlara hizmet edeceksiniz, ya da öleceksiniz.

"Ölüm riskine daha sonra değil de neden şimdi giriyoruz?"

Adamlar soruyu düşünürken sessizce bekledi. "Çünkü," diye yanıtladı Calis, "bu yaratıklar, bu yılan insanlar, fetihte durmayacak. Sonunda her şeyi yok edecekler ve öleceksiniz." Son cümleden sonra mırıldanmalar oldu ve Nakor'un konuşması Calis'i şaşırttı.

Çarpık bacaklı adam, "Sizi aptallar!" dedi. "Beni dinleyin! Ben bu yaratıkların ne yaptığını gördüm.

Yaklaşık yirmi beş yıl önce bize öldürücü bir salgın hastalık yollamaya çalıştılar. Krallıktaki her şeyi öldürmeye çalıştılar." Jerome konuşma cesaretini gösterdi. "Herhangi bir yaratık neden böyle bir şey istesin?" Nakor omuzlarını silkti. "Anlatabilirim, ama anlayacağınızı sanmıyorum." Sakinliğini korumada Luis kadar kötü olan Jerome, gözlerini kısıp Isalani'ye baktı. "Subaylarından küfür yiyor olabilirim küçük adam, ama sandığın kadar aptal değilim. Eğer yeterince yavaş anlatırsan, anlayabilirim."

Nakor Calis'e baktı. Calis başıyla onayladı. Nakor, "Pekâlâ," dedi. "Pantathialılar doğal yaratıklar değildir." Jerome Handy ona şaşkın bir bakış atınca Nakor, "Yavaş anlatacağım," dedi. Adamlardan bazıları güldü. Calis, "Devam et," dedi. "Bu dünyada çağlar önce Ejderha Lordları denilen bir ırk vardı."

Bazı adamlar kötülüğü kovma işareti yaptı, ama diğerleri güldü. "Efsane!" diye bağırdı birisi. "Evet," dedi Calis. "Efsane, ama tarihe dayanıyor. O varlıklar bir zamanlar bu dünyaya hükmediyordu.

"Ve onlardan biri, ırkının güçlü bir üyesi, Pantathialıları hizmetkârları olarak yarattı. Bu yaratıklar, o Ejderha Lordu tarafından Novindus bataklıklarındaki yılanlardan kaldırılmış kadim bir ırktır. Kökenleri yapay olabilir, ama bu kişiye hizmet etmek için üretildiler. Kadının adı AlmaLodaka'ydı.

"Ejderha Lordları yok olduğu zaman, bu sapkın yaratık ırkı, o dönene kadar beklemeleri gerektiğine karar verdi. Açıklayamayacağım bir yöntemle, çekildiği yerden onu geri getirmenin bir yolunu buldular.

"Böylesi bir hareketin talihsiz sonucu, bu dünyadaki bütün yaşamın yok olması demektir." "Hayır," dedi birkaç kişi. "Bu mümkün olamaz," dedi başka birisi.

"Mümkün mü?" diye sordu Nakor. "Mümkün nedir?" Elini torbasına daldırıp bir portakal çıkardı ve Jerome'a attı. Ardından bir portakal daha çıkarıp Erik'e ve bir tane daha çıkarıp başka birisine attı.

Birkaç dakika sonra, torbadan en az yirmi portakal çıkmıştı. Calis, "Elma olduklarını sanıyordum," dedi.

"Birkaç yıl önce tekrar portakala döndüm," dedi Nakor, küçük torbadan portakal çıkarmaya devam ederek. Torbayı kaldırıp tersyüz ederek herkese boş olduğunu gösterdi. Ardından elini torbaya soktu ve diğer askerlere beş düzineden fazla portakal attı. "Mümkün mü?" diye sordu.

Jerome Handy'nin yanına gitti, kafasını kaldırıp iri adama baktı ve "Tek elimle seni diz çökmek zorunda bırakabileceğimin mümkün olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

Jerome'un gözleri kısıldı ve kıpkırmızı oldu ve "Hayır, düşünmüyorum!" dedi. Erik boğazını temizledi ve Jerome dönüp baktığında, Erik başıyla arkasında duran Sho Pi'yi gösterdi. Jerome diğer Isalani'nin soru sorar bir ifadeyle kaşını kaldırdığını gördü; ardından Nakor'a döndü ve uzun bir süre adama baktı. Sesini alçaltarak, "Ama belki iki elle yapabilirsin," dedi.

Nakor, Sho Pi'ye göz atıp sırıttıktan sonra uzaklaşarak, "Yalnızca bir tanesine ihtiyacım var," dedi. Kumsala toplanmış adamlara dönüp, "Şunu aklınızdan çıkarmayın çaresiz adamlar. Pantathialılar şunu yapabilir: Bu dünya üstündeki bütün hayatı sona erdirebilirler. Hiçbir kuş şafağı selamlamak için şakımayacak ve hiçbir böcek vızıldayarak çiçekten çiçeğe uçmayacak. Hiçbir tohum kök salmayacak. Hiçbir çocuk meme için ağlamayacak ve sürünen, yürüyen ya da uçan hiçbir şey hayatta kalmayacak." Erik'in iyi tanımadığı genç bir adam olan David Gefflin, "Neden böylesine çılgınca bir şey yapmak istiyorlar?" diye sordu.

"Çünkü o Ejderha Lordu'nun, şu Alma-Lodaka'nın bir tanrıça olduğunu zannediyorlar. Güçlü bir varlıktı, ama tanrıça değildi. Yine de, yılanlardan yarattığı bu hasta yaratıklar için öyleydi. Ona Anne-Tanrıça diyorlar. Ve onu yaşamın olmadığı bu dünyaya geri getirmenin, kendilerini, yaratacağı yeni yaratıkların arasında onun lütfuna ulaştıracağını düşünüyorlar. Buna inanıyor ve buna göre hareket ediyorlar. Bu yüzden de onlara karşı koyulması gerekiyor." "Bunu nasıl yapabilirler?" diye sordu Billy Goodwin. "Nasıl olacağını söyleyemeyiz," diye yanıtladı Calis. "Sadece şunu söyleyebiliriz ki, bu sırrı sadece Kral ve birkaç kişi biliyor. Başkalarının bilmesine gerek yok.

Bilmemiz gereken tek şey, bizim işimizin onları durdurmak olduğudur."

"Nasıl?" diye sordu Biggo. "Neredeyse iki bin adam kaybetmişsiniz ve söylediğinize göre, orduları şu anda sizin karşılaştığınızın iki katı."

Calis adamlara göz gezdirdi. "Çünkü Novindus'a bu fetih ordusuyla savaşmaya gitmiyoruz Biggo. Novindus'a onlara katılmaya gidiyoruz."

-12-
VARIŞ

Erik irkildi.

Nakor tekmeyi atarken bütün gücünü kullanmamasına rağmen canı yanmıştı.

"Hâlâ çılgın bir boğa gibi saldırıyorsun," diye azarladı Isalani. Yüzü buruşuk deri gibiydi, ama gözlerinde bir gençlik neşesi vardı. Hemşerisi beklenmedik bir şekilde tekrar etrafında dönerken Sho Pi dikkatle izliyordu. Erik göğsüne bir tekme daha yememek için tam zamanında hareket etti ve hızlı bir tekme savurarak çabucak savunma konumuna döndü.

"Neden!" diye bağırdı Nakor azarlayarak. "Neden geri çekildin?"

Erik yüzünden ve vücudundan terler boşanırken soluklanıyordu. Nefes nefese, "Çünkü... dengemi... kaybedecektim," dedi. "O tekme. .. geriye gitmeni sağlamak içindi... seni incitmek için değil. Eğer devam etseydim boynumu kıracaktın."

Nakor sırıttı ve Erik bu adamın bir kez daha ne kadar garip birisi olduğunu fark etti. Aralarına katılalı bir ay bile olmamıştı, ama herkes tarafından çok sevilen birisi olmuştu. Neredeyse hepsinin yalan olduğu belli olan korkunç hikâyeler anlatıyordu ve kâğıt oyunlarında sürekli olarak kazanması, Erik'e büyük olasılıkla hile yaptığını düşündürüyordu. Ama bir yalancı ve hilekâra güvenilir denilebilirse, Nakor öyleydi.

Sho Pi Nakor'un yanına geldi. "Ne zaman geri çekileceğini bilmek akıllıcadır, tıpkı ne zaman bastıracağını bilmek gibi." Başını eğerek selam verdi ve karşılık olarak Erik de aynısını yaptı. İlk başta, diğer herkes gibi bütün bu yapılanların garip olduğunu düşünmüş ve onlarla dalga geçmişti, ama şimdi, tıpkı diğerleri gibi, onları düşünmeden uyguluyordu. Aslında yaptıkları şeylerin odaklanmasına

yardımcı olduğunu kendisine şimdi itiraf ediyordu. "Usta-" diye başladı Sho Pi.

"Bir kez daha söylüyorum evlat, bana usta deme!"

Adamlar güldü. Sho Pi Nakor'un gelişinin ilk haftasında, Nakor'un, bulmak için gönderildiği ustası olduğuna karar vermişti. Nakor'un buna sürekli karşı çıkmasının üçüncü haftasına girmişlerdi. Sho Pi her konuşmada Nakor'a en az bir kere usta diyor, Nakor da, ona böyle hitap etmekten vazgeçmesini istiyordu.

Sho Pi söylenene aldırmıyordu. "Sanırım adamlara shi-to-ku'yu göstermeliyiz."

Nakor kafasını iki yana salladı. "Sen göster. Ben yoruldum. Şurada oturup bir portakal yiyeceğim." Erik göğsüne aldığı darbeden dolayı sertleşmiş olan omzunu esnetti. Sho Pi bunu fark etti.

"Rahatsız mı ediyor?"

Erik başını salladı. "Şuraya geldi," dedi, sağ göğüs kasının hemen altını göstererek, "ama boynumdan dirseğime kadar hissedebiliyorum. Omzum kasılıyor." "Buraya gel öyleyse," dedi Sho Pi.

Sho Pi Erik'e diz çökmesi gerektiğini işaret edince, onları izlemekte olan Nakor başını salladı. Sho Pi sağ eliyle bir hareket yaptıktan sonra ellerini Erik'in omzuna koydu. Sho Pi'nin ellerinden akan sıcaklığı hissedince Erik'in gözleri büyüdü. Omzundaki zonklama hızla azaldı. Diz çöktüğü yerden, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sho Pi, "Anayurdumda bu reiki olarak bilinir," dedi. "Vücutta iyileştirici enerjiler vardır.

Yaralanmaların ve hastalıkların iyileşmesine yardımcı olur."

Sıcaklık incinmiş kası gevşetirken Erik, "Bana nasıl yapıldığını öğretebilir misin?" diye sordu.

"Çok zaman alır-" diye başladı Sho Pi.

"Hah!" diye bağırdı Nakor. Tırabzandan kalkıp ilerlemeye başlayan Nakor, yarısını yediği portakalı atıp, "Manastıra özgü saçmalıklardan biri daha! Reiki mistik meditasyon değildir; duası yoktur.

Doğal bir şeydir. Herkes yapabilir!"

Nakor elini sallayarak kenara çekilmesini işaret edince, Sho Pi hafifçe gülümsedi. Erik'in tepesine dikilerek, "Öğrenmek istiyor musun?" diye sordu. Erik, "Evet," dedi. Nakor, "Sağ elini uzat," dedi. Erik elini uzattı ve Nakor onu avucu yukarı gelecek şekilde çevirdi. Gözlerini kapatıp birtakım işaretler yaptıktan sonra sertçe Erik'in eline vurdu. Erik beklenmedik darbeden dolayı gözlerinin sulandığını hissetti. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Enerjileri uyandırmak için. Şimdi elini burada tut." Nakor Erik'in elini omzuna götürdü. Erik, Sho Pi'nin elinde hissettiği ısının aynısının kendi elinden aktığını algıladı. "Dua okumaksızın ya da meditasyon yapmaksızın akar," dedi Nakor. "Her zaman açıktır, bu yüzden nerene dokunursan dokun iyileşirsin. Şimdi sana dokunmanın ne olduğunu göstereceğim." Sho Pi'ye dönüp, "Bu adamlara bu gücü kullanmayı iki gün içinde öğretebilirim evlat," dedi. "Hem de mistik saçmalıklarından hiçbiri olmadan. Tapınaklar bunun büyü olduğunu iddia eder, ama iyi bir numara bile değil. Sadece çoğu insan, gücü olduğunu bilmek için ya da onu nasıl kullanacağını bilmek için çok aptal."

Sho Pi Nakor'a bakıp ciddi bir ifade takındı, ama gözlerinin içi gülüyordu. "Evet Usta." "Bana usta deme!" diye bağırdı Nakor.

Adamlara etrafında daire oluşturmalarını söyledi ve vücudun doğal iyileştirme enerjileri hakkında konuşmaya başladı. Erik büyülenmişti. Tedavi ettiği atları düşündü. Daha iyi olması gerektiği halde olmayan

ve mantıklı herhangi bir başarı beklentisi olmayan yaralanmaların iyileştiği atlan düşündü ve ne kadarının ruh hallerine bağlı olduğunu merak etti.

"Bu enerji yaşamın özünden yapılmıştır," dedi Nakor. "Bence aptal insanlar değilsiniz, ama çok etkileyici bulduğum bu şeylerle ilgilenmeyen insanlarsınız, bu yüzden de bu yaşam özünün bence ne olduğunu size açıklamaya çalışmayacağım. Bu enerji her yerdedir, yaşayan her şeyin içindedir." Calis güverteye çıktı ve Nakor ile göz göze geldiler. Nakor, "Yaşayan her şey birbiriyle bağlantılıdır," derken aralarında bir şey geçti. Erik arkasında oturan Roo'ya göz attı ve arkadaşının da bakışmayı yakaladığını fark etti.

Nakor vücudun kendini nasıl iyileştirebildiği, ama çoğu insanın güçlerini nasıl kullanacağını bilmediği hakkındaki konuşmasına devam etti. Adamların reikinin bütün avantajlarını kullanmak için bilmesi gereken -istenilen etkiyi yaratmak için ellerini koyabilecekleri en iyi yer neresidir, farklı tiplerdeki yaralanmaları ve hastalıkları nasıl teşhis ederler- birkaç şey gösterdi. Nakor ellerindeki 'güçleri uyandırdıktan sonra', ne zaman kendilerine ya da bir başkasına dokunsalar enerji sürekli oradaymış gibi görünüyordu.

Öğleye kadar bütün adamların enerjileri açılmıştı ve birbirlerinin üstünde iyileştirme enerjilerini pratik ederek saatler geçirdiler. Nakor ve Sho Pi, yaygın sorunların kaynağını teşhis etmelerine ve bir başkasının vücudundaki enerjilerin akışını tanımlamalarına yardımcı olmak için tasarlanmış bir dizi alıştırma yaptırdı. Öğle yemeğinde adamlar birbirlerine dokunmaları hakkında şakalar yapıyordu, ama genel olarak daha iyi hissetmelerine yol açan ve ağrıları hafifletmek ve şişlikleri indirmek için bu basit hareketi yapabildikleri için etkilendikleri de belliydi.

Öğle yemeğinden sonra Erik ve Roo, gündüz vardiyasındaki denizcilerin yemek yiyebilmesi için yukarıya gönderildi. Rüzgâr artınca Kaptan'ın sıkılaştırmalarını emrettiği yelkeni bağlarlarken Roo, "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Erik, "Nakor'un ne dediğini duydun," dedi. "Yararlı bir şey. Sho Pi'nin bunun mistik bir şey olduğuna dair söyledikleri umurumda bile değil. İşe yarıyor; kullanacağım." Sesinde neredeyse özlem dolu bir havayla ekledi. "Keşke bunu Greylock'un kısrağını tedavi ederken bilseydim.

Sanırım daha hızlı iyileşmesini sağlardı."

Roo, "Sanırım bizi dinç tutabilecek şeyleri bilmek faydalı," dedi.

Erik başını salladı. Yolculuklarının nihai sonunu düşünen adamlar arasında korkunç bir isteksizlik vardı. Calis'in onları işgal ordusuna katılmaya götürdüğünü açıklamasından sonra, görevlerinin dış hatları anlatılmıştı.

Genelde gemilerin geçmediği bir uçurumun altındaki bir kumsala çıkacaklardı. Otuz altı mahkûm ve son seferden hayatta kalan elli sekiz adam, Foster, de Loungville, Nakor ve Calis ile birlikte bu uçurumdan tırmanacaktı. Uçurumun tepesine vardıkları zaman, Calis'in bazı müttefikleriyle buluşmak için karadan yolculuk yapacaklar, ardından istilacıların Khaipur denilen bir şehirde önünü kesmek için ilerleyeceklerdi. Görevleri, eğer varsa, bu ordunun zayıf yönlerini bulmaktı ve bunun ne olacağını anlayacak kişiler de muhtemelen Calis ve Nakor olacaktı. O zayıflıkların ne olduğu keşfedildikten sonra her adamın görevi, Yılan Nehri Şehri'ne bilgi götürüp Trenchard'ın intikamına dönmek ve kritik bilgiyi Prens Nicholas'a ulaştırmaktı.

Eğer istilacılar denizi geçip Krallık'a saldıracak kadar büyük bir ordu toplayamadan saldırıyı engellemenin bir yolunu bulurlarsa, daha iyiydi. Ama Calis tehlikeyi tekrar tekrar kafalarına sokuyordu. Erik, Calis'in bu konudaki son sözlerini hatırladı: "Hiç kimse kaçmayacak. Bu salgın istilası sadece yıkımın ilk bölümü. Kavrama yeteneğinizi aşan kara büyü sonunda serbest bırakılacak ve Kuzeylilerinin en uzak dağlarının en derin mağarasında ya da uzak bir denizin en

ucundaki bir adada saklansanız da, öleceksiniz. Bu orduyu durduramazsak, hepimiz ölürüz."

Adamlara göz gezdirmişti. "Tek seçeneğimiz var, ya kazanacağız ya da öleceğiz."

Erik, Robert de Loungville'in neden 'çaresiz adamlar'a ihtiyaç duyduğunu şimdi anlıyordu, çünkü bütün niyetlere ve amaçlara rağmen boyunları tekrar ilmiğe geçmek üzereydi. Erik dalgın dalgın hâlâ takmakta olduğu ilmikle oynadı.

"Merhamet!" dedi Roo, Erik'in düşüncelerinden sıyrılmasına yol açarak. "Ne?"

"İti an, çomağı hazırla! Korucu'nun güvertesinin ön tarafında gördüğüm, Owen Greylock'un gümüşi kafası değil mi?"

Erik dikkatlice bakınca, yanlarında seyreden gemide küçücük bir şekil gördü. "Olabilir. Onun boyutlarında ve saçlarındaki gümüşi çizgiler de onunkilere benziyor."
"Acaba onu kumsalda neden görmedik?"

Erik ipi bağlamayı bitirdi. "Belki karaya çıkmamıştır. Belki görevleri biliyordur."

Roo başını salladı. "Bütün bu olanların içinde hâlâ anlayamadığım bazı şeyler var. Şu Miranda denen kadın kim mesela? Sorduğum herkes, farklı isimler altında da olsa onunla karşılaşmış. Belki Greylock senin arkadaşın olabilir, ama eğer o gemideyse yakalanmamızla bir ilgisi var mıydı?" Erik omuzlarını silkti. "Eğer o Greylock ise, gideceğimiz yere varınca öğreniriz. Geri kalanına gelince, kimin umurunda? Buradayız ve yapacak işlerimiz var. Nedenini düşünmek bunu değiştirmez."

Roo sinirli gözüküyordu. "Çok kabullenici bir yapın var dostum. Bütün bunlar bittiğinde hayatta kalırsak, zengin olmayı planlıyorum.

Krondor'da, çirkin kızıyla evlenmemi isteyen bir tüccar var. Tam da aradığı gibi biri olabilirim."

Erik güldü. "İkimize de yetecek kadar hırslı olabiliyorsun Roo."

İşlerine devam ettiler ve Erik Korucuya göz attığında, Owen olma olasılığı olan şekil gitmişti. Haftalar geçti. Havanın kötü olmasına rağmen, Karanlık Boğazı'nı kazasız belasız geçtiler. Erik havayla boğuşurken geminin armasında asılı kalarak, ilk kez bir gemide yolculuk etme riskinin neye benzediğini hissetti. Eski kurtlar bunun yılın bu zamanına göre boğazdaki kolay bir yolculuk olduğu konusunda şaka yaptı ve bir mil yüksekliğindeki bulutlarla ve şato boyutlarındaki dalgalarla ilgili imkânsız durumların hikâyeleri anlatıldı.

Bu durum üç gün sürdü ve boğazı geçtikleri zaman, Erik arkadaşları gibi yatağına neredeyse yığıldı. Tecrübeli denizciler fırtınada uyuyabiliyordu, ama eski mahkûmlar bu konuda bu kadar duyarsız olamıyordu.

Gemide yaşam gittikçe sıradanlaşırken, adamların arasındaki ilişkiler de güçleniyordu. Günlerce, görevlerinin ardında yatan amaç hakkında konuşacaklar, ardından da günlerce tek kelime etmeden gideceklerdi. Spekülasyon anlaşmazlığa yol açacak ve ardından, her adamın kendince korktuğunu kabul etmesi anlamına gelen bir sessizlik gelecekti.

Mahkûmları eğitmek için Korucudan gelen eski askerlerden bazıları daha önce güneye yaptıkları tehlikeli yolculukla ilgili hikâyeler anlatırken, bazıları da sessiz kalıyordu. Adama ve ruh haline göre değişiyordu.

Erik bir şey fark etmişti: Tecrübeli askerler Calis'in insan olmadığına inanıyordu. Jadow'un ve Jerome'un Calis'in müthiş gücü hakkında anlattıkları hikâyelerden çok daha fazlasını, Calis ile ilk kez yirmi dört yıl önce karşılaştığını söyleyen, eskiden Carse'da onbaşı olan bir

asker anlatmıştı ve Calis o zamandan beri bir gün bile yaşlanmamıştı.

Roo kendine tamamen hakim olamasa da, öfkesini dizginlemeyi öğreniyordu. Birkaç tartışmaya girmişti, ama sadece bir tanesi yumruk yumruğa gelmişti ve o da Jerome Handy'nin Roo'yu kaldırıp güverteye çıkartması ve onu denize atmakla tehdit etmesiyle çabucak sona ermişti. Jerome Roo'yu ayak bileklerinden tutup geminin kenarından aşağı sarkıtınca mürettebat gülmüştü.

Roo'nun öfkesi yerini utanca bırakmıştı ve sonrasında Erik onunla bu konuyu konuştuğunda, omuz silkmişti. Roo, Erik'in hayatı boyunca unutmayacağı bir şey söylemişti. Çocukluk arkadaşının gözlerinin içine bakıp, "Ne olursa olsun, korkuyorum Erik," dedi. "Bizi darağacına götürdükleri zaman, bir bebek gibi ağladım ve altıma işedim. Ondan sonra korkacak ne kaldı ki?"

Erik denizi sevmişti, ama denizciler gibi yaşayabileceğini zannetmiyordu. Demirhanesini ve atlarla ilgilenmeyi özlüyordu. Önlerindeki savaşlardan sağ çıkarsa, bir demirhane ve belki bir gün, bir eş ve çocuk seçeneği olacağını biliyordu.

Rosalyn'i, annesini, Milo'yu ve Ravensburg'ü düşündü. Ne yapmakta olduklarını ve hayatta olduğunu bilip bilmediklerini merak etti. Manfred bundan, kasabadaki birisine söyleyebilecek bir muhafıza bahsetmiş olabilirdi. Ama kesinlikle, annesinin ve Rosalyn'in bilmesini sağlayacak kadar onu ya da ailesini umursayan hiç kimse yoktu. Rosalyn hakkında düşünceleri vardı ve onları garip bir şekilde nötr bulmuştu. Onu seviyordu, ama bir eş ve çocuklar hayal ettiği zaman, Rosalyn orada olmuyordu. Hiç kimse olmuyordu.

Roo kendini çoktan Krondor'a döneceğine ve Helmut Grindle'ın çirkin kızıyla evleneceğine alıştırmıştı. Bunu her söylediğinde Erik gülüyordu.

Günler geçerken, adamlar eğitimlerinin her safhasında ustalaşıyordu. Son görevden sağ dönen adamların hikâyeleri ve

verdikleri örnekler, mükemmelleşmek için son derece kararlı olmaları, eski mahkûmları kendi başarılarıyla kıyaslama yapmaya teşvik ediyordu. Gemide ellerinden geldiği kadar silahlarını pratik ediyorlardı ve daha sakin günlerde Calis onları okçuluk üzerine çalıştırıyordu. Kullandıkları silah, Doğuilleri bozkırlarındaki Jeshandi denilen atlılar tarafından kullanılan küçük bir yaydı. Calis'in kamarasında kendi büyük yayı vardı, ama rahatlığından dolayı daha küçük olan bu yayı kullanıyordu. Adamların yarısı, bu silahta gittikçe mükemmele doğru gidiyordu. Roo, Erik'ten daha iyiydi, ama her ikisi de, okçular arasında ilk otuzdaydı. Calis, bu silaha ustalaşanlara verileceğini söylemişti, ama her adamın silaha en azından bir hedefi vurma şansı olacak kadar aşina olmasını istiyordu.

Bu, eğitimin temel amacı gibi gözüküyordu. De Loungville ve Foster, adamları uzun sırıklı silahlardan hançere kadar, kullanmak zorunda kalabilecekleri her tür silah üstünde çalıştıracaktı. Her adamın güçlü ve zayıf yanları bir deftere not ediliyordu, ama hiçbirisi, hiç beceri gösteremedikleri silahlarda bile saatler süren eğitimden kurtulamamıştı. Krondor'un dışındaki kampta başlayan şey gemide devam ediyordu. Erik her gün yarım vardiyasını kılıç, mızrak ya da yay, bıçak, çekiç ya da yumruklarını kullanarak geçiriyor, ama sürekli kendini geliştirmesi bekleniyordu.

Sho Pi ve Nakor ile geçirdikleri saat, Erik için günün doruk noktası oluyordu. Diğer adamlar da egzersizlerden keyif alıyor gibiydi. Meditasyon ilk başlarda garip gelmişti, ama artık onu dinçleştiriyor ve daha iyi uyumasını sağlıyordu.

Üçüncü ayda Erik, Sho Pi'nin onlara öğrettiği garip Isalani dansının üstünde uzun uzun düşündüğü için silahsız dövüşe adapte olmuştu. İlk başta ne kadar garip olursa olsun, hareketler kendilerini bir hamle ve karşı hamleler yığınına çevirmişti ve Erik bir dövüş eğitimi sırasında sık sık kendini düşünmeden tamamen beklenmedik ani bir tepki verirken buluyordu. Bir keresinde, bıçakla dövüşürlerken neredeyse Luis'i yaralıyordu. Adam bir zamanlar ölüm hücresi arkadaşı olan Erik'e bakarak Rodezyaca bir şeyler söyleyip ardından

gülmüştü. "Anlaşılan 'turna dansın', 'kaplan pençesine' dönüşmüş." Her ikisi de ona Sho Pi tarafından öğretilen hamlelerdi ve ikisi de farkında olmadan bir parçası olmuştu.

Erik kendisinin ne olmaya başladığını merak etti.

"Kara göründü!" diye bağırdı gözcü.

Son iki gündür gemideki gerilim artmıştı. Denizciler inmeleri gereken noktaya yaklaştıklarından bahsetmişti ve artık her adam çok uzun bir süredir gemide olduğunun farkındaydı. Bu büyük üç direkli savaş gemileri, dört ay süren bir yolculuğa yetecek kadar hazırlıklıydı, ama yiyecekler artık bayatlamıştı ve bıkkınlık veriyordu. Sadece Nakor'un her zaman var olan portakalları tazeydi.

Kaptan gemiyi tehlikeli bir kaya silsilesinin arasından geçirirken, Erik armadaya çıkıp yelkeni sıkılaştırmaya hazırlandı. Suyun dibinin göründüğü bir yerden geçerlerken Erik aşağıya baktı ve suyun üç metre altında yatan ve bir gemi enkazına benzeyen bir şey gördü.

Yanında duran Marstin adında, Erik'ten yaşça daha büyük olan bir denizci, "Bu Raptor delikanlı," dedi. "Kaptan Trenchard'ın gemisi, bir zamanlar Krondor'dan yola çıkan Kraliyet Kartalı. Biz Kral'ın denizcileri kısa bir süre için korsan olduk." Kayalık kıyıyı gösterdi. "Yirmi dört yıl önce bir avuç dolusu adam ve genç Calis, Krondor Prensi -Nicholas, babası değil- ve Crydee Dükü Marcus şuradaydık."

"O grupta miydin?" diye sordu diğer tarafındaki Roo.

"Çok azımız hayatta. Benim ilk yolculuğumdu. Kral'ın Donanmasında bir denizci çırağıydım, ama tarihteki en iyi kaptanın yönetimi altındaki en iyi gemide görevliydim."

Roo ve Erik, Calis'in güneydeki kıtaya yaptığı ilk yolculuğu hakkındaki hikâyenin birkaç uyarlamasını duymuştu. "Bizi bıraktıktan sonra nereye gideceksiniz?"

Marstin, "Yılan Nehri Şehri'ne," diye yanıtladı. "Korucu tamir edilip son haberlerle Krondor'a dönerken, İntikam sizi bekleyecek," dedi. "Benim duyduğum bu."

Denizciler buna rivayet diyordu, ama duydukları aynı dedikoduydu. Yelkenleri toplama emri gelince daha fazla konuşamadılar ve Erik ile Roo işe koyuldu.

Yelkenleri sarmayı bitirdikleri zaman, rahatlıkla otuz metre yüksekliğinde olan devasa bir yalıyar duvarının altındaki uzun, boş bir kumsalın açığında durmakta olduklarını gördüler. Kırılan dalgalar bölgenin kayalarla kaplı olduğunu gösteriyordu ve Kaptan'ın gemiyi nispeten güvenli olan bu yere getirmedeki rahatlığı Erik'i etkilemişti.

"Güvertede toplanın!" diye emir geldi ve Erik ile Roo diğerleriyle birlikte aceleyle aşağı indi. De Loungville herkesin toplanmasını bekledi. "Burada iniyoruz kızlar," diye bağırdı. "Aşağıya inip malzemelerinizi toplayıp buraya dönmek için on dakikanız var. Sandallar bir an önce suya indirilecek. Oyalanmayacağız. Geride hiç kimse bırakılmayacak, o yüzden ip dolaplarının içine saklanmak gibi şirin fikirlere kapılmayın."

Erik uyarının gereksiz olduğunu biliyordu. Bu birliğin her üyesiyle yapmış olduğu konuşmalar, hepsinin de bu görevden kolay kaçılamayacağını anladığı hükmüne varmasını sağlamıştı. Bazıları, her şeyin Calis'in anlattığı gibi olmadığına inanabilirdi, ama herkes Nakor'un söylediklerini anlamış gibi görünüyordu ve gerçek ne olursa olsun, çaresiz adamlardan oluşan bu grup önlerindeki zorluklarla yüzleşecekti.

Uçurumun tepesinde atlılar bekliyordu. Uçurumdan aşağı sarkıtılan ip-tahta bir merdiven sayesinde, tırmanış nispeten kolay olmuştu. Sağlığı yerinde olan herhangi biri uzun tırmanışta zorlanabilirdi, ama kamptaki eğitimin hemen ardından gelen gemi göreviyle birlikte geçen dört aydan sonra, Erik sırt çantası ve silahlarıyla tırmanmada hiç sorun yaşamamıştı.

Erik uçurumun tepesine çıktığında karşısında uzanan hoş bir vaha gördü. Etrafında hurma ağaçlan ve yeşillikler olan küçük bir göl vardı. Ansızın gözüne çöl ilişti. "Tanrılar!" diye bağırınca Roo yanına geldi.

"Ne oldu?" diye sordu. Biggo ve diğerleri gelip Erik'in gösterdiği yere baktı.

"Jal-Pur'u görmüştüm," dedi Billy Goodwin, "ama o bunun yanında anasının kuzusu kalır." Baktıkları her yerde taş ve kum görünüyordu. Uçurumun okyanusla birleştiği yer hariç bir tek renk vardı; siyah kayalarla lekelenmiş yeşile çalan gri. İkindinin bu ilerleyen saatlerinde bile, ısı çamaşır ipindeki yatak çarşafları gibi havayı dalgalandırarak yükseliyordu. Erik aniden susadığını hissetti.

Biggo, "Bir cehennem tazısının bile bu çöle düşmesini istemezdim," dedi.

Erik ve beş arkadaşı dikkatlerini bağıran onbaşıya çevirdi. "Pekâlâ kızlar, manzarayı izlemek için daha sonra yeterince vaktiniz olacak. Sıraya geçin!"

De Loungville'in beklediği yere götürüldüler. De Loungville, içlerinde Jerome ile Jadow Shati'nin de olduğu altı kişilik bir grubu gösterdi. Erik onları ismen tanıyordu ve uzun yolculuk sırasında zaman zaman her biriyle konuşmuştu. "Bu elimdeki en eski grup. Üç yıldır eğitim görüyorlardı." Ardından Erik'in olduğu grubu gösterdi. "Bu en yeni grup. Yola çıkmadan önce yalnızca birkaç hafta eğitim gördüler." Erik'in grubuna hitap etti. "Onları izleyin. Yaptıklarını yapın. Başınız belaya girerse, size yardım edecekler. Hata yaparsanız, size yardım edecekler. Kaçmaya çalışırsanız, sizi öldürecekler." Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve Foster'a seslenip adamları yürüyüş için düzene sokmasını söyledi.

Atlılar Calis ile konuştuktan sonra gitti. Biraz ileride, tahta kazıklar ve iplerle yere tutturulmuş bir çadırın altında büyük çıkınlar duruyordu.

Foster bir düzine adama üstlerini açmalarını emretti. Çıkınların üzerleri açıldığında Erik bir silah ve zırh yığını gördü.

Calis elini kaldırdı. "Şu andan itibaren paralı askerlersiniz, o yüzden bazılarınız prensler gibi gözükürken, bazılarınız paçavracılar gibi giyineceksiniz. Kimin neyi alacağı konusunda tartışma istemiyorum. Silahlar güzel görünmekten daha önemli. Krallık yapımı silahlarınızı burada bırakın ve çadırın altındakileri alın... "

Roo, "Keşke bu silahlara ihtiyacımız olmayacağını uçurumu tırmanmadan önce söyleselerdi!" diye fısıldadı.

Calis devam etti, "Unutmayın, bu sadece bir gösterişten başka bir şey değil. Amacımız ganimet elde etmek değil."

Calis onlarla nadiren konuştuğu ve önlerinde hâlâ neyin olduğu hakkında çok fazla şey anlatılmadığı için adamlar daha yakına sokuldu. "Size söylenenleri biliyorsunuz," diye devam etti. "Şimdi geri kalanını da öğreneceksiniz. Kadim zamanlarda bir ırk yaratıldı; Pantathia'nın yılan insanları." Adamlar her zamanki mırıldanmalar yerine, hayatlarının, bu görev hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye bağlı olduğunu bildiklerinden can kulağıyla sessizce dinliyordu. "Bu ırk, Kaos Savaşları kadar kadim bir irfana sahip. Kaderlerinin, bu dünyada yaşayan her şeyi yok ederek, bu dünyayı yönetmek olduğuna inanıyorlar." Sanki yüzlerini ezberlemek istiyormuş gibi, etrafındaki adamlara bakan genç görünüşlü elf, "Sanırım niyetleri ciddi," dedi. "Ya da, niyetlerinin ciddi olup olmadığını öğrenmek en azından bizim görevimiz.

"Bazılarımız buraya yirmi dört yıl önce geldi." Başıyla son seferde yer alan bir grup askeri gösterdi. "O zaman daha basit şekilde düşünüyorduk: Mücadeleye ağırlığımızı koyacak ve istilacıları geri püskürtecektik. Artık daha iyisini biliyoruz." Pantathialılara karşı ilk seferde bulunan askerlerin hepsi Calis'e katılarak başlarım salladı. "Bu yaratıkların planı ne olursa olsun, toprak ele geçirmek ya da ganimet elde etmek için akın yapmak kadar basit değil. Yirmi dört yıl

önce, bu kıtanın öbür tarafındaki küçük bir şehri, Irabek'i aldılar ve o zamandan beri de ele geçirdikleri her yer ölüm ve ateş perdesi ardında. Ele geçirdikleri hiçbir yerden haber alamadık. Hamsa'nın duvarları üstünde onlarla çarpışanlarımız, onların ne olduklarını biliyor. Bizim de yapacağımız gibi, önden paralı asker birlikleri gidiyor, ama onların arkasındakiler fanatik askerler. İnsan subayları ve iyi eğitimli insan savaşçıları var, ama dahası var: iki buçuk metre boyunda atlara binen yılanları var."

Erik bunu duyunca gözlerini kırpıştırdı. Baron Otto'nun süvari birliklerinde gördüğü en büyük savaş atı bir doksandı. Krondor Ağır Mızrakçıları’nın bindiği bazı atların iki metre olduğunu duymuştu, ama iki buçuk metre? Gördüğü en büyük Shire atı bile bununla boy ölçüşemezdi. "Bu yaratıkları görmedik," diye devam etti Calis, "ama elimizde güvenilir raporlar var. Ve bu yaratıkların arkasından rahipleri geliyor.

"Duyduğumuza göre, bazı insanlar bu iyi eğitimli savaşçılardan oluşan birliğin içinde yüksek mevkilere getirilerek ödüllendiriliyor. Ama hepsi de, bu topraklara hükmetmeye çalışan bu yaratıkların hizmetkârları olmayı arzuluyor.

"Görevimiz basit. Bu işgal ordusunun kalbine yaklaşıp, onun hakkında elimizden geldiği kadar çok şey öğrenmeliyiz. Öğrenebildiğimiz her şeyi öğrendikten sonra, Yılan Nehri Şehri'ne, oradan da Krondor'a gitmemiz gerekiyor ki Prens Nicholas gelecek olan istilaya hazırlanabilsin."

Bir sessizlikten sonra Biggo, "Demek tek yapmamız gereken bu," dedi. "Ondan sonra eve gidebilir miyiz?"

Herkes bir anda kahkahaya boğuldu. Erik kendini tutamadığını fark etti. Roo kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi ona baktıktan sonra gülmeye başladı.

Calis sessiz olmaları için elini kaldırmadan önce, cümbüşün bir süre devam etmesine izin verdi.

"Birçoğunuz geri dönmeyecek. Ama dönenleriniz özgürlüklerini ve Kral'ın övgüsünü kazanacak.

Ve eğer bu ölüm saçan yılanları yenebilirsek, seçtiğiniz hayatı yaşama fırsatına sahip olabileceksiniz. Şimdi hazırlanın. Dostlarımızla buluşmadan önce zorlu bir çölü geçmek için uzun bir yürüyüş yapmamız gerekiyor."

Adamlar, Kışortası Festivali'nde hediyelere üşüşen çocuklar gibi silahların ve kıyafetlerin başına üşüştü ve biraz sonra havada yorumlar ve dostça hakaretler uçuşmaya başladı.

Erik, soluk ama kullanışlı mavi bir tunik buldu. Üstüne, üzerinde aşınmış ve silikleşmiş aslan kafası olan yabancı desenli bir göğüs zırhı taktı. Basit, yuvarlak bir kalkan, beline taktığı uzun bir hançer ve iyi yapılmış bir uzun kılıç ihtiyaçlarını karşılamıştı. Adamlar çeşitli eşyaları deneyip çıkarırken, ayaklarının dibine burun demiri olan konik bir miğfer yuvarlandı. Miğferi almak için eğildi ve dışarı zincirden yapılmış bir boyun koruması düştü. Denemek için taktı. Başına rahatça oturduğunu görünce çıkarmadı.

Herkes hazır olunca, ortam ciddileşti. Calis işlerinin bittiğini görüp ellerini kaldırdı. "Artık Calis'in Kızıl Kartalları'sınız. Herhangi biri bu adı tanıyacak olursa, Günbatımı Adaları'ndan geldiğimizi söyleyeceksiniz. Daha önce hizmet etmiş olanlar diğerlerine Kartallar hakkında bilmesi gerekenleri anlatabilir. Biz krallıktaki en acımasız savaşçılarız ve hiçbir insandan ya da iblisten korkmayız. Son seferde kıçımıza tekme yedik, ama bu yirmi yıl önceydi ve bin adam arasından bizi hatırlayan bir kişinin çıkacağını sanmıyorum. Şimdi gruplar oluşturun -paralı askeriz, ama ayaktakımı değiliz- ve azıklarınızı kontrol edin. Herkes üç su matarası taşıyacak. Gece ilerleyip, gündüz uyuyacağız. Emirlere uyarsanız, suyu tekrar görecek kadar yaşarsınız."

Güneş batarken Foster ve de Loungville adamları gruplara ayırdı. Calis yüzünü batıya, kızgın güneşe doğru çevirdi ve onları sıcağın

içine yönlendirdi.

Erik hayatında hiç bu kadar pişmemiş, yorulmamış ve susamamıştı. Ensesi kaşınıyordu, ama elini kaldırıp kaşıyacak hali yoktu. İlk gece nispeten rahat gibi gelmişti. Saatler geçtikçe sıcak hava yerini sert rüzgârlara bırakmıştı ve gündoğumu yaklaşırken de soğumuştu. Ama o zaman bile çok kuru bir soğuk olmuştu ve susuzluk başlamıştı. Emredildiği üzere, sadece Foster ve de Loungville izin verdiği zaman su içiyorlardı; saat başı bir ağız dolusu.

Gündoğumuna yakın kamp kurmaları emredildi ve çabucak, her biri ancak altı adamı alacak genişlikte olan küçük çadırlar kuruldu. Bir an önce uykuya daldılar.

Erik saatler sonra bir sıçramayla uyandı. Ciğerlerine ancak ölmeyecek kadar hava giriyor gibiydi. Güçlükle nefes aldı ve ciğerlerine neredeyse acı veren kuru bir hava doldu. Gözlerini açınca, sert zeminden çıkan ısının havada yarattığı dalgalanmaları gördü. Çadırdaki adamlar kıpırdanıp rahatlamaya çalıştı. İki kişi, dışarının daha az sıcak olduğunu düşünerek çadırlarından çıkmıştı, ama çabucak küçük sığınaklarına döndüler. Sanki zihinlerini okuyormuş gibi, havada Foster'ın sesi çınladı. Su içerken yakalananların kırbaçlanacağı uyarısında bulunuyordu.

İkinci gece yorucu, ikinci gün de korkunç olmuştu. Artık sıcaktan uyuyamıyorlardı, sadece ilerlemeye çalışmadıkları için daha az enerji harcıyorlardı. Kum ve soğuk hava adamlardan nemi gündüzün sıcağı kadar çabuk emince gece rahatlama getirmedi. İlerlemeye devam ettiler. Foster ve de Loungville, hiç kimsenin arkada kalmamasını sağlamak için grupları gözlerinin önünden ayırmamaya dikkat ediyorlardı. Erik bunu aynı zamanda, hiç kimsenin yorulduğu için ekipmanının herhangi bir yaşamsal parçasını yere atmadığından emin olmak için yaptıklarını biliyordu.

Üçüncü gündeydiler ve Erik bir daha su ya da gölge görebileceğinden ümidi kesmişti. Yolculuğun acımasızlığına bir de

arazinin yükselmesi eklenmişti. Oldukça yumuşak bir eğimle başlamıştı, ama artık sanki yokuş yukarı yürüyorlarmış gibi hissettiriyordu.

En önde giden Calis durup diğerlerine yanına gelmelerini işaret etti. Tepenin zirvesine vardıklarında, Erik çayırlık bölgelere ulaşmış olduklarını ve tepenin aşağısında, geniş dallı ağaçların korunak sunduğu küçük bir koruya giden inişli yokuşlu yeşil tepeler gördü. İleride kırsal bölgeyi kıvrıla kıvrıla geçen ağaçlardan oluşan bir hat vardı ve Calis orayı göstererek, "Yılan Nehri," dedi. "Artık kana kana su içebilirsiniz."

Erik son matarasını alıp kafasına dikti ve neredeyse boş olduğunu fark etti. Şaşırmıştı; üç matarayı da bitirmesine yetecek kadar içmesine izin verilmediği için daha fazla suyu kaldığını zannetmişti.

Calis de Loungville'e bakıp, "Oldukça kolay oldu," dedi.

Erik kafasını iki yana sallayan Roo'ya göz attı. İlerleme emri verildi ve ilerideki nehre doğru yürümeye başladılar.

Geniş ağıllarda atlar daireler çizerek koşuyordu ve Calis iki tane at tüccarıyla konuştu. Daha önce de buraya gelmişlerdi: Shingazi'nin İskelesi adında zengin görünüşlü bir ticaret merkezi. Eski askerlerden biri, Calis yirmi dört yıl önce buraya ilk kez geldiği zaman burasının ateşe verilip yerle bir edildiğini, ama yeniden inşa edildiğini söylemişti. Shingazi yıllar önceki o yangında ölmüş olsa da, yeni sahipleri adını değiştirmemişti. Şimdilik Shingazi'nin İskelesi'ndeki Brek'in Yeri'nin konukseverliğinin tadını çıkarıyorlardı.

Yemek sadeydi ama son üç günün azıklarından sonra, şarap ve bira gibi iyi gelmişti. Onları bekleyen adamlar uçurumun tepesinde onları karşılayan atlılar değildi. Erik'e onların Jeshandi'nin atlıları olduğu söylenmişti, ama bunlar, Yılan Nehri Şehri'nin yukarısından gelen tüccarlardı. Yanlarında bir muhafız birliği vardı ve Calis yüzbaşılarını tanıyordu. Paralı asker birliği dışarıda beklerken, konuşmak için

meyhaneye girmişlerdi. Nehirde yıkanmışlardı ve at binmeden önce dinleniyorlardı.

Erik ilgiyle atları izliyordu. Sonunda anlayabileceği bir şeylerle karşılaşmıştı. Her ata gem takılmıştı. Üstlerinde göğüs şeridi olan süvari eyerleri ve eyerin arkasında rulo yapılmış şilte ya da çadır için yer olan heybeler olduğunu gördü.

Bir şey Erik'in dikkatini çektiğinde yanından Foster geçiyordu. "Onbaşı," dedi. Foster durdu. "Ne var?" "Şu at sağlıklı değil." "Ne?"

Erik eğilip ağıl çitinin altından geçti ve atların yanına gitti. Tüccarın at bakıcılarından biri Erik'e bağırdı; gemide buranın dilini öğrenmeye çalışmıştı ve adamın atlardan uzak durmasını söylediğini biliyordu, ama sadece bakmak istediğini söyleyecek yeterli güveni yoktu. Sanki bir selamlamaya karşılık veriyormuş gibi adama el salladı.

Atın yanına varan Erik, tutup kaldırarak elini hayvanın sol ön ayağında gezdirdi. "Kötü toynak."

Foster, "Açgözlü ruhlarına lanet olsun," dedi.

Bakıcı bağırıp hayvanı rahat bırakmalarını söyleyerek yanlarına geldi. "Henüz parasını ödemediniz! Sizin değiller!"

Foster efsanevi öfkesini gösterdi. Dolgun eliyle gömleğine yapışarak adamı ayaklarının ucuna kaldırıp suratına bağırmaya başladı. "Öğle yemeğinde karaciğerini yemeliyim! Efendine git ve keyfim kaçmadan burada olmazsa, onu ve beş kilometre içindeki her hilekâr tüccar piçi öldüreceğimi söyle!" Gömleğini bırakırken adamı hafifçe itince bakıcı geri geri atın üstüne düştü ve hayvan uzaklaştı. Adam dönüp patronunu bulmak için koşarak uzaklaştı.

Bu, at tüccarlarıyla birlikte gelen muhafızları etkilememişti ve aniden her taraftan silahlı adamlar gelmeye başladı. Erik, "Onbaşı, bu akıllıca mıydı?" diye sordu.

Foster sadece sırıttı.

Birkaç dakika sonra at tüccarı yanlarına gelmişti ve adamına neden saldırıldığını bilmek istiyordu. Foster, "Saldırımı mı?" dedi. "Kafalarınızı kazığa geçirmeliydim! Şu hayvana bak!" Adam ata şöyle bir baktı ve "Nesi var?" diye sordu. Foster Erik'e bakıp, "Nesi var?" diye sordu.

Erik kendini aniden, etraflarındaki bütün adamların ilgisinin merkezinde buldu. Etrafına baktı ve Calis ile şehir muhafızlarının liderinin meyhaneden çıktıklarını gördü. Belli ki birisi onları tehlike olasılığına karşı uyarmıştı. Erik, "Hastalıklı bir toynağı var," dedi. "Çatlayıp irin toplamış ve sağlıklı gözükmesi için üstü boyanmış." Adam bir dizi itiraza başladı, ama Calis, "Bu doğru mu?" diye sordu.

Erik başını salladı. "Eski bir numaradır." Atın önüne geçip gözlerinin içine baktı, ardından ağzını inceledi. "İlaç verilmiş. Ne verildiğini bilmiyorum, ama topallamamasını sağlamaya yetecek kadar acıyı kesen birkaç ilaç var. Ona her ne verdilerse etkisi azalmaya başlıyor. Yürüyüşünde bir aksama görünmeye başlıyor."

Calis at tüccarının yanına gitti. "Bu görev sana arkadaşımız Aslan Klanı'ndan Regin tarafından verildi, değil mi?"

Adam blöf yapmaya çalışarak başını salladı. "Evet. Sözüm Yılan Nehri Şehri'nden Batıillerine kadar senettir. Bundan, yanlış yola sapmış hizmetlilerimden hangisinin sorumlu olduğunu bulacağım ve onu cezalandıracağım. Birisinin gözüme girmeye çalıştığı belli, ama ben iyi arkadaşlarıma kazık atmam!"

Calis kafasını iki yana salladı. "İyi. Her hayvanı inceleyeceğiz ve her geri çevirdiğimiz atın bedelini sağlam bir atla ödeyeceksin. Bu demek oluyor ki, para ödemeden başka bir binek alacağız." Adam birliğin yüzbaşısına bakınca adamın gülümsediğini gördü. "Bana adil gibi görünüyor,

Mugaar." Adam elini kalbinin üstüne koydu. "Anlaştık."

Yenilgiye uğrayan tüccar sallana sallana uzaklaşırken Calis, "Hatonis, bu Erik von Darkmoor," dedi. "Hayvanları tek tek gözden geçirecek. Eğer çalışmasına engel olunmamasını sağlarsan, sana borçlu kalırım."

Erik elini uzattı. Adam delikanlının elini kuvvetlice sıkıp salladı. Orta yaşta bir askerdi, ama saçında çok az grilik vardı. Güçlüydü ve deneyimli bir savaşçıya benziyordu.

"Eğer klanımıza utanç getirirse, babam mezarından kalkar," dedi muhafız yüzbaşısı.

Calis Erik'e dönerek, "Gün ağarana kadar yüz attan fazlasına bakabilir misin?" diye sordu. Erik etrafındaki atlara göz gezdirip omuzlarını silkti. "Eğer gerekiyorsa."
"Gerekiyor," dedi Calis uzaklaşarak.

Foster bir an Calis'in arkasından baktıktan sonra Erik'e döndü. "Pekâlâ, durma orada öyle. Kıpırda!" Erik iç geçirip etrafına bakarak grubundaki adamlardan bazılarını çağırdı. Hayvanları yürütüp yavaşça koşturacak ve gözden geçirilenleri başka bir yere götürecek adamlara ihtiyacı olacaktı. Derin bir nefes alarak, en yakındaki atla işe koyuldu.

-13-
ARAMA

Barmen kafasını kaldırdı.

Han kalabalıktı ve işlerin normal seyrinde içeri giren herhangi biri onun dikkatini çekmezdi. Ama ne içeri giren kişi sıradan müşterilerinden biriydi, ne de barmen sıradan bir barmendi.

Yeni gelen, uzun boylu ve tavırlarında uyarı olan bir kadındı. Sıradan bir sokak kızı olmadığını gösterecek kadar iyi, ama asaletini gösterecek kadar da şık olmayan, kaliteli kumaştan yapılmış, bütün vücudunu gizleyen bir cüppe giyiyordu. Barmen bir an için kadının arkasından, onu sokakların daha sert sakinlerinden korumak için bir ya da daha fazla adamın gireceğini sanmıştı. Hiç kimse görünmeyince, bu kadınla ilgili sıradan hiçbir şey olmadığına emin oldu. Kadın, sanki birisini arıyormuş gibi etrafa göz gezdirdi; ardından gözlerini barmene dikti.

Kadın pelerininin başlığını geriye attı ve ortaya siyah saçları ve yeşil gözleriyle genç bir yüz çıktı, ama barmen görünüşün aldatıcı olduğunu biliyordu. Kadın güzel değildi, ama dolgun dudakları ve güzel elmacık kemikleriyle çekiciydi. Bakışları tehlikeliydi. Çoğu erkek onu güzel bulurdu, ama çoğu erkek onun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmezdi. Kadın bara ulaşamadan, genç bir haydut önünü kesti. Adam gençliğinin doruğundaydı ve biranın da etkisiyle kanı çok fazla kaynıyordu. Görünüşü neredeyse heybetliydi, boyu iki metreye ulaşıyordu, geniş omuzları ve böbürlenmelerinin birkaçının yalan olmadığını göstermeye yetecek kadar yara izi vardı.

"Bak sen!" dedi bir sarhoş kahkahası atıp, daha iyi görebilmek için sorguçlu miğferini geriye iterek. "Bu kadar güzel bir hizmetçi kız benim arkadaşlığım olmadan ne yapıyor?"

Arkadaşlarından ikisi buna güldü, ama gecesini kazançlı hale getirmek için bu üç askere güvenen fahişe onaylamayan bir bakış

attı. Genç savaşçı önüne geçince kadın durdu ve adamı yavaşça baştan ayağa süzdü. "Affedersiniz," dedi kadın yavaşça.

Adam-çocuk sırıttı ve bir şey söylemek üzereymiş gibi göründü. Ardından şaşkın bir ifadeyle kadına baktı ve gülümsemesi yavaş yavaş yok oldu. "Özür dilerim," dedi yavaşça, yana çekilirken. Arkadaşları şaşkınlık içinde bakıyordu ve bir tanesi bir şey söylemek için kalktı. Barmen küçük bir arbalet çıkarıp ucu itiraz eden kişiye bakacak şekilde barın üstüne koydu. "Neden yerine oturup içkini bitirmiyorsun!"

"Dur bakalım Tabert. Burada çok altın harcıyoruz! Bizi tehdit etme!"

"Roco, pazardan aldığın ucuz şarapla sarhoş oluyorsun, ardından kapanana kadar kızlarımdan birine elleyip okşamak için sallana sallana buraya geliyorsun ve çoğu zaman kızın hesabını ödeyecek paran olmuyor!"

Üç adamla birlikte oturan kız ayağa kalkıp, "Ve paralan olduğu zamanın yarısında da o ucuz şaraptan dolayı kılıçlarında demir kalmaz ve demir kalsa da, bu da öyle fazla övünülecek bir şey değildir," dedi.

Bu, oranın müdavimlerinden kahkaha ve hakaretlerin gelmesine sebep oldu. Ayağa kalkana kadar kızı tutan üçüncü savaşçı, "Arlet! Bizi sevdiğini sanırdım!" dedi.

"Bana altınlarını gösterirsen, severim tatlım," dedi kız soğuk bir sırıtmayla.

Tabert, "Üçünüz neden Kinjiki'nin yerine gidip bir süre onun kızlarını taciz etmiyorsunuz," dedi.

"Onda Tsurani kanı var, o yüzden o tacize benden daha iyi dayanacaktır."

İki arkadaş bu ricaya itiraz etmeye hazır görünüyordu, ama kadını durdurmaya çalışan genç yavaşça başını salladı ve miğferini yerine oturttu. Masanın altına uzanarak silahını ve kalkanını aldı. "Gidiyoruz. Eğlencemizi başka bir yerde bulabiliriz." İki arkadaşı itiraz etmek üzereydi ki adam, "Gidiyoruz dedim!" diye kükredi. Ani öfke diğerlerini korkuttuğu için duraksadılar, ardından razı olup, dışarı çıkan adamı takip ettiler.

Kadın bara ulaştı. O sormadan barmen kadının ne soracağını biliyordu. "Görmedim," dedi. Kadın kuşkuyla kaşını kaldırdı. "Her kimi arıyorsan onu görmedim." "Sence kimi arıyorum?"

Geniş favorileri olan ve alnı açılan şişman bir adam olan barmen, "Senin gibi bir kadına kendini arattıracak sadece bir çeşit erkek vardır ve son zamanlarda buraya onun gibi birisi gelmedi," dedi. "Peki benim ne çeşit bir kadın olduğumu düşünüyorsun?" diye sordu kadın. "Diğerlerinin göremediği şeyleri gören bir kadın." "Bir barmene göre çok dikkatlisin," dedi kadın.

"Göstermemeyi öğrenmelerine rağmen, çoğu barmen öyledir. Diğer taraftan, ben çoğu barmene benzemem."

"Adın?"

"Tabert."

Kadın sesini alçaltarak konuştu. "Güvenilir bir kaynaktan burada olduğunu duyduğum bir şeyi aramak için, LaMut'taki her berbat hana ve pis meyhaneye girdim. Şimdiye kadar boş bakışlardan ve şaşkın kekelemelerden başka hiçbir şey geçmedi elime." Sesini daha da alçaltarak, "Koridor'u bulmam gerekiyor," dedi.

Barmen gülümseyerek, "Arka taraf," dedi.

Kadını barın arkasındaki küçük bir odaya, ardından da merdivenlerden aşağıya yönlendirdi. "Bu depo şehrin altındaki diğer depolarla bağlantılıdır," dedi barmen. Merdivenlerin dibindeki bir

kapıyı açtı ve kadını dar bir koridorun sonuna götürdü. Burada kapı yoktu, sadece, metal bir çubuğa asılı bir kumaşla kapatılmış küçük bir giriş vardı. Kadın girişe uzanırken Tabert, "Eğer o odaya girersen sana yardım edemem," dedi. "Ben sana sadece kapıyı gösterebilirim."

Miranda, adamın dediği şeyin ne anlama geldiğinden tam olarak emin olmamasına rağmen başıyla onayladı. Küçük odaya girdi. Kapının eşiğinden ve çubuğun altından geçerken, odadan enerji fışkırdığını hissetti. Çok kısa bir an, boş bira ve şarap fıçıları ve hatırı sayılır miktarda sandıkla dolu küçücük bir depo gördü, ama anında barmenin ne demek istediğini anladı. İradesini kullanarak metal çubuktan hızla aşağı akan enerji fazına geçti ve bir an sonra başka bir yerde duruyordu. Koridor sonsuzdu. Ya da en azından sonunu bulup da anlatabilecek hiçbir yaratık yoktu. Miranda Koridor'un duvarlarına belli aralıklarla dizilmiş kapılar, ışık saçan dikdörtgenler gördü.

Dikdörtgenlerin arasında gri bir hiçlik vardı. Açık bir ışık kaynağı olmadığı için bütün görebildiği bir çeşit muammaydı. Miranda algılarını değiştirdi ve buna anında pişman oldu. Hissettiği karanlık o kadar yoğundu ki, ani bir ümitsizliğe yol açıyordu. Gözlerini, kullandığı büyülü görüşe döndürünce tekrar görmeye başladı. Barmenin söylediklerini düşündü. "Eğer o odaya girersen sana yardım edemem. Ben sana sadece kapıyı gösterebilirim." Adam Koridor'a açılan büyülü kapıyı biliyordu, ama hiç kimseyi o kapıdan geçiremiyordu. Sadece Miranda ya da Midkemia'daki birkaç kişi gibi yetenekli olanlar Koridor'a girip hayatta kalacak yöntemlere sahip olabilirdi.

Dönüp az önce geçtiği kapıya baktı. Bu yoldan dönmesi gerekirse diğerlerinden ayırt edebilmek için kapıyı aklına kazımaya çalışıyordu. İlk başta kapıyı işaretleyen olağandışı hiçbir şey göremedi, ama sonra kapının üstünde havada asılı duran belli belirsiz rünleri fark etti. Dikkatini onların üzerine yoğunlaştırdı ve şekillerini ve düzenlerini ezberledi, rünleri 'Midkemia' olarak tercüme etti. Kapının

karşısında, hiçbir özelliği olmayan gri bir boşluk vardı. Koridor'un solundaki ve sağındaki kapılar birbirlerine çapraz olarak dizildiği için birbirlerini görmüyorlardı. İlerlemeye başladı ve geçtiği kapının diğer tarafındaki kapının rünlerinin farklı bir işaret taşıdığını gördü. Bunu da ezberledi. Bir şekilde Koridor'a girdiği noktaya gelirse ve nerede olduğunu karıştırırsa, tanıdık yön işaretleri dizisi yararlı olurdu.

En yakındaki yarım düzine kapının rünlerini ezberledikten sonra -herhangi bir bilgisi olmaksızın, bir yönün diğeri kadar uygun olduğunu farz ederek- yürümeye başladı.

Uzaktaki şekil, kaba hatlarıyla insan biçiminde görünüyordu, ama sayısız ırktan herhangi birinin üyesi olabilirdi.

Miranda durdu. Kendini savunabilirdi, ama eğer yapabilirse, beladan uzak durmaya çalışmanın daha iyi olacağını düşündü. Diğer tarafta ne olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, sağındaki kapı kaçması için bir potansiyel oluşturuyordu.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi, şekil silahı olmadığını göstermek için eldivenli ellerini kaldırıp bağırarak bir şeyler söyledi. Yaratığın, Miranda'nın herhangi birinin taşıyıp yine de dik yürüyebileceğini düşündüğünden daha fazla kolu olduğu için hareket pek güven verici değildi.

Başındaki tamamen kapalı miğferden dolayı yüzü görünmüyordu. Vücudu çelik kadar sert görünen bir malzemeyle kaplıydı, ama yine de daha esnek olduğu görüntüsü veriyordu. Malzeme beyaza çalan mat gümüş rengindeydi ve çoğu parlak zırhın sahip olduğu yüksek yansıtma özelliğinden yoksundu. Yaratık sırtında yuvarlak bir kalkan taşıyordu ve bu ona kaplumbağamsı bir görünüş veriyordu. Bir omzunun üstünden bir uzun kılıç kabzası, diğerinin üstünden de bir arbalet sapı gözüküyordu. Sağ kalçasından bir kısa kılıç sarkıyordu ve gövdesinde bıçaklar ve fırlatma aletleri asılıydı.

Yaratığın sol kalçasında sarılı bir kırbaç ve omzunda büyük bir torba vardı. Miranda Krallık'ın dilinde bağırdı. "Ellerinde hiçbir şey

olmadığını görebiliyorum... şimdilik." Şekil dikkatlice ona doğru ilerledi ve ilk seferinde kullandığı dilden farklı bir dilde bir şeyler söyledi. Miranda Keshçe karşılık verdi ve yavaşça yürüyen cephanelik yine başka bir dilde yanıt verdi. Sonunda Miranda Roldem Krallığı'nın dilinin değişik bir biçiminde konuştu ve şekil, "Ah, Midkemialısın!" dedi. "Biraz önce Delkiaca duyduğumu düşünmüştüm, ama paslanmışım." Sesi insan sesine benziyordu. "Eğer o kapıdan geçeceksen, metan soluyabiliyorsan iyi olur demeye çalışıyordum."

"Kendimi öldürücü gazlardan koruyacak yöntemlerim var," diye karşılık verdi Miranda.
Adam yavaşça elini uzatıp miğferini çıkardı ve miğferin altından sıcak bir gülümsemeyle ikiye ayrılmış, neredeyse çocuksu sayılabilecek bir yüz -yeşil gözler, çilli bir surat ve nemli, keçeleşmiş kızıl saçlar- çıktı. "Koridor'da yürüyen birkaç kişinin yoktur, ama stres oldukça korkunçtur. Thedissio'da -sakinlerinin o dünyaya verdiği isim bu- normal ağırlığının yaklaşık iki yüz katı daha ağır gelirsin ve bu hareket etmeni çok güçleştirebilir." "Teşekkür ederim," dedi Miranda sonunda. "Koridor'a ilk gelişin mi?" diye sordu adam.

"Neden soruyorsun?"

"Eğer göründüğünden çok daha güçlü değilsen -dış görünüşün her zaman aldatıcı olduğunu kabul edenlerin en başında gelirim- Koridor'da tek başına dolaşırken bulduklarımız, genellikle ilk defa gelenler olur." "Siz mi?"

"Burada yaşayanlar." "Koridor'da mı yaşıyorsun?"

"İlk gelişin, buna şüphe yok." Torbasını yere koydu. "Ben Bol-dar Blood." "İlginç bir isim," dedi Miranda, gözle görülebilir bir keyifle.

"Ebeveynlerimin bana verdiği bir isim olmadığı kesin, ama ben bir paralı askerim ve benim mesleğimde gözdağı vermeyi belirli bir düzeyde tutmaya çalışmalı. İnanması zor, ama görünüşe göre durum

böyle. Ayrıca," yüzünü gösterdi, "sence bu korku uyandıracak bir surata benziyor mu?"

Miranda kafasını iki yana sallayıp gülümsedi. "Hayır, sanırım benzemiyor. Bana Miranda diyebilirsin. Evet, bu Koridor'a ilk gelişim." "Midkemia'ya geri dönebilecek misin?"
"Eğer arkamı dönüp yaklaşık iki yüz yirmi kapıyı geçsem bile, doğru olanı bulabileceğimden emin değilim."

Boldar kafasını iki yana salladı. "Uzun bir yol. Seni Yabon'daki Ylith şehrine götürecek, buraya pek uzak olmayan bir kapı var. Eğer oranın sakinleri tarafından rahatsız edilmeden iki blok ötedeki başka bir girişe ulaşabilirsen, Midkemia'ya açılan kapının yanında koridora geri döneceğin bir kapı bulacaksın. Hangisinin Midkemia kapısı olduğunu unuttum, ama onlardan biri." Eğildi, torbasını açtı ve bir şişe çıkardı. Ardından torbayı karıştırıp iki tane metal kadeh çıkardı. "Benimle bir kadeh şarap içmek ister misin?"

"Teşekkür ederim," dedi Miranda; "biraz susamıştım." Boldar, "Koridor'a ilk geldiğimde -aşağı yukarı bir buçuk yüzyıl geçmiş olmalı- neredeyse açlıktan ölene kadar etrafta dolaştım," dedi. "Çok iyi bir hırsız, genellikle benden bir iyilik isteyerek, bu gerçeği hatırlatacak sonu gelmez gibi görünen şeyler karşılığında hayatımı kurtardı. Ama zamanında beni pek çok zorluktan da çıkardı.

Koridor'da yönünü nasıl bulacağını bilmek oldukça yararlıdır. Ve bu bilgiyi seninle paylaşmaktan zevk duyarım." "Karşılığında da..."

"Çabuk anlıyorsun," dedi Blood sırıtarak. "Koridor'da hiçbir şey karşılıksız değildir. Bazen başkalarının sana borçlu kalması için bir şeyler yapabilirsin, ama hiçbir şey karşılıksız değildir. "Koridor'da karşılaşabileceğin üç tip kişi vardır: Senden uzak duran ve geçmene ses çıkarmayan, seninle pazarlık yapmaya çalışan ve senden faydalanmaya çalışan. İkinci ve üçüncü grubun ille de aynı olması gerekmez."

"Başımın çaresine bakabilirim," dedi Miranda, sesinde bir meydan okumayla.

"Daha önce de söylediğim gibi, eğer birtakım yeteneklerin olmasaydı, zaten burada olamazdın. Ama unutma ki, Dünyalar Koridoru'nda karşılaşacağın herkes için aynı şey geçerlidir. Ah, buraya ara sıra hiç güçleri, yetenekleri ya da becerileri olmayan bazı zavallılar kazara geliyor. Nasıl olduğunu hiç kimse tam olarak bilmiyor. Ama ya çabucak yanlış kapıdan geçiyor, ya kolay av arayanlara rastlıyorlar, ya da boşluğa giriyorlar."

"Boşluğa girdiğin zaman ne oluyor?"

"Eğer doğru noktayı biliyorsan, birçok isimle bilinen ve John adındaki bir adama ait olan büyük bir hanın barına çıkarsın. Hana basitçe 'Han' denir ve John da, 'Ketum John', 'Dürüst John', 'Vicdanlı John', 'Etik John' ya da bunun gibi yarım düzine daha unvanla bilinir, bara genellikle 'Dürüst John'un Yeri' denir. Bara, bilinen bin yüz on yedi giriş vardır. Eğer doğru noktayı bilmiyorsan... boşlukta ne olduğunu söyleyebilecek hiç kimse geri dönmediği için, kimse bilmiyor. Sadece boşluk."

Miranda rahatlamıştı. Paralı askerin tavırları öyle içtendi ki, kendisinden faydalanmaya çalışacağından şüphelenmişti. "Bu girişlerden birini bana gösterebilir misin?" "Tabii, bir ücret karşılığında."

"Ücret nedir?" diye sordu Miranda bir kaşını kaldırarak.

"Koridor'da pek çok değerli şey vardır. Her zamanki şeyler: Altın ve diğer değerli metaller, mücevher ve değerli taşlar, tapu senetleri, köleler ve sözleşmeler ve özellikle bilgi. Bir de sıradışı olanlar var: Benzersiz eşyalar, kişisel hizmetler, gerçekliğin kullanımı, asla doğmuş olmayacak olanların ruhları, bu gibi şeyler." Miranda başını salladı. "Ne istiyorsun?" "Sende ne var?"

Pazarlık etmeye başladılar.

Daha bir gün geçmeden, Blood değerini iki kere kanıtlamıştı. Birkaç saat önce karşılaştıkları, boyutlar arası köle tüccarlarından oluşan bir gruba kıyasla, karşılaştığı ilk kişi o olduğu için Miranda kendini şanslı sayıyordu. Miranda kölelik kurumundan hoşlanmıyordu.

Boldar barışçıl bir şekilde geçmelerini sağlamaya çalıştıktan sonra dört muhafız ve köle tüccarını öldürmüştü. Miranda onlarla tek basma başa çıkabileceğini düşünmüştü, ama Boldar’ın pazarlıkların tadının kaçtığı anı çabucak fark etmesi ve daha o kendini korumak için zihnini odaklamaya başlayamadan iki muhafızı halletmiş olmasından etkilenmişti. Etrafını koruyucu bir haleyle örtene kadar dövüş bitmişti.

Köleler serbest bırakılmıştı, ama bunun için Miranda'nın bayağı dil dökmesi gerekmişti. Şimdilik Boldar'ın payına düşen kölelerin satışından elde edeceği kazancı kendisi ödemek zorunda kalmıştı. Miranda şu anda kendisinin hizmetinde olduğunu belirtmiş ve onun temsilcisi gibi davranmasını istemiş ve kölelere ne istiyorsa onu yapmakta özgür olduğunu söylemişti. Adam bu teklifi biraz şüpheli bulsa da, köleleri besleme ve onlarla ilgilenme zorluğunu düşündükten sonra, Miranda'dan bir ikramiye almanın daha iyi bir çözüm olacağına karar vermişti.

İkinci karşılaşmaları, Blood ile işverenine açıktan geçmelerine izin vermeye meyilli gözüken başka bir paralı asker grubuyla olmuştu, ama Miranda, yalnız olsaydı tamamen farklı davranacaklarına emindi.

Yürürlerken öğreniyordu.

"Demek ortak kapıların yerini bilirsen, Koridor'daki yolculuk kısalıyor, öyle mi?" "Kesinlikle," dedi

Blood. "Dünyaya, kaç kapının olduğuna ve Koridor'daki başka bir kapıya nereden bağlandığına göre değişir. Thanderospace örneğin," geçtikleri bir kapıyı gösterdi, "sadece bir kapıya sahiptir ve bu kapı

da ne yazık ki, yamyamlığın tanımında çok da titiz davranmayan ve mabetlerinin en iç kısmına giren herkesi yemeyi seven yamyam insansıların bir mezhebinin en kutsal tapınağındaki kurban salonuna açılır. Bu nadiren ziyaret edilen bir dünyadır.

"Diğer taraftan Merleen," biraz ilerideki bir kapıyı gösterdi, "en az altı kapıyla hizmet edilen ticari bir dünyadır ki, bu da onu hem yerleşik halklar, hem de diğer Koridor dünyaları için bir ticaret merkezi yapar.

"Geldiğin dünya Midkemia'nın, benim bildiğim en azından üç kapısı var. Sen girmek için hangisini kullandın?"

"LaMut'taki bir barın altındakini."

"Ah, evet, Tabert'in barı. Güzel yemekleri, oldukça iyi birası ve kötü şöhreti olan kadınları var.

Tam benlik." Miğferin içinde sırıtıyormuş gibiydi. Miranda bunu nasıl söyleyebildiğini bilmiyordu. Belki paralı askerin vücut dilindeki birtakım ayrıntılardan ya da sesindeki bir ifadeden kaynaklanıyordu.

"Bu kapıları nasıl öğreniyorsunuz? Bir harita mı var?"

"Evet, bir tane var," dedi Boldar, "Dürüst John'un Yeri'nde. Kabul salonunun duvarında. Haritada Koridor'un bilinen sınırlarını görebilirsin. Son kez baktığımda, tanımlanıp kataloglanmış otuz altı bin küsur kapı vardı.

"Arada sırada yeni kapılarla karşılaşanlardan Han'a mesaj gelir, ya Koridor'da ya da herhangi bir dünyaya açılan yeni bir geçiş keşfedilir. Çok uzakları araştırıp, John'a ulaşması on yıllarca süren mesajlar gönderen, adını unuttuğum efsanevi bir deli bile var. Han'dan o kadar uzaklaştı ki, bir efsane halini aldı."

Miranda düşündü. "Bu ne kadardır böyle devam ediyor?"

Boldar omuzlarını silkti. "Koridor'un zamanın başlangıcından beri var olduğundan şüpheleniyorum. İnsanlar ve diğer yaratıklar çağlardır burada yaşıyor. Koridor'da uzun süre yaşamak için belli yeteneklerinin olması gerekir, bu yüzden yaşamdan... daha çok şey isteyenler buraya gelir."

"Peki ya sen?" diye sordu Miranda. "Benden istediğin ücretle çoğu dünyada rahat rahat yaşayabilirsin."

Paralı asker omuzlarını silkti. "Bu işi para kazanmaktan çok heyecan için yapıyorum. İtiraf etmeliyim ki çabuk sıkılırım. Kral olabileceğim dünyalar var, ama bu bana pek çekici gelmiyor. Aslında, çoğu insanı çıldırtacak koşullarda kendimi daha mutlu hissediyorum. Savaş, cinayet, suikast, entrika. Benim sermayem bunlar ve beceride benimle karşılaşabilecek çok az kişi var. Bunu övünmek için söylemiyorum, iş teklifini zaten kabul ettim, ama sana sadece şunu anlatmaya çalışıyorum, Koridor'da yaşamaya alıştın mı, bir daha başka bir hayatı düşünmezsin."

Miranda başını salladı. Yerin büyüklüğü insanı serseme çeviriyordu; burası tam anlamıyla bütün bilinen ve birçok bilinmeyen dünyanın ortak noktasıydı.

Boldar, "Arkadaşlığından hoşlandığım ve söz verdiğin serveti beğendiğim kadar, gittikçe yoruluyorum da Miranda," dedi. "Burada zamanın bir anlamı olmamasına rağmen, bütün boyutlarda yorgunluk ve açlık gerçektir. En azından benim ziyaret ettiklerimde. Ve bana hâlâ nereye gittiğini söylemedin."

Miranda, "Söylemedim çünkü nereye gittiğimi ben de bilmiyorum," dedi. "Birisini arıyorum." "Kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Yıldızlimanlı Pug adında bir büyücü."
Boldar omuzlarını silkti. "Hiç duymadım. Ama ihtiyaçlarımızı karşılayabileceğimiz bir yer varsa, orası Han'dır."

Miranda bundan emin değildi ve gün gibi ortada olanı kabul etme isteksizliğine hayret etti. Ama Koridor'da ortaklaşa kullanılan bir yer vardıysa ve Pug Koridor'a gelmişse, orası bilgi alınacak en olası yer olabilirdi. Ama Pug'ın geçişiyle ilgilenen başkaları olabileceğinden korkuyordu ve nerede olduğunun başkaları tarafından bilinmesini engelleyeceğini düşünüyordu. Yine de, amaçsızca dolaşmaktan daha iyiydi. "Han'dan çok uzakta mıyız?"

"Aslında hayır," dedi Boldar. "Karşılaştığımızdan beri iki girişi geçtik ve biraz ileride bir tane daha var." Onu takip etmesini söyledi ve iki kapı geçtikten sonra boşluğu işaret etti. "İlk seferinde bunu yapmak çok zordur." Boşluğun karşısındaki kapıyı gösterdi. "Şu işareti fark ettin mi?" Miranda başını salladı.

"Halliali, dağlardan hoşlanıyorsan güzel bir yerdir. Dürüst John'un Yeri'ne giden girişlerden bir tanesi onun karşısındadır. Şimdi sadece bir adım at ve boşluktan yaklaşık otuz santim ötede bir basamak ara." Böyle söyleyerek, griliğe girip gözden kayboldu.

Miranda nefes aldı, ardından, adamın hareketini taklit ederken, Yukarı mı, aşağı mı? diye düşündü. Miranda öne doğru düşüyordu: Basamak aşağı doğruydu, ama o yukarı doğru olacağını tahmin etmişti. Güçlü kollar onu yakaladı ve kolların üstündeki beyaz postu görünce gözleri ardına kadar açıldı.

Ona yardım eden boyu iki buçuk metreden uzun, baştan aşağı beyaz postla kaplı yaratıktan kendini uzaklaştırırken sakin kalmaya çalıştı. Bembeyaz yüzeyi siyah noktalar bozuyordu ve iki tane kocaman mavi göz ve bir ağız tüylü kafada görülebilen tek şeydi. Boldar, "Eğer silahın varsa, şimdi teslim etme zamanı," deyince, bunu hüzünlü bir homurtu takip etti.

Adamın oldukça zararsız gözüken eşyalar da dahil, cephaneliğini boşalttığını gördü. Miranda bir tanesi kemerinde, diğeri sağ baldırının içinde olmak üzere sadece iki tane hançer taşıyordu ve onları çabucak yaratığa teslim etti.

Boldar, "Mal sahibi, burasının herkes için tarafsız bir bölge olduğu takdirde işlerinin daha iyi gideceğini asırlar önce öğrenmiş," dedi. "Kwad sorun çıkarmaya başlayanların meyhanede gereğinden daha fazla kalmamasını sağlıyor." "Kwad mı?"

"Buradaki büyük, tüylü dostumuz," dedi Boldar. Kapıya doğru yürürlerken devam etti. "Kwad bir Coropaban'dır; bilinen bütün yaratıklardan daha güçlüdür, her çeşit büyüye neredeyse tamamen dayanıklıdır ve en güçlü zehirlerin onu öldürmesi aşağı yukarı bir hafta alır. Eğer anayurtlarından ayırabilirsen, harika korumalardır." Miranda durup aval aval baktı. Meyhane uçsuz bucaksızdı. Genişliği rahatça iki yüz metreydi ve boyu iki katıydı. Sağ duvar boyunca, müşterilerin isteklerini karşılamak için koşuşturan bir düzine barmenin olduğu tek bir bar vardı. Salonun diğer üç duvarını çevreleyen, masalar ve sandalyelerle dolu ve içki içip yemek yiyenlere giriş katını yukarıdan görebilecekleri bir yer sağlayan, üst üste iki balkon vardı.

Küçük bir kum havuzunda, çeşitli zarlardan bir bıçağa kadar akla gelebilecek her şans oyunu oynanıyordu. Akla gelebilecek her biçimdeki yaratık, eski tanıdıklarına rastlayınca birbirlerini selamlayarak kalabalığın arasından geçiyordu.

Yaratıklar çeşitli kaplarla, tabaklarla, kadehlerle, kovalarla ve kâselerle dolu tepsiler taşıyordu. Bazıları, Miranda'nın güvenlik duygusuna ters gelen yaratıkların önüne koyuldu. En azından bir düzine sürüngensi yaratık salonda yemek yiyordu ve sadece bu bile onu rahatsız etmeye yetmişti. Arada sırada böceğe benzeyen varlıklar ya da yürüyen köpeğe benzeyen bir şey görülse de, müşterilerin çoğu insansıydı.

"Dürüst John'un Yeri'ne hoş geldin," dedi Boldar.

"John nerede?" diye sordu Miranda.

"Şurada." Uzun barı gösterdi. Barın sonunda, parlak kumaştan yapılmış garip bir takım giyen bir adam duruyordu. Garip bir şekilde

sivri uçları olan parlak siyah çizmelerin üstüne paçasız pantolon giymişti. Önü açık olan ceketin altında, sivri uçlu spor yakası olan inci kakmalı fırfırlı bir gömlek ve parlak sarı bir kravat vardı. Başında kırmızı ipek şeridi olan geniş kenarlı beyaz bir şapka vardı.

Alnında bir çift fazladan gözü olan, insana benzeyen bir yaratıkla konuşuyordu.

Yaklaşırlarken Boldar el salladı ve John denilen adam dört gözlü adama bir şeyler söyledi ve adam başıyla onaylayıp ayrıldı.

John genişçe gülümseyerek, "Boldar! Bir yıl mı oldu?" "Tam olarak değil John. Ama oldukça yakın."

"Koridor'da zamandan nasıl bahsedebiliyorsunuz?" diye sordu Miranda. John Boldar'a göz attı. "Şu andaki patronum Miranda."

John abartılı bir hareketle şapkasını çıkartıp göğsüne koydu ve diğer eliyle Miranda'nın elini hafifçe tutarak, belinden eğilerek selam verdi. Ardından dudaklarını kadının tenine değdirmeden, elini öpüyormuş gibi yaptı. Miranda, dokunuşta oldukça garip bir şey hissederek elini çabucak çekti. John, "Mütevazı işletmeme hoş geldiniz," dedi. Aniden Miranda'nın gözleri büyüdü.

"Siz hangi dili - biz..."

John, "İlk ziyaretiniz, anlıyorum," dedi. "Sizin kadar güzel bir konuğu, daha önce ben fark etmeden ağırlamış olmamızın olasılık dışı olduğunu düşündüm." Barın yanındaki bir masayı gösterdi ve bir sandalye çekti. Miranda onun oturmasını beklediğini anlamadan önce bir süre gözlerini kırpıştırdı. Bu garip davranışa alışık değildi, ama insan davranışlarının genişliğini düşününce, adamı kırmamaya karar verdi ve onu oturtmasına izin verdi.

"Burada yalnızca birkaç büyü yapılmasına izin verilir. Sadece kullanışlı değil, gereklidir de. Ara sıra, kişisel düşünce çerçevesi sadece en temel iletişimin -tabii iletişim kurabiliyorsa- mümkün

olduğu, bilinçli yaşamın çoğunluğuna çok yabancı olan garip ve bazen de aptal konuklarımız olduğu için korkarım kusursuz değil." Boldar kıkırdayıp, "Doğru," dedi.

John umursamaz bir tavırla elini salladı. "Şimdi, ilk soruna gelince, zamanı ölçmek basittir. Bildiğim kadarıyla, Koridor'un dışında zaman evrendeki herhangi bir yerde geçtiği gibi geçer. Ama senin kastettiğin şeyin yanıtı, zamanı anayurdumdaki gibi ölçüyor olduğumuz. Bunun kendini beğenmişlik olduğunu kabul ediyorum, ama bu işletmenin sahibi ben olduğuma göre, kuralları da ben koyarım. Senin için bir sakıncası yoksa hangi dünyadan geldiğini öğrenebilir miyim?"

"Midkemia."

"Ah, o halde senin kullanmaya alışık olduğun zamana çok yakın bir zaman kullanıyoruz. Bir yılda sadece saatler fark eder; gerçi yazmanların ve filozofların canını sıkmaya yeter de artar bile, ama normal birisi için, iki takvim arasında doğum gününde yalnızca birkaç gün oynar."
Miranda, "Koridor'u ilk duyduğumda, diğer dünyaları araştırabileceğim büyülü bir kapı olduğunu düşünmüştüm," dedi. Böyle bir yer olduğunu... "

John başını salladı. "Birkaç kişi bilir. Ama insanlar da -senin insan olduğuna karar verdim- diğer zeki yaratıkların çoğu gibidir; uyum sağlarlar. Ve kullanışlı şeyleri bulup onları yapmaya devam ederler. Aynı şekilde, Koridor'da yürüme ayrıcalığına sahip olan bizler de uyum sağlarız. Koridor'da kalmak için çok fazla sebep, işin içine girdiğin zaman görmezden gelemeyeceğin çok fazla kazanç vardır, bu yüzden de birçoğumuz eski bağlarımızı kopararak ya da en azından utanç içinde onları ihmal ederek Koridor'un yaşayanları oluruz." "Kazanç mı?"

John ve Boldar birbirlerine baktı. "Neyse başını ağrıtmayayım tatlım, neden bana Koridor hakkında bildiklerini anlatmıyorsun?" diye öneride bulundu John.

Miranda, "Yolculuklarım sırasında, birkaç kez Dünyalar Koridoru'nu duydum," dedi. "Girişi bulmak için oldukça uzun bir süre aramak zorunda kaldım. Uzak dünyalara erişmek için uzayda yapılan bir yolculuk etme yöntemi olduğunu biliyorum." "Ve zamanda," dedi Boldar. Miranda, "Zamanda mı?" diye sordu.

"Klasik yöntemlerle uzak bir dünyaya ulaşmak bir ömür sürer; Koridor, geçişi günlere, bazı durumlarda da saatlere indirir."

John, "Yani meselenin özü: anayurtlarımızın yüzeyinde otururken tanımlamaktan hoşlandığımız gibi, Koridor nesnel gerçeklikten bağımsızdır," dedi. "Farklı evrenlerde -daha iyi bir terim olmadığı için- farklı uzay-zamanlarda olan dünyaları birbirine bağlar. Bilmemize imkân yok. Hatta farklı zamanlardaki dünyaları da birbirine bağlıyor olabilir.

Benim anayurdum, sıradan bir güneşin etrafında dönen çok seçkin olmayan bir küre, senin dünyan doğmadan önce, pekâlâ yaşlılıktan ölmüş olabilir Miranda. Nereden bilebiliriz ki? Nesnel uzayda ilerleyebiliyorsak, o zaman neden nesnel zamanda da ilerlemeyelim?

"Bu yüzden de, burada, Koridor'da, her şeye sahibiz. Ya da, bir ölümlünün dileyebileceği kadar çok şeyimiz var. Koridor'da harikalar ve sıradanlıklar alır satarız; her türlü taşınabilir mal ve her türlü hizmet ve borç. Eğer herhangi bir yerde bulunabileceğini hayal edebilirsen, aradığını burada bulabilirsin, ya da en azından seni ona götürecek birisini bulabilirsin."

"Diğer yararları ne?"

"Bir kere, Koridor'da yaşlanmazsın."

"Ölümsüzlük mü?"

"Ya da, küçük bir fark yaratacak, ona yeterince yakın bir şey," dedi John. "Belki de Koridor'u bulabilenlerimizde bu yetenek vardı, ya da Koridor'da yaşayarak Ölümün Soğuk elinden kaçınabiliyoruz, ama

zaman içerisinde, kazanılanlar basit değildir ve çok az kişi bunu isteyerek geri çevirir." Elini sallayarak yukarıdaki balkonu gösterdi. "Koridor'dan ayrılmaya korktukları için konuk odalarımda yaşayanların sayısı birkaç yüzü buluyor ve işlerini tamamen onlara kiraladığım odalarında yürütüyorlar. Bazıları buraya bütün tehlikelerden tek olası sığınak olduğu için gelirken, bazıları günlerinin bir kısmını burada, bir kısmını da başka dünyalarda geçirmek için gelir. Ama Koridor'da yaşayıp da kazançlarının farkına vardıktan sonra cazibesinden vaz geçen yoktur." "Peki ya Kara Macros?"

Bu isimden bahsedilince, John da, Boldar da huzursuz oldu. "O özel bir durum," diye yanıtladı John bir süre sonra. "O daha yüksek bir gücün bir vekili, hatta yüksek bir gücün kendisi bile olabilir; en aşağı, Koridor'da ölümlü diye sayabileceğimiz şeylerin ötesinde bir şey. Onun ne olduğuna dair söylenenlerin ne kadarının doğru, ne kadarının efsane olduğunu yalnızca birkaç kişi söyleyebilir. Onun hakkında ne biliyorsun?" "Sadece Midkemia'da bana anlatılanları."

"Doğduğu dünya orası değil," dedi John. "Bundan neredeyse eminim. Ama onun adını bu konuşmaya getiren ne?"

"Senin de söylediğin gibi, sadece özel bir durum olması. Öyleyse başkaları da olabilir." "Muhtemelen."

"Yıldızlimanlı Pug gibi mi mesela?"

Pug'dan bahsedilince Boldar gözlerini kırpıştırırken, John tekrar huzursuz göründü. "Eğer Pug'ı arıyorsan, seni yüreklendirmekten başka yapabileceğim pek fazla şey olmayabilir." "O niye?" "Buradan aylar önce geçti, sözümona araştırma yapmak üzere hatırlayamadığım birtakım garip dünyalara gidiyordu, ama korkarım bu bir numara." "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü, peşinden gelip onu arayanları durdurmaları için Boldar'ın arkadaşlarından birkaçını kiraladı."

"Kimleri?" diye sordu Boldar, salona göz gezdirerek.

"Çıtçıt William,- Kızıl Jeremiah ve Gri Suikastçı Eland Scarlet."

Boldar kafasını iki yana salladı. "Bu üçü sıkıntı yaratmak için uygun kişiler." Miranda'ya doğru eğildi. "Büyük olasılıkla Jeremiah'ı alt edebilirdim; ünü çoğunlukla söylentiler üzerine kurulmuştur. Ama William ve Eland ölüm dokunuşuna sahip ve eğer beraber çalışıyorlarsa, bu iş oldukça riskli bir hale geliyor demektir."

Miranda, "Bir Pantathialı gibi mi gözüküyorum?" diye sordu. John, "Tatlım, Koridor'da geçirdiğim birçok ömürden sonra, güvendiğim son şey dış görünüştür," dedi. "Sen, ortada olan bütün cazibene rağmen, büyükbabam çıkabilirsin ve bu beni pek de şaşırtmaz -gerçi bütün kalbimle ihtiyarın ölü olduğunu umuyorum, çünkü ben on dört yaşındayken onu gömmüştük." Masadan kalkarak, "Yıldızlimanlı Pug da Macros gibi Koridorlu olmayan, ama ara sıra onu kullanan biridir," dedi. "Ama sözleri iyidir, altını da öyle.

Korunmak için para ödedi ve karşılığında korunacak. Benim tavsiyem, bu salondaki başka hiç kimsenin onu aradığını bilmesine izin vermemen ve nerede olduğunu aramak için başka yöntemler bulmandır, aksi takdirde buradan ayrılmanın üstünden bir dakika geçmeden Koridor'un en ünlü paralı askerlerinden ikisiyle ve en korkulan suikastçılarından biriyle yüzleşmeye hazır ol."

Başıyla selam verdi. "Lütfen içkileri ikramım olarak kabul edin." Küçük bir adamı çağırdı ve ona bir şeyler söyledi. "Kısa bir süre için odaya ihtiyacın olursa, fiyatlarımızın makul olduğunu göreceksin. İhtiyacın yoksa, burada geçirdiğin sürenin tadını çıkartacağını ve çok geçmeden aramıza döneceğini ümit ediyorum." Şapkasını eğerek selam verip bara ve gönderildiği yerden dönen dört gözlü adamla olan konuşmasına dönmek için ayrıldı. Blood dramatik bir tarzda uzun uzun iç geçirdi. "Ne yapmaya karar verdin?" diye sordu.

"Aramaya devam etmeye karar verdim. Pug'a zarar vermek niyetinde değilim." "O bunu biliyor mu?"

"Hiç karşılaşmadık. Onu sadece ismen tanıyorum. Ama benim tehlikeli olduğumu düşünmeyeceğini biliyorum."

"Ben de onunla hiç karşılaşmadım, ama John bu ismi hemen tanıdı. Bu ününün yayıldığı anlamına gelir ve bunun Koridor'da olması için kişinin belirgin seviyede becerileri olması gerekir. Onun takip edildiğinden endişelenmek..." Omuzlarını silkti.

Miranda Boldar'ı ederinden satın alma eğilimindeydi ve adamın söylediği hiçbir şey ondan şüphelenmesine neden olmamıştı, ama risk işini şansa bırakamayacak kadar yüksekti. "Eğer takip edilmek istemiyorsa, aldığı önlemler yeterli," dedi. "Birisi izini nasıl sürecek?"

Boldar yanaklarını şişirip nefesini koyverdi. "Birkaç tane kâhin var..." "Aal Kâhini'ne danıştım."

"Eğer o bilmiyorsa, o zaman hiç kimse bilmiyordur," dedi adam. "Oyuncak Yapıcısı var." "O kim?" "Bir mucit. İcatları arasında, görünmek istemeyen insanları bulmak için kullanılabilen birkaç tane alet var. Ama biraz delidir ve bu yüzden de güvenilmezdir." "Başka kim var?"

Elinde içkilerle garson geldi ve Boldar'ın önüne biraya benzeyen bir şeyle dolu soğutulmuş bir maşrapa, Miranda'nın önüne de büyük bir kristal kadeh koydu. Bir gösteri yaparak peçeteleri açtı ve bir tanesini Miranda'nın, diğerini de Boldar'ın kucağına koydu. "Efendimin iyi dilekleriyle," dedi ve çekildi. Şarap lezzetliydi ve Miranda oldukça susamış -ve aç- olduğunu fark ederek kana kana içti.

"Querl Dagat var," dedi Boldar. "Bilgi alıp satar; daha umulmadık ve daha iyi bilgilerden hoşlanır... doğru olduğu sürece. Bu yüzden, buralardaki dedikoduculardan bir gömlek üstündür." Miranda ağzını silmek için peçetesini aldı ve yere katlanmış bir kâğıt parçası düştü. Yerdeki kâğıda, ardından eğilip kağıdı alan Boldar'a baktı. Boldar kâğıdı açmadan Miranda'ya uzattı.

Miranda kâğıdı alıp açınca, tek bir kelime yazılı olduğunu gördü. "Mustafa kim?" diye sordu. Boldar elini hızla masaya vurdu. "Görmemiz gereken adamın ta kendisi." Etrafa göz attı ve "Yukarıda," dedi, balkonu göstererek.

Kalktı, Miranda da onu takip etti; masaların ve yabancı vücutların arasından geçtiler. Merdivene ulaşarak ilk balkona çıktılar. Miranda balkonun, geniş bir gezinti alanının sadece bir kenarı olduğunu ve bu alandan pek çok koridorun uzaklaştığını fark edince şaşırdı. "Hepsi Han'ın parçası mı?"

Boldar, "Kesinlikle," dedi. "Han'ın büyüklüğü ne kadar?"

"Sadece Dürüst John tam olarak biliyor." Her çeşit eşyanın ve hizmetin pazarlandığı -birkaçı ahlakdışı, yirmiden fazlası Miranda’nın gittiği her yerde açıkça yasadışı ve birçoğu anlaşılmaz olan- satış reyonlarını geçtiler. "Söylentilere göre, John anayurdunda barmenmiş. Bir anlaşmazlık üzerine doğduğu şehri terk etmek zorunda kalmış. Yerlilerden oluşan bir serseri grubu onu takip etmiş ve yanlışlıkla Koridor'a açılan bir kapıdan geçmiş. Kaderin bir cilvesi sonucu, Koridor'da ortaya çıktığında bir savaşın ortasına düşmüş.

Denilir ki -kimse tam olarak bilmiyor- çıktığı kapının karşısındaki boşluğa atlamış ve şu anda Han'ın kurulduğu durağan yeri keşfetmiş." Boldar bir yan koridora girdi. "Garip bir karanlığın içinde dolaştıktan sonra Koridor'a geri dönmenin bir yolunu bulmuş ve yerlilerin gittiğinden emin olur olmaz anayurduna ve doğduğu yere dönmüş.

Yıllarca, keşfetmek ve ticaret yapmak için Koridor'a gelmiş. Sonunda Koridor'daki toplum bilincini kavrayınca, onu zengin yapacak şeyin Han olduğuna karar vermiş. Birtakım anlaşmalar yapmış, bazı işçiler tutmuş ve küçük hanını kurmak için buraya dönmüş. Yıllar geçtikçe hanı büyütmüş, ta ki sınırları şu andaki küçük bir kasabaya denk olana dek. Binaya ne zaman bir ekleme yapsa, malını mülkünü

arttırabilecek boyutların sınırı olmadığını fark ediyor. En azından şimdiye kadar öyle oldu."

"Oldu mu?"

"Ne?"

"John zengin oldu mu?"

Boldar güldü ve Miranda bir kez daha paralı askerin ne kadar da çocuksu göründüğünü fark etti. "Kabul edilebilir herhangi bir ölçüye göre, John'un evrendeki en zengin adam olduğundan kuşkulanıyorum.

"İstediği dünyayı alıp satabilir. Ama çoğumuz gibi, bir süre sonra zenginliğin sadece insanı oyalamanın ya da Koridor'daki çeşitli oyunlarda ve hanın işlerinde birisinin ne kadar iyi olduğunun çetelesini tutmanın bir yolu olduğunun farkına vardı."

Bir perdenin asılı olduğu bir kapı girişine vardılar ve Boldar, "Mustafa, içeride misin?" diye seslendi.

"Kim bilmek istiyor?"

Boldar kahkaha atarak perdeyi yana çekti ve Miranda'ya girmesini işaret etti. İçeri giren Miranda kendini, üzerinde bir mumun yandığı bir masadan başka bir şey olmayan küçük bir odada buldu. Bunun dışında odada başka bir şey yoktu; duvar perdeleri ya da başka bir eşya. Girdikleri kapının karşısında başka bir kapı daha vardı.

Masada, yüzü eski ve yağlı deri gibi ve neredeyse siyah olan bir adam oturuyordu. Yanaklarını ve çenesini beyaz bir sakal süslüyordu, bıyıkları yoktu ve başında yeşil bir sarık vardı. Başıyla selam verdi. "Barış üzerinize olsun," dedi Jal-Pur dilinde. "Barış üzerine olsun," diye karşılık verdi Miranda. "Yıldızlimanlı Pug'ı mı arıyorsun?" diye sordu adam. Miranda başını salladı. Boldar'a göz atarak, kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. Boldar, "Mustafa falcıdır," dedi.

Mustafa, "İlk önce altın vermelisin," dedi. Elini uzattı. Miranda elini kemerine attı ve bir sikke çıkartarak adamın eline koydu. Adam paraya bakmaksızın belindeki keseye koydu. "Ne arıyorsun?" "Az önce söyledin ya!"

Mustafa, "Yüksek sesle söylemen gerekiyor!" dedi.

Saf yolcuları inandırmak için yapılan bu gösterinin gereksiz olduğunu düşünüyordu ve kızgınlığını bastırmaya çalışarak, "Yıldızlimanlı Pug'ı bulmam gerek," dedi. "Neden?" Miranda, "Bu beni ilgilendirir, ama ihtiyaç büyük."

"Birçok kişi bu adamı arıyor. Karşılaşmak istemeyeceği kişiler tarafından takip edilmesine karşı önlemler almış. Senin onlardan biri olmadığını nereden bileceğim?"

Miranda, "Bana kefil olabilecek bir kişi var," dedi, "ama Midkemia'da kaldı: Tomas, Pug'ın arkadaşı."

"Ejderha Binicisi." Mustafa başını salladı. "Pug'a kimin zarar vermek istediğini bilebilecek birkaç insandan biridir." "Onu nerede bulabilirim?"

"Müttefikler arıyor ve tanrılarla konuşmaya gitti. Onu Kutsal Şehir'de ara, Bekleyen Tanrıların Salonu'nda." Miranda, "Oraya nasıl gidebilirim?" diye sordu.

"Midkemia'ya dön," diye yanıtladı Mustafa "ve Novindus'a git. Büyük dağlarda bulunan Yıldızların Sütunları'ndaki Necropolis'i, Ölü Tanrılar'ın yuvasını bul. Orada, dağların tepelerinde, yeniden doğmayı bekleyen tanrıların olduğu bir salon var. Oraya git."

Miranda beklemedi, kalktı ve Boldar'ı Mustafa ile yalnız bırakarak gitti. Bir saniye sonra Boldar, "Bu doğru mu?" diye sordu. "Yoksa karnaval numaralarından birini mi yapıyordun?"

Mustafa omuzlarını silkti. "Doğru olup olmadığını bilmiyorum. Sadece böyle söylemek için para aldım." "Ödemeyi kim yaptı?"

"Yıldızlimanlı Pug." Yaşlı adam sarığını çıkardı ve ortaya neredeyse kel olan bir kafa çıktı. Kafasını kaşıyarak, "Sanırım bir yanlış yönlendirme daha. Pug'ın bulunmak istemeyen bir adam olduğuna dair belirgin bir izlenimim var."

Boldar, "Bu iş gittikçe ilginç bir hal alıyor," dedi. "Sanırım Miranda'ya yetişip yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

Mustafa kafasını iki yana sallayıp, "Pug'ı bulsun ya da bulmasın, bu iş bitmeden çok fazla yardıma ihtiyacı olacağını hissediyorum," dedi. "Bazı geri zekâlılar iblis diyarına açılan tehlikeli bir kapıyı açık bıraktı ve bunun sonucu olarak da gerçekliklerden birkaçı tehlikede olabilir." Esnedi.

Boldar ne demek istediğini sormak üzereydi, ama Miranda'nın çok uzaklaştığını düşünerek hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Boldar gittikten kısa bir süre sonra diğer kapı açıldı ve dışarı bir adam çıktı. Ufak tefek ama dikkat çekici olan adamın siyah saçları, siyah gözleri ve özenle biçimlendirilmiş sakalları vardı ve sade siyah bir cüppe giyiyordu. Elini kemerindeki keseye daldırdı ve bir miktar altın sikke çıkardı. Sikkeleri Mustafa'ya vererek, "Teşekkür ederim," dedi. "İyi iş çıkardın."

"Ne zaman istersen… Şimdi ne yapacaksın?" "Sanırım küçük bir test hazırlayacağım."

Mustafa, "Pekâlâ, keyfine bak," dedi. "Ve iblis diyarında durumun neye dönüştüğünü bana haber ver; eğer kaçarlarsa, buradaki işler yoğunlaşabilir."

"Veririm. Hoşçakal Mustafa," dedi adam, ellerini hareket ettirmeye başlarken.

"Hoşçakal Pug," diye karşılık verdi Mustafa, ama o konuşana kadar Yıldızlimanlı Pug ortadan kaybolmuştu.

-14-
YOLCULUK

Erik attan indi.

Roo, Erik ile Billy'nin atlarının dizginlerini yakaladı ve atları uzaklaştırdı. Manevra hattın yukarısına ve aşağısına doğru tekrarlanırken, Erik ve Billy silahları ellerinde ileriye koştu. İki hafta önce Shingazi'nin İskelesi'ndeki Brek'in Yeri'nden ayrıldıklarından beridir Calis adamlara sürekli talim yaptırıyordu. Şimdi de atlı piyade olarak eğitim görüyorlardı, İlk saldırı işaretinde, üç adamdan biri atları hattın gerisindeki kazıklara bağlamak için götürürken, diğer ikisi emredilen yerde savunma konumu alıyordu. Adamlar, atlarını bırakıp dövüşe başlamanın anlamsız olduğunu söyleyerek bundan şikâyetçi olmuştu, ama şikâyetleri dikkate alınmamıştı.

Nakor sadece, "Adam ve at, bir kayanın arkasına saklanan yaya bir adamdan çok daha iyi bir hedef olur," diyerek buna gülmüştü.

Talimler, bir sonrakinin ne olacağını görmek için bekleyen lirik ve diğerleri için bir alışkanlık haline gelmişti. Bazen hiçbir şey olmuyor, bazen de Yılan Nehri Şehri'nden gelen Hatonis'in klan üyelerinden oluşan birlik 'saldırıyordu' ve sonuçları acı verici olabiliyordu. Talimler, kurşun çubuklarla ağırlaştırılmış ve normal bir kısa kılıcın iki katı ağırlığında olan ağır tahta kılıçlarla yapılıyordu. Erik, sahte kılıçlarla haftalardır yaptıkları eğitimlerden sonra kendi kılıcının tüy kadar hafif gelmesine sövdü ki, bütün amacın da bu olduğunu tahmin ediyordu; ama tahta kılıçlar ağır izler bırakabiliyor, hatta kemikleri bile kırabiliyordu ve Yılan Nehri Şehri'nden gelen klan üyeleri, Calis'in birliğini utandırmaktan keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

Erik bu garip toprakların siyasetini anlamıyordu; Calis ile Hatonis'in eski arkadaş olduklarını ya da en azından arkadaşça tanışıklıkları olduğunu biliyordu, ama o uzak şehirden gelen diğer adamlar Calis'in adamlarını ya güvenilmez buluyor, ya da onları hor görüyordu. Calis'in son yolculuğunda onunla beraber olan

askerlerden birine sorduğunda, klan savaşçılarının paralı askerlerden çok fazla hoşlanmadığını öğrenmişti. Erik bunu, bu uzak kıtaya gelmelerinin gerçek amacını sadece Hatonis gibi birkaç liderin biliyor olmasına bağlamıştı.

Erik arkasında bir tıkırtı duyunca Roo'nun döndüğünü ve Brek'in Yeri'nden almış oldukları garip kısa mızrakları yere bırakmakta olduğunu anladı. Yumuşak demirden yapılmış mızraklar, onları ya yaralamak ya da kalkanlarını kullanılmaz hale getirmek için hücum eden düşmana atılmak için tasarlanmıştı. Bir şeye çarptıkları zaman kolayca büküldükleri için kullanılmaz hale geliyorlardı, bu yüzden de düşman onları geri atamıyordu. Yakındaki bir tepeden bir bağırtı geldi ve aniden bir ok yağmuru başladı. Erik iyice çömelerek kalkanını kaldırdı ve sert metalin ve tahtanın üstüne iki tane okun çarpıp parçalandığını hissetti. Yakından gelen bir küfür, Luis'in o kadar da şanslı olmadığını ve bir tatbikat okunun küt ucuyla vurulduğunu söylüyordu. Öldürücü değildi, ama yine de bu oklar isabet ettiği zaman can yakıyordu ve arada sırada yaralanmalara sebep oluyordu.

Ardından başka bir bağırtı hücumu haber verdi ve Erik elinde ağır demir mızraklardan biriyle ayağa kalktı. "Hazır!" diye bağırdı de Loungville. Hücum eden klan üyeleri yaklaşırken, Erik gerildi ve de Loungville sanki aklını okumuş gibi, "Bekleyin!" diye bağırdı.

Klan üyeleri üstlerine gelirken, Calis'in birliğindeki adamlar de Loungville, "Fırlatın!" diye bağırana kadar bekledi ve Erik ve diğerleri pilumları -Queg dilinde kısa, yumuşak mızrak anlamına geliyordu- fırlatıyormuş gibi yaptı. Kullanacak tatbikat pilumları olmadığı için silahları fırlatmıyor, sadece fırlatıyormuş gibi yapıyorlardı.

Mızraklarını bulundukları yere bırakıp, birkaç yüksek sesli inlemeyle beraber ağır idman kılıçlarını çektiler.

Erik üzerine çullanan adamı tanıyordu, Pataki adında esmer, iri bir adam. Erik kendini hazırladı ve adamın ilk vuruşu yapmasına izin

verdi ve kolayca kalkanıyla savuşturdu. Hafifçe sol tarafına çekilip kılıcıyla, Pataki'nin kalkanın üstünden geçerek başının arkasına isabet eden sert ve ani bir darbe indirdi. Erik darbenin, miğfer takmasına rağmen adamın canını yaktığını bildiği için irkildi. Etrafına göz atarak, arkadaşlarının saldırganları kolayca püskürttüğünü gördü ve bir dakika içinde klan üyeleri paralı askerlerin teslim olduklarını göstermek için yaptıkları gibi kılıçlarını yere atıp miğferlerini çıkarttılar. Calis'in birliğindeki birkaç adam zafer çığlığı attı, ama çoğu birkaç dakikalığına da olsa hareketsiz kalmaktan memnundu. Günün çoğunda at sürmek, ardından -sahte bir çatışma olsa da- aniden dövüşmek bedelini alıyordu; adamların çoğu ne zaman mümkün olursa bir dakikalığına bile olsa- fark ettirmeden dinlenmeyi öğrenmişti.
"Pekâlâ," diye bağırdı Foster. "Toplayın şunları!" Erik tatbikat kılıcını koltuğunun altına sıkıştırıp yerden pilumunu alırken Billy'nin, "Bu hareket etmiyor!" dediğini duydu.

Erik Pataki'nin hâlâ yüzüstü yerde yatmakta olduğunu gördü. Yanına ilk giden Roo oldu ve iriyarı adamı çevirdi. Ardından adamın üstüne eğildi ve bir süre sonra, "Hâlâ nefes alıyor, ama kendinde değil," dedi. De Loungville aceleyle adamın yanına gitti. "Bu da ne?" Erik pilumunu aldı. "Başının arkasına vurdum. Niyet ettiğimden daha sert vurdum sanırım."

"Sanıyorsun," dedi de Loungville, azarlamaya başlayacakmış gibi gözlerini kısarak. Aniden sırıttı ve "İşte adamım!" dedi. Roo'ya dönüp, "Yüzüne biraz su dök ve teçhizatlarını topla," dedi. Roo gözlerini devirip koşar adımlarla atların bağlı olduğu yere gitti. Bir matara alıp getirdi ve suyu hareketsiz adamın yüzüne döktü. Pataki suyu tükürerek kendine geldi ve ayağa kalkar kalkmaz birliğine döndü. Erik pilumunu, tatbikat kılıcını ve kalkanını atların beklediği yere taşıdı. Teçhizatını yükledikten sonra, Roo'nun ona yetişmesini bekledi. Roo yanına geldiğinde, "Adamın başına gerçekten çok sert vurdun," dedi. "Gördün mü?" "O an boştaydım. Billy üstüme gelen adama arkadan vurunca, bana yapacak iş kalmadı." "Bana yardım edebilirdin," dedi Erik.

"İhtiyacın vardı sanki," dedi Roo. "O tatbikat kılıcıyla dehşet saçan bir şeye dönüşüyorsun. Gerçek çarpışmalar başladığında belki de onunla devam etmelisin. Onunla çoğu adamın kılıçla yaptığından daha iyi iş çıkarabilirsin."
Erik hafifçe gülümseyip kafasını iki yana salladı. "Belki şu cücelerin kullandığı büyük savaş çekiçlerinden bir tane bulup kayaları da parçalarım."

"At bin!" diye emir geldi Foster'dan ve emre uyan adamlara iniltiler eşlik etti.

Yerlerine ilerleyen Erik ve Roo, Sho Pi, Biggo, Luis ve Billy ile sıraya geçti. Birlik bekledi.

Ardından hareket emri verildi. Kamp kurmaları emredilene kadar güneşin altında en az bir saat daha geçireceklerdi ve kamp kurmak da iki saatlik çalışma gerektiriyordu. Erik güneşe, batıda alçalan kızgın, kırmızı küreye göz atıp, "Yılın bu zamanı için çok sıcak kahrolası," dedi.

Arkasındaki Calis, "Burada mevsimler ters Erik," dedi. "Şu anda krallıkta kış, ama burada yaz başı.

Günler, gittikçe uzayıp sıcaklaşıyor."

"Harika," dedi Erik, Yüzbaşı'nın yanına nasıl geldiğini düşünemeyecek kadar yorgun bir şekilde. "Klan üyeleriyle dövüştüğümüz zaman," dedi Calis, belli belirsiz bir gülümsemeyle, "onlara karşı biraz daha nazik olmaya çalış. Pataki, Aslan Klanı reisi Regin'in yeğenidir. Eğer kafasını kırarsan, bu, işleri biraz zora sokar."

"Hatırlamaya çalışacağım Yüzbaşı," dedi Erik ciddi bir şekilde.

Calis atını topuklayıp sıranın başına geçti. Roo, "Şaka mı yapıyordu?" diye sordu.

"Kimin umurunda?" dedi Billy Goodwin. "Çok sıcak ve ben de bunun hakkında kaygılanmak için çok yorgunum."

Billy'nin yanında giden Biggo, "Garip," dedi. "Ne?" diye sordu Roo. "Güneş çok kırmızı, ama daha güneşin batmasına bir saatten fazla var."

Batıya bakarak baslarını salladılar. "Sebebi ne olabilir?" diye sordu, Biggo'nun arkasından gelen Luis. "Duman," diye yanıtladı yanlarından geçmekte olan bir klan üyesi. "Dün gece Khaipur'un düştüğü haberi geldi. Yanıyor olmalı."

Roo, "Ama orası buradan kilometrelerce ötede!" dedi. "En azından Yüzbaşı öyle demişti!" Sho Pi yavaşça konuştu. Tek söylediği, "Çok büyük bir yangın," oldu.

Eğitim devam ediyordu ve Erik ve diğerleri artık ne yapmaları gerektiğini düşünmüyordu; sadece yapıyorlardı. Her akşam inşa ettikleri istihkâm rutini bile sıradanlaşmıştı; Erik yetmiş beş adamın ne kadar çok iş başarabildiğine şaşırmaktan vazgeçmişti.

Bir iş rutin hale gelir gelmez, Calis ve de Loungville, adamları sürekli tetikte tutmak için onu bozuyordu. Günler geçtikçe, Erik bunun gereksiz olduğunu düşünüyordu.

Calis'in yıllardır yerleştirdiği çeşitli casuslardan mesajlar getiren atlılar gelip gidiyordu. Zümrüt Kraliçe'nin ordusu, çevredeki kırsal bölgelerin kontrolünü ele geçirmek için yıllar harcamak yerine, Lanada şehrine doğru ilerlemeye devam ediyordu.

İkinci birlikte at süren Erik, Calis'in, Hatonis ve az önce bu haberi getiren atlılardan biriyle konuştuğunu duydu. "Sulth'un düşüşüyle, Hamsa'nın saldırıya uğraması arasında yedi yıl vardı." Hatonis, "Ama istilacılar Irabek Ormanı'ndan geçmek için mücadele etmek zorunda kaldı," dedi.

"Hamsa ile Kilbar arasında üç yıl, ardından Kilbar ile Khaipur arasında bir yıl."

Calis başını salladı. "Kıtanın daha fazlasını kontrol ettikçe, ilerleyişlerini hızlandırmaya daha çok azmediyor gibiler."

De Loungville, "Belki ordu kontrol etmek için gittikçe büyüyordur ve generaller orduyu fetihlerle meşgul tutmak zorunda kalıyordur," diye tahmin yürüttü.

Calis omuzlarını silkti. "Yürüyüş hattımızı değiştirmemiz gerekiyor." Atlıya dönerek, "Bu gece bizimle dinlen ve yarın kuzeye dön," dedi. "Jeshandi'ye onların tarafından gelmeyeceğimizi söyle. Yılan Nehri'nden ayrılıp doğruca batıya döneceğiz. Bizi arayanlara, Khaipur ile Lanada arasında istilacıların önünü kesmeye çalışacağımızı söyle. Bizi Paralı Askerlerin Randevusu'nda bekleyin." Erik ve diğerleri dönüp Yılan Nehri'ne baktı. Uzakta ağaçların ve çayırların oluşturduğu geniş bir vadi ve onun da ötesinde küçük sıradağlar vardı. Nehri geçmeleri, dağı aşmaları ve ardından nehirden aşağı Vedra topraklarına inmeleri gerekecekti.

De Loungville, "Brek'te nehirlerin birleştiği yere varmak için etrafından dolaşacak mıyız?" diye sordu. Calis, "Hayır, bu bize çok fazla zaman kaybettirir," dedi. "Geçebileceğimiz bir yer bulmaları için ileriye keşifçileri gönderin."

De Loungville atlılara ilerlemelerini emretti ve keşifçiler iki gün sonra, nehrin akıntının salla geçmenin mümkün olabileceği kadar yavaş aktığı bir genişlemeye sahip olduğu raporuyla döndüler. O noktaya ulaştıklarında Calis denemeye değer olduğuna karar verdi. Adamlara, iki tane küçük sal yapmaları için nehir kenarındaki ağaçları kesmelerini emretti. Erik ve Biggo da dahil bir düzine adam, diğerlerinin karşıya geçerken kullanacakları halatlarla birlikte, salları sırıklarla yönlendirerek karşı kıyıya geçti. On iki adam karşı kıyıda, her biri dört atın sığacağı genişlikte dört sal yapmaya yetecek kadar ağaç kesti. Atlar genelde uysaldı, ama sondan bir önceki seferde

ipler gevşeyip kütükler dağılınca bir salı kaybetmişlerdi, Sal parçalanırken atlar ve adamlar suya atlamıştı, ama bütün adamların sudan çıkarılmasına rağmen, sadece bir at kıyıya çekilebilmişti.

Yeterli yedek at olduğu için üç atın kaybedilmesi ciddi bir kayıp değildi, ama hayvanların boğulduğu düşüncesi Erik'i rahatsız etmişti. Savaşın gölgesi ve insanların ölmesi onu üzmediği, ama akıntıda sürüklenirken dehşete düşmüş bir atın düşüncesi onu çok üzdüğü için bunu rahatsız edici bulmuştu.

Vadi, bir dizi yükselen otlakla sonlanarak nehirdeki çataldan batıya doğru uzanıyor ve en sonunda dağ sırtlarında zirve oluşturana kadar devam ediyordu. Yolculuklarının onuncu gününde, bir keşifçi Calis'e ileride bir avcı grubuyla karşılaştıklarını söylemek için döndü.

Erik, Roo ve diğer dört adam, Foster ile birlikte avcılarla görüşmek için ileriye gönderildi. Erik yolculuğun tekdüzeliğini bozan herhangi bir şeye minnettardı. Her gün dur durak dinlemeden çalışmışlardı. Erik, atları ve onlarla çalışmayı sevmesine rağmen, asla iyi bir binici olamamıştı. Atları dinlendirmek için yanlarında yürüdükleri, kamp yapıp kaldırdıkları, sahte çatışmalar yaptıkları ve demirhanedeki en kötü günlerinden bile daha sıkıcı olan değişmez kuru azıklarını yedikleri zamanlar hariç, on iki saat at sırtında gidiyorlardı.

Aniden zirvelere ve tepelere dönüşen eğimli bir araziye girdiler. Bu bölgedeki dağlar, Erik'in kasabasındaki en yüksek dağdan daha alçaktı, ama sayıları çok fazlaydı. Darkmoor'un üç ana zirvesi birçok tepeyle çevriliydi, ama onun dışında etrafında pek fazla dağ yoktu. Çoğunlukla yüksek yaylalar ve eğimli yamaçlar vardı. Ama buradaki dağlar fazla yüksek olmamalarına karşın, çabucak yükselen tepeler ve çıkıntılarla, çıkmaz vadiler ve kutu kanyonlarla, akarsuların ve derelerin açtığı granit yarıklarla çok sayıdaydılar ve diktiler. Ağaçlar alabildiğine büyümüşlerdi ve hiçbir zirve sık ağaçların arasında ilerlerken onlara açık bir referans noktası verecek kadar ağaçların üzerine çıkmıyordu. Erik bu sıradağların zorluk çıkartmasının yanı sıra tehlikeli olabileceğinden kuşkulanıyordu.

Avcılar kararlaştırılan noktada bekliyordu. Foster atından inip kılıç kemerini çıkartarak elleri açık bir şekilde avcılara yaklaşırken, Erik dizginlerini çekerek yavaşça durup avcıları inceledi. Bunlar post kaplı yelekler ve uzun yün pantolonlar giyen dağ insanlarıydı. Erik, yerel otlaklara gizlenmiş koyun ya da keçi sürülerinin varlığından şüphelendi. Hepsi de, krallığın büyük yayları kadar etkileyici olmasa da, etkili görünen bir yay taşıyordu ve silahların bir geyiği öldürdüğü kadar bir insanı ya da bir ayıyı öldürmeye yetecek kadar güçlü olduğu belliydi.

Diğer üçü kıpırdamadan dururken, lider Foster ile konuşmak için öne çıkan gri sakallı bir adamdı. Erik etrafa göz gezdirdi ve herhangi bir at izine rastlayamadı; bu adamlar yaya avlanıyordu. Erik arazi göz önünde tutulunca bunun, bir atı, bir eşek ya da keçi gibi davranmaya ikna etmeye çalışmaktan daha mantıklı olduğuna karar verdi. Eğer avcıların köyü tepelerin biraz daha yukarısındaysa, atlar sıkıntı yaratmakla kalmayacak, bir tehlike olacaklardı.

Diğer adamlardan ikisi liderle güçlü benzerlikler taşırken, üçüncüsünün sadece tavırları benziyordu.

Erik aile olduklarını tahmin etti. Üçüncü adam muhtemelen liderin damadıydı.

Foster başını salladı, elini tuniğine soktu ve ağır bir kese çıkarttı. Bir miktar altın sikke ayırdı ve Roo'nun atını tuttuğu yere doğru dönerek "burada bekleyin." dedi. Bir baş hareketiyle, altınları verir vermez kaçmasını önleyeceklerini işaret etti. "Birliği getireceğim. Bu adamlar, dağlardan geçen atlar için uygun olan bir yol biliyor."

Erik önünde dimdik yükselen manzaraya göz atıp başıyla onayladı. "Umarım öyledir."

Onlar beklerken, avcılar kendi aralarında konuştu. Diğer üçüne benzemeyen adam lider konuşurken dinledi, ardından hiçbir şey

söylemeden döndü ve hızlı hızlı yürüyerek ağaç hattına doğru gitmeye başladı.

Askerlerden biri, Greely adında bir adam, "O nereye gittiğini sanıyor?" diye bağırdı. Avcı durdu. Greely'nin gemide ve yolculuk sırasında öğrendiği yerel dildeki hâkimiyeti Erik'ten daha iyiydi, ama aksanının dağ adamlarına oldukça garip geldiği belliydi ve soru karşısında şaşırmış gözüküyorlardı.

Lider Greely'ye baktı. "İhanet olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dört avcının da yaylarını ellerine alıp, eğer yanlış yanıt gelirse ateşe başlayacaklarını gören Erik, Roo'ya göz attı. Roo aniden, "Damadını, karısına ve kızına akşam yemeğinde evde olmayacaklarını söylemesi için gönderiyor," dedi. "Haklı mıyım?"

Lider başını sallayıp bekledi. Greely, "Şey... sanırım sorun yok," dedi.

Lider sert bir hareket yaptı ve dördüncü avcı yoluna devam etti. Ardından avcıların lideri "Ve yarın da," dedi. "Dağ sırasına tırmanmak zorlu geçecek iki gün demektir ve inişin de kolay olduğu söylenemez, ama patikaya çıktığımız zaman yardımım olmadan idare edersiniz." Yayına yaslandı. Yaklaşık on beş dakikalık bir sessizlikten sonra, arkalarından gelen at sesleri Calis ve birliğinin yaklaştığını haber veriyordu.

Calis birliğin başında at sürüyordu ve durduğu zaman çabucak avcıyla konuştu. Konuşma o kadar hızlı ve yoğun aksanlıydı ki, Erik çoğunu takip edememişti.

Ama sonunda Calis tatmin olmuş gözüküyordu ve hâlâ at sırtında olan diğerlerine döndü. "Bu Kirzon, bunlar da oğulları. Tepelerin üstünden geçip Vedra Nehri vadisine inen bir patika biliyorlar. Dar ve zor bir yol."

İki saat boyunca, döne döne tepelere çıkarak dar bir patikada avcıları takip ettiler. Yol, yavaş yürümelerini gerektirecek kadar

tehlikeliydi. Herhangi bir hata atı ve biniciyi yaralayabilirdi. Küçük bir çayıra ulaştıktan sonra, avcı Calis ile konuşmak için döndü. Calis başını salladıktan sonra, "Kamp kurup günün ilk ışıklarıyla ayrılacağız," dedi.

De Loungville ve Foster birden emir yağdırmaya başlayınca Erik ve Roo düşünmeksizin harekete geçmişti. Atları kazıklara bağlayarak, otlasınlar diye eyerlerini çıkardılar.

Atlardan sorumlu olan Erik ve diğerleri işlerini bitirene kadar, birliğin geri kalanı toprağı göğüs siperi oluşturacak şekilde dört bir yana yığarak hendeğin büyük bir kısmını kazmıştı. Erik bir kürek kapıp diğerlerinin yanına atladı. Savunma çabucak hazırlandı. Bir yük hayvanının üstünde taşınan birbirine geçmeli tahtalardan, hendeğin üzerinde geniş bir köprü görevi gören kapı yapıldı. Ardından Erik hendekten çıktı, kapıya doğru yürüyüp üzerinden karşıya geçti ve göğüs siperinin toprağını sıkıştırmaya başladı. Roo iki tane demir uçlu tahta kazıkla yanına geldi ve kazıkları göğüs siperinin üstündeki, belirlenen mesafeye yerleştirdi. Ardından adamlara katılmak için seğirttiler ve her parçası bir kişi tarafından taşınan altı kişilik çadırlarını kurdular. Çadırın içine şiltelerini yerleştirdiler ve çorbanın pişirildiği yere gittiler.

Yürüyüşlerinde mümkün olduğunda sebze çorbasıyla birlikte kuru ekmek ve meyve yiyorlardı. İlk başta Erik ve bazı adamlar et yiyememekten yakınıyordu, ama artık, ağır yemeğin arazide onları ağırlaştıracağını söyleyen daha eski askerlerle aynı fikirdeydiler. Dumanı tüten bir rostoyu ya da bir parça koyun etini ya da annesinin etli böreğini düşünürken ağzının sulanacağını biliyordu, ama hayatında kendini hiç bu kadar kuvvetli hissetmemişti.

Ahşap kâseler dağıtıldı ve biraz kıvam vermek için içyağı ve un konulan dumanı tüten çorbayı alanlar uzaklaştı. Kamp ateşinin yanına oturan Roo, "Şunun suyuna banabileceğim bir parça sıcak ekmek olsun isterdim," dedi.

Yanlarından geçmekte olan Foster, "Cehennemdeki insanlar soğuk su içmek ister evlat," dedi.

"Elindekinin tadını çıkar. Yarın yol azığı yiyeceğiz."

Adamlar inledi. Kurutulmuş meyve ve peksimet besleyici ama oldukça tatsızdı ve insan saatlerce çiğnese bile kolay kolay yutamazdı. Erik en çok şarabı özlüyordu. Darkmoor'da büyümüş biri olarak, şarap onun için vazgeçilmezdi. Bölgede yapılan şarapların kalitesi neredeyse efsaneviydi ve sıradan insanların yemekte içtiği en ucuz şarap bile alışılmış olandan bir gömlek üstündü.

Krondor'a gidene kadar, taşıma masraflarını karşılamayacak kadar ucuz olan şarabın, Prens'in şehrinin meyhanelerinde ve mutfaklarında gayet iyi bir kazanç sağladığına dair hiçbir fikri yoktu. Bunu Roo'ya söyleyince delikanlı, "Bu, benim gibi girişimci bir gencin tam olarak ihtiyaç duyduğu şey olabilir," dedi sırıtarak. Erik güldü.

Ateşin diğer tarafında oturan Biggo, "Ne?" dedi. "Krondor'a şişe şişe şarap götürüp zarar mı edeceksin?" Roo gözlerini kıstı. "Kayınpederim Helmut Grindle işletmem için bana yeterince altın avans verdikten sonra, Batı Toprakları'ndaki her masaya iyi şarap koymayı planlıyorum." Erik güldü. "Kızıyla tanışmadın bile! Sen dönene kadar evlenip iki çocuk yapmış olabilir!" Jerome Handy homurdandı. "Tabii dönersen." Sessizleştiler.

Atlar huysuz yaratıklar, diye düşündü Erik, toz yüzünden gözlerini kırpıştırarak. Dağların üstünde yedek atları gütme sorumluluğu ona verilmişti ve sürüyü gütmek için iyi binicilerin arasından yarım düzinesini seçmişti. Nakor'un gönüllü olması şaşırtıcıydı. Çoğu adam toz yutarak sürünün arkasından -buna 'sürüme' deniyordu-gidiyordu, ama sürekli olarak meraklı olan Isalani yapılan işi büyüleyici bulmuştu. Ve adamın işin üstesinden gelecek kadar atlardan anladığı belli olunca Erik rahatlamıştı.

Atlar iki kere, ya geri gitmek zorunda kalacakları -çoğu at için en az tercih edilen seçeneklerden biriydi- ya da uçmayı öğrenecekleri bir

yer olan dik kayalıklardan inmek zorunda kalmıştı. Erik, uçurumdan aşağı düşmeye kararlı, sürekli sorun çıkaran bir ata, "Hoo!" diye bağırdı. İstediği yöne döndürmek için atın sağ omzuna taş attı. "Aptal cadaloz!" diye bağırdı. "Kendini karga yemi mi yapmaya çalışıyorsun?"

Nakor kenara, aklı başında herhangi bir insanın yapacağından daha yakın gidiyordu ve atını uçurmaya ve kendini yanlış yöne atan bir at ile boşluk arasına atmaya istekli görünüyordu. Erik ne zaman kenardan biraz uzaklaşmasını istese, küçük adam sadece sırıtıp her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. "Çiftleşme dönemi. Çiftleşme dönemlerinde kısraklar çok aptallaşır," dedi.

"Çiftleşmeye hazır olmadığında da çok fazla zeki değildi. En azından yanımızda damızlık at yok. Bu hayatı ilginçleştirirdi."

"Çok güzel bir damızlık atım vardı," dedi Nakor. "Bana Büyük Kesh İmparatoriçesi tarafından verilen, iri siyah bir attı."

Erik adama baktı. "Bu... ilginç." Nakor'u tanıyan diğerleri gibi, ona yalancı demeye dili varmıyordu. Söylediklerinin çoğu büyük olasılıkla olmayacak şeylerdi, ama asla arkasında duramayacağı şeyi yapabildiğini söylemediği için adamlar iddia ettiği şeylerin çoğunu doğru olarak kabul ediyordu.

"Öldü," dedi Nakor. "İyi attı. Öldüğüne üzüldüm. Kötü ot yemiş; kolik oldu."

İleriden gelen bir bağırış, Erik'i sürünün bir araya toplandığına dair uyardı ve dağ sırasını kestirmeden giden dar geçitte hareket etmelerini sağlamak üzere yardım etmesi için öne Billy Goodwin'i gönderdi. Burayı geçtikten sonra, Vedra Nehri vadisine ineceklerdi.

Erik Billy'ye bağırarak geriye gelmesini ve kendi atını dehlerken, birliğe yedek binekler olarak hizmet eden otuz atın ön tarafına doğru sürüme yapmasını söyledi. Yürümemekte direnen at dönmeye çalışıyordu ve Erik inatçı hayvanı itmek için kendi atını kullanınca

atlar düzenli bir biçimde ilerlemeye başladı. Erik durup diğer hayvanların geçmesini bekledikten sonra, gerideki Billy ile Nakor'a katıldı.

"Buradan sonrası yokuş aşağı," dedi Billy.

Birdenbire Nakor'un atı Billy'nin atını ısırdı ve hayvan geriledi. Nakor, "Dikkat et!" diye bağırdı. Billy dizginleri elinden kaçırıp geriye düştü ve sertçe yere çarptı. Billy'nin atı sürünün arkasından koşarken, Erik atından atlayıp Billy'nin yanına gitti.

Eğilince, Billy'nin gözlerini dikmiş gökyüzüne baktığını gördü. Başını büyükçe bir kayaya çarpmıştı ve arkasından koyu kırmızı bir birikinti yayılıyordu.

Nakor, "Durumu nasıl?" diye bağırdı. Erik, "Ölmüş," dedi.

Bir anlık bir sessizliğin ardından Nakor, "Atların peşinden gideceğim," dedi. "Onu gömebileceğimiz bir yer bulana kadar yanında getir."

Erik ayağa kalktı, Billy'yi kucaklamak için eğilmeye başladı ve aniden aklına Tyndal'ın cesedini alışı geldi. "Ah, kahretsin," dedi gözlerine yaşlar dolarken.

O gün idam cezasına çarptırılanların arasında ilk ölenin Billy olduğunu fark edince titrediğini hissetti. "Ah, kahretsin," diye tekrarladı, yumruklarını sıkıp açarken. "Neden?" dedi. Bir an Billy atında oturuyordu; bir an sonra ölmüştü. Ve kızgınlık dönemindeki bir kısrak tarafından ısırıldığı için ürken, kötü eğitilmiş, aptal bir attan daha önemli bir şey değildi buna sebep olan.

Erik Billy'nin ölümüne neden bu kadar üzüldüğünü bilmiyordu. Vücudunun titrediğini hissediyordu ve korktuğunu fark etti. Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı ve eğilip Billy'yi kucakladı.

Billy'nin bedeni şaşırtıcı derecede hafifti. Döndü ve yaklaşırken ürkerek sıçrayan atına ilerledi.

"Hoo!" diye emir verdi neredeyse bağırarak ve at itaat etti.

Billy'yi atın boynuyla eyerin arasına kaldırıp arkaya doğru attı. Atın ağırlığı taşıyabilmesi için çabucak eyere çıkıp, Billy'yi elinden geldiğince kaldırıp ortaladı. Yavaşça, uzaklaşan sürünün peşinden gitti.

"Kahretsin," diye fısıldadı bir kez daha, korkusunu ve öfkesini derinlere gömerken. Yoğun bir Kesh aksanı olan Natombi adında bir adam, Billy'nin yerini alarak çadırlarına yerleşmişti. Erik'in takımının kalan beş üyesi birbirlerine karşı samimi, ama mesafeliydi. Gruba sonradan katıldığı halde, aldığı eğitim sayesinde gruba çabucak ayak uydurmuştu ve söylenmeden hangi görevleri yapacağını biliyordu. Dağ sırtlarını geçmelerinden iki gün sonra Kirzon ve oğulları aşağıya giden yolu gösterip avlanmak üzere gitmişlerdi. Calis altınla ödeme yapıp onlara veda etmişti.

Erik, dağların batısındaki tepelerden yaptıkları zorlu inişler yüzünden düşünmek için fazla zaman bulamamasına rağmen, yolculuğun rutinine geri dönmüştü. Billy'nin ölümüne karşı hissettiği bütün anılarını içine gömüp yola daha önceki gibi devam etti.

Dağları geçmelerinden beş gün sonra zor bir yükseltiyle karşılaştılar. Bütün birliğin ilerlemesine izin vermeden önce, Calis Erik'i de yanına alarak bir patika bulmaya gitti. Yaklaşık yetmiş beş atlıyı ve otuz yedek atı gerisingeri döndürmek ustalık isteyen bir işti. Dar bölgelerdeyse neredeyse imkânsızdı.

Bir tepeye çıktıkları zaman durdular. Erik, "Tanrılar ağlıyor!" diye bağırdı.

İleride, kuzeye doğru, güneşi kırmızıya çeviren büyük bir duman kulesi yükseliyordu. "Bu ne kadar uzakta?" diye sordu Erik. "Hâlâ yüz elli kilometreden fazla bir uzaklıkta," diye yanıtladı Calis.

"Khaipur'dan atla bir hafta mesafedeki her köyü ve tarlayı yakıyor olmalılar. Rüzgâr doğudan esiyor, yoksa dumanı gördüğümüz kadar isini de tadıyor olurduk." Erik'in gözleri hafifçe yanıyordu. "Şimdi bile hissediyorum." Calis garip yarı gülümsemesiyle güldü. "Yakında olsaydın daha da kötü olurdu."

Atlarını geriye sürerek, ilkinden daha kolay olan bir patika buldular ve birliğe doğru ilerlerlerken Erik, "Yüzbaşı, eve dönme şansımız nedir?" diye sordu.

Calis gülünce, Erik dönüp ona baktı. "Bunu sorma Cesaretini ilk gösteren sensin; ilk kimin soracağını merak ediyordum." Erik hiçbir şey söylemedi.

Calis, "Sanırım eve dönme şansımız, bizim becerebileceklerimizle belirlenecek," dedi. "Bu planın ne kadar çılgınca olduğunu yalnızca tanrılar biliyor."

"Neden içlerine, bilgi topladıktan sonra gizlice kaçacak bir adam sokmadınız?"

"Güzel som," dedi Calis. "Denedik. Birkaç kere." Giderken sanki bir alışkanlıkmış gibi etrafı kolaçan ediyordu. "Buraları Krallık ile Kesh'tekiler gibi birkaç tane düzenli ordunun olduğu topraklardır. Burada ya ailen ya da klanın için kılıç kullanan biri veya bazı şehir hükümdarlarının saray muhafızı ya da paralı asker olursun. Paralı asker orduları alışılmış bir durumdur."

"Her iki tarafta da kiralık askerler olduğu için, birisinin hatları geçmesinin oldukça kolay olduğunu düşünüyorum."

Calis'in yüz ifadesi bunun yerinde bir gözlem olduğunu gösteriyordu. "Bu mantıklı geliyor. Ama tek bir adam dikkat çeker, özellikle basit âdetleri ve davranışları bilmiyorsa. Ama uzak bir ülkeden gelen bir haydut birliği? Buralarda görülmedik bir şey değil bu. Ve ünün çok önemi vardır. O yüzden ben Calis, biz de Kızıl Kartallarız ve burada hiç kimse insanların arasında yaşayan bir elfe iki kere bakmaz. Bir

'uzun yaşayan'ın böyle bir birliğe liderlik etmesi nadirdir, ama duyulmadık bir şey değil. Buraya yalnız gelmiş olsaydın, büyü ya da kalleşlikle kim olduğunu öğrenirlerdi Erik. Ama benim birliğimin bir üyesi olarak, hiç kimse sana dikkat etmez." Aşağıdaki nehre uzanan inişli çıkışlı tepelere bakarak bir süre hiçbir şey söylemedi. Ardından, "Burası güzel bir ülke, değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle görünüyor."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu ülkeye ilk defa yirmi dört yıl önce geldim Erik," dedi. "O zamandan beri iki kere daha geldim, bir keresinde kendi ordumla. Arkamda hayal edemeyeceğin kadar çok sayıda mezar bıraktım."

"Efsuncunun Adası'nda, de Loungville ile Nakor'u konuşurlarken duydum," diye itiraf etti Erik, atını patikada daha sağlam bir yere basması için dizginleriyle kontrol ederek. "Korkunç gözüküyordu."

"Öyleydi. Krallığın en iyi askerlerinden birçoğu o yolculukta öldü. Seçme adamlardı. Benimle birlikte Foster, de Loungville ve birkaç kişi kaçabildi ve sırf riske girdiğimiz ve düşmanın gideceğimizi beklemediği bir yere gittiğimiz için kaçabildik." Calis bir süre daha sessiz kaldı. "Bu yüzden Bobby'nin planını kabul ettim ve Arutha'yı, yalnızca hayatta kalmak için umutsuz olan adamların işe yarayacağına ikna ettim. Askerlerin hepsi bayrakları için ölmeye çok isteklidir ve bize ihanet etmek dışında, hayatta kalmak için ellerinden gelen her şeyi yapacak adamlara ihtiyacımız var."

Erik başını salladı. "Ve askerler, paralı askerlermiş gibi davranamazlar."

"O da var. İnsanların neler yapabileceği hakkındaki düşüncelerini değiştirecek bazı adamlarla karşılaşacaksın ve onlarla hiç karşılaşmamış olmayı dileyeceksin." Sanki onu inceliyormuş gibi Erik'e baktı. "Garip bir grubun parçasısın. Her adamda, bize o ordunun içine sızma şansı verecek özellikler -sert olma becerisi, amacımızı belli etmeme, tam olarak aralarına katılacağımız adamlar

gibi olmak- aradık, ama genellikle savaşın akışının kenara attığı pisliklerden daha üstün olan adamlara da ihtiyacımız vardı. Zamanı geldiğinde, kaçmak yerine çağrıya yanıt verecek adamlara ihtiyacımız vardı." İçten bir şekilde gülümsedi. "Ya da, en azından doğru yöne kaçacak ve akıllarını başlarında tutacak adamlara ihtiyacımız var." Sanki şimdi aklına gelmiş gibi, "Sanırım seni ve grubunu yakınımda tutsam iyi olacak. Seçtiğimiz adamların çoğu, bir altın için seve seve anneannelerini öldürebilecek acımasız katillerdir, ama sizin küçük grubunuz içimizdeki en garip karakterlerden oluşuyor. Eğer arkadaşınız Biggo Ölüm Tanrıçası hakkında -ki bu topraklarda Khali-shi adıyla bir korku figürüdür ve sadece gizlice tapınılır- konuşmaya başlar, ya da Sho Pi ilişkiye geçeceğimiz kan içicilerin bazılarıyla felsefe tartışmaya kalkarsa, bu felaketimiz olur. De Loungville'e, bu gece kamp yaptığımızda altınızı çadırıma en yakın yere yerleştirmesini söyleyeceğim."

Erik sessizleşti. Calis'in, Biggo'nun Ölüm Tanrıçası hakkındaki teorilerini ya da Sho Pi'nin olaylar hakkındaki garip yorumlarını bilecek kadar onları yakından tanımasına şaşırmıştı. Ve Yüzbaşı'ya, de Loungville'e ve Foster'a yakın olmanın rahatlık mı, yoksa sıkıntı mı olduğunu bilmiyordu. Günlerce yapılan dikkatli yolculuk sonunda onları engebeli ovalara getirmişti. Dağlardan ayrılmalarının beşinci gününde, Lanada ile Khaipur arasındaki ana kuzey-güney yolu üzerine kurulmuş bir köye yaklaştılar. Bu topraklarda silahlı adamlardan oluşan bir birlik genellikle yağma anlamına geldiği için, evleri terk edilmiş buldular. Calis bir saat küçük kasaba meydanında beklerken, adamları kuyudan çektikleri suyla atların bakımını yaptı, ama başka hiçbir şeye dokunmadılar.

Yakındaki ağaçların arasından yirmilerinin başında olan genç bir adam çıktı. "Hangi birlik?" diye bağırdı, ilk bela işaretinde korunaklı koruya dalmaya hazır bir biçimde. "Calis'in Kızıl Kartalları. Burası hangi köy?" "Weanat." "Kime hizmet ediyorsunuz?"

Kuşkuyla Calis'i süzen genç adam, "Ant içtiniz mi?" diye sordu. "Serbest birliğiz."

Bu yanıt köylünün hoşuna gitmemiş gibi gözüküyordu. Arkasında saklanan birisiyle sessizce konuştuktan sonra sonunda, "Gelirimizin onda birini Lanada'nın Rahip-Kralı'na veriyoruz," dedi.

"Lanada ne tarafta?" "Güneye doğru yolu takip ederseniz atla bir günlük mesafede," diye geldi yanıt.

Calis, de Loungville'e döndü. "Olmak istediğimden daha gerideyiz, ama ordu er ya da geç bize yetişecektir." "Ya da üstümüzden geçerler," diye karşılık verdi de Loungville.

"Şu çayırda doğuya doğru kamp kurun," diye emretti Calis. Hâlâ yarı yarıya saklanan köylüye dönüp, "Alışverişe ihtiyacımız var," dedi. "Yiyeceğe, ekmek için tahıla, eğer varsa tavuğa, meyveye, sebzeye ve şaraba ihtiyacım var."

"Biz fakiriz, paylaşacak az şeyimiz var," dedi genç adam, iyice ağaçların gölgesine çekilerek.

Erik'in grubu Calis'in tam arkasında duruyordu ve konuşmayı dinleyen Biggo Erik'e fısıldayarak, "Ben de Dala keşişiyim," dedi. "Burası zengin bir ülke ve bu hergeleler sahip oldukları her şeyi o koruda bir yerlere saklamışlar."

Luis oturmakta olduğu atından eğilerek, "Ve muhtemelen yarım düzine okla gözleniyoruzdur," dedi.

Calis, "Altınla ödeme yapacağız," diye bağırdı, Elini tuniğine soktu, ufak bir kese çıkardı ve keseyi tersyüz ederek yere bir düzine altın sikke boşalttı.

Sanki işaret verilmiş gibi, ortaya ellerinde silahlarla yirmi tane adam çıktı. Erik, büyüdüğü insanlarla kıyaslayarak köy halkını inceledi. Bunlar çiftçiydi, ama yine de silahlarını ustalık isteyen bir tarzda tutuyorlardı. Bu adamlar kendilerine ait olan şeyleri korumak için

dövüşmek zorundaydı ve Erik, Calis'in ihtiyaçlarını güç kullanarak değil de, parasını ödeyerek alan bir lider olmasından memnundu.

Lider, sırtına çaprazlama bağladığı geniş bir kılıç taşıyan, yaşlıca topal bir adam, diz çöküp altınları topladı. "Barış içinde kalacaksınız," dedi Calis'e.

"Evet!" dedi Calis, atının dizginlerini Foster'a atarak. Elini uzattı ve köyün lideri bileğini tuttu, karşılığında Calis de adamınkini... İki kere sallayıp bıraktılar.

Birden ağaçlardan adamlar, hemen arkasından da kadınlar ve çocuklar boşaldı. Erik'in gözlerinin önünde, köyün küçük meydanında bir pazar şekillendi.

Roo, "Bütün bunları nerede saklıyorlar anlamadım," dedi, aniden ortaya çıkmış gibi gözüken bal çömleklerini, şarap testilerini ve meyve sepetlerini göstererek.

"Yeterince sık yağmalanıyor olsaydın, sanırım eşyaların çabucak nasıl saklandığını sen de öğrenirdin evlat," dedi Biggo. "Gizli kapakları olan bir sürü bodrum ve şu binalardaki sahte duvarlar, diye düşünüyorum."

Diğerlerine, onu kampın kurulmakta olduğu yere doğru takip etmelerini işaret eden Sho Pi, "Şu çiftçiler savaşan insanlara benziyor," dedi.

Erik onunla aynı fikirdeydi. "Sanırım, güzel ama çok acımasız bir ülkedeyiz."

Atlarını Onbaşı Foster'ın emrettiği yere bağladılar ve ardından kamp kurma rutinine başladılar. Calis beklerken dinlendiler. Erik ve diğerleri neyi beklediklerini bilmiyordu ve Calis de onlara hiçbir şey söylememişti. Köylüler paralı askerlerle yaptıkları anlaşmalarla korunuyordu. Han yoktu, ama yerel tüccarlardan biri büyük bir çadır kurmuştu ve orta kalite şarap ve bira satıyordu. Foster, şarap içerek,

sarhoş olup ertesi sabah görevini eksiksiz yerine getiremeyecek her adamı kırbaç cezasına çarptıracağını söyleyerek onları uyardı.

Her gün, daha çok talim ve yeni tatbikatlar getiriyordu. Üç gündür, ağır şeyler taşıyarak durmadan gidip gelirken, kalkanlarını başlarının üstünde tutmaya çalışıyorlardı. Foster ve de Loungville, onlara kalkanlarını yukarıda tutmalarını hatırlatmak için yakındaki bir tepeciğin üstüne çıkmış, doğruca talim yapan adamların üstüne düşsün diye yukarıdan taş atıyorlardı.

Bir hafta sonra, köyün kuzey ucuna yerleştirilen muhafızlardan biri, "Atlılar!" diye bağırdı. Foster adamlara hazırlanmalarını emretti ve tatbikat kılıçlarının yerini çelik kılıçlar aldı. Okçu olarak seçilmiş olan adamlar Foster'ın komutası altında köyü tepeden gören bir konuma seğirtirken, de Loungville ve Calis birliğin geri kalanını köyün kuzey ucundaki savunma konumlarına götürdü.

Calis, Erik ve arkadaşlarının beklediği yere gelip, "Hızlı geliyorlar," dedi.

Erik gözlerini kısarak bakınca, yarım düzine adamın gelmekte olduğunu gördü. Adamlar yaklaşınca, muhtemelen bir metal parıltısı ya da adamların hareketini görerek durdular.

Biggo, "Artık burada olduğumuzu bildikleri için köye dalmaya o kadar da hevesli değiller," dedi. Erik başını salladı. Roo, "Şuraya bakın," dedi.

Erik dönüp Roo'nun gösterdiği yere, arkasındaki köye baktı ve köyün bir kere daha boş olduğunu görünce hayretler içerisinde kaldı. "Nasıl ortadan kaybolacaklarını iyi biliyorlar, değil mi?" Atlılar köye doğru tırısta gelmeye başladı ve yeterince açık bir biçimde görülebildikleri zaman Calis, "Praji!" diye bağırdı.

Lider el sallayıp atını eşkine mahmuzladı ve yanındakiler de onu takip etti. Yaklaştıkları zaman, Erik altı adamın paralı asker olduğunu gördü, ya da en azından öyle giyinmişlerdi ve elebaşıları kuşkusuz

hayatında gördüğü en çirkin adamdı. Dikilmiş deriye benzeyen suratını, olasılıkdışı büyüklükte bir burun ve kocaman bir alın kaplıyordu. Çoğunluğu gri olan uzun saçları arkadan bağlanmıştı. Atını kötü sürüyordu; elleri çok fazla hareket ediyordu ve bu atı rahatsız ediyordu.

Atından inen adam savunma konumuna doğru ilerledi. "Calis?"

Calis ileri doğru yürüdü ve iki adam birbirlerinin sırtlarına sert şaplaklar indirerek sarıldılar. Adam Calis'i itip, "Kahrolası bir gün bile yaşlanmamış gözüküyorsun; siz uzun yaşayan piçlere lanet olsun. Bütün güzel kadınları çalıyorsunuz, sonra da gelip kızlarını çalıyorsunuz," dedi.

Calis, "Seni randevuda göreceğimi sanıyordum," dedi.

"Randevu olmayacak," dedi Praji denilen adam, "en azından olmasını beklediğin yerde değil.

Khaipur düşmüş." "Duydum."

"Demek Yılan Nehri'nin kıyısından ilerlemek yerine bu yüzden buradasın," dedi Praji.

Poster, lirik ile diğer beş adama atları almalarını işaret etti. Hayvanları bir araya toplarlarken, diğer beş adamı incelediler. Hepsi de zorlu adamlardı, ama zor günler geçirmiş ve yorgun görünüyorlardı. Praji, "Az kalsın kuyruğu kaptırıyorduk," dedi. "Yirmi adamımla güçbela kurtuldum; kuşatmaya elimizden geldiği kadar yaklaştık, ama yeşil derililerin öncü birlikleri vardı ve üstümüze çullandılar. İş aradığımızı söyleyecek vaktim bile olmadı. Ateşkes yapmıyorlar.

Onlardan değilsen saldırıyorlar." Başparmağıyla omzunun üstünden arkadaşlarını gösterdi. "Kaçtıktan sonra ayrıldık. Adamların yarısı Vaja ile birlikte Jeshandi'ye gitti. Bu yoldan geleceğinizi tahmin ettim, ama Maharta'ya uğrarsınız diye, bu taraftan geldim. Yanıldıysam

casuslarımızla bulunduğun yeri haber vereceğini tahmin ettim. Bana içecek bir şeyler ver; boğazım Khaipur ile burası arasındaki tozun yarısıyla kaplı."

Calis, "Gel, bir şeyler içerken anlatmaya devam edebilirsin," dedi.

Adamı büyük çadıra yönlendirdi ve onlar çadıra giderken, köylüler sanki havadan geliyorlarmış gibi ortaya çıkmaya başladılar. Erik ve diğerleri Praji'nin adamlarının atlarını götürmekle görevlendirildiler ve Erik hepsini kontrol etti. Hayvanlara fazla yüklenilmişti; çok terlemişlerdi ve nefes nefeseydiler. Götürdüğü atın eyerini çıkardı ve diğer adamlara hayvanları yürütmeye başlamalarını söyledi. Kolik olurlar korkusuyla, yiyip içmeden önce soğumaları için en azından bir saate ihtiyaçları olduğuna karar verdi.

Atlar soğutulduktan sonra, Erik atları bağlayıp masaj yaparak kuruladı ve hiçbirinin yaralı ya da topal olmadığından emin olmak için kontrol etti. Atların zarar görmemiş olduğunu anladığı zaman, çadırına döndü.

Atlıların gelişiyle kamptaki düzen gevşemişti ve beş çadır arkadaşını da yataklarına uzanmış buldu. Emirlerin yağmaya başlamasına belki de saniyeler olduğunu bildiği için, şilteyi altında hisseder etmez keyfini çıkarmaya başladı.

Natombi, "Lejyonerler bir dakika bile olsa hiçbir dinlenmeyi kaçırmaz," dedi. "Kim?" diye sordu Luis. "Siz onlara Köpek Askerler diyorsunuz," dedi Keshli. "Kadim zamanlarda, İmparatorluk'un düşmanlarının üstüne salınmaları için köpekler gibi kapatılıp şehirlerden uzak tutulurlarmış." Natombi de Jadow gibi kafasını kazıyordu ve kara derisi gözlerinin ve konuştuğu zaman dişlerinin beyazını sert bir kontrast içinde ortaya çıkartıyordu. Kara gözbebekleri, Erik'e derin sırları çağrıştırıyordu.

"Bir köpek olduğunu mu söylüyorsun yani?" diye sordu Biggo sahte bir masumiyetle. Diğerleri güldü. Natombi homurdandı. "Hayır aptal kafa, bir lejyonerdim." Yattığı yerde doğruldu.

Kafası neredeyse çadır bezine değiyordu. Elini yumruk yapıp göğsüne koydu. "Overn Dibi'ndeki Dokuzuncu Lejyon'da görevliydim."

"Onları duymuştum," dedi Luis, umursamaz bir tavırla elini sallayıp etkilenmediğini göstererek.

Sho Pi yüzüstü dönüp dirseklerine dayandı. "Benim ülkemde imparatorluğun kalbi Kesh'tir. Ben Isalaniyim, ama bizi Kesh yönetiyor. Bahsettiği askerler ordunun kalbidir. Lejyondan biri nasıl bu hale düştü?" Natombi omuzlarını silkti. "Kötü arkadaşlar." Biggo güldü. "İlerleme kaydetmediğine bahse girerim." "Bir adama, asil kanlı çok önemli bir adama eşlik etmek için bir devriye görevindeydim. Durbin'e gitmiştik ve orada utanç içinde kaldım."

"Kadınlar mı, kumar mı, yoksa başka bir şey mi?" diye sordu Biggo, gerçekten ilgili bir şekilde.

Billy'nin ölümünden beri bir haftadan fazladır onunla aynı çadırı paylaşmalarına rağmen, Natombi diğerleri için bir sırdı.

"Bir suikastçının ellerinde ölmesine izin verdim. Küçük düştüm ve kaçtım."

"Ölmesine izin mi verdin?" diye sordu Roo. "Sorumlu sen miydin?"

"Yüzbaşıydım."

"Ben de Yazortası Festivali Kraliçesi'ydim," dedi Biggo bir kahkahayla.

"Doğru söylüyorum. Ama artık sizin gibiyim, başkası tarafından verilen zamanı yaşayan bir suçlu.

Benin hayatım bitti, artık başka bir adamın hayatını yaşıyorum." "Bu bizi eşsiz yapmaz," dedi Biggo. Roo, "Lejyonda olmak neye

benziyor?" diye sordu. Natombi güldü. "Biliyorsun ya. Bir lejyoner gibi yaşıyorsun." "Ne demek istiyorsun?" Roo'nun kafası karışmış gibiydi. "Burası bir lejyon kampı," dedi Natombi.

"Doğru," dedi Sho Pi. "Düzen, ilerleme şeklimiz, eğitimler, bunların hepsi leyjonda olan şeyler." Natombi, "Şu Calis'in, Yüzbaşımızın, çok zeki bir adam olduğunu düşünüyorum," dedi. Vurguyu artırmak için başına dokundu. "Yüzbaşı bizi hayatta kalmamız için eğitiyor. Bu dünyada Overn Lejyonu ile karşılaşıp da hayatta kalan ordu yoktur. Burada daha önce Kesh Lejyonu ile karşılaşmış bir ordu olmadığı için, birisiyle dövüştüğün zaman, onlarla daha önce hiç karşılaşmadıkları taktiklerle dövüşmek yararlıdır. Hayatta kalma şansını arttırır." Luis hançeriyle tırnaklarını temizliyordu. Hançeri havaya atarak, parmak ucunda dengeledi, ardından elinden kaymasına izin vererek sapından tutup yere sapladı. Hançerin sallanmasını izleyerek, "Ve bütün mesele de bu, değil mi dostlarım? Hayatta kalmak."

-15-
KÖY

Gözcü bağırdı. "Atlılar!"

Erik ve diğerleri görevlerini bırakıp silahlarını kuşandı. Bir hafta önce gelen Praji, Calis'in adamlarını, Khaipur'un düşüşünden kaçan birliklerin güneye yöneldiğine dair uyarmıştı. Şimdiye kadar iki kere savaşçı grupları geçmişti, ama Calis'in köylülerle konuştuktan sonra yapılmasını emrettiği istihkâmları gördükten sonra köyden uzak durmuşlardı.

Erik Yüzbaşı'nın bu köyü gerçekten savunmak niyetinde mi olduğundan, yoksa adamlarına sadece savaş sanatının başka bir yüzünü göstermek mi istediğinden emin değildi. Eskiden sıradan bir köyün durduğu yerde, artık hatırı sayılır bir istihkâm duruyordu. Köyün etrafına tam ölçek bir hendek kazılmıştı ve hendekten çıkarılan toprak kazık duvarların temelinde kullanılmıştı. Demir çerçeveli iki kapı, bir tanesi köyün kuzey ucuna, bir tanesi de güney ucuna olmak üzere, nehrin karşı kıyısından getirilen meşe ağaçlarından oyulmuş kapı dikmelerine sağlam bir şekilde tutturulmuştu. Erik menteşelerin, millerin ve metal şeritlerin dövülmesini denetlemişti.

Köy demirhanesi, son demirci öldüğünde yıllar önce terk edilmişti, ama eski ocak hâlâ sağlamdı. Demirci aletlerinin eksik olması yüzünden Erik atları nallayabilmek için yük arabasında taşıdıkları aletleri kullanmıştı. Yeterince zaman verilirse bu aletleri kullanarak diğer aletleri yapabilir ve sonunda demirhaneyi baştan aşağı yenileyebilirdi. Erik kapılara her baktığında gurur duyuyordu. Kapıları yıkmak için ciddi bir kuşatma makinesi gerekirdi. Etrafına göz gezdirerek, duvarların üstünden ateş edilirken her iki kapıya da birer birlik göndermek yerine, muhtemelen yakarak, kazık duvarları delmeye çalışacağını tercih edeceğini düşündü.

Zırhını giyerken omzunun üstünden arkasına göz attı ve Calis'in hemen arkasından gelen Foster ve de Loungville'i gördü. Köyün ortasına inşa edilmekte olan kuleden aşağı iniyorlardı. Devasa bir toprak yığınının üstüne inşa edilen bu kule bittiği zaman kilometrelerce ileriyi açık bir şekilde görmelerini sağlayacak ve önemli boyuttaki bir birliğin fark edilmeden yaklaşmasını önleyecekti. Erik ve Roo koşar adımlarla yerlerine gidip, sessizce ihtiyaçları olacak silahların ve malzemelerin yerlerinde olup olmadığını kontrol ettiler. Roo yarım düzine demir mızrak taşıyordu ve Erik, Ravensburg'den kaçtıklarından beridir arkadaşının ne kadar güçlenmiş olduğunu fark etti.

Bir an için annesini ve Rosalyn'i düşününce beklenmedik bir acı hissetti. Atlılar açık biçimde görüş alanına girince, düşüncelerinin uzaklaşmasına izin verdi.

Görünüşlerinden deneyimli asker oldukları belli olan en az otuz adamdan oluşan bir birlikti bu. Birliğin başında, gri sakalı göbeğine değen, orta yaşlı tıknaz bir adam vardı. İki adamına etrafından dolaşmalarını işaret ettiği istihkâma yaklaşınca yavaşladı. Duyulacak mesafeye gelir gelmez, "Selam istihkâm!" diye bağırdı.

Calis duvarın üstünden, "Kimsiniz?" diye bağırdı.

"Bilbari'nin ordusu, Khaipur'dan geliyoruz" ve etrafına göz gezdirerek, "ya da geriye ne kaldıysa," diye ekledi.

Gönderdiği iki asker geri geldi ve Erik, liderlerini buranın basit bir barikat değil, kapalı bir istihkâm olduğu konusunda bilgilendirdiklerini tahmin etti. Calis, "Komuta kimde?" diye bağırdı. "Bilbari'yi tanıyorum. Sen o değilsin."

Lider bir kez daha etrafına baktı. "Sanırım bende. Bilbari duvarda öldü," tükürüp bir işaret yaptı, "bize de, düşüşten sonra kaçmak için bir gün süresi verildi. Adım Zila."

Praji Calis'in yanına geldi ve Erik, "Onları tanıyorum," dediğini duydu. "Katliam için oldukça iyi bir gruplar, ama hiçbiriyle yatağımı paylaşmak istemem. Kampın huzuruna az çok saygı göstereceklerdir."

"Size kampın güvenliğini verebilirim," dedi Calis.

"Ne kadarlığına?"

"İki gün," diye yanıtladı Calis.

"Yeterince makul." Ardından Zila güldü. "Fazla bile. Komuta kimde?" "Bende. Calis."

"Calis'in Kızıl Kartalları mı?" diye sordu Zila atından inerken. "Evet."

"Hamsa'da öldüğünü duymuştum," dedi adam, Calis kapıların açılmasını işaret ederken.

Erik ve diğerleri beklerken, Foster yanlarına gelip, "Rahat, ama tetikte olun," dedi. "Bunlar, kampın güvenliği vaat edilen ama içeri girer girmez fikirlerini değiştiren ilk kişiler olmayacaklar." Birlik köye girdiği zaman bütün bu ihanet düşünceleri yok oldu. Adamlar çok yorgundu. Erik birkaç atın yaralı ve hepsinin de yürümekten ayaklarının şişmiş olduğunu fark etti. İki günlük dinlenme bile, bu atların çoğunun sağlıklarına kavuşması için yeterli değildi.

Erik Zila'nın homurdandığını, boğazını temizlediğini ve tükürdüğünü duydu. "Kahrolası toz," dedi adam. "Duman daha da kötüydü. Alevler bütün ufku kaplıyordu." Calis'in birliğindeki adamlara baktı. "Dumandan uzak durmakla iyi yapmışsınız." Atını göstererek, "Birliğinizde bir demirci var mı?" diye sordu.

Calis, kılıcını ve kalkanını Roo'ya veren Erik'i işaret etti. "Bunları benim için bir kenara koy, olur mu?"

Roo'nun yanıtı kabaydı, ama silahları aldı ve çadıra doğru yöneldi. Erik, "Yolda bir yerlerde nalı fırladı," diyen Zila'nın yanına gitti. "Topallamıyor, ama yakında başlar."

Zila'nın haklı olduğunu anlaması için Erik'in ata sadece şöyle bir bakması yeterliydi. Atın bacağını tutup kaldırınca, toynağın içinin kanla kaplı olduğunu gördü. "Temizleyip tedavi edeceğim. Yeni bir nalla iyileşir, tabii onu çok fazla zorlamazsan."

"Hah!" dedi Zila. Calis'e dönüp, "Otuz binden fazla adamdan oluşan bir ordu bu tarafa geliyor," dedi. "Kıçımıza tekmeyi bastılar. Birileri çok geç olmadan buranın kuzeyinde bir randevu organize etmezse, biz bu tarafa gelen yüz ya da daha fazla birlikten sadece ilki oluruz ve o heriflerin çoğu kertenkeleler tarafından katledildikleri için son derece keyifsizler-" Calis, "Kertenkeleler mi?" dedi.

Zila başını salladı. "İçki içerken anlatırım."

Calis Erik'e yeni gelenlerin atlarıyla ilgilenmesini emretti ve Erik Zila'nın atını çekerek götürürken en yakındaki adamlara diğer atları getirmelerini işaret etti. Hayvan topallıyordu ve yedek atları tuttukları ağıla gidene kadar, Erik hayvanın bir, en fazla iki gün işe yaramayacağından emin oldu.

Yeni gelenler, hayvanlarıyla Calis'in adamlarının ilgilenmesinden memnun olanlar ve hayvanlarının iyi bakıldığından emin olmak için onları takip etmekte ısrarlı olanlar şeklinde iki eşit parçaya ayrılmıştı; Erik, yanlarında gelenlerin en iyi bineklere sahip olanlar olmasına şaşırmamıştı. Yaşadıkları zorluklara rağmen, bu atlar en sağlıklılarıydı ve iyice dinlendikten sonra kendilerine gelebilirlerdi. Diğerleri taş çatlasa sıradan bir gruptu ve Erik kısa bir süre içinde Zila'nın atı hariç, diğerlerinin binicilerini taşıyamayacağından şüpheleniyordu.

Erik her atı tek tek incelemiş ve hangisinin tedaviye değeceğine ve hangisinin bugün öldürülmesinin daha iyi olacağına dair aklında bir

liste yapmıştı. Calis'in birliğindeki daha tecrübeli binicilerden ikisine akıl danıştıktan sonra, hiç kimse itiraz etmedi.

Uzaklaşırken, yeni gelenlerden biri yaklaştı. "Sen. Adın ne?"

"Erik." Durdu ve yeni gelenin ne söyleyeceğini duymak için bekledi.

Adam sesini alçaltarak, "Benimki Rian," dedi. "Atlardan anlıyorsun." Güneşten kızarmış ve yol tozuyla kaplı basık bir yüzü olan iriyarı bir adamdı. Gözleri siyah, saçları da kızılımsı kahverengiydi. Sakallarında griler vardı. Hareketleri rahattı ve bir eli dalgın dalgın uzun kılıcının kabzasında duruyordu.

Erik başını salladı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Başka bir at kullanabilirim. Bir hafta binmezsem, benimki iyileşecektir. Sence Yüzbaşınız bana bir at satar mı?" "Sorarım," dedi Erik ve yürümeye başladı.

Rian nazikçe koluna dokunarak onu durdurdu. "Zila oldukça iyi bir savaşçıdır," diye fısıldadı, "ama yüzbaşılığa uygun değil. Raj ile çalışmak için Maharta'ya gidiyoruz. Kuzeydeki o güruhun Lanada'yı aşması önümüzdeki yılın çoğunu alır."

Başka kimsenin dinleyip dinlemediğini görmek için etrafına bakındı. "Yüzbaşınız istihkâm yapma işini iyi biliyor gibi gözüküyor ve kiralık askerlerden çok bir garnizona benziyorsunuz."

Calis'in birliğindeki her adam casuslara karşı uyarılmıştı, bu yüzden de Erik düşünmeksizin yanıt verdi. "Ben sadece emirleri uyguluyorum. Yüzbaşı Calis buradaki her adamın en az bir kere hayatını kurtardı, bu yüzden onu sorgulamıyorum." "Sence bir adam için daha yeri var mıdır?"

"Sorarım. Ama Maharta'ya gittiğinizi sanıyordum?"

"Khaipur'da aldığımız yenilgiden sonra, bir ya da iki yıl dinlenip beklememizin iyi olacağını düşünüyor olabilirsin, ama doğrusunu söylemek gerekirse ganimet yoksa ben çabuk sıkılırım." "Ona bunu da söylerim," dedi Erik, adamı atlarla baş başa bırakarak.

Köyü geçerken köylülerden birkaçı başlarıyla selam verdi. Artık Calis'in adamlarından korkmuyorlardı, ama köylüler, etrafta altınları olduğu kadar kendilerini korumak için kılıçların olmasından memnun olanlar ve istihkâmın istenmeyen dikkatleri çekeceğinden korkanlar olarak ikiye ayrılmıştı. Köy yıllardır düzenli olarak yağmalanıyordu ve köylülerin zamanla geliştirdikleri yakındaki tepelere kaçma yöntemleri vardı. Eğer herhangi bir ön uyarı olursa kayıpları çok az olurdu. Ama yoldaki bu istihkâm, hem bir koruyucu, hem de bir tuzaktı.

Birisi ona seslenince Erik etrafına baktı ve ondan hoşlanan, on dört yaşındaki Embrisa'yı gördü. En çarpıcı özelliği açık mavi gözleri olan, iri kemikli hoş bir kızdı, ama Erik, muhtemelen üç ya da dört çocuk ve onu şafaktan alacakaranlığa kadar çalıştıran bir koca yüzünden otuzuna gelmeden yaşlanacağını biliyordu. Kasabada doğmuş biri olarak Erik, bu köye gelene kadar gerçek yoksulluk ve çok çalışmanın ne olduğuna dair çok az şey bildiğini fark etmişti.

Kızı çabucak selamladıktan sonra izin isteyerek han olarak hizmet gören büyük çadıra yöneldi. İçinde kaba ahşap banklar ve masalar olan çadır, kabaca yapılmış kulübesinin yanına tahta bir bahçe kafesi inşa etmek için Calis'in adamlarına düşük kaliteli şarap ve bira servisi yaparak elde ettiği kazançları kullanmış olan Shabo adındaki girişimci bir çiftçi tarafından yapılmıştı. Erik eğer burada yeterince uzun süre kalırlarsa, Shabo'nun küçük girişimini geliştirmek için kazancını kullanmaya devam ederek tam bir hancı olacağını düşünüyordu. Son yeniliği, yapının bir kenarını kaplayan bardan karşıya servis yapabilmek için kulübeye ikinci bir kapı açmak olmuştu. Bu bölgelerde kışın ne kadar soğuk geçtiğine dair bir fikri olmamasına rağmen, kulübenin kışın çok soğuk olabileceğini düşünüyordu.

Calis, Zila ve birkaç kişi bir masada oturuyordu. Zila’nın birliğindeki diğer adamlar oldukça içmiş ve gerçekten çok yorgun gözüküyorlardı. Praji de Calis'in yanındaydı ve Zila'nın söylediği şeye başını sallıyordu. "Otuz yıldır dövüşüyorum, ama hayatımda hiç bunun gibi bir şey görmemiştim." Maşrapasını kafasına dikti ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Calis, "Bineklerin yarısının ya bir ay dinlenmesi, ya da öldürülmeleri gerekiyor," diyen Erik'e bakıp bir kaşını kaldırdı. "Geri kalanlar bir hafta dinlenirse yola çıkmaya hazır olur."

Calis başını salladı. Zila, "Fazla paramız yok, ama eğer satarsan senden birkaç tane at alırız," dedi.

"Ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Calis.

"Maharta'ya gideceğiz. Raj, Lanada'nın Rahip-Kralı'nın yeşil derililer ve ordusuna karşı savunmasına yardım etmek için Kraliyet Ölümsüzleri'ni gönderiyor. Bu da, Rahip-Kral'ın savaş fillerinin ve şu uyuşturucu delisi manyaklarını değişiklik olsun diye aynı tarafta olması anlamına geliyor." Praji, "İki eski düşman aynı amaç için birleştiğine göre durum çok kötü olmalı," dedi.

Zila içkisinin tazelenmesini işaret etti ve Shabo aceleyle yeni bir içki getirdi. "Evet, ama bu aynı zamanda, kendi şehrinin çevresinde huzuru korumak için Raj’ın daha çok savaşçıya ihtiyacı olacağı anlamına geliyor, bu yüzden bizim için iş olacak. Yaşadıklarımızdan sonra birkaç yılımı çiftçilerin arasındaki düzeni sağlayarak geçirebilirim." Praji ile Calis'e baktı. "Hamsa'da olduğunuzu söylüyordunuz, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı ikisi de.

"Khaipur ondan on kat daha kötüydü. Bu savaş başlamadan önce, biz de sizler gibiydik, Khaipur ve Buluşma Yeri arasında ticaretimizi yapan," Erik, doğu otlaklarının göçebeleriyle ticaret yapmak için

bozkırların sınırına giden Jeshandi atlılarının ve diğer kabilelerin yıllık buluşmasından bahsettiğini biliyordu, "ya da Vedra'nın orta bölgelerinde çalışan paralı asker birliğiydik. Bir keresinde, Djams Ovası'ndan Satpura Nehri'ndeki Palamds'a kadar bir kervana bile eşlik etmiştik."

Kafasını iki yana salladı. "Ama bu savaş, gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Kilbar'ın düşüşünden sonra anlaşma yaptık. Sağ kalanlardan, kötü olduğunu bilecek kadar çok şey duymuştum, ama hiçbir şey bizi Khaipur'da olanlara hazırlayamazdı." Sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi durdu. "Bilbari bizi ileri karakollara mesaj taşımamız için işe almıştı. Khaipur Rajı, geçit resminde güzel gözüken şu sevimli, küçük ordulardan birine sahipti, ama ordusunu eğitmek ve onlardan gerçek savaşçılar çıkarmak için birkaç tane anne katili kiralarken, istilacıları yavaşlatacak deneyimli askerlere ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Yoldaşlarım ve ben Jeshandi değiliz, ama iş için yeterince iyi at sürüp dövüştük.

"Anlaşma yapmamızdan bir ay sonra, istilacılarla ilk defa karşılaştık. Sizinkine çok benzeyen bir birlik -yaklaşık altmış deneyimli savaşçı- üzerimize gelip ileri kolumuzla çarpıştı, ardından çok fazla zarar görmeden ya da vermeden geri çekildiler. Düşmanla karşılaşmamızı rapor ettik ve bir sonraki saldırıyı beklemeye başladık.

"Bir gün uyandığımızda, gökyüzü kuzeybatıya doğru kahverengi bir tozla kaplıydı. Bir hafta sonra, görüş alanımıza on bin adam ve at girdi."

Zila acı bir kahkaha attı. "Yaşlı Bilbari tam anlamıyla altını pisletti ve o gün pantolonu kahverengi olan tek kişi o değildi. Bunun kadar sağlam olmayan bir istihkâmda belki iki yüz kişiydik ve kaçma kararı almamız yalnızca bir dakika sürdü.

"Biz şehir duvarlarına ulaşana kadar, şehrin kuzeyindeki ve doğusundaki bütün birlikler de içeri yönelmişti. Şehir

duvarındakinden başka dövüş olmadı. Ardından, o günden sonra sadece üzerimize geldiler."

Tek tek çadırdakilerin yüzlerine baktı, şu anda bütün gözler onun üstündeydi ve herkes dikkatle onu dinliyordu. "Adamlardan bazıları ellerinden gelenin en iyisini yaptı ve kuşatmanın üçüncü ayında, Rafın o sevimli ev-muhafızları hayatımda gördüğüm en çetin gruba dönüşmüştü. Ve kendi şehirleri için dövüştüklerinden dolayı bizden daha hevesliydiler."

Sessizleşti. Calis uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda, "Ne zaman teslim olmanızı istediler?" diye sordu.

Zila huzursuz gözüküyordu. "Her şeyin dağılmasına sebep olan şey buydu."

Erik kampta duyduklarından, paralı askerlerin davranışlarının uzlaşma ve gelenekle yönlendirildiğini biliyordu. Zila'nın hal ve hareketleri olağandışı bir şey olduğunu düşündürüyordu. Sonunda Calis, "Ne oldu?" diye sordu.

"Teslim olmamızı istemediler. Oklarımızın menzilinin hemen dışına kadar gelip kazmaya başladılar ve kuşatma hendeklerini kazıp makinelerini hazırladılar. Bir hafta boyunca gerçek bir çatışma olmadı, sadece duvarlardan birkaç atış yapıldı. Raj, hayatında tören kılıcından başka bir şey tutmamış bir insan için oldukça cesur biriydi ve ordusunun başında kaldı..." Zila gözlerini kapadı. Elleriyle suratını gizledi ve Erik bir an için ağladığını düşündü. Ellerini yüzünden çektiği zaman, gözyaşı yerine bastırılmış öfke gördü.

"O kertenkeleler duvarlarının altında at koştururken, aptal piç, başında tanrıların üç kere kahrettiği altın tacı ve elinde makamını gösteren tavus kuşu yelpazesini tutarak orada durdu. Onlara gitmelerini emretti." Calis, "Başka ne oldu?" diye sordu.

"Bunun, ticaret rotalarını kontrol etmek ya da Maharta Rajı ya da Lanada'nın Rahip-Kralı ile bir onur meselesini halletmek üzere

yapılan bir ova savaşı olmadığını anlayamadı. Sarayına doluşup karısını ve çocuklarını gözlerinin önünde doğramaya başladıklarında bile anlamadı..." Zila gözlerini kapayıp, "Onu kendi sarayının önünde kazığa oturttukları zaman bile anladığını zannetmiyorum," diye fısıldadı.

"Kazığa mı oturttular?" dedi Erik aniden.

Calis kısa bir süre ona baktıktan sonra, "Bize anlatmadığın ne var?" diye sordu.

"Ah, bu tatsız bir konu," dedi Zila. "Ve bunu tekrar ederek ölünün hakkında kötü konuşmuş oluyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendi hakkımda da..."

"Kampın güvenliğiyle korunuyorsun," diye hatırlattı Praji, çirkin suratı uğursuz bir kuşkuyla daha da çirkinleşmişti. "Taraf mı değiştirdin?"

Zila başını salladı. "Yüzbaşım ve diğerleri... " Hikâyeye dalıp gitmiş gibi gözüküyordu. "Yeterince parası olan kurnaz bir adam için, kuşatma altındaki bir şehre girip çıkmanın yolları olduğunu biliyorsunuz. Kertenkeleler teslim olmamızı istemedi. Defalarca saldırdılar. Onlarla birlikte savaşan adamlar daha önce karşılaştıklarımdan daha kötüydü ve zamanında bazı kötü kalpli katillerle karşılaşmıştım. Ama kertenkeleler..." içkisin den büyük bir yudum aldı. "İki buçuk, üç metre boyundaydılar ve iki adam genişliğinde omuzları vardı. Kılıçlarının bir darbesi güçlü bir adamın kalkanını parçalayabilir ya da kolunu omzuna kadar uyuşturabilirdi. Ve korkusuzlar. Duvar delinene kadar onlar saldırmadı." Kafasını iki yana salladı. "Biz duvarı terk edip onlara verene kadar.

"Yüzbaşımı ve diğerlerinden bazılarını bulan bir aracı gönderdiler. O aracı bize, resmi ateşkes teklifi olmayacağını ve savaş bittikten sonra şehirdekilerin kılıçtan geçirileceğini söyledi. Duvarları terk edip kenara çekilenlerin yağmaya katılmakta serbest olacağını söyledi."

Praji yavaşça ayağa kalkarken adama saldırmaya hazır görünüyordu. Uzun, uğursuz bir süre dik dik Zila'ya baktı, ardından yere tükürdü ve çıkıp gitti. Calis adamı kınamaktan çok gerçeklerle daha fazla ilgileniyor gibiydi. "Başka?"

"Yüzbaşılar teklifi bize iletti. Yenildiğimizi biliyorduk. Biz gittikçe zayıflarken, onları desteklemek için nehirden her gün daha fazla adam ve erzak geliyordu. Birisi bir tahıl ambarını ateşe verdi,"

Erik olanları tahmin edince irkildi; havaya karışan tahıl tozunun bir kıvılcımla patlayabileceğini biliyordu; Ravensburg yakınındaki tahıl ambarlarında ve değirmenlerinde ateşe izin verilmeyişinin sebebi buydu, "patlama evlerin bir blokuyla birlikte tahıl stokunun yarısını yok etti. Başka birisi, sarayın yanında tutulan yüklü bir miktar şarabı zehirledi ve en azından yirmi adam karınlarını tutup bağıra bağıra öldü." Gözlerini kapadı ve bu kez yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Ve kahrolası büyücüleri. Raj kendi büyücülerini kiralamıştı ve bazıları iyiydi. Yaralıları ve hastalananları iyileştiren birkaç rahip de vardı. Ama kertenkele büyücüler daha güçlüydü. Savaş sırasında garip sesler geliyordu ve savaş ne kadar iyi giderse gitsin insan korkuya kapılıyordu. Lağımlardan güpegündüz sıçanlar çıkıyor ve bileklerinizi ısırıp bacaklarınıza tırmanıyorlardı. Öylesine yoğun tatarcık ve karasinek bulutları vardı ki, nefes alırken içinize çekiyordunuz ya da ağzınız açıksa yutuyordunuz.

"Taze ekmek fırından çıkarıldıktan hemen sonra küfleniyordu ve ineğin altındaki kovada duran süt ekşiyordu. Ve kertenkeleler her gün hendeklerini kazıp kuşatma makinelerini getiriyordu ve şehri dövmeye devam ediyorlardı."

Zila etrafındaki yüzlere baktı. "Benim yerimde olsaydınız farklı mı davranırdınız bilmiyorum, ama hiç zannetmiyorum." Ses tonunda küstah bir hava seziliyordu. "Yüzbaşım gelip bize neler olduğunu anlattı. Bize yalan söylemeyeceğini biliyorduk. Korkak olmadığını biliyorduk." Suçlarcasına Calis'e, "Onu tanıdığını söylüyordun," dedi.

Calis başını salladı. "Korkak değildi."

"Anlaşmayı bozan kertenkelelerdi. Savaşın kurallarını değiştirdiler. Bize seçim şansı vermediler." "Nasıl kaçtınız?" diye sordu arkadan birisi ve Erik dönünce, hikâye sırasında bir ara yanlarına gelmiş olan de Loungville'i gördü.

"Kertenkele casusun söylediği bir şey Yüzbaşımı rahatsız etmişti. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama Raj'ı halkının önünde kazığa oturtup, hayatta kalan herkese ya eski hükümdarlarının yanında kazığa oturtulacaklarını, ya da onlara hizmet edeceklerini söyledikleri zaman olduğunu biliyorum."

"Bölgeyi terk etmeniz için bir günlük süre verilmedi mi?" diye sordu Foster, de Loungville'in arkasından ve Erik, Zila'yı daha iyi görebilmeleri için yana çekildi.

"Teçhizatlarımızı toplayacak yeterli vaktimiz yoktu! Ama Bilbari bir şeylerin peşinde olduklarını biliyordu ve bizi güneydeki en küçük kapıda topladı. Dışarı dövüşerek çıktık ve peşimizden birilerini göndermek için çok meşguldüler. Yüzbaşımız orada öldü, aldatıldığımız şehirden bizi çıkarırken." Calis, "Bu Yüzbaşınızın seçimiydi," dedi.

Zila, "Eğer size anlatsaydım yalancı olacaktım," dedi. "Biz paralı askeriz ve her adamın Bilbari ile bir anlaşması vardı. Paralı askerlerin yaptığı gibi oylama yaptık." "Oylamayı nasıl yaptınız?" diye sordu de Loungville. "Fark eder mi?"

"Fark eder kahrolası," diye karşılık verdi çavuş. Suratı bir öfke maskesine dönüşmüştü. "Taraf değiştirmek bir insanın yapabileceği en aşağılık şeydir." Zila, "Herkes gitmekten yana oy kullandı," dedi.

Calis, "Öbür gün güneş doğana kadar kampın güvenliğinde olacaksınız," dedi. "Ondan sonra sizi burada görmek istemiyorum."

Kalktı ve büyük çadırdan ayrılırken Erik arkasından seğirtti. "Yüzbaşı!"

Calis durdu ve Erik yarı elf yüzünde okuduğu öfke karşısında şok oldu. "Ne var?"

"Atlarından bazılarının dinlenmesi gerekiyor. Eğer dinlenmezlerse, birkaç gün içerisinde işleri biter."

"Bu, Zila ile arkadaşlarının sorunu."

"Yüzbaşı, Zila ve adamlarına bir çivi bile vermem. Ben atları düşünüyorum."

Calis Erik'e baktıktan sonra, "Atları elinden geldiği kadar tedavi et, ama onlar için özel bir şey yapma. Saman ve su, onlara vereceğimiz tek şey bu. Köylülerden ne aldıkları onları ilgilendirir." "Onu alıp almayacağımızı öğrenmek isteyen Rian adında bir adam var. Maharta'da aylaklık etmek istemediğini söylüyor."

Calis bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda, "Eğer o döneklerden biri öbür gün güneş doğduğunda ortalarda olursa, öldürülecek."

Erik başını salladı ve yedek atların yanına döndü. Rian’ın orada olduğunu gördü ve "Yüzbaşım yerimizin olmadığını söylüyor," dedi.

Adamın yüz ifadesi değişti ve Erik bir an adamın yalvarmaya başlayacağını düşündü, ama adam sonunda, "Pekâlâ," dedi. "At satacak mısınız?"

Erik, "Seni burada tuttuğum için yüzbaşının bana teşekkür edeceğini sanmıyorum," dedi. Sesini alçaltarak, "Altının sende kalsın," dedi. "Şuradaki güderi atı al." Atı gösterdi. "Akıllı bir hayvan ve ayağı daha yeni iyileşti. Ama seni iki gün içinde buradan çıkartacak kadar iyi."

Rian adındaki adam, "O kadar uzun süre bekleyeceğimi zannetmiyorum," dedi. "Yüzbaşım öldü ve onunla birlikte Bilbari'nin

ordusu da. Haberler oraya ulaşmadan önce kalacak bir yer bulmak için güneye yöneleceğim. İnsan bir kere dönek damgasını yedi mi, bir daha kimse ona güvenmez."

Erik başını salladı. "Zila başka seçeneğinizin olmadığını söyledi." Rian tükürdü. "İnsanın her zaman bir seçeneği vardır. Bazen bu şerefinle ölmek ya da şerefsiz olarak yaşamaktır, ama her zaman seçim şansın vardır. O sevimli Raj erkek adamdı. Hayatında bir gün bile dövüşmemiş olabilirdi, ama iş teslim olmaya gelince duvarın üstünden tükürdü. Kazığa oturttukları zaman bir bebek gibi ağladı ve kazık bağırsaklarından yukarı çıkarken, kıçı kırık bir köpek gibi uludu. Ama kendi dışkısının ve kanının aktığı kazıkta asılı dururken bile asla merhamet dilenmedi ve eğer Khali-shi'nin," insanların hayatlarını yargılayan Ölüm Tanrıçası'nın yerel adını kullanmıştı, "içinde biraz iyilik varsa, ona Çark'ta bir şans daha verir."

Erik, "Zila size hiç teslim olma şansı tanınmadığını söyledi," dedi.

"Zila yalancı bir bok çuvalıdır. Onbaşımızdı ve yüzbaşıyla çavuş ölünce kendini yüzbaşı zannetti.

Şu ana kadar kimsenin onu öldürmemiş olmasının sebebi, hepimizin çok yorgun olmasıydı." "Benimle gel," dedi Erik.

Rian'ı Calis'in ofis ve yatak odası olarak kullandığı kulübeye götürdü ve Yüzbaşı'ya seslendi. Calis dışarı çıkıp Rian'a, ardından da Erik'e baktı. "Ne var?"

"Bu adamı dinlemeniz gerektiğini düşündüm," dedi Erik. Rian'a dönerek, "Teslim olma teklifini anlatmaya ne dersin?" diye sordu.

Rian omuzlarını silkti. "Raj kertenkelelere, onlara şehrin kapılarını açmaktansa cehennemde yanacağını söyledi. Ama şehri terk etmek isteyen yüzbaşılara gitme şansı tanıdı; ödeme yapmadan tabii ki." Rian iç geçirdi. "Eğer Bilbari'yi tanıyorduysanız, açgözlü sıpa evladının teki olduğunu biliyorsunuzdur. Kalmak için prim aldı, ardından da şehre ihanet edip, yağmaya katılmak için kertenkelelerle

bir anlaşma yaptı." Kafasını iki yana salladı. "Ama bu bir aldatmacaydı. Yangınlar ve yağma başlar başlamaz, paralı asker birlikleri birer birer avlandılar. Karşı koyanlar öldürüldü ve teslim olanlara bağlılık yemini ya da kazığa oturtulma seçeneği verildi. Bir günlük süre yok, silahlan bırakıp gitmek yok, hiçbir şey yok. Hizmet et ya da öl. Birkaçımız kaçmayı başardı."

Calis kafasını iki yana salladı. "Yeminine nasıl ihanet edebildin?"

"Asla etmedim," dedi Rian, Erik'in şimdiye kadar gördüğü duygu belirtisine en yakın ifadeyle. Calis'in gözlerinin içine bakıp, "Asla etmedim," diye tekrarladı. "Biz, silah arkadaşı olarak yemin etmiş, ömür boyu asker olan düzenli bir birliğiz. Oylama yaptık ve kalıp dövüşmek isteyenler kaybeden tarafta yer aldı. Ama Raj'in altınını almadan çok önce birbirimize ettiğimiz bir yemin vardı ve eğer inatçılığımdan dolayı bir kardeşi geride bıraktıysam tanrılar beni kahretsin."

"Öyleyse neden bize katılmak istiyorsun?"

"Çünkü Bilbari öldü ve kardeşliğimiz dağıldı." Gerçekten üzgün görünüyordu. "Bilbari'yi tanıyorduysan, adamlarıyla kendi yöntemleriyle ilgilendiğini de biliyorsundur. Bazılarımız on, on beş yıldır onunla beraberdik Yüzbaşı. Hiç kimsenin babası değildi, ama herkesin ağabeyiydi. Ve içimizden birisine zarar veren ilk insanı öldürürdü. On beş yaşımdan beri kılıcımı satıyorum ve o birlik bildiğim tek aileydi. Ama artık ölü bir aile. Khaipur'dan sonra, kimse bize iş vermez ve bu da haydut olmak ya da açlıktan ölmek anlamına geliyor." "Ne yapacaksın?" diye sordu Calis.

"Bu gece buradan ayrılıp güneye gitmek istiyorum. Beni kiralayacak başka bir birlik ya da muhafıza ihtiyacı olan bir tüccar bulacağım." Düşünceli bir ifadeyle bir süre kuzeye baktı. "Ama orada olanlara bakılırsa, herhangi birimiz herhangi bir yerde huzurlu bir hayat bulabilir miyiz bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir savaş görmemiştim. Dumanı gördünüz mü Yüzbaşı?" Calis başını salladı.

"Geçerlerken şehri yaktılar. Sağda solda çıkan bir yangından bahsetmiyorum, bütün şehirden bahsediyorum. Canımızı kurtarmak için kaçmadan önce güneydeki bir tepenin üstünden gördük." Sanki başka birisinin duymasından korkuyormuş gibi sesini alçalttı. "Alevler bir uçtan diğerine uzanıyordu ve duman o kadar yükseğe çıkmıştı ki düzleşip büyük bir çadır gibi bulutların arasına yayılmıştı. Gökyüzünden günlerce kurum yağdı. Kapıların önünde omuz omuza duran yirmi, otuz bin asker bağırıp gülerek, ilahi ve şarkı söyleyerek amaçlarına hizmet etmeyecek olanları öldürüyordu. Ve onu gördüm."

"Kimi?" diye sordu Calis ani bir ilgiyle.

"Bazıları ona Zümrüt Kraliçe diyor. Uzaktaydı. Yüzünü göremedim, ama o kahrolası büyük atlarının üstünde ilerleyen bir bölük kertenkele ve daha önce gördüklerimden daha büyük bir tahtırevan gördüm ve tahtırevanın üstünde büyük altın bir taht vardı ve o kadın uzun cüppeler içinde orada oturuyordu. Boynundaki ve bileklerindeki zümrütlerin yeşil parıltısını görebiliyordunuz ve zümrütlerden oluşan bir taç takıyordu. Ve o geçerken kertenkeleler tıslayıp ilahiler söyleyerek deliye döndü ve uzun bir süredir onlarla beraber olan adamlardan bazıları bile başlarını eğip selam verdiler."

"Yardımcı oldun," dedi Calis. "Dinç bir at ve ihtiyacın olan yiyeceği al ve günbatımındaki muhafız değişiminde buradan git." Rian selam verip ayrıldı.

Erik gitmek için dönünce Calis, "Duyduklarını kendine sakla," dedi. Erik başını salladı. Ardından, "Yüzbaşı, atlar?" dedi.

Calis kafasını iki yana salladı. "Pekâlâ. Elinden geleni yap, ama bu kendi atlarımızla ilgilenmemizi etkilemesin. Yerine koyamayacağın... kolayca koyamayacağın ilaçları kullanmak yok." Erik tam teşekkür etmek üzereyken, Calis dönüp kulübesine girdi. Bir an sonra atların yanına gidiyordu; yapılacak çok iş vardı ve eğer harikalar yaratmazsa, iki gün içinde Zila'nın arkadaşlarından bazıları yayan gidiyor olacaktı. "Erik!"

Erik kafasını kaldırıp bakınca, bir atın bacağını incelediği ağılın hemen dışında dikilen Embrisa'yı gördü ve "Merhaba," dedi.

Kız çekinerek, "Bu akşam yemeğe gelebilir misin?" diye sordu.

Erik gülümsedi. Kız Erik'in, annesi ve babasıyla tanışabilmesi için bunu daha önce iki kere sormuştu. Erik'in zaten pazarda onlarla karşılaşmış ve göz aşinalığı olmasına rağmen, kız resmi bir tanışma istiyordu. Erik'in ona kur yapması gerektiğine karar vermiş olduğu gittikçe belli oluyordu ve ilgi gösterilmek Erik'in hem gururunu okşuyor, hem de onu rahatsız ediyordu.

Ravensburg'de iki yıl sonra evlenecek çağa gelmiş olacaktı, ama burası Ravensburg değildi.

Buradaki insanlar çok daha fakirdi ve çocuklar üç yaşına girdikleri zaman, ürün hasat edilirken saplardan düşen taneleri toplayacak, altı ya da yedi yaşında da ağır işlere yardım edecek işgücü anlamına geliyordu. Çocuklar on iki yaşında erkek, on beş yaşında da baba oluyordu.

Çitlere doğru yürüdü ve tırmanıp kızın yanına atladı. "Buraya gel," dedi yavaşça. Kız yanına geldi ve Erik yere bakarak elini kızın omzuna koydu. Sesini alçak tutarak, "Senden çok hoşlanıyorum," dedi. "Tanıştığım en tatlı kızsın, ama yakında buradan gideceğim."

"Kalabilirsin," dedi kız çabucak. "Sadece bir paralı askersin. Birliğinden ayrılabilirsin. Bir demirci burada önemli bir adam olabilir ve çabucak bir lider olursun."

Erik aniden bu kızın sevimli olmasının yanı sıra kurnaz da olduğunu fark etti. Birlikte burada kalıp bir iş kurabilecek ve zengin olabilecek -en azından köy standartlarına göre- en olası adamı bulmuştu.

"Burada seninle ilgilenen-" diye başladı Erik.

"Hayır," dedi kız, yarı kızgın, yarı utangaç bir şekilde. "Çoğu ya evli, ya da çok genç. Savaşlar yüzünden kızların sayısı erkeklerden daha fazla."

Erik başını salladı. Kendi birliğinde, idama mahkûm adamlar olmalarına rağmen, bir asker ya da bir haydut olarak şanslarını denemek için evden ayrılmış eski bir çiftçinin oğlu olan birden fazla adam vardı.

Aniden yanlarına Roo'nun gelmekte olduğunu gördü. Erik, duymamış gibi davranmasına rağmen, Roo'nun bütün konuşmayı duyduğunu biliyordu. "Embrisa!" dedi Roo. "Burada olduğunu görmemiştim. Nasılsın?"

"İyiyim," dedi kız, bakışlarını yere çevirerek; hırçın ses tonu iyi olmadığını gösteriyordu.

Sanki ters giden hiçbir şey yokmuş gibi Roo, "Bugün Henrik ile konuştun mu?" diye sordu. Erik Roo'nun kimden bahsettiğini biliyordu; başka bir gruptaki, Ravensburg'den çok uzak olmayan bir köyden gelen, ama yolculukları sırasında ancak bir düzine kelime konuşmuş olduğu genç bir adam.

"Hayır, bugün konuşmadım," diye karşılık verdi Erik, Roo'nun nereye varmak istediğini merak ederek. Roo sesini alçaltarak, "İşimizi bitirdikten sonra buraya dönebileceğini söylüyor. Burayı sevdiğini ve buraya yerleşip," Embrisa'ya baktı, "kendine bir eş bulup bir değirmen açabileceğini söylüyor." Embrisa'nın gözleri büyüdü. "Değirmenci miymiş?" "Babası değirmenciymiş, ya da o öyle söylüyor."

Embrisa, "Şey, gitmeliyim," dedi. "Akşam yemeğine gelemeyeceğin için üzgünüm Erik." Kız gittikten sonra Erik, "Teşekkürler," dedi.

"Biraz ilerideydim ve olanları duydum," dedi Roo sırıtarak. "Burada bir demirciden daha fazla para kazanacak tek kişinin bir değirmenci

olduğunu tahmin ettim, bu yüzden de aklıma genç arkadaşını başka bir hedefe yönlendirmek geldi."

Erik, "Henrik gerçekten kalmayı düşünüyor mu, yoksa yalnızca çocuğun başına iş mi açıyorsun?" "Şey, kızın büyük göğüslü ve sıkı genç bir kıçı olan sırnaşık bir kız olduğu göz önüne alınınca, başına ne kadar iş açtığımı bilmiyorum. Değirmencinin oğlu olan arkadaşımızı ağına düşürüp düşüremeyeceğini kim bilebilir? Aralarında gerçek bir aşk başlayabilir ve yarın gerçekten kalmayı düşünebilir."

Erik kafasını iki yana salladı. "Ya da babasından saklanır."

"Belki, ama babası Embrisa'yı yalnız bırakıp annesi ve kardeşleriyle birlikte nehrin aşağısına gittiği için, kızın sana bir tuzak kurduğundan şüphelendim." Kızın gittiği yöne doğru baktı. "Yine de bir gece geçirmek için hoş birisi olabilirdi sanırım."

"Kız daha on beş yaşında bile değil Roo," dedi Erik.

"Buralarda, bu anne olmak için yeterli," dedi Roo. "Zaten kızın ikinizden birini yatağa atmasının bir yararı olmayacaktı, çünkü Yüzbaşı hiçbirimizin birlikten ayrılmasına izin vermez." "Doğru," dedi Erik. "Ayrıca, iki gün içinde ayrılıyoruz." "Ne?"

"On dakika önce, güneyden mesaj getiren atlılar geldi. İki gün içinde aramıza yeni adamlar katılacak ve hep beraber kuzeye gideceğiz."

"O halde işe koyulsam iyi olur," dedi Erik. "Zila'nın adamlarıyla olan şu at işini düzenlemeliyim.

Sanırım bir düzine atı burada bırakmak zorunda kalacağız."

"Köylüler buna bayılacak," dedi Roo sırıtarak. "Sabana koşamadıkları atları yiyeceklerdir."

Roo'nun şaka yapmadığını bilen Erik başını salladı. "Gel, bana yardım et." Roo homurdandı, ama topal atları ayırmak için ağıla giren Erik'i takip etti.

Erik bekleyiş içinde güney kapısına doğru baktı. Zila ve dönekleri, kararlaştırıldığı gibi önceki gece köyden ayrılmıştı. Onlara katılmak için güneyden gelen yeni birlik beklediklerinden daha erken geliyordu. De Loungville emirleri çoktan vermişti: Eğer güneyden gelen atlılar öğleden önce gelirse, birlik toplanır toplanmaz, bu istihkâmı güneye doğru geri çekilen birliklere karşı savunacak bir düzine adam hariç, köyden ayrılacaklardı. Bütün bu yapılanlar artık Erik'e mantıklı geliyordu. Bir düzine iyi silahlanmış asker, bu köyü üç katı hayduta karşı savunabilirdi ve eğer mücadeleye köylüler de katılırsa, köyü almak için küçük bir ordu gerekirdi.

Adamlar, emir verilmeksizin, dışarı çıkmak üzere hazırlanmak için koşuşturuyordu. Derken Erik köye girenlerin arasında tanıdık birisini gördü. "Greylock!" diye bağırdı Erik.

Owen Greylock döndü. Bir selamlama hareketi olarak Erik'in koluna yapıştı ve ardından onu kendine çekerek sırtına bir şaplak indirdi. Genç adamı bırakarak, "İyi görünüyorsun," dedi. "Gemi yolculuğumuz sırasında bir gün Korucu'nun güvertesinde gri sancağını gördüğümüzü zannettik, ama kıyıya çıktığını görmedik."

Tozdan korunmak için suratının etrafına sardığı kaşkolü çıkaran Darkmoor'un eski Kılıç Ustası, "Çünkü o ben değildim," dedi. "Bazı düzenlemeler yapmak için birkaç adamla birlikte gemiyle Yılan Nehri Şehri'ne, ardından başka meselelerle ilgilenmek için Maharta'ya gittim. Korucu Krondor'a gitmek üzere ayrıldıktan sonra, Lanada'ya gidebilmek için bir hafta boyunca deli gibi at sürdük, ardından buraya gelebilmek için başka bir kıç kırıcı yolculuk yaptık."

Çeşit çeşit giyinmiş askerler güney kapısına doğru at sürüyordu. "Kim bunlar?" diye sordu Erik kuşkuyla. "Kılıksız halleri seni yanıltmasın. Bunlar son birkaç yıldır dostumuz Praji tarafından

özenle seçilmiş, bu bölgelerin etrafındaki en iyi askerlerdir." Sesini alçaltarak, "Kaynaşmaya ihtiyacımız var," dedi. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu Erik. "Seni en son tutuklanmadan önce görmüştüm."

"Uzun hikâye. Calis'e rapor vermeliyim. Atlarımıza su verdikten sonra benimle bir kadeh şarap iç de sana her şeyi anlatayım."

"Sanırım bunu akşam kamp kurduğumda yapmak zorunda kalacağız," dedi Erik. "Bir saat içinde ayrılıyoruz. Yola çıkmadan önce yalnızca yeni atları alacak ve bir şeyler yiyecek kadar vaktiniz var."

Greylock inledi. "O adi herif insanın sırtına bir iyileşme umudu bile vermiyor, değil mi?" "Korkarım öyle. Gel, birkaç tane güzel atım var. Sana yumuşak sırtlı bir tane bulalım." Greylock güldü ve "Yolu göster," dedi.

-16-
İHANET

Calis durmalarını işaret etti.

Calis ve de Loungville'in arkasındaki ilk grup olan Erik ve arkadaşları, durup diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti. Owen Greylock Calis ile birlikte at sürüyordu ve Erik onunla konuşma fırsatını bulamamıştı.

Günün ilk ışıklarıyla ileriye giden iki keşifçi dörtnala geliyordu. Bir tanesi, Erik'in adını bilmediği bir klan üyesi,

"Bir tüccar kervanı bir saat ileride tuzağa düşürülmüş. Karşı koymaya çalışmışlar, ama altı araba için altı muhafızdan fazlası yokmuş."

De Loungville, "Tüccar tedbirsiz yolculuk yapıyormuş," dedi.

Durany adındaki diğer keşifçi, "Arabaları durduracak vakitleri bile olmamış," dedi. "Yağmacılar, onlar daha ne olduğunu anlamadan ağaçların arasından çıkıp, bir ok yağmuruyla üzerlerine çullanmış gibi gözüküyor. Katiller herkesi soyup soğana çevirmiş ve zırhlarını, silahlarını ve taşıyabilecekleri her şeyi almışlar." Calis, "Kaç kişilermiş?" diye sordu.

Klan üyesi, "Yirmi ya da yirmi beş, belki de daha fazla." Erik, "Haydutlar nerede?" diye sordu.

Calis başıyla onaylayınca, Durany, "Ağaçlara yönelmişler," dedi. "Güneye döndükleri yere kadar, ağaçların arasında yaklaşık bir saat İzlerini Sürdük. Oraya kadar yoldan gidiyorlardı." Etrafına bakındı. "Onlara asla yetişemezdik. Çoktan arkamızdan dolaşmış olabilirler." "Peki ya köy?" diye sordu de Loungville.

Calis, "Önceden uyarılırlarsa on iki adamımız köyü savunabilir," dedi. "Ama bu yağmacılar haydutlan çok bir paralı asker birliği gibi hareket

ediyor. Eğer fark edilmeden köye yaklaşacak olurlarsa..." De Loungville'e dönerek, "Bobby, altı adam al ve adamları uyarmak için köye dön.

Elimizden ancak bu kadarı gelir. Ardından vakit kaybetmeden bize yetişin."

De Loungville başını salladı. "Benimle gel," dedi Erik'e ve yanlarından geçerken Erik'in beş arkadaşına onu takip etmelerini işaret etti. Sıradan çıktılar ve çok geçmeden yedisi Weanat köyüne doğru at sürmeye başladı.

Duman, istihkâmı görmelerine gerek kalmadan çok geç kaldıklarını söylüyordu. Yol üstündeki küçük bir tepenin üstüne çıktıklarında, dış duvarın kömürleşmiş kalıntılarını ve yapımı tamamlanmamış olan kulenin artık bir bayrak gibi parlayarak yandığını gördüler.

Erik emirleri beklemeden atını mahmuzladı ve elinden geldiği kadar ateşe yaklaştı. Tanıdığı köylülerden birkaçının ismini söyledi ve bir süre sonra korudan bir adam çıktı.

"Tarmil!" diye bağırdı Erik. "Ne oldu?"

Köylü baştan aşağı isle kaplanmıştı ve bitkin gözüküyordu, ama yaralı değildi. "Dün sabah köyden ayrılan o adamlar, erzak satın almak istediklerini söyleyerek bir grup başka adamla birlikte dün gece geri geldi. Adamlarınız hayır deyince, söz vermek, ayrılmak ve dinlemediğim başka şeyler üzerine bir tartışmaya giriştiler." Eliyle yolu gösterdi. "Güney kapısında birbirlerine bağırıp dururlarken, şu diğer grup kuzey duvarından tırmanıp kuzey kapısını açtı.

"Adamlarınız dövüşmeye çalıştı, iki taraftan da sıkıştırılmışlardı. Çoğumuz güney kapısından ya da duvarlardan tırmanıp kaçtık; ardından birisi yangın çıkarttı. Ondan sonra haydutlar başımıza pek dert olmadı; her şey yanıp kül olmadan önce çalabilecekleri her şeyi çalmakla meşguldüler."

"Herkes kaçabildi mi?"

Tarmil kafasını iki yana salladı. "Hayır. Zannetmiyorum. Adamlardan bazıları, hangi gruptan olduklarını bilmiyorum, kadınlarımızdan ikisiyle şuradaki tepelere çıktı. Drak'ın karısı Finia ve Embrisa." De Loungville yanına gelip, "Sakın bir daha izin almadan uzaklaşma," dedi. "Kadınlardan bazılarını tepelere götürdüler."

De Loungville küfür etti. "Calis'e söylemiştim-" Daha fazla bir şey söylemeden durdu. Tarmil'e baktı. "Ne kadar zaman önce ve kaç adam vardı?"

"Bir saat olmadı ve beş ya da altı adam vardı."

"Dağılın," diye emretti de Loungville. "Herhangi bir iz bulup bulamayacağınıza bakın."

Natombi, büyük bir grup atlının güneye gittiğini gösteren izler bulurken, Sho Pi daha küçük başka bir grubun tepelere gittiğini gösteren izler buldu. De Loungville eski keşişe ve Keshli lejyonere yerlerini koruyup takibe başlamalarını işaret etti.

Çok fazla ilerlememişlerdi ki, kadınların çığlıkları haydutların yerini haber verdi. De Loungville atlarından inip dağılmalarını işaret etti ve sessizce seslerin geldiği yere doğru ilerledi. Erik atını bağladıktan sonra kalkanını takıp kılıcını çekti ve sağındaki Roo'ya ve solundaki Luis'e göz attı. Sürünerek ağaçların arasında ilerlediler ve Erik'in sinirlerini tepesine çıkartan bir manzarayla karşılaştılar.

Bir tanesi mücadele eden iki kadının üstünde iki adam yatıyordu. Diğeri hareketsizdi. Biraz ötede, toprak bir testiden içki içerek tecavüzü izleyen üç adam oturuyordu. Adamlardan biri işini bitirip pantolonunu toplamak için ayağa kalkınca, bir sarsıntının arkasından acı bir çığlık geldi. İçki içen adamlardan biri testiyi bir kenara attı ve ilk adamın yerini almak için kadının yanına giderken pantolonunu açmaya başladı.

Durdu ve yerdeki hareketsiz şekle baktıktan sonra, "Tanrılar ve iblisler Culli, öldürmüşsün onu aptal!" dedi.

"Isırıyordu, ben de ağzını kapattım."

"Onu boğmuşsun geri zekâlı!"

"Öleli bir ya da iki dakika olmadı Sajer. Devam et; hâlâ sıcak."

Erik vücudu görünce kalbinin sıkıştığını hissetti. Yerde cansız yatan kişi Embrisa'ydı. Aklına garip bir şekilde tanıdık bir şeyler geldi ve bir an için benzer durumdaki Rosalyn'i gördü. Düşünmeksizin ayağa kalkıp en yakındaki adama doğru ilerledi. Bir tanesi arkadaşlarının arasındaki tartışmayı izliyordu, ama diğeri ayağa kalkmaya başladı. Öldüğü zaman, oturduğu kütükten yarı yarıya kalkabilmişti: Tek bir savurma hareketiyle Erik başını vücudundan ayırmıştı.

Erik'in arkadaşları bağırarak hücum etti ve kalan dört adam kendilerini savunmak için ayağa fırladı. Culli dedikleri adam kalkanının ve kılıcının durduğu yere koşarken, Erik, Sajer adındaki adamın durduğu yere gitti. Sajer tek silahını, belindeki hançeri çekti. Erik insan suretine bürünmüş ölüm gibi adamın üstüne yürüdü.

Erik hızla üstüne doğru gelirken adamın yüzünden korku dolu bir ifade geçti ve elinden geldiği kadar kendini savunmaya hazırlandı. Hançeriyle vuracakmış gibi yaptı, ama Erik bir adım atarak kalkanıyla vurdu ve adamı yere yıktı. Kılıcını başının üstüne kadar kaldırdıktan sonra, Sajer'in kaldırdığı önkolunu koparıp omzundan karnına kadar biçen muazzam bir darbe indirdi.

Erik kılıcını çekebilmek için ayağını adamın göğsüne dayamak zorunda kaldı ve kılıcını kurtardığı zaman döndü ve kalan üç adamın, paralı askerler arasında teslim olma işareti olan, miğferlerini çıkarıp kılıçlarını yere attıklarını gördü. Erik gözlerini ardına kadar açmış, çılgınca Culli denilen adama bakıyordu. Kararlı bir şekilde adamın üstüne yürüdü.

De Loungville Erik'in önünü kesti ve bütün gücünü kullanarak onu geriye itti. Bu bir ağacı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi, ama Erik'in ilerlemesini yavaşlattı. "Kendine gel von Darkmoor!" diye emir verdi.

Erik, adı söylenince durakladı. İki kadının yattığı yere baktı. Finia'nın bütün kıyafetleri yırtılmıştı ve çimenlerin üstünde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Yaşadığına dair tek belirti inip kalkan göğsüydü. Biraz ilerisinde Embrisa yatıyordu, o da çıplaktı, ama karnından dizine kadar kanla kaplıydı. Erik dönüp dik dik Culli denilen adama baktı. "Ölüyor. Yavaş yavaş."

De Loungville, "Onu tanıyor muydun?" diye sordu

"Evet," diye yanıtladı Erik, de Loungville'in tanımadığına şaşırarak. "On dört yaşındaydı."

Tutsaklardan bir tanesi, "Köylüydüler!" dedi. "Birisine ait olduklarını bilmiyorduk."

Erik ilerledi ve bu kez de Loungville ona omuz atıp bir adım geriletti. "Sana söylediğimde hazır olda duracaksın!" diye bağırdı Erik'e.

Üç adama dönerek, "Hangi birlik?" diye sordu.

Culli denilen adam, "Son zamanlarda kendi başımızın çaresine bakıyoruz," dedi. "Buradan atla yarım günlük mesafedeki kervana siz mi saldırdınız?"

Soruyu kırık ve kararmış bir sırıtış karşıladı. "Bütün işi kendimize mal etmemiz doğru olmaz. O işte altı ya da yedi kişi daha vardı. Ama onlar köydeki istihkâmı yağmalamak isteyen bazı adamlara katıldı. Büyük, güderi bir ata binen şişman adam hepsini toplayıp götürdü."

"Zila," dedi de Loungville. "Onunla bir gün hesaplaşacağım."

Culli devam etti, "Onları korudan izliyorduk ve gitmeye başladıklarında bu iki kadının," başıyla hâlâ hayatta, ama sersemlemiş olan Finia'yı ve ölü Embrisa'yı gösterdi, "yanan bir evden çıktığını görünce biraz eğlenmeye karar verdik. Bu kadar kaba davranmak istememiştik, ama sadece bu ikisini bulabildik ve beş kişiydik. Eğer size aitlerse, bunu telafi etmek için size altınla ödeme yapabiliriz Yüzbaşı, anlarsınız ya. Öldürdüğünüz iki adamı da hesaba katmıyoruz. Biz sadece bir tanesini öldürdük. İki kişiye bir kişi için oldukça iyi bir teklif. Diğerine dinlenmesi için birkaç saat verirseniz, altınızın ve bizim işimizi görebilir."

"Diz çökün," diye emretti de Loungville. Biggo, Natombi ve Luis sıkıca tutarak adamları diz çökmeye zorladı.

"Şunu ben istiyorum," dedi Erik, Culli'yi göstererek. "Onu kazıklarla yüzükoyun bir karınca yuvasına çakıp, bağırarak ölmesini izleyeceğim."

De Loungville dönüp bütün gücüyle Erik'in suratına vurdu. Erik sendeleyip dizlerinin üstüne düştü.

Beklenmedik darbeden dolayı bilincini güçlükle açık tutabildi.

Tekrar düzgün bir şekilde görmeye başladığında, de Loungville'in ilk adamın arkasına geçtiğini gördü. Çavuş hançerini çekti, adamı saçından tutup kafasını geriye yatırdı ve tek bir hamlede gırtlağını kesti.

Diğer ikisi kalkmaya çalıştı, ama Biggo ve Luis onları kontrol altında tutuyordu. Erik ayağa kalkamadan, diğer iki adam da öldürülmüştü. Erik sendeleyerek bir adım attıktan sonra, kendine gelmek için kafasını iki yana salladı. Culli'nin cesedinin başına dikildi ve "Kadınla ilgilenin," diyen de Loungville'e baktı. Erik duraksayınca çavuş, "Hemen!" diye bağırdı.

Erik ve Roo, Finia’nın boş boş gökyüzüne bakarak yattığı yere gitti. Diz çöktüklerinde, kadının gözleri ilk kez odaklanmış gibi

görünüyordu. Erik ile Roo'yu tanıyan kadın fısıldayarak, "Bitti mi?" diye sordu.

Erik başını salladı. Roo pelerinini çıkarıp kadının üstüne örttü. Erik kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın ayağa kalkarken sendeledi. Roo düşmemesi için kadına kolunu doladı. Kadın Embrisa'ya baktı. "Ona dediklerini yapmasını söyledim. Onları tırmalayıp ısırdı. Bağırıp ağlıyordu, bu yüzden burnu tıkandı; ağzını kapadıkları zaman nefes alamadı."

Erik Roo'ya kadını atların olduğu yere götürmesini işaret etti. Pelerinini çıkarıp Embrisa'yı sardı. Onu kaldırarak, sanki uyuyormuş gibi taşıdı. Yavaşça, "Artık o zengin kocayı asla bulamayacaksın," dedi.

Atların olduğu yere en son varan Erik'ti ve de Loungville'i dizginlerini tutarken buldu. Kızı çavuşa verdi, atına bindi, ardından de Loungville'in ona doğru kaldırdığı cansız bedeni aldı. Çavuş atına bindikten sonra Erik, "Cezalarını hafiflettin," dedi. De Loungville, "Biliyorum," dedi.

"Bil ateşin üstünde yavaş yavaş ölmeliydiler."

"Acı çekmeyi hak ediyorlardı, ama bunu hiçbir insana yapmam."

"Neden? Onlar gibi pisliklere ne olduğu neden umurunda?"

De Loungville atını Erik'in yanına sürdü. Yanıt verdiği zaman Erik ile neredeyse burun burunaydı. "Onlar gibi pisliklere ne olduğu umurumda değil. Her hafta bir parçalarını kessen onlara ne olduğunu umursamazdım. Ama ben bunun senin üstündeki etkisini umursuyorum Erik."

De Loungville yanıt beklemeden uzaklaştı ve "Köye geri dönüyoruz," diye bağırdı. "Yüzbaşı'ya yetişmek için hiç durmadan at süreceğiz."

Erik de Loungville'in ne demek istediğinden emin olamayarak peşinden gitti, ama söylediklerinden dolayı içinde bir sıkıntı hissediyordu.

Kampa hava karardıktan bir saat sonra vardılar. Calis daha önce olduğu gibi tam bir istihkâm kurulmasını emretmişti ve de Loungville ile diğerleri yaklaşırken bir muhafız onlara dur uyarısında bulundu. "Aferin," dedi de Loungville, yorgun bir şekilde. "Şimdi, kapıyı indir, yoksa kulaklarını koparırım." Calis'in birliğindeki hiç kimse bu sesi tanımama hatasına düşmezdi, bu yüzden başka söze gerek kalmadan kapı kampı çevreleyen hendeğin üzerine inmeye başladı. Kampın ortasına ulaştıkları zaman, Calis'in onları beklemekte olduğunu gördüler.

"Zila ve haydutlar birleşip köyü ateşe vermişler. Köylülerin çoğu kurtulmuş." Erik'e göz attı. "Bir kızı öldürdüler Ve biz de bunu yapan beş kişiyi öldürdük."

Calis başını salladı. De Loungville'e komuta çadırına gelmesini işaret etti. Erik de Loungville'in atının dizginlerini aldı ve kendininkiyle birlikte atların tutulduğu yere götürdü. Atları soğutması, toynaklarını ve eyer izlerini temizlemesi ve karınlarını doyurmaları için saman vermesi bir saatten fazla zamanını aldı. İşini bitirdiğinde bütün vücudu sızlıyordu ve bunun at sürmenin ve dövüşmenin getirdiği yorgunluktan fazlası olduğunu biliyordu. Adamları öldürmeleri çok kolay olmuştu. Arkadaşlarının çadırlarını kurduğu yere yürürken, yaptıklarını düşündü. Vurduğu ilk adam bir engelden başka bir şey değildi. Adamın başını kesmeye değil, sadece onu bir kenara itmeye çalışıyordu. Luis korkunç bir darbe olduğu konusunda daha sonra bir şey söylemişti, ama bu Erik'e, sanki dövüşü başka biri yapmış gibi çok uzak geliyordu. Kokuları hatırlayabiliyordu: Yanan köyden çıkan dumanın ve açıklıktaki kamp ateşinin, terin ve kanla korkunun birbirine karışmış kokusu. Adamın yukarı kaldırdığı koluna vurduğu darbenin yarattığı şoku ve alnına sıçrayan kanı hatırladı, ama hepsi çok uzak ve silik geliyordu ve kendisine ne olduğunu anlayamıyordu. Embrisa'nın katilinin acı çekmesini istediğini biliyordu. Adamın, kızın

çektiği acının bin katını çekmesini istediğini biliyordu, ama adam artık hiçbir şey hissetmeyen bir ölüydü. Eğer Biggo'nun söyledikleri doğruysa, adam Ölüm Tanrıçası tarafından yargılanıyordu, ama gerçek ne olursa olsun, adam bu hayatın acılarından hiçbirini hissetmiyordu.

Belki de de Loungville haklıydı. Erik şu anda acı çekenin kendisi olduğunu ve bunun onu hem üzdüğünü, hem de sinirlendirdiğini düşündü. Çadıra vardı ve Roo'nun çadırın Erik'e ait olan kısmını alıp kurmuş olduğunu gördü, bu yüzden altı adamlık çadır hazırdı ve onu bekliyordu.

Erik çocukluk arkadaşına bakıp, "Teşekkür ederim," dedi. Roo, "Atımla ilgilenmek için oldukça zaman harcadın," dedi. "Benimkiyle de," dedi Biggo.

"Herkesinkiyle," dedi Luis. "Sizce, bize karşı bu kadar iyi davrandığı için bu çocuğa karşılığını ödemeli miyiz?" Erik, nadiren espri yapan Luis'e göz attı ve sık sık öfkelenen Rodezialının ender görülen bir sıcaklıkla ona baktığını fark etti.

Biggo, "Belki," dedi. "Ya da çadırın ona ait olan kısmını biz kurup kaldırırız. Tıpkı bu akşam yaptığımız gibi."

"Ben halledebilirim," dedi Erik. "Hiç kimsenin bunu benim için yapmasına gerek yok." Sesinde beklemediği bir kızgınlık duydu. Aniden çok öfkeli olduğunu fark etti.

Biggo üç yatağın oluşturduğu dar koridoru geçip yatağına uzandı ve "Biliyoruz evlat," dedi. "Payına düşenden çok daha fazlasını yapıyorsun, hepsi bu. Kimse bir şey söylemiyor, ama katillerden oluşan küçük grubumuzun at bakıcısı oldun."

'Katil' sözcüğünü duyan Erik'in gözünün önüne, de Loungville'in üç adamın gırtlağını kesişi geldi. Aniden midesinin bulandığını ve sanki ateş basmış gibi bütün vücudunun yanmakta olduğunu hissetti. Gözlerini kapayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Niyetinizin iyi

olduğunu biliyorum..." Bir süre durdu ve alçak çadırın izin verdiği ölçüde ayağa kalktı. "Birazdan dönerim. Biraz hava almaya ihtiyacım var."

"İki saat içinde nöbet var," diye seslendi Roo akasından.

Erik kampta yürüyerek kendini sakinleştirmeye çalıştı. Midesinin sıkıştığını fark etti ve sanki kusacakmış gibi hissetti. Tuvalet olarak kullanılan hendeğe koşarak pantolonunu pisletmekten tam zamanında kurtuldu.

Çömelerek geçirdiği acı dolu dakikalardan sonra, midesinin bulandığını hissetti ve aniden kusmaya başladı. Sonunda kusması bitince, elinin ayağının boşandığını algıladı. Yakındaki derenin kıyısına giderek elini yüzünü yıkadı, ardından yemeğin pişirildiği ateşin başına gitti. Owen Greylock'un bir kâse yahni ve büyük bir parça ekmek almakta olduğunu gördü.

Az önce kusmuş olmasına rağmen Erik yahniyi koklayınca, aniden kurt gibi aç olduğunu hissetti. Owen onu selamlarken, Erik bir kâse kaptı ve sıcak olmasına aldırış etmeden elini bileğine kadar yahni kazanının içine sokup kâseyi doldurdu. "Dikkat et!" dedi Owen. "Tanrılar, haşlanacaksın."

Erik kâseyi dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldıktan sonra, "Sıcak beni rahatsız etmiyor," dedi. "Sanırım demirhanede, geçirdiğim yıllar yüzünden. Artık soğuktan şikâyetçiyim." Owen güldü. "Aç mısın?" Erik servis masasındaki somunların birinden büyük bir parça ekmek kopardı ve "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Owen Erik'e, yemek yiyen adamların oturması için bir kenara bırakılmış bir kütüğe oturmasını işaret etti. Yakınlarda, yemek yenilen bölgeyi temizleyip sabah yemeği için hazırlayan iki adamdan başka kimse yoktu. Owen, "Nereden başlamak istersin?" diye sordu.

Erik, "Buraya nasıl geldiğini öğrenmek istiyorum," dedi, "ama ondan önce sana bir şey sorabilir miyim?" "Tabii."

"Birisini öldürdüğün zaman, kendini nasıl hissediyorsun?"

Owen bir süre sessiz kaldıktan sonra yanaklarını şişirdi ve yavaşça nefesini koyverdi. "Zor bir soru, değil mi?" Bir dakika sessizce düşündükten sonra, "Bugüne kadar iki şekilde adam öldürdüm Erik," dedi. "Lordumun Kılıç Ustası olarak yüksek adaletin dağıtıcısıydım ve çok kişiyi astım. Her seferinde farklı hissediyordum ve asla kolay olmuyordu. Ve hislerim, onları neden astığıma göre değişiyordu. Katiller, tecavüzcüler, haydutlar, onlar için... çok fazla bir şey hissetmiyordum; bittiğinde duyduğum rahatlama hariç. Senin idamın gibi belirsiz bir şey olduğu zaman, pis bir iş oluyordu. Nadiren fırsatım olmasına rağmen, sonrasında uzun uzun sıcak bir banyo yapmak istiyordum.

"İş savaşa gelince, olaylar çok çabuk olur ve genellikle hayatta kalmakla o kadar meşgulsündür ki, bunu düşünemezsin bile. Sorunu yanıtlayabildim mi?"

Erik sulu sebzeleri şapırdatarak yerken başını salladı. "Bir bakıma. Birisinin acı çektiğini görmek istedin mi hiç?"

Owen kafasını kaşıdı. "İstediğimi söyleyemem. Birkaç adamı ölü görmek istedim, ama acı çekmelerini? Yo, hayır."

"Bugün bir adamın acı çektiğini görmek istedim." Erik Embrisa'yı ve onun katiline nasıl uzun, yavaş ve korkunç bir ölümü tattırmak istediğini anlattı. Bitirdiğinde, "Ardından hendeğe güçbela yetişebildim," diye ekledi. "İshal olmuşum. Ardından tekrar kustum. Ardından, hiçbir şey olmamış gibi yemek yemek için kendimi burada buldum."

"Öfke insana garip şeyler yaptırır," dedi Owen. "Sanırım bunu duymak hoşuna gitmeyecek, ama söylediğin şekilde hisseden tanıdığım yalnızca iki adam var. Baban ve... Stefan."

Erik kafasını iki yana sallayıp acı acı güldü. "Haklısın. Bunu duymak hoşuma gitmedi."

"Baban sadece öfkelendiği zaman böyle olurdu. Öfkeli olduğu zaman, düşmanını ölü görmektense, yaralı ve acı içinde görmeyi tercih ederdi. Ama bu yalnızca bir kere olmuştu." Sesini alçaktı.

"Stefan daha kötüydü. İnsanların acı çekmesini izlemekten gerçekten zevk alırdı. Bu onu... heyecanlandırırdı. Baban, kızı... zarar gördüğü için birden fazla babaya rüşvet vermek zorunda kaldı." "Peki ya Manfred?"

Owen omuzlarını silkti. "Ebeveynlerinin kim olduğu göz önünde tutulursa, oldukça nazik bir insandı. Birbirinizi tanıma fırsatınız olsaydı, onu severdin, ama bunun konumuzla bir ilgisi yok." Owen Erik'i inceledikten sonra, "Seni uzun süredir, bebekliğinden beri tanıyorum Erik ve içinde babandan parçalar taşımana rağmen, damarlarında sadece babanın kanı akmıyor," dedi. "Annen acımasız bir kadın olabilir, ama asla kötü bir insan değildi. Zevk için asla kimseyi incitmezdi.

Stefan'ın ise, babasının ve annesinin en kötü huylarını aldığından emin olabilirsin.

"Sanırım kızı öldüren adama karşı neden bu kadar acımasız olduğunu anlayabiliyorum. Ondan hoşlanıyordun, haksız mıyım?"

"Bir bakıma." Erik gülümsedi. "Köyün demircisinin karısı olabilmek için beni yatağa atmaya çalışıyordu." Üzüntüyle kafasını iki yana salladı. "Bunu çok belli ediyordu ve hiçbir incelik yoktu, ama bir bakıma..." "Kendini iyi mi hissettiriyordu?" "Evet."

Owen başını salladı. "Hepimizin kibri vardır ve güzel bir kızın ilgisi çok az adamı etkilemez." "Ama bu, neden o adamın çok fazla acı çekmesini görmek istediğimi açıklamıyor. Bunu hâlâ hissedebiliyorum Owen. Eğer onu ölümden geri getirip acı içinde

bağırttırabilseydim, sanırım bunu yapardım." "Adalet duygusu belki de. Kız acı içinde öldü, ama o karşılığında çabuk bir ölümü tattı."

Karanlıktan gelen bir ses, "İntikam bazen adalet kılığında gelir," dedi.

İkisi de dönüp bakınca, karanlıktan çıkan Nakor'u gördüler. "Dolaşmaya çıkmıştım ve konuştuğunuzu duydum. İlginç bir konu gibi gözüküyordu." İzin istemeden oturdu.

Erik, "Owen'a bugün olanları anlatıyordum," dedi. "Duymuş muydun?"

Nakor başını salladı. "Sho Pi söyledi. Çok öfkelenmişsin. O adama acı çektirmek istiyordun. Bobby bunu yapmana engel olmuş." Erik başını salladı.

Nakor, "Bazı adamlar başkalarının acı çekmesine, bazılarının sert içkilere ya da uyuşturucuya baktığı gözle bakar," dedi. "Eğer içindeki bu şehveti erken fark edip, onu kendi içinde kontrol etmeyi öğrenirsen, daha iyi bir insan olursun Erik."

"Ne istediğimi bilmiyorum," dedi Erik. "Yeterince acı çekmediği için mi, yoksa ölürken gözlerinin içinde gerçekten bir şey görmek istediğim için mi, bilmiyorum."

Owen, "Çoğu asker karşısındakinin öldüğünü olaydan sonra anlar," dedi. "Seni kusturan şey-" Nakor, "Kustun mu?" diye sordu. "Ham elma yediğimde olduğu gibi," dedi Erik.

Nakor sırıttı. "Öyleyse, sen zehir yiyip ondan hoşlanmayan birisin. Eğer kusmamış olsaydın, bu, nefret zehrinin midende bir yuva bulduğu anlamına gelirdi." Parmağıyla Erik'in boşluğunu dürttü. "Nefreti yedin, ama vücudun sanki ham elmaymış gibi onu dışarı attı." Açıklamadan tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. "Her gece reiki yap ve zihninin dinginliği aramasına izin ver, o zaman karşılaştığın korkulara dayanabilirsin."

Nakor'un neden bahsettiğini anlamayan Owen ile Erik birbirlerine baktılar. Erik, "Şimdi bana buraya nasıl geldiğini anlat," dedi.

Owen, "Senin yüzünden," dedi.

"Benim yüzümden mi?"

Owen, "Yakalandığın zaman, Leydim Mathilda ve üvey kardeşin, Prens'in seni sorgusuz sualsiz asmasını sağlamak için alelacele Krondor'a gitti," dedi.

"Oraya vardığımız zaman, Prens'in sarayındaki bir arkadaşımdan beni Nicholas ile görüştürmesini istedim ve ona senin nasıl bir insan olduğunu anlatmaya çalıştım." Omuzlarını silkti. "Asıldığın için hiçbir işe yaramadığı belli. Dowager Baronesi seni korumak için araya girdiğimi öğrenmiş." Erik'e bakıp gülümsedi. "Görevimden çekilmem istendi. Manfred bunu istediği için üzgün olduğunu söyledi, ama sonuçta kadın onun annesiydi."

"Onunla hiç karşılaşmadım, ama söylenenlere göre ikna kabiliyeti yüksek bir kadına benziyor," dedi Nakor. "Bu duyduklarından yalnızca bir tanesi," dedi Owen. "Neyse, görevine son verilmiş kılıç ustalarına çok fazla talep olmadığı için, iş bulmak üzere Prens'in Muhafız Alayı'na başvurdum. Gerekirse süvarilik yapmayı bile kabul etmeye ya da cephede bir görev almaya hazırdım. Bunda başarısız olursam, Düşler Vadisi ve Büyük Kesh'e giden tüccar kervanlarına koruma sağlayarak paralı askerlikte şansımı deneyecektim.

"Ama şu kara kalpli Bobby de Loungville beni bir meyhanede bulup sarhoş etti ve ertesi gün uyandığımda kendimi Sorgucunun Bakışı ile Karanın Sonu arasında Prens Nicholas ve Calis için bir görevden diğerine deli gibi koşarken buldum.

"Yüzbaşımız çok garip bir adam. Sarayda dük rütbesinde olduğunu biliyor muydun?"

Erik, "Onun sadece—"

"Krondor Kartalı olduğunu biliyorsun," diye tamamladı Owen. "Biliyorum. Önemli birisi, bütün bildiğim bu. Ama koşuşturmaca duruldduktan sonra, kendimi son üç ayın görevlerinden oluşan bir listeyle Özgürliman Korucusu'nda buldum ve Maharta'ya vardığımızda onları bitirmek için bir ayım vardı."

Erik yemeğini bitirdi ve "Seni bu işe soktuğum için üzgünüm Owen," dedi.

Owen güldü. "Kumarbazların da dediği gibi, kartlar böyle geldi. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Darkmoor'dan sıkılmaya başlamıştım. Şarap dünyanın en iyisiydi ve kadınlar herhangi bir yerdeki kadar hoştu, ama orada bir insanı canlandıracak çok az şey vardı. Haydutları asmaktan ve bir güvenli şehirden diğerine gidenlere eşlik etmekten bıkmıştım. Sanırım büyük bir şeylerin zamanı gelmişti."

Nakor kafasını iki yana salladı. "Önümüzde pek büyük bir şey yok." Esneyerek kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Önümüzde üç uzun gün var." "Neden?" diye sordu Erik.

"Siz o adamları öldürürken, bir randevu haberi aldık." "O ne?" diye sordu Erik. "Bu kelimeyi daha önce hiç duymadım." "Buluşma," dedi Owen.

"Büyük bir kamp," dedi Nakor. Sırıtarak, "Bu savaştaki iki tarafın da, bizim gibi birliklere kendilerine hizmet etmeleri için teklif vereceği yer," dedi. "Şu Zümrüt Kraliçe'nin ordusunu orada bulacağız ve ardından arkadaşımız

Greylock'un macerası başlayacak." Karanlıkta gözden kayboldu.

Owen, "Hayatımda karşılaştığım en garip adam olabilir," dedi. "Dünden beri onunla sadece birkaç kez konuştum, ama şimdiye kadar karşılaştığım en garip düşüncelere sahip. Ama bir konuda haklı.

Yarın uzun bir gün olacak ve ikimizin de uykuya ihtiyacı var."

Erik başını sallayıp Owen’ın kâsesini aldı. "Bunu ben yıkarım. Nasıl olsa kendiminkini yıkayacağım." "Teşekkür ederim."

"Ben de teşekkür ederim," diye karşılık verdi Erik. "Ne için?" "Konuşma için."

Owen elini Erik'in omzuna koydu. "Ne zaman istersen Erik. İyi geceler." Nakor'un peşinden gitti. Erik bulaşık kovasına gitti ve kâseleri suyla çalkaladı, temizleme kumuyla ovaladı ve temiz suyla duruladı. Kâseleri, sabah yemeğini hazırlayacak olan adamların onları bulmayı beklediği yere koydu ve çadırına döndü. Roo hariç diğerleri uyuyordu. "İyi misin?" Erik iç geçirip, "Bilmiyorum," dedi. "Ama daha iyiyim."

Roo bir şey söyleyecekmiş gibiydi, ama vazgeçti ve dönüp yatmaya gitti. Erik şiltesine uzandı ve Nakor'un ona öğrettiği kendini iyileştirme yöntemini uygulamaya niyetlenirken, Roo'dan bir dakika sonra uykuya daldı.

Kamp uçsuz bucaksızdı. En azından on bin silahlı adam, doğudaki tepelerden batıdaki nehre uzanan alçak bir vadiye yayılmıştı. Tam ortadan Vedra'nın daha küçük bir kolu geçiyordu ve bu kolun kıyısına kamplar kurulmuştu.

Anlaşmaları yürütmekte olan simsarlar, vadinin tam ortasındaki toprak rengi büyük bir tentenin altına dizilmişlerdi. Erik arkadaşlarıyla birlikte sıranın başına yakın her zamanki yerlerinde yolculuk ettiği için, etrafındaki adamlarla konuşulanları duyacak kadar Calis'e yakındı.

Praji eliyle ileriyi işaret etti. "Şu sancaklardan bazıları çok garip; tanrıların unuttuğu bu kıtada, bahsetmeye değecek her birliği bildiğimi sanırdım." Etrafa göz gezdirdi. "Bazıları evlerinden bir hayli uzakta olmalı."

"Toplanma ne kadar zaman alır?" diye sordu de Loungville.

"Daha erken. Khaipur düşeli bir ay bile olmadı. Eğer Zümrüt Kraliçe'nin temsilcileri buraya önümüzdeki hafta gelirse şaşarım. Ama Lanada'nın Rahip-Kralı'nın limandaki bir denizci gibi para harcayacağına bahse girerim." Etrafına bakarak, "En iyisi vadinin yukarısına çıkalım ve nehrin yakınında iyi bir yer olup olmadığına bakalım," dedi. Havayı kokladı. "Sarhoş olduktan sonra suya işeyen bu kadar aptal yüzünden, olmak isteyeceğim son yer akıntı aşağıdır."

De Loungville güldü. "İyi yerler kapılmış gibi gözüküyor."

"Sadece suda başka birisinin sidiğini tatmaktan hoşlanıyorsan," dedi Praji. "Bu daha başlangıç. Haber ortalıkta beş yıldır dolaşıyor. Bütün savaşları sona erdiren büyük bir savaş vardır ve burada bulunmayan ve eli kılıç tutan herhangi biri yağmanın dışında kalmış olacak." Kafasını iki yana salladı. "Çok mantıklı gelmiyor, değil mi? Kafasında gözü olan herkes bunun-"

Calis elini kaldırarak lafını kesti. "Burada olmaz. Çok fazla kulak var."

Praji başını salladı. "Kırmızı kartallı bir sancak ara, seninkinin ikizi. Vaja'nın sancağı. Tabii buraya gelmenin yolunu bulduysa." Calis başını salladı.

Kamp bölgesine doğru at sürdüler ve Erik nabzının hızlandığını hissetti. Hiç bu kadar göz şüpheyle ona bakmamıştı. Randevu, birbirlerine karşı açıkça teklif vererek, yaklaşan savaştaki her iki tarafın amaçları doğrultusunda paralı asker birliklerini kiralayabilecekleri tarafsız bir bölgedeydi ve geleneğe göre, çadırın görüş alanına giren her adamın kılıcını kınında tutması gerekiyordu. Ama gelenek ve uygulanabilir kural farklı şeylerdi ve böylesi bir toplanmada birden fazla savaş patlak vermişti. Bu kamptaki adamlar, sadece kendi birliklerindekileri dost olarak biliyordu. Diğer herkes, randevudan ayrıldıktan sadece günler ya da haftalar sonra savaş alanında karşılaşacakları birisi olabilirdi.

Nehrin yukarısına, kampların ana bölgesinin dışına çıkarlarken, suyun karşı tarafına kurulmuş büyük, sarımsı bir çadırın önünden geçtiler. Calis aşağıdaki vadiye hakim, üzeri düz bir tepe buldu ve de Loungville'e kampı buraya kuracaklarını işaret etti. "İstihkâm yok; bu anlaşmaya aykırı, ama iki katı nöbetçi istiyorum. Fahişeler geldiği zaman adamlara izin verin, ama sert içkiler ve uyuşturucu yok. Satıcıları uzaklaştırın. Dumanda birtakım düşman hayaletleri görüp de kılıcını çektiği için bir savaş başlatacak aptallar istemiyorum."

De Loungville başını sallayıp emir verdi. Hendek kazma ve duvar dikme gereksinimi olmadığı için kampı kurmak fazla zamanlarını almamıştı. Erik'in grubu çadırlarını kurmayı bitirdiği zaman, Foster yanlarına gelip nöbet sırasını söyledi. Geceyarısından şafaktan önceki iki saate kadar olan ikinci nöbetin kendisine verildiği söylenince Erik inledi. Uykusunun bölünmesi, onun için uyumamak gibiydi.

Eyer üstünde geçirdiği üç günden sonra, yine de biraz uzanmak iyi gelecekti. Ve eğer bugün geceyarısı nöbeti tutacaksa bu, yarın şafak nöbeti tutacağı ve ondan sonraki gün de nöbet tutmayacağı anlamına geliyordu. Bunu biraz sevindirici buldu ve sonuçta kendini iyi hissetmek için herhangi bir sebep bulmasına memnun oldu.

Borazanlar öttü ve Erik sıçrayarak uyandı. Beş gündür kamptaydılar. Çadırdan çıktı ve herkesin aşağıdaki vadiye baktığını gördü.

Roo yanına gelip güldü. "İçine çomak sokulan bir karınca yuvasına benziyor."

Erik güldü. Roo haklıydı. Her yerde bir hareketlilik vardı. Ardından Foster koşar adımlarla kampta ilerleyerek, "Herkes atlara!" diye bağıldı. "Teftiş için toplanıyoruz!"

Erik ve Roo dönüp kılıçlarını ve kalkanlarını almak için çadırlarına gitti. Aceleyle diğer adamların atlarını çoktan eyerlemiş olduğu yere seğirttiler ve atlarını hazırladılar. Sıraya girmeleri emri gelince,

atlarına atlayıp yerlerini aldılar. Foster yanlarından geçerken, "Bir süre dinlenin beyler," dedi. "Alışveriş başlıyor ve bir gün boyunca yapacak çok az şeyiniz olacak. Simsarlar yaklaştığı zaman, vahşi görünmek için elinizden geleni yapın."

Adamlar güldü ve sıranın arkalarından bir yerden Jadow Shati'nin sesi duyuldu. "Jerome'u öne koyman yeterli ahbap. Bu onları korkutmaya yeter!"

Adamlar bir kez daha güldü ve ardından havada de Loungville'in sesi çınladı. "Başka bir şey söyleyecek bir sonraki adam beni güldürse iyi olur, yoksa o doğmadan önce annesinin bekarlık yemini etmiş olmasını isteyecek!" Birlik sessizleşti.

Bir saat sonra vadinin yukarısından atlıların sesi geldi ve Erik dönüp bakınca, bir düzine adamdan oluşan küçük bir birliğin onlara doğru geldiğini gördü. Başlarında, gri saçlı ama genç görünümlü, iriyarı bir adam bulunuyordu. Üstünde gösterişli bir kıyafet vardı ve yol tozuyla kaplı olmasına rağmen görünüşüne tuhaf bir hava katıyordu. Yanında, kızıl kartal sancağı taşıyan biri vardı.

"Vaja!" diye bağırdı Praji. "Seni sefil, yaşlı tavus kuşu! Birisinin seni acımadan öldürdüğünü düşünüyordum. Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Yaşına rağmen yakışıklı olan diğer adam güldü ve "Onları bulmuşsun," dedi. "Eğer randevuyu duymamış olsaydım, iyi Yüzbaşımız ve sefil aptallardan oluşan bu birliği aramak için hâlâ Yılan Nehri Şehri'ne gidiyor olacaktım."

Vaja ve adamları atlarından inerken, Calis yanlarına gitti. "Tam zamanında geldiniz. Toplanma bugün başlıyor." Vaja etrafa göz gezdirdi. "Hâlâ çok zamanımız var. En azından üç ya da dört gün daha buradayız. Her iki taraf da burada mı?"

"Zümrüt Kraliçe'nin simsarlarından haber yok. Sadece Rahip-Kral'ınkiler burada," diye yanıtladı Calis. Vaja, "Güzel," dedi. "Bu

bana yıkanacak ve yemek yiyecek kadar zaman sağlar. Günlerce hiç teklif almayacaksınız."

Calis, "Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum, ama inandırıcı olursak şunlar," başparmağıyla omzunun üstünden simsarların çadırını gösterdi, "bunu bilemez," dedi. "Bütün teklifleri eşit olarak değerlendirecekmişiz gibi gözükmeliyiz."

"Anlaşıldı," dedi Vaja. "Ama yine de yıkanmak için zamanım var. Bir saat içinde dönerim." Döndü ve yanındakilerle birlikte uzaklaştı.

Praji, "Yirmi dokuz yıl onunla birlikte savaştım ve yemin ederim bu dünyada ondan daha kibirli kimse yok," dedi. "Kendi sonunu hazırlıyor."

Calis gülümsedi ve Erik bunun, Yüzbaşı’nın gülümsediğini gördüğü birkaç seferden biri olduğunu fark etti.

Günlerdir toplanıyorlardı ve simsarlar birliği teftiş etmeye geliyordu. Vaja’nın ve Hatonis'in adamlarıyla birlikte, sayıları yüzü geçmişti: Ciddiye alınmak için oldukça yeterli bir bölüktü, ama dikkatle incelenecek kadar büyük değil.

Üçüncü günden sonra, teklifler gelmeye başladı ve Calis onları kibarca dinledi. Tarafsız kaldı. Teftişlerin başlamasından bir hafta sonra, Erik birkaç birliğin ayrıldığını fark etti. Bunu akşam yemeğinde Praji'ye sorduğunda, tecrübeli paralı asker, "Rahip-Kral ile anlaşma imzalamışlar," dedi. "Muhtemelen, adamlarına ödeme yapacak altınları azalan fakir yüzbaşılardır. Çabucak iş bulmak zorundalar, yoksa savaşçılarını daha zengin birliklere kaptırırlar. Çoğu, diğer tarafın vereceği teklifi duymak için bekliyor."

Günler geçmeye devam etti ve diğer taraf görünmedi.

Gelişlerinden iki hafta sonra, kendi bölgelerinde ot kalmadığı ve saman ve arpa simsarları fahiş fiyatlar istediği için, Erik'e atları nehrin yukarısına götürmesi için izin verilmişti. Calis, hayvanların

çevresinde sürekli tam bir muhafız birliği bulundurulmasını emretmişti.

Bir hafta daha geçip gitti.

Gelişlerinden neredeyse bir ay sonra, Erik atları kontrolden geliyordu ki -artık günde üç defa yaptığı bir rutin haline gelmişti- ana kampın ortasından gelen borazan seslerini duydu. Hava sıcaktı -klan üyelerinden biri yazın en sıcak günleri olduğunu söylemişti- ve çok geçmeden yaz bitecekti. Sonbaharda ayrılıp ilkbaharda dönerek kışı yaşamamak tuhaf hissetmesine yol açıyordu. Erik Nakor'un mevsimlerin ters olmasının sebebini ona açıklayabileceğinden emindi, ama küçük adamın açıklamasını dinlemek istediğinden emin değildi.

Borazanlar ısrarla çalmaya devam edince, Erik ne olduğunu görmek için seğirtmeye başladı. Çadırının olduğu bölgeye yaklaşırken, Foster koşarak ona doğru gelip, "Atları buraya getir!" diye bağırdı. "Bu, asker yerleştirme borusu! Patlak verecek bir çatışmaya dikkat etmeliyiz!"

Erik tepeye geri koşup bir sonraki küçük vadiye indi ve muhafızlara bağırırken elini salladı.

"Getirebildiğiniz kadarını getirin!" En uzaktaki kazık sırasına gitti ve dört atı götürmeye başladı.

Diğerleri aceleyle yanından geçti ve Erik kampa ulaşana kadar bütün atlar arkasından getiriliyordu. Adamlar kampı Erik'in şimdiye kadar gördüğünden çok daha çabuk toplamıştı. Calis bir savunma çemberi oluşturulmasını emretti ve bir grup, göğüs siperi kazmaya başladı. Okçular, onlara doğru gelenler olup olmadığını görmek için tepenin aşağısını tarıyordu.

Asker yerleştirme seslerine rağmen, aşağıdan çarpışma sesleri yükselmedi. Onun yerine, tepelerin yukarısına garip bir vızıldama sesi taşınıyordu ve bunların insan sesi olduğunu anlaması Erik'in

tam bir dakikasını aldı. Tartışmalar ve küfürler yamaca taşındı ve sesler çıldırtıcı düzeydeydi, ama yine de çatışma sesleri duyulmuyordu.

Sonunda Calis, "Bobby, yanına adam alıp aşağıya in ve neler olduğunu öğren," dedi. De Loungville, "Biggo, von Darkmoor, Jadow ve Jerome, benimle gelin," dedi.

Roo güldü. "Arkalarına saklanmak için birlikteki en iri dört adamı seçti."

De Loungville sert bir hareketle döndü ve Roo'ya bakıp, "Ve sen, küçük dostum," dedi. Gözlerinde kötücül bir zevkle sırıtarak,

"Yanımda kalkan olarak durabilirsin," dedi. "Eğer sorun çıkarsa, seni kaldırıp bana doğru gelen ilk adamın üstüne atarım!"

Roo gözlerini devirdi ve Erik'in arkasına geçti. "Bu bana çenemi kapalı tutmayı öğretir." Erik, "Bundan şüpheliyim," dedi.

Başka bir kamp yerine yaklaşırlarken dikkatleri üstlerine çekmemeye çalışarak, yayan olarak aşağıdaki kampa indiler. Duyacak kadar yakına geldiklerinde adamların birbirleriyle tartıştığını fark ettiler.

"Umurumda değil, bu bir hakarettir. Güneye gidip, Rahip-Kral'ın teklifini kabul edelim diyorum." Başka birisi, "Dönüp tekrar savaşmak için, savaşarak dışarı çıkmak mı istiyorsun?" diye sordu.

Erik konuşulanlara bir anlam vermeye çalışıyordu, ama de Loungville, "Beni takip edin," dedi. At sürmeye hazırlanmakla meşgul olan bunun gibi birkaç kamp daha geçtiler. Birisi, "Eğer doğuya, bu nehrin yukarısına, ardından da tepelerden güneye doğru giderseniz, muhtemelen kurtulursunuz," dedi.

Onun yanındaki adam, "Ne?" dedi. "Şimdi de başımıza kâhin mi kesildin?"

De Loungville onları simsarların çadırlarıyla çevrili alana yöneltti. Çadırlarının dışında dehşete düşmüş bir simsar grubu duruyordu. Adamları iterek içeri girdi.

Simsarların kullandığı alçak tahta bir masada, sık kullanılmış ama iyi bakılmış kaliteli bir zırh giyen iriyarı bir adam oturuyordu. Ayaklarını cilalı tahtaya koymuştu ve ayaklarının altındaki belgelerin her tarafına çamur saçılmıştı. Daha yaşlı olması dışında -muhtemelen Calis'in birliğindeki en yaşlı adamlar olan Praji'den ve Vaja'dan daha yaşlıydı- kamptaki diğer askerlerden biraz daha farklı gözüküyordu. Ama yaşından çok, derin tecrübelere sahip bir insan havası vardı. Girdikleri zaman sakince de Loungville ile yanındakilere baktı ve arkasında duran bir askere bakıp başını salladı. İkisinin de sol kollarında zümrüt yeşili kolluklar vardı, ama bunun dışında özel bir işaret ya da üniforma giymiyorlardı.

De Loungville durdu ve "Pekâlâ, asker yerleştirme borusunu hangi aptal çaldı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi yaşlı asker. "Ben kesinlikle bu kadar karışıklığa yol açmak istemezdim." "Zümrüt Kraliçe'nin simsarı mısın?"

Adam, "Adım Gapi, General Gapi," dedi. "Kimsenin 'simsarı' değilim. Buraya size seçeneklerinizi bildirmeye geldim."

Erik bu adamda, birkaç kişide -bazı durumlarda Krondor Prensi'nde, Dük James'te ve Calis'te- gördüğü bir şey sezdi. Bu, kendinden emin bir şekilde emirlerinin tartışmasız kabul edileceği beklentisiydi ve Erik bu adamın rütbesinin paralı asker gösterişi olmadığına karar verdi. Bu adam bir orduya komuta ediyordu.

De Loungville ellerini kalçasına koyup, "Ah, hangi seçeneklermiş bunlar?" diye sordu.

"Zümrüt Kraliçe'ye hizmet edebilir ya da ölebilirsiniz."

De Loungville hafif bir baş hareketiyle adamlarına yayılmalarını işaret etti. Erik, Gapi'nin arkasında duran askerin karşısına gelecek şekilde çavuşun sağına geçti. De Loungville, "Savaşmak için genellikle para alırım," dedi. "Ama ses tonun bana, bu seferlik ödeme talebimden vazgeçebileceğimi düşündürüyor."

Gapi iç geçirdi. "Kampın huzurunu bozmak risktir Yüzbaşı." "Ben yüzbaşı değilim," dedi de Loungville. "Çavuşum. Yüzbaşım bu yaygaranın ne olduğunu öğrenmem için gönderdi beni."

"Yaygara dediğiniz şey," diye karşılık verdi Gapi, "seçenekleri olmadığını anlayamayacak kadar aptal olan adamların korkusudur. Bir saat önce burada söylenen şeyi duymadığınız için, Yüzbaşınıza iletmeniz için tekrar edeceğim.

"Bu vadide toplanan bütün paralı asker birlikleri, Zümrüt Kraliçe'ye bağlılık yemini etmeli. Bir aylık bir zaman zarfında, Lanada'ya yapacağımız sefere başlayacağız.

"Eğer Leydimizin düşmanlarına hizmet etmek için ayrılmaya kalkışırsanız, peşinize düşülecek ve öldürüleceksiniz."

"Peki, bu peşe düşme ve öldürme işini kim yapacak?" diye sordu de Loungville.

Gapi rahat bir gülümsemeyle, "Şu anda bu hoş, küçük vadinin etrafını kuşatan otuz bin asker," dedi. De Loungville dönüp çadırın dışına göz attı. Vadinin üstündeki tepeleri taradı ve bir hareketlilik gördü, bir metal parıltısı ya da hızla önünden geçen bir gölge, ama bu bile, oldukça büyük bir kuvvetin vadinin etrafını sarmakta olduğunu anlamasına yetmişti. Öfke dolu bir ses çıkararak, "Buraya gelmenizin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorduk," dedi. "Demek bu yüzdenmiş."

"Söylediklerimi Yüzbaşına ilet. Seçim şansınız yok."

Generale bakan de Loungville, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Ama sadece başını salladı ve diğerlerine onu takip etmelerini işaret etti.

Ana kamptan ayrılana kadar konuşmadılar. Erik, "Canınız sıkkın görünüyor Çavuş," dedi. "Amacımızın bu orduya katılmak olduğunu sanıyordum."

"Karşı tarafın kuralları değiştirmesinden hoşlanmıyorum," dedi de Loungville. "Buralarda, savaşması için bir adama para ödersin. Sanırım düşündüğümüzden daha çok kuma battık. "Ayrıca," diye ekledi, "Pestilim çıkacağı zaman, güzelce istenmesinden hoşlanırım. Aksi beni sinirlendirir."

-17-
KEŞİF

Roo ileriyi işaret etti.

İlerideki ateş bir çatışma olduğunu gösteriyordu. Sözünün arkasında duran General Gapi, güneye gitmeye çalışan her gruba saldırıyordu. Birkaç yüzbaşı, vadinin etrafını saran orduyu yarıp geçmeyi deneyecek kadar yürekliydi, ama kendilerinden daha iyi bir konumda olan askerlerle karşılaştılar ve oldukları yere konuşlandılar.

Vadi randevu için oldukça hoş bir yer olabilirdi, ama saldırıya geçilecek bir yer olarak pek uygun değildi. Kuzeye ve güneye doğru dar ve dik olduğu için, tek olası kaçış yönü doğudandı ve Vaja orada yanlış yerden dönenler için tehlikeli tepeler olduğunu söylemişti. Yine de bazı küçük gruplar bu yoldan kaçmaya çalışıyordu.

Diğerleri, Calis'in Kızıl Kartalları'nın yaptığı gibi, ya zararlarını telafi etmek için ileride olabilecek yağma veya diğer ödüllere razı olmak, ya da ileride karşılarına çıkacak fırsatları değerlendirmek için bu orduya katılmıştı. Erik baktığı her yerde mutsuz adamlar görüyordu. Kendini kandırılmış hisseden tek kişi de Loungville değildi. General Gapi'nin emirlerine itaat edenler, nehrin Vedra'ya karıştığı en alt ucunda toplanıyordu. Yeri, unutulmuş bir savaşta yanmış olan bir köprü belirliyordu ve Vedra'nın doğu tarafında kuzeyden güneye, ya da isimsiz nehir kolunda doğudan batıya nakli sağlamak için bir dizi geçiş yeri kurulmuştu.

Vadinin daha yukarısına yerleşmiş oldukları için Calis'in birliği oraya en son ulaşanlar arasındaydı ve bunun bir sonucu olarak da oturup önünden geçenleri daha çok izleme fırsatı bulmuşlardı.

Novindus'un dört bir tarafından gelen adamlar ve birkaç kadın, Calis gibi güney kıyısında olanlara katılmak için nehri geçiyordu.

Yeşil bir kolluk takan atlı bir adam yanlarına gelip, "Hangi birlik?" diye sordu.

De Loungville solunda oturan Calis'i gösterip, "Calis'in Kızıl Kartalları, Yılan Nehri Şehri'nden," dedi.

Adam Calis'e bakarak kaşlarını çattı. "Hamsa kuşatmasından mı?" Calis başını salladı.

Adam sırıttı, ama yüz ifadesinde dostça hiçbir şey yoktu. "Seni neredeyse yakalamıştım hilekar piç.

Ama sen doğudaki Jeshandi'ye gidip, birliğim sana yetişene kadar bozkırlara çıkmıştın." Ters ters Calis'e baktı. "Uzun yaşayanlardan olduğunu bilseydim, doğruca doğuya yönelirdim. Senin türünden çok kişi Jeshandi ile birlikte."

Bir parşömen ve kömür bir çubuk çıkardı, bazı işaretler koydu ve "Ama Hanımımız kendisine gelen herkesi kabul eder, bu yüzden artık aynı taraftayız," dedi. Elini sallayarak güneyi gösterdi. "Bir mil kadar nehrin aşağısına gidin. Orada kamp amirini bulun ve rapor verin. Emirleri birkaç gün içinde alacaksınız. Kamp kuralları basit: Herhangi bir çatışmada, öldürülürsünüz. Artık hepimiz, Zümrüt Kraliçe'nin sancağı altındaki kardeşleriz, bu yüzden bela çıkaran her adam kazığa gider. Tavsiye etmem; bazı adamların bir saatten fazla seğirdiğini gördüm."

Emrin anlaşılıp anlaşılmadığını sormadı, sadece atını topukladı ve bir sonraki birliğe doğru uzaklaştı.

"Kolay oldu," dedi Calis'in solunda oturan Praji.

Calis, "Şu kamp amirini bulup rapor verelim," dedi. "Mümkün olduğu kadar çabuk iyi bir yere yerleşelim." Hiçbir şey söylemeden birlikten ayrılan Praji ile Vaja'ya bakıp başını salladı. "Bu da neydi?" diye sordu Erik sessizce. Erik'in yanında at süren Foster, "Çeneni kapalı tut," dedi. Ama Nakor güldü. "Bütün bu karışıklığın ortasında,

birisinin birliğini kaybetmesi çok kolaydır. Nerede kamp kurduğumuzu bulmaları Praji ve Vaja'nın günlerini alabilir. Birçok şey duyacak bol bol vakitleri olacak."

Calis kafasını iki yana sallayıp, sanki Isalani'yi bunu kendine saklaması için uyarıyormuş gibi omzunun üstünden baktı, ama küçük adam bu düşünceden keyiflenerek kıkırdadı. "Sanırım ben de bir süreliğine yolumu kaybedeceğim," dedi. Dizginlerini Luis'e atıp, "Yürüsem daha iyi olur," dedi ve kayarak atından indi.

Calis itiraz edemeden, büyük bir birlik batıdan kampa girerken mavnalardan karaya çıkan bir diğer devasa atlı birliğin olduğu yere doğru seğirtti. İki birlik dakikalarca dönen bir karışıklık içinde kaldı ve küçük adam, atları Nakor'un ani hareketleriyle kişnerken bağırarak küfür eden atlıların arasına sinerek kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Calis, "Bunu daha önce de yapmıştı," dedi.

Foster uğursuz bakışlarla Nakor'un arkasından baktı, ama Calis ve de Loungville yalnızca kafalarını iki yana salladı.

Kamp amirini saatler sonra buldular. Calis rapor verirken, siyah, delici gözleri olan uzun bir yüz onları inceledi.

Bir belgeye işaret koyduktan sonra eliyle nehir kıyısını gösterdi. "Burasıyla nehir aşağı iki mil arasında bir yer bulun. Yolun iki tarafına da dağılmış diğer birlikler var. Nehirle yol arasında bir kamp yeri bulun. Sizin hemen kuzeyinizde, kendilerine Gegari'nin Kuvveti diyen bir birlik olmalı. Yolun karşısında Dalbrine adındaki bir yüzbaşının komutası altındaki bir birlik olacak. Eğer oradan güneye ilerlerseniz, kaçıyor sayılacaksınız ve yakalanıp öldürüleceksiniz. Öldürülmeyenler, herkesin gözü önünde idam edilmek üzere geri getirilecek. Ve nehri geçmeye de çalışmayın." Eşkinde giden atlı bir birliğin olduğu nehrin karşısına doğru belli belirsiz bir hareket yaptı. Bir şey Erik'i rahatsız etmişti ki, binicilerin ve atların uzaklığa göre çok büyük olduklarını ve hızlı ilerlediklerini fark etti. Görüntüye bir

anlam vermeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı, ardından neye bakmakta olduğunu anladı. "Kertenkele adamlar!" dedi düşünmeden.

Kamp amiri, "Hanımımızın müttefiklerine Saaur deniliyor. Onlara 'kertenkele' ya da 'yılan' demeyin, yoksa gazaplarına uğrarsınız." Arkadan başka bir birlik yaklaşırken, Calis'e birliğini götürmesini işaret etti.

Öğleden sonra güneşinde gözlerini kısarak bakan Erik, uzaktaki binicileri incelemeye çalışıyordu.

"O atlar iki metre olmalı," dedi Sho Pi.

"İki yirmi ya da iki kırka yakın," dedi Erik. "Koşum atlarından daha büyükler, ama süvari atı gibi hareket ediyorlar." Atlılar uzaklaşırken, atların akıcı hareketlerine hayran oldu. Vücutları garip bir şekilde çok ağır gözükmesine rağmen, Saaurlar kolayca sallantılı eyerde uturuyorlardı ve gösterişli omuz korumaları ve bel kolanları yüzünden zırhları neredeyse üçgen şeklinde gözüküyordu. "Şu atlardan birine daha yakından bakmak isterdim," dedi Erik.

"Hayır istemezdin," dedi de Loungville. "En azından, sırtında binicisi olan birine."

Atlılar ilerideki öğleden sonra pusunda kaybolurken, Erik hayretle kafasını iki yana salladı. Kamp yerini buldular ve Calis komşu yüzbaşılara dikkatli bir tanıtım yaptı. Birliklerden hiçbiri, yanlarındaki birliklerin Zümrüt Kraliçe'nin davasını aktif olarak mı, yoksa mecbur kaldıkları için mi desteklediğini bilmediği için, hiç kimsenin kendini konuşkan hissetmediği belliydi. Erik askeri konularda uzman değildi, ama düzenli ordular kurmak yerine savaşmak için adam kiralama alışkanlığı olan bu garip ülkeye dair bir izlenimi vardı: Orduda sadakati olmayan adamlar bulundurmak çok zekice bir şey değildi. Buna rağmen, genel bir ayaklanma çıkmıyor gibi gözüküyordu, bu yüzden de Erik, kumandanların onun bilmediği bir şey bildiği sonucuna vardı. Calis, çadır kurmadan yatmalarını emretti. Bir savunma çemberi oluşturmaları ya da bir göğüs siperi kazmaları

istenmemişti. Gerektiğinde adamların mümkün olan en kısa zamanda at sırtında olmasını istediği belliydi.

İkinci günden sonra etraftaki kamplar, görevde olmayan adamların ziyaretleriyle küçük topluluklara dönüşmüştü. Adamlar bela çıkarmadan, değiş tokuş yapmak, kumar oynamak, birbirlerine hikâyeler anlatmak ya da kampın sıkıcılığını hafifletmek için istedikleri gibi geziyorlardı. Hizmet etmeye zorlananlar kaderlerini kabullendikçe, güven seviyesi yavaş da olsa artıyordu. Yeni patronlarının kim olduğunu seçememekten dolayı kızgın olabilirlerdi, ama çoğu yüzbaşıya göre, bir taraf diğeri kadar iyiydi ve yağma yağmaydı.

Bazı birlikler açık görüşlüydü ve birtakım haberler, kumar oynamak için altın getirebilecek ya da rutini bozacak yeni yüzleri hoş karşılıyordu. Ama diğerleri hâlâ temkinliydi ve Roo ile Erik'e iki kere bu kamplardan birine yaklaştıklarında uzaklaşmaları söylenmişti.

İkinci gece, Foster konuşmak için her grubu durdurarak kampı geziyordu. Gruba yemek pişirme sırası gelen Biggo ile Natombi'yi izleyerek bir ateşin etrafında oturan Erik, Roo, Sho Pi ve Luis'in yanına geldi. "Hey!" dedi, ayağa kalkmalarını işaret ederek.

Ayağa kalktıklarında, bir keseyi açıp her adama iki altın ve beş gümüş verdi. Kısık bir sesle, "Paralı askerler para alır ve ara sıra bir satıcıdan bir şeyler almaz ya da bir fahişeye ödeme yapmazsanız, insanlar bizim hakkımızda sorular sormaya başlar. Ve sarhoş olup yanlış kulaklara yanlış şeyler söyleyen ilk adamın karaciğerini kendi ellerimle şişe geçirip yerim!"

Erik avucunda soğukluklarını hissettiği sikkeleri elinde tarttı. Darkmoor'dan ayrıldığından beri sikke tutmamış olduğunu fark etti ve bir şeyler satın alabilecek durumda olmak kendini iyi hissetmesini sağladı. Sikkeleri, tuniğinin içine dikilmiş, güvende olacakları bir keseye koydu. Gecenin ilerleyen saatlerinde müşteri arayan fahişeler gözüktü. Çadırlar olmadığı için çok az mahremiyet vardı, ama bu,

adamlardan birkaçını rahatsız ediyor gibi gözüküyordu. Çoğu seçtiği kadını bir battaniyenin altına çekiyor ve biraz ötede oturuyor olabilecek hiç kimseye aldırış etmiyordu.

Fahişelerden ikisi Erik ile Roo'nun oturmakta olduğu yere geldi ve bir tanesi, "Arkadaş arıyor musunuz çocuklar?" diye sordu.

Roo sırıttı ve Erik birden utançtan kıpkırmızı olduğunu fark etti. Fahişelerin Vedra'nın kolundaki diğer kamplarını ziyaret ettiği son seferde atlarla ilgilenmişti ve o dönene kadar da fahişeler gitmişti. Kampta bir kadınla yatmamış tek adam olduğuna emindi. Bir şansım daha olmayabilir, diye düşündü Erik. Ağzı kulaklarına varan arkadaşına baktı, ardından kendisinin de sırıtmakta olduğunu fark etti. "Neden olmasın?" dedi. Kadınlardan biri, "Parayı peşin alıyoruz," dedi.

Roo güldü. "Domuzlar da uçar." Eliyle kampı gösterdi. "Biz hiçbir yere gitmiyoruz, ama sizin için aynısını söyleyemeyiz, değil mi?"

Fahişe ona kızgın bir bakış attı, ama başını salladı. "Göründüğün kadar genç değilsin." Roo ayağa kalktı. "Hayatımda hiç olmadığım kadar yaşlıyım."

Fahişenin kafası karışmış gibiydi, ama onu takip etmesini işaret eden Roo'nun peşinden gitti.

Erik kendini diğer kadınla yalnız bulunca ayağa kalktı. Genç olabilirdi, ama bunu söylemek zordu. Sert bir yüz ifadesi vardı ve yetersiz kamp ışığı, on beşine mi yoksa kırkına mı yakın olduğunu söylemeyi imkânsızlaştırıyordu. Kadının saçındaki griler, yaşça ondan büyük olduğunu gösteriyordu, ama bunun kendini daha rahat mı yoksa daha rahatsız mı hissettirmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Burada mı?" diye sordu kadın.

"Ne?"

"Burada mı yapmak istersin, yoksa başka bir yerde mi?"

Kendini son derece utanmış hisseden Erik, "Nehir tarafına inelim," dedi.

Beceriksizce elini uzattı ve kadın elini tuttu. Kadının tutuşu sıkı ve eli kuruydu. Birdenbire, eli nemli ve tutuşu kararsız olduğu için yaptığı hareketten pişmanlık duydu. Kadın gülünce Erik, "Ne var?" diye sordu. "İlk seferin, değil mi?"

"Şey... elbette hayır, sadece... uzun zaman oldu, yolculuk ve..."

"Elbette," dedi kadın. Erik kadının keyifli yüz ifadesinde bir sıcaklık mı, yoksa bir küçümseme mi vardı anlayamamıştı. Kadını nehir kıyısına götürdü. Neredeyse ateşli bir şekilde kucaklaşan bir çiftin üstüne basıyordu. Nispeten karanlık bir yere gitti ve ne yapacağından emin olamayarak orada öylece dikildi.

Kadın elbiselerini çabucak çıkarmıştı ve Erik bedeninin karşısındaki manzaraya tepki verdiğini hissetti. Kadının vücudu olağanüstü değildi, kalçası ve bacaklarının üst kesimi biraz tombuldu ve göğüsleri sarkıktı, ama aniden ne yapmak üzere olduğunu düşününce kıyafetlerini yeterince hızlı çıkaramadı. Kadın, "İri bir delikanlısın, değil mi?" diye sorduğunda, tuniğini çıkartmış çizmeleriyle uğraşıyordu.

Erik sanki ilk defa dikkat ediyormuş gibi vücuduna baktı. Zamanın geçmesi ve hapse düştüğünden beri yaşadığı zorluklar onu Ravensburg'deki formunun çok ötesinde bir forma sokmuştu. Daha yumuşak dış yağ tabakası gitmişti ve artık güçlü demircinin göğsü ve kollan, sanki bir heykeltıraş tarafından oyulmuş gibi boğum boğum kaslardan oluşuyordu. "Yaşıma göre her zaman iri oldum," dedi.

Oturup çizmelerini çıkardı ve kadın yanına geldi ve sert bir şekilde pantolonunun üstünü tuttu.

Buğulu bir sesle,

"Bakalım ne kadar büyük," dedi. Kadın Erik'in pantolonunu çıkardı ve artık hazır olan Erik'e baktı ve gülerek, "Yeterince büyük!" dedi.

Mesleği göz önüne alındığında, kadın sevecendi. İşi aceleye getirmedi ve Erik'in beceriksizliğine gülmedi. İhtiyacı olduğu zaman onu sakinleştirdi ve sevişmeleri çılgınca ve çabuk olmasına rağmen, içinde bir miktar şefkat hissi vardı. Bittikten sonra kadın çabucak giyinmesine rağmen,

Erik ödeme yaptıktan sonra bir süre gitmedi. "Adın ne?"

"Erik," dedi, adını kadına söylemekten dolayı rahat olup olmadığından emin olamayarak. "Bir erkeğin bedenindeki hoyrat bir çocuksun Erik. Eğer ne kadar güçlü olduğunu ve kadın bedeninin ne kadar hassas olduğunu unutmazsan, kadınlar dokunuşuna bayılacaktır." Birdenbire utandığını hissetti. "Canını mı yaktım?"

Kadın güldü. "Aslında hayır. Sadece... istekliydin. Sonunda yere çok sert vurmaktan dolayı arkamda bir iki çürük oluşacak. Ama benimle işleri bittikten sonra bir fahişe tokatlamak isteyen herifler gibi değildi." Kıyafetlerini giyen Erik, "Neden bu işi yapıyorsun?" diye sordu.

Kadın omuzlarını silkti. "Başka ne yapabilirim ki? Kocam senin gibi bir askerdi. Beş yıl önce öldü. Ailem ya da unvanım yok. Ya hırsızlık ya da fahişelik yapabilirim." Kadın üzüntü ya da pişmanlık hissetmeden, "Başka ne yapabilirim ki?" diye tekrarladı.

Erik bir şey söyleyemeden, kadın yeni müşteriler aramaya gitti. Erik kendini hem rahatlamış, hem de boş hissediyordu. Sevişmelerinde eksik olan bir şey vardı ve Erik ne olduğunu çıkartamıyordu, ama bu harika şeyi bir kez daha denemeye can attığını da biliyordu.

Kamp kurmalarından altı gün sonra, Erik Praji ile Vaja'nın geldiğini gördü. Calis, öğle yemeklerini az önce bitirmiş olan Erik ile ekibinden çok uzak olmayan bir mesafede oturuyordu ve adamlara yanına

gelmelerini işaret etti. Calis'in yanına giderlerken adamlar iki yaşlı paralı askeri başlarıyla selamladı.

"Ne buldunuz?" diye sordu Calis.

Praji, "Çok şaşırtıcı bir şey bulmadık," dedi. Eliyle dört bir yanda toplanmış birlikleri göstererek, "Hepimiz doğudaki tepe sıralarının arasına doldurulmuşuz, kuzeyimizde yaklaşık yirmi, yirmi beş bin kılıç var ve Lanada ve Maharta orduları buranın yaklaşık seksen kilometre güneyinde toplanıyor."

"Maharta Rajı ordusunu bu kadar kuzeye mi göndermiş?"

"Öyle söylüyorlar," dedi Vaja, yalnızca Calis'in kamp ateşinin yakınındakiler duysun diye sesini kısık tutarak.

Praji, "Bu sefer, Irabek'in düşüşünden beri on iki yıldır devanı ediyor," dedi. "Raj'ın bunu er ya da geç anlayacağını düşünüyorsun. Ama nehir şehirleri, hepsi de kuzeydeki komşularının Zümrüt Kraliçe'nin aldığı son şehir olacağı umuduyla birer birer düşüyor." Calis, "Başka ne var?" diye sordu.

"Birkaç gün, en kötü ihtimalle bir hafta içinde harekete geçiyoruz sanırım." "Ne duydunuz?" diye sordu Calis, Robert de Loungville ve Charlie Foster Calis'in yanına gelirken. Praji, "'Üç gün içinde harekete geçiyoruz' gibi bir şey duymadık," dedi. "Sadece gözlem yapıp kulak kabarttık." Vaja eliyle kuzeyi gösterdi. "Mavnaların olduğu yerde nehre büyük bir köprü yapıyorlar. Gece gündüz demeden en azından altı grup teknisyen ve birkaç yüz köle köprünün inşasında çalışıyor." "Bu taraftaki hiç kimse geçiş izni olmadan kuzeye gidemez," dedi Praji.

"Ve elinde imzalı emir olmadan hiç kimse bu bölgeyi terk edemez," diye ekledi Vaja.

"Nehrin kuzey tarafında," diye devam etti Praji, "başlangıçtan beri bu seferin içinde bulunmuş olan bütün tecrübeli askerlerin ve Saaur

kertenkele adamlarının toplandığı bir yer var." Calis bir süreliğine sessiz kaldı. "Demek biz duvar beslemesiyiz?" "Öyle gözüküyor," dedi Praji. Erik grubundaki diğer adamlara döndü ve fısıldayarak, "Duvar beslemesi mi?" diye sordu. Biggo, yanıt verdiği zaman subaylar duymasın diye sesini alçaktı. "Duvarlara ilk ilerleyecekler evlat." Luis bir bıçakla boğazını kesiyormuş gibi yaptı. "En fazla adamı, duvara çarpan ilk birlikler kaybeder," diye ekledi yavaşça.

Calis, "Uyanık olmamız gerekiyor," dedi. "Gerçekten bilmemiz gereken şeyi öğrenmek için şu Zümrüt Kraliçe'ye ve generallerine yakın olmalıyız. Eğer bu, değerimizi kanıtlamak için kapıdan ya da duvarların üstünden ilk geçenlerin biz olacağı anlamına gelecekse, yapacağımız bu olacaktır. Bilmemiz gereken şeyi öğrenir öğrenmez, buradan nasıl kurtulacağımızı düşünürüz."

Erik kolunu başının arkasına koyup ot şiltesine uzandı. İkindi rüzgârında üstünden hızla geçen bulutları izledi. Gece nöbeti onun olduğu için biraz dinlenmeye çalışması gerektiğini düşünmüştü. Ama bir şehir duvarına saldıracak ilk kişiler olma düşüncesini kafasından bir türlü atamıyordu. Şimdiye kadar üç farklı durumda dört adam öldürmüştü, ama hiç savaşmamıştı. Her nedense bir şeyleri yanlış yapacağından endişeleniyordu.

Foster gelip nöbet yerine geçme vaktinin geldiğini söyleyerek çizmelerine tekme attığında, hâlâ önlerindeki seferi düşünüyordu. Erik havanın kararmış olmasına şaşırmıştı. Yaklaşan savaşın düşünceleri içinde kendini kaybetmişti ve fark etmeden güneş batmıştı. Kalkıp kılıcını ve kalkanını aldı ve önündeki birkaç saati nöbet tutarak geçirmek için nehre doğru inmeye başladı.

Eğer gerçek niyetlerini anlarlarsa, Calis'in Kızıl Kartalları'nın karşısına dikilecek bir ordunun ortasında nöbet tutmanın ironik olduğunu düşündü ve anlamadığı bir sebepten ötürü seksen kilometrelik bir mesafede hiç düşman yoktu. Yine de nöbet tutmaya gitmesi söylenmişti ve o da öyle yaptı.

Nakor kalabalığın kenarında durmuş, rahibin ölü koyunu kaldırışını izliyordu. Ateşe en yakın olan Saaur savaşçıları, kızgın ejderhalardan oluşan bir koro gibi gecenin karanlığında yankılanan bir onaylama bağırtısı -gırtlaktan gelen bir tıslama- koyverdi. Kertenkele adamların oluşturduğu çemberin gerisindeki insanlar, bu ayinleri Saaurlardan başka hiç kimse bilmediği için hayranlıkla izliyordu. Birçok insan kendi tanrıları ve tanrıçalarına korunma işaretleri yaptı.

Büyük bir kutlama yapılıyordu ve Nakor çeşitli insan birliklerinin arasında özgürce dolaşıyordu. Birçok şey görmüş ve hem sevinmiş, hem de korkmuştu: sevinmişti, çünkü Calis'in bir sonraki adımda ne yapılacağına dair en iyi kararı vermesine yardımcı olacak gizemin birkaç kilit noktasını keşfetmişti; korkmuştu, çünkü uzun hayatı boyunca hem sayıda hem de kötülükte bu kadar çok kötücül adamın bir araya toplandığını hiç görmemişti.

Bu ordunun kalbi Saaurlar ve kendilerine Seçilmiş Muhafızlar diyen insanlardan oluşan büyük bir birlikti. Hepsi de zümrüt yeşili kolluklar takıyordu ve başlarının çevresinde yeşil kaşkollar vardı. Kötücüllükleri Nakor'un biraz ilerisinde duranlardan biri tarafından açıkça sergileniyordu; adam insan kulaklarından oluşan bir kolye takıyordu. Kampta dolaşan söylenti, bunların Kara Ruhlar ordusundaki en sert, en tehlikeli ve en acımasız adamlar olduğuydu. Onların rütbesine ulaşmak isteyen birisi birkaç sefere katılmalı ve uğursuz ve sayısız kötülükle sivrilmeliydi. Kabul edilmek için yapılan son şeyin törensel yamyamlık olduğu söyleniyordu.

Nakor'un bundan şüphesi yoktu. Ama daha önceleri Sha-shahan Adaları'nda yamyamlarla karşılaşmış olduğu için, bu adamların, çoğu yamyamın karşı çıkacağı uygulamalara düşkünlük gösterdiklerini de biliyordu.

Nakor, genç bir çocuğu sıkıca tutan, vücudu dövmelerle kaplı bir adama başıyla selam verip sırıttı.

Çocuğun boynunda demir bir tasma, gözlerinde de uyuşturucudan kaynaklanan bir boşluk vardı.

Adam, uzaklaşırken daha da çok sırıtan Nakor'a hırladı.

Nakor Zümrüt Kraliçe'nin otağını görebileceği uygun bir yer bulabilmek için kalabalığın arasında ilerlemeye çalışıyordu. Gece rüzgârında garip enerjiler süzülüyordu ve uzak büyünün eski, tanıdık yankıları şarkıların notaları arasında kendine yer buluyordu ve Nakor orada kimi ve neyi bulacağı hakkında bir kanıya vardı.

Ama emin değildi ve emin olmadan nehrin öteki tarafındaki Calis'in yanına dönemezdi. Emin olduğu tek şey, bu uzak kıtada korktukları şeyin meydana gelmekte olduğunu Nicholas'a haber vermek için Krondor'a dönmeleri gerektiğiydi. Tahmin ettiklerinden bile daha kötücül güçler iş başındaydı. Pantathialıların kadim büyüsünün arkasında, yabancı kökenli ağır bir koku vardı. Gökyüzüne doğru bakan Nakor, bulutların içindeki iblis özünü kokladı. Sanki her an yağmaya başlayacakmış gibi görünüyorlardı. Kafasını iki yana salladı. "Yoruluyorum," diye mırıldandı kendi kendine, dev gibi Saaur savaşçılarının arasından geçerken.

Nakor'un en iyi numaralarından biri -kendisi bunlara yetenek diyordu- çok fazla dikkat çekmeden kalabalığın arasında ilerleme ustalığıydı, ama her zaman işe yaramıyordu ve bu da o anlardan biriydi.

Bir Saaur savaşçı tepeden ona bakarak, "Nereye gidiyorsun insan?" diye hırladı. Sesi boğuktu ve aksanı Nakor'a kaba gelmişti.

Nakor, etrafı beyaz olan koyu kırmızı irisli ve siperlikli gözlere baktı. "Ben önemsiz birisiyim, ey kudretli kişi. Göremiyorum. Bu olağanüstü ayini daha iyi görebileceğim bir yere gidiyorum." Nakor kampın kalbine ilk geldiğinde Saaurları çok merak etmişti, ama artık onlardan uzak durmaya can atıyordu. Onun için hâlâ bir sırdılar. Görünüş olarak, insanların elflere benzediği gibi Pantathialılarla benzerlikler taşıyorlardı, ama yakından incelendiğinde tamamen alakasızdılar. Nakor neredeyse başka bir dünyadan geldiklerine emindi.

Pantathialıların aksine onlar da, insanlar, elfler ve cüceler gibi sıcakkanlı yaratıklardı.

Bu gibi teorileri iyi eğitim görmüş bir Saaurla tartışabilmek hoşuna giderdi, ama sadece, insanlara karşı yalnızca küçümseme olarak adlandırılabilecek bir davranış sergileyen genç erkek savaşçılarla karşılaşmıştı. Bu kamptaki adamlar Zümrüt Kraliçe'nin hizmetkârları olmasaydı, Saaurların kamptaki bütün insanları öldürmekten zevk alacağından şüphesi yoktu. İnsanlara duydukları nefreti güçlükle kontrol altında tutabiliyorlardı.

Ortalama bir Saaurun boyu, iki yetmiş beşle üç metre arasındaydı. Saaurların göğüs ve omuz kısımları güçlüydü, ama boyunları garip bir şekilde narindi ve bacakları güçlü atlarını kontrol etmek için yeterince kuvvetli olmasına rağmen, koşabilen ya da zıplayabilen bir ırk gibi gözükmüyorlardı. Yaya olarak insanlardan oluşan herhangi iyi bir birlik onlara denk olduklarını kanıtlayabilirdi, diye düşündü Nakor. Kertenkele adam homurdandı. Nakor bunun bir onaylama olup olmadığını bilmiyordu, ama öyleymiş gibi kabul etti ve eğer hatalıysa bunun sonuçlarıyla başa çıkabileceği kararma vararak ilerledi. Hatalı değildi. Savaşçı dikkatini karşılama ayinine çevirmişti.

Zümrüt Kraliçe'nin otağı, kampın bu kesimindeki diğer çadırlardan iki metre daha yüksek olmasına karşın, ahşaptan ya da topraktan yapılmış -Nakor hangisi olduğunu söyleyemiyordu-devasa bir platformun üstüne kurulmuştu. Platformun etrafına bir Saaur ordusu dizilmişti ve Nakor ilk kez olarak arkalarındaki Pantathialı rahipleri gördü. Daha da fazlası, Pantathialı savaşçıları da. Bu onun için yeni bir tecrübe olduğu ve bilmediği bir şeyi keşfetmek her zaman hoşuna gittiği için sırıttı.

Rahip dönüp katledilmiş koyunu bir odun yığınının üstüne attıktan sonra arkasından kokulu yağ serpti. Yükselen duman güzel kokulu ve yoğun, kara ve sarmaldı. Rahip ve Saaurlar dikkatle izliyordu. Ardından rahip dumanı gösterip yabancı bir dilde konuştu, ama ses tonu pozitifti ve Nakor, ruhların adaktan memnun olduklarını ya da

belirtilerin iyi olduğunu ya da rahip zırvalıkları söylemekte olduğunu tahmin etti.

Otağın derinliklerinden bir şekil çıkarken Nakor gözlerini kısarak baktı: Yeşil bir zırh giymiş bir adam, altın işlemeli yeşil bir zırh giyen bir başka adama yol veriyordu. Bu güçlü görünüşlü adam ordunun Başkumandanı General Fadawah'tı. Nakor adamın çevresinde, ateşin çevresindeki duman gibi kötücüllük asılı olduğunu sezdi. Bir asker için oldukça büyü kokuyordu.

Ardından çadırdan, boynunda -boynundaki zümrütler daha iyi görülebilsin diye, yakası açık yeşil bir elbise giymişti- ve bileklerinde zümrütler olan bir kadın çıktı. Simsiyah saçlarının üstünde zümrütlerden oluşan bir taç vardı.

Nakor, "Orada çok zümrüt var, senin için bile," diye mırıldandı.

Kadın, Nakor'un itici bulduğu bir şekilde yürüyordu ve ordusunun tezahüratlarına yanıt vermek için öne çıktığı zaman, çok rahatsız oldu. Bir şeyler kesinlikle yanlıştı!

Konuşurken kadını hem dinleyip, hem de inceledi. "Sadık kullarım! Ben sizin Leydinizin, çok daha kutsal birisi için sadece bir aracım, armağanlarınız için size teşekkür ediyorum. "Saaurun Gökyüzü Hordası ve Zümrüt Kraliçe, size bu hayatta zaferi ve bir sonraki hayatta ölümsüz ödülleri vaat ediyor. Casuslarımız sadece üç günlük mesafede, güneyde inanmayanların pusuya yattığı haberleriyle döndüler. Çok yakında, onları ezip geçmek için harekete geçeceğiz, ardından putperest şehirlere saldırıp onları küle çevireceğiz. Her zafer bir öncekinden daha hızlı geliyor ve sayımız gittikçe artıyor."

Zümrüt Kraliçe denilen kadın platformun iyice ucuna gelip aşağıya baktı. Bir adamı göstererek, "Bu gece, tanrılara ulağım sen olacaksın!" dedi.

Adam zafer kazanmış bir edayla yumruğunu kaldırdı ve koşarak platformun ilk dört basamağını çıktı. Başı hanımının ayaklarının

dibine gelsin diye kendini son iki basamağın üstüne attı. Kadın ayağını kaldırıp adamın kafasına koydu, kaldırdı ve dönüp çadırına girdi. Adam sırıtarak kalktı, tezahürat yapan arkadaşlarına göz kırptı ve otağına giren Kraliçe'nin peşinden gitti. "Ah, bu çok kötü," diye fısıldadı Nakor. Çevresine baktı ve kutlamanın yoğunlaşarak devam ettiğini gördü. Adamlar çok geçmeden izin verildiği ölçüde içip kavga edeceklerdi ve Nakor'un ordunun bu bölümünde gördüğü gevşek disipline bakılırsa, kavgaya ve hatta kan dökmeye çok fazla tolerans gösterildiğini tahmin etti.

Artık çok sarhoş, uyuşturucu delisi katillerden oluşan bir birliğin arasından geçmek zorundaydı ve Calis'in kampını nereye kurmuş olabileceğini tahmin etmeye çalışarak nehri geçmenin bir yolunu bulmalıydı.

Nakor endişeli biri değildi ve bu kesinlikle endişelenmeye başlanacak bir zaman değildi. Yine de, son yirmi yıldır yapılmakta olan bütün savaşların arkasında ne olduğunu bildiği için, artık çok fazla geç kalmış olmasından endişeleniyordu ve dahası, az önce gördüğü şeyi bütün yönleriyle tam olarak anlayabilecek dünyadaki tek insan olabileceğini fark etmişti.

Hayatın karmaşıklığına hayret ederek kafasını iki yana sallayan küçük adam, Zümrüt Kraliçe'nin otağından uzaklaşmanın yollarını aramaya başladı. Atlı bir ulak gelip, "Yüzbaşı Calis sen misin?" diye sordu. Calis, "Evet," dedi.

"Emirler. Birliğini alıp nehir sığlığından geçeceksin," kuzeyde bir yerleri gösterdi, bu yüzden de Erik sığlığın çok yakınlarda olması gerektiği sonucuna vardı, "ve nehir aşağı on beş kilometre boyunca uzak kıyıyı tarayacaksınız. Keşifçilerimizden biri, Gilani kabile üyelerini görmüş.

Generaller karşı kıyının bu gibi baş belalarından temizlenmesini istiyor."

Döndü ve Praji, "Baş belaları mı?" derken uzaklaştı. Giden ulağın arkasından bakarak, inanamayarak kafasını iki yana salladı. "Bu delikanlının bir Gilani ile karşılaşmadığı belli." "Ben de öyle," dedi Calis. "Kim onlar?"

Praji gelişigüzel teçhizatını toplayıp at binmeye hazırlanırken anlatmaya başladı. "Barbarlar." Durakladı ve "Hayır, vahşiler," dedi. "Kabile halkı. Hiç kimse kim olduklarını ve nereden geldiklerini bilmiyor. Yalnızca birkaç kişinin ustalaşabildiği bir dil konuşuyorlar ve yabancı birine dili öğrenme fırsatını nadiren veriyorlar. Çetin cevizler ve manyak gibi dövüşüyorlar. Büyük bizon sürülerini ya da geyik ve karaca avlamak için Djams Ovası'nda ya da Ratn'gary'nin eteklerinde dolaşıyorlar."

Şiltesini toplayan Vaja, "Nehrin bu tarafında atlar üstünde en fazla sorun çıkaran halk. Dünyadaki en iyi at hırsızlarıdırlar. Bir adamın rütbesi, kaç düşman öldürdüğü ve kaç at çaldığına göre belirlenir. Onlara binmezler; yerler. Öyle duydum." "Başımıza çok dert açarlar mı?" diye sordu Calis. "Muhtemelen bir tanesini bile göremeyiz," diye yanıtladı Praji. Şiltesini Erik'e atıp, "Şunu benim için bir dakika tut," dedi. Diğer eşyalarının olduğu bir çantayı almak için eğildi. "Cücelerin yarı boyunda, dayanıklı küçük adamlardır" ve pis pis sırıtarak Roo'yu gösterdi; "ona çok benziyorlar!"

Praji şiltesini Erik'ten geri alırken adamlar güldü ve atların olduğu kazık sırasına ilerlemeye başladılar. De Loungville ve Foster birliğe atlara binmelerini emretmeye başladı. Praji, "Nehrin karşısındaki şu uzun otların arasında, hayalet gibi gözden kaybolurlar," dedi. "Ottan ördükleri kulübelerde yaşarlar ve üç metre ötesinde dikiliyor olsan bile asla göremezsin. Anlatması zor bir halk." "Ama dövüşebiliyorlar," dedi Vaja.

Atlarını hazırlamaya başlarlarken Praji, "Gerçekten dövüşebiliyorlar," dedi. "İşte Yüzbaşı, Gilaniler hakkında artık bu taraflarda doğmuş herkes kadar çok şey biliyorsun."

Calis, "Eğer beladan uzak durmak istiyorlarsa, güneye doğru on beş kilometrelik bir yürüyüş yapıp, güneş batmadan geri dönmeliyiz," dedi. Sanki bir şeylerden endişeliymiş gibi kampa baktıktan sonra de Loungville'e, "Eşyalara göz kulak olması için bir grup bırak," dedi. Sesini alçaltarak, "Ve Nakor'u kollamalarını söyle," dedi.

Foster atlarını eyerlemek için harekete geçen bir grubu gösterip emirleri iletti. Erik bineğinin sırtına eyerini yerleştirirken arkasına göz attı. Nakor nerede acaba? diye düşündü.

Nakor döşeme tahtasını kaldırırken, 'koordine çalışma' denilen şeyin varlığından haberi yokmuş gibi görünen diğer taraftaki aptala sessizce küfür ederek homurdandı. Adam, Nakor adını bilmiyordu ama 'şu gerzek' olarak düşünüyordu, Nakor'a söyleme zahmetine girmeksizin kaldırma, taşıma ve bırakma konusunda ısrar ediyordu. Bunun sonucu olarak da, son iki gündür Nakor'un vücudu kıymıktan, sıyrıktan ve çürükten geçilmiyordu.

Nakor Calis'in birliğine dönüş yolunda zorluklarla karşılaşmıştı. Çekirdek ordunun Vedra'ya katılan bu kolunun kuzeyine gelmesiyle toplanma sonunda durmuştu ve Calis ve diğer yeni paralı asker birlikleri güneydeydi. Nehir kolunu artık sadece generaller tarafından çıkarılan resmi görünüşlü geçiş izinleri olan atlılar geçebiliyordu. Nakor'un çantasında, iki gece önce çalmış olduğu bunun gibi üç tane geçiş izni vardı, ama incelemeden bir tanesini kullanmaya kalkışmak istemiyordu ve dikkat çekmeden belgeleri inceleyebileceği bir yer yoktu. Ayrıca böylesi belgeleri kaybetme riski yüzünden, Nakor sebepsiz yere dikkatleri üstüne çekmemek istiyordu.

Ama generaller bu nehir kolunu geçmek için yeniden bir köprü inşa edilmesini emretmişti ve bir iş ekibi gayretle sadece bu işi yapıyordu. Nakor bir işçi gibi davranıp, köprü karşı kıyıya ulaştığı zaman o taraftaki kalabalığın arasında basitçe gözden kaybolabileceğine karar vermişti.

Ne yazık ki, köprü yapımında köleler çalıştırılmaya başlandığı için iş umduğundan daha yavaş ilerliyordu. Aynı zamanda, artık geceleri dikkatle gözleniyorlardı. Muhafızlar geldiği zaman ona dikkat etmemiş olabilirdi -takımda fazladan bir köle varsa, muhafız sabahki sayımı yanlış yaptığını varsayabilirdi- ama bir kişinin eksik çıkması kesinlikle fark edilirdi.

Bu Nakor'un, paralı asker birliklerinin arasında kaybolması için tam olarak doğru zamanı beklemesi gerektiği anlamına geliyordu. İş ekibini izleyen muhafızlardan kurtulur kurtulmaz özgür olacaktı, ama buna kalkışmadan önce mümkün olan en uygun anı beklemek istiyordu. Güney kampındaki bir insan avı eğlenceli olabilirdi, ama Nakor çok geç olmadan öğrendiklerini Calis ve diğerleriyle paylaşması gerektiğini biliyordu. Böylece buradan kaçışlarını ve Krondor'a dönüşlerini planlamaya başlayabilirlerdi.

Nakor hareket edemeden 'şu gerzek' döşeme tahtasının ucunu bıraktı ve bunun bir sonucu olarak da omzuna daha fazla kıymık battı. Bütün vücudunu bir ürperti kapladığı zaman, misilleme olarak 'numara'larından birini -adama vereceği bir acı bir boynuzun üstüne oturduğunu düşündürecekti- yapmak üzereydi.

Arkasına göz attı. Pantathialı bir rahibin sessizce insan bir subayla konuşarak üç metre ötede inşaatı izleyerek durduğunu görünce göğsü sıkıştı. Nakor elindeki tahtanın ucunu yere bırakıp, bakışlarını yerde tutarak bir diğerini almak için seğirtti. Nakor, artık Krondor Prensi olarak bilinen adamla yolculuk ederken, Pantathialılarla ve onların yaptıklarıyla daha önce de karşılaşmıştı, ama yaşayan bir Pantathialı'yı hiç bu kadar yakından görmemişti. Yaratığın yanından geçerken hafif bir koku aldı ve bu kokuyu daha önce de duyduğunu hatırladı:

Sürüngenlere özgü, ama yine de yabancı.

Nakor bir döşeme tahtası daha almak için eğildi ve 'şu gerzek'in bir taşa basıp sendelediğini gördü. Dengesini kaybetti ve Pantathialı'ya

doğru yarım adım attı. Yaratık, pençeli elini savurarak tepki verdi. Pençeler bıçak gibi tuniğini yırtarak gerzeğin göğsünü boydan boya yardı. Adam bağırırken göğsünde koyu kırmızı derin kesikler belirdi. Ardından dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığılıp titremeye başladı.

İnsan subay Nakor'a, "Götürün onu buradan," dedi ve Nakor ve başka bir köle yerdeki adamı kaldırdı. Onlar adamı köle kampına götürene kadar adam ölmüştü. Nakor adamın suratını inceledi. Ölümle donuklaşan gözleri açıktı. Birkaç dakika sonra, Pantathialının pençelerine sürdüğü zehrin ne olduğunu tam olarak bildiğinden emindi. Bu doğal bir zehir değildi, sadece birkaç tane öldürücü bitki toksininin karışımıyla oluşturulan bir şeydi ve Nakor bu keşfi büyüleyici bulmuştu.

Pantathialının insan subayın önünde bir dokunuşla öldürebilirler yeteneğini gösterme ihtiyacını da büyüleyici bulmuştu. Zümrüt Kraliçe'nin kampında, gücün merkezinden uzak olanların anlamayacağı siyaset vardı ve Nakor daha fazla şey keşfetmek için zamanı olmasını diledi. Düşman kampındaki herhangi bir çekişmeyi bilmek iyi bir şeydi, ama ne yazık ki, arka plandaki bu tür şeyleri gözlemleyebileceği yere sokulmak için zaman harcamaya gücü yetmezdi.

Bir muhaliz, "Onu şuraya bırakın," dedi, günbatımında bir araba tarafından çekilecek ve nehirden bir iki kilometre öteye boşaltılacak olan bir çöp yığınını göstererek. Nakor söyleneni yaptı ve muhafız iki köleye işlerine dönmelerini emretti.

Nakor koşar adımlarla şantiyeye doğru gitti, ama Pantathialı ve insan subay gitmişti. Yılan rahibi daha fazla inceleyemediği için hafif bir üzüntü hissederken, 'şu gerzek'in ölümüne daha fazla üzüldüğünü fark etti. Adam arka tarafının acımasını hak etmişti, ama zehir ciğerlerini ve kalbini durdururken acı çekerek ölmeyi hak etmemişti.

Nakor öğle yemeğine kadar çalıştı. Artık karşı kıyıdan sadece birkaç metre uzakta olan köprüye oturdu ve tatsız lapasını ve gücünü

koruması için gerekli sert ekmeğini yerken ayaklarını aşağı sarkıttı. Yerken sürekli, Calis'in ve diğerlerinin ne yapmakta olduğunu düşünüyordu.

Calis düzgün bir görüş çizgisini korumak için sağ taraftaki dış atlılara işaret verdi; yarım kilometrede bir adam. En yakın adamdan gelen işaret, emrin anlaşıldığını gösteriyordu.

Öğlene kadar at sürmüşlerdi, ama kıyının yakınlarında hiç kimseye rastlamamışlardı. Yakınlarda kabile üyelerinin görüldüğüne dair verilen rapor ya yanlıştı, ya da bölgeyi terk etmişlerdi veya Praji'nin de söylediği gibi kendilerini saklamayı iyi becererek terk ediyorlardı.

Erik otlardaki beklenmedik herhangi bir hareketi izledi, ama rüzgârlı bir öğleden sonraydı ve uzun otlar su gibi hareket ediyordu. Bu korunaklı ovada hareket eden birisini görmek için onunkinden çok daha iyi gözlere ihtiyaç vardı.

Kısa bir süre sonra Calis, "Önümüzdeki yarım saat içinde bir şey bulamazsak dönüyoruz," dedi.

"Şu anda bile sığlığa dönmemiz karanlığı bulur."

Bir keşifçiden gelen bir bağırışla herkes batıya baktı. Erik öğleden sonra güneşine doğru ellerini gözlerine siper ederek, bir atlının geniş bir tepeciğin dibinde çılgınca el salladığını gördü.
Calis işaret etti ve birlik atlıya doğru ilerlemeye başladı.

Tepeciğin dibine vardıkları zaman, Erik tepeciğin ovadaki gibi otlarla kaplı olduğunu gördü. Neredeyse tamamen yuvarlak olan tepe, uzaktaki dağlara doğru yayılan bir tepeler serisinin başlangıcı olan bir sonraki yükseltiden biraz uzaktı. "Bu ne?" diye sordu Calis. "Bir mağara Yüzbaşı," diye yanıtladı keşifçi.

Praji ile Vaja birbirlerine soru soran gözlerle bakıp atlarından indiler. Atlarını çekerek yaklaşıp mağarayı incelediler. Bir adamın eğilerek girebileceği küçük bir giriş arkadaki karanlığa doğru uzanıyordu.

Calis yere göz attı. "Eski izler." Ardından mağaranın girişine doğru ilerledi ve elini mağaranın taş kenarında gezdirdi. "Doğal değil," dedi Calis.

"Ya da öyleyse bile," dedi Praji, elini duvarda gezdirirken, "birisi onu daha dayanıklı yapmak için üzerinde bir miktar çalışmış. Bu toprağın altında taş işçiliği var." Eliyle toprağı temizledi ve altındaki taşları ortaya çıkarttı. "Sarakan," dedi Vaja. "Olabilir," dedi Praji. "Sarakan mı?" diye sordu Calis.

Praji atına binip, "Ratn'gary Dağları'ndaki terk edilmiş bir cüce şehri," dedi. "Bütün şehir yerin altında. Birkaç yüzyıl önce bazı insanlar buraya yerleşmişti, birtakım çılgınlar tarikatı, ama yok oldular. Artık bomboş."

"İnsanlar körfezin yakınlarında tesadüfen girişler bulup duruyor," dedi Vaja, "ve Büyük Güney Ormanı'nın yakınlarındaki tepelerde."

Calis, "Yanılıyorsam beni düzelt, ama orası buradan yüzlerce kilometre ötede değil mi?" diye sordu.

"Doğru," dedi Praji. "Ama lanet tüneller her yere uzanıyor." Tepeciği gösterdi. "Orası, şuralarda bir yere," ilerideki bir dağı gösterdi, "bağlanıyor ya da sadece birkaç yüz metre öteye uzanıyor olabilir.

Burayı kimin yaptığına bağlı, ama Sarakan girişlerinden birisine benziyor."

Roo, "Belki aynı cüceler yapmıştır, ama farklı bir şehirdir," deme cesaretini gösterdi.

"Belki," dedi Praji. "Herhangi bir cücenin dağlardan başka bir yerde yaşamadığından beri uzun zaman oldu ve şehir halkı Djams Ovası'nda dolaşmaz."

Calis, "Burayı depo olarak kullanabilir miyiz?" diye sordu. "Nehrin bu tarafına gelmek zorunda kalırsak diye buraya bir miktar silah ve erzak bırakabilir miyiz?"

Praji, "Ben olsam bunu yapmazdım Yüzbaşı," dedi. "Eğer Gilaniler etraftaysa, burayı üs olarak kullanıyor olabilirler."

Calis bir süre sessiz kaldı; ardından diğer keşifçiler hariç bütün birliğin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Buranın yerini iyice ezberleyin. İlerideki yükseltileri kontrol edin. Yakında bu noktayı bulmamız çok gerekli olabilir. Herhangi bir sebepten dolayı kamptan kaçmamız ya da dövüşerek kendimize yol açmamız gerekirse ve doğruca Lanada şehrine gidemeyecekseniz, bu tepeciğe gelin. Burada buluşanlar, ellerinden geldiğince güneye gitmeye çalışsın. Gemilerimizden biri orada bekliyor olacağı için, hedefiniz Yılan Nehri Şehri'dir."

Erik etrafa göz attı. Eğer burnunu ileride bulunan dağlardaki kırık bir köpek dişi gibi ve üzüm salkımı gibi gözüken iki tepenin arasında tutar ve ilerideki başka bir tepeyi solunda tutarak sırtını nehre verirse, burayı bulabileceğini düşündü.

Bir süre sonra, Calis ilerideki bir tepenin üstünde gözcülük yapan bir keşifçiye döndü. Geri döndüklerini belirtmek için bir kol işareti yaptı.

Adam emri onayladıktan sonra döndü ve daha uzaktaki atlıya işaret verirken, Calis Zümrüt Kraliçe'nin ordusuna geri dönme emrini verdi.

-18-
KAÇIŞ

Nakor el salladı.

Küçük memurların yanaşmasını istemiyorsan, sanki ne yaptığını tam olarak biliyormuşsun gibi gözükmek gerektiğini yıllar önce öğrenmişti. Rıhtımın öteki ucunda duran subay Nakor'u fark etmedi. Isalani fark edilmeyeceğini biliyordu. Köleler birey değildi. Hiç kimse kölelere dikkat etmezdi.

Ve artık bir köle gibi görünmüyordu. Sabah ve gece sayımı uyuşsun diye köle ağılından önceki gece gizlice çıkmıştı. İnşaat işçisi rolünü oynamak için kaçtığı zaman eşyalarını sakladığı yere varana kadar gülümseyip konuşarak kampın etrafında dolaşmıştı.

Ardından şafakta köle ağılına geri dönmüş ve iş ekibinin birkaç metre arkasında sıraya girmişti. Yeni yapılmış köprüden geçmiş, arkadaşça bir edayla omzuna vurup, "Günaydın," dediğinde ona bir şeyler sormak üzere olan bir muhafızı çenesini ovarak geride bırakarak yoluna devam etmişti. Şimdi de, "Hey, yakala!" diyerek subaya sesleniyordu ve ona şilte çıkınını ve sırt torbasını attı. Subay düşünmeksizin tepki göstererek çıkını yakaladı, ardından sanki böceklerle kaplıymış gibi yere attı.

O zamana kadar Nakor, köprünün ucunu kayalardan oluşan güney-kıyısı temelinden ayıran bir buçuk metrelik mesafeyi atlayarak geçmişti. Ayağa kalkarak, "Çıkını suya düşürme riskine girmek istemedim," dedi. "İçinde önemli belgeler var." "Önemli?" diye sordu subay, Nakor çıkınını alırken.

"Teşekkür ederim. Bu emirleri Yüzbaşı'ya götürmeliyim."

Subay bir sonraki sorusunun ne olacağını düşünürken duraklayınca, Nakor yanlarından geçen atlı bir birliğin arkasına süzüldü ve atlılar geçip gittiğinde küçük adamdan eser yoktu.

Subay bir o yana bir bu yana bakarak öylece dikildi ve bir an önce birkaç metre ötedeki soğuk bir kamp ateşinin etrafında altı paralı asker yerine artık yedi paralı askerin uyuduğunu fark etmedi.

Nakor, herhangi bir alarm işareti dinleyerek kıpırdamadan yatıyordu.

İyi bir ortadan kaybolma hareketine verdiği her zamanki tepkiyi vererek, yattığı yerde sırıttı. Çoğu insanın burunlarının dibinde olan şeylere asla dikkat etmemesini hayret verici buluyordu. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve kestirmeye başladı.

Bir saat geçmemişti ki, bir ses duydu ve gözlerini açtı. Yanındaki askerlerden biri doğrulmuş esniyordu. Nakor döndü ve şaşırttığı subayın kampa arkası dönük durduğunu gördü.

Nakor ayağa kalktı, hâlâ yarı uyuyan paralı askere, "Günaydın," dedi ve Calis'in kamp kurduğunu umduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Calis, de Loungville ve Foster'dan birkaç metre ötede kılıcını parlatan Erik, oturduğu yerden kafasını kaldırıp baktı. Kampa hava karardıktan sonra dönmüşlerdi ve Erik ve diğerleri atlarla ilgilenirken, Calis rapor vermek için köprünün yanındaki subay çadırına gitmişti. Döndüğü zaman yüzünde görüşmenin nasıl gittiğine dair bir belirti yoktu, ama Calis Erik'in zevk ya da kızgınlık olarak tanımlayabildiği herhangi bir belirtiyi nadiren gösterirdi.

Ama Calis umut dolu bir yüz ifadesiyle ayağa kalkarken, Erik şimdi küçük bir duygu belirtisi gördü: Nakor, Kartallar'ın kampı ve doğudaki kamp arasındaki, toynaklar ve ayaklarla aşınmış dar patikayı geçiyordu.

Küçük adam yüzünde her zamanki sırıtış, güçlükle yürüyerek kampa girdi. "Of," dedi, Foster'ın yanına oturarak. "Sizi bulmak bir hayli zor oldu. Çok fazla kuş sancağı ve çok fazla kırmızı şey var ve bu adamların çoğu," genel olarak yakındaki diğer birlikleri gösterdi, "yanlarında kimin olduğuyla ilgilenmiyor. Çok cahil bir topluluk."

Sırtüstü uzanmış, uzun bir kıymıkla dişlerini kurcalayan Praji, "Düşünmek için para almıyorlar," dedi.

"Doğru."

"Ne buldun?" diye sordu Calis.

Nakor öne eğilip sesini alçaktı, bu yüzden Erik dinlemek için kulak kabartmak zorunda kaldı. Diğerleri de sanki dinlemiyorlarmış gibi görünmeye çalışıyorlardı. "Bunu burada konuşmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, ama sana söylediğim zaman, gördüklerimi bilmek istemeyeceksin diyelim." "Hayır, isterim," dedi Calis.

Nakor başını salladı. "Anlıyorum, ama anlattığım zaman ne demek istediğimi anlayacaksın. Sadece şunu söyleyebilirim ki, eğer buradan kaçmak için bir planın varsa, onu uygulayacak en iyi zaman bu gece olacaktır. Daha fazla kalmamıza gerek yok."

Calis, "Pekâlâ, artık nehir sığlığının nerede olduğunu biliyoruz. Fark edilmeden geçmeyi deneyebiliriz, ya da kıyıdaki devriyelere güneyi bir kez daha taramaya gönderildiğimizi söyleyerek blöf yapabiliriz," dedi.

Nakor çantasını açıp, "Belki bu geçiş izinlerinden biri onları kandırır," dedi.

Erik, Foster'ın ve de Loungville'in yüz ifadelerine gülmemek için kendini zor tuttu. Belgelere baktılar ve de Loungville, "Bu şeyi okumada bir uzman değilim, ama bunlar gerçek gibi gözüküyor," dedi. "Oh, gerçekler," dedi Nakor. "Onları Lord Fadawah'ın çadırından çaldım." De Loungville, "Kraliçe'nin Lordu Başkumandan mı?" diye sordu.

"Ta kendisi. Meşguldü ve bir köleyi oynadığım için hiç kimse dikkat etmiyordu. Bunlardan birinin bize faydası dokunacağını düşündüm. Etrafı araştırmak isterdim. O generalle ilgili çok tuhaf bir şey var.

Göründüğü gibi değil. Eğer size haber vermek için acelem olmasaydı, şu generalin gerçekte ne olduğunu öğrenmek için kalacaktım."

Calis dört belgeye göz attı. "Bu işe yarayabilir. Bütün birimlere taşıyanın geçmesine izin vermesini emreden çok açık olmayan bir dilde yazılmış. Taşıyıcının yanında yüz adamdan daha fazlasını bulundurup bulunduramayacağı hakkında hiçbir şey söylemiyor, ama sanırım kendimize hakim olursak işe yarayabilir."

Praji ayağa kalktı. "Günün yarısı geçti ve eğer yerel bir devriyeye çıkacağımız konusunda inandırıcı olacaksak, yola şimdi çıksak iyi olur. Yoksa yarın sabaha kadar beklemek mi istersin?" Calis Nakor'a göz attı ve küçük adamın kafasını iki yana salladığını görünce, "Şimdi gidiyoruz," dedi.

Sanki fazla aceleleri yokmuş gibi davranmaları, ama at binmek için çabucak hazırlanmaları emredildi. Yan kamplardaki herhangi biri fark ettiyse bile, Erik göremedi. Etraftaki birlikler kendi işleriyle ilgileniyor gibiydi. Gelen ya da giden başka bir insan birliği az ilgi çekiyor gibi görünüyordu. Bir saat geçmeden, Foster adamları çift sıraya dizmişti ve Calis Erik'in grubuna sıranın başına, kendi öncü grubunun -Nakor, Praji, Vaja, Hatonis ve de Loungville- arkasına geçmelerini işaret etti. Foster arkada kalacak ve birlikteki en deneyimli grup olan geri muhafızların komutasını üstlenecekti. Jadow Shati ve Jerome Handy sıradan çıkıp Foster'ın yanına giderken, Erik, Jadow'un geniş bir sırıtmayla karşılık verdiği bir iyi-şans işareti yaptı.

Köprü görüş alanlarına girene kadar, nehre paralel olan yola çıkan patikadan kuzeye doğru at sürdüler.

"Köprüyü çabuk bitirmişler," dedi Praji.

"Bir sürü adam çalıştı," dedi Nakor. "Karşıya geçebilmek için ben de birkaç gün çalıştım." Vaja, "Yakınlarda geniş bir nehir sığlığı var," dedi. "Bütün bu sıkıntıya neden katlanıyorlar?" Nakor, "Kraliçe ayaklarının ıslanmasını istemiyor," dedi.

Calis, Erik gibi küçük adama göz attı. Nakor gülümsemiyordu.

Nöbetçi karakola ulaştılar ve ileri şişman bir çavuş çıktı. "Bu da neyin nesi?" Calis, "Tekrar merhaba Çavuş," dedi.

Önceki geceden Calis'i tanıyan çavuş, "Yine mi dışarı çıkıyorsunuz?" diye sordu.

"Generaller raporumdan memnun kalmadı. Yeterince güneye gitmediğimi düşünüyorlar. Yarın öğlene kadar dışarıda olacağım ve ertesi gün sabah döneceğim."

"Hiç kimse bana birliğinizin nehri geçeceğini söylemedi Yüzbaşı," dedi çavuş, şüpheli bir şekilde bakarak, "ya da birilerinin dışarıda bir günden fazla kalacağını."

Calis sakince geçiş iznini uzattı. "General ne yapacağına kısa bir süre önce karar verdi. Biz ayrılmaya hazır olmadan önce bunu sana getirecek bir ulağa güvenmektense bunu bana verdi." Çavuş, "Kahrolası subaylar!" dedi. "Bize verilen emirler var, ama bir bakıyorsun bir birliğin bir yüzbaşısı yaptığımız işlerin tarzını değiştirmek için içki arkadaşını kullanabileceğini sanıyor. Hangi caka satarak yürüyen tavus kuşu bu belgeyi imzalayabileceğim... " Geçiş izninin altındaki adı ve mührü görünce sesi giderek azaldı ve gözleri büyüdü.

"Eğer General Fadawah'a prosedüre uymadığını söylemek için bir ulak gönderip onay isterseniz, biz bekleriz," dedi de Loungville. "Gilanileri aramaya gitmek zorunda olduğumu hemen unutabilirim. Generalin bunu pek umursayacağını sanmıyorum Çavuş."

Çavuş geçiş iznini çabucak kıvırıp Calis'e geri verdi. "Geçebilirsiniz," dedi elini sallayarak.

Kıyıdaki askerle dönüp, "Diğer tarafa geçiyorlar!" diye bağırdı.

Çavuşa el sallayıp sıkkın pozlarını takınmaya devam ettiler ve Calis atını yavaşça ve dikkatli bir şekilde kıyıdaki askerlerin arasından sürdü.

Erik, sanki arkadan birisi kaçmaya çalıştıklarını bağırmaya başlayacakmış, ya da başka birisi çavuşa geçiş izninin generalin çadırından çalındığını söyleyecekmiş gibi ensesinin kaşındığını hissetti.

Ama en arkada Onbaşı Foster'ın bulunduğu son gruba kadar nehir sığlığını güvenle geçtiler. Ardından Calis hızlanmalarını işaret etti ve tırısta güneye doğru ilerlemeye başladılar. Erik kendini? atını topuklayıp dörtnala koşturma dürtüsüyle savaşırken buldu. İçlerinden kaç kişinin aynı şekilde hissettiğini merak etti.

Nehir aşağı bir miktar uzaklaştıklarında, Calis eşkin gitmelerini emretti ve tırısa dönmeleri işaret edilene kadar iki kilometre daha yol aldılar. Nakor, "Şimdi anlatmamı ister misin?" diye bağırdı.

Calis, "Evet, düşüp boynunu kırmadan önce," dedi.

Nakor sırıttı. "Durum kötü. Eski arkadaşımız Leydi Clovis'i hatırlıyor musun?"

Calis başını salladı. Erik'in, kadının kim olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama Calis'in kararan yüz ifadesi kadını tanıdığını gösteriyordu. Onu şaşırtan şey, de Loungville'in kadını tanımıyor olmasıydı. Ama Praji, "İlk karşılaştığımız sıralarda, Yılan Nehri Şehri'nde Dahakon'u ve Derebeyi Valgash'ı kullanan şu kancık mı?" diye sordu.' "Ta kendisi," dedi Nakor. "Zümrüt Kraliçe o mu?" diye sordu Calis.

Nakor kafasını iki yana salladı. "Öyle olmasını isterdim. Jorna, gerçek adı bu, en azından biz evliyken-"

"Ne?" dedi Calis hayretler içerisinde ve Erik Yüzbaşı'nın ilk kez soğukkanlılığını tamamen kaybettiğini gördü.

"Uzun hikâye. Başka bir zaman anlatırım. Ama bir kızken kibirliydi ve birlikte olduğumuz zaman, sonsuza kadar genç kalmanın yollarını arayıp duruyordu."

"Eğer bu işten kurtulursak, sanırım bana her ayrıntıyı anlatacaksın," dedi de Loungvilie; Calis kadar şaşırdığı belli oluyordu.

"Her neyse," dedi Nakor, lafının kesilmemesini işaret ederek, "o kızın sizin büyü dediğiniz numaralar yapmak için yeteneği vardı ve sonsuza kadar genç kalmakla ilgili bilmediğim sırları söylemediğim için beni terk etti. Leydi Clovis iken farklı bir vücut kullanıyordu."

"Farklı bir vücut mu?" dedi Praji, tamamen aklı karışmış bir şekilde. "Onu nasıl tanıdın?" "Birisini iyi tanıdığınız zaman, vücudun önemi yoktur," dedi Nakor. "Tahmin edebiliyorum," dedi Vaja, konuşmadan keyif aldığı belliydi.

"Kes sesini," dedi Nakor. "Bu ciddi bir mesele. Bu kadın, onlara yardım ederken kendini sonsuza kadar genç tutmak için Pantathialılarla bir anlaşma yaptı. Bilmediği şey, Pantathialıların onu kullandıklarıydı. Onu uyardım. Ona, 'Onlara verebileceğinden daha fazlasını isterler,' dedim ve haklıydım. Onu götürdüler."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Calis.

Nakor'un yüz ifadesi sertleşti. "Beyaz ve Altın Zırh ile babana ne olduğunu hatırlıyor musun?" "Evet?" dedi Calis, yüzündeki kan çekilerek.

"Tekrar oluyor. Jorna, ya da Clovis, zümrüt bir taç takıyor ve o taç onu değiştiriyor. Baban gibi oluyor."

Calis sarsılmış gözüküyordu ve bir süre hiçbir şey söylemedi; ardından de Loungville'e döndü. "Foster'a, on beş dakika arkamızdan gelmelerini istediğimi söyle. Birilerinin peşimizde olup olmadığını bilmek istiyorum. Eğer herhangi birisiyle karşılaşırlarsa,

diğerleri gelenleri başka yöne çekerken, en hızlı binicileri gelip bizi bulsun. Kısa bir süre iki gün önce bulduğumuz mağarada bekleyeceğiz, sonra son sürat doğruca Lanada'ya doğru gideceğiz." De Loungville, "Peki ya peşimizden gelenler yemi yutmazsa?" diye sordu.

"Yemi yutmalarını sağlasınlar," dedi Calis.

De Loungville başıyla onayladı, atını döndürdü ve sütunun sonuna doğru sürdü. Erik arkasına bakınca, Poster ile diğer altı adamın yavaşladığını, de Loungville emirleri ilettiğinde de durduğunu gördü. Çeyrek saat bekledikten sonra, bir ya da iki gün içinde onlara yetişmeyi umarak, Calis'in birliğinin arkasından gelmeye başlayacaklardı.

Sıranın arkasındaki birisi, "Atlı!" diye bağırdığında ertesi günün kuşluk vaktiydi.

Erik omzunun üstünden bakınca, Jadow Shati'nin atını ölümüne koşturduğunu gördü. Hayvan kan ter içinde kalmıştı ve burun deliklerini ardına kadar açmış olmasından dolayı Erik hayvanın güçlükle nefes alabildiğini fark etti. Hayvanın çatlamak üzere olduğundan emindi. Jadow kısrağı öldürmekte olduğunu bilecek kadar atlardan anlıyordu, bu yüzden Erik bunun çok ciddi bir şey olduğunu düşündü. Dövüşmek üzere olduklarının söylenmesine gerek olmadığı için kınının ipini açtı.

Jadow'un arkasında, bir buçuk kilometreden daha az bir mesafede bir toz bulutu vardı. Erik ufukta şekiller gördü ve Jadow sesini duyuracak kadar yakına gelmeden önce, "Saaurlar!" diye bağırdı.

De Loungville, "Nereden anladın?" diye sordu.

"Jadow ile arkalarındaki mesafeye kıyasla atlar çok büyük gözüküyor." Tam o anda Jadow duyulacak mesafeye girdi ve "Yüzbaşı!" diye bağırdı. "Kertenkele adamlar!

Takip ediyorlar."

Calis de Loungville'e dönüp, "At üstünde kalacağız," dedi. "İki sıra halinde dövüşeceğiz!"

De Loungville, "Yüzbaşı'yı duydunuz!" diye bağırdı. "İlk elli adamın soluma geçmesini isliyorum!" Bu, sıradaki ilk elli adamın de Loungville'in sol tarafında düz çizgi şeklinde dizileceği anlamına geliyordu. Atını döndürdüğünde de Loungville'e en yakın adam Erik'ti.

Jadow dizginlere asıldı ve atın sırtından atlarken hayvan sendeledi. Calis, "Foster nerede?" diye bağırdı.

Jadow kafasını iki yana salladı. "Hiçbiri kurtulamadı. Ben yola çıkar çıkmaz, onbaşıyı görmezden gelerek beni takip ettiler. Onbaşı geriye dönüp, arayı açmamı sağlamak için onlara yandan saldırdı Yüzbaşı, ama..." Daha fazla konuşmasına gerek yoktu.

Erik, Sho Pi'nin gemide utandırmasından sonra arkadaşları olan Jerome Handy'yi düşündü. Sağına baktı ve Sho Pi'yi gördü ve başını salladı. Sanki Erik'in ne düşündüğünü anlamış gibi, Sho Pi de başını salladı.

Luis yanındakilerin duyacağı şekilde fısıldayarak, "Öyleyse biraz kertenkele kanı dökelim," dedi. Erik kılıcını çekip, dizginleri dişlerinin arasına aldı. Kalkanını takıp hazırlığını bitirdi. Bineğini ayaklarıyla kontrol edecekti, ama asılması gereken bir durum olursa diye dizginleri dişlerinin arasında tutmaya devam etti.

Saaur hayvanları binicileri gibi çok güçlü olmalılar, diye düşündü Erik. Çünkü Jadow'un atı neredeyse ölüyorduysa, Saaurlarınki sadece yorgun gözüküyordu. Yeşil derili savaşçılar, onları karşılayan asker sırasını görünce duraklamadı.

"Bizden çok fazla korkmuyorlar," dedi Nakor, gözlerini yaklaşan atlılardan alamayan Erik'in arkasından. Calis, "Emir verdiğim zaman,

okçuların ateşe başlamasını istiyorum; ardından ilk sıra saldıracak," dedi. "İkinci sıra, ben emir verene kadar bekleyecek."

Hepsi ikinci sıranın ortasında bulunan okçular silahlarını hazırladı ve de Loungville yarı mırıldanarak, "Bekleyin!" dedi.

Saaurlar insafsızca üstlerine geliyordu ve onlar yaklaştıkça, Erik ayrıntıları fark etmeye başladı. Bazılarının miğferlerinde tüyler, bazılarının kalkanlarında tuhaf hayvanlar ve kuşlar vardı. Atlardan bazıları neredeyse siyah, bazıları doru ve kestane rengi ve birkaçı da beyaza yakınken, güderi ya da alacalı at yoktu. Erik alacalı ya da güderi olmadığı gerçeğiyle neden bu kadar etkilendiğini merak etti. Gülmemek için kendini zor tuttu.

Derken Calis, "Ateş!" diye bağırdı ve ikinci sıradaki kırk okçu oklarını bıraktı. Ok yağmuru yarım düzine atlının düşmesine ve birkaç atın kişnemesine yol açtı. Ardından Calis, "Hücum!" diye bağırdı.

Erik topuklarını atının böğrüne geçirdi ve attığı bir nara ve bacaklarının güçlü sıkışı atın dörtnala koşmasına yol açtı. Diğerlerinin ne yaptığına bakmayıp, sadece miğferinin tepesinden at kılı sarkan metal sorguçlu bir Saaura odaklandı. At kılı beyazlatılmış ve parlak bir kırmızıya boyanmıştı, bu yüzden Erik için kolay bir hedef oldu. Kendi atı daha büyük ata çarpınca, Erik gördüğünden daha fazlasını hissetti. Boynunu hedefleyen vuruştan kaçınmak için bir hayli çaba sarf etmesi gerekti.

Saaur savaşçı büyük tek ağızlı balta kullanıyordu ki, bu sadece ileri hamlesinin ölümcül olabileceği anlamına geliyordu. Erik, atı daha büyük attan sendeleyerek uzaklaştıktan sonra neredeyse iki hayvanın arasındaki boşluğa düşüyordu. Dönen darbeyi eğilerek savuşturdu ve zamanında toparlanıp, Saaurun kalçasına kılıcıyla öldürücü bir darbe indirdi. Yaratığın eyerinden düşüp düşmediğine ya da devam edip etmediğine bakmadı, çünkü atını, Platonis'in klan üyelerinden biri tarafından az önce atından düşürülen başka bir savaşçının üstüne sürmekle meşguldü. Erik hücum etti ve yaratık

arkasını dönüp kendini savunamadan kılıcını yaratığın kalkanının altına sapladı ve yaratık takla atarak atının arkasından yere düştü.

Binicisiz at ön ayağıyla saldırınca Erik küfür edip atını uzaklaştırdı. "Atlara dikkat edin!" diye bağırdı. "Saldırmak için eğitilmişler."

Erik, bir Saaura karşı Luis ile işbirliği yapmaya çalışan Roo'ya yardım etmeye gitti. Kertenkele adama kör tarafından yaklaştı ve yaratığın miğferinin arkasına öldürücü bir darbe indirdi. Saaur yere yığıldı ve miğferi düştü ve ortaya yeşil ve pullu, ama koyu kırmızı kanla kaplı yabancı bir surat çıktı.

"İyi, en azından kanları yeşil değil," diye bağırdı Biggo, yanlarından geçerken. "Aynı zamanda tatmin edici şekilde ölüyorlar."

"Biz de öyle," dedi Roo, ileriyi işaret ederek. Biggo ve Erik döndüklerinde, Saaurların çoğunun atlarından indirildiğini, ama her öldürdükleri Saaur için kendilerinin de bir ölü vermiş olduğunu gördüler.

Biggo miğferini geriye iterek, "Onlarla üçe karşı bir yüzleşiyoruz, ama yine de bizi eşit sayılarda karşılıyorlar," dedi.

"Ateş," diye bağırdı Calis ve geriye kalan on okçu kalan beş Saaur savaşçısının üzerine ok yağdırmaya başladı. Jadow, "Bakın!" diyerek ileriyi gösterdi.

"Demek bu yüzden bu kadar korkusuzlar," diye bağırdı de Loungville. "Bunlar sadece öncülermiş!" Uzakta, gökyüzüne doğru büyük bir toz sütunu yükseliyordu ve bu mesafeden bile toynak sesleri gök gürlemesi gibi geliyordu. Erik beklemeyip topuklarını atının böğrüne geçirdi ve arkadaştan onlara yetişene kadar mümkün olduğunca insanları oyalamaya çalışan Saaurun arkasından saldırıya geçti.

Biggo bir çığlık koy verip onun arkasından hücum etti. Tam gaz aynı Saaurun üstüne at sürdüler ve yaratığa her iki taraftan saldırdılar.

Biggo acımasızca yaratığın kalkanına vururken, Erik eti derinlemesine kesip kemiği kırarak yaratığın kılıç tutan koluna vurdu.

Çok geçmeden ortalık sessizleşti.

Calis, "Mağaraya!" diye bağırdı. "Orada savaşacağız!"

Erik derin bir nefes alıp yorgun atını dörtnala sürdü. Başka şansları yoktu. Yabancı atlar daha güçlü, daha kuvvetli ve daha dayanıklıydı. Onlardan kaçamayacakları kesindi ve açık alanda bire birde Saaurlar'la boy ölçüşemezlerdi.

Erik mağaranın, Praji'nin iddia ettiği gibi bir yerlere açılmasını ümit etti. Yalnızca tepedeki bir mağaraysa, ölmek için sıkıntı verici bir yer olacaktı.

Dağınık sırada, yedek atları takip etmeleri ya da kaçmaları için bırakan, kısa ama şiddetli dövüşten dolayı yorulmuş ve hırpalanmış Calis'in Kızıl Kartalları ilerideki tepeciğe doğru yöneldiler. Nakor tepeciğe ilk ulaşanların arasındaydı ve yarı zıplayıp, yarı düşerek atından indi. Bir matara ve bir çanta dolusu azık kapıp atın kalçasına bir şaplak indirdi ve eğilerek mağaraya girerken atın kaçmasına yetecek kadar bağırdı.

Erik ve diğerleri atlarından inmeye başladığında, "Bir kapı var!" diye bağırdı. "Çabuk olun!"

"Işık yakın!" diye emretti Calis; de Loungville özel bir yağ çıkardı ve birisine ona meşale vermesini işaret etti. Adamların taşıyabileceği birkaç eşyayla birlikte yük atından bir demet meşale de alınmıştı, ama eşyaların, yiyeceğin çoğunun ve atların hepsinin feda edilmesi gerekiyordu.

De Loungville yağı meşalenin üstüne serpti, ardından çelik çakmağını çakıp kıvılcım çıkardı. Yağ tutuşup meşale yanınca eğilerek mağaraya girdi.

Erik peşinden içeri girdi ve alçak tavanı geçerken ördek yürüyüşü yapmak zorunda kaldı. Yaklaşık on metre sonra tavan yükseldi ve koridorun genişleyip bir yeraltı mağarasına inen bir tünel şeklinde devam ettiğini fark etti.

Erik kapıya bakınca, kapının devasa yuvarlak bir taş olduğunu gördü. Sağa yuvarlanıp girişi kapatabilmesi için ağır demir ve ahşap bir kasaya yerleştirilmişti. Kapının iç tarafında, birkaç güçlü adamın kullanabileceği ahşap tutacaklar vardı, ama peşlerinden gelenlerin pürüzsüz yüzeyde tutacak yerleri ya da tek parça kayayı hareket ettirecek yeterli gücü sağlamalarının hiçbir yolu yoktu. Son adam da mağaraya girince Erik, Biggo ve Jadow ahşap tutacaklara yapışıp kayayı hareket ettirmeye çalıştı. Diğerleri, yeterince hareket ettiği zaman kenardan ittirebilmek için kendilerini duvara yapıştırdı.

Kaya yavaşça ve itiraz ederek yerinden oynadı ve ardından atlıların sesleri mağaranın girişinde yankılanırken gümbürtüyle hareket etmeye başladı. Gümbürdeyen taş yavaşça girişi kapatırken, mağarada yabancı bir dilde kızgın bağırışlar yankılandı.

Erik aniden bir direnç hissetti ve diğer taraftaki Saaurların kapının kapanmasını engellemeye çalıştıklarını anladı. "İtin!" diye bağırdı ve altında bir çift el daha belirdi ve aşağı bakınca Roo'nun yaptıkları işe gücünü eklemeye çalıştığını gördü. Küçük adam aşağıya kayıp, yardım edebileceği bir yer bulabilmek için sürünmüştü. Nakor, "Gözlerinizi kapayın!" diye bağırdı.

Erik geç kaldı ve Nakor de Loungville'in elindeki meşaleden bir şey yakıp, yavaşça hareket eden kaya kapıyla duvarın arasındaki dar açıklıktan atınca, ani bir ışık parlamasıyla geçici olarak kör oldu.

Karşılık olarak bir çığlık ve birkaç öfkeli bağırış geldi, ama kapıdaki baskı azaldı ve kapı, boğuk ve son bir gümbürtüyle kapandı. Kapı karşı duvara çarparak kapanınca Erik omzunun sarsıldığını hissetti.

Aniden dizlerinin bağı çözüldü ve soğuk mağara zeminine oturdu. Biggo'nun güldüğünü duydu.

"Bu hoşuma gidenden daha yakındı."

Erik kendisinin de güldüğünü fark etti ve Jadow'a baktı. "Foster ve Jerome?" Jadow kafasını iki yana salladı. "Hepsi erkek gibi öldü." Calis, "Bobby, nereye gittiğimizi görebilmemiz için bir meşale daha yak," dedi.

"Başka meşalemiz var mı?" diye sordu çavuş. Karanlıkta bir ses, "Burada, çıkının içinde, Çavuş," dedi. Calis, "Biggo, biz ileriye bakarken, senin ve von Darkmoor'un bir demirbaş listesi yapmasını istiyorum," dedi. "Elimizdekilerin çoğunu dışarıda bıraktık, ama burada neyimizin olduğunu görmek istiyorum." Etrafa göz attı. "Gerçi dışarı başka çıkış yoksa, aslında fark etmez, değil mi?" Yanıt beklemeden karanlığa doğru yürüdü. De Loungville, ikinci bir meşale yaktıktan sonra Luis'e verip, Yüzbaşı'nın peşinden gitti.

Nakor birkaç tane kaya alıp kapının arkasına koydu. "Eğer bir tutuş bulurlarsa, kolay kolay geri kaymaz," dedi sırıtarak.

Biggo dönüp, "Pekâlâ kızlar," dedi. "Yüzbaşı'yı duydunuz. Etrafınıza bakın ve yaşlı Biggo'ya siz hırsız hergelelerin, canınızı kurtarmak için kaçarken ne çaldığını söyleyin!"

Erik kıkırdadı, ama bunun sadece hâlâ hayatta olmanın verdiği bir rahatlama olduğunu biliyordu. Başka birisinin dikkat edip etmediğini bilmiyordu, ama mağaraya koşarken omzunun üstünden arkaya bakmıştı ve yüz ya da daha fazla adamdan en az otuzu yerde ölü yatıyordu. Önlerindeki uzun ve zorlu yolculuğun ilk ayağından sağ çıkmışlardı, ama neredeyse üçte birleri ölmüştü. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı ve ellerindekinin ne olduğunu görmek için etrafa bakmaya başladı.

Saatler geçmesine rağmen, kaya kapının diğer tarafından zayıf sesler geliyordu, bu yüzden de Saaurların iri kaya kapıyı hareket ettirmenin bir yolunu arayıp peşlerinden gelmeye çalıştıklarını biliyorlardı. Bir noktada Roo, eğer birtakım Saaur büyücüleri gelip

kapıyı açmak için büyü kullanırlarsa ne yapacaklarını sordu ve bu sözleri, sırım gibi delikanlının anında sessizleşmesine sebep olan bir öfke karşıladı. Erik, Roo'nun bu kadar çabuk ya da etkin bir biçimde sustuğu bir zamanı hatırlamıyordu.

Sonunda Calis döndüğünde Biggo, "Dört ya da beş günlük yiyeceğimiz var Yüzbaşı," dedi.

"Fazladan birkaç silah, ama çoğunlukla üstümüzde taşıdıklarımız var. Çavuş para keselerini kaptığı için bol miktarda altınımız ve değerli taşımız var ve oldukça iyi miktarda sargımız ve şifalı bitkimiz var.

"Ama bütün kamp malzemelerimiz gitmiş ve çabucak su bulamazsak, birçoğumuz susuz kalacak." Calis, "Tünel kademeli olarak aşağıya ve dağ tepelerine doğru gidiyor gibi gözüküyor," dedi. "Birilerinin bir süre önce, belki bir ay, bu yolu kullandığına dair izler gördüm, ama bunun dışında bir şey yok."

"Gilaniler mi?" diye sordu Roo.

"Fark etmez," dedi Praji, ayağa kalkarak. "Dışarıda bekleyen kızgın kertenkele sürüsüyle karşılaşmaya can atmadığımız sürece, o yolu kullanacağız." Karanlığı gösterdi. Calis, "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Erik kimse hayır demeyince, de Loungville'e döndü. "Adamları sıraya sok. Bu tünelin nereye gittiğine bakmaya başlayalım."

De Loungville başıyla onayladıktan sonra döndü ve emri verdi. Adamlar normalde at sürerken aldıkları konumlara geçince, Erik'i tanıdık bir his sardı. Sanki emirlere uymak tünelin darlığını ve karanlığı çekilebilir yapacaktı.

Ardından Calis emri verdi ve karanlığa doğru ilerlemeye başladılar.

-19-
KEŞİF

Bir gonk çaldı.

Ses büyük salonda çınlayarak, oymalı ve renkli taşlardan oluşan engin tavanda yankılandı ve Bekçi döndü. Miranda adamın duygusuz bir ifadeyle ona baktığını gördü. Ama yaklaşırken adam tehdit edici bir hareket yapmadı.

Necropolis, Ölü Tanrıların Şehri olarak bilinen muazzam şehirden ayrıldığından beri dağların üzerinde uçuyordu. Han'daki falcının ona verdiği talimatları izleyerek, Midkemia'ya dönüp Novindus'a, oradan da Necropolis'e gitmişti. Ardından, yorgun olmasına rağmen sanatlarını kullanarak yukarı doğru uçup, Tanrıların Çadırı denilen dağların tepesindeki bu efsanevi yeri arayıp bulmuştu. Sonunda, etrafındaki havayı korumak için güçlerini kullanmak zorunda kaldığı zaman, aradığı şeyi bulmuştu: Bir bulutun üstüne yerleştirilmiş, taş ve mermerden olduğu kadar buz ve kristalden yaratılmış gibi görünen engin bir koridorlar ve balkonlar dizisinden oluşan muhteşem bir yer. Bulutlar incelmiş ve bölgedeki en büyük dağın doruğunun üstünde yükselen büyük yapıyı ve ortasındaki tek bir devasa açıklığı görmüştü.

Kutsal şehri çevreleyen bulutların arasından süzülmüş ve çaba harcamadan kapıdan geçmişti.

Dondurucu soğuğu dışarıda ve havayı içeride tutan büyüyü geçerken bir karıncalanma hissetmişti. Büyük salonun karşısında dikkatle baktığı adam onu karşılamak için havada süzülerek geniş zemini geçti. Etrafı incelemek için bir an durdu. Kubbe şeklindeki tavan, her biri nadide parçalardan seçilmiş yirmi devasa sütun tarafından destekleniyordu. Çabucak kendi favorisini seçti: İnsanın bakmaya duyamayacağı yeşil damarları olan cilalı malakit sütun. Pembe kuvars da harikaydı, ama yeşil taşta ona hitap eden bir şey vardı.

Salonun zemini birtakım zayıf enerjilerle bölümlere ayrılmıştı. Miranda sahip olduğu her algı seviyesini kullandı ve bölümlerde bariyer ya da tuzak olmadığına, ama imzaya yakın bir şeyler olduğuna karar verdi. Sanki her bölgenin belirli bir kullanımı ya da kimliği vardı, ama yalnızca bu enerji bariyerlerini hissedebilenlere göre yapılmıştı. Ve her bölgede varlıklar -dış görünüşlerine bakılırsa insandılar- hareket ediyordu, ama hepsi de daha önce hiç görmediği garip tarzlarda giyinmişti.

Son derece berrak küçük kristal camlardan oluşan büyük pencereler, öğleden sonra güneşinde tepelerin doruklarındaki karla kaplı alanları yansıtıyor ve salonu gül ve altın rengine boğuyorlardı. Değerli taşlarla süslü, façetalı küreler, doğallıkla hiçbir ilgisi olmayan bir ışık kaynağından salonun her tarafına yumuşak beyaz ışıklar saçıyordu.

Yaklaşan adam havada süzülüyordu. Sanki ağır bir platform üstünde görünmez taşıyıcılar tarafından taşınan bir kralmış gibi duruyordu. Miranda hafifçe mermer zemine inince, adam ayağıyla zemine değdi. Yakınlarda bulunan birkaç kişi sessiz kalmalarına rağmen onları izlemek için döndü. Miranda pelerininin başlığını geriye attı ve salona göz gezdirirken siyah saçlarını salladı. "Kutsal Şehir'e gelen kim?"

Keyiflenerek, "Eğer kendi sarayına ziyarete gelenin kim olduğunu bilmiyorsan, bunu bilecek bir sürü güzel tanrın var," diye karşılık verdi. "Adım Miranda."

Bekçi, "Hiç kimse davet edilmeden tanrıların bölgesine giremez," dedi.

Miranda sırıttı. "Garip. Ben buradayım, değil mi?"

"İzinsiz gelen hiç kimse yaşamını devam ettiremez," dedi Bekçi.

"Beni davetsiz misafir gibi düşün."

"Seni Tanrıların Salonu'na getiren nedir?"

Miranda önündeki şekli inceledi. Salondaki diğerleri gibi bu adam da, omuzlarına sıkı sıkı oturan ve aşağıya doğru bollaşıp eteğinde neredeyse iki metre çapında mükemmel bir daire oluşturan garip bir cüppe giyiyordu. Miranda eteğin içine ince metal bir şerit ya da kalın bir tel dikilmiş olduğunu tahmin etti. Cüppenin kolları uzundu ve uçlarına doğru genişliyordu. Sert ve yüksek yakası, ensesinden kulaklarına kadar yükseliyordu. Adam Miranda'ya, birbirine tutturulmuş kâğıt konilerinden yapılmış ve tepesine boyalı kil kafa oturtulmuş, bir seksen boyundaki bir oyuncak bebekle konuşuyormuş izlenimi veriyordu. Ne acayip görünüşlü bir karakter, diye düşündü. Yıllarca parlak güneş ışığına maruz kalmış yüzü, koyu zeytin yeşili rengiydi ve sakalı dışarıdaki karlar kadar beyazdı. Açık mavi gözler, beyaz kaşların altından dikkatle ona bakıyordu.

Burayı incelemek için daha fazla zamanı olmasını dileyerek salona göz gezdirdi. İhtişamı nefes kesiciydi, ama yine de bir şekilde yabancıydı ve büyük kapının dışındaki rüzgâr kadar soğuktu. Yüksek büyüsü olmayan hiçbir ölümlü, tırmanmanın imkânsızlığı yüzünden buranın yolunu bulamazdı. Hava, platonun tabanının en az otuz metre aşağısında, nefes alıp hayatta kalamayacak kadar inceliyordu ve sıcaklık sürekli donma noktasının altındaydı.

İnsanların çoğu belli noktalardan dönüyordu ve her grubun, girerken fark ettiği farklı bölgelerin içinde sanki ait oldukları bir alan varmış gibi ayrı ayrı durduğuna dikkat etti. Bir süre sonra, kimsenin kendine verilen bölgeyi terk etmediğini algıladı.

"Tanrıları sınırlandırıyor musun?" diye sordu Miranda.

"Kendilerini sınırlandırıyorlar, her zaman yaptıkları gibi," diye geldi yanıt. "Bir kez daha sormalıyım, seni buraya getiren nedir?"

"Geldim çünkü korkunç güçler toplanıyor ve bu dünya tehlikede. Aal Kâhini ile görüştüm. Doğum evresine girmeye hazır. Görüşü bize kapandı. İlerleyen bu güçler kendilerini bildiğimiz her şeyin sonunu getirecek bir amaca adamışlar. Bu dahil." Eliyle salonu gösterdi.

Bekçi bir süre gözlerini kapayınca, Miranda bir şeylerin iletildiğini anladı; ardından, "Daha fazla bahset," dedi. "Neyden?"

"Buraya ne bulmayı umut ederek geldiğinden."

"Midkemia tanrılarının, varlıklarının tehdit edilmesine yanıt vermeye hazır olduklarını ummuştum!" Öfkesini yeterince gizleyemediği için sözleri küçümsemeyle keskinleşmişti. "Bunlar tanrıların, bakış açılarının dışındadır," diye karşılık verdi Bekçi, "bu adamlar ve kadınlar, bizim ölümlü kavrayışımızın ötesindeki sebeplerden dolayı, tanrılar adına var olmak için seçildiler. Hayatlarını, tanrıların ölümlü yanları gibi yaşamak için geldiler. Gözleri ve kulakları tanrılara, içinde yaşadıkları dünya hakkında ölümlülerin bakış açısını sunuyor." başını salladı. "Öyleyse şu tanrısal bakış açılarından sıyrılıp konuşayım sakıncası yoksa."

"Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok," diye geldi yanıt. "Ben sadece Kutsal Şehir'in Bekçisi'yim. Benim görevim burada kalanları rahat ettirmektir." Gözlerini kapadı. "Her kim yanıt verecekse onunla konuşabilirsin."

Bekçi'nin yanından geçen Miranda, bir grup adam ve kadının kendilerinden bir baş uzun olan birisinin çevresine toplandıkları, girişe en yakın olan bölgeye yaklaştı. Hepsi de bembeyaz giyinmişti ve grubun ortasındaki kadının saçları renksizdi. Derisi de renksizdi, ama bir albinodan çok, gerçekten beyaz olan ten rengiyle, bilinmeyen bir ırkın üyesi gibi görünüyordu. Kadının etrafını saranlar Miranda’nın yaklaşması için yana çekildiler. Miranda saygılı bir uzaklıkta başını eğip selam verdikten sonra, "Yardım istemeye geldim," dedi.

Tanrıçanın enkarnasyonu genç kadına baktı. Gözleri Miranda’nın sadece tahmin edebileceği gizemleri barındırıyordu, ama yüzü sevecen bir görünüş sunuyordu. Ama yanıt gelmedi. Miranda devam etti. "Sizinkilere eşdeğer güçleri serbest bırakacak kontrolsüz, büyük bir kötülük buraya geliyor. Yardım bulmalıyım!"

Tanrıça uzun bir süre Miranda'yı inceledi, ardından belli belirsiz bir hareketle başka bir bölgeye gitmesini işaret etti. "Henüz aramıza gelmemiş birisini ara."

Miranda salonun kimsenin olmadığı boş bir bölümüne seğirtti. Algılarını tek tek bildiği görüş fazlarına geçirerek, burada bulabileceği bir ipucu aradı.

Çoğu insanın görme yeteneğinin ötesindeki bir ışık tayfı içinde bir rünün parıldadığını gördü.

Dönünce Bekçi'nin, zeminin otuz santim üstünde süzülerek peşinden gelmiş olduğunu gördü.

"Buraya böylesi bir işareti kim koydu?"

"Geçenlerde, senin gibi burayı ziyaret etmiş biri." "Sembolün anlamı ne?"

"Bu, beklediğimiz Kayıp Tanrılar'dan biri olan Wodan-Hos-pur'un işaretidir."

"Kaos Savaşları sırasında kaybolan tanrıların dönmesini mi bekliyorsunuz?" diye sordu Miranda şaşkınlıkla. "Tanrıların Salonu'nda her şey mümkündür." "Bu adamın adı neydi?" "Söyleyemem." "Yıldızlimanlı Pug'ı arıyorum," dedi Miranda. "Dünyaların Koridoru'ndaki Han'da buraya gelmem söylendi."

Bekçi omuzlarını silkti. "Bu gibi konular beni ilgilendirmiyor."

"Burada mıydı?"

"Söyleyemem."

Miranda bir an düşündükten sonra, "Bu adamı bulmak için bundan sonra nereye gidebilirim?"

Bekçi duraksadı. "Bakma ihtiyacı hissettiğin yer, kandırıldığın yer olabilir."

Miranda, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Kolunu sallayarak gitti. Orada olduğunu gösteren tek işaret hafif bir 'pop' sesiydi.

Yakındaki bir tanrıya refakat eden insanlardan biri arkasını dönüp başlığını geriye attı. Sakalı yirmi yaşındaki bir delikanlı kadar siyah, koyu ceviz rengi gözleri olan ufak tefek bir adamdı, ama tavırları ve endamı etrafını çevreleyen güç halesini maskelemeye yetmiyordu.

Bekçi'nin yanına gitti ve "Amacına hizmet ettin," dedi. Elinin bir hareketiyle salondaki şekiller yok oldu ve geride sadece kaya ve buzdan oluşan engin bir boşluk kaldı. Soğuk hava artık korumasız olan açıklıktan geçiyordu ve pekrinini sıkıca vücuduna sarmak için yeterli sertlikte ısırıyordu.

İllüzyondan geriye hiçbir iz kalmadığından emin olmak için etrafa göz atan adam, bir ses, "Tanrılar, bu yanılsama olmaksızın burası çok soğukmuş," dediğinde, başka bir yere gitmek için ellerini kaldırmıştı.

Adam döndü ve bir metre ötede bir kadının durmakta olduğunu gördü. "Yıldızlimanlı Pug?"

Adam başını salladı. "Zekice bir hareket leydi. Hileyi anlayabilen birkaç kişi vardır."

Kadın gülümsedi. Bu gülümseyişte acayip şekilde tanıdık gelen bir şey vardı. "Anlamadım. Ama bir gariplik hissettim ve gitmiş gibi yaparsam, belki bir şeyler öğrenebilirim diye düşündüm." Adam gülümsedi. "Sadece kendini görünmez yaptın ve uygun sesi çıkarttın." Kadın başını salladı.

"Sen Pug mısın?" Adam, "Evet, ben Yıldızlimanlı Pug'ım," dedi.

Kadının yüzü ilgili bir ifadeye büründü ve yine kadında ona rahatsız edici derecede tanıdık gelen bir şey hissetti. "Güzel. Gitmeliyiz.

Yapılacak çok iş var." "Neden bahsediyorsun?" diye sordu Pug.

"Khaipur düştü ve Lanada ihanetle çözüldü."

Pug başını salladı. "Biliyorum. Ama bu kadar erken harekete geçmek benim için-"

"Pantathialılar kendi büyüleriyle senin büyünü karşılar. Biliyorum. Ama dağlarda kafa tokuşturan keçiler gibi sadece büyülerin çarpışmasından daha fazlası var." Nefesi buz gibi havada asılı kaldı ve bekledi. Pug, "Sana oyunda senin bilginin ötesinde güçler olduğunu söylemeye kalkışmadan önce, sanırım ne bildiğini öğrenmem gerekiyor," dedi. Yok oldu.

"Kahretsin," dedi Miranda. "Erkeklerin bunu yapmasından nefret ediyorum."

Miranda bir 'pop' sesiyle ortaya çıktığında, Pug iki kadehe şarap koyuyordu. "Bunu neden yaptın?" "Beni takip edemeseydin, o zaman sana herhangi bir şey anlatmam anlamsız olurdu." Pug ona kadehlerden birini uzattı. "Sende belli belirsiz tanıdık olan bir şeyler var," dedi.

Miranda kadehi aldı ve bir yazı masasının karşısındaki bir divana kuruldu; Pug bir tabure çekip oturdu.

"Neredeyiz? Yıldızlimanı'nda mı?" Etrafına göz gezdirdi. Oda küçüktü ve herhangi bir dekorasyondan yoksundu. Tek görebildiği şey bir kütüphaneydi. Bir pencerenin olduğu dar bir boşluk hariç, bütün duvarlara kitaplar dizilmişti. Bir divanın, masanın ve sandalyenin dışında mobilya yoktu. Odanın her iki tarafında da birer kandil yanıyordu.

Pug başını salladı. "Dairem. Benden başka hiç kimse buraya girip çıkamaz ve beni bekleyen hiç kimse de yok. Yirmi beş yıldır hiç kimse beni burada görmedi." Miranda etrafına bakındı. "Neden?"

"Karım öldükten sonra bağlarımı koparmak için büyük bir gösteri yaptım." Karısının ölümünden hayatın gerçeği havasında bahsetmişti, ama Miranda, bundan bahsederken gözlerinin kenarındaki küçük gerilimi görebiliyordu. "Biri beni aramaya gelirse, Efsuncunun Adası'na bakacaktır. Orada büyü çalışacak yeterince insan bıraktım. Herhangi bir büyüyü bulmak için dizayn edilmiş her büyü, akşam yemeği zili gibi çalacaktır."

"Ve biraz iş yapmaya karar verip burada her gün büyü çalışırsan, hiç kimse fark etmeyecektir." Şarabını yudumlayıp, "Çok zekice," dedi. "Ve bu şarap çok iyi."

"Öyle mi?" diye sordu Pug. Şarabını yudumladı. "Evet, öyle. Acaba hangi..." Şişeyi kaldırdı. "Efsuncunun Adası'na döndüğümde Gathis'e mahzende bunlardan daha olup olmadığını sormalıyım."

"Bütün bu yanıltmalar niye?" diye sordu Miranda.

"Beni neden arıyordun?"

"Önce ben sordum."

Pug başını salladı. "Mantıklı. Pantathialılar benden ve sanatlarımdan çekiniyor. Beni etkisiz hale getirmenin yollarını arıyorlardı, bu yüzden de onların ve casuslarının beni bulamamasını sağladım." "Seni etkisiz hale getirmek mi?" Gözleri kısıldı. "Daha önce yılan büyüsüyle karşılaştım ve o savaşların sonunda üzerinden duman çıkan cesetler vardı. Eğer söyledikleri kadar güçlüysen-" Pug, "Daha fazla güçle karşı koymaktansa, saldırıyı önlemenin birçok yolu vardır," dedi. "Ya sevdiğin bir çocuğu tutup boğazına bir hançer dayasaydım?"

Miranda, "Yani nerede olduğunu bilmezlerse, önemsediğin kişileri tehdit edemezler," dedi.

"Evet. Şimdi, beni neden arıyordun?"

Miranda, "Aal Kâhini doğum döngüsüne giriyor ve bize yardım edecek becerilerinden yoksun kalıyoruz," dedi. "Benden istenen-"

"Kim tarafından?" diye lafını kesti Pug.

"Çok yakında bu dünyanın sonunu görmek istemeyen insanlar tarafından," diye çıkıştı kadın.

"Benden istenen Yaşamtaşı'nı korumamdı-"

Pug ayağa kalktı. "Yaşamtaşı'nı nereden biliyorsun?"

Miranda, "Ben Keshliyim," dedi. "Savaşta Kral'ın ordusunu desteklemeye kimin geldiğini hatırlıyor musun?" "Lord Abdur Rachmad Memo Hazara-Khan," diye yanıtladı Pug.

Miranda başını salladı. "İllüzyonları ve sahte yolları delmek yıllar sürdü, ama bir süre sonra, Kâhin ile konuşmaya gidip onlara verdiği akılla ayrılan birkaç kişi sayesinde, transfer noktası olarak kullanılan Malac Geçidi'ndeki heykelle ve onlarca yıl geçtikten sonra bile, gerçek öğrenildi."

"Demek İmparator için çalışıyorsun?"

"Sen Kral için mi çalışıyorsun?" diye sordu Miranda karşılık olarak. "Borric ile ben kuzen sayılırız," dedi Pug, şarabını yudumlayarak. "Açık yanıt vermekten kaçınıyorsun."

"Evet." Kadehini bıraktı. "Diyelim ki, sadakatim bir dereceye kadar eskiden olduğundan daha zayıf. Ki bu tamamen konumuzun dışında. Eğer Yaşamtaşı hakkında biraz bilgiye sahipsen, ulusal ilgilerin bu noktada önemsiz olduğunu biliyorsundur. Eğer Valheru tekrar uyanırsa, hepimiz yok oluruz."

"O zaman bana yardım etmelisin," dedi Miranda. "Prens için askere alınmalarına yardım ettiğim aptal adamlar hayatta kalırsa, kimle ve neyle yüzleşeceğimizi biliriz."

Pug iç geçirdi. "Sen, bir Keshli, Prens için adam mı topladın?"

"Gerçek efendimin yararına hizmet etmek için yapılacak en mantıklı şey bu gibi görünüyordu." Pug sadece bir kaşını kaldırdı. "Peki kim bu aptal adamlar?" "Liderleri Calis."

"Tomas'ın oğlu," dedi Pug. "Gençliğinden beri onu görmedim; yirmi yıldan fazla olmuş olmalı."

"Hâlâ genç. Ve öfkeli ve kafası karışık."

"Eşsizdir. Evrende onun gibi başka bir canlı yok. Meyve vermemesi gereken bir birleşmenin ürünü ve bir gün eşsiz olarak ölecek." "Ve yalnız."

Pug başını salladı. "Başka kimler var?"

"Ölüm cezasına çarptırılmış bir grup adam. Hiçbirisini tanımıyorsun. Ve Isalani Nakor." Pug gülümsedi. "Konudan konuya atlayan zekâsını özledim. Ve espri anlayışını."

Miranda, "Korkarım bu günlerde espri ondan çok uzakta," dedi. "Arutha'nın ölümüyle, Nicholas Batı Toprakları, Krallık ve dünya için umut oldu. Babasının planını istemeyerek benimsedi ve ona karşı az ilgisi var." "Ne planıymış bu?"

Novindus'a yapılan önceki yolculukları ve son seferinde Calis ve adamlarının başına gelen felaketi anlattı. Fetih ordusuna katılıp, onları neyin karşıladığı hakkındaki gerçekle dönecek adamlarla ilgili planı anlattı.

"Bunun," diye sordu Pug, Miranda bitirdikten sonra, "Yaşamtaşı'nı ele geçirmek üzere denizin ötesine bir saldırı başlatabilmek için Novindus'taki bütün silahlı gücün birleşmesinden başka bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Pantathialılar ince zekâdan yoksundur," diye yanıtladı Miranda, "ama birisi, Büyük Yükseliş'te moredhelleri kullandığı gibi onları kullanıyor olabilir."

Pug bunun doğru olabileceğini kabul etti. "Ama tüm belirtiler, bu dünyada görülen en büyük orduyu oluşturmak için bütün Novindus'u egemenlikleri altına almaya çalıştıklarını gösteriyor. Ve buradan yola çıkarak o orduyu Krallık'a atacaklarını farz etmek sadece mantıklı bir adım. Belki de doğruca Krondor limanına yelken açıp, ardından da Sethanon'a kadar krallığın yarısını yürüyerek geçeceklerdir." Pug bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Onları senin söylediğin anlamda hiç kimsenin kullandığını zannetmiyorum," dedi. "Gördüklerimle kıyaslanınca, Pantathialılar diğer varlıkların standartlarına göre çok farklı kalıyorlar.

"Mantığı reddedecek kadar çarpık bir evren anlayışları var ve bu doğalarında öylesine kökleşmiş ki, evrenin aslında nasıl işlediğini inceleyerek geçirdikleri iki bin yılın, olaylara kendilerine özgü bakış açılarına olan fanatik bağlılıklarından vazgeçirmesine izin vermezler."

Miranda bir kaşını kaldırdı. "Bu benim için biraz fazla analitik Pug. Başka fanatiklerle karşılaştım ve gerçeklik onları o kadar da etkilemiyor görünüyordu." Elini sallayarak Pug'ın söylemek üzere olduğu şeyi geçiştirdi. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Eğer bu kadar kalabalık sayılarda kendi amaçları doğrultusunda hareket ederlerse, demek ki bu kitlesel girişimde ya her şeylerini ya da hiçbir şeyi riske attıkları bellidir."

Pug kafasını iki yana sallayıp iç geçirdi. "Aslında değil. Bütün bunlar hakkındaki en berbat şey, onları tekrar yenebileceğimizdir. Muhtemelen denizin ötesinden gönderdikleri her insanı ve yaratığı yok edebiliriz, ama bu bize kendi kıyılarımızdaki toplu yıkıntıdan başka ne getirecek?" "Hâlâ nerede yaşadıklarını bilmiyoruz," dedi Miranda.

Pug başını salladı. "Elimizde sadece belli belirsiz söylentiler var. Kuzeyde, Yılan Nehri'nin kaynağının yakınlarında, Yılan Gölü'nde, Büyük Güney Ormanı’nın aşağısında, Irabek Ormanı'nın derinliklerinde bir yerlerde. Kimse bilmiyor."

"Baktın mı?"

Pug başını salladı, "Bulabildiğim ya da icat ettiğim her büyüyü kullandım ve o kıtanın büyük bir kısmında dolaştım. Acı gerçek şu ki, ya kendilerini gözlerden uzak tutmak için -hem büyülü, hem de normal yollardan-inanılmaz derecede yetenekliler, ya da o kadar bariz bir şey yapıyorlar ki ben göremiyorum."

Miranda şarabını yudumladı. Bir süre sonra, "Bu bizi hâlâ yenmemiz gereken bir orduyla baş başa bırakıyor," dedi.

"Korkarım daha da fazlasıyla." "Nasıl?"

Pug, "Calis'in, bu olağandışı seferin kalbindeki çok çok güçlü bir şeyi bulacağına inanıyorum, ama sebebini söyleyemem," dedi. Karşı taraftaki kitaplığa gitti. "Burada, farklı gerçeklik seviyeleri arasındaki girişlerden, yollardan ve güzergâhlardan bahseden birkaç tane cilt var." "Dünyalar Koridoru gibi mi?"

Pug kafasını iki yana salladı. "Orası, anlayabildiğimiz kadarıyla nesnel evrende var olan bir yer, ama koridorlarda yolculuk edenlerin nesnel gerçekliğin belirli sınırlarının ötesinde var olmasına izin veren bir yaratılış yapısıdır. Tanrıların Salonu'nun ne kadar gerçekçi göründüğünü hatırlıyor musun?" "Evet. Çok inandırıcı bir illüzyondu."

"Bir illüzyondan fazlasıydı. Daha yüksek bir gerçeklik seviyesine, daha yüksek bir enerji durumuna eriştim. Yapabileceğim en yakın tanım bu. Uzun zaman önce, Ölü Tanrılar Şehri'ne gittim ve bağlantı... yerinden, Ölüm Tanrıçası'nın Salonu'na girdim. Lims-Kragma ile konuştum." "İlginç," dedi Miranda.

Pug ona baktı ve onunla dalga geçmediğini gördü.

"Konuştuğun gerçekten Ölüm Tanrıçası mıydı?"

"Varmaya çalıştığım nokta da bu. Ölüm Tanrıçası yoktu, ama yine de vardı. Yaratılışın doğal gücü ve ona denk olan yıkımın doğal hareketi vardı. Bir zamanlar yaşayan bir şeyi yıkanlar, yeni bir hayat için besin sağlıyor. Bunların çok azını anlayabiliyoruz," dedi, bir hayal kırıklığı ifadesiyle. "Ama bu kişileştirmeler, tanrılar ya da tanrıçalar, sadece gerçekliğin bir durumunda yaşayan bizlerin, başka bir gerçeklikten gelen güçler, varlıklar ve enerjilerle etkileşebildiği bir yol olabilir." "İlginç bir teori," dedi Miranda.

"Aslında çoğu Nakor'a ait."

"Ama bütün bunların işlenmek üzere olan cinayetle ne ilgisi var?" "Diğer durumlarda var olan yaratıklar. Dehşet ile karşılaşmıştım."

"Gerçekten mi?" dedi Miranda, açıkça etkilenmişti. "Söylenenlere göre hayat çalıcıları hafife almamak gerekiyormuş."

"Elimdeki ilk ipucu buydu. Dehşet ile ilk kez dövüştüğümde, farklı bir ritim hissettim, varlığının enerjisinde farklı bir durum. Onu yendiğim zaman, birkaç şey öğrendim.

"Yıllar geçtikçe başka şeyler de öğrendim. Birçok yıl Tsuranilerin anayurdu Kelewan'da yaşamak bana, Midkemia'da asla kazanamayacağım kavrayışlar verdi.

"Keşfettiğim şeylerden biri, Dehşet'in bu dünyada yaşayan varlıkların yaşamını içmediğiydi. Yalnızca enerjilerini kullanabilecekleri bir şekle dönüştürüyorlar. Bu değişimin talihsiz sonucu, dokundukları yaratığın ölmesi oluyor."

"Korkarım, bu gibi akademik düşünceler ölenlerin çok az ilgisini çekiyordur"

"Doğru, ama görüyorsun ya bu önemli bir şey. Eğer onlar bunu yapabiliyorsa, normal düşünce çerçevemizde göremediğimiz güçler neden uzanıp dünyamızdaki enerjiyi kendi amaçları doğrultusunda kullanamıyor?" "Bununla nereye varacağız?" diye sordu Miranda, sabırsızlandığını belli ederek. "Kâhin'i son ziyaret ettiğinde, Yaşamtaşı nasıl görünüyordu?" diye sordu Pug. "Ne demek istiyorsun?" "Her zaman gözüktüğü gibi mi gözüküyordu?"

"Bilmiyorum." Miranda şaşkın görünüyordu. "Onu ilk defa görüyordum."

"Ama onunla ilgili garip bir şey vardı, değil mi?"

Miranda omuzlarını silkti. "Bir şey hissettim..."

"İçinde kapana kısılmış Valherular, bir şekilde bir şey yapıyordu."

Miranda dalgın gözüküyordu. "Kıpırdanıyorlardı. Sanırım böyle söylemiştim. Her zamankinden fazla kıpırdıyorlardı."

"Korkarım Pantathia toplumundaki birisiyle ya da bir grupla doğrudan etkileşime girmenin bir yolunu bulmuş olabilirler. Belki de artık onları şu sözde Zümrüt Kraliçe yönetiyordur" "Bu ürkütücü bir düşünce."

Pug, "Çok az kişinin bildiği bir şey var," dedi. "Kara Macros'u duydun mu?"

Miranda, "Evet," dedi. Ses tonu yavan olduğu için Pug Kara Büyücü hakkında anlatılan hikâyelere inanmadığını tahmin etti.

"Yaptığı şeylerin birçoğu dramatik bir etki yaratmak içindi, ama birçoğu da bugünkü kavrayışımın bile ötesindeki bir büyü düzenindeydi. Zamanla ilgili, benim üzerinde sadece tahmin yürütebileceğim şeyler yapabiliyordu örneğin." Kadının gözleri kısıldı. "Zamanda yolculuk mu?"

"Fazlası. Tomas ve ben onunla birlikte bir zaman tuzağına yakalandık ve zamanın başlangıcına gidip geri geldik. Ama o zihnini ve iradesini çok uzun sürelerin karşısında kullanabildi." "Bu ne demek?"

"Becerilerini ve güçlerini, çocukluk arkadaşım Tomas ve Ashen-Shugar arasında bir ilişki kurmak için kullandı-"

"Giydiği zırhın sahibi Valheru!" dedi Miranda.

"Bu asla mistik bir zırhın içine yerleştirilmiş basit bir kadim büyü olayı değildi. Macros o zırhı, yüzyıllar sonra Gedik Savaşı'nda yaptıklarını yapabilmesi için arkadaşımı idare etmek üzere bir araç olarak kullandı." "Kurnaz piç," diye mırıldandı Miranda. "Ya Tomas'ın zırhı bu tür bir kullanım için tek araç değilse?" Miranda'nın gözleri gittikçe büyüdü. "Bu mümkün mü?" "Elbette mümkün," dedi Pug. "Her geçen gün, mümkün olma yan çok az şey olduğundan daha da emin oluyorum."

Miranda ayağa kalkıp küçük odada volta atmaya başladı. "Nasıl öğrenebiliriz?"

"Calis'in dönmesini ya da bir şekilde ondan haber almayı bekleyeceğiz. Nakor'u son gördüğümde, eğer mümkünse Calis ile birlikte gitmesini istemiştim. Bu tür şeyleri çözmeye çok uygun biridir. Sana az önce anlattığım olasılığı üç yıldan daha uzun bir zaman önce fark ettim. Calis ile gittiğini söyledin. Onlar dönene kadar beklemekten memnun olurum. Pantathialılara bir hedef vermemek için o zamana kadar göz önünden uzak durmalıyız.

"Senin yapabildiğin gibi kendimi bir süreliğine koruyabileceğime eminim, ama kendimi sürekli korumak yorucu olacak ve belli çalışmalar yapmamı engelleyecektir."

Miranda başını salladı. "Şu Dünyalar Koridoru ve Tanrılar Şehri ile ilgili ipucu hikâyesi de neydi öyle?"

"Kendime saklayabileceğim, ama zekâya ve yeteneğe sahip birisi beni bulmak isterse yine de bulunabilecek bir yol istiyordum. Etrafı kolaçan edip sayısız dünya hakkında sorular sormak için Koridor'a gitmişsen, bazı zorluklarla karşılaşmışındır." "Suikastçılarına karşı uyarıldım," dedi.

"Kim söyledi?" "Dürüst John'un yerinde günün dedikodusuydu."

Pug, "Bir dahaki sefere sessiz bir anlaşma için birisini kiralamak istediğimde, sanırım Han'dan uzak durmam gerekecek," dedi.

"Seni Mustafa'ya kim yönlendirdi?" "Boldar Blood."

"Sen Mustafa'nın yanından ayrıldığın zaman, seni beklemek için doğruca dağlara gittim. Başka bir yere gitmeni söylediğim basit numara, son numaramdı." Gülümsedi. "Çok nazik bir konuk olduğunu göstermemiş olsaydın, Pantathialılar dikkat ettiğinde Yıldızlimanı'ndan olabildiğince uzakta olduğu için senden o soğuk tepelerde kurtulacaktım."

Miranda suratını buruşturdu. "İnce zekâdan yoksun."

"Belki, ama zaman daralıyor ve Calis ile Nakor'u beklerken yapacak çok işim var." "Yardımcı olabilir miyim? Boldar Blood LaMut'taki bir handa beni bekliyor."

"Şimdilik ona beklemesi için haber gönder, paralı askere Tabert'in yerindeki kızların ve biranın tadını çıkarması için izin ver," dedi Pug. "Sana gelince, burada yardım alabileceğim yapılacak sayısız iş var, eğer senin için sakıncası yoksa."

"Yemek pişirmem," dedi Miranda, "ya da pantolonlarını onarmam."

Pug güldü. Keyiflenmişti. "Bu uzun zamandır attığım en güzel kahkahaydı." Kafasını iki yana salladı. "Hayır. İhtiyacım olan bütün yemeği ve çamaşırı Efsuncunun Adası'ndan elde edebiliyorum. Gathis'e haber veriyorum ve her şey hazır olunca, yiyeceği içeri, çamaşırları dışarı naklediyorum.

Hayır, sana çok eski bir kütüphanenin büyük bir kısmında ipuçlarını aramaya başlaman için ihtiyacım var."

"Neyin ipuçlarını?" diye sordu Miranda, artık açıkça meraklanmış bir şekilde.

"Gerektiğinde birisini bulmak içir nereye gitmemiz gerektiğine dair ipuçları."

Sanki yanıtı zaten biliyormuş gibi kafasını yana yatırarak, "Kimi aramak için?" diye sordu. Pug, "Eğer Calis korktuğum haberleri getirirse, karşılaşacağımız büyü türüne karşı koyabilecek bildiğim tek varlığı bulmak zorunda kalacağız," dedi. "Bir kez daha Kara Macros'un yerini bulmaya çalışacağız."

-20-
GEÇİT

Calis işaret verdi.

Arkasındaki adamlar sessizce durdu ve ellerini kaldırıp sıranın daha aşağısındakileri uyardı. Tünele iki gün önce girdiklerinden beridir, sessizce yol almaya alışmışlardı. Bütün iletişim el hareketleriyle yapılıyordu ve gürültü yapmamaya dikkat ediliyordu.

Calis'in birliğindeki her adam bu tür işler için eğitilmişken, Hatonis'in komutası altındaki klan üyeleri ve Praji tarafından kiralanan paralı askerler ilk başlarda gürültücü bir grup olmuştu. Ama sessiz olmayı çabuk öğrenmişlerdi ve sürekli sessiz olmalarını hatırlatmaya gerek kalmamıştı.

Randevudan ayrılan yüz on bir adamdan -Calis'in kumandası altında altmış altı ve Greylock, Praji, Vaja ve Hatonis ile birlikte kırk beş adam- yukarıda Saaurlar ile yapılan çarpışmadan yetmiş bir adam sağ çıkmıştı.

Artık Djams Ovası'nı 'yukarıda' olarak düşünüyorlardı. Nakor yüzeyden yaklaşık dört yüz metre aşağıda olduklarını hesaplayana kadar, tünel sürekli aşağıya inmişti. Önceki gece kamp yaptıklarında fısıldayarak Erik'e, birilerinin daha önce yukarıdaki ovada böylesine uzun ve derin bir tünel inşa etmek için ticaret yapmayı fena şekilde istediğini ya da ön kapılarının evlerinden çok uzak, savunulabilir bir mesafede olmasını istediğini söylemişti.

Etrafından dolaşmak, kazarak içinden geçmekten daha kolay olduğu için, sadece arada sırada çıkıntı yapan bir kayadan dolayı değişen tünel sabit bir boyuttaydı. Bu küçük sapmalar dışında tünel iki metre yüksekliğinde, üç metre genişliğindeydi ve görünüşe göre sonsuzdu.

Yol boyunca birkaç noktada, dinlenme ya da erzak depolama alanları olarak hizmet edebilecek daha geniş alanlar kazılmıştı, ama orijinal

kullanımları şu anda buradan geçmekte olan kişiler tarafından sadece tahmin edilebilirdi.

Calis Luis'in durduğu yere doğru döndü ve yanına gelmesini işaret etti. Erik, Calis'in kemerinden bir hançer çektiğini görene kadar bu seçime şaşırmıştı.

Yüzbaşı'nın önünde başka bir açıklık uzanıyordu, ama Erik bunun tüneldeki başka bir genişlemeden daha fazlası olduğu görüşündeydi. Bir hava akımı hissetti ve Praji'nin bahsettiği terk edilmiş yeraltı şehrinin bir parçasına ulaşmış olup olmadıklarını merak etti. Praji'nin bahsettiği güneydeki yere girecek kadar ilerlemiş olmalarının mümkün olmadığını biliyordu, ama belki buradaki dağların içinde ona benzeyen başka bir yer vardı.

Calis ile Luis karanlıkta gözden kayboldu. Tek meşale sıranın ortasındaydı ve ışığı her iki uca da zar zor ulaşıyordu. Erik Calis'in bunu nasıl yaptığını bilmiyordu; sıranın başına ulaşan zayıf ışık, Erik'in eğilmiş bekleyen de Loungville'in sırtını görmesine zar zor yetecek kadar aydınlattığı için, görme gücü bir insanın ötesinde olmalıydı. Tünel soğuk olduğu için Erik kollarını vücuduna doladı.

Herkes üşüyordu, ama ses çıkarmadan dayanıyorlardı.

Foster'ı kaybettiklerinden beri, de Loungville genellikle onbaşıya düşen görevleri eşit olarak Biggo ile Erik'e veriyordu. Erik bunun becerilerinin herhangi bir onayı mı, yoksa sadece bir yakınlık sorunu mu olduğundan emin değildi; de Loungville döndüğü zaman arkasında çoğunlukla ikisini buluyordu.

Birkaç dakika sonra Calis ile Luis geri geldi ve Luis yerine geçerken Calis fısıldayarak konuştu. "Büyük bir galeri ve hem yukarı, hem de aşağı giden bir kaya çıkıntısı şeklinde boşlukları olan bir geçidin içine girmek üzereyiz. Üç adamın yan yana yürümesine yetecek kadar geniş, ama korkuluk yok ve aşağıya uzun bir yol gidiyor, bu yüzden ilerlemeye başladığımızda adamlara kenarlara dikkat etmeleri

gerektiği haberini geçirin. Araştırmaya gidiyorum. Burada yarım saat dinlenin. Eğer dönmezsem, yukarı giden yolu takip edersiniz."

De Loungville başını sallayıp adamlara dinlenmelerini işaret etti. Arkasındakiler emri sessizce diğerlerine iletti ve adamlar oldukları yere oturdu. Erik de diğerleri gibi soğuk taşta nispeten rahat bir yer bulana kadar döndü durdu.

Hafif bir sürtünme sesi duydu ve de Loungville'in bir sırımdaki düğümleri saydığını fark etti. Bu, neredeyse bir kum saatinden düşen kum kadar kesin olana kadar defalarca pratik edilmiş belli bir mâni okuyarak parmaklarınızı bir parça ip, sicim ya da deride hareket ettirmeye dayalı eski bir numaraydı. De Loungville mâniyi her bitirdiğinde parmaklarını bir düğüm aşağıya kaydırıyordu; sırımın sonuna geldiği zaman on dakika geçmiş olacaktı. Sırımı üç kere kullandığında yarım saat dolmuş olacaktı.

Erik gözlerini kapadı. Uyuyamıyordu, ama mümkün olduğunca rahatlayabilirdi. Düşünmeksizin ellerini ağrıyan bacaklarına koydu ve Nakor'dan öğrendiği iyileştirme gücü sayesinde gittikçe ısındıklarını hissetti. Vücudunun geri kalanı soğuk kayalardan dolayı üşümüş olduğu için bu hissi hoş karşıladı.

Erik, Weanat köyünde geride kalanların nasıl olduklarını ve Zümrüt Kraliçe'nin ordusu o bölgeye ulaştığında onlara ne olacağını merak etti. İşgalcilerin sayısı o kadar fazlaydı ki, onlar bölgeyi terk edene kadar ormanda saklanmaları imkânsızdı. O ordu, nehrin her iki tarafındaki yenilebilir her şeyi yağmalayacaktı. Köylülerin tek umudu, dağlara çıkıp yüksek vadilerde saklanmaktı. Belki Kirzon ve halkı onlara yardım ederdi. Ama bundan şüpheliydi; onların bu kış ancak kendilerine yetecek kadar yiyeceği vardı.

Ardından annesinin ne yapmakta olduğunu merak etti. Yurdunda saatin kaç olduğuna dair bir fikri yoktu. Aslında yukarıdaki saatin de kaç olduğunu bilmiyordu; öğle olduğunu tahmin ediyordu. Bu, Ravensburg'de muhtemelen geceyarısı olduğu anlamına geliyordu.

Büyük olasılıkla handaki küçük odasında uyuyordu. Annesinin, hayatta olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Erik'e dair aldığı son haber idam cezasına çarptırıldığı olabilirdi. Görevin gizliliği ve eğitimden sağ çıkamama ihtimaline bakılırsa, herhalde öldüğünü düşünüyordu.

Sessizce iç geçirdi ve annesinin, Rosalyn'in, Milo'nun ve kasabadaki diğer insanların nasıl olduğunu düşündü. Onlar çok uzakta, hayat ise çok yabancı geliyordu, Hatırladığı tek şey, her sabah uyandığında tek beklentisinin demir ocağındaki ağır iş olmasıydı.

Aniden birisinin bileğine dokunduğunu hissetti ve de Loungville'in loş ışıkta vaktin dolduğunu işaret ettiğini gördü. Erik uzanıp uyuklayan Biggo'yu, o da başını sallayıp yanındakini dürttü. Erik kalktı ve açıklıktan salona girip, geçitten sağa, yukarıya yönelen çavuşu takip etti. Yoğun karanlıkta Erik bu yerin büyüklüğünü sadece sezebiliyordu ve dairesel patikanın ortalarındayken, meşaleyi tutan adam yan geçitte belirdi. Erik aniden bütün galeriyi gördü ve istemdışı olarak duvara yaslandı. Meşalenin ışığına rağmen zemin de tavan gibi karanlıkta kaybolmuştu. Belli belirsiz bir hava akımı oldu ve nemli, bayat bir kokuyu taşıdı.

Erik patikanın bu kadar dar ve uçurumun bu kadar derin olduğunu bilmemeyi tercih ederdi. Devam edip, yukarı doğru çıkan de Loungville'i takip etti.

Bazı noktalarda yeni tünellere açılan girişlere rastlıyorlardı ve izledikleri patikadan ayrılmalarını göstermek için Calis'in işaret koyup koymadığını anlamak için duraklıyorlardı. Hiçbir işaret göremediler.

Daha rahat hareket etmek ve oturulabilecek yerler sağlamak için sanki dağdaki kayalarının içine oyulmuş kaya çıkıntıları gibi geniş yerler vardı. Erik'in Calis'i ne kadar süredir takip ettiklerine dair bir fikri yoktu, ama bacaklarının ağrıdığını biliyordu. Sürekli yukarı tırmanmanın bedelini ödüyordu.

Aniden ilerideki loşlukta Calis'i gördüler. "Bu bölge terk edilmiş."

Bunu duyan adamlar rahatlamış göründüler ve de Loungville, "Praji, burası bahsettiğin cüce yerine benziyor mu?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi tecrübeli paralı asker. Nefes darlığı çekiyordu ve yalnızca birkaç dakikalığına da olsa duruyor olmaktan memnun olduğu belliydi. "Şu da var ki, elimde yalnızca bana anlatılanlar var, ama orada bulunmuş farklı insanlar tarafından birkaç kere anlatıldı." Etrafa göz gezdirdi. "Burasının... ne olduğunu bilmiyorum."

Calis, "Bizim ülkemizde cüce madenleri vardır. Birkaç tanesinde bulunmuştum," dedi. "Onların da böyle galerileri var, ama burası biraz farklı. Hiçbir cüce böyle bir yer yapmaz. Burası maden değil."

Erik arkadan gelen Roo'nun sesini duydu. "Bir şehre benziyor Yüzbaşı." Erik döndü ve Calis'in, "Bir şehir mi?" dediğini duydu. Roo, "Şey, onun gibi bir şey," dedi. "Şu tüneller belki de başka yerlere açılıyordur. Uyuma yerlerine ya da depolara. Ama bu geniş alanlar, dikkat ettiyseniz bir örnekler: Yol boyunca olan her iki girişten birinde varlar ve aynı boyuttalar. Sanırım pazaryerlerine benziyorlar."

"O zaman burası, şehirdeki ana caddeler gibi bir çeşit merkezi yol, ama kuzeye ve güneye gitmek yerine sadece yukarı ve aşağıya gidiyor," dedi Biggo.

"Böyle bir yeri kim yapar ki?" diye sordu Erik. Calis, "Bilmiyorum," dedi. Konuyu değiştirdi. "Zemin katın yakınlarındayız, bu yüzden bir çıkış aramaya başlama eğilimindeyim. Önümüzdeki koridoru araştıracağım. Adamların, bulacağımız bir sonraki 'pazaryerinde' kamp yapmasını istiyorum." "Güneş battı mı?" diye sordu de Loungville. "Tahminimce bir saat oldu," dedi Nakor arkadan. "Daha çok iki," diye karşılık verdi Calis. "Nereden biliyorsun?" diye ağzından kaçırdı Roo. Calis loş ışıkta gülümsedi. "Şafaktan önce dönerim." Bunu der demez ilerlemeye başladı ve bitkin adamlardan oluşan sıra, yol üstündeki bir sonraki geniş alana varana kadar onu takip etti ve dinlenmek için memnuniyetle yerleştiler.

Erik bu mağaralarda zaman kavramının olmadığını fark etti. Calis'de Loungville'e yola çıkalı iki buçuk gün olduğundan ve bunun tepecikten dağın eteğine ve buradan da büyük zirvenin iç kısmındaki kademeli tırmanışla otuz kilometrelik bir mesafeye denk geldiğini hesapladığından bahsetmişti. Erik çok daha fazla ilerlediklerini düşünüyordu, ama yolculuğun çoğunun dağın içinde kıvrılarak çıkan patikayı tırmanmakla geçtiğini fark etti.

Bugün Calis bütün bölgenin terk edilmiş olduğuna inandığını söylemişti, ama sesinde Erik'e bildiği her şeyi paylaşmadığını hissettiren bir şey vardı. Erik, kendi kendine sürekli beladan uzak durmasını ve kendi işine bakmasını hatırlatmasına rağmen, Yüzbaşı’nın kelimelerinin arkasında nelerin gizli olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Calis'in keşfinin tek memnun edici sonucu, bu karanlık geçitler ve büyük mağaralar labirentinin çıkışına yaklaştıklarını düşündüğünü söylemesiydi. Bir noktada, bir tanesi kıvrılarak dağın altına inen, diğeri de bir kez daha yukarı dönen iki geniş tünel arasında gidip gelmişti. Erik Calis'in diğer tüneli, dağların kalbine gideni kullanmak istediğini hissetti, ama yukarı gitmeyi sürdürmüştü.

Calis'i diğer tünele çeken şeyin ne olduğunu merak etmişti.

Ertesi günün sonlarına doğru, meşale torbasını taşıyan asker meşalelerinin bitmek üzere olduğunu söyledi. Calis bir şey söylemeden raporu onayladı.

Erik, bu madenlerde ışıksız kalma düşüncesiyle beklenmedik bir korku hissetti. Uyudukları zaman meşaleleri söndürüyorlardı. İlk gece zifiri karanlıkta uyanmıştı ve korkudan bağırma dürtüsünü bastırmak zorunda kalmıştı. Hiç böylesine katıksız bir karanlıkta uyanmamıştı ve karanlığı dinleyerek orada öylece uzanmıştı. Bu tür durumlarda uyuyamayan adamların hızlı nefes alışverişlerini ve adlandıramasa da anlayabildiği yoğun korku hisseden bir ya da iki kişinin sessizce

ağlamasını duyduğu için, uyanık olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti.

Zifiri karanlıkta rahatsız bir gece daha geçirdikten sonra yollarına devam ettiler. Beşinci gün, öğle yemeği -daha çok kuru azık- yemek için mola vermişlerdi. Önceki sabah bir yeraltı havuzundan doldurulan sadece iki büyük ve bir avuç dolusu daha küçük mataraları olduğu için, su bir sorun oluşturuyordu. Ama yakınlarda suyun varlığına dair hiçbir iz yoktu ve Calis adamlara çölde yaptıkları gibi, bir ağız dolusu içmelerini emretti.

Yola devam etmeye hazırlanırlarken, tünelde sanki birisi kayaları yerinden oynatmış gibi bir takırtı sesi yankılandı. Calis durmalarını işaret etti. Bir süre sonra de Loungville, "Taş kayması mı?" diye fısıldadı.

"Belki," diye yanıtladı Yüzbaşı. "Ama emin olmam lazım." Yukarıyı ve sol tarafı işaret etti. "Eğer yanılmıyorsam, ileride bir yerde ya ışığı göreceğiniz direkt yüzeye çıkan bir açıklık, ya da yukarıya sola yönelen büyük bir geçit var. Sağa ya da dümdüz aşağıya giden geçitleri dikkate almayın." Hafifçe gülümsedi. "Size yetişene kadar yüzeye varmış olmanız gerekiyor. Arkamızda hiçbir şey olmadığından emin olur olmaz peşinizden geleceğim." "Meşale ister misin?" diye sordu de Loungville.

"Yolumu meşalesiz de bulabilirim. Eğer Saaurlar tarafından takip ediliyorsak, yerimi belli edecek bir ışık istemiyorum."

Erik, Calis'in karanlıkta yolunu nasıl bulacağını ve bulsa bile, yetersiz de olsa meşalenin güven veren ışığından nasıl vazgeçebildiğini merak etti. Calis geçtiği her adamın omzuna vurarak ya da başını sallayarak sıranın sonuna ilerledi.

De Loungville el işaretlerini kullanarak onu takip etmelerini işaret etti. Erik sırada ikici olduğunu fark etti. Karanlığa baktı ve sıranın ortasındaki meşalenin titrek ışığı gölgeleri dans ettirirken, kasvetli karanlığın içinde çavuşun üç metre ötesini güçlükle görebildiğini fark

etti. Bütün kalbiyle Calis'in haklı olduğunu ve bu mağaraların çıkışına yaklaştıklarını umuyordu. İlerlemeye devam ettiler.

Meşalenin ışığı sönükleşmeye başlarken tünellerde belli belirsiz gürültüler yankılandı. De Loungville, Calis'in ayrılmasının üstünden neredeyse yarım gün geçtiğine karar vermişti. Adamlar yorulmuştu ve uyumak için uygun bir zaman gibi görünüyordu.

Durmalarını işaret ederek, geriye doğru, "Kaç meşalemiz kaldı?" diye sordu fısıldayarak.

Yanıt, "Bundan başka iki tane daha var," diye geldi.

De Loungville küfür etti. "Eğer Yüzbaşı yakında dönmezse, yarın karanlıkta gerçekten kaybolabiliriz, tabii yakınlarda olduğunu söylediği şu geçide rastlamazsak. Şu meşaleyi söndür ve eğer bir sorun olursa onu yakmak için gerekli olan her şeye çabucak erişebileceğine emin ol. İki nöbet tutulmasını istiyorum, ilk dört saat ve ikinci dört saat; sonra bu kahrolası delikten çıkıyoruz." Erik ilk uyuyanlar arasında olacağını biliyordu, bu yüzden uzandı ve mümkün olabildiğince rahat etmeye çalıştı. Kemiklerine kadar yorgun olmasına rağmen, kayaların üstünde ve zifiri karanlıkta kolayca uyuyamayacağını fark etti.

Gözlerini kapadı ve ona meşalenin söndüğünü söyleyen mırıldanmalar duydu; zifiri karanlıktan rahatsız olan bir tek kendisi değildi.

Gözlerini kapalı tuttu ve aklına güzel şeyler getirmeye çalıştı. Yurdunda bu yıl hasadın nasıl olduğunu ve üzümlerin nasıl göründüğünü düşündü. Şarap üreticilerinin rekor düzeydeki ürün hakkındaki övünmelerini hatırladı, ama bu olağandışı bir şey değildi. Genelde sırf konuşmak için mi, yoksa gerçekten anlamlı mı konuştuklarını tavırlarından anlayabilirdiniz. Senenin iyi geçeceği hakkında ne kadar ciddi olurlarsa, tam tersini bekleyebilirdiniz, ama hasattan neredeyse kayıtsız bir şekilde bahsettiklerinde çok iyi bir sene olurdu.

Ardından köydeki diğer genç erkeklerin ve kadınların nasıl olduklarını düşündü. Gwen'i düşündü ve fırsatı olduğunda onunla meyve bahçesine gitmemiş olduğuna pişman oldu. Bir kadına sahip olmak tahmin ettiğinden daha önemli bir şeydi ve fahişenin yumuşaklığı tüm bitkinliğine rağmen bedenini canlandırdı. Rosalyn'i düşündü ve kendini onu çıplak hatırladığı için hem büyülenmiş, hem de rahatsız hissetti.

Çocukken onu birkaç defa yıkanırken görmüştü, ama ağacın dibinde yatarken onun olgun göğüslerini gördüğünde... Sanki bir tecavüzün sonucunda nasıl göründüğünü düşünmekte yanlış bir şeyler olmalıymış gibi, bu anıyı artık garip bir şekilde rahatsız edici buldu. Erik yattığı yerde dönmeye çalıştı, ama sadece kendini daha rahatsız etmeyi başarmıştı. Belki Rosalyn'in bu rahatsızlık verici anısı hakkında Nakor ile konuşabilirdi; komik adam çok şey biliyor gibiydi ve belki Erik'e neden böyle iğrenç bir anıyla tahrik olduğunu açıklayabilirdi.

Yine de o geceyi düşündüğünde, öfke ve hiddet uzak geliyordu ve sanki cinayete kurban giden bir başkası gibiydi. Ama o küçük ve dik göğüsler...

Hafifçe inleyerek doğruldu ve birdenbire karanlıkta zihni bulandı. Kendini yaşayan her adam gibi yozlaşmış olduğu için azarlarken, aniden tünelin ilerisinden gelen ışığı fark etti. Işık sönüktü, ama büyük mağaranın zifiri karanlığında en ufak ışık bile göze çarpıyordu.

Önündeki de Loungville'in bedenini görmekten çok sezdi ve nöbette olması gereken askerin uykuya daldığını fark etti. Adama kızmadı: Tamamen karanlıkta uyanık kalmak neredeyse imkânsızdı. Yavaş nefes alıp verme sesleri Erik'e, ışığı görecek kadar sıranın başına yakın ve uyanık olan tek adamın kendisi olabileceğini söylüyordu.

Yavaşça de Loungville'in ötesindeki nöbetçiyi dürttü. Adam, "Ne var?" diyerek uyandı. Bir an sonra de Loungville de uyanmıştı ve o da, "Ne var?" diye fısıldadı.

Nöbetçi ağzını açamadan Erik, "Marc ileride bir ışık gördüğünü düşünüyor Çavuş," dedi. "Benim de görüp görmediğimi soruyordu." Nöbetçiye dönerek, "Evet, bir ışık var," dedi.

De Loungville, "Diğerlerini uyandırın," dedi. "Sessizce. Meşale yakmak yok. İlk altı adam benimle gelsin." Sessizce ilerlemeye başladılar ve birkaç adım sonra Erik ışığın hareket etmekte olduğunu gördü. Işık soldan, yol aldıkları geçitle on beş metre kadar ileride kesişen başka bir geçitten geliyordu. Onlar geçide yaklaştıkça hızla parlaklaştığı açıkça görülüyordu. Derken de Loungville aniden herkese duvarlara yaslanmalarını işaret etti.

Hareket seslerini, kavşaktan sağa ya da sola bakmadan görüş alanına giren bir şekil takip etti. Erik herhangi bir ihtiyaç anında hemen çekebilmek için kılıcının kabzasını kavradı.

Yaratık, tunik ve pantolon yerine, kısa kuyruğunu rahatça sallayabilmesini sağlayan tozluklar giyinen bir yılan adamdı.

Arkasından daha iri ve zırh giymiş iki tane yaratık daha geldi. Erik Saaurları bir daha incelemesini gerektirmeyecek kadar iyi gözlemlemişti, ama bu yaratıklar farklı bir türdü. En uzunu bir insandan bir baş daha kısaydı. Erik hareketlerinin yavaş ve tedbirli olduğunu fark etti. Onları yavaşlatan mağaranın soğuk olması olabilir mi, diye düşündü. Nakor'un da dediği gibi, bunlar soğuk, kanlı yaratıklardı.

Bir çift muhafız daha geçti ve bir tanesi onların olduğu yöne doğru baktı. Erik bekledi, ama yaratık alarm vermeden yoluna devam etti. Erik bunun sebebini duvara yapıştıkları için görünmelerinin neredeyse imkânsız olmasına ve yaratığın gece görüşünün yakındaki meşaleden etkilenmiş olmasına veriyordu. Bir çift, ardından bir çift daha geçti. Ta ki, tam bir düzine Pantathialı geçene kadar.

De Loungville diğerlerine beklemelerini işaret ettikten sonra, ışığın çabucak yok olduğu yere doğru ilerledi. Aceleyle geri geldi ve "Gittiler," diye fısıldadı.

Tünel tekrar karanlığa gömülünce, son adamına kadar tetikte bekleyen sıranın geri kalanına ulaştılar. Sıranın başına ilerleyen Nakor, "Yılan adamlardı, değil mi?" diye sordu. "Nereden bildin?"

"Hissettim. Burada pek çok garip şey hissediyorum. Burası kötü bir yer."

"Bunu seninle tartışmayacağım," dedi de Loungville. Yavaşça nefesini koyverdi. Ardından, "Buradan elimizden geldiği kadar çabuk çıkmamızı istiyorum," dedi.

Erik zifiri karanlığın, çavuşun ses tonundaki endişeyi daha da belirgin bir hale getirdiğini fark etti.

Ardından de Loungville, "Ne tarafa gidiyoruz?" diye sordu.

Nakor, "Kabaca güneybatıya doğru ilerleyeceğiz," diye fısıldadı. "Bence yılan adamların geldiği yöne gidelim. Sanırım yüzeyden gelip dağın derinlerinde bir yere gidiyorlardı. Dışarı çıktığımızda serin, belki de soğuk bir havayla karşılaşacak kadar yüksekteyiz. Yılan adamlar soğuğu sevmedikleri için bence orada yaşamıyorlardır."

"Dağın altında yaşadıklarını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir," diye yanıtladı Nakor. "Tahmin etmek güç, ama buradalar ve tekrar savaşmaya başlamadan önce yapmamız gereken çok şey var. Eğer ölürsek, gerçekten ne olup bittiğini kimse bilemeyecek ve bu da çok kötü bir şey." De Loungville sessizdi. Erik gittikçe rahatsız olduğunu fark etti ve sonunda, "Çavuş?" dedi.

"Kes sesini," diye ani bir karşılık geldi. "Düşünüyorum."

Erik ve diğerleri sessizce bekledi. Derken sonunda de Loungville'in sesi karanlıkta yankılandı.

"Greylock!" diye seslendi, sesi kısık ama ısrarcıydı.

Arkadan, karanlıkta adamların ayaklarına basmamaya çalışarak bir şekil yavaşça ilerledi. Sonunda yakından gelen bir ses, "Evet?" dedi.

"Komuta sende. Elinden geldiğince bu birliğin çoğunu dışarı sağ çıkarmanı bekliyorum."

Eski subay, "Çıkaracağım Çavuş," dedi. "Erik'i yardımcım olarak istiyorum."

De Loungville duraksamadı. "Von Darkmoor, kısa bir süreliğine çavuşsun. Jadow, sen de onbaşısın. Hepiniz Nakor'un ve Hatonis'in söylediği her şeyi dikkate alın.

"İşte yapacaklarınız. Ben burada kalıp Calis'i bekleyeceğim. Şu Pantathialı'lardan daha fazlasının gelme ihtimaline karşı girdiğimiz tünelleri işaretlemeye çalışmak istemiyorum. Bana bir meşale bırakın. Yüzbaşı'nın geri dönmeyeceğine ikna olana kadar burada bekleyeceğim." Sesinde Erik'in daha önce duymadığı kadar endişeli bir hava vardı. De Loungville'in yüzünü gördüğünü fark edip etmediğini düşündü.

"Sonra size yetişirim," diye devam etti de Loungville.

"Şimdi; yüzeye çıktığınızda çayırları çabucak geçip sahile gidin. At ele geçirin ya da bir tekne çalın, ama bir şekilde Yılan Nehri Şehri'ne gidin. Nicholas bizim için en az bir gemi bırakılacağını emrettiği için, Trenchard'ın İntikamı oradadır. En iyi güzergâhı Hatonis ve adamları biliyor." Hatonis, arkadan, sesi sıranın önüne gelecek kadar yüksek sesle konuştu. "Ispar'dan başlayan ve Maharta'dan geçerek Yılan Nehri Şehri'ne devam eden eski bir ticaret yolu var. Artık çok nadiren kullanılıyor, ama yalnızca atla geçilebilir."

De Loungville derin bir nefes alıp, "Pekâlâ, bir meşale yakın ve buradan defolun," dedi.

Meşaleleri taşıyan adam bir kıvılcım yaktı ve meşale çok geçmeden alev aldı. Erik şaşırarak, ışık her ne kadar sıranın çok gerisinde de olsa gözlerini kısmak zorunda kaldığını fark etti. Döndü ve de Loungville'i gördü; çavuşun her zamanki kararlılık maskesi yerindeydi. Erik, eğer adama bakarsa, sesindeki endişeyi fark etmemiş olacağına karar verdi.

Hiçbir şey söylemeden, uzanıp de Loungville'in kolunu sıklıktan sonra elini çekti. Bir şey söylemeden yapabileceği tek hareket buydu.

Çavuş ona bakıp sadece başıyla onayladı ve Erik tünelde ilerlemeye başladı. Greylock tünellerin kesiştiği yere gitti, her iki tarafa da göz attı ve soldaki tünelden gideceklerini işaret etti. Erik kavşağa vardı ve köşeyi dönmeye başlarken, de Loungville'in beklediği yere bakma dürtüsüyle savaştı.

Keşke Yüzbaşı burada olsaydı, diye geçirdi içinden. Calis nerede olabilirdi?

Calis şaşkınlıktan ardına kadar açılmış gözlerle bakarken duvara yakın duruyordu. O ve babası, alışılmamış miraslarıyla -Kara Macros'un becerisiyle çarpıtılmış ve efsanevi Valheru'nun cisimleşmiş güçlerini insan babasına vermek için kullanılmış, kadim büyünün bir mirası- yüzleşmenin nasıl bir şey olabileceği hakkında defalarca konuşmuştu.

Tomas, Elflerin Kraliçesi Aglaranna'yı kendisiyle evlenmeye razı etmiş ve tarihteki eşsiz bir birleşimin imkânsız meyvesi olan Calis'in babası olmuştu. Calis elf halkının hesabına göre gençti; yaşı yarım yüzyıldan biraz fazlaydı. İnsan standartlarına göre orta yaşlarında bir adamdı ve herhangi bir ölçüye göre de, bu dünyada yaşayan yaratıkların çılgınlığını ve acısını izleyerek bir düzine ömürden fazlasını tecrübe etmişti.

Ama hiçbir şey onu, araştırmayı seçtiği şeyin sonuçlarının üstesinden gelmeye hazırlayamamıştı. Elfler gecenin en loş ışığında -tek bir ay ya da uzak yıldızlar- bile yön bulma becerisine sahipti, ama cüceler bile yeraltı tünellerinin saf karanlığında görme gücüne sahip değildi. Buna rağmen cücelerin başka sezgileri vardı ve Calis, elf kuzenlerinin aksine, gençliğinde onlardan birkaç numara öğrenecek kadar cücelerle yolculuk etmişti: Hareket eden havanın sesi, tünel duvarları üzerindeki zayıf yansımalar, dönüşleri saymak ve uzaklıkları hatırlamak. Denilirdi ki, bir yola ayak basan hiçbir cüce, aynı yolu bulmakta hiçbir zaman başarısız olmamıştır. Calis de aynı beceriye sahipti.

Birlikten ayrıldıktan sonra, aşağıdaki büyük galeriye, bir dağın içine kurulmuş bu şehrin dairesel merkezi salonuna geri inmişti. Roo'nun tahmin etmiş olduğu gibi, artık buranın kadim günlerde dağların altındaki bir şehir olduğundan emindi. Ama Ravensburglü gencin, bunun ne çeşit bir şehir olduğuna dair bir fikri yoktu.

Tathar ve Elvandar'daki diğer Efsunörücülerle çalışmalarından öğrendiği kadarıyla, Calis burasının cüce işinden çok, elf yapımı bir şehir olduğundan şüphelenmişti. Ama burayı yapan elfler, diğer herhangi bir ölümlü ırka olduğu kadar, Calis'in halkına da benzemiyordu. Bu elfler Valheruların kölesi olarak yaşamıştı ve böyle bir yer sadece kadim efendilerinin emretmesiyle, elfler tarafından inşa edilmiş olabilirdi.

Calis galeriye ulaştığı zaman duyduğu seslerin uzaktaki kayaların düşme sesinden başka bir şey olmadığına ikna olmuştu. Takip edildiklerine dair bir iz yoktu, ama emin olmak için, çok garip bir şekilde ona seslenen tünellerdeki tuhaf çatlakları geçerek aşağıya ilerlemişti.

Karanlığın kuyusunda iyice derinlere inmişti ve sadece kendi nefesini ve kalp atışlarını duyabildiği zaman geri dönmüştü. Ama ilk kez birliğinin başındayken, geçerken duraksadığı o garip kavşağa

yaklaştığında, aşağı doğru devam eden tünelin derinliklerinde kadim ve zorlayıcı bir şey hissederek tekrar durdu.

Bu aptalca bir riskti, ama Calis'in karşı koyması imkânsızdı. Diğerlerinin serbest kalmasını sağlaması gerektiğini biliyordu, ama de Loungville'in kurnazlığına ve Nakor'un becerilerine güveni tamdı.

Ve artık onu neyin çağırdığını biliyordu. Bu salonun kalbinde kadim bir şey vardı. Ve korku ve hayranlıkla ona bakıyordu.

Aşağı doğru devam eden tünele ve onu takip ederek, tırmandığı büyük galeriden daha küçük, ama yine de küçük bir kasaba olarak iş görmeye yetecek kadar geniş olan başka bir galeriye girmişti. Yukarılarda zayıf bir ışık geliyordu. O kadar uzaktı ki, öğle güneşi yalnızca bir iğne ucu gibi görünüyordu ve yüksek bir dağın tepesindeki bu giriş, içgüdülerinin doğru olduğunu söylüyordu. Bu kadim yer, babasının içine işleyen ve doğasını derinden değiştiren ruhun sahibi olan Valheru, Kartal Erimi'nin Hakimi Ashen-Shugar'a ev sahipliği yapmış olan Mac Mordain Cadal'ın -Gri Kule Dağları'ndaki kadim cüce madenleri- altındaki büyük mağara gibi, bir zamanlar bir Valheru'ya ev sahipliği yapmıştı.

Dar bir taş köprüyü geçen Calis, büyük bir ejderhanın geçebileceği kadar geniş bir kapı çiftine geldi. Calis, Ejderha Lordları bineklerini yanlarında tutmayı sevdikleri için, bu kapılardan bir zamanlar bir ejderhanın geçtiğini biliyordu. Kapının içinde, çağlar önce hizmetkârların kullandığı daha küçük bir kapı vardı.

Kapının ağır demir kolunu hareket ettirmiş ve mandalın ses çıkarmadan kolayca açılmasına şaşırmıştı. Kapı, yakın geçmişte iyi yağlanmış menteşelerinin üzerinde kendiliğinden açılmıştı ve ani ışık onu kör etmekle tehdit edince gözlerini kırpıştırmıştı.

Uzun, mağaramsı salonun ucunda engin, meşale ışıklarıyla aydınlatılmış bir mağaraya bakan bir çıkıntı vardı ve mağaranın ortasındaki bir çatlaklar dizisinin etrafına inşa edilmiş, kaba ve ustalıktan yoksun balçık kulübelerden oluşan bir köy vardı. Bir yeraltı

ısı kaynağını haber vererek buhar yükseliyordu ve en geniş deliğin ortasında havada bir ısı dalgası dans ediyordu. Yaklaşınca Calis aniden artan sıcaklıkla serseme döndü. Diğerlerinden ayrıldığı zaman nemli bir ürperti hissettiği yerde, şimdi çöldeymiş gibi terliyordu. Termal bacalar, bu Valheru salonunun bir zamanlar bir volkan olduğunu gösteriyordu.

Havada keskin bir çürük ve sülfür kokusu vardı. Calis aşağıdaki manzaraya bakarken gözlerinin yandığını hissetti.

Salonun her yerinde yılan adamlar dolaşıyordu ve salonun arka ortasındaki yüksek bir platformda, duvara dayanmış büyük bir taht yükseliyordu. Bir zamanlar bir Ejderha Lordu'nun oturduğu bu tahtın üstünde, şimdi yılan adamların kabilesinden biri oturuyordu. Pullardan ve pençelerden oluşan yaratığın gözleri, çağlar önce öldüğü için boşluğa dikilmişti. Hareketsiz şeklin dibinde, yeşil ve siyah cüppeler giymiş ve kadim sürüngen kralın mumyasına tapınan rahipler oldukları anlaşılan Pantathialılar vardı.

Calis Efsunörücü değildi, ama havadaki büyünün ısırığını hissediyordu ve tahtın tabanının çevresinde çağlar öncesinden kalan eşyaları gördü.

Acı çekmesinin sebebi bu nesnelerin varlığıydı. O yaratıkları bir kenara iterek salona girmeye ve ayaklarının altında duran güç eşyalarına el koymak üzere o aşağılık yaratığı indirmek için platformun basamaklarına giden o merdivenleri çıkmaya can atıyordu.

Calis bu eşyaların gerçekte Valheru'nun kutsal emanetleri olduğundan emindi. Babasının, savaşta kullandığı beyaz ve altın sarısı kalkanı tutmasına izin verdiği zaman hariç, kanı hiç böylesine coşkulu akmamıştı.

Calis bu gibi çılgınca dürtülerle mücadele edip, önündeki manzaraya anlam vermeye çalıştı. Sayılacak çok fazla garip şey olduğu için, burasının bir Pantathia köyü olduğunu söylemek çok kolaydı.

Nakor'un burada olmasını diledi. Küçük adamın olayları açıkça görebilme becerisi paha biçilmez olurdu.

Calis, hatalı bir kararla önemli bir ayrıntıyı göz ardı etmemek için, önemleri hakkında herhangi bir karar vermeden, çelişkili görüntüleri yutup her birini aklında kaydetmeye çalışarak önündeki her ayrıntıyı ezberlemeye uğraşıyordu.

Yarım saat sonra, salona birkaç tane insan tutsak getirildi. Şokta ya da bir çeşit büyünün ya da uyuşturucunun etkisi altındaki tutsaklar boş gözlerle bakıyordu, ama bir kadın zincirleriyle boğuşu yordu. Rahipler platformun en alt basamağına dizilmişlerdi ve zümrüt topuzlu bir asa tutan ortadaki rahip ellerini iki yana açmıştı.

Rahip, Calis'in yolculuklarında duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir tıslamayla konuşuyordu ve muhafızlara tutsakları alıp başka bir yere götürmelerini işaret etti. Calis yayının yanında olmasını istedi. O zaman bu rahibi öldürebilirdi. Böylesi vahşi bir öfkenin nereden geldiğini merak etti. Ardından rahip, ilk tutsağın tahtın önüne getirilmesini işaret etti ve iki muhafız emri yerine getirmek için harekete geçti. Asanın bir dizi törensel hareketi, gırtlaktan gelen hırıltılar ve boğuk tıslamalarla ikide bir kesiliyordu ve asanın zümrüt topuzu parlamaya başladı.

Muhafızlardan biri ilk tutsağın başını geriye yatırdığında ortamdaki ölüm büyüsü hızla arttı ve bir başka muhafız kafayı tamamen vücuttan ayırmak için uzun bir bıçakla çabuk bir darbe indirdi. Calis içinde yükselen güçlü öfkeye rağmen, kıpırdamadan duruyordu. Muhafız kafayı bir köşeye fırlatınca, Calis gözleriyle kafayı takip etti ve bazısı çürümüş, diğerleri artık kurukafa olmuş tahtın arkasındaki bir kafa yığınının arasına ıslak bir küt sesiyle inişini izledi.

Adamın vücudunu tutan iki yılan onu kaldırdı, gömme bir odaya taşıdı ve görüş alanının dışına attı.

Karşılığında gelen açlığın keskin çığlıkları Calis'in güçlükle yutkunmasına sebep oldu.

Uyuşturucunun etkisine girmemiş gibi görünen kadın çığlık atmaya başlayınca, Calis sinirlerinin gerildiğini hissetti. Kılıcının kabzasını kavradı ve bu canavarların inine saldırmak için yanıp tutuştu. Uyuşturulmuş tutsaklar birer birer katledildiler. Kafaları, kara büyüler yaşam enerjilerini ele geçirdikten sonra yığına fırlatıldı ve vücutları genç Pantathialı'yı besledi.

Kadın yere doğru sinerken hiç durmadan bağırıyordu. Korkusu yorgunluğuna baskın çıkmıştı. Sonunda rahiplerin önünde tek başına kaldı. Zümrüt topuzlu asası olan rahip, muhafızlara kadını getirmelerini işaret etti. Muhafızlar, kurbanların kanından oluşan havuzun içinden yürürken üstüne basmakta olduğu ılık, yapışkan birikintiye aldırış etmeyen rahibin önünde çıplak dursun diye tuniğini yırtarak kadını kaldırdı.

Calis rahibin, muhafızlara kadını sıkıca tutmalarını işaret ettiğini gördü. Rahip asasıyla tekrar hareketler yapmaya başladı ve yabancı dilinde şarkı söyleyerek asanın ucuyla kadını dürterken, muhafızların kalkmasını önlemek için kadını yere bastırdığını gördü.

Calis boğazının düğümlendiğini hissetti. Pantathialıların kötücül büyüsüyle daha önce de karşılaşmıştı. İnsanlara benzeyen Pantathialılar yaratmak için insanları kullanıyorlardı. Calis sonuçları daha önce de görmüştü ve aşağıda güçlü, kara bir sanatın uygulandığını biliyordu. Calis büyü öğrencisi değildi, ama bu konuda biraz bilgisi vardı ve bir sonraki hareket hiçbir zaman anlayamayacağı kadar iğrençti. Rahip, cüppesinden uzun bir bıçak çıkarıp, artık çığlıklar alan kadına doğru ilerleyince, Calis bakışlarını kaçırdı.

Kara büyünün yapıldığı bu yere uzun süredir çok yakın olduğuna karar verdi ve yavaşça karanlığın içine geriledi. Geri geri birkaç adım attı, arkasını döndü ve koşar adımlarla uzun tünelden yukarı ilerlemeye başladı. Çabucak kapıdan süzüldü, arkasından kapadı ve duyularının karanlığa alışması için bir an durakladı.

Dururken, az önce görmüş olduklarını düşündü. Pantathialıların, rahibin bir insan kadınına ettiği yavaş işkenceden ne gibi bir kazançları olduğunu hayal etmek imkânsızdı. Rahibin sonunda kadını öldürdüğüne ve vücudu genci beslemeye giderken, kafasının yığındaki diğerlerine katılacağına şüphesi yoktu.

Bir an Nakor'un yanında olmasını istedi. Büyüye inanmadığını söyleyen garip küçük adam, bu konu hakkında Calis'in karşılaştığı herhangi birisinden daha çok şey biliyor gibiydi. O, bu törensel işkencenin ve katliamın, Zümrüt Kraliçe ve Valheru güç eşyalarıyla yapılabileceğinden korktuğu şeyle nasıl bir bağlantısı olduğuna bir anlam verebilirdi.

Calis karanlıkta koşar adımlarla ilerlemeye başladı.

Bilinçsizce adımlarını saymaya ve kulaklarıyla mesafeleri ölçmeye başladı ve birliğini bıraktığı yerde bulmayı ümit etti.

Calis koluna dokunduğu zaman, de Loungville neredeyse yerinden sıçramıştı. Tanıdık bir ses, "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Yüzbaşı!" dedi de Loungville. "Senin adına Ruthia'ya kısa bir dua ve Lims-Kragma'ya küçük bir veda okuyup buradan çıkmak üzereydim.

"Artık oturup, kalbim patlayarak ölebilirim!" "Seni korkuttuğum için üzgünüm, ama karanlıkta burada duranın kim olduğunu anlayamadım. Senin gibi kokuyordu, ama emin olmak istedim." "Benim gibi mi kokuyordu?" "Yıkanalı uzun zaman oldu Bobby." "Sen de gül demeti gibi kokmuyorsun Calis." "Meşalen var mı?" De Loungville yanıt olarak çelik çakmağını çaktı ve bir sopanın ucuna sarılmış pamuklu bezi tutuşturdu. Küçük alev hızla yayıldı ve de Loungville meşaleyi havaya kaldırana kadar, ikisi de bir ışık havuzunun ortasında duruyordu.

"Bana anne diyebilirsin, ama korkmuş gözüküyorsun," dedi de Loungville. "Aşağıda ne buldun?"

"Sana bunu, onunla aramıza biraz mesafe koyduğumuz zaman söyleyeceğim. Hangi taraftan?" "Yılan adamlar tarafından kullanılan bir geçit bulduk, bu yüzden sorumluluğu Greylock'a verip, adamları diğer yönden gönderdim, sola."

"Güzel. Bu, şimdiye kadar yüzeye çıkmış oldukları anlamına gelir. Eğer acele edersek, yamaçtan çok uzaklaşmadan onlara yetişebiliriz. Tünele girdiğimizden çok daha yukarıdayız Bobby." "Ve olmak istediğimiz yerden çok daha uzaktayız," diye karşılık verdi de Loungville.

"Acele etsek iyi olur. Yolumuz uzun." Yavaşça ekledi, "Ve korkanın, oraya varmak için çok zamanımız yok."

-21-
YIPRANMA

Erik eğildi.

Yere yakın durmaya çalışırken, havada bir dart yağmuru uçuştu ve kalkanından sekti. Mağaradan ayrıldıklarından ve tepelerden otlaklara doğru hareket ettiklerinden beridir, Nakor ve Sho Pi gözetlendiklerini iddia ediyordu.

Sonunda kırılmış kayalar, kireçtaşı adaları, killi şist ve uzun ot havuzlarını ayıran granitten oluşmuş bir bölgeye geldiklerinde, Gilanilerin ani saldırısıyla karşılaştılar. Ön tarafta yer alanların kahramanca çabalarıyla zar zor geri püskürtülen ilk saldırıda altı adam ölmüştü.

Greylock savunmayı çabucak organize etmiş ve mücadele neredeyse yarım gün sürmüştü. Bu savunma konumunu bulmak için tepelere geri çekilirlerken iki adam daha ölmüştü. Praji ve Vaja ön tarafa ilerlemişti ve Erik yaklaşırken Greylock ile konuşuyorlardı.

"Herkesi elimden geldiği kadar yerleştirdim Owen. Yeniliyoruz."

"Biliyorum," diye geldi sakin yanıt. Praji'ye bakıp, "Bize neden saldırdıklarına dair herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu.

Praji omuzlarını silkti. "Buradayız ve onlar da Gilani. Gilani olmayan hiç kimseden hoşlanmazlar ve otlağa girmek üzereyiz. Burası onların bölgesi ve uzak durmamız gerektiğini anlatmaya çalışıyorlar."

"Yılın bu zamanında bu lanet olası otlar nasıl bu kadar uzun olabiliyor?" diye sordu Greylock. Vaja, "Bazıları kışın, bazıları da yazın büyüyor ve tahminime göre aşağıda hepsi karışmış bir halde," dedi. Greylock kızgınlığını bir kenara bırakarak, "Bu dağlardan başka bir çıkış yolu var mı?" diye sordu. Praji omuzlarını silkti. "Tahmin gücün benimki kadar iyi. Tam olarak nerede olduğumuzu bilseydim

bile, bu tarafta hiç yolculuk yapmadım. Doğuillerinden çok az insan bunu yaptı." Etrafına baktı. "Şu dağ sırtını aşabilirsek," dağların doruklarını gösterdi, "Satpura Nehri'ne doğru inebiliriz diye tahmin ediyorum. Belki birkaç sal yapıp Chatisthan yakınındaki sahile varabiliriz. Ya da Gilanilerin peşimizden gelemeyeceği kadar yüksekte kalarak, dağ eteklerine geri dönüp güneye yönelebilir ve Dee Nehri'ne ve onu takip ederek Ispar'a bir yol bulup bulamayacağımıza bakabiliriz, ama o yolu tavsiye etmem." "Neden?"

"Bu bizi Büyük Güney Ormanı'na götürür. Oradan sağ çıkan pek fazla insan yoktur. Söylentiye göre, sizin Pantathialıların saklandığı ve insan gibi konuşan kaplanların yaşadığı yer orası... " Greylock ona inanamayarak baktığında çabucak, "Ama bu sadece bir söylenti," diye ekledi.

Üstlerine bir dart yağmuru daha yağmadan önce havadaki vızıltı bir saniyeliğine de olsa onları uyardı. Erik iriyarı vücudunu kalkanının arkasına saklamaya çalıştı. Dartlar kalkanlardan ve çevredeki kayalardan sekerken bir bağırış ve küfür, birisinin yeteri kadar çabuk saklanamadığını gösteriyordu.

"Yaralılar ne durumda?" diye sordu Greylock.

"Çok kötü değil," diye yanıtladı Erik. "Adamlardan birinin bacağında bir dart var, ama baldırın etli kısmından aşağıda. Yardımla yürüyebilir. İki kişinin kolu kırıldı ve Tiburnlu Gregory'nin omzu çıktı."

Greylock, "Onları burada bekleyerek yenemeyeceğimiz gibi, bu lanet olası dartlardan ne kadar taşıdıklarını da öğrenemeyiz," dedi. Hayal kırıklığı içerisinde ekledi, "Kahretsin, orada kaç Gilani olduğunu bile bilmiyoruz." Küçük adamlar sıranın ön tarafına üşüşmüşlerdi, ardından, Calis'in birliği direnip mücadele etmeye karar verince otların arasında kaybolmuşlardı. O zamandan beri gelişigüzel dart fırlatıyorlardı.

Greylock etrafa göz atarak, "Erik, arkaya gitmeye çalış ve adamları mağaraya doğru geri çekmeye başla," dedi. "Bizi tekrar bu eşekarısı

kovanına sokmayacak başka bir yol bulup bulamayacağımıza bakalım."

Erik ilerlerken eğildi ve dartlardan kaçmak için iki kere kayalara yaslanmak zorunda kaldı. Dartlar kabaydı, ama zekice yapılmışlardı. Ağır bitki saplarından yapılan uzun kamışlar, ok kadar sert olana kadar sıkı demetler halinde birbirine bağlanmış ve uçlarına keskinleştirilmiş cam ya da taş yerleştirilmişti. Bağlı kamışlar şaşırtıcı derecede güçlüydü ve vücudun herhangi bir zırhsız kısmını delebilecek yeterli etkiyle yağıyorlardı. Praji Gilanilerin, atlatma denilen, dartları kurbanlarının başlarının üstünden yüksek bir yay çizerek atıp büyük bir güçle düşmesini sağlayan bir fırlatma sopası kullandıklarını söylemişti. Erik ne kadar etkili olduklarına şahit olmuştu.

Sıranın sonuna ulaştı ve adamları bir kez daha geriye çekmeye başladı. On dakika geçmeden, Greylock, Praji ve Vaja görüş alanına girdi.

Erik arkalarına baktı ve takip edildiklerine dair hiçbir işaret göremedi. "Peşimizden gelmeye pek hevesli görünmüyorlar," dedi.

Vaja, "Aptal değiller," dedi. "Sadece kısalar. Açık bir dövüşte, daha ben bu cümleyi kurmadan onları ezer geçeriz, ama uzun otların içinde Gilanilerden daha iyi dövüşecek hiç kimse yoktur."

Erik'in buna diyecek lafı yoktu. "Onları bu kadar saldırgan yapan nedir?"

Praji arkasına baktı. "Genellikle yabancılardan hoşlanmıyorlar ve sadece bunun için bile peşimizden gelebilirler. Ya da, belki de Saaurlar onları güneye sürmüştür ve bu da onları deliye çevirmiştir."

Erik, "Ama bizim peşimizden gelen Saaurların, bu ot halkını temizleyecek kadar gücü yoktu," dedi.

"Bunu yapmak için Vedra'da topladıkları kadar büyük bir orduya ihtiyaçları var."

Vaja Erik'in omzuna vurup tepeyi gösterdi. Calis ve de Loungville onlara doğru seğirtiyordu. Yüzbaşı yanlarına geldiği zaman Erik, Krondor Kartalı'nın aralarına döndüğünü gören birlikteki birçok adamın yüzünde bir rahatlama gördü. Calis tutması için verdiği adamdan büyük yayını alıp, "Neden geri tırmanıyorsunuz?" diye sordu.

Greylock çabucak durumu açıklayınca Calis, "Dağları aşamayız," dedi. "Aşağı gelirken görebildiğim kadarıyla yukarılarda geçide benzer hiçbir şey yok ve bir yol olup olmadığına bakmak için mağaraya geri dönme riskini de göze alamayız." Nakor ile konuşana kadar, gördüklerini hiç kimseye söylememenin en iyisi olacağını düşündü.

De Loungville'e dönüp, "Sho Pi ile Jadow'u ileri gönder. Güneye giden bir yol bulmalarını söyle. Eğer bu dağlarda ilerleyip, ardından Maharta'ya kestirmeden gidebilmek için şu Gilanilerin arkasına geçebilirsek, bu durumdan çok fazla zarar görmeden çıkabiliriz."

De Loungville başını salladı ve keşfe gidecek adamlara emirleri iletmek için gitti. "Suyumuz ne durumda?" diye sordu Calis.

"Eğer iki gün içinde bir kaynak bulabilirsek iyiyiz demektir," diye yanıtladı Greylock. "İki saattir, su içme ihtiyacı duyacak sekiz adam daha azız." Calis başını salladı. "Praji, buralarda su durumu nedir?"

"Çöldeki gibi olabilir," diye geldi yanıt. "Djams Ovası'nda bazı akarsular ve gölcükler var, ama nerede olduklarını bilmiyorsan, otların arasında göremezsin ve susuzluktan ölürsün." "Takip edilecek hiç kuş yok mu?"

"Birkaç tane, ama neye benzediklerini biliyorsam kahrolayım," diye itiraf etti yaşlı paralı asker.

"Eğer yeterince güneye gidersek, kıyı boyunca dağ eteklerinde yolculuk yapmak daha rahattır. Duyduğuma göre oralarda birçok kaynak, göl ve dere varmış." "Güneye o zaman," dedi Calis.

Yorgunluğuna aldırış etmeden, sıranın başına geçerek yerini aldı.

Erik, bacakları yorgunluktan yanarken acıya dayanmaya çalışarak ağır adımlarla ilerlemeye başladı.

Yokuş yukarı attığı her adımda, bir öncekinden daha da zorlanıyordu ve sonunda Calis dinlenmelerini emredince minnettar oldu.

Matara onun tarafına geçerken dört gözle bekledi ve kana kana içti. Aşağı inerlerken bir göletin yanından geçmişlerdi, bu yüzden de şu anda idareli olmak için bir sebep yoktu.

Matarayı geri verirken uzaktaki ovaya baktı ve gözüne bir şey takıldı. "İlerideki şu dalgalanma ne?" diye sordu ortaya.

Onu Praji duydu ve yanına geldi. Gözlerini kısarak baktıktan sonra, "Gözlerim eskisi gibi değil," dedi. Tepeye dönerek, "Yüzbaşı!" diye bağırdı. "Şuraya baksana!" Ufku gösterdi. Calis uzun süre baktıktan sonra, "Tanrılar!" dedi. "Saaurlar."

"Ama bu imkânsız," dedi de Loungville. "Bu kadar güneye gelmek için sayıları çok fazlaydı..." "İkinci bir ordu olması lazım," diye tamamladı Praji.

"Bu piçlerin bizi dağların girişinden uzak tutmaya kararlı olduklarına şüphe yok," dedi Vaja. Calis, "Mağaranın alt kısımlarını, harekât öncesi son toplanma yeri olarak kullanıyor olmalılar," dedi. "Demek otlardaki kısa boylu arkadaşlarımızın bu kadar kızgın olmasının sebebi bu. Az önce evlerinden bir ordu geçmiş." De Loungville, "Lanada'ya arkadan saldırmayı düşünüyorlar!" dedi. Bir dakika sonra, adamların çoğu yorum yapıp küfür ederken Calis, "Hayır, güneybatıya gidiyorlar," dedi. "Maharta'ya gidiyorlar."

Praji, "Eğer Raj savaş fillerini Lanada'daki Rahip-Kral'ın ordusuyla savaşmaya göndermişse, Maharta, saray muhafızları ve paralı askerler tarafından savunuluyor olacak," dedi.

De Loungville küfür etti. "Piçler onlara hizmet etmemizle pek ilgilenmiyorlar! Sadece diğer tarafa katılmamızı istemiyorlar." Tükürür gibi konuşmuştu.

Calis, "Şehre ulaşmaları ne kadar sürer?" diye sordu.

Praji, "Nerede olduğumuza dair sadece kaba bir fikrim var," dedi. Düşündükten sonra, "Belki bir hafta, en çok on gün," dedi. "Eğer atlarını fazla zorlamazlarsa, iki hafta." "Oraya onlardan önce varabilir miyiz?"

"Hayır," diye geldi yanıt doğruca. "Kanatlarımız olsaydı kesindi, ya da şu Gilanileri geçebilseydik ve diğer tarafta bizi bekleyen dinç atlar olsaydı belki, ama güneye gitmeye devam edersek, o kertenkele adamlardan önce şehre varmamız imkânsız."

"Şehir bir hafta dayanır mı?"

"Belki," diye yanıtladı Praji. "Güneye doğru kaçan ordu yüzünden ne kadar kaos çıkacağına bağlı. Çok fazla insan içeri girmeye çalışacağı için, çoktan kuşatma altında olabilirler." Erik, "Etraflarından dolaşabilir miyiz?" diye sordu.

Vaja, "Eğer Chatisthan'a gidebilirsek, bizi Yılan Nehri Şehri'nin yukarısına götürebilecek bir gemi bulabilirdik," dedi.

Calis, "Çok fazla belki var," dedi. "Doğruca sahile gideceğiz, ardından da Yılan Nehri Şehri'ne gitmeye çalışacağız."

Hatonis'e seslendi, "Chatisthan'a gelmek istiyor musun, yoksa yurduna mı döneceksin?" Hatonis omuzlarını silkip sırıttı. Gri saçlarına rağmen genç gözüküyordu. "Bütün savaşlar neredeyse aynıdır ve eğer yılanlarla Maharta'da savaşmazsak, kesinlikle

kapımızda savaşmak zorunda kalacağız." Calis başını salladı. "Gidelim."

Erik diğerlerinin sıraya geçtiğini gördü ve çocukluk arkadaşı yanından geçerken hafifçe Roo'nun omzuna vurdu. Roo, gülünecek bir şey olmadığını gösteren çarpık bir tarzda gülümsedi ve Erik de ona katılarak başını salladı. Erik, son adam geçene kadar bekledikten sonra gerideki yerini aldı. Aniden, söylenmeden sırada Foster'ın yerini aldığını fark etti. De Loungville'in işaret edip etmediğini ya da başka birisinin yerini almaya gelip gelmediğini görmek için ileriye baktı, ama onbaşının yerini başkasına bırakması için hiçbir şey söylenmeyince yürümeye devam etti ve dikkatini önündeki işe verdi: sağ kalmak.

Şans yüzlerine gülmüştü. Güneye giden bir yol bulmuşlardı. Herhangi bir keçi çobanının ihtiyaç duyduğundan daha geniş olduğu için bir madenci yolu olduğuna karar vermişlerdi. Yol üstünde birkaç yerde bulunan çıplak kayalık alanlar, el arabalarının yolda yukarı aşağı kolayca taşınmasını sağlamak için toprağı ve taşı delen işçilerin çabalarını gösteriyordu.

Onlar için bu, sonunda şanslarının biraz da olsa yaver gittiği anlamına geliyordu. Hızlı bir şekilde yol aldılar. Günün sonunda maksimum uzaklığa erişmeleri tasarlandığı için, önce kısa bir süre hızlı yürüdüler, sonra normal yürüyüşe geçtiler.

Bacağı yaralı olan adamın acıdan neredeyse bayılacak ve günün sonunda çok kan kaybetmiş olmasına rağmen, yaralılar yürüyüşe ayak uydurmayı başarmıştı. Nakor adamın yarasıyla ilgilendi ve Calis'e, Sho Pi ile birlikte yaranın üstünde bütün gece çalışırlarsa, adamın her geçen gün biraz daha iyi olacağını söyledi.

Su buldular ve bir tepeyi tırmanırlarken hızları açık bir şekilde arttı. Bayırı çıkarlarken bir gürleme sesi duydular ve zirveye ulaştıklarında, ilerideki çağlayanı gördüler.

De Loungville küfür etti. Dağları kesen bir koyakla karşı karşıyaydılar; otuz metre aşağıdaki büyük bir çağlayan, altmış metre aşağıdaki küçük bir göle dökülüyordu. Nehir oradan okyanusa doğru kıvrıla kıvrıla güneydoğuya gidiyordu.

Kadim kayalar, üstlerinde bir zamanlar açıklığı geçen bir asma köprü olduğunu gösteriyordu.

Köprünün karşı ayağını oluşturan bir diğer kaya çifti koyağın karşı tarafında yükseliyordu. "Satpura Nehri," dedi Praji. "Artık nerede olduğumuzu tam olarak biliyorum." "Neredeyiz?" diye sordu Calis. "Maharta'ya uzanan Djams Ovası'nı geçen ıssız doğudayız," dedi Praji. Calis'e dönerek, "O tünelde ne çeşit bir büyü olduğunu bilmiyorum, ama otluk bölgede girdiğimiz yerin çok ötesindeyiz," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu de Loungville. "Büyük mağaraya girdiğimiz yerden seksen doksan kilometre ilerideyiz."

"Daha çok iki yüz kilometre kadar," diye karşılık verdi Vaja. "O mağaraya geri dönmek için at sırtında bir ay gitmen gerekirdi," dedi, "tabii Gilanileri geçebilseydin."

Nakor, "Çok iyi bir numara olmalı öyleyse," dedi. "Hiçbir şey hissetmedim." Sanki bu büyük bir maharetmiş gibi gülümsedi. Ardından sırıttı. "O tepecikte mahsur kaldığımız zaman başlamış olmalı. Orada tünel olmadığına bahse girerim. Bir illüzyon olmalı." Kafasını iki yana salladı.

"Şimdi gerçekten geri dönüp bakmak istedim."

Calis, "Başka bir zaman," dedi. "Maharta'ya ne kadar uzaktayız?"

Praji omuzlarını silkti. "Palamds'tan Keder Limanı'na giden bir kervanla bir ay. Oradan Maharta'ya hiç kimse karayoluyla gitmez. Ama, orada dolaşan haydutlara ve diğer pisliklere aldırış etmezsen, şu eski sahil yolu var." "Ne taraftan gideceğiz?" diye sordu Calis.

Praji bir süre çenesini ovuşturdu. "Sanırım oralarda bir yol olup olmadığına bakmaları için Sho Pi ile Jadow'u şu tarafa göndermeliyiz," dedi, koyağın yanındaki bayırın aşağısını göstererek. "Eğer varsa, o yoldan gideriz. Eğer nehri takip edersek, bir haftadan daha az bir sürede Palamds'ta olabiliriz. Bir kervan bulabiliriz, ya da at satın alabiliriz ve sonra Keder Limanı'na gideriz. Oradan bir gemiyle nereye gitmemiz gerekiyorsa oraya gideriz."

"Krondor'a geri dönmem gerekiyor," dedi Calis ve bunu duydukları zaman yakındaki birkaç adam sevinç gösterisi yaptı.

Nakor, "Hayır, önce Maharta'ya, sonra Krondor'a gitmeliyiz," dedi. "Neden?" diye sordu Calis.

"Zümrüt Kraliçenin neden nehir şehirlerini aldığını sormak için durmadık." Vaja, "İyi bir soru," dedi. "Hatonis, Praji, herhangi bir fikriniz var mı?" diye sordu Calis.

Hatonis, "Fethin amacı," dedi, "bu topraklarda bilinmiyor değil - yağma için, birisinin hâkimiyetini genişletmek için, onur için-ama her şeyi bu kadar basite indirgemek..." Omuzlarını silkti.

Praji, "Eğer Maharta'da," dedi, "istediğim bir şey olsaydı ve arkamda diğer şehirlerin olmasını istemeseydim..." Erik, "Belki de her kılıcı bir sancak altında toplamak istiyordur?" dedi. Calis uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. "Krallık'ın karşısına tarihteki en büyük orduyu çıkartmayı planlıyor."

Roo, "Oraya nasıl varmayı düşünüyorlar?" diye sordu. Calis, "Ne?" derken, Nakor yavaşça sırıttı. Roo, "Oraya nasıl varmayı düşünüyorlar?" diye tekrar ederken sıkıntılı görünüyordu. "Erzaklar ve diğer şeylerle birlikte bizi buraya getirmek için iki gemiye ihtiyacınız oldu. Onların elinde ne var? Yüz bin ya da iki yüz bin asker mi? Ve bir sürü at ve teçhizat. Gemiyi nereden bulacaklar?"

Hatonis, "Maharta'daki gemi yapımcıları Novindus'un en iyileridir," dedi. "Sadece Pa'jkamaka Adaları'ndaki tersane işçileri onlara denktir. Klanımız uzun zamandır gemilerini Maharta'dan alıyordu. Orası kısa zamanda, belki aşağı yukarı iki yıl içinde, yeterince taşıma aracı üretebilecek tek tersane."

Calis, "Öyleyse oraya uğramalıyız," dedi.

Nakor, "Evet," dedi. "Tersaneleri yakmalıyız."

Hatonis'in gözleri büyüdü. "Yakmak mı... Ama şehir kuşatma altında olacak. Zümrüt Kraliçe'nin gemilerinin girmesini engellemek için limanın ağzına hurda gemileri koyacaklardır ve her iki taraftaki devriyeler yüzünden şehrin otuz kilometre içine girmek imkânsız olacaktır."

"Eğer yok edilirlerse, o tersaneleri tekrar inşa etmeleri ne kadar zaman alır?" diye sordu Calis. Hatonis omuzlarını silkti. "Tersaneler tek parçadır ve son birkaç yüzyılda yavaş yavaş inşa edilmişlerdir. Tekrar inşa etmek yıllar sürer. Kerestenin buradan, Sothu ve Sumanu dağlarından elde edilmesi ve gemilerle ya da arabalarla taşınması gerekiyor. Büyük gemi omurgalarının kesilip aşağıya getirilmesi bir yıldan fazla sürer ve çok pahalıdır."

Nakor neredeyse dans ediyordu, çok heyecanlanmıştı. "Tersaneleri yakarsak, gemilerin yapılabilmesi beş, altı, belki de on yıl sürer. O süre içerisinde pek çok şey olabilir. Şu Zümrüt Kraliçe ordusunu o kadar uzun bir süre bir arada artabilir mi? Bence bu olasılıkdışı." Olasılık karşısında Calis'in gözleri parladı. Ardından heyecanını bastırıp, "Onu hafife alma Nakor," dedi.

Nakor başını salladı. İkisi gördükleri şey hakkında ayrıntılarıyla konuşmuşlardı ve Gedik Savaşları sırasındaki Tsurani istilasından beri en tehlikeli düşmanla karşı karşıya olduklarını biliyorlardı. "Biliyorum, ama insan insandır ve kalplerini değiştirmek için Pantathia büyüsü çok güçlü olmasaydı, o askerlerin birçoğu ödeme yapılmaksızın Kraliçe'nin sancağını terk ederdi." "Yine de," dedi

Hatonis, "onu tersanelerden yoksun bırakmak büyük bir zafer olacaktır.

Babam Yılan Nehri Şehri'ndeki en başarılı ticari birliği işletiyor. Pa'jkamaka Adaları'na adamlar gönderip, Kraliçe'ye gemi satmamalarını sağlayabiliriz. Yılan Nehri Şehri'ndeki hiçbir tersane işçisinin onunla iş yapmayacağını kişisel olarak garanti ederim."

Calis, "Maharta'dan sonra sizin üstünüze yürüyeceğini biliyorsun," dedi. "Mantıklı."

"Onunla savaşmak zorunda kalacağımızı biliyorum. Eğer gerekirse, şehri terk edip tekrar yabanda yaşarız. Biz klan insanları her zaman şehir insanları değildik." Hatonis uğursuz bir biçimde gülümsedi. "Ama o gün gelmeden Kraliçe'nin pek çok yeşil derilisi ölecek."

Calis, "Pekâlâ, her şey sırayla," dedi. "Jadow, Sho Pi, buradan aşağı giden bir yol bulup bulamayacağınıza bakın."

İki adam başını salladı ve aşağı inen bir yol bulmak üzere uzaklaştı.

"Beklerken," dedi Nakor, çantasını açarak, "portakal yemek isteyen var mı?" Büyük bir portakal çıkarttı ve başparmağını meyveye saplayarak suyunu Praji ile de Loungville'e sıkarak sırıttı.

Aşağı giden tehlikeli dar kayalık bir patika buldular. Sağlam gözüken bir taş çıkıntısına bastıklarında, ayaklarının altındaki çıkıntı çökmüş ve üç adam düşerek ölmüştü. Şimdi kalan altmış adam, sıcaklık aniden donma noktasının altına düştüğü için, boş yere soğuğa dayanmaya çalışarak dar bir geçitte iki kamp ateşi etrafında birbirlerine sokulmuştu.

Kalan azıklar gittiği için Calis ile beraber üç kişi avlanmaya gitmiş, ama yakınlarda hiç av olmadığı haberiyle geri gelmişlerdi. "Birlik çok büyük ve avlayacak hayvan yok," dedi Calis. Gün doğmadan patikadan olabildiğince aşağıya gitmeye çalışacağını ve bir geyik ya da diğer büyük bir av bulup bulamayacağına bakacağını söyledi.

Praji, ovalarda gezinen bizonlar olduğunu ve çoğunun dağ eteklerindeki ormanlarda yaşadığını söyledi. Calis bunu aklında tutacağını söyledi.

Erik ve Roo ellerini ateşe uzatmış yan yana otururken, diğerleri ısınmak için ellerinden geldiği kadar birbirlerine sokulmuştu.

Tek istisna, soğuğa aldırış etmeden biraz ileride duran Calis'ti. Roo, "Yüzbaşı?" dedi. Calis, "Evet?" dedi.

"Neden bize neler olduğunu anlatmıyorsun?" Yandaki ateşin yakınında oturan de Loungville, "Çeneni kapalı tut Avery!" dedi.

Roo takırdayan dişlerinin arasından konuştu. "Beni şimdi as da şu işi bitirelim. Umursamak için çok üşüyorum." Yüzbaşı'ya dönerek, "Geri geldiğinden beri, Nakor ile bir dilencinin üstündeki pireler kadar samimisiniz ve öldürüleceksek, gözlerimi kapamadan önce ne için öldüğümü bilmek isterim," dedi.

De Loungville sessiz olmalarını böğürmeden önce birkaç adam, "Evet," ve "Doğru," dedi.

"Ağzını açan bir sonraki adam, içinde çizmelerimi bulur! Anlaşıldı mı?"

Calis, "Hayır, dediklerinde doğruluk payı var," dedi. Yakınında oturan adamlara baktı ve "Birçoğunuz evine dönemeyecek," dedi. "Cezanız ertelendiği zaman bunu biliyordunuz. Diğerleriniz burada, çünkü Aslan Klanı'na sadıksınız ya da Praji'nin eski arkadaşlarısınız. Ve bazılarınız da sadece yanlış yerdesiniz." Hafifçe gülümseyen Greylock'a göz attı.

Calis diz çöküp devam etti. "Size neyle karşı karşıya olduğumuza dair bazı şeyler anlattım ve Zümrüt Kraliçe'nin başarıya ulaşması halinde, bildiğimiz dünyanın sonunun geleceğine dair sizi uyardım."

Klan üyeleri ve Praji'nin paralı askerleri bunu duymamıştı ve bazıları inanamayarak mırıldanmaya başladı. Hatonis adamlarını susturdu ve Praji, "Doğru söylüyor," diye bağırdı. "Çenenizi kapayıp dinleyin."

Calis, "Uzun zaman önce bu dünyaya Ejderha Lordları hükmediyordu," dedi. "Onları efsanelerde duymuş olabilirsiniz, ama efsane değiller. Gerçekler.

"Krallığın insanları yarım yüzyıl önce Tsuranilerle savaştığı zaman, bir kapı açıldı, dünyalar arasında bir kapı. Bu dünyayı çağlar önce terk etmiş olan Ejderha Lordları, geri dönmek için o kapıyı kullanmaya çalıştı. Bazı çok cesur ve becerikli adamlar onları durdurdu.

"Ama hâlâ oralarda bir yerlerdeler." Gökyüzünü gösterdi ve birkaç adam yukarı, uzaktaki yıldızlara baktı. "Ve hâlâ geri dönmeye çalışıyorlar."

Söze aniden Nakor girdi. "Bu kadın, Zümrüt Kraliçe, bir zamanlar tanıdığım biriydi. Uzun zaman önce. Sizin efsuncu diye adlandıracağınız bir büyücüdür. Yılan adamlarla bir anlaşma yaptı ve onlar da ona sonsuz gençliği vaat ettiler. Bilmediği şey, ruhunu kaybedip başka bir şey olacağıydı." Nakor devam etti. "O dağın altında çok kötü büyüler var." Calis, "Sen büyüye inanmazsın," dedi. Nakor soğuk bir şekilde gülümsedi. "Numaralar de o halde, ya da istediğin herhangi bir şeyin ruh gücü, ama o yılan adamlar, güçlerini çok sapkın bir amaç için kullanıyorlar. Aklı başında bir insanın aklına gelmeyecek kadar kötücül şeyler yapıyorlar, çünkü akılları başlarında değil.

"Bunlar annelerin çocuklarını korkutmak için uydurduğu yaratıklar değil. Ejderha Lordlarından Alma-Lodaka adındaki birini tanrıçaları olarak düşünen çok kötü yaratıklar bunlar. Dahası, onun bütün yaratılışın annesi, Yeşil Anne, Yılanların Zümrüt Hanımı olduğunu düşünüyorlar. Onları hizmetkârları olarak yarattı, ama onlar onun 'gözdeleri' olduklarına ve onun geri dönmesi için bir kapı açtıkları

takdirde, onları yarı tanrı konumuna yükselteceğine inanıyorlar. Eğer bu korkunç şeyi yaparlarsa, bu Alma-Lodaka'nın, geri kalan her şeyle birlikte onları da yok edeceğine asla inanmıyorlar."

Nakor bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Calis hikâyeler uydurmaz," dedi. "Eğer bu kadın, bu Zümrüt Kraliçe, olduğunu düşündüğüm gibi davranıyorsa, o zaman işler çok kötü demektir. Calis, onlara babandan bahset."

Calis başını salladı. "Babamın adı Tomas. Bir zamanlar, buradaki herkesin olduğu gibi bir insan çocuğuydu. Bazı güç eşyalarına, bir zamanlar Ashen-Shugar adında bir Valheru'nun olan kadim bir zırh ve altın kılıca sahip oldu. Babam Gedik Savaşları sırasında Tsuranilere karşı bu zırhı giyip o kılıcı taşımış ve yıllar geçtikçe değişmiş.

"Babam artık insan değil. Bu dünyada yaşayan eşsiz biri, uzun süre önce ölmüş olan o zırhın ve kılıcın sahibi Ejderha Lordu'nun ruhu tarafından değiştirilmiş bir insan bedenine sahip."

"Şimdiye kadar eşsizdi," dedi Nakor. "Bu Zümrüt Kraliçe onun gibi birisi olabilir."

Adamlar mırıldanmaya başlayınca Calis, "Sadece yarısını anlayabildiğim sebeplerden dolayı, babamın doğası-" Nakor tekrar araya girdi. "Başka bir zaman. Ben sebebini biliyorum, ama bu adamların bilmesine gerek yok."

Adamlara dönerek, "Bu anlatılanlar doğru. Tomas gücüne rağmen, insan kalbi taşıyan bir adamdır.

Ama bu kadın, uzun bir zaman önce kendine Leydi Clovis diyen bu kadın-" Hatonis, "Leydi Clovis Zümrüt Kraliçe ha!" dedi. "Valgasha ve Dahakon ile birlikte şehirden kaçtığından beri neredeyse yirmi beş yıl geçti." Nakor omuzlarını silkti. "Sadece onun bedeni."

"Pantathialılar," diye devam etti Calis, "babama yapılan şeyi bu kadına büyülerini kullanarak yaparlarsa..."

Calis kısaca babasının, Uzak Sahil'den gelen bir çocuğun, ona büyülü olarak kadim Ejderha Lordları'ndan birinin anılarını ve gücünü veren kadim bir zırhı nasıl giydiğini anlattı. "Nakor, bu Zümrüt Kraliçe'nin bir zamanlar tanıdığı, büyü yeteneği olan, ama elli yıl önce babamın geçirdiğine benzer bir dönüşüm geçiren ölümlü bir kadın olduğuna emin," diye bitirdi.

"Çok yakında aramızda başka bir Ejderha Lordu olabilir," dedi Nakor.

Biggo, "Neden baban onun işini bitirmiyor?" diye sordu. "Böylece hepimiz evimize gidebiliriz." Calis, "İki Ejderha Lordu'nun karşı karşıya gelmesinden daha fazlası var," dedi. "Anlatmak isteyeceğimden daha fazlası." Nakor'a göz atınca, küçük adamın başını salladığını gördü. Nakor, "Bu kadın henüz Valheru değil," dedi, kendinden emin bir şekilde başını sallayarak. "Eğer öyle olsaydı, okyanusu bir ejderhanın üstünde uçarak geçerdi. Bir orduya ihtiyacı olmazdı." Calis, "Ya tamamen yanılıyorsan?" diye sordu.

Nakor sırıttı. "Zannetmiyorum."

"Ne olursa olsun, birisi Krondor'a dönmeli ve Prens Nicholas'a burada olanları anlatmalı." "Ya sadece birimiz dönerse?" diye sordu Luis. "Ne söyleyeceğiz?"

Calis bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Şunu söyleyeceksiniz," dedi. "Pantathialılar daha önce kurnazlıkla alamadıkları şeyi güç kullanarak almak için ordu getiriyor. Başlarında da, bunu alabilecek, Ejderha Lordu kılığında birisi var. Tomas ile Pug'ın uyarılması gerekiyor."

Adamların kamp ateşlerinin titrek ışığıyla aydınlanan yüzlerine baktı. "Bu üçü yeterli olacaktır. "Şimdi tekrarlayın: Pantathialılar daha önce kurnazlıkla alamadıkları şeyi güç kullanarak almak için bir ordu getiriyor..." Adamlar, sanki okulda ders görüyorlarmış gibi cümleyi

tekrarladı. "Başlarında da, bunu alabilecek, Ejderha Lordu kılığında birisi var." Adamlar bunu da tekrarladı. "Tomas ile Pug'ın uyarılması gerekiyor." Bunu da tekrarladılar. "Size pek çok başka soru sorulabilir; doğru yanıt verin ve yanıtınızı süsleyip renklendirmeye çalışmayın. Bu işteki tek müttefikimiz gerçektir. Ama her ne olursa olsun, bu üç şeyi hatırlamalısınız."

Nakor, "Şimdi, bu üç şeyin ne anlama geldiğini anlamanıza yardım edeceğim," dedi. "Bu yüzden bu üç cümleden daha fazlasını hatırlayamamayacak kadar aptal olsanız bile, en azından bir soruya doğru olarak yanıt verebilirsiniz." Birkaç kişi güldü, ama çoğu sessiz kaldı.

Calis dönüp avlanmak için tepeden aşağı inmeye başladı ve Nakor'un içlerinden herhangi birinin gerçekten anlamasını sağlayıp sağlayamamayacağını düşündü.

Sabah güneşi, çizmelerinin topukları altında çatırdayan kırağı kaplı patikadan aşağı ilerleyen titreyen adamların üzerine doğdu. Adamların bir kısmının ateşi çıkmıştı ve hepsi de açlıktan zayıf düşmüştü. Calis iki gündür önlerinde gidiyordu ve görünürde hiç av yoktu.

Neyse ki su bir sorun oluşturmuyordu, ama yakında yiyecek bulamazlarsa, adamlar ölmeye başlayacaktı. Nakor'un görünüşe göre, tükenmez olan portakal stoku yardımcı oluyordu, ama adamları bu iklimde sağ tutmaya yeterli olmayacaktı. Hava gün boyu soğuktu ve gece, donma noktasının altına düşerek daha da soğuk oluyordu. Yolculuğun insafsızlığı ve eğitim yüzünden vücut yağları olmadığı için, adamların daha sağlam yemeğe ihtiyacı vardı. Portakal dışında başka bir şey yemedikleri için bazıları şimdiden ishal olmuştu.

Erik Roo'yu hiç bu kadar solgun görmemişti, ama kendisinin de farksız görünmediğini biliyordu. Yeri sonbahar yaprakları kapladığı için renkten yoksun olan oldukça sık, ağaçlık bir bölgeden geçiyorlardı.

Aniden bir çığlık duydular ve havada oklar uçuşmaya başlayınca, de Loungville dönüp durmalarını işaret etti. "Savunma dördülü!" diye bağırdı de Loungville.

Erik grubundaki diğer adamlar gibi, vücudunu mümkün olduğunca korumak için diz çökerek kalkanını birdenbire öne koydu. Saldırıyı karşılamaya hazır olmak için, bir tarafta kabaca on beş adamın olduğu geniş bir kare oluşturuyorlardı.

Yakınlardaki yaprak yığınlarının içinden adamlar fırladı ve diğerleri de yakınlarda saklandıkları yerlerden çıkıp üstlerine koşmaya başladı. Erik yeşil kollukları gördü ve "Yılanların adamları!" diye bağırdı.

Bir anda bir çatışma patlak verdi ve Erik kendini aniden tam bir miğfer takan bir adama bütün gücüyle kılıç savururken buldu. Kılıcı adamın kalkanını yarıp sol kolunu derinlemesine kesti ve yana çekilerek, ileri doğru düşen adamın süngüleme hareketini savuşturdu. Roo saldırganın arkasına geçti ve kılıcını böğrüne sokarak adamı yere çarpmadan önce öldürdü. Erik hızla soluna dönüp bir başkasına vururken, Roo son sürat kendisine koşan birisini karşılamak için döndü. Adam ileri sıçradı ve Roo'yu geriye doğru devirmek için kalkanını Roo'nun kalkanına vurdu.

Karenin ortasında duran de Loungville, Greylock ve üç adam, herhangi bir delinmeyi tıkamaya hazır bir destek grubu oluşturmuştu. De Loungville ileri çıkıp Roo'nun üstündeki adamı çabucak öldürdü, adamı kenara itti ve "Yerine dön Avery!" diye bağırdı. "İşten kaytarmaya mı çalışıyorsun?"

Roo ayağa kalktı ve sersemliğini atmak için kafasını iki yana salladıktan sonra yarı koşarak, yarı zıplayarak Erik'in yanına döndü. Her iki taraf da birbirine üstünlük sağlayamadığı için dövüş ortada geçiyordu ve açlıktan zayıf düşmüş olan Erik buna ne kadar dayanabileceğini merak etti.

Ansızın duydukları bir çığlığı çabucak bir diğeri takip etti ve karenin önündeki adamlar, saldırganların arkadan yedikleri oklarla düştüğünü gördü. Calis patikanın aşağısında durmuş, çabucak nişan alıp adamları okluyordu ve arkalarında birisinin olduğunu fark edemeden, dört saldırgan ölmüştü.

Bir cephe bu yüzden bir ara duraklayınca, de Loungville, "Saldırın!" diye bağırdı ve beş adamı saldırının en güçlü bölümüne yönlendirdi.

Saldırganlar dengeleri bozan karşı saldırıdan başka her şeyi bekliyordu. Saniyeler sonra, canlarını kurtarmak için kaçmaya başlamışlardı.

Erik dar patikadan aşağı iki adamın peşinden gitti ve birisine yetişip arkasından vurarak yere yıktı.

Diğeri kılıcını kaldırarak ona yüzünü döndü ve Erik hızlı bir süngüleme hareketiyle adama saldırdı.

Adam bunu bekliyordu ve Erik'in kafası, hızla yüzüne çarpan şiddetli darbenin şokuyla çınladı. Gözlerinin önünde kırmızı ışıklar patladı ve refleks olarak kalkanını kaldırarak geriye doğru sendeledi.

Bir an sonra bir kılıç darbesi kalkanın üstünde patladı ve saatlerce yaptıkları eğitim hayatını kurtardı. Erik kılıcını körlemesine savurdu ve kılıcının rakibinin kalkanına çarptığını hissetti. Görme gücü, başka bir darbeden kaçınmak için tam zamanında düzeldi ve birbirlerinin tehlikeli düşmanlar olduklarını anlayan iki adam da birer adım geri çekildi.

Arkalardan bir yerden Erik de Loungville'in sesinin ormanda çınladığını duydu: "Bir tane tutsak istiyorum!" Erik bağırmaya çalıştı, ama sesinin çıkmadığını fark etti. Tükürdü ve bir dişinin sallandığını hissetti. Kan tadı aldı ve kan yürümeye başladığı için bulanıklaşmaya başlayan sağ gözünün yandığını hissetti. Kendini toplayarak, "Buraya!" diye bağırdı.

Karşısında duran orta yaşlardaki iriyarı adam bir an duraksadıktan sonra bir adım daha geriye gitti.

Erik adama saldırırken, "Buraya!" diye tekrar bağırdı. Adam saldırıyı karşılamak için durdu, ama Erik yukarıdan aşağı bir darbe indirmek yerine eğildi, omzuyla kalkanını destekledi ve darbenin onu yere devirmesini umarak adama vurdu.

Adam geriye doğru sendeleyince Erik kılıcını geri çekti ve birliğindeki adamlar yardıma gelirken geriye doğru sıçradı. Erik tekrar, "Buraya," diye bağırdı ve kaçmasını engellemeye çalışarak adamın sağına doğru daire çizdi.

Adam gerilince, Erik darbeye karşılık vermeye hazırlandı, ama adam birden kılıcını elinden bıraktı.

Çabucak miğferini çıkardı ve kalkanıyla beraber yere attı.

Erik arkasına göz atınca, Calis'in adamın üstüne bir ok doğrultmuş olduğunu gördü. Erik güçlükle nefes alıyordu. "Gelmeniz uzun sürdü."

Calis Erik'e bakıp hafifçe gülümsedi. "Sadece sana öyle geldi."

Adam teslim olduğu zaman oldukça samimi davranmıştı. Adı Dawar'dı ve Hamsa şehrindendi, ama son yedi yıldır Nahoot'un Büyük Birliği adındaki bir birliğin üyesiydi.

Nakor ve Sho Pi yaralıları tedavi ederken, Calis, de Loungville ve Greylock adamı sorguluyordu. Erik'in yaraları yüzeyseldi: Alnında küçük bir kesik, yarık bir dudak, birkaç sallanan diş ve bir sürü çürük. Sho Pi yutması için ona birtakım bitkiler vermiş ve dişlerini kaybetmemesi için en azından yarım saat süreyle elleri yüzünde reiki yaparak oturmasını söylemişti.

Dirseklerini dizlerinin üstüne koyup, elleri yüzünde bir kayanın üstüne oturdu. Kendi yaralarına reiki yapabilen ya da başkaları

tarafından ilgilenilen etrafındaki adamlar acıyla inliyordu. Çatışmada onlardan on yedi, düşmandan yirmi dört kişi ölmüştü. Calis arkalarından saldırdığı zaman, başka bir birliğin geldiğini zannetmişler ve dağılmışlardı, yoksa sonuçlar daha kötü olurdu. Dawar pusuda yüz adam olduğunu söylemişti. Önceki gün Calis'in geçtiğini gören Nahoot'un keşifçilerinden biri, yukarıdaki patikadan gelen birliği görmüş, geri dönüp yüzbaşılarına haber vermişti.

"Kişisel bir şey değildi," dedi Dawar. "Emirler böyleydi. Bize bu patikayı verdiler ve bu yoldan gelen herkesi öldürmemizi söylediler. Bu kadar basit."

Erik Calis'in, "Size emirleri kim verdi?" diye sorduğunu duydu. "Kraliçe'nin emrindeki yüksek rütbeli birisi. Belki de Fadawah'tır. Bilmiyorum. Nahoot etrafta dolaşıp her şeyi anlatan biri değildir, anlarsınız ya. Sadece bize yapacağımız şeyi söyler, biz de yaparız."

Calis, "Demek ki kanatlarını koruyorlar," dedi.

"Sanırım. İşler oldukça çığırından çıktı ve herkes fırtınadaki tavuklar gibi etrafta dolaşıyor. Yerimizi kimin almaya geleceğini bile bilmiyoruz."

"Değişimi ne zaman yapacaklar?" diye sordu de Loungville.

Erik ellerinden gelen ısının kendisini iyileştirmeye başladığını hissetmeseydi, olanları görmek için ellerini çekmek çok hoşuna gidecekti.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Dawar. "İki gün, belki de bir hafta sonra. Yaklaşık bir aydır buradayız ve yüzbaşı sinirden neredeyse eyerini yemek üzere." Calis, "Götürün onu," dedi.

Erik Dawar'ın, "Yüzbaşı, bir şeyi merak ediyorum," dediğini duydu. "Bana gitmem için bir günlük süre mi vereceksiniz, yoksa bana iş mi teklif edeceksiniz?" "Nedenmiş o?" diye sordu Calis.

"Şey, herhangi bir yerden çok uzağız, hepsi bu. Atım, bütün kişisel eşyalarımla birlikte bu patikanın sonunda düştü ve dikkat ettiyseniz hava çok soğuk. Yarın güneş battıktan sonra adamlarından kaçıyor olacağım." Calis, "Buna güvenebilir miyiz?" diye sordu.

Erik'in duyduğu bir sonraki ses Praji'ye aitti. "O ana kuzularına güvenebileceğimiz kadar. Nahoot'u ismen tanıyorum. En kötülerinden biri değil, ama en iyilerinden biri olmadığı da kesin." "Kendi arkadaşlarına karşı dövüşebilir misin?"

"Sizin yapabildiğiniz kadar. Savaş kuralları. Olmayacak işlerde ölmek için ikramiye almıyorum." Sesi neredeyse mırıltıya dönüştü. "Yüzbaşı, hiçbirimize bir aydan fazladır ödeme yapılmıyor ve sincaplardan fındık fıstık yağmalamak dışında, herhangi bir şeyi yağmalamaktan çok uzağız."

Calis konuşmadan önce kısa bir sessizlik oldu. "Bizi eski birliğinin olduğu yere götür, biz de atını verip seni serbest bırakalım. Palamds'a doğru yol aldığın sürece kimse senin peşinden gelmeyecek." "Oldukça iyi bir teklif Yüzbaşı."

Erik adamın götürüldüğünü duydu, ardından de Loungville'in alçak ama ateşli sesini duydu. "Çıldırdın mı? Aşağıda hâlâ aşağı yukarı yetmiş silahlı adam var." "Ama saldıracağımızdan haberleri yok," dedi Calis.

"Şaşırtma avantajı mı?" diye sordu de Loungville, sesinde bir inanmama havasıyla.

"Sahip olduğumuz tek avantaj bu Bobby," diye karşılık verdi Calis. "Bitkin durumdayız. Dinlenmeye ve yiyeceğe ihtiyacımız var. Aşağıda yiyecek ve at var. Eğer o birliği ele geçirebilirsek, çatışmaya girmeden Maharta'ya geri bile dönebiliriz." "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Greylock.

Calis, "Eğer bu tarafta işler bu adamın söylediği kadar karışıksa, neye benzediği hakkında en ufak bir fikre sahip olmadıkları

Nahoot'un yerine herhangi biri geçebilir," dedi. "Eğer şu yeşil kollukları takıp, önceden kararlaştırılan yerde onları beklersek... "

De Loungville inledi ve Erik, yüzünü buruşturduğunu sakladığı için ellerinin yüzünü kapıyor olmasından memnundu.

Erik bekliyordu. Önünde Calis, Sho Pi, Luis ve Jadow sürünüyordu. Orada olmaları gereken nöbetçileri arıyorlardı. Calis elini kaldırdı, sağ tarafını işaret etti ve yayını Jadow'a verdi. Hafifçe Sho Pi'nin omzuna vurdu ve kemerinden hançerini çıkardı. Sho Pi kılıcını ve kalkanını yere bırakıp bıçağını çekti. Luis'in de bıçağı elindeydi ve Calis ona sola doğru daire çizmesini, Jadow'a da beklemesini işaret etti. Üç adam, Calis ve Sho Pi sağa, Luis sola, akşam karanlığında görüş alanının dışına çıktı.

Üç ay da gökyüzündeydi. Ortanca ay tepelerindeydi ve büyük ve küçük aylar da yükseliyordu. Erik gece ilerledikçe ortalığın daha aydınlık olacağını biliyordu, bu yüzden harekete geçilecek en iyi zaman şu andı.

Ani bir hareket sesinin ardından karanlıktan boğuk bir hırıltı geldi ve ortalık tekrar sessizleşti. Erik herhangi bir alarm sesi bekledi, ama ses çıkmadı.

Derken Calis geri geldi, yayını aldı ve diğerlerine onu takip etmelerini işaret etti. Erik arkasında sıra olmuş adamlara işaret verdi ve mümkün olduğunca sessiz bir biçimde patikadan aşağı ilerlediler.

Calis ve diğerlerinin birkaç metre ötesinde boş boş gökyüzüne bakan ölü bir nöbetçi buldu. Adama şöyle bir baktıktan sonra dikkatini işine çevirdi.

Burnu hâlâ acıyordu, ama sadece hafif bir zonklamaydı ve dudakları şişmişti. Diliyle dokunduğu zaman dişleri sallanıyordu, bu yüzden dokunmamaya çalışıyordu, ama kendini sürekli sallanan dişleriyle oynarken buluyordu. Bir saatten az bir süre dinlendikten sonra Calis yaralıları arkada bırakıp, Dawar'a eski birliğinin kamp kurduğu yeri

göstermesini emretmişti. Yaraları hafif olan adamlardan ikisi patikanın üstünde ona gözcülük ediyordu.

İleride ışıklar gördüler ve Erik bir savaştan kaçtıktan sadece saatler sonra kaç tane adamın kendine bu kadar güveneceğini merak etti. Ardından bir hareket gördü ve aşağıdaki adamların tedirgin olduklarını fark etti.

Kampın çevresini en azından on adam gözetliyordu.

Ama Erik'i en çok şaşırtan şey savunma kurmamış olmalarıydı. Yirmi dört kişilik çadır kampın etrafına gelişigüzel dağılmıştı ve ortada büyük bir ateş yanıyordu. Karanlıktan at sesleri geldi ve Erik kampın diğer tarafında bir yerlerde büyük bir kazık sırasının dikilmiş olduğuna karar verdi. Erik, Calis'in ona yaklaşmasını işaret ettiğini gördü. Calis'in yanına gitti ve Yüzbaşı, "Arkandaki ilk on adamı şu ağaçların arasından götürmeni istiyorum," diye fısıldadı. Sağ tarafını gösterdi. "Daire çizin ve yandan saldırmaya hazır olun.

"Şu an tetikteler, ama birkaç saat hiçbir şey olmayınca', rahatlayacaklardır. Diğer yolu kullandığımızı ya da sabaha kadar aşağıya inmeyeceğimizi düşüneceklerdir." Gökyüzüne baktı. "Geceyarısına yaklaşık dört saat var. Yerinizi aldığınızda tetikte olun. Çoğu uyuyana kadar saldırmayacağız."

De Loungville, "Herhangi bir şey duyduğunuz zaman, harekete geçin," dedi. "Elinizden geldiği kadar hızlı saldırın. Karanlıkta ne olduğunu bilemeyecek kadar kafaları karışmış olacak, ama sadece hemen harekete geçersek."

Erik başını sallayıp yerine döndü. İlk on adamın omuzlarına hafifçe vurdu -bu Roo'nun sıçramasına sebep olmuştu- ve onu takip etmelerini işaret etti. Ağaçların arasına ilerlerlerken, eski Kesh Lejyoneri Natombi sırıtıyordu.

Erik olabildiği kadar sessiz hareket ediyordu, ama her an alarm verilebileceğinden emindi. Kampın çevresindeki yolun yaklaşık üçte

birini katettikleri zaman adamları durdurdu. Karşılarında, ağaçların arasından zar zor görülebilen iki tane nöbetçi duruyordu, ama etrafı kolaçan etmek yerine birbirleriyle konuşmakla daha çok ilgilendikleri belliydi. Erik Calis'in haklı olduğunu umdu.

Dinlenmeleri gerektiğini göstermek için adamlara oturmalarını işaret etti. Roo'ya ilk nöbeti almasını işaret etti. Oturdu ve ellerini yüzüne koydu. Sıcaklığın ellerine geri geldiğini hissetti ve bu iyileştirmeyi öğrendiğine memnun oldu. Dişlerini kaybetmekten nefret edeceğine karar verdi. Calis kararlaştırılan zamanda işaret verdi ve saldırı başladı. Adamların çoğu uyuduğu için kamptakiler zamanında toparlanamadılar.

Önden gelen saldırıyı geri püskürtmek için harekete geçtiklerinde, Erik ve adamları yan taraftan saldırdı.

Erik pantolonunu giymeden çadırından çıkmış bir adamın üstüne çullandı. Adam kılıcını çekemeden öldü. Bir diğeri arkasını dönemeden öldü. Ansızın yüzünde şaşkınlık ifadesiyle karşısına birisi çıktı. Adam, "Arkamızdalar!" diye bağırdı.

Erik kılıcıyla yapabildiği kadar sert bir darbe indirdi ve adam bağırarak yere yığıldı. Natombi, Kesh savaş çığlığı attı ve Biggo insanın kanını donduran bir gürleme koyverdi.

Adamlar aceleyle çadırlarından çıkıyordu ve Erik kendilerini toparlayamadan kılıcının ayasıyla birkaç tanesini bayıltarak yere serdi.

Derken adamlar miğferlerini, kalkanlarını ve kılıçlarını yere atmaya başladı. De Loungville aceleyle yanlarına gelip, tutsakların ateşin yanına götürülmesini emretti.

Yarı çıplak, şaşkın ve moralleri bozulmuş adamlardan birkaçı, onları ne kadar az sayıda adamın bozguna uğrattığını gördükleri zaman küfür ettiler.

Erik bunun bir oyun olabileceğini düşünerek etrafına göz gezdirdi, ama sadece şaşkın görünen yenilmiş adamlar gördü. Calis'in kırk üç adamından sadece otuz yedisi bu iş için uygundu ve neredeyse kendilerinin iki katı olan adamı oldukça kansız bir şekilde ele geçirmişlerdi.

Aniden Erik'in içinden gülmek geldi. Bastırmaya çalıştı, ama beceremedi. İlk önce kıkırdamaya, ardından da kahkahalarla gülmeye başladı. Ardından birliğindeki diğer adamlar da ona katıldı ve çok geçmeden Calis'in Kızıl Kartalları'nın uzun zamandır kazandığı ilk zaferi coşkulu bağırışlarla kutladılar.

Calis yanlarına gelip, "Nahoot'u buraya getirin," dedi.

Tutsaklardan biri, "O öldü," dedi. "Dün patikanın yukarısında öldürdünüz." "Dawar bunu bize neden söylemedi?" diye sordu de Loungville.

"Hemofili olduğunu bilmiyordu. Nahoot'u buraya taşıdık ve akşam yemeğinde öldü. Bağırsağından yaralanmıştı. İğrençti." "Komuta kimde?"

"Sanırım bende," dedi bir adam, bir adım öne çıkarak. "Adım Kelka." "Çavuş musun?" diye sordu de Loungville. "Hayır, onbaşıyım. Çavuşumuz da öldü."

De Loungville, "Bu neden savunmaya benzer hiçbir şey olmadığını kısmen açıklıyor," dedi. "Affedersin Yüzbaşı," dedi Kelka. "Bize iş teklif edecek misiniz?" "Neden sordun?" diye sordu Calis.

"Şey, bize bir süredir ödeme yapılmıyor ve yüzbaşımız ya da çavuşumuz olmadığı için... Kahretsin.

Yüzbaşı, sadece yarımız kadar adamla kıçımıza tekmeyi bastınız. Bize bir gün süre verseniz bile, büyük olasılıkla sizden daha iyi birileriyle karşılaşacağız gibi geliyor bana."

"Bunu düşüneceğim."

"Çadırlarımızı alacak mısınız Yüzbaşı?"

Calis kafasını iki yana salladı. "Karar verdiğim zaman, ne yapacağımı size söyleyeceğim." Calis de Loungville'e dönüp, "Adamlara yiyecek ver ve yaralıları ve Dawar'ı buraya getirmesi için yukarı birilerini yolla. Yarın öğlene kadar herkesin burada olmasını istiyorum," Başıyla tutsakları gösterdi. "Sabah bunlarla ne yapacağımıza karar veririz."

Erik bacaklarının titrediğini hissederek oturdu. Çok uzun bir gün olmuştu ve birlikteki herkesin kendi gibi tükenmiş olduğunu biliyordu.

Ansızın havada çınlayan de Loungville'in sesini duydu. "Ne! Kim dinlenebileceğinizi söyledi?

Kurmamız gereken bir kamp var!"

De Loungville emirler yağdırırken adamlar inledi. "Hendek ve göğüs siperi kazılmasını ve kazıkların sivriltilmesini istiyorum. Atları getirip yakında bir yere bağlayın. Tam bir erzak listesi ve kimlerin yaralı olduğunu bilmek istiyorum. Bu kampı bir şekle soktuktan sonra, biraz uyumanıza izin vermeyi düşünebilirim."

Erik kendini ayağa kalkmaya zorladı ve yürümeye başlarken yüksek sesle, "Kürek nereden bulacağız?" diye düşündü.

De Loungville arkasından, "Gerekiyorsa ellerini kullan von Darkmoor!" diye bağırdı.

-22-
SIZMA

Calis fısıltıyla konuşuyordu.

Erik Yüzbaşı'nın ne dediğini duyamıyordu, ama Praji ile Greylock'un onaylayarak başlarını salladığını gördü.

Tutsaklar, bir avuç adamın kolaylıkla koruyabileceği küçük bir vadiye götürülmüştü. Erik'in Yüzbaşı'nın ne planladığına dair hiçbir fikri olmamasına karşın, de Loungville tutsaklarla görüşüyordu.

Bir gün önceki çarpışmalarda teslim olanlar için uygulanan süre verme geleneği sürdürülecekti.

Praji'ye göre genellikle, eğer hareket etmeye devam ederlerse, serbest bırakılanlara dokunulmazdı. Roo yaklaştığı sırada Erik düşüncelerin içinde kaybolmuştu.

"Atlar nasıl?" diye sordu Roo.

"Biraz sıskalar; yılın bu zamanında ot az ve çok uzun süre aynı yerde tutulmuşlar. Ama bunun dışında iyiler. Bir hafta boyunca bir iki kere hareket ettirirsek, biraz kilo alacaklardır, özellikle gece onları rüzgârdan koruyacak bir barınak bulabilirsem. Soğuk, onları hiçbir şeyin yapmadığı kadar zayıflatıyor. Tüyleri sıkılaşmaya başlar başlamaz iyi olacaklardır." Roo, "Sence Yüzbaşı'nın aklında ne var?" diye sordu.

Erik, "Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Tutsakların duyabileceği kadar yüksek sesle Keder Limanı'na gitmekten bahsetmesini garip buldum."

Roo sırıttı. "Eğer orası Kraliçe'nin ordusunun bizi aramasını istediğimiz yer değilse. Sırada ne var?" "Yapacak bir sürü işimiz var," dedi Erik. "Ve de Loungville dönmeden bitirsek iyi olur. Eğer bizi

etrafta boş boş dolanırken görürse, yandık demektir." Roo inledi. "Açlıktan ölüyorum." Erik birdenbire önceki gece çabucak atıştırdığı bir şeyler dışında hiçbir şey yemediğini fark etti. "Gel, yiyecek bir şeyler bulalım," deyince Roo'nun yüzü aydınlandı. "Ardından işe döneriz." Roo'nun yüz ifadesi karardı, ama arkadaşını takip etti.

Önceki gece tam bir liste yapmışlardı ve Nahoot'un adamlarının, bir süredir ücretlerinin ödenmemesine rağmen kesinlikle iyi erzaka sahip olduklarını fark etmişlerdi. Erik ve Roo, Luis ve Biggo ile paylaştıkları çadıra -Sho Pi ve Natombi başka bir dört kişilik çadırda Nakor ve Jadow ile beraber kalıyordu- yöneldi ve diğer ikisini uyurken buldular. Yalnızca birkaç gün önce pişirilmiş yarım somun yol ekmeği ve bir kase fındık ve ceviz girişte duruyordu. Erik oturdu, iç geçirdi ve ekmeği aldı. Ekmeği ikiye bölüp yarısını Roo'ya verdi ve ardından bir avuç dolusu fındık ve ceviz alıp yemeye başladı.

Hava serindi, ama güneş insanı ısıtıyordu ve yemek yedikten sonra Erik üstüne bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Luis ile Biggo'ya bakarak onların yaptığını yapma dürtüsü hissetti, ama bununla mücadele etti. Hâlâ yapılacak işler vardı ve eğer onlara yapmalarını söylemek zorunda kalırsa, de Loungville işleri daha da zorlaştıracaktı.

Erik kalkıp Luis ile Biggo'yu uyandırdı. Roo ile Erik'i gördüler ve Biggo, "Daha iyi olabilirdi," dedi.

"Öyle," diye fısıldadı Erik. "Benimle gelin."

Luis, altındaki siyah halkalarla daha da tehlikeli görünen gözlerle Erik'e baktı. Erik ayağa kalkarken yavaşça, "Bıçaklarınız yanınızda mı?" diye sordu.

Luis, "Her zaman," diye fısıldadı ve hançerini kemerinden öyle hızlı çekti ki, hareket neredeyse görünmez gibi gelmişti. "Kesilmesi gereken birtakım gırtlaklar mı var?" Erik, "Beni takip edin," dedi.

Çabucak ve etrafı kolaçan etmek için sık sık durarak çadırların arasında ilerlediler. Erik sanki gözetlenip gözetlenmediklerini

anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Erik, adamların bir gece önce çabucak kazdıkları hendeği derinleştirdiği kazının devam ettiği yere ilerledi.

Hendeğe vardıklarında bir çuvalın içinde duran yeni kesilmiş ağaç çivi yığınını gösterdi ve "Çabuk, kaçmalarından önce!" dedi. "Bunların sivriltilmesi ve çevreye yerleştirilmesi gerekiyor." Roo ve Biggo gülümseyip bellerinden bıçaklarını çekerken birer tane kazık aldılar, ama Luis ters ters Erik'e baktı. "Beni bunun için mi uyandırdın?"

"De Loungville'den daha iyiydim, değil mi?"

Luis bir süre dik dik Erik'e baktı. Bir saniye için bıçağını Erik'e doğru tuttu, ardından homurdanarak eğildi, bir tahta çivi aldı ve yontmaya başladı.

Erik, "Böylesi daha iyi," deyince, Roo ve Biggo güldü. "Atları kontrol etmeye gideceğim." Giderken, omzunun üstünden kazıkları sivrileştiren adamlara baktı. O hendeği geçmeye çalışan biri, kazıklar yüzünden istihkâm duvarına tırmanmada güçlüklerle karşılaşacaktı.

Erik büyük savunma karesinin diğer tarafına gitti. Yakındaki ağaçlardan kestikleri kütüklerden yaptıkları kapıyı yerleştirmeye çalışan iki adama katıldı. Uygun aletlerin olmayışı işi zorlaştırıyordu, çünkü Nahoot'un birliğinin taşıdığı bir baltayla keresteyi kesmek ve ardından kestikleri parçayı bıçaklar ve hançerlerle düzeltmek zorunda kalıyorlardı. Erik kesesinde kalan son altını, eli yüzü düzgün bir rende ve birkaç tane demir işleme aleti için harcamaya razıydı.

Erik marangozluk hakkında çok az şey biliyordu, bu yüzden de bazı çentikler ve çıkıntılar kesip, bunları ellerinden geldiğince birbirine geçirip, ardından hepsini bir sicimle birbirlerine bağlamayı önerdi. Gerektiği zaman kampın içinden indirilebileceklerdi. Diğer ekipmanlarının çoğuyla birlikte Djams Ovası'ndaki tepeciğin dışında bırakmak zorunda kaldıkları Weanat'ta inşa ettiklerinin aksine, bu kapıyı parçalarına ayırıp yanlarında taşımaları mümkün değildi.

Erik ovayı geçişlerini düşündü. Gilanilerle en son karşılaştıkları yerden kilometrelerce güneyde olmalarına rağmen, küçük savaşçılarla tekrar karşılaşmalarının bu görevi tehlikeye atacağını biliyordu. Sonunda, endişelenecek çok şey olduğuna karar verdi, bu yüzden sadece yapılması gereken işleri yaparak, endişelenmeyi Calis ile de Loungville'e bıraktı.

Kapının yerleştirilmesini denetleyen Erik neredeyse öğlen olduğunu fak etti. Birkaç tane ateş yakılmasını emretti ve sonra nöbetin değişip değişmediğine bakmaya karar verdi. İlk ışıkta yanlarından geçtiğinden beri görevde aynı adamların olduğunu fark etti ve çadırlara geri gidip, nöbet sırasının onlarda olduğunu söyleyerek, itiraz eden bazı adamları tekmeleyerek uyandırdı.

De Loungville Nahoot'un adamlarını sorgulamaktan döndüğünde, öğle yemeği için yemek alanının hazırlanmış olduğunu gördü. De Loungville atından inip, "İstihkâm siperi bitirildi mi?" diye sordu. Erik, "Yaklaşık iki saat önce," dedi. "Kazıklar?"

"Sivriltildi ve şimdi yerlerine yerleştiriliyor." "Kapı?"

"Yerine takıldı."

"Saldırı rampası?"

"Yapıldı -çok kullanışlı olacağını sanmıyorum gerçi; bir seferde birden fazla at gelirse, dağılabilir."

"Kimse nöbeti değiştirdi mi?" "Bunu birkaç dakika önce hallettim." "Yüzbaşı nerede?"

"Yukarıda Greylock, Praji, Vaja ve Hatonis ile konuşuyor."

"Subaylar bir arada, ha?" diye sordu de Loungville, ateşin yanından bir kap alarak. Kaynayan bir kazana daldırdı. Sıcak çorbadan bir

yudum almadan önce üfledi. Erik, "Sen daha iyi bilirsin Çavuş," dedi. "Bu işte hâlâ yeniyim."

De Loungville sırıtarak onu şaşırttı, sonra çorbasını içti. Suratını buruşturarak, "Tuzsuz olmuş," dedi. Kabı yere atıp yürümeye başladı. "Bana ihtiyacın olursa, Yüzbaşı’nın yanında olacağım." Erik karavananın yanındaki adamlardan birine döndü ve "Bu da neydi şimdi," dedi.

Adamın adı Samuel'di. Darağacından kurtarılan ilk grupların birindendi ve uzun süredir de Loungville'in yanındaydı. "Çavuşun, yaptığı her şey için kendince sebepleri vardır." Ardından durakladı. Bir süre sonra ekledi, "Ama Foster öldüğünden beri ilk gerçek gülümsemesi, Onbaşı." Hiç kimse resmi olarak ona onbaşı olduğunu söylemediği için Erik adamı düzeltmek için ağzını açmıştı ki, yapılması gereken işleri adamlara daha çabuk yaptırıyorsa, ağzını kapalı tutmasının en iyisi olduğuna karar verdi. Yalnızca omuzlarını silkti.

Yemek hazır olduğundan, Erik nöbete gideceklerin karnının tok olması için, bir sonraki nöbetçileri yemek alanından seçmeye karar verdi. Erik, peşlerine düşülmeden önce bir günlük süre tanınan adamlara verilen atların dağıtımını denetledi. Calis onlara görülmemiş bir teklif sundu: Eğer doğrudan güneye, Dee Nehri'ne doğru at sürerler, ardından Chatisthan'a ya da Ispar'a gitmek için nehri takip ederlerse, peşlerinden hiç kimseyi göndermeyecekti. Eğer onu ve adamlarını Keder Limanı'na doğru takip ederlerse, hepsini öldürecekti. Aynı zamanda, ikramiye olarak küçük bir miktar altın da verdi. Serbest bırakılan adamlar söyleneni yapmak için paralı asker yemini etti ve kampın dışına at sürmeye hazırlanmaya başladılar.

Erik'i şaşırtan şey, Nahoot'un adamlarından yirmi tanesine, birlikte bir yer teklif edilmesiydi. Adamlar, de Loungville'in eğittiği adamlardan ayrı tutulmak için Greylock'un emrine verilmişlerdi ve Hatonis'in klan üyeleriyle birlikte at süreceklerdi, ama bu kadar geç bir vakitte dışarıdan asker almak Erik'in almak isteyeceğine emin olmadığı bir

riskti. Ardından bir kez daha, neden Calis'in Prens'in Krondor Kartalı ve kendisinin neden sadece bir onbaşı gibi davrandığına karar verdi. De Loungville uğrayıp, Erik'in altmış adamın ayrılışını ayarlamasını izledi. En kötü atlar verilmişti ve bunu biliyorlardı, ama en azından atların hiçbiri topal değildi. Bir haftalık azık ve Calis'in onlara verdiği altınlarla birlikte silahlarını taşımalarına izin verilmişti. Diğer bütün eşyalar ve erzaklar Calis'in birliğiyle kalacaktı.

Calis'in birliğinden yarım düzine atlı, adamları yarım gün takip ettikten sonra kampa dönecekti. Hepsi atlarına binip hazır olduğunda, emir verildi ve yenilmiş paralı askerler ve onlara eşlik eden adamlar yola çıktı. Erik gidişlerini izledikten sonra, "Çavuş, bu ekstra adamları neden alıyoruz?" diye sordu.

De Loungville, "Yüzbaşı'nın sebepleri var," dedi. "Sen sadece söylenenleri yapıp yapmadıklarını kontrol etmek için gözünü üzerlerinde tut ve neden burada oldukları hakkında endişelenme. Yalnız bir şey var: Diğer adamlara, yeni gelenlere Saaurlarla girdiğimiz önceki çatışmadan bahsetmemelerini söyle."

Erik başını sallayıp adamları uyarmak için uzaklaştı. Kampın ortasına vardığında, Greylock'un yeşil kolluklar dağıttığını gördü. Erik bir tane alıp, "Bu ne?" diye sordu.

"Bu sabahtan itibaren, artık Nahoot'un Büyük Birliği'yiz." Erzakı gözden geçiren De Loungville'i işaret etti. "Nahoot. En azından yeni adamlar aramızdan ona en çok benzeyenin o olduğunu söylüyor."

Erik, "Calis Saaurların hepimizin aynı göründüğünü düşünebileceğini mi sanıyor?"

Greylock sırıttı. "Senin aptal olduğunu asla düşünmemiştim. Haklı olduğumu gördüğüme sevindim." Elini Erik'in omzuna koydu ve kolluklarını almak için toplanan adamlardan uzaklaştırdı. Sesini alçaltarak, "Nahoot'un birliği önümüzdeki birkaç gün içinde görev teslimi yapacak. En azından herkes böyle olacağını düşünüyor."

"Yani kendimizi Nahoot'un Büyük Birliği olarak yutturup Kraliçe'nin kampına geri dönebiliriz ve kimse bize iki kere bakmaz."

"Onun gibi bir şey. Eğer bu heriflerin dediğine bakılırsa, durum Lanada'nın kuzeyinde olduğundan bile daha karışıkmış. Orada bizi hatırlayabilecek birisine rastlama olasılığımız var, ama çok zayıf bir olasılık."

Greylock etrafına baktıktan sonra devam etti. "Nahoot'un adamları bizi bulmak için gönderilmişe benziyor. " "Bu bir gerçek mi, yoksa bir tahmin mi?" diye sordu Erik.

"Tahmin, ama muhtemelen iyi bir tahmin. Emirler bu tarafa at sürmek ve dağlardan buraya inen, kollukları olmayan ve parolayı bilmeyen her birliği gözetlemekti. O dağlardan bizden başka birisini beklediklerinden emin değilim."

Erik, "Haklısın," dedi. "Bizi aramadıklarına bahse girmezdim."

Greylock omuzlarını silkti. "Belki o mağaralar ve galeriler labirentinde bir şey gördüğümüzden endişeleniyorlardı."

Erik, "Tekrar ziyaret etmek için acele edeceğim bir yer olmadığını düşünecek kadar çok şey gördüm," dedi. Greylock sırıttı. "Atlar ne durumda?"

"iyiler. Onları hareket ettiriyoruz ve sonbahar otlarıyla şişmanlıyorlar. Darkmoor'daki gibi soylulara uygun atlar değiller, ama sıradan paralı askerler için kullanışlı bir grup."

"Bana güzel bir tane ayır," dedi Greylock. "Gitmek zorundayım. Yeni gelen askerler için görevler belirlememiz gerekiyor. Ardından beklemeye başlayacağız." "Ne için?"

"Maharta'daki saldırıya katılmak üzere geri dönebilmemiz için gerekli olan yer değiştirmeleri." Erik kafasını iki yana salladı. "Bu savaşta

dövüşmek için garip bir yöntemimiz var: Amacına ulaşması için düşmana yardım etmek."

Greylock omuzlarını silkti. "Acı ve ölüm bir yana, savaş oldukça eğlenceli bir iş olabilir Erik. Savaş tarihi hakkında yazılmış elime geçen her şeyi okudum ve şunu biliyorum: Bir savaş planı bir kere uygulamaya konuldu mu, kendi yolunu çizer. Ve düşmanla temasa geçtiğin an, planın çok fazla anlamı kalmaz. Günü kurtarabilmek için ana tutunursun. Çoğunlukla sen yapmadan önce karşı tarafın hata yapmasını ve şansının yaver gitmesini umarsın.

"Bu yolculuğa çıktığımızda Calis'in bir planı vardı, ama o ve Nakor, Kraliçe'nin kampında aradıkları şeyi bulur bulmaz, plan bir kenara atıldı ve artık farklı bir şekilde gidiyor."

"Yani biz hata yapmadan, karşı tarafın hata yapmasını ve şansımızın yaver gitmesini mi umuyor?" "Onun gibi bir şey."

"Öyleyse Ruthia'ya dua edeceğim," dedi Erik, Greylock dönüp uzaklaşırken.

Erik şu ana kadar yaptıklarını düşündü ve Greylock'un haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Kraliçe'nin ordusuyla temasa geçtiklerinden beri Calis'in yaptıklarında çok az planlama ve akıl, ama çok cesaret ve şans vardı.

Erik bu gibi ciddi endişeleri bir kenara bırakarak, hazır işler rutine dönmeye başlamışken, zırhı ve silahları üzerinde uğraşmaya karar verdi. Çadırındaki üç kişi siper kazıklarını bitirme işinde olduğu için, döndüğünde çadırı boş buldu. Kılıcını, miğferini ve zırhını çıkardı. Bir parça bez ve depodan aşırdığı biraz yağı aldı ve zırhı üzerinde çalışmaya başladı. Zırhın gözlerinin nasıl da hemen paslandığını görünce kaşlarını çattı ve göğüs zırhını iyice temizleyebilmek için işe koyuldu.

Bir atlı, köpükler saçan atını patikadan yukarı sonuna kadar zorlayarak hızla tepeyi çıktı. Erik hemen dönüp, "Atlı geliyor!" diye

bağırdı.

Adamlar, atlı kapıya ulaşmadan önce silahlarını kapıp yerlerine yerleşmişti. Atlının kendilerinden biri olduğunu fark eden Erik köprünün indirilmesini işaret etti. Bir hendek ve duvardan oluşan kamp, Calis Nahoot'un birliğini kaçmaya zorladığından beri birinci sınıf bir üsse dönüşmüştü. Aşağıdaki koruda gezinen bir bizon sürüsü ve birkaç tane geyik ve iyi bir miktar fındık bulmuşlardı. Nahoot'un Büyük Birliği'nden ele geçirdikleri erzakla birlikte, şimdilik onlara bol bol yetecek kadar yiyecekleri vardı.

Atlı köprüye ulaşınca durdu ve çabucak atından indi. Atının dizginlerinden tutarak, korkutucu şekilde esneyip gıcırdayan köprüyü geçti. Köprü Erik'in beklediğinden daha iyi dayanmıştı. Deriyi gerdirmek yardımcı olmuştu ve köprü işe yarardı, ama üstünden her at geçtiğinde Erik hâlâ geriliyordu.

Binici dizginlerini Erik'e attı ve yanından geçerek, ona doğru gelmekte olan de Loungville ile Calis'e doğru yürüdü. "Yeşil derililer," diye bağırdı.

"Nerede?" diye sordu de Loungville.

"Patikanın aşağısında. Büyük bir devriye, belki yirmi kişiler. Aceleleri varmış gibi görünmüyor." Calis bir süre düşündü. "Adamlara rahatta durmalarını söyleyin. Tetikte görünmemizi istiyorum, ama şüphe uyandıracak hiçbir şey yapmayın."

Erik atlının atını götürürken adamlara haberi iletti. Luis'i ağılın başında görevde buldu ve atı soğutması için yürüttükten sonra beslemesini söyledi.

Döndüğünde, adamların normal yerlerine döndüklerini, ama herkesin elinin altında bir silah bulundurduğunu gördü ve birçoğunun tedirgin gözüktüğünü fark etti. Yanlarından geçerken sessizce, "Sakin olun," ya da "Rahatlayın," dedi. "Bela çıkacaksa, çok geçmeden öğrenirsiniz."

Yine de, Saaurların ilki görüş alanına girene kadar acı verici derecede yavaş bir yirmi dakika geçmişti. Erik, onları at üstünde gördüğü son seferinde dikkatlice incelemek için çok fazla meşgul olduğundan dolayı dikkatle izliyordu. Roo yanına geldi ve "İşte bu görülmeye değer," dedi. "Yeşil deriliier hakkında istediğini söyle, ama şu bineklerinin üstünde nasıl oturulacağını biliyorlar."

Saaurlar, sanki hayatlarını at sırtında geçirmiş gibi, uzun bacaklarıyla ve rahat oturaklarıyla at sürüyorlardı. Her binicinin eyerinin arkasında bir küçük yay asılıydı ve Erik daha önce karşılaştıkları birliğin uzaktan onlara ateş açmamış olmasına sessizce dua etti. Çoğu, tahta üstüne Erik'e yabancı gelen semboller işlenmiş deri kaplı yuvarlak kalkanlar taşıyordu. Lider, metal bir takkeye oturtulup geniş obsidyen bir halkaya tutturulmuş, maviye boyalı at kılı bir sorguç takıyordu. Diğerleri geniş gösterişli yanları olan, burun demirli basit metal miğferler takıyordu. Son atlı da görüş alanına girdiği zaman, Erik çabucak saydı. Yirmi kişilerdi. Arkalarından, dört atın çektiği bir yük arabası geliyordu.

Kampa ulaştıkları zaman durdular ve lider, "Nahoot nerede?" diye bağırdı.

Aksanı yoğundu, ama ne dediği anlaşılabiliyordu. Gözlerini kapatan bir miğfer giyen de Loungville, köprünün diğer tarafına ilerledi. "Ne var?" diye bağırdı. "Rapor edecek neyin var?"

Calis bunun üstünde düşünmüştü ve Nahoot'un birliğinden gelen yeni adamlar hariç, ne söyleyeceklerine dair herkese talimatlar vermişti. "Bu yoldan aşağı inmeye çalışan bazı adamlar tarafından pusuya düşürüldük. Onları geri püskürtüp, dağlara doğru peşlerinden gittik."

"Ne!" diye kükredi Saaurların lideri. "Eğer bu dağları terk etmeye çalışan herhangi biri olursa bir ulak göndermeniz söylenmişti."

"Gönderdik!" diye bağırdı de Loungville, kızgın görünmek için elinden geleni yaparak. "Size ulaşmadığını mı iddia ediyorsun?"

"Hiçbir şey iddia etmiyorum insan," diye bağırdı öfkeli Saaur. "Bu ne zaman oldu?" "Yaklaşık bir hafta önce!"

"Bir hafta!" Saaur bağırarak kendi dilinde bir şeyler söyledi ve adamlarından yarısı patikadan yukarı çıkmaya başladı. Lider, "Erzaka ihtiyacımız var," dedi. "Ayrılacak ve orduya döneceksiniz.

Raporunuzdan memnun kalmadım."

"Ulağımı kaybetmekten memnun olmadığıma emin olabilirsin," diye bağırdı de Loungville. "General Fadawah'ın bundan haberi olmasını sağlayacağım!"

"Akşamın küçük şeytanları da seninle seks yapmaya gelecek, çünkü çok tatlısın," diye çıkıştı subay. Erik birdenbire rahatladı. Eğer Saaurlar dövüşecek olsaydı, atlarından inerken de Loungville ile birbirlerine hakaret etmezlerdi. Bu subay her kimse, de Loungville'in Nahoot olduğunu kabul etmişti ve iki birlik yerlerini değiştirirken birbirlerine hakaret etmelerinden rahatsız olmuyordu.

"Gilanilerle herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

"Hayır," diye homurdandı Saaur subayı. "Atlılarımız küçük kıllı insanları buradan kuzeydeki dağlara kadar kovaladı. Yolculuk o kadar sakindi ki, eyerin üstünde uyuyabilirdin." Köprü, adamın devasa atının ağırlığı altında korku verici bir şekilde gıcırdadı, ama yükün altında eğilse bile dayandı. Hayvanını dikkat etmeksizin kampın içine yönlendirdi. Erik köprü dayandığı için sessizce şükran duası etti. Ve köprünün tekrarlanan Saaur kullanımına dayanıp dayanmayacağını görmek için etrafta olmayacağına sevindi.

De Loungville, "Kampı söküyoruz!" diye bağırdı. "On dakika içinde herkesin ata binmiş ve hazır olmasını istiyorum!"

Erik, oradaki her adam gibi acele etti, Saaurların etrafında ne kadar uzun kalırlarsa, birisinin ağzından bir dövüş başlatmaya sebep olacak bir şey kaçırma şansı da yükseliyordu. Yanında Roo ile birlikte aceleyle çadırına gitti ve Biggo ile Luis'in çoktan işleri yoluna koyduğunu gördü. "Roo," dedi Erik, "benim eşyalarımı da topla. Nahoot'un adamlarına göz kulak olacağım." Roo sadece, "Ben hallederim," dedi.

Erik Nahoot'un birliğinden gelen yirmi adamın beklediği yere gitti ve aralarında fısıldaştıklarını gördü. Calis'i Saaurlara satmanın daha iyi olacağına karar vermelerine fırsat bırakmadan, "Gidip şu atları getirmeye başlayın!" diye bağırdı. "İlk altı tanesini subaylar için istiyorum. Ardından ilk çadıra, sonra ikinci ve üçüncü çadıra ve her adamın bineği olana kadar bütün çadırlara at getireceksiniz. Sonra da eşyalarınızı toplayıp atlarınıza binin. Anlaşıldı mı!" Ses tonu -yapabildiği kadar yüksek ve yırtıcıydı- doğru mesajı vermişti: Son sözü bir soru değil, bir emirdi.

Yirmi adam, "Emredersiniz Onbaşı," diyerek koşar adımlarla ilerlemeye başladı.

De Loungville bir dakika geçmeden ortaya çıktı ve "Yeni gelenler nerede?" diye sordu.

Erik gösterdi. "Diğerleri için atları getirmeye gönderdim ve gözümü üstlerinden ayırmıyorum." De Loungville başını salladı. "Güzel." Başka bir şey söylemeden döndü ve tekrar Calis ile Greylock'un yanına gitti.

Saaur komutan yük atlarının birinden bir ruloyu çıkartmakla meşguldü. Erik Nahoot'un grubunu izlemek için durdu Kampta ki hareketliliğe rağmen yirmi adam düzenli kalmak İçin ellerinden geleni yaparak atları getirme işinde acele ediyordu. Erik, çadırlara, arkadaşlarının teçhizatlarını sökmekte oldukları yere seğirtti ve Roo ona çıkınını attı. "İlk önce seninkileri topladım," dedi.

Erik eyerini alırken gülümseyip, "Teşekkürler," dedi ve ardından yeni gelenlerin atları götürdüğü yere koştu. Kendine bir tane at seçti ve çabucak koşum takımlarını taktı, ardından şiltesini eyerin arkasına yerleştirdi ve ata bindi.

Atını çabucak sıranın sonuna sürdü. Çadırlar katlanıp küçük torbalarının içine sokulmuş ve yük hayvanının arkasına istiflenip bağlanmıştı. Hendek çoktan kazıklardan temizlenmişti, kazıklar şu anda bir yük hayvanının sırtına yükleniyordu. Nahoot'un adamları son atları da getirirken, adamlar atlarına binmiş ve sıraya geçmişti. Saaurlar için arkada bıraktıkları tek şey hendek, köprü, kapı ve birkaç tane kamp ateşiydi.

Erik Saaur kampının kurulmasını izledi. Kamış ya da tahta sırıklara benzeyen şeyden yapılmış, yarım daire şeklinde kıvrılan ve deriyle kaplı on tane büyük dairesel çadır dikildi. O kadar küçüklerdi ki, Saaurların içlerine girmeyi nasıl başardığını merak etti. Bunu onlara sormamaya karar verdi ve dikkatini son adamlara çevirdi.

Yeni gelenler kendilerini toparlamak için çok uğraştılar, ama sonunda yola çıkmaya hazırdılar. Calis ayrılma emri verince Erik kenara çekildi ve önünden geçen adamları izledi. Aynı zamanda, ayrılan insanlardan gözünü ayırmayan Saaur kumandanı da izliyordu.

O kırmızı ve beyaz gözlerde şüpheli bir bakış var gibiydi, en azından Erik öyle olduğunu düşünüyordu, ama sonra aniden kumandan el sallayarak onları uğurladı. Erik düşünmeden elini kaldırdığını fark etti. Atını çevirip sıranın sonundaki yerini aldı.

Saaurlar için arkada bıraktıkları köprüden geçerken, "Ne kadar garip," diye mırıldandı.

"Birbirlerine iyi yolculuklar dileyen eski arkadaşlar gibi."

Djams Ovası'na tepeden bakan dağ eteklerinden aşağı indiler ve Saaur birlikleri tarafından devriye gezilen otlaklara girdiler. İstilacıları başka ne meşgul ederse etsin, ordunun kalbine doğru sakince at

süren, zümrüt yeşili kolluklar takan bir paralı asker birliği dikkat çekmiyordu.

Birkaç kere kampları ya da kamp izlerini geçmişlerdi. Calis, Saaurların ve müttefiklerinin, muhtemelen Gilanileri körfezde tutmak için ya da güney fethini engellemeye çalışan diğerlerine karşı bölgeyi hâlâ düzenli olarak taradıkları hükmüne varmıştı.

Birkaç yüz adamı ve atı alacak kadar büyük bir höyük-avlu yapısı olan ilk büyük harekât noktasına gelene kadar birkaç hafta olaysız at sürdüler. Höyüğün tepesinde bulunan kuledeki bir gözcü aşağı seslendi ve kapının yüz metre önündeki bir kontrol noktasında bir Saaur mangası onları bekliyordu. Saaur lider teklifsizce, "Emirler?" diye bağırdı. "Orduya katılacağız," dedi Calis. "Hangi birlik?"

"Nahoot'un Büyük Birliği," diye yanıtladı de Loungville.

Saaur lider gözlerini ayırmadan de Loungville'e bakıp, "Farklı görünüyorsun," dedi.

De Loungville sert konuşmaya devam ederek, "Gecelerini bir süre o kahrolası tepelerde kıçını üşüterek geçirseydin, nasıl farklı görüneceğini görürdün."

Saaur, sanki beklediği yanıt bu değilmiş gibi gerildi, ama Dawar, "Bırak da geçelim Murtag," dedi.

"Oyunların için zamanımız yok."

Saaur dönüp, "Seni tanıyorum Dawar," dedi. "Kabalığınızdan dolayı her ikinizi de öldürmeliyim." Dawar, "O zaman aşık oyununda hile yapacak kimin kalır?" dedi.

Uzun bir sessizlik oldu, ardından Murtag adındaki Saaur birdenbire, bir davul derisine sürtülen sırıma benzeyen bir anırma koyverdi. "Geçin piç kuruları, ama kampınızı hendeğin dışına kurmalısınız,"

dedi. "İçerisi kalabalık. Bu gece oyun oynamaya geldiğin zaman, bol miktarda altın getir."

Kontrol noktasından uzaklaştıktan sonra, Erik atını Dawar'ın yanına sürdü ve "O ses de neyin nesiydi?" diye sordu.

Paralı asker kafasını iki yana salladı ve "İster inan, ister inanma, ama bu onların kahkahası," dedi. "Murtag kabadayı görünür, ama hepsi de kuru gürültüdür. Ah, eğer aklına koyarsa seni ikiye bölebilir, ama titreyip altına işemeni ya da ona hakaret etmeni gözardı eder. Onun sinirlerine dokunanlar ilgisiz olanlardır. Onu tanıyacak kadar kumar oynadım onunla. Biraz içki içtikten sonra, bir kertenkele için oldukça iyi bir arkadaştır. Birtakım komik hikâyeler bilir."

Erik gülümsedi. "Bir ikramiyeyi hak ettin."

Dawar'ın yüzünden kurnaz bir bakış geçti. "Sen ve ben daha sonra konuşmalıyız Onbaşı." "Atlar yerleştirildikten sonra," dedi Erik.

Erik, de Loungville ve Calis'in yanına gitti ve de Loungville ile sessizce konuşabilmek için eyerinde eğildi. "Dawar'a bir ikramiyeyi hak ettiğini söyledim." De Loungville, "Ödeyebilirsin o halde," dedi.

Calis birliğe hendeğin doğu tarafına, gelişlerine aldırış etmeyen başka bir birliğin yanına yayılmalarını işaret etti. Atını çevirip, "Ne oldu?" diye sordu.

"Genç von Darkmoor paranı sağa sola dağıtıyor."

Erik durumu açıkladı ve Calis, "Seni endişelendiren ne?" diye sordu.

"Saaurlu geçerken blöf yapmak için çok çabuk ve istekliydi. Ona güvenmiyorum. Ayrıca dövüşü bitirmek için oldukça aceleci davrandığını hatırlıyorum, sanki... "

"Sanki yakalanmak istiyormuş gibi mi?" diye sordu Calis. De Loungville sırıtınca Erik, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bizimle kalmasına izin verdiğimiz şu yirmi kişi Erik," diye yanıtladı Calis, "çok güvenilir hissettiğimiz adamlar değil."

De Loungville, "Onlar gözümüzün en fazla üstlerinde olması gereken adamlar," dedi.

Erik eyerinde arkasına yaslandı ve bir süre ağzı açık baktıktan sonra kafasını iki yana salladı. "Tam bir geri zekâlıyım."

"Hayır," dedi Calis, "ama savaş sanatının incelikli taraflarını öğrenmelisin. Kalmasına izin verdiğimiz yirmi adam, paralı askerler için çok hızlı ve kolay gelen yanıtlara sahipti. Sanırım Zümrüt Kraliçe'nin, ordunun her yerine serpiştirdiği casusları var. Yirmisi de casus olamaz, bundan eminim, ama bir ya da ikisinin casus olduğundan neredeyse eminim, belki de daha fazla. Onları bu yüzden yanımıza aldık."

"Güvenilmez bir grup," dedi de Loungville. "Bak şimdi. Sen ve güvendiğin birkaç adam, Biggo ve Jadow'a söyle, bu adamlara yakın dursunlar, bir seferinde çok fazlasının boş kalmasına izin verme ve nerede gezindiklerine bak.

İçlerinden herhangi biri şu kaleye giderse, içinizden birinizin de oraya gitmesini istiyorum."

Elini tuniğine soktu ve ağır bir kese çıkarttı. "Yük arabasında biraz altın kaybettik, ama çoğunu kurtardım." Keseyi açtı ve Erik'e bir düzine küçük sikke verdi. "Bunun bir kısmını elden ele geçir, böylece yirmi delikanlıdan biri bir içki içmek için kaleye girmek isterse, onlara içki ısmarlayan adam sen ol.

Anlaşıldı mı?"

Erik başını salladı. "Sorun çıkarmamaları için bir seferde dört adamdan fazlasının boş olmadığından emin olacağım." Atını çevirdi,

topuklarını böğrüne geçirdi ve sıranın sonuna ilerledi. Calis, "İyi idare ediyor," dedi.

De Loungville, "Ah, hâlâ olması gerektiğinin yarısı kadar bile sert değil, ama bunu halledebilirim," dedi. Calis hafifçe gülümsedi ve kampın yapılışını denetlemek için döndü.

Erik, olağandışı herhangi bir şey olup olmadığına bakmak için kampın çevresinde dolaştı. Arkalarındaki kaleden dolayı, Calis siper ya da hendek kazmamalarını emretmişti. Adamlar çabucak çadırlarını kurmuş ve gece için yerleşmeye başlamıştı.

İlerlerken Erik, yedek atları beklemeleri için koymuş olduğu Nahoot'un birliğinden sekiz adamın çiftler halinde konuşarak yerlerinde, yani olmaları gereken yerde olduğunu fark etti. Dördü uyuyordu, ya da en azından çadırlarından geçtiği zaman on dakika önce uyuyorlardı. Jadow o grubu izliyordu. Diğer dördü de başkalarının görevini yapıyordu. Geriye dört tane kalıyordu ve eğer Biggo emredildiği gibi yapıyorsa, onlara yakındı.

Erik Roo'yu çadırında biraz uyumaya çalışırken buldu. "Görevde olduğunu sanıyordum?" dedi Erik, çizmelerini çıkartmak için oturarak.

"Luis ile değiştirdim. Kaleye gidip fahişe olup olmadığına bakmak istedi."

Kadınların düşüncesi aniden Erik'in ilgisini çekti ve çizmelerini çıkartmaktan vazgeçti. "Kontrol etsem iyi olur." Yattığı yerde dönen Roo, uykulu bir sesle, "Bence de," dedi.

Erik çabucak Calis'in komuta çadırına gitti. Calis ile de Loungville'i, bir şekilde pipo ve tütün bulmuş Greylock ile konuşurken buldu Erik alışkanlığı zararlı buluyordu, ama hayatı boyunca buna katlanmak zorunda kalmıştı; ciddi bir şarap tadımı yapılırken engellenmesine rağmen, tütün içmek Kılkuyruk Hanı'nın barında oldukça yaygın bir

alışkanlıktı. Bir an için Erik, evdeki süslü çelik çakmağına ne olduğunu merak etti. "Ne oldu?" diye sordu de Loungville.

"Kaleye gidiyorum," dedi Erik. "Her şeyin yolunda olup olmadığına bakacağım. Luis orada ve sanırım Biggo da orada."

De Loungville başını salladı. "Dikkatli ol," dedi, umursamaz bir tavırla elini sallayarak.

Erik kalenin kurulduğu nemli tepeciği tırmandı ve kapıya ulaşana kadar çevresinden dolaştı. Kapı hâlâ açıktı ve nöbetteki muhafızlar neredeyse uyuyordu. Bir tanesinin göğüs zırhında, Erik'in bir subay işareti olarak algıladığı bir işaret bulunan bir çift Saaur, kapıdaki bir kulübenin içinde konuşuyordu, ama içeri girerken Erik'ı görmezden geldiler.

De Loungville kaleye 'klasik' bir höyük-avlu demişti ve Erik kalenin inşa tarzından büyülenmişti.

Toprak bir tepeye dikilmişti ve üstünde bir kule vardı. Bu tepenin ve kulenin çevresinde, binalar duvara yaslanıp, duvar tarafından korunarak büyük bir açık alan, yani avlu bırakılmıştı. Aniden Erik bunun, Calis'in Weanat'ta daha gösterişsiz bir şekilde yaptırdığı yapıya çok benzediğini fark etti. Bu kule yerden dokuz metre yükseklikteki bir platformda fazla sıkıştırmadan yarım düzine okçuyu alabilirdi. Dört buçuk metre yüksekliğinde, ağaç siper ve toprak destekle tamamlanmış kütük duvar küçük bir köyün çevresine dikilmişti. Bir ordu bunun gibi bir kaleyi fazla sorun yaşamadan alırdı, ama çoğu birlik böyle bir istihkâmı almak için çok fazla zorlanırdı.

İçeride ağaç ve kerpiçten yapılmış yarım düzine bina vardı. Kil ve kamış karışımından yapılmış daha küçük kulübeler, büyük binaların etrafına yayılmıştı ve orta büyüklükte bir kasaba ortaya çıkmıştı. Erik kapıdaki Saaurun neden dışarıda kalmalarını emrettiğini anlayabiliyordu; bu kalenin içi oldukça doluydu.

Kahkahalar duydu ve bir han olabileceğini tahmin ettiği yere doğru yöneldi ve içeri girer girmez yanılmadığını anladı. İçerisi duman ve yetersiz ışık yüzünden karanlıktı ve bira, şarap ve insan terinin kokusu Erik'e bir tokat gibi vurdu. Birdenbire korkunç bir şekilde sıla hasreti çekti ve şu an Kılkuyruk Hanında olmak istedi. Aniden kabaran hislerini bastırıp bara yöneldi.

Kırmızı yüzlü, şişman barmen, "Ne istersin?" diye soru.

"Güzel şarabın var mı?" diye sordu Erik.

Adam bir kaşını kaldırdı -herkes bira ya da sert içkiler içiyor gibi görünüyordu- ama başını salladı ve tezgâhın altından siyah bir şişe çıkardı. Mantar açılmamıştı, bu yüzden Erik şişenin taze ve yeniden mühürlenmemiş olduğunu umdu. Bayat şarap, kuru üzüm karıştırılmış sirke tadında oluyordu; ama ortalama bir meyhane barmenini, günün sonunda mantarı geri takıp ertesi gün şişeyi tekrar açmasından müşterilerin çok fazla şikâyetçi olduğuna ikna edemezdiniz.

Barmen bir kadeh çıkarıp doldurdu. Erik bir yudum aldı. Şarap hoşlandığından daha tatlıydı, ama Yabon'un kuzeyinde üretilen tatlı şaraplar kadar iç bayıltıcı değildi. Yine de uygundu ve parasını ödeyip barmene şişeyi bırakmasını işaret etti.

Etrafa göz gezdirdi ve meyhanenin öteki ucunda önemsiz ve güçsüz gözükmeye çalışan Biggo'yu gördü. Beş adamın iki Saaur ile kumar oynadığı bir masanın arkasında duvara yaslanmıştı. Kertenkele adamlar sandalyeler için çok büyüktü, ama yapabildikleri kadar çömelmişlerdi ve oyuna konsantre olmuş gibi gözüküyorlardı. Erik, masanın üstünde tıkırdayan ve kazananın bağırışlarının ve kaybedenin iniltilerinin eşlik ettiği aşık -burada zar diyorlardı- oyununun sesini tanıdı.

Birkaç dakika sonra, Dawar kalkıp oyundan ayrıldı. Erik'in yanına geldi ve "Bir dakikan var mı?" diye sordu. Erik barmene bir kadeh daha vermesini işaret etti ve doldurdu. Dawar bir yudum alıp suratını

buruşturdu. "Memleketinin büyük bağlarından yapılan şarap gibi değil, değil mi?" dedi. "Memleketin neresi?" diye sordu Erik.

Dawar, "Buradan çok uzakta," dedi. "Bir dakikalığına dışarı çıkalım."

Erik şişeyi aldı ve Dawar’ın onu temiz, serin gece havasına çıkarmasına izin verdi. Adam sağa, ardından sola baktı ve Erik'e onu, bir köşenin çevresinden üstü kütük duvar ile kapalı karanlık bir yere kadar takip etmesini işaret etti.

"Bak Onbaşı," diye başladı Dawar. "Bu soytarılığa bir son verelim. Siz, Nahoot'un bu tarafa gelmenizi önlemek için gönderildiği birliksiniz."

"Böyle düşünmene sebep olan şey nedir?" diye sordu Erik. "Üstümüze atlayan sizdiniz." "Bu sabah doğmadım," dedi adam sırıtarak. "Yüzbaşınızın, Yüzbaşınız olmadığını biliyorum. Gerçek Yüzbaşınız ince yapılı sarışın adam." "Ne istiyorsun?"

"Zengin olmak," dedi Dawar, gözü parlayarak.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Erik, elini yavaşça kılıcına doğru indirerek.

"Bak, Murtag'a söylediğiniz kişiler olmadığınızı söyleyerek bir ya da iki altın alabilirim, ama bu bir ya da iki altın, ardından başka bir birlikte iş bulmam gerekir." Etrafa göz gezdirdi. "Ama son zamanlarda gördüklerim pek hoşuma gitmiyor. Çok az altın için çok fazla adam ölüyor. Eğer bu böyle devam ederse hiç kimseye pek bir yararı olmayacak, anlamıyor musun? O yüzden size ve Yüzbaşınıza yardımım dokunabilir, ama günlük ücretten fazlasını istiyorum."

"Maharta'yı aldığımız zaman bol bol yağmalama fırsatın olacak," dedi Erik kayıtsız bir şekilde. Dawar sesini alçaltarak bir adım ileri attı. "Bunu ne kadar sürdürebileceğinizi sanıyorsunuz? Çoğu kişiden daha fazla etraftaydım ve sizin grup gördüğüm hiçbir birliğe benzemiyor. Garip konuşuyorsunuz ve şeye benziyorsunuz...

bilmiyorum... bir çeşit askeri olmayan paralı askerlere. Ama ne olursanız olun, insanların sizi sanmasını istediğiniz şey değilsiniz ve bunun da sessiz kalmam karşılığında benim için bir miktar değeri olmalı."

"Demek kapıda bizi bu yüzden ele vermedin?"

"Elbette. Saaurlar için çoğumuz birbirimize benziyoruz ve Murtag oldukça aptaldır, ama çoğu Saaur hakkında aynı hataya düşme. Bu yüzden bu garnizonu işletmeye gönderildi. Sizi istediğim zaman satabileceğimi fark ettim, ama daha iyi bir teklif vermeniz için ilk fırsatı size sunmayı düşündüm." "Bilmiyorum," dedi Erik, sağ elini kılıcına indirirken, sol elindeki kadehi dudaklarına götürerek.

"Bak von Darkmoor, eğer ödeme iyi olursa, sonuna kadar yanınızda kalacağım. Şimdi, neden bunu Yüzbaşı Calis ile konuşmuyorsun-"

Aniden karanlıkta Dawar'ın arkasından kocaman bir şekil çıktı ve iri eller uzanıp onu omuzlarından kavradı. Onu çevirdi ve adam dönerken başının arkasını ve çenesini tutup ters yöne doğru çevirdi ve gürültülü bir çat sesiyle adamın boynu kırıldı.

Biggo ileri çıkarken Erik kılıcını çekmişti. "Bir casus bulduk," diye fısıldadı.

"Nasıl emin olabildin?" diye tısladı Erik. Kılıcını kınına sokarken kalbi gümbürdüyordu. "Bu grupla karşılaştığımızdan beri hiç kimsenin sana von Darkmoor demediğinden oldukça eminim, ama o zamandan beri hiç kimsenin Yüzbaşı'ya adıyla hitap etmediğini çok iyi biliyorum." Erik başını salladı. Calis'e adıyla hitap etmemelerine dair kesin emir verilmişti. "Başka türlü kim olduğunu nereden bilebilirdi?"

Erik'in kalbi tekledi. "Fark etmedim bile."

Biggo sırıttı. "Kimseye söylemem." Dawar’ın cesedini aldı ve omuzlarına attı. "Onunla ne yapacağız?" diye sordu Erik.

"Kampa geri götüreceğiz. Eminim arkadaşları tarafından taşınan ilk sarhoş o değildir."

Erik başını salladı, yere düşmüş şarap şişesini ve kadehleri aldı ve Biggo'ya gitmelerini işaret etti.

Erik boş şişeyle kadehleri kapının yanına koyup, iriyarı adamın peşinden seğirtti.

Erik kapıda durdurulacakları düşüncesiyle gerildi, ama Biggo'nun da tahmin ettiği gibi, muhafızlar Dawar'ın neşeyle kampa geri götürülen başka bir sarhoştan başka bir şey olmadığını düşündü. Günün ilk ışıklarıyla birlikte yola çıktılar. Erik, de Loungville ile Calis'e Dawar ile karşılaşmalarını anlatmıştı. Cesedi, kamp alanlarından çok uzak olmayan, nehrin kenarındaki molozların içine atıp, kayalarla iyice gizlendiğinden emin oldular.

Bundan sonra kısa bir konuşma yapmışlardı ve Calis, yapacakları şeyi Saaurlardan ve diğer birliklerden uzakta yapmaları gerektiğini söylemişti. Çektikleri tek dikkat, ayrılmaya hazırlanırlarken bir Saaur savaşçının gelip ne yaptıklarını sormasıydı. De Loungville sadece orduya katılmalarının emredildiğini tekrarlamıştı ve savaşçı homurdanıp kaleye dönmüştü.

Calis'in söylediği gibi, bu kale ana ordunun yandan saldırıya uğramasını engellemekten çok, güneye gitmeye çalışan kaçakları durdurmak içindi.

Öğleyin, adamlar dinlenip yol azıklarını yerken, Calis Erik'e Nahoot'un birliğinden olan adamlardan beş tanesini de Loungville ile bekledikleri yere getirmesini söyledi. Geldiklerinde Calis, "Arkadaşınız Dawar, dün gece bir fahişeyle kavgaya tutuşmuş," dedi. "Boynu kırılmış. Bu aptallığın bir daha tekrarlandığını görmek istemiyorum."

Beşi de şaşkın gözüküyordu, ama başlarını sallayıp ayrıldılar. Calis'in önüne beş kişi daha getirildi, ardından beş kişi daha. Sonunda son dört adam da getirildi ve Calis uyarıyı tekrarladı. Üç adam boş boş baktı, ama bir tanesi Dawar’ın öldüğünü duyunca gerildi ve Calis derhal hançerini çekip adamın boğazına dayadı.

De Loungville Erik'e, "Götür onları," dedi ve o, Calis ve Greylock adamı sorgulamak için götürdüler.

Erik üç adama sıraya kadar eşlik ederken, adamlardan birkaçı ne olduğunu sordu. Erik, "Bir casus daha yakaladık," dedi.

Bir süre sonra biraz ötedeki küçük bir tepenin arkasından bir çığlık koptu. Çığlık devam ederken Erik etrafına bakındı ve kesildiğinde nefesini koyverdi. Ardından tekrar başladı ve Erik herkesin tepenin ötesine baktığını fark etti. Birkaç dakika sonra de Loungville, Calis ve Greylock döndü, hepsinin de yüz ifadesi sertti. De Loungville etrafına baktı ve sessizce, "Herkesi atlarına bindir Erik," dedi. "Gitmemiz gereken çok yolumuz ve bunu yapmak için az zamanımız var."

Erik döndü. "Çavuş'u duydunuz! At binin!"

Adamlar koşuşturmaya başlayınca, Erik hareketliliği rahatlatıcı buldu. İşkence altında ölen casusun çığlıkları sinirlerini altüst etmiş ve onu öfkelendirmişti. Ani hareketlilik bu öfkeyi yok etmiş gibiydi ya da en azından ona odaklanacak bir şey vermişti.

Birlik çok geçmeden, Saaurların ana ordusuna ve Maharta'ya yapılacak saldırıya doğru harekete geçmişti.

-23-
SALDIRI

Erik gözlerini kırpıştırdı.

Keskin duman havayı kilometrelerce doldurarak, herhangi bir mesafeyi görmeyi güçleştiriyordu. Isıran rüzgâr kömürleşmiş ağacın ve yayılan alevlerin daha az koku yayan kurbanlarının kokusunu taşıyordu.

Nakor, sıranın en sonunda at süren Erik'in yanına geldi. "Kötü. Çok kötü," dedi.

Erik, "Son bir haftadır kötü olmayan bir şey görmedim," dedi. Dört haftadan fazladır, Maharta'yı kuşatan orduya doğru yol alıyorlardı. Savaş alanına yaklaştıklarında, alan her türden adamla doluydu: İstilacı ordunun devriyeleri, savaşmaktansa şehri terk etmeye karar vermiş küçük paralı asker birlikleri. Bu birliklerden iki tanesi bir görüşme fırsatı yakalamasına rağmen, Calis'in birliğinin açığından geçmeye eğilimliydiler. Calis'in savaşmakla ilgilenmediği anlaşılınca, iki birlik de aynı kampı ve haberleri paylaşmayı kabul etmişti.

Haberler üzücüydü. Lanada ihanet yüzünden düşmüştü. Hiç kimse nasıl olduğundan emin değildi, ama birileri, şehirde sadece küçük bir birliğin kalmasını sağlayarak, Rahip-Kral'ı ordusunu kuzeye göndermesi konusunda ikna etmeyi başarmıştı. O birliğin lideri, Zümrüt Kraliçe için casusluk yaptığını kanıtlayarak, şehrin kapılarını güneybatıdan gelen bir Saaur ordusuna açmıştı. Bütün şehir halkı, büyük bir geçit resminden sonra bir gecede öldürülmüştü.

Rahip-Kral'ın, ustura kaplı dişleri ve bacaklarını saran sivri demir çubukları olan savaş filleri, sırtlarında istilacıların üzerine ölüm yağdırmaya hazır okçularla dolu tahtırevanlarla, ağır ağır yürüyerek şehir kapılarından çıkmıştı. Yanlarında, Maharta Rajı'nın uyuşturucu ile motive edilmiş, aklı başında hiçbir insanın başaramayacağı güç ve cesaret becerilerine sahip manyaklardan oluşan özel ordusu,

Kraliyet Ölümsüzleri yürümüştü. Ölümsüzler'e büyük bir zafer ve eğer Raj'ın hizmetindeyken ölürlerse, yeniden doğduklarında daha iyi bir yaşam vaat edilmişti.

Ertesi sabah şehir Saaurların elindeydi ve halk, istilacılar Rahip-Kral'ı dinlemeleri için her ev halkını dışarı çıkartıp, kadın, çocuk, son insana kadar herkesi şehir meydanında bir araya toplarken çıkan ağlama sesleriyle uyanmıştı. Rahip-Kral muhafızlar eşliğinde dışarı çıkmış ve halkı, artık Zümrüt Kraliçe'nin boyunduruğu altına girdiklerine dair bilgilendirmişti. O ve rahipler heyeti saraya geri götürülmüş ve onlardan bir daha haber alınamamıştı.

Zaten arkalarında olan bir orduyla yüzleşmek için kuzeye gönderilmiş olan Lanada ordusu, komutayı General Fadawah'a devreden Rahip-Kral'ın ordu generalinden gelen emirler altında geri dönmüş, ardından da sarayda efendilerinin yanına katılmıştı. Şehirde, Rahip-Kral'ın, bakanlarının ve generallerinin Saaurlar tarafından yenerek, çabucak öldürüldüğüne dair söylentiler dolaşıyordu. Bir şey kesindi, bu fetih kritik bir noktaya geliyordu. Lanada'nın düşüşü neredeyse kesinlik kazanınca, General Fadawah şehrin kuzey konumundaki gücünü geri çekmiş ve ordunun çoğunu

Lanada'nın çevresinde ve Maharta'ya giden nehrin ilerisinden daire çizecek şekilde aşağı göndermişti. Calis'in birliği bölgeyi terk ettikten sadece birkaç gün sonra harekete geçmişlerdi.

Bu hareketin Kraliçe'nin ordusuna yararı, neredeyse hiç karşılık görmeden güneyden hızlı bir darbe indirmek olmuştu. Zararıysa, kendilerini nehrin yanlış tarafında bulanlara olmuştu. Lanada'dan gelen kuzey birlikleri artık iki şehrin arasındaki anayoldan ilerliyor ve mühendisler halicin birkaç kilometre kuzeyindeki nehrin üstüne geçici köprüler kuruyordu.

Erik önündeki kararmış araziye baktı; yangınlar birkaç yerde birden başladığı için, bazı bölge sakinlerinin Saaurların eline düşmemek için kuru kış otlarını ateşe vermiş olduğunu tahmin etti.

Yalnızca yağmur ovadaki büyük bir yangını engellemişti.

Erik soğuk havayı düşününce, eve yaz ortasından sonra döneceğini fark etti. Onlar Maharta'dan ayrılana kadar, tabii ayrılabilirlerse, Darkmoor'dan kaçtığından beri neredeyse bir yıl geçmiş olacaktı,

Fadawah'ın güneye hızla ilerleyen seferberlik ordusunun Calis'in birliğine tek yararı, işgal ordusunun kargaşa ve karışıklık yaratmasıydı. Ön saflara ulaşmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Bir gün önce bir subay Calis'ten geçiş izni istemeye kalkışmış ve Calis sadece, "Hiç kimse bize yazılı bir şey vermedi," demişti. "Sadece ön saflara geçmemiz söylendi."

Subay tamamen şaşkına dönmüş ve kontrol noktasını geçmeleri için sadece elini sallamıştı.

Şimdi Vedra’nın Mavi Deniz'e döküldüğü nehir vadisine tepeden bakan bir tepenin zirvesindeydiler. Erik gözlerini kısıp aşağıdaki manzaraya baktı.

Maharta beyaz taş ve sıvadan meydana gelmiş bir şehirdi, ama artık haftalardır yağan kül yüzünden griye dönüşmüştü. Şehir iki ana adaya yayılırken, birkaç tane varoş deltadaki daha küçük adaların üstünde yükseliyordu. Anakent, kuzeybatı, kuzey ve kuzeydoğudaki yüksek bir duvarla çevrilmişti. Kalan kısımlar nehre, limana ya da denize bakıyordu. Birkaç haliç ve koy, kıyı boyunca olduğu kadar, nehrin, derin sularında da çeşitli demirleme yerleri sağlıyordu. Sayısız adaya köyler serpilmişti ve nehrin batı kıyısı üstünde, kendi duvarı olan büyük bir varoş vardı. Nakor uzaktaki şehre baktı. "İşler bitme noktasına yaklaşıyor." "Nereden biliyorsun?" diye sordu Erik.

Nakor omuzlarını silkti. "Şu taraftaki garnizonu görüyor musun?" Erik kafasını iki yana salladı.

"Hayır. Çok fazla duman var."

Nakor eliyle gösterdi. "Bak, şurası, nehirle denizin deltada birleştiği yer. Orada, yakılan yerde kararmış temellerini görebileceğin pek çok köprü ve daha küçük adalarda bazı köyler var, ama şurada, kıyının bu tarafında da, kendi duvarları olan oldukça büyük bir kasaba var."

Erik dumandan ve batan güneşten dolayı gözlerini kısarak baktı ve karanlık sulara doğru gri bir ışık noktası gördü. İyice inceleyince, duvarları olan bir kasaba olabileceğini düşündü, ama emin olamıyordu.

"Sanırım gördüm." "Orası Maharta’nın batı bölgesi. Hâlâ dayanıyor." Erik, "Gözlerin Yüzbaşı’nınkiler kadar keskin olmalı," dedi. "Belki, ama bence bakacağım şeyi bilmemden kaynaklanıyor." "Ne yapacağız?" diye sordu Erik.

"Bilmiyorum," dedi Nakor. "Sanırım Calis biliyor; öte yandan, belki de bilmiyordur. Şurada olmamız gerektiğini biliyorum." Nehrin uzak kıyısını gösterdi.

Erik nehir kıyısında ilerleyen muazzam orduya baktı ve "Herkesin sorunu bu gibi gözüküyor Nakor," dedi.

"Ne?"

"Orada olmak." Erik kuzeyi gösterip, "Buranın on beş kilometre kuzeyinde köprüler inşa edildiğini söylüyorlar," dedi. "Eğer bu doğruysa, neden herkes kıyıda toplanıyor? Karşıya yüzerek geçmeyi düşünüyor olamazlar, değil mi?"

"Zor olur," dedi Nakor. "Yapacakları şeyin bu olduğundan kuşkuluyum. Ama bir planları olduğunu düşünüyorum."

"Plan," dedi Erik, Greylock'un savaş planları ve savaşın gerçekleri hakkında söylediklerini hatırlayınca şüpheyle kafasını iki yana sallayarak. İç geçirdi. "Tek yapmamız gereken o orduyu ve nehri geçip, savunuculara bizim için kapıyı açtırtmak." "Her zaman bir yol vardır," dedi küçük adam sırıtarak. Bekleyen orduya doğru hareket

etme emri verildiği zaman Erik kuşkuyla tekrar kafasını iki yana salladı ve kendini aniden bir kedinin inini istila eden bir fare gibi hissetti. Eğer ordunun dış tarafları karışıksa, kalbi kesinlikle kontrol altındaydı. Calis birkaç tane güçlendirilmiş kontrol noktası fark etti ve onlardan uzaklaşarak yön değiştirdiler ve iki kere devriye gezen yüksek rütbeli subaylara açıklama uydurmak zorunda kaldılar. Yerleşmesi gereken kamp alanının hangisi olduğunu karıştırdığını iddia etmiş ve karşıya ilk geçecekler arasında olduklarını söylemişti.

Her iki seferinde de subaylar nehri ilk geçme konusunda kimsenin yalan söylemeyeceğini düşünmüş, bu yüzden de Calis'e devam etmesini işaret etmişlerdi. Ama, ordunun merkezinin etrafından dolaşırlarken kampın düzeni hakkında bir fikirleri oldu.

Ordunun merkezinde, zirvesinde Kraliçe'nin otağının olduğu büyük bir tepe vardı. Bu çadırın çevresinde subayların çadırları, Saaur muhafızlarının dizi dizi çadırları ve onların da arkalarında Pantathialı savaş müfrezelerinin çadırları vardı. Ardından, Pantathialı rahiplerin kullandığı bir çadır sırası geliyordu. Nakor, yaptıkları büyüler yüzünden havanın çok yoğun olduğunu iddia etmişti. Ordunun en büyük kısmı, bir tekerleğin parmaklıkları gibi dışarıya doğru yayılmaya başlıyordu.

De Loungville, "Yakınlardaki otların içinde başka bir ordunun pusuya yatmamış olması çok yazık," dedi. "Bu herifler fethetmeye o kadar alışmış ki, savunmadan eser yok."

Erik savaş sanatı hakkında çok az şey biliyordu, ama savunulabilir kamp yerleri kurmak için aylardır çalıştıkları için, bunu o bile görebiliyordu: Bu ordunun düzeninde büyük gedikler vardı.

"Saldırıyı yakında başlatmayı planlıyor olmalılar," dedi. "Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu Calis.

"Greylock, desteklemek anlamında bana söylediğin kelime neydi?" "Lojistik."

"İşte o. Lojistik tamamen yanlış. Atlarının durduğu yere bakın. Her birlik atları yanına bağlamış, ama onlara su getirmek hiç de kolay değil. Bir ya da iki gün içinde bir karışıklık olacaktır." Calis başını salladı, ama etrafa bakarken hiçbir şey söylemedi.

De Loungville, "Haklısın," dedi. "Bu ordu büyük bir kavga çıkmadan burada bir hafta daha kalamaz. Ya adamlar hastalanıp kavga etmeye başlar, ya da yiyecek biter ve atları yemeye başlarlar. Burada daha fazla kalamazlar." Calis, "Şurası," diyerek ileriyi gösterdi. Erik bakınca nehir kıyısına yakın, uzun otlarla kaplı kumluk bir yarımada gördü. Uzun bir yokuştan, yağmurla açılmış kayalık su yollarının arasından ve kumluk bir alandan aşağı indiler, ardından küçük bir tepeyi çıktılar ve sonunda gösterilen bölgeye ulaştılar.

Erik atından atlayıp suyun kenarında diz çöktü. Eliyle biraz su alıp içince, suyun acı ve hafif tuzlu olduğunu fark etti. "Bunu içemezler."

"Biliyorum," dedi Calis. "Bir ekip oluştur ve atlara içecek bir şeyler vermek için nehrin yukarısından su getirin." Güneş batmaya başlarken etrafına bakıp, "Burada çok uzun kalmayacağız," dedi.

Kamp çabucak kuruldu ve Erik Nahoot'un birliğinden geriye kalan on sekiz adamın sürekli gözetim altında olması işini halletti. Dawar'a ve diğer adama ne olduğundan tam olarak emin değildiler, ama sonunun ölüm olduğunun farkındaydılar ve aynı kaderi paylaşmak istemedikleri belliydi. De Loungville, aralarında başka bir casusun olabileceğini söylemişti, ama vardıysa bile, adamlardan hiçbiri şüpheli herhangi bir şey yapmaya kalkışmadığı için, Erik casusun kimliğini saklamak için çok zeki olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Yine de Erik onları nehre en yakın yere, kendi adamları ve atları ile nehir arasında kalacakları şekilde yerleştirmişti.

Roo geldi ve Erik'i atların bir sorunu olup olmadığını kontrol ederken buldu. "Yüzbaşı seni çağırıyor." Calis'in de Loungville, Nakor, Greylock ve Hatonis ile durduğu yeri gösterdi.

Durdukları tepeciğe varan Erik, Nakor'un, "...üç kez," dediğini duydu. "Sanırım burada garip bir şeyler oluyor." "Bu iyi bir savunma pozisyonu-"

"Hayır," diye araya girdi Nakor. "Dikkatli bak. Duvarlar iyi durumda evet, ama destek kuvveti getirmek imkânsız, ama adam duvarlara saldırdıkları her seferinde yeni askerlerle karşılaştıklarını söyledi."

De Loungville, "Kamp dedikoduları," dedi.

"Belki," dedi Nakor. "Belki de değil. Bu doğruysa, o zaman şuradan," nehrin kıyısındaki şehrin küçük batı bölgesini gösterdi, "şuraya bir yol var." Ardından Maharta’nın uzaktaki ışıklarını gösterdi. "Geçen hafta şehri almak için bu kadar çok uğraşmalarının sebebi bu olabilir. Eğer içeri bir giriş yoksa, neden şehri kuşatıp, açlıktan ölmelerini beklemiyorlar?"

De Loungville çenesini ovuşturdu. "Belki arkalarında sorun çıksın istemiyorlardır."

"Hah!" dedi Nakor. "Bu ordu sorun hakkında endişeli gibi görünüyor mu? Bu ordunun kendisi sorun. Eğer yakında o nehri geçmezlerse, asıl sorun o zaman başlayacak demektir. Çok geçmeden yiyecekleri kalmayacak. Kötü..." Erik'e döndü. "Neydi o kelime?" "Lojistik."

"Kötü lojistik. Yük arabaları buradan Lanada'ya kadar sıra olmuş durumda. Adamlar nehrin yukarısına işiyor ve yakında nehrin aşağısındaki adamlar ishal olacak. Her yer dize kadar at pisliği. Adamlar aç kalırsa, kavga çıkar. Çok basit. Bu bölgeyi ele geçirip," dalma hareketi yaptı, "nehrin altından tünel kazacaklar ve şehre çıkacaklar."

"Daha önce Yılan Nehri'nin altındaki o tünel vardı," diye kabul etti Calis.

Hatonis, "Ama Yılan Nehri Şehri'nin altında çok fazla kaya var," dedi. "Klanlarımız o tünelleri, yaz fırtınaları yüzünden iki yüz yıllık bir

zaman dilimi boyunca kazdı. Deniz yükselip rüzgâr o kadar güçlendiğinde, köprülerden güvenle geçemezsiniz." "Burada büyük fırtınalar oluyor mu?" diye sordu Nakor.

"Evet," dedi Hatonis. "Ama burasının zemininin neye benzediğini bilmiyorum." "Fark etmez," dedi Nakor. "İyi bir mühendis, bir yol bulur."

"Bir cüce kesinlikle bir yol bulabilirdi," dedi Greylock. Calis hafifçe yüzünü buruşturdu. "Her neyse. Ne yaparsak yapalım, öldürülme riskini göze alacağız. Asıl konu bu değil. Çıkışı olmayan bir şehre girerek öldürülmek savurganlıktır ve Batı Bölgesinden dışarı çıkış olup olmadığını bilmiyoruz. Nehri geçmenin Maharta'ya girmek anlamına geldiğini biliyoruz, ama bu tarafta bir tünel olup olmadığını bilmiyoruz." "Ya bir tane bulursam?" dedi Nakor.

Calis kafasını iki yana salladı. "Oraya nasıl gitmeyi planladığına dair bir fikrim yok, ama yanıtım hayır. Herkesin geceyarısı hareket etmek üzere hazır olmasını istiyorum.

"Bu gece bir çeşit kutlama yapılacağına dair haberler geldi. Pantathialılar ve Saaurlar bir çeşit savaş büyüsü yapıyor, ardından yarın kuzey birliklerinin şehre saldırması bekleniyor."

Nakor kafasını kaşıdı. "Ana kampın kuzeyinde köprüler inşa eden birtakım adamlar var, ama köprülerin yapımı daha bitmedi. Bu niye? Ve yılan adamların bu ordunun o nehri geçmesi için ne gibi numaraları var? Bütün gün bir şey çağırma büyüsü yapıyorlardı."

"Bilmiyorum," dedi Calis, "ama güneş doğduğunda, bütün adamların diğer tarafta olmasını planlıyorum," Erik'e döndü. "Bu senin işin. Nahoot'un birliğinden gelen şu adamlar."

Aniden Erik'in midesi kasıldı. Calis'in ne söyleyeceğini biliyordu. "Evet?"

"Onları atların çevresine yerleştir ve bunu içmelerini sağla." Erik'e büyük bir şarap tulumu uzattı.

"Nakor, bir süre baygın kalmaları için içine ilaç koydu."

Erik tulumu alırken sırıttığını fark etti. "Bir an..."

"Nakor bana bu ilacı vermemiş olsaydı, onları öldürmeni söyleyecektim," diye bitirdi Calis. "İcabına bak."

Erik bir kez daha ürpererek arkasını döndü ve adlandıramadığı bir sebepten dolayı utandığını hissetti.

Kamp yabancı bir sesle, uzak toprakların müziğiyle, neşe ve acı çığlıklarıyla, kahkahalarla, küfürlerle ve hepsinden çok davullarla çınlıyordu.

Saaur savaşçıları deri gerilmiş büyük ahşap davullara vuruyordu. Gökgürültüsünü andıran ses nehrin ötesinde yankılanıyor ve kalp atışı gibi kulaklarda çınlıyordu. Kanlı ayinler bitirilmişti ve artık savaşçılar kendilerini sabah yapılacak savaşa hazırlıyordu. Borazanlar öttü, çanlar çalındı ve davullar aralıksız gümbürdedi.

Hatonis ve adamları atların yanında duruyordu ve Erik Nahoot'un on sekiz adamının da çabucak kendilerinden geçtiklerini gördü. İlacın etkilemediği her adamı öldürmek zorunda kalacağını biliyordu. Erik Calis'in yanına gidip rapor verdi. "On sekizi de uyuyor." Praji, "Eğer bu gürültüde uyuyabiliyorlarsa, gerçekten duygusuz adamlarmış," dedi. Calis elini uzattı. "Hoşçakalın, eski dostlar."

Elini ilk önce Praji, ardından Vaja ve son olarak da Hatonis sıktı. Birliklerinden kalan sekiz adamla birlikte nehrin yukarısına gidip, ana grup saldırırken, kendilerini kuzeydeki köprülerin birinden karşıya geçecekleri bir konuma yerleştirmeye çalışacaklardı. Savaşın karışıklığı içinde sıvışmaya çalışacak ve doğuya, Yılan Nehri Şehri'ne yöneleceklerdi. İlerleyen günlerde ne olursa olsun, Yılan Nehri Şehri sonunda Zümrüt Kraliçe'nin gücüyle yüzleşecekti.

Hatonis klanları hazırlayacaktı; bir zamanlar kuzenleri Jeshandi gibi göçebeydiler ve eğer gerekirse, tekrar şehrin yakınlarındaki tepelerde dolaşacaklar, orduyu vurup ardından yüksekteki ormanlara kaçacaklardı. Hatonis bu mücadelenin doğduğu şehirden çok uzakta olacağını ve kol gücünden çok daha fazlasına ihtiyaç duyulacağını biliyordu.

Karanlık bir geceydi. Okyanustan esen rüzgârla hızla kıyıya taşınan bulutlar ayların ışığını örtüyordu. Bu karanlıkta, sadece iyi görüşe sahip olanlar herhangi bir mesafeden nehrin kıyısında hareket eden birini fark edebilirdi.

Nakor havayı kokladı. "Yağmur geliyor sanırım. Büyük ihtimalle yarın yağar."

Calis işaret verince, Erik dönüp ilk grubun suya girmesini işaret etti. Plan basitti: Hızlı akan ama sığ olan deltada yüzerek şehir duvarının yakınındaki küçük adalardan birine gidip, güney dalgakıranına tırmanmak için bir yol bulacaklar ve dalgakıranı kullanarak büyük limana sızacaklardı. Limanın güney çeyreğindeki gemi yapımcılarının halicini vuracaklardı. Bu küçük haliç ana nehre dökülüyordu ve gemiler için doğal bir kalkış noktası oluşturarak daha büyük limana karışıyordu. Calis, yıllardır bu kıtada bulunan casuslardan gelen tam bir istihbarata sahipti, ama liman hakkında çok az şey biliyordu. Roo ortaya atana kadar, Zümrüt Kraliçe'nin bir donanmaya ihtiyacı olabileceği hiç kimsenin aklına gelmemişti.

Gemi yapılan tesisleri yaktıktan sonra, plan yine basitti: Bir kayık çalıp, Yılan Nehri Şehri kıyılarına yelken açacaklardı. Erik -bunu ilk kez düşünmüyordu- basitin kolay olduğu anlamına gelmediğini düşündü. Su soğuktu, ama Erik çabucak alıştı. Adamlar ses çıkarmaması için kılıçlarını, kalkanlarını ve zırhlarını sarmıştı ve bazı adamlar daha iyi yüzebilmek için daha ağır olan silahlarını bırakmışlardı.

Girdikleri patika onları, Zümrüt Kraliçe'nin ordusunun ileri karakollarından birine ve şehrin civarındaki istihkâmın içindeki gözcü kulelerine tehlikeli bir biçimde yaklaştırmıştı. Duvarlardaki meşaleler açıkça gösteriyordu ki, Kraliçe'nin kampından gelen kargaşa garnizonu bir şeyler olduğuna dair alarma geçirmişti. Erik hepsinin duvarlarının altındaki kayalık sahili değil de, tepenin üstündeki ışıkları izliyor olduklarını umdu.

Birlikteki her adam iyi yüzücüydü. Yüzme bilmeyenler, Krondor'un dışındaki kampta eğitilmişti. Ama ilk buluşma noktaları olarak kararlaştırılan, nehrin ağzındaki küçük kumlu bir adaya ulaştıkları zaman, üç adamın kayıp olduğunu fark etti. Çabucak yapılan bir sayım, uzun otlardan ve tek bir ağaçtan başka bir manzara sunmayan adada otuz iki adamın olduğunu gösteriyordu. Calis suya girmelerini işaret etti ve Erik üç kayıp adama son bir kez bakınmadan önce herkes suya girene kadar bekledi, ardından diğerlerinin peşinden gitti. Şehre yaklaştıklarında nehir derinleşti ve akıntı güçlendi ve suyun tadı daha tuzlu bir hal aldı.

Yakınlardan gelen bir öksürük, tükürme ve sıçrayan suyun sesi, Erik'e birisinin başının dertte olduğunu söylüyordu. Karanlıktaki su sesine doğru yüzdü, ama noktaya vardığında onu sadece sessizlik karşıladı. Karanlıkta etrafına göz gezdirdi, ardından dinledi ve sonunda uzaktaki kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Aniden dizi sıyrıldı ve bir sualtı adacığına çıkmakta olduğunu anladı. Derken aniden aşağıya doğru çekildi, hızlı akıntı yüzünden dibe batmaya başladı ve başını suyun üstünde tutmaya çalıştı. Zırhı onu aşağıya doğru çekiyor, ama Erik başını suyun üstünde tutmak için mücadele ediyordu. Sırtında kılıcı ve kalkanıyla yüzmek için saatlerce eğitilmişti, ama hiçbir eğitim onu bu kâbusa hazırlayamamıştı.

Göğsü yanıyordu ve kolları kurşun gibi ağır geliyordu, ama kendini ilerlemeye zorladı. Bir kolunu kaldırıp ileri doğru attı ve ayağını çırptı,

diğerini kaldırdı ve ayağını çırptı. Ne kadar gitmişti ve ne kadar daha gidecekti? Hiçbir fikri olmadan ilerlemeye başladı.

Derken önündeki seste bir değişim duydu ve suyun kayalara vurduğunu fark etti. Dahası, adamların sessizce öksürdüğünü, küfrettiğini ve burunlarını temizlediğini duydu. Var gücüyle ileri atıldı ve yüzünü bir kayaya çarptı.

Gözlerinin önünde kırmızı bir ışık patladı, ardından zifiri karanlık bir tünelin içinde ondan uzaklaşan bir küreye dönüştü.

Erik ağzından ve burnundan su çıkarttı, ardından kustu, Döndü ve kafasını büyükçe bir kayaya vurdu. Roo'nun sesi beyninin içinde yankılandı. "Sakın! Yoksa yine bayılacaksın. Kıpırdama dan yat!"

Erik yaralanmıştı. Bütün vücudu kasılmıştı ve hayatında kendini hiç bu kadar iğrenç hissetmemişti.

"Bayağı okyanus suyu yutmuşsun," dedi Biggo. "Eğer yüzdüğün kayanın üstünde dikiliyor olmasaydım, seni bulabilir miydik bilmiyorum."

"Teşekkürler," dedi Erik halsizce. Kulakları çınlıyor, yüzü ve burnu sızlıyordu ve genel olarak hayatta olduğu için mutlu olup olmadığından emin değildi.

Calis yanına gelip, "Yürüyebilir misin?" diye sordu. Erik sallanarak ayağa kalkıp, "Elbette," dedi. Her ne kadar bir süre oturmak istese de, ilerlememenin tek yolunun geride bırakılmak olduğunu biliyordu.

Etrafına göz attı. Ardından gözlerini kısıp saydı. Kayaların üstünde on üç adam duruyordu. Adamların yüzlerine bakarak Biggo'ya döndü ve "Luis?" diye sordu.

"Şu tarafta," dedi Biggo, başını nehre doğru eğerek.

"Tanrılar," dedi Erik. Nehre otuz iki adam girmişti ve yalnızca on üç kişi çıkmayı başarmıştı. Sho Pi yakındaydı ve "Belki bazıları kıyıda farklı yerlere çıkmıştır," dedi.

Erik başını salladı. Ama denize sürüklendiklerinin ya da nehirde boğulduklarının daha muhtemel olduğunu biliyordu.

Erik, kayaların oluşturduğu uzun bir çıkıntıdan oluşan ve limana giren gemilerin yol açtığı dalgaları engellemek için yapılmış güney limanı dalgakıranının ucunda olduklarını fark etti. Calis'in işaretiyle herkes sıraya girdi. Dalgakıranı oluşturan kaya yığınlarının arasında dikkatlice ilerlediler. Karanlıkta yürümek tehlikeliydi. Yarım saatlik yavaş bir ilerlemenin ardından, dalgakıranın üstüne yapılmış düz bir yola ulaştılar. Nakor, "Fırtınadan sonra dalgakıranı tamir etme ihtiyacı olursa, arabalarla kaya getirebilmek için üzerine toprak yığmış olmalılar," diye fısıldadı.

Calis başını salladı ve sessiz olmasını işaret etti. İlerideki küçük bir ışığı gösterdi. Birkaç yüz metre ileride, dalgakıranın iskeleye dönüştüğü yerde küçük bir bina vardı. Savunma için olduğu kesindi. Limanın girişine bakan Erik midesinin kasıldığını hissetti. "Yüzbaşı!" diye fısıldadı. "Gördüm," diye geldi yanıt.

Erik arkasına bakınca, diğerlerinin onun bakışlarını takip ettiğini ve limana baktıklarını gördü. İşgal filosundan hiç kimsenin limana girmemesini sağlamak için üç gemi limanın girişinde batırılmıştı ve küçük bir gemi filosu, anne tavuğun başına toplanmış civcivler gibi rıhtımlara toplanmıştı. Ama hiçbiri limanı kapatan hurda gemileri geçebilecek gibi görünmüyordu.

Gözetleme binasındaki muhafız çifti dikkatle nehrin karşısını izliyordu, bu yüzden Calis'in sessizce arkalarından geldiğini fark etmeden öldüler. Calis sadece ellerini kullanarak iki adamı da çabucak etkisiz hale getirdi ve onları kulübenin zeminine yatırdı.

Calis adamların etrafına toplanmasını işaret etti ve "Emirler basit," dedi.

"Sabah savaş başlayana kadar bekleyeceğiz. Zümrüt Kraliçe iskelenin etrafından birkaç küçük kayığı gizlice geçirmeye çalışabilir, bu yüzden de bu yolda birkaç tane muhafız olabilir, ama şehir ordusunun çoğu, şehrin karaya doğru uzanan kısmını korumak için kuzey duvarlarının üstünde olacaktır. Sonra bu iskelenin doğruca yukarısına ve soldaki gemi yapımcılarının halicine ilerleyeceğiz ve görüş alanındaki her şey yakılacak. Sizi durdurmayı deneyen herkesi öldürün. Ardından ana tersanelere geri döneceğiz, bulabildiğimiz kadar sığ su kesimine sahip bir kayık çalıp, bu karmaşadan çıkma ya çalışacağız. Limana dönemezseniz, şehrin kuzeydoğu tarafından çıkmayı deneyin ve Yılan Nehri Şehri'ne karadan gelmeye çalışın."

Tek tek adamların yüzlerine baktı. "Herkes kendinden sorumludur beyler. Hiç kimse arkadaşı için oyalanmayacak. Eğer hiç kimse Krondor'a dönemezse, o zaman bütün bu yaptıklarımız bir hiç için olur. Eğer birçoğumuz öleceksek, buna değecek bir şeyler yapalım."

Aldığı tek yanıt, sert baş onaylamalarıydı. Adamlar küçük kulübenin etrafında, mümkün olduğunca sığınıp beklemeye başladı.

Erik titredi. Biraz kestirdi, ama başındaki zonklama uyumasını imkânsızlaştırıyordu. Kendini bu kadar yorgun hissetmesine inanamıyordu. Ve daha önce bildiği hiçbir acıya benzemeyen burnundaki zonklama onu tüketiyordu.

"Kırılmış," dedi Roo.

"Ne?" dedi Erik, dönüp şafak öncesi aydınlığında arkadaşını görebildiğini fark ederek. "Burnun. Pis bir durum. Yerine yerleştirmemi ister misin?"

Erik hayır demesi gerektiğini biliyordu, ama sadece başını salladı. Roo ne yapacağını bilecek kadar sokak kavgasına girmişti. Roo ellerini Erik'in burnunun iki tarafına yerleştirdi ve hızlı bir hareketle yerine yerleştirdi.

Erik'in başına sıcak demir kazıklar gibi bir acı saplandı. Gözleri sulandı ve bayılacağını zannetti; ardından aniden acısı hafifledi. Bütün gece onu rahatsız eden zonklama azalmıştı ve beklediğinin aksine sanki yüzü kopup düşmeyebilirmiş gibi geldi.

"Teşekkürler," dedi gözündeki yaşları silerken.

Yüksek bir kükreme sesi yanıtı duymasını imkânsızlaştırdı. Sanki gökyüzü ayrılmış ve bin ejderha öfkelerini dışarı salıvermiş gibiydi. Evrenin en büyük çağlayanı bir geçitte yankılanıyormuş gibi bir ses geldi ve karşı kıyıdan bir rüzgâr yükseldi.

"Vay canına!" dedi Nakor. "Bu oldukça iyi bir numara!"

Nehrin karşısında, kenarları yeşil, kocaman parlak beyaz bir ışık belirdi ve gökyüzüne tırmanırken yavaşça yayılıp birkaç kola ayrıldı ve yay çizerek nehrin karşısına doğru ilerlemeye başladı. İnsan ve Saaur atlıları üzerine çıktı, ardından yürümemekte direnen bineklerini tekmeleyip ileri doğru sürdüler. Atlar yükselen ışık köprüsünün üzerinde yavaşça ilerlemeye başladı.

Nakor, "Artık neden Maharta'dan geçen nehir ağzının yakınına adam yığdıklarını biliyoruz," dedi.

"Orduyu karşı kıyıya geçirmek için rahip büyülerini kullanıyorlar." Calis, "Gidiyoruz!" dedi.

Kalktı ve dalgakıranın aşağısına ilerledi. Nehrin karşısında gökyüzüne yükselen köprünün görüntüsüyle donakalmış bazıları tarafından görülmeden, olaysız bir şekilde ana rıhtım bölgesine ulaştılar. Erik kendini, dikkatini liderine vermeye zorladı ve Calis'in arkasından birkaç adam gitti. Su kütleleri arasındaki ince kara parçası boyunca koşarak bir dizi dar sokağı geçtiler. Erik'in nerede olduğuna dair bir fikri yoktu, ama geldikleri yolu bulabileceğini düşündü.

Ardından sola dönüp, büyük bir caddeden aşağıya doğru ilerlediler. Beyaz tunik, beyaz pantolon ve siyah yelek giyen ve kırmızı sarık takan bir atlı birlik hızla yanlarından geçti. Benzer şekilde giyinmiş başka bir adam Calis'in yanında durdu ve "Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı. "Emir aldık!" diye yanıt verdi Calis. "Haliç tehlikede!" Bu yanıt karşısında adamın aklı karışmış gibiydi, ama nehrin karşısında yükselen ışık köprüsünün inanılmaz görüntüsü, Calis'in hikâyesini kabul edip yoluna devam etmesine yetecek kadar cesaretini kırmıştı.

Geldikleri sokağın üstünden geçen başka bir sokağa ulaştıklarında Erik durdu. İleride boş bir havuz vardı. Gökyüzüne doğru yükseliyordu ve üzerinde temizlenmesi için kızağa çekilmiş büyük bir gemi omurgası vardı. Ahşap tezgâh Erik'in tahminince yüz yirmi metre kadar geriye uzanıyordu ve geminin kıçı bunun ötesine taşıyordu. Daha da öteye baktı ve halici, ana limana bitişik büyük gölü gördü. Halicin etrafındaki, neredeyse üççeyrek dairelik kesim, bunun gibi inşaat tezgâhlarıyla çevriliydi. Her iki uç da çeyrek kilometreden daha uzaktı. De Loungville, "Birkaç adam alıp şu tarafa git," dedi. Sağ tarafı gösterdi. "En uca gidin ve geri gelirken görüş alanınızdaki her şeyi yakmaya başlayın. Limana geri dönmeye çalışın.

Ama unutmayın, her adam kendinden sorumlu!" Elini Erik'in omzuna koyup hafifçe sıktıktan sonra sola doğru koşmaya başladı.

Erik, "Siz üçünüz," dedi, en yakınındaki adamlar olan Roo'yu, Sho Pi'yi ve Nakor'u göstererek,

"benimle gelin."

Koşarken başı gümbürdüyordu. Acıyı göz ardı etmeye çalıştı. Dizleri titriyordu, kalbi gümbürdüyordu ve sinirleri yay gibiydi. Bir süre sonra başının bir miktar rahatladığını hissetti. Yanlarından hızla Erik'in geldiği tarafa giden atlılar geçti. Atını kontrol etmektense onu ezip geçmek istiyormuş gibi görünen bir adamın yolundan son anda çekildi. Muhafızın yüzündeki ifade Erik'e, bunun emir altındaki

askerlerin hareketinden çok, korkudan kaçan adamların hareketi olduğunu gösteriyordu.

Gökyüzüne doğru bakan Erik adamları suçlayamadı. Köprü artık nehrin dörtte birini geçmişti ve üstünde, uzaktan sonsuz bir gürlemeye benzeyen savaş çığlıkları atan binlerce Saaur duruyordu.

Erik bir köşeyi dönünce ileride iki tersane olduğunu gördü. En yakınındaki adam olan Sho Pi'ye, "Oraya git ve her şeyi ateşe ver," dedi. "Nakor, ona yardım et."

Erik Roo'yu kaptı ve bir diğer devasa odun yatağının önündeki kulübeye ilerledi. Kulübe boştu ve kapısı kapalıydı. Çabucak etrafından dolaştı ve bir pencere buldu. İçeri baktığında bir yaşam izi göremedi. Kalkanını kullanarak pencereyi kırdı ve "Şimdi boyun bir işe yarasın," dedi. Ufak tefek arkadaşını kaldırıp pencereden ittirdi.

Roo koşup kapıyı açtı ve Erik, "Yakacak herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

"Bir miktar parşömen ve bir meşale. Çakmaktaşın var mı?"

Erik elini kemerindeki keseye atıp bir miktar çakmaktaşı çıkarttı. Roo çakmaktaşını ve hançerini aldı ve meşalenin üstüne bir kıvılcım çaktı. Küçük bir ateş yanmaya başladı.

Meşale tamamen tutuşunca, parşömen yığınına soktu ve alev alana kadar bekledi; ardından aceleyle kulübeden çıktılar. Erik Roo'yu kızağın tabanına doğru yönlendirdi ve eski ağaç parçalarından oluşan bir yığın gördü. Hepsini tabanda bir araya topladı ve Roo'ya yakmasını söyledi. Siyah duman çıkararak ağır ağır yanıyorlardı, ama sonunda oldukça büyük bir ateş başladı.

Erik etrafa göz gezdirdi ve halicin uzak ucundan yükselen küçük bir duman gördü, ama herhangi bir büyük alevden eser yoktu. Roo'ya ilerlemelerini işaret etti. Bir sonraki tesise gittiler ve orasının bir gemi yapımcısı ve ailesi tarafından korunduğunu gördüler. Orta yaşlardaki

üç adam ve onlu yaşlardaki dört çocuk dövüşmeye hazır duruyorlardı. Ellerinde çekiçler ve manivela kolları vardı. "Kenara çekilin," dedi Erik.

"Amacınız ne?" diye sordu en yaşlıları.

"Bunu herhangi bir zanaatkâra söylemekten nefret ediyorum, ama dükkânınızı yakacağım. Şu kızağı ve aletlerinizi de."

Adamın gözleri kısıldı ve "Cesedimi çiğnemen gerekiyor," dedi.

Erik, "Bak," dedi, "sizinle dövüşmek istemiyorum, ama hiç kimse Zümrüt Kraliçe için gemi yapmayacak. Anlıyor musun?"

"Ahbap, tek varlığım bu!" dedi gemi yapımcısı.

Erik kılıcıyla, ileride yavaşça onlara doğru ilerleyen beyaz ve yeşil köprüyü gösterdi ve "Sahip olduğun her şeyi alacaklar," dedi. "Ya kadınlarınıza tecavüz edip sizi öldürecekler, ya da sizi köle yapıp kendileri için gemi yapmaya zorlayacaklar ve o gemilerle benim yurduma gelip, beni ve bana ait olanları öldürecekler." "Ne yapmamızı istersin?" diye sordu gemi yapımcısı. Bir meydan okumadan çok bir ricaydı.

"Bir kayık al ve buradan uzaklaş," dedi Erik. "Çocuklarını al ve hâlâ zamanınız varken uzaklasın. Yılan Nehri Şehri'ne gidin ve orada elinizden geldiği kadar dayanın, ama eğer şimdi gitmezseniz, sizi öldürmek zorunda kalırım."

Biggo ve iki adam koşarak Erik'in arkasından geldi. Silahlı beş adamın görüntüsü gemi yapımcısı için çok fazlaydı. Adam başını sallayıp, "Bir saate ihtiyacımız var," dedi.

Erik kafasını iki yana salladı. "Beş dakikanız var, sonra yakmaya başlayacağım." Halice demirli küçük bir kayık gördü. "Bu sizin mi?"

"Hayır, komşumun."

"O zaman onu çal ve git."

Erik adamlara yayılmalarını işaret etti ve Biggo geçerken çocuklardan biri, "Hayır baba!" diye bağırdı. "Evimizi yakmalarına izin vermeyeceğim!"

Biggo arkasını dönemeden, çocuk elindeki manivela kolunu doğruca iriyarı adamın ensesine indirdi. Erik, "Hayır!" diye bağırdı, ama çok geçti. Gürültülü bir çat sesi Biggo'nun boynunun kırıldığını gösteriyordu.

Roo çocuğa doğru hamle yapıp kalkanıyla yüzüne vurdu ve onu arkadaki kardeşlerinin ve amcalarının üstüne devirdi. Çocuğun elindeki manivela kolu yere düştü ve taşların üstünde takırdayarak ileriye savruldu. Erik Biggo'nun hareketsiz bedenine baktı.

Roo çocuğun başında dikilip kılıcını çocuğun canını almaya hazır tutarken, gemi yapımcısı ve ailesi kımıldamadan durdu. Erik çocuğun yanına gidip arkadaşını kenara çekti. "Neden?" diye sordu, korkmuş çocuğun üstüne eğilerek. Çocuğu tek eliyle tuniğinden tutarak, burun buruna gelene kadar kaldırdı. "Bana nedenini söyle!" diye bağırdı çocuğun suratına.

Çocuğun korkudan yüzü çarpıldı. Ardından Erik bir kadının, "Ona zarar verme," dediğini duydu. Erik döndü ve yanaklarından yaşlar süzülen bir kadın gördü. "O benim tek çocuğum." Erik, "Arkadaşımı öldürdü!" diye bağırdı. "Ben onu niye öldürmeyecekmişim?" "Sahip olduğum tek şey o," dedi kadın.

Erik öfkesinin yok olduğunu hissetti. Çocuğu annesine doğru itip, "Gidin," dedi. Çocuk yarım adım atınca Erik, "Hemen!" diye bağırdı. Roo'ya dönerek, "Her şeyi yak!" dedi.

Roo elindeki meşaleyle çabucak, çaresizce olanları izleyen ailenin evine girdi. Erik, "Şu kayığı alın ve buradan gidin," dedi. "Yoksa hepiniz öleceksiniz."

Baba başını sallayıp ailesini uzaklaştırınca, Erik Biggo'nun yanına diz çöktü. İri adamı çeviren Erik, gözlerinin ardına kadar açık olduğunu gördü. Birden bir kahkaha duydu ve dönünce arkasında dikilen Nakor'u gördü. "Şaşkın gözüküyor."

Erik aniden güldüğünü fark etti. Bu doğruydu. İri adamın yüzünde ne öfke, ne de acı, sadece şaşkınlık vardı. Erik ayağa kalktı. "Ölüm Tanrıçası'nın Biggo'nun beklentilerini karşılayıp karşılamadığını merak ediyorum." Ardından döndü ve binadan çıkan Roo'yu gördü. Arkasındaki kapıdan duman çıkıyordu.

"Gelin," dedi Erik. "Zamanımız neredeyse tükenmek üzere." Roo ilerideki nehre baktı ve yay çizen köprünün nehrin tam orta noktasına geldiğini gördü. Kuzeyden savaş sesleri, çığlıklar ve çarpışan silahların çınlamaları geliyordu ve

Erik duvarın büyük olasılıkla aşıldığını ya da savunucular Zümrüt Kraliçe'nin ve ordusunun büyüsünden kaynaklanan korkuya kapılınca aşılacağını biliyordu.

Halicin uzak ucundan yükselen duman bulutları, Calis ve yanındakilerin yaptıklarını haber veriyordu. Sho Pi ve diğer iki adam bir sonraki binaya koştu ve Erik ile Roo, kayalık bir uçtaki bir dizi ahşap barakanın olduğu alçak bir toplanma yerine giden birkaç taş basamaktan inerken, binayı ateşe verdiler.

Barakalar çabucak yanmaya başladı. Nakor ileriye doğru seğirtti.

Rıhtımın yanındaki bölgeye ulaşarak, yangının sokağın diğer tarafına yayılmış olduğunu ve hızla güçlenmekte olduğunu gördüler. Erik koşup bir sonraki inşaat alanına gitti ve ne bulduysa ateşe vermeye başladı.

Ana sokağa geri dönerken, birçoğu çıkın taşıyan insanların kaçıştığını fark etti ve düşmanın şehirde bir yerlerde olduğunu anladı. Roo yenini çekince Erik, "Ne var?" diye sordu.

Roo, "Yüzbaşı!" dedi, göstererek.

Erik insan kalabalığının arasında bir an Calis'i, Nakor'u ve de Loungville'i gördü. Ardından kalabalıkta kayboldular.

"Limana doğru gidin!" diye bağırdı Erik, grubundan başka birileri yakınlarda olabilir diye. Erik cüssesini ve gücünü kullanarak, Roo da arkasına yakın durarak, ellerinden geldiğince ilerlediler.

Diğerlerini gözden kaybetti.

Bir yan sokağın aşağısında de Loungville'e yetiştiler. "Yüzbaşı nerede?" diye bağırdı Erik. "Yukarıda bir yerlerde."

Erik, de Loungville'in kolundaki kesikleri ve aceleyle sarılmış olduklarını fark etti. "İyi misin?" De Loungville, "Önümüzdeki birkaç dakika boyunca yaşayacağım," dedi.

"Herkes nereye gidiyor?" diye bağırdı Roo.

"Bizim gittiğimiz yere," diye yanıtladı de Loungville. "Rıhtımlara. Şehir düşmek üzere ve herkes bir sandal arıyor olacak. Başkalarından önce bir tane bulmalıyız."

Roo omzunun üstünden etrafa göz attı. "En azından tersaneleri ateşe verdik." De Loungville, "En azından onu yaptık," dedi. Ardından yağmur yağmaya başladı.

24
KAÇIŞ

Erik döndü. "Tersaneler!"

"Ne yapmamızı bekliyorsun?" diye sordu çavuş, sayıları artan insanlar etrafına doluşurken. Aniden, yanlarına gelmek için kendine kalabalıkta yol açan Calis göründü. Ardından Nakor ve Sho Pi yanında belirdi. "Geri dönmek zorundayız!" diye bağırdı küçük adam. "Ne yapabiliriz?" diye sordu de Loungville.

"Ateşin yanmaya devam etmesini sağlamalıyız," dedi Nakor. Sanki onlarla alay ediyormuş gibi yağmur hafif bir serpintiden daha ısrarlı bir çiselemeye döndü. "Eğer yeterince ısıtırsak, yalnızca çok güçlü bir fırtına söndürebilir."

Calis başıyla onayladı. Alevlere doğru gitmeye başladılar ve Erik Roo'yu görebilmek için etrafa baktı. Gürültüde duyulabileceğine dair zayıf bir umutla, Kralın dilinde, "Halice dönün!" diye bağırdı." "Tersanelere dönün!"

Şehirde her ne olursa olsun, liman bölgesi yakınında tam bir isyan patlak vermek üzereydi. Düzeni sağlamak için gönderilen askerler, gemilerle kaçışa katılıyordu. Liman girişinin artık gemi enkazlarıyla dolmuş olması ve sadece sığ altlı kayıkların geçmeyi başarabiliyor olması, Maharta'nın vatandaşlarını ilgilendirmiyor gibiydi.

Gemilerin mürettebatı, sığınacak bir yer arayan insanları uzaklaştırmak için ellerinden geleni yapmaya çalışıyordu ve birkaç kaptan rıhtımlarla gemileri arasına mesafe koymak için yelken açmıştı. Yarım düzine atlı sokağın aşağısına çılgınca at sürdü ve adamlar ve kadınlar yoldan çekilmeye çalışırlarken çığlıklar attılar.

Erik, "Atlarını alın!" diye bağırdı ve en baştaki hayvan önündeki insan kalabalığının baskısı yüzünden ürkünce, Erik adamı savunmasız yakalayarak, sıçrayıp binicinin koluna yapıştı. Adamı eyerinden

çekerken, çok yorgun olmasına rağmen kendinde şaşırtıcı bir güç buldu. Ezici bir darbeyle adamı bayıltıp yere attı. Kalabalık adamı çiğnediği için bu büyük olasılıkla ölüm anlamına geliyordu, ama Erik'in, kendini kurtarmak için kadınların ve çocukların üstüne at süren birisine sempatisi yoktu.

Atın gözleri korkudan beyazdı ve burun delikleri genişlemişti. Gerilemeye çalışırken ata değdi ve hayvan duraksamadan çifte attı. Çifte, değerli merhemlerle dolu son yarım düzine kavanozunu taşıyan masum bir tüccara geldi ve şişman adam neredeyse kendinden geçip yere düşerken, kavanozlar havaya saçılıp taşlara çarparak paramparça oldu. Erik bir eliyle sıkı sıkı dizginleri tutarken, diğeriyle adamı kaldırdı. "Ayakta kal ahbap," diye bağırdı. "Düşersen ölürsün."

Adam başını salladı. Erik daha fazla zaman harcamamak için adamı bıraktı. Ata bindi ve kalan atlı tarafından saldırıya uğrayan Nakor hariç, Calis ile diğerlerinin de aynısını yaptığını gördü. Erik hayvanın böğrünü sertçe tekmeledi ve korkmuş at ileri doğru fırladı. Erik'in işini bilen elleri atı, kalabalığın arasında Nakor'un bir pala tarafından şişlenmekten kaçınmaya çalıştığı yere yönlendirdi. Erik kılıcını çekti ve tek bir darbeyle biniciyi eyerinden aşağı indirdi.

Nakor artık boş olan eyere sıçradı ve "Teşekkür ederim," dedi. "Onu atından nasıl indireceğimi düşünmeden önce dizginlerini tuttum."

Erik atını Nakor'unkinin yanından geçmesi için dürttü ve Calis ile de Loungville'in arkasından sokağın yukarısına sürdü. Kalan iki binici kendi atlarını almadıkları için memnun görünüyordu ve geçişlerine engel olmaya çalışmadılar.

Atların cüssesi, yaya insanları sürükleyip götürebilecek insan kalabalığını ikiye ayırdı. Tersanelere giden sokağa geri döndükleri zaman kalabalık azaldı. Yağmur hiç durmamıştı ve halicin yanındaki bir köşeyi döndüklerinde alevlerin sönmeye başladığını gördüler.

Erik sokakta koşuşturan kalabalığı daha az sorunla geçeceği için, mümkün olduğunca alevlere yakın kaldı. At alevlerden ürküyordu, ama Erik'in sağlam oturuşu ve kısa dizginler hayvanı kontrol altında tutuyordu.

Halicin sonunda, ilk ateşin yakıldığı yerde, büyük gemi kızağı ve omurgası, birkaç yanık hariç neredeyse tamamen sağlamdı ve daha önce canlı olan ateş artık sönmeye yüz tutmuştu. Erik sokağın karşısında terk edilmiş bir ev gördü ve atını oraya sürdü. Eyerden atlayarak, hayvanın kıçına bir şaplak atıp onu uzaklaştırdı.

Koşarak eve giren Erik, her yana dağılmış mobilyalarla karşılaştı. Muhtemelen yağmacılar, diye düşündü, ya da yangın onlara ulaşmadan önce birkaç değerli eşyasını kurtarmaya çalışan çaresiz bir aile. Bir sandalye kaptı ve koşarak geniş sokağın karşısına geçti, ateşe yukarıdan bakan dalgakıranın tepesine koştu ve sandalyeyi aşağıdaki alevlerin içine attı. Yağmurlu sokakta birkaç kere çabucak gidip geldi ve mobilyaların her parçasını ateşe attı. Nakor'un tahmin ettiği gibi, belli bir sıcaklığa ulaşınca ateş, ciddi bir sağanaktan çok sabit bir çiselemeye dönüşmüş gibi görünen yağmura rağmen büyüdü.

Erik bir sonraki evde daha çok yanıcı şey buldu ve onları büyüyen ateşe attı. Sonunda kızağın ve omurganın yanmaya devam edeceğine ikna oldu, ama aşağıdaki rıhtıma bakınca, başından aşağı kaynar sular döküldü. Onunki, yağmura yeteri kadar dayanacak şekilde yanan tek ateşti ve bir kişinin yakabileceğinden çok daha fazla tersane vardı.

Neredeyse sönmüş olan bir sonraki ateşe doğru seğirtti ve sokağın karşısında bir dükkân gördü. Geniş tahta kapılar zorlanarak açılmıştı ve bir tanesi yerde yatarken, diğeri tek bir menteşe üstünde sallanıyordu. Erik kapılardan birini aldı ve aşağıdaki tersaneye bakan sokağın kenarına taşıdı. Tahta kapıyı yapabildiği kadar uzağa fırlattı ve kapı püsküren alevlerin kenarına düştü Tam tersine, ateş daha da söndü.

Erik koşar adımlarla dükkâna geri dönerken küfür etti. Dükkânın önü neredeyse sağlamdı; kapıları her kim açmışsa, içeri şöyle bir bakmış ve kaçmıştı. Burası mumcu dükkânıydı ve bu yüzden de içeride yağmalamak için değerli hiçbir şey yoktu. Erik içeri girdi ve arka tarafta yelken bezleri buldu. Dahası, zift dolu fıçılar vardı. Fıçılardan birini çabucak dükkânın önüne, oradan da sokağın karşısına yuvarladı. Fıçıyı kaldırıp, tam alevlerin üstüne gelecek şekilde fırlattı. Fıçı tatmin edici bir çatırtıyla yere çarptı ve zift çabucak yanmaya başladı. Erik bir adım geri çekildi ve ardından bir alev sütunu göğe doğru fışkırdı.

Yanına koşarak Nakor geldi ve "Ne buldun?" diye sordu. "İyi bir ses çıktı!"

"Zift," diye karşılık verdi Erik. "İçeride." Döndü ve küçük adam onu takip etti. Nakor etrafa bakarak dükkânın içinde koşuşturuyordu. Birkaç tane daha küçük fıçıyı dükkânın önüne koyup aceleyle içeri girdi. Bir süre sonra dışarı çıktı. Fıçıyı itmek için eğilirken, Erik ikinci fıçıyı ateşe atmış dönüyordu.

Erik durup batıya baktı. Işık köprüsü, çizdiği yayın tepe noktasına yaklaşıyordu, yakın taraftaki Saaurlar ve paralı askerler suyun onlarca metre yukarısında kalıyordu.

Nakor, "Keşke bir numaram olsaydı evlat," dedi. "O şeyi yok edebilseydim," parmağını şaklattı, "hepsinin nehre düşüşünü izlemek olağanüstü bir şey olurdu."

Erik bir fıçı daha aldı ve yan yana sokağın aşağısına, üçüncü tersaneye doğru yuvarladılar. "Neden etrafta bunu düşünen birkaç büyücü yok?" diye sordu, harcadığı güçten dolayı neredeyse nefes nefese kalmış bir şekilde.

"Savaş büyüsü zordur," dedi Nakor fıçıyı iterken. "Büyücünün bir numarası vardır. Başka bir büyücü numaraya karşılık verir. Üçüncü büyücü ikinciye karşılık verir. Dördüncü büyücü ikinciye yardım

etmeye çalışır. Hepsi de birbirlerinin hakkından gelmeye çalışarak etrafta dikilir ve ordu ilerleyip onları doğrar. Çok tehlikelidir ve birçok büyücü denemeye isteksizdir.

"Önemli olan şaşırtmaktır." Tersanenin ana binasının yanmakta olduğu daha alttaki iskeleye giden rampaya varınca durdu ve tekmeleyerek fıçının yuvarlanmasını sağladı. "Bu numara, eğer güçlü bir büyücüye onu incelemesi için zaman verirsen, bertaraf etmesi çok kolay bir numara. Birçok Pantathialı o köprü üzerinde birlikte çalışıyor. Birçok yılan rahip birlikte konsantre oluyor. Çok zor bir iş. Bozmaksa çok kolay. Tıpkı bir torbayı sökmek gibi. Dikiş yerindeki doğru ipliği çekersen, torba dağılır." Erik ümitle ona baktı. Nakor sırıttı. "Nasıl yapıldığını bilmiyorum. Ama Yıldızlimanlı Pug ya da birkaç tane Tsurani Yücesi yapabilirdi."

Erik bir süre gözlerini kapadıktan sonra, "Eğer yardım etmek için ortaya çıkmayacaklarsa, sanırım bunu kendimiz yapmak zorundayız. Gel!"

Mum dükkânına geri koşarlarken, Nakor devam etti. "Ama Pug ya da birkaç tane güçlü büyücü deneyecek olsaydı bile, Zümrüt Kraliçe'nin onu küle çevirmek için daha fazla büyücüsü var, tabii..." Durdu. "Bir fikrim var!" Erik soluklanmak için durdu. "Ne?"

"Gidip diğerlerini bul. Onlara haliçten bir kayık çalmalarını söyle. Bekleme. Hemen git. Çabucak limandan çıkın. Ateşlerle ben ilgileneceğim!" Erik, "Nakor, nasıl?" diye sordu.

"Sonra anlatırım. Bana çok iyi bir fikir verdin! Git artık! Çok geç olmadan git!" Küçük adam mum dükkânına doğru seğirtti ve Erik derin bir nefes alıp döndü. Yorgun düşmüş vücudunu bir kere daha koşmaya zorladı ve Calis ve diğerlerini aramak için yola koyuldu.

Erik halicin uzak ucunda Calis'i, de Loungville'i ve Sho Pi'yi, bir ateşi canlandırmaya çalışırken buldu. Yakında duran iki muhafız cesedi, birilerinin itiraz ettiğini gösteriyordu.

Yağmur temposunu arttırdı ve Erik, Calis'in yanına gidene kadar sırılsıklam olduğunu fark etti. "Nakor bir kayık bulup hemen ayrılmamızı söylüyor."

Calis, "Geride çok fazla sağlam şey bırakmış olacağız," dedi.

"Bununla kendisinin ilgileneceğini söylememi istedi. Aklına çok iyi bir numara gelmiş."

Calis, sönecek gibi titreyen ateşe atmak üzere getirdiği uzun bir tahtayı yere bıraktı ve "Hiç kayık gördün mü?" diye sordu.

Erik kafasını iki yana salladı. "Ama hiç bakmadım."

Birkaç ufak ateşin hâlâ için için yandığı rıhtımların bir alt bölümüne inen ilk taş basamaklara gelene kadar gerisingeri yolu takip ettiler. Yağmur iyice hızlanmaya başlamış, artık karşı kıyıyla şehrin arasındaki yolun yarısına ulaşmış olan mistik kemerin görülmesini güçleştiren bir sağanağa dönüşmüştü.

Etrafa göz atan Erik, "Şurada bir şey var," diyerek ileriyi işaret etti.

Calis, "Alabora olmuş," dedi.

Halicin ucuna ilerlediler. Birkaç kez bir şey gördüklerini zannedip, devrilmiş bir tekne ya da parçalamış bir pruva ile karşılaştılar. Derken Sho Pi, "İşte!" dedi. "Şamandıraya bağlanmış!" Calis silahlarını bir kenara atıp suya daldı. Erik derin bir nefes alıp arkasından atladı. Yüzbaşısını daha çok sıçrattığı su seslerinden takip ediyordu. Yorgunluk ve soğuk Erik'in kalan az gücünü de emiyor gibiyken, attığı her kulaç sonuncu kulacı olacakmış gibi geliyordu.

Ama birden kendini kayığın yanında buldu. Bu, balıkları taze tutmak için yarısı tuzlu suyla dolu derin merkezi bir bölmesi olan bir balıkçı teknesiydi. Tek direk küpeşte boyunca yatıyordu.

"Teknelerden anlar mısın?" diye sordu Calis.

Kendini tekneye çekerken yarı düşen Erik, "Sadece intikam'dan bildiğim şeyler," dedi.

"Hatırlarsan ben dağlardan geldim."

De Loungville yelken dolabının içine göz attı. "Yelken yok zaten." Teknenin küpeştesine uzandı ve iki çift kürek buldu, de Loungville tekneyi şamandıradan keserek kurtarırken, Calis oturdu ve bir çift kürek aldı ve ıskarmoza taktı. Calis küreklere üçüncü kez asılana kadar, de Loungville ikinci çift küreği yerine takmış, Calis ile aynı anda çekmeye başlamıştı. Erik teknenin içinde bir kenara büzülürken Sho Pi bir dümen ve yeke bulup yerine yerleştirdi. Sırılsıklam olmuştu, hırpalanmıştı ve çok yorgundu, ama sadece oturup hareket etmek zorunda olmayışına neredeyse şükrediyordu.

"Roo'yu gören oldu mu?" diye sordu Erik. "Ya da Jadow'u, ya da Natombi'yi?" De Loungville kafasını iki yana salladı. "Biggo nerede?" "Öldü," dedi Erik.

Ardından de Loungville, "Bir kova bul," dedi. "Su almaya devam edersek, yüzmek zorunda kalacağız."

Erik etrafına bakındı ve bir yem kutusunun içinde büyük bir tahta kova buldu. Orada bir süre durduktan sonra, "Ne yapacağım?" diye sordu.

"Su birikintilerini bul, kovayı doldur ve dışarı dök," diye yanıtladı de Loungville. "Buna balyalama deniyor."

Erik, "Yaa," dedi ve diz çöktü. Teknenin bir sintine ızgarası vardı ve Erik suyun onun altında toplandığı gördü. Izgarayı kaldırdı ve kovayı daldırıp yarısını doldurdu.

Yağmur dışında tekneye su girmiyordu. Bu yüzden de sintinedeki suyu boşaltmak için sıkı çalışması gerekmiyordu. Erik ileri baktı.

Halicin güney ucundaki sığ akıntı, nehrin ağzına doğrudan bir yol sağlıyordu. Calis, Sho Pi'ye "Şu tarafa dön," diye bağırdı. "Büyük gemiler için olan daha derin kanal bizi ana limana götürür. Bu balıkçı teknesi limandaki gemi enkazları arasından geçebilir, ama işimizi şansa bırakmak istemiyorum." Erik, "Limandaki karmaşa yüzünden başımız daha büyük bir belaya girebilir," dedi. De Loungville, "Balyalamaya devam et," dedi.

Garip tiz bir ses havayı doldurunca, Pug doğruldu. Yıldızlimanı'nda geceyarısıydı ve uyuyordu.

Yatak odasının kapısı açıldığında cüppesini giyiyordu. Çok kısa ve incecik bir gecelik giyen Miranda, "Bu ne?" diye sordu.

Pug, "Alarm," dedi. "Novindus'un her yerine korumalar yerleştirdim, bu yüzden üstüme çok fazla dikkat çekme riskine girmeden orada neler olduğunu izleyebiliyorum." Elini salladı ve ses kesildi.

"Maharta."

Miranda'nın Pug ile birlikte kaldığı haftalar boyunca, birbirlerinin düşüncelerini paylaşmaya başlamışlardı. Pug'ın etrafındaki 'gizemler'in birçoğunun aslında zekice hilelerden başka bir şey olmamasını eğlendirici buluyordu.

Ortadan 'kaybolduğu' zaman, genellikle yakınlarda bir yerde, ama görüş alanının dışında oluyordu. İstediği zaman Yıldızlimanı'ndan ayrılıp Efsuncunun Adası'na dönmek için büyülü bir kapı kullanıyordu ve orada genellikle geceleri ortaya çıkıyordu. Yiyeceklerin ve çamaşırlarının onu bekliyor olması, Miranda'yı daha da keyiflendiriyordu.

Pug kendisini inceleyen kara gözlere baktı. "Ne yapacaksın?" diye sordu Miranda. "Oraya mı gideceksin?"

"Hayır," dedi Pug. "Tuzak olabilir. Gel. Sana ilginç bir şey göstereceğim." Genç kadını Yıldızlimanı'nın iç kalesinin merkezindeki kulede bulanan dairesinden çıkartıp, merdivenlerden aşağıya yönlendirdi.

"Neden üstüne bir şeyler giymiyorsun? Oldukça dikkat dağıtıyorsun."

Miranda yatak odasına girerken hafifçe gülümsedi, bir elbise kaptı ve başından geçirdi. Çoraplar, ayakkabılar ve diğerleriyle daha sonra ilgilenirdi.

Koridora döndü ve merdivenlerden aşağı inen Pug'ı takip etti. Pug ile birlikte geçirdiği haftalar süresinde, Pug'ın onu çekici bulduğunu hissetmişti, ama ikisi de konuyu açmamış ya da ona göre davranmamıştı. Onunla Yıldızlimanı'na geldiğinden beri, her gece onunkine yakın bir odada uyuyordu.

Aralarında bir çeşit garip bir güven duygusu oluşmuştu, Miranda kendisi hakkında çok fazla şey anlatmayı reddettiği halde, Pug'ın yıllardır geliştirdiği aynı kuru espri anlayışına ve pratik ve ince zekâya sahipti. Pug ona etrafı gezdirmişti ve odaların çoğuna girmişti, ama hepsine değil. Birkaç oda kilitliydi ve onları sorduğu zaman, Pug orada hiç kimseyle paylaşmak istemediği şeyler olduğunu söylüyor ve konuyu değiştiriyordu. O odalardan birinin kapısına yaklaşırken eliyle bir hareket yaptı ve kapı kendiliğinden açıldı. Büyünün içerdiği ilkeleri anlıyordu, ama bir ay önce bu kapıyı incelediğinde büyüyle ilgili hiçbir şey hissetmemişti.

İçeride çeşit çeşit görüş aleti vardı. Mavi kadife bir örtünün altında yuvarlak bir nesne duruyordu ve Pug örtüyü açınca, Miranda kusursuz bir kristal küre gördü.

"Bu, yıllar önce ölen öğretmenim Kulgan’ın mirası. Carselı Althafain tarafından yapıldı." Büyülü eşyaların efsanevi mucidinin adını tanıyarak başını salladı.

Pug elini kürenin üstünden geçirince, içinde süt beyazı bir bulut şekillendi ve kristalin ortası matlaştı. Elini bir kez daha geçirince, kürenin içindeki bulut gül kırmızısı renginde parlamaya başladı. "Bu alet ona, sahip olduğum birtakım yeteneklere dair ilk ipucunu vermişti," dedi ve "çok uzun zaman önce," diye eklerken sesi alçaldı. "Ne yapabiliyor?"

"Bu bir gözetleme aleti ve hemen göze çarpmaması onun en harika yönlerinden biri. İzlenenler, bu aletin kullanımına karşı çok hassas olmalılar." Bir tabureye oturdu ve Miranda'ya yanına oturmasını işaret etti.

"Hemen göze çarpmamasının onu aptal yapıyor olması bir sorun yine de. Eğer ne aradığını bilmiyorsan, hiç de yardımcı olmuyor.

"Neyse ki, her korumayı nereye yerleştirdiğimi biliyorum." Çok az gözlerini kıstı ve Pug, "Maharta'da neler olduğuna bir bakalım," derken, Miranda büyünün döndüğünü ve ayarlandığını hissetti. "Orada kuşluk vakti olmalı."

İradesini yoğunlaştırdı ve kürede Maharta şehri belirdi, sanki bulutların üstünde uçan kuşların gözünden görünüyormuş gibi. Şehir puslu bir karanlık içindeydi.

"Korumana takılan nedir?" diye sordu Miranda.

"Ben de bunu bulmaya... Buldum sanırım."

Küredeki bakış açısı değişti ve nehrin karşısında, üzerinde bir ordu olan bir ışık köprüsü gördü.

Köprüyü gördükten bir süre sonra, Pug gözlerini kapadı.

Biraz sonra tekrar açtı. "Pantathialılar hakkında bir şey daha: Onlarda zarif denilebilecek bir yan bulmak çok zordur. Onlara doğrudan saldırmadığım sürece, izlediğimi bilmeleri imkânsız." "Maharta düşecek mi?" diye sordu Miranda.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Pug.

"Calis?" Pug, "Bulmaya çalışayım," dedi.

Gözlerini kapadı ve küredeki görüntü değişti. Gözlerini açarken, kürenin içinde girdap gibi dönen renkler, bir görüntüye dönüştü. Kürekleri iki adam tarafından çekilen ve iki adamın daha olduğu küçük bir balıkçı teknesi, dalgalı sularla boğuşuyordu. Pug görüntüyü yakınlaştırdı ve ikisi de teknedeki ilk adamın, dalgalı sulara karşı insan gücünün üstünde bir güçle kürek çeken Calis olduğunu gördü

Miranda iç geçirdi. "Sanırım ona yardım etmen söz konusu olamaz?"

"Pantathialıların nerede olduğumuzu öğrenmesini sağlamadan zor. Yalnızca birkaç tanesiyle baş edebilirim. O köprüyü koruyanlar... " "Biliyorum," dedi kadın.

Pug Miranda'ya baktı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Calis'ten mi?" Bir süre sessiz kaldı. "Bir bakıma. O eşsiz ve onunla... aramda bir bağ olduğunu hissediyorum." Pug arkasına yaslandı. "Birisine karşı aynı şeyleri hissetmeyeli çok uzun zaman oldu." Tekrar küreye baktı. "Ama belki-"

Aniden kürenin içinde turuncu bir ışık parlaması oldu. Miranda, "Bu neydi?" diye sordu.

"Bu neydi?" diye bağırdı de Loungville, rıhtımlarda turuncu bir ışık patlayınca.

Halicin sınırını geçip nehir bölgesine girerlerken arka arkaya gelen dalgalara karşı sabit bir şekilde ilerlemeyi başarıyorlardı. Rüzgâr hızlanıyor ve yağmur artıyordu, tam da Erik'in ciddiyetle suyu boşalttığı yerde.

Bir süre hiç kimse konuşmadı. Ayrılmadan önce ateşi canlandırmak için harcadıkları çabaya rağmen, yağmur onları alt etmişti. En büyük ateş bile sönmeye başlıyordu. Ve Nakor'un fikri her ne idiyse, hâlâ kendini göstermemişti. Derken uzaktan bir vızıltı sesi geldi ve bir an sonra, köprüden aşağı yay çizerek inen beyaz bir enerji oku tersanenin tam ortasına çarptı.

Göğe yükselen kocaman bir turuncu alev topunun ardından simsiyah bir duman bulutu geldi. Patlamanın sesi o mesafeden bile kulaklarının zonklamasına sebep oldu ve bir an sonra yüzlerine, acı verici bir darbe gibi, sıcak bir hava dalgası çarptı.

"Kürek çekmeye devam!" diye bağırdı Calis.

Erik su boşaltırken bir yandan da omzunun üstünden geriye, Sho Pi'nin de ötesine bakıyordu. Sho Pi de arkaya bakıyordu. "Bakın!" diye bağırdı Sho Pi, ufak bir mavi ışık oku rıhtımlardan yükselip ışık köprüsünün ön tarafına çarparken.

Saniyeler içerisinde, kocaman bir enerji oku daha limana indi ve binalarla barakaları alevlere boğdu. Daha önce demirli duran ve tamir edilmek üzere çekilmeyi bekleyen, sağlam kalan iki gemi, alevler yelkenlerini yalayınca tutuştu.

Artık tersanenin yarısı yanıyordu ve görünüşe göre, yağmurun bir etkiye sahip olabilmesi için fazla sıcaktı. Calis ve de Loungville küreklere asılıyordu ve birkaç dakika sonra bir mavi ok daha yükselip köprüye çarptı.

Yukarıdan gelen üçüncü patlama, ilk ikisinin birleşimi kadar büyüktü ve en azından liman bölgesinin yarısını yuttu. Aniden de Loungville kaba bir kahkaha attı. "Nakor!" dedi.

Calis bile şaşkınlığını gizleyemiyordu.

Erik, "Ama köprünün üzerinde işe yarayacak herhangi bir büyü bilmediğini söylemişti!" dedi.

De Loungville, "Ama onlar bunu bilmiyor!" dedi. Çenesiyle, Maharta'ya doğru inmeye başlayan köprüyü gösterdi. "Her ne yapıyorsa, bunun bir saldırı olduğunu düşünüyorlar ve bizim işimizi yapıyorlar! Küçük manyağı kızartmak için şehrin yarısını yakıp kül edecekler!"

Erik birdenbire gülmeye başladı. Kendine engel olamıyordu. Pantathialıların ona attıkları korkunç yıkımdan, oradan oraya çılgınca koşarak bir şekilde kurtulmayı başaran küçük adamın görüntüsü komiğine gidiyordu.

"Bu bir illüzyon," dedi Sho Pi. "Yılan rahipler savaşmaya o kadar hazır ki, bunun sadece bir illüzyon olup olmadığına bakma zahmetine bile girmiyorlar. Sanki gerçekmiş gibi davranıyorlar." Ufak bir mavi ok daha göğe yükselince, başka bir gürleyen yanıt geldi ve şehrin liman bölgesinin çoğu alevler içinde kaldı.

"Tanrılar," dedi Erik fısıldayarak. "Oradan nasıl çıkacak?"

Miranda kürenin içindeki parlak görüntüye gözlerini kısarak baktı. "Neler oluyor?"

"Birisi Pantathialıları saldırıya uğradıklarına inandırmış ve o her kimse, onu yok etmeye çalışarak çok büyük bir enerji harcıyorlar."

"Yardım edebilir miyiz?"

Pug, "Ortalık o kadar karışık ki, sanırım şu Zümrüt Kraliçe'yi memnun etmek için araya bir şeyler sokuşturabilirim," dedi. Gözlerini kapadı ve Miranda gücün Pug'a doğru aktığını hissetti. Hafifçe dudaklarını kıpırdattı ve müzik gibi, odadaki enerjilerin salınımları değişti. Miranda izlemek ve beklemek için arkasına yaslandı.

Alevler her seferinde büyüyordu ve Erik Nakor'un sonunda ölmüş olacağından emindi. Ufak bir mavi ok daha köprüye çarptı ve bir cehennem ateşi küresi daha şehrin üstüne indi. Artık bütün liman bölgesi, gemi yapımcılarının halicinden ana limana kadar alevler içindeydi. Nehirden okyanusa çıkıp liman ağzını geçen dış akıntıda ilerlerlerken, rıhtımların yanında yanan büyük gemileri görebiliyorlardı. Erik Roo'nun, bu ateşin ve paniğin ortasında rıhtımlarda sıkışıp kaldığını düşünmek istemiyordu.

Kayalardan uzaklaşırlarken, şehre girmek için kullandıkları uzun dalgakıranı takip etmeye başladılar. Erik gözünün ucuyla bir hareket gördü ve "Oradaki nedir?" diye sordu.

Yağmurda zar zor görebiliyordu, ama Calis, "Adamlarımızdan bazıları," dedi.

Sho Pi'ye yaklaşmasını söyledi, ama teknenin kayalara fazla yaklaşmasına ramak kala geri çekildi. Erik önceki gece nehirde kaybolan adamlardan üçünü gördü. Bir tanesi ciddi bir şekilde yaralı gözüküyordu ve diğer ikisi çılgınca el sallıyordu.

Calis ayağa kalkıp, "Yüzmek zorundasınız," diye bağırdı. "Daha fazla yaklaşma riskine giremeyiz." Adamlar başlarını salladı ve biri suya girdi. Diğeri yaralı adamın suya girmesine yardım etti ve iki adam, yavaşça tekneye yüzerken ona yardım etti.

Adamlardan biri Jadow'du ve Erik tanıdık bir yüz görmekten mutlu olmuştu. Ama kendi grubundan sadece Sho Pi kalmıştı. Roo ve Luis bu adamlarla birlikte değildi. Greylock da öyle.

Calis bir kez daha kürek çekmek için otururken, Erik bir ses duydu. Belli belirsizdi, ama tanıdıktı.

"Bekleyin!" dedi, dalgakıranın aşağısına bakarak.

Uzakta, küçük bir şekil kayaların yanından yürüyordu. Şekil yaklaşınca, Erik omuzlarından bir ağırlığın kalktığını hissetti. Roo

topallayarak onlara doğru geliyordu. "Hey!" diye bağırdı, elini başının üstünde sallayarak.

Erik ayağa kalktı ve el salladı. "Seni görüyoruz!" diye bağırdı.

Roo ilerleyebileceği en yakın noktaya ilerledikten sonra suya atladı. Yüzmeye başladı ve hiç kimse bir şey diyemeden Erik de suya atladı.

Bir dakika önce neredeyse bitmiş olmasına rağmen, Roo'nun durumu karşısında gücünü tekrar kazandı ve bütün gücüyle sıkı bir şekilde yüzmeye başladı. Kendisinden daha ufak olan arkadaşına ulaşarak gömleğinden tuttu ve yarı taşıyarak, yarı çekerek tekneye doğru yüzdü.

Roo'yu tekneye itti, kendini küpeştenin yarısına kadar çekti ve diğerlerinin onu çekmesine izin verdi. Erik teknenin içine düşerken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kahrolası bir aptalın serbest bıraktığı bir at beni tekmeledi. Kahrolası neredeyse ayağımı kırıyordu." Oturdu. "Limanın yakınlarında çok fazla karışıklık olduğunu biliyordum, bu yüzden eğer herhangi biriniz kaçmayı başarmışsa, bu tarafa geleceğinizi tahmin ettim. İşte buradayım." "Zekice," dedi de Loungville, Calis ile birlikte kürek çekmeye başlarken. "Şimdi balyalamaya başla."

"Balyalamak ne demek?" diye sordu Roo.

Erik teknenin dibindeki kovayı gösterdi. "Şunu al, oradan doldur," sintineyi gösterdi, "sonra dışarı boşalt." "Ben yaralıyım!" diye itiraz etti Roo.

Erik, her biri en az bir yara taşıyan teknedeki diğer adamlara göz gezdirerek, "Senin için içim parçalanıyor," dedi. "Balyala!" "Natombi, Greylock?" diye sordu Erik.

Roo, "Natombi öldü," dedi. "Bir askeri geçmeye çalışırken bir başka asker arkasından saldırdı.

Limandan geri dönmeye başladığımızdan beri Greylock'u görmedim."

De Loungville, "İstediğiniz her şeyi konuşun, ama balyalamaya başlayın!" dedi.

Roo alçak sesle homurdandı, ama kovayı teknenin dibinde biriken suya daldırdı ve kaldırıp dışarı boşalttı.

Havadaki güç kendini gösterdi ve şarkı sesleri her insanın şehre doğru dönmesine sebep oldu. Yaklaşık bir saat kürek çekmişlerdi ve liman ağzından iyice uzaklaşmışlardı ve Yılan Nehri Şehri'ne giden kıyıyı takip etmek için artık kuzeydoğuya dönüyorlardı.

Işık köprüsü neredeyse yere değmek üzereydi ve artık köprünün her yerinde askerler vardı. Ama teknedeki adamların irkilmesine yetecek kadar yüksek olan o garip tiz ses, her yere yayılıyordu ve onların köprünün üstündekileri görememesine rağmen, Erik ona yakın olanlar için acı verici olması gerektiğini tahmin edebiliyordu. Ansızın köprü yok oldu. "Ne?" dedi Roo.

Bir an sonra şiddetli bir patlama oldu ve ardından üstlerine, balıkçı teknesini sallayan sıcak bir hava dalgası geldi. Sho Pi, "Birisi köprüyü yok etti," dedi.

De Loungville güldü. Pis, hoş olmayan bir kahkahaydı bu. Erik çavuşa bakıp, "Ne?" diye sordu.

"Umarım köprünün üstündeki Saaurlar yüzme biliyordur."

Geniş sırıtışı karanlıkta yüzünü aydınlatan Jadow, "O köprü o kadar yüksekti ki ahbap, umarım nasıl uçulacağını biliyorlardır," dedi.

Roo ürperdi. "Köprünün üstünde birkaç bin kişi olmalıydı."

"Ne kadar çok, o kadar iyi," dedi de Loungville. "İçinizden birinin artık benim yerimi alması gerekiyor." Aniden öne doğru düştü, Erik onun yerini alırken, Roo ve Sho Pi onu kaldırdılar. "Kolundan yaralanmış," dedi Erik. Sho Pi çavuşu inceledi. "Ve yan tarafından. Çok kan kaybetmiş."

Jadow dümen yekesini aldı ve Calis, "Şafağa kadar kürek çekmeyi planlıyorum, ardından kıyıya çıkarız," dedi. "Bu bizi, kıyıdan yukarı kaçanların çoğunun önüne geçirir ve belki dinlenecek bir yer bulabiliriz." Sho Pi ayağa kalktı. "Yüzbaşı!" "Ne var?"

Sho Pi ileriyi göstererek, "Sanırım bir gemi görüyorum," dedi.

Calis kürek çekmeyi bıraktı ve dönüp arkasına baktı. Akşam karanlığında, beyaz bir yelken fırtına bulutlarına doğru yükseliyordu. "Umarım dostlardır," dedi Roo. Bir süre sonra Calis döndü ve yüzündeki geniş sırıtışı gizlemesine imkân yoktu. "Tanrılara şükür! Korucu bu!" "Ah, ahbap, o Kaptan'ı öpeceğim," dedi Jadow.

"Kapa çeneni," dedi Roo. "Durmasını istiyoruz, kaçmasını değil."

Diğerleri güldü. Ardından Calis, "Dikkatlerini çekecek herhangi bir şey sallamaya başlayın," dedi. Adamlar ayağa kalkıp gömleklerini sallamaya ya da oldukça zayıf olan ikindi ışığını yakalayıp yansıtmak için kılıçlarını kaldırmaya başladılar.

Derken gemi dönüp onlara doğru gelmeye başladı. Sonsuz gibi gelen bir zamandan sonra, gemi pruvadaki bir adamın bağıracağı kadar yakına geldi. "Siz misiniz Lord Calis?" "Buraya yardım gönderin! Yaralı adamlarım var."

Gemi yavaşladı ve denizciler aşağı inip, yaralıların güverteye çıkmasına yardım etti. Balıkçı teknesi sürüklenmeye bırakıldı ve herkes güverteye çıktığında Kaptan geldi ve "Sizi tekrar gördüğüme sevindim," dedi. Erik'in gözleri büyüdü. "Majesteleri," dedi. Krondor

Prensi Nicholas, "Burada sadece 'Amiral'im," dedi. "Kral'ı, buraya gelmene izin vermeye nasıl ikna ettin?" diye sordu Calis.

"Korucu gönderdiğin istihbaratla geri döner dönmez, Borric'e sadece gidiyorum dedim. Erland, Patrick ile birlikte Krondor'da, oğlunun naibi gibi davranıyor, bu yüzden ikimiz de olmak istediğimiz yerdeyiz. Saray entrikaları konusunda daha sonra seni aydınlatırım. Şimdi aşağı gidip, üstüne giyecek kuru bir şeyler bulalım."

Calis başını salladı. "Buradan uzaklaşmamız gerekiyor. Konuşulacak çok şey var." Nicholas, "Bay Williams!" diye seslendi.

"Evet efendim?"

"Bizi döndürüp geminin taşıyabileceği kadar yelken açın. Eve gidiyoruz!" "Baş üstüne efendim!" diye geldi yanıt.

Erik birinci kaptanın sesinde bir rahatlama duyduğundan emindi. Denizciler Erik ile diğerlerini aşağı götürdü ve o zamanla ertesi sabah arasında bir yerde, Erik kendinden geçti. Birisi tarafından kıyafetleri çıkartılıp sıcak bir yatağa yatırıldı.

Miranda, "Riske girdin," dedi.

Pug gülümsedi. "Çok değil, şartların el verdiği kadar. Tek yaptığım onları sinirlendirmekti aslında. Şehir zaten onlarındı." "Sırada ne var?"

"Beklemeye devam edeceğiz," dedi Pug ve Miranda bir an için, Pug'ın bu bekleme zorunluluğundan huzursuz olduğunu gördü. "Kraliçe bir sonraki hamlesini yapmak için hazır olduğunda ve hükmündeki o şeylerden nasıl kurtulacağını bize gösterdiğinde, bir sonraki adımda ne yapmamız gerektiğini bileceğiz."

Miranda gerindi. "Yolculuğa çıkmamız gerektiğini düşünüyorum." "Nereye?"

"Boş kumsalları olan sıcak ve hoş bir yere. Aylardır bu kitapların üzerinde çalışıyoruz ve bulmacanın anahtarını bulmaya yaklaşamadık bile."

"Yanılıyorsun hayatım," dedi Pug. "Bir süredir anahtarın ne olduğunu biliyorum. Anahtar Kara Macros. Sorun, kahrolası kilidin nerede olduğu."

Miranda ayağa kalkıp Pug'ın yanına giderek diz çöktü. Kolunu omzuna koyarak, "Bununla neden başka bir zaman ilgilenmiyoruz," dedi. "Dinlenmeye ihtiyacım var. Senin de öyle."

Pug güldü. "Tam olarak nereye gideceğimizi biliyorum. Sıcak kumsalları, çok az dikkat dağıtıcı şeyi -tabii yamyamlar fark etmezse- olan, rahatlayabileceğimiz bir yere."

"Güzel," dedi kadın, onu hafifçe yanağından öperek. "Gidip eşyalarımı toplayayım."

Kadın odadan çıkınca, Pug arkasına yaslanıp bu garip kadını düşündü. Yanağındaki dudakların hafif dokunuşu küçük bir hareketti, ama dokunuş uzun süre kalmıştı ve ağırbaşlı da olsa, bunun açık bir davet olduğunu biliyordu. Yaklaşık otuz yıl önce karısı öldüğünden beri herhangi bir kadınla ilişkiye girecek vakit bulamamıştı. Sevgilileri olmuştu, ama onlar ya arkadaştı, ya da dikkat dağıtıcı şeylerdi. Miranda muhtemelen başka bir şeydi.

Birdenbire gülümsedi ve dikkat dağıtmayacak ıssız bir kumsalın, kadının sırlarını açığa çıkarmaya başlamak için mükemmel bir yer olduğunu düşünerek ayağa kalktı. Kuzey büyük takımadası, yılın bu zamanında çok hoş olurdu ve yerleşimin olduğundan daha çok boş ada vardı.

Yatak odasına dönerken, Pug adımlarında çocukluğundan beri yaşamadığı bir yaylanma hissetti ve aniden dünyanın dertleri çok uzak geldi, en azından çok kısa bir süre için.

Gemi okyanusta hızla yol alırken Erik beyaz köpüklere baktı. Roo dedikoduları ona yetiştirmişti: Prens Nicholas, geri dönen Özgürliman Korucusu ile Krondor'dan gelmişti ve duruma kişisel olarak el koymuştu. Calis'in Hatonis ile yaptığı ilk buluşmadan sonra nehrin aşağısına gönderdiği raporları okumuş ve kendini düşmanın hareketlerinden bir adım önde tutmuştu.

Trenchard'ın İntikamını Yılan Nehri Şehri'nde bırakmış ve Calis ile adamlarının o yönden kaçma ihtimaline karşı kıyıyı takip etmişti. Şehirdeki casuslar limanın abluka altına alınacağı haberini verdiğinde, bir aydır Maharta limanında demirliymiş. Demir almış ve şehir muhafızları ve kızgın bir liman şefinin bulunduğu bir sandalın yanında geçmiş, ardından da peşinden gelen bir kotradan kaçmıştı. Bir hafta denizde kalmış, ardından döndüğünde limanın girişinin mühürlü olduğunu görmüştü.

Düşman gemilerinin kıyıya gelebileceği ihtimaline karşılık şehrin görüş alanından uzak durarak, bir gün boyunca kıyıyı takip etmişti. İlk savaştan gelen dumanı gördüğü zaman, karada neler olduğunu anlamak için, kıyıya mümkün olan en güvenli mesafeden kıyı şeridi boyunca ilerlemelerini emretmişti. Calis'in grubundan geri kalanları taşıyan balıkçı teknesini gördüğünde, daha yakından bakmak için limana doğru ilerlemişti.

De Loungville -kolu ve kaburga kemikleri sarılıydı- güverteye çıktı ve Erik'in yanına geldi. "Nasıl gidiyor?" Erik omuzlarını silkti. "Oldukça iyi. Herkes dinleniyor. Hâlâ ağrım var, ama yaşayacağım." De Loungville, "İyi iş çıkardın," dedi. "Elimden geleni yaptım," dedi Erik. "Şimdi ne yapacağız?" "Biz mi?" dedi de Loungville. "Hiçbir şey. Eve dönüyoruz. Yılan Nehri Şehri'ne gideceğiz, Hatonis ile Praji'nin oraya

varamama ihtimaline karşı klan şeflerine bildiklerimizi anlatacağız, ardından da Trenchard'ın İntikamı'nı alıp Krondor'a döneceğiz. "Oraya vardığımızda özgür bir adam olacaksın." Erik bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Garip bir düşünce," dedi. "Garip olan nedir?" diye sordu Roo, yanlarına gelirken topallayarak. Esnedi. "Bir gemide uyanmaktan mutlu olacağım bir günü göreceğimi asla düşünmemiştim."

"Diyordum ki," dedi Erik, "özgür bir adam olma fikri garip geliyor." Roo, "İlmiği hâlâ boynumda hissedebiliyorum," dedi. "Orada olmadığını biliyorum, ama hissedebiliyorum." Erik başını salladı. De Loungville, "Şimdi ne yapacağınızı soruyordum," dedi. Erik omuzlarını silkti; ama Roo, "Krondor'da, çirkin bir kızı olan bir tüccar var," dedi. "Onunla evlenip zengin olmayı planlıyorum."

Erik gülümseyip inanamayarak kafasını iki yana sallarken, de Loungville güldü. "Helmut Grindle," dedi Erik. "Ta kendisi," dedi Roo. "Bir, bilemedin iki yıl içinde beni zengin yapacak bir planım var." "Planın nedir?" diye sordu de Loungville.

"Eğer sana söylersem, sen de başka birisine söylersen, bir avantajı olmaz, değil mi?"

De Loungville, "Sanırım olmaz," derken gerçekten eğleniyor gibi gözüküyordu. Erik'e döndü. "Ya sen?"

Erik, "Bilmiyorum," dedi. "Annemi ziyaret etmek için Ravensburg'e döneceğim. Sonrasını bilmiyorum."

"Size ikramiye olarak altın verileceğini bilmenizin bir zararı olmaz sanırım."

Erik gülümsedi ve Roo'nun gözleri parladı.

De Loungville, "Kendi demirhaneni açman için sana yeter," dedi. Erik, "Bu çok uzak bir düş gibi geliyor," dedi. De Loungville, "Bu uzun

bir yolculuk ve üzerinde düşünmek için çok zamanın olacak," dedi. "Ama sana bir teklifim var." "Nedir?" diye sordu Erik.

"Bu savaş sadece birçoklarından biriydi. Onları kestik ve kanıyorlar, ama ölmekten çok uzaklar. Tersaneleri yakmak bize birkaç yıl kazandırdı. Calis beş olabileceğini düşünüyor, belki altı, sonra gemiler yapılmaya başlanacak. Hatonis ve diğerleri savaşacak, düzensiz gruplar dağlardan inen kereste arabalarını vuracak ve nehirlerdeki mavnalara saldıracaklar; bu onları yavaşlatacaktır, ama er ya da geç gemileri inşa edilecek.

"Bütün bölgede casuslarımız var. Gemilerden birkaçını yakacağız ve kısa bir süre için onlara sıkıntı vereceğiz, ama er ya da geç..." "Gelecekler," diye tamamladı Erik.

"Sonsuz Deniz'i geçip Acı Deniz'e girecekler ve Krondor kapılarına dayanacaklar." Elini sallayarak görüş alanının dışında kalan, ama anısı hâlâ taze olan Maharta'yı gösterdi. "Bunun Prens'in şehrine olduğunu düşün." "Hoş bir düşünce değil," diye kabul etti Erik.

"Calis ile benim yapacak çok işimiz var. Ve bir onbaşıya ihtiyacım var." Roo sırıttı ve Erik, "Onbaşı mı?" dedi.

"Yeterince sert olmasan bile yeteneğin var evlat. Charlie Foster benim elime düşmeden önce kibar bir adamdı. Benimle geçireceğin birkaç yıldan sonra ayakkabı çivisi tükürüp yıldırım işiyor olacaksın!" "Ben? Orduda?" De Loungville, "Herhangi bir ordu değil," dedi. "Nicholas, Calis'e Kral tarafından imzalanmış bir ferman verecek. Daha önce hiç kimsenin görmediği bir ordu oluşturacağız. Onları eğitip talim yaptıracağız ve işimiz bittiği zaman, tarihteki en iyi savaşan adamlara sahip olacağız." Erik, "Emin değilim," dedi.

"Düşün. Bu önemli bir iş."

Erik, "Şu anda adam öldürme işinden bezmiş durumdayım Çavuş," dedi.

De Loungville sesini alçaktı. Yavaş ama sert bir şekilde konuştu. "Bu yüzden önemli ve bu yüzden bu iş için uygun adamsın. Bu adamları hayatta kalmaları için eğiteceğiz."

Hafifçe Erik'in omzuna vurdu. "Bu uzun bir yolculuk. Konuşacak çok zamanımız olacak. Dinlenmeye gidiyorum." Erik ve Roo arkasından baktı ve Roo, "İşi kabul edeceksin, "Muhtemelen," dedi Erik. "Hayatımın geri kalanında bir asker olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum, ama yeteneğim var gibi görünüyor ve ait olduğum yeri bilmekle ilgili bir şeyler var Roo. Eve dönmek asla bu şekilde hissettirmeyecek. Her zaman 'Baron'un piçi' ya da 'şu deli kadının oğlu' idim." Bir süre sessizliğe gömüldükten sonra, "Calis'in ordusunda Onbaşı Erik olabilirim," dedi. Gülümsedi. "Ayrıca, senin gibi zengin olma hırsım yok." "O halde ben de ikimiz için zengin olurum."

Erik güldü ve sadece bir gelecek planlayabilmek için hayatta oldukları gerçeğinin tadını çıkararak, bir süre sessizce durdular.

-SONSÖZ-
BİRLEŞME

Yolcu gözlerini kısarak baktı.

Birisi yakındaki bir tepeciğin üstünde oturmuş, ince bir kaval çalıyordu... kötü bir şekilde. Yolcu, kasığında daha yeni iyileşmeye başlamış kötü bir kılıç yarasının sebep olduğu topallığını dengelemek için bir asaya yaslanıyordu. Şapkasını çıkarıp elini saçlarının arasında gezdirdi.

Tepenin üstündeki şekil el sallamaya başladı.

Owen topallayarak yaklaştı ve sonunda, "Nakor?" dedi.

"Greylock!" dedi Nakor tepeden inerken. Binlerce insanın Yılan Nehri Şehri'ne giden eski kıyı şeridi ticaret rotasını kullanarak istilacılardan kaçtığı sırada yol aşırı şekilde kullanılmıştı. İki adam kucaklaştı ve Nakor, "Diğerleriyle gitmedin mi?" diye sordu.

"Kimlerin kurtulduğunu bilmiyorum," dedi, dikkatle yere oturmak için asasını kullanarak. Nakor yanına çömeldi ve kavalını hep var olan omuz torbasına kaldırdı.

"Çoğu kurtulamadı," dedi Nakor. "Bir tekne gördüm ve sanırım Calis içindeydi, hatta oldukça eminim. Ve diğerlerinden bazıları… Bir gemi gördüm, ama beni görmek için çok uzaktaydılar."

"Yani birileri Krondor Prensi'ne haber ulaştıracak?"

"Oldukça eminim," dedi Nakor sırıtarak. "Ne yapıyorsun?"

"Kaval çalıp dinleniyordum. Yılan Nehri Şehri'ne gidiyorum."

"Seninle birlikte yürümemin bir sakıncası var mı?" diye sordu Greylock. "Korkarım seni yavaşlatacağım." "Sorun değil," dedi Nakor. "Çok zamanım var."

"Sana ne oldu?" diye sordu Greylock. "Herkes halice gitmeye çalışırken izdihama yakalandım. Atım vardı, ama düştüm, ardından bir muhafız kaçmadan önce beni kılıcıyla yaraladı." Bacağını gösterdi. "İnsanlar kuzeydoğu kapısını kırdığında şehirden zar zor çıkabildim. İstilacılara bir şey oldu ve bir süre etrafta onlardan hiç kimseyi göremeyince kaçtım. Bacağım topallayacak kadar iyileşinceye kadar birkaç gün saklandım." Sertleşmiş bacağını ovuşturdu. "Orada ne olduğunu bilmiyorum, ama bir şeyler istilalarını ciddi şekilde mahvetti."

"Yıldızlimanlı Pug," dedi Nakor. "Sanırım bu onun numarasıydı. Hepsini nehre boşalttı.

Muhteşemdi. Gerçi yanmaktan kurtulmaya çalışırken çok fazla şey göremedim."

"Şehirde olanlardan sen mi sorumlusun?"

"Çoğundan. Aslında bir numaraydı. Pantathialıların işi benim için yapmalarını sağladım." "O yangından nasıl kurtuldun?"

"Calis'e bahsettiğim şu tüneli buldum, batı bölgesine çıkan. Birkaç molozu ve birkaç muhafızı geçtim. Nehrin batı tarafına ulaştığım zaman, savunucuların çoğu kaçmıştı."

Greylock, "Dâhice," dedi. Ardından, "Bir dakika," dedi. "Eğer nehrin öteki tarafındaysan, nasıl oldu da..." Asasını ve Nakor'un uzattığı elini kullanarak ayağa kalkan Greylock, "Neden bunu yürürken anlatmıyorsun?" diye sordu.

Nakor sırıttı. "Güzel. Eğer acele edersek, Yılan Nehri Şehri'ne, Calis ve diğerleri eve doğru yola çıkmadan önce varabiliriz." "Kurtulduklarından emin misin?"

"Birkaç gün önce geçerken gördüğüm gemi mi?" dedi Nakor sırıtıp denizi göstererek. " -Özgürliman Korucusu-, eğer teknede gördüğüm

Calis idiyse, o zaman yaşıyorlar ve şu tarafa gidiyorlar." Kuzeydoğuyu gösterdi. "Yılan Nehri Şehri'ne. Klan şefleriyle konuşacaklar, planlar yapacaklar, başka şeyler yapacaklar." Yürümeye başladılar. "Eğer oyalanmazsak, oraya zamanında varabiliriz."

"Sence at çalabilir miyiz?" diye sordu Greylock.

Nakor karşılığında sadece sırıttı ve elini torbasına atıp büyük, yuvarlak bir nesne çıkardı. "Portakal ister misin?"

- SON -

Raymond Elias Feist

Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesinde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan Gediksavaşları Efsanesi (Riftwar Saga) kitaplarının yazarıdır. Daughter of the Empire, Servant of the Empire ve Mistress of the Empire kitaplarını Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da eşi -roman yazarı- Kathlyn Starbuck ve kızıyla yaşamaktadır.

Taranmış belgeden düzenleme: ERASMUS